"Feszültség, rejtélyek, szerelem, armánykodás, akido. Kibagyhatatlan? - Huffington Post p'usztulás. NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

SARAH J. MAAS megjelent kötetei:

AZ ÜVEGTRÓN-SOROZAT

THRONE OF GLASS – ÜVEGTRÓN Első kötet

CROWN OF MIDNIGHT – ÉJKORONA Második kötete

HEIR OF FIRE – A TŰZ ÖRÖKÖSE Harmadik kötet

QUEEN OF SHADOWS – ÁRNYAK KIRÁLYNŐJE Negyedik kötet

EMPIRE OF STORMS – VIHAROK BIRODALMA Ötödik kötet

TOWER OF DAWN – A HAJNAL TORNYA Hatodik kötet

THE ASSASSIN'S BLADE – AZ ORGYILKOS PENGÉJE

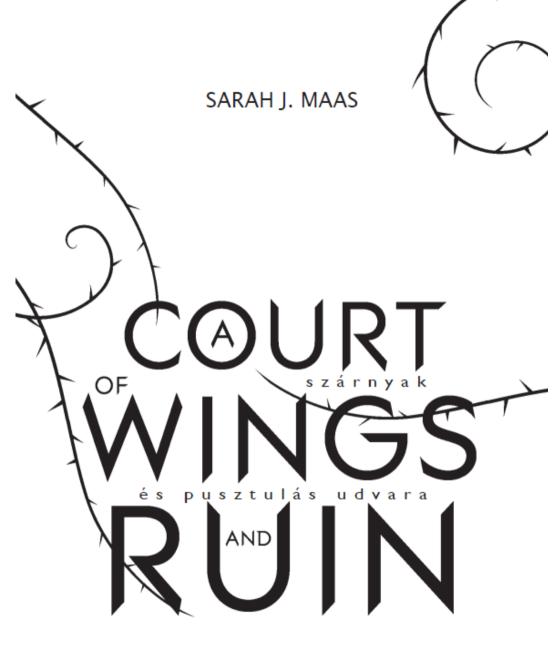
Az Üvegtrón előzményei

TÜSKÉK ÉS RÓZSÁK UDVARASOROZAT

A COURT OF THORNS AND ROSES

Tüskék és rózsák udvara

A COURT OF MIST AND FURY Köd és harag udvara

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Irta: Sarah J. Maas
A mű eredeti címe: A Court of Wings and Ruin
(A Court of Thorns and Roses Book 3)
Text copyright © by Sarah J. Maas 2017
Map copyright © Kelly de Groot © 2017

Fordította: Hetesy Szilvia A szöveget gondozta: Késmárki Anikó

A művet eredetileg kiadta: Bloomsbury Publishing Plc 2017

This translation is published by Könyvmolyképző Kiadó by arrangement with Bloomsbury Publishing, Inc. All rights reserved.

Cover illustrations by Adrian Dadich (woman) and © fedormenshenin/Getty Images (mountains) Cover design by Katié Everson and John Candell

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhoz szóló üzenet a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája. © Katona Ildikó, 2014

> ISSN 2559-8295 ISBN 978 963 457 437 8

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2019-ben Cím: 6701 Szeged, Pf. 784 Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139 E-mail: <u>info@konyvmolykepzo.hu</u> www.konyvmolykepzo.hu

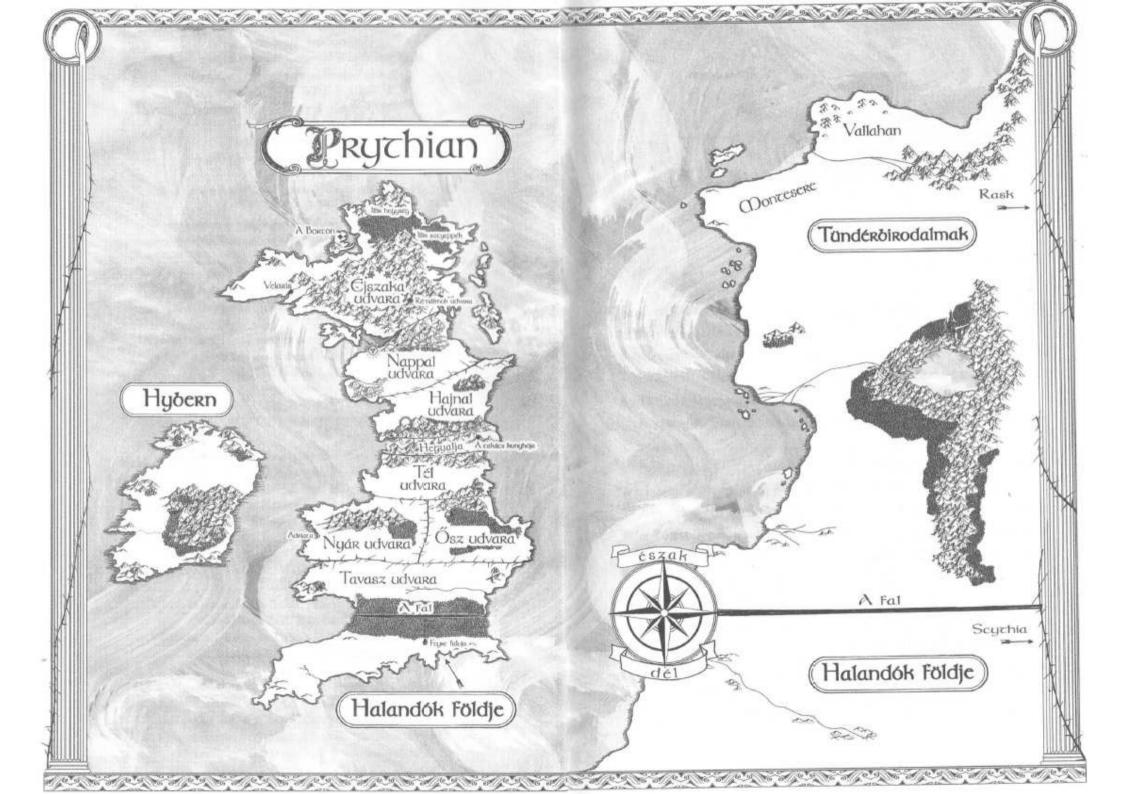
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor Korrektorok: Széli Katalin, Deák Dóri Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában - akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást - nem sokszorosítható.

Joshnak és Annie-nek. Elejétől a végéig.

KÉT ÉVVEL A FAL MEGÉPÜLTE ELŐTT

Rhysand

A KATONAI DOBOK PERGÉSÉT már régen felváltotta a légyzümmögés és a túlélők kiáltozása.

A csatateret, amerre a szem ellátott, halottak – emberek és tündérek – borították, a látványt csak itt-ott törték meg a szürke égbolt felé ágaskodó törött szárnyak vagy lótetemek.

A vastag felhőtakaró ellenére forróság volt, a bűz hamarosan elviselhetetlen lesz.

A legyek már ott mászkáltak a kifordult, üveges szemeken. Nem tettek különbséget halandó és halhatatlan között.

Az egykor füves síkságon lépkedve a zászlókat figyeltem, amik már félig belesüllyedtek a véres sárba. Maradék erőmet majdnem teljesen felemésztette, hogy megtartsam a szárnyaimat, és ne vonszoljam őket keresztül a holttesteken és a vérteken. Mágikus erőm már jóval a mészárlás vége előtt kimerült.

Az utolsó órákat úgy harcoltam végig, ahogy a halandók az oldalamon: karddal, ököllel, megtörhetetlen élni akarással. Ellent tudtunk állni Ravennia légióinak: egyre teltek az órák, de mi helytálltunk, ahogy azt apám parancsolta, és a kötelességem

diktálta. A vereség végzetes lett volna: az ellenállásunkat már így is gyengítette a széthúzás.

A mögöttem tornyosuló vár túl értékes volt ahhoz, hogy átengedjük a lojalistáknak. Nemcsak az elhelyezkedése miatt – a kontinens szívében volt hanem az ott őrzött készletek miatt is. Ráadásul a nyugati falnál kovácsműhelyek sorakoztak, a kéményeik éjjel-nappal füstöltek: azért gürcöltek, hogy a csapatainkat ellássák fegyverrel.

Ezeknek a kéményeknek a füstje most összevegyült a halotti máglyák füstjével, amiket már meggyújtottak körülöttem. Én egyre csak mentem tovább, a halottak arcát fürkészve. Később majd az erős gyomrú katonák begyűjtik a fegyvereket az elesettektől, legyenek barátok vagy ellenségek. Túl nagy szükségünk van rájuk ahhoz, hogy a kegyelettel törődjünk. A másik oldal sem foglalkozott ilyesmivel egyáltalán.

A csatatéren minden szinte teljes mozdulatlanságba dermedt, annak ellenére, hogy a mészárlás és a zűrzavar órákkal ezelőtt véget ért. A lojalisták nem adták meg magukat, csak visszavonultak, és a halottaikat prédául hagyták a varjaknak.

Óvatosan megkerültem egy elhullott csatalovat. A pompás állat szeme még most is tágra nyílt a rettegéstől. Véres oldalát teljesen beborították a legyek. Lovasa az állat alá szorult, a férfi fejét valamivel majdnem teljesen levágták, de ez a valami nem kard volt. Nem, a tátongó sebeket karommal ejtették.

Ellenségeink – azok a királyságok és területek, ahol ragaszkodtak az emberrabszolgákhoz – nem fogják egykönnyen megadni magukat, csak ha már nem marad más választásuk. De még akkor is... Mi kemény lecke árán, nagyon korán megtanultuk, hogy ők nem tisztelik az ősi szabályokat és hadviselési hagyományokat. Ami pedig minket illet, azaz azokat a tündérnépeket, amik a halandók pártján szálltak harcba: nos, bennünket úgy fognak eltaposni, mint az élősködő kártevőket.

Elhessegettem a fülemnél zümmögő legyet. A kezemet vastag rétegben borította a rászáradt vér, ami csak részben volt a sajátom.

Korábban úgy képzeltem a halált, mint valami békés hazatérést, mint egy kedves, szomorú altatódalt, ami elkísér a túlvilágra, akármi várjon is ott.

Páncélos csizmám alatt megreccsent egy lojalista zászlórúdja. A smaragdzöld zászlóra hímzett agyaras vaddisznóra véres sár kenődött.

Az jutott az eszembe, hogy a halál altatódala talán nem is édes muzsika, hanem a legyek döngése, mert a legyek és a férgek a halál szolgálólányai.

Amerre a szem ellátott, mindenütt csatatér, szétterülve a horizonton, kivéve a hátam mögött, ahol a vár állt. Három napon keresztül tartóztattuk fel őket. Három napig harcoltunk, sokan odavesztek, de helytálltunk. Én folyamatosan mozgósítottam, lelkesítettem az embereket és a tündéreket. Együtt akadályoztuk meg, hogy a lojalisták áttörjék a védelmünket, pedig a második nap friss csapatokkal támadták gyenge jobb szárnyunkat. Mindvégig használtam a mágiámat, és amikor már csak füst maradt belőle, az illír hadi technikámnak vettem hasznát, pajzsomat és kardomat forgatva harcoltam a tomboló hordák ellen.

Az egyik halomból, ahol főtündérek holttestei hevertek, kiállt egy félig szétroncsolódott illír szárny. Hat főtündér tudta csak legyűrni az illírt, de ő mindannyiukat magával rántotta a halálba. Végsőkig elcsigázott testemben csak úgy kalapált a szívem, miközben félrehúztam a tetemeket.

A csata harmadik, egyben utolsó napjának hajnalán megérkezett az erősítés, amiért az apámnál könyörögtem. A harci hév viszont túlzottan magával ragadott ahhoz, hogy még arra is figyeljek, melyik illír egységhez tartoznak, vagy kik ők egyáltalán, annál is inkább, mivel nagyon sokan használtak szifonokat.

A segítségüknek köszönhetően megfordítottuk a csata menetét, de azóta sem láttam a társaimat az élők között. Azt sem tudtam, hogy Cassian vagy Azriel részt vett-e egyáltalán ebben a csatában.

Azriel valószínűleg nem, mert őt az apám mindig maga körül tartotta, szüksége volt rá mint kémre, de Cassian... El tudtam képzelni az apámról, hogy Cassiant egy olyan egységhez vezényli, amire a túlvilág vár. Ez az egység is ilyen volt, alig a felük maradt életben, csak néhányan tudták utolsó erejükkel elvonszolni magukat a csatatérről.

Fájó, véres kezemmel markoltam a horpadt páncélokat, a merev, kihűlt tagokat, így ráncigáltam le a főurak tetemét az elesett illír katonáról.

Sötét haj, aranybarna bőr... Mint Cassian.

De az ég felé nem Cassian hamuszürke arca meredt üres tekintettel.

Nagyot sóhajtottam, égett a tüdőm az üvöltéstől, száraz ajkam kicserepesedett.

Sürgősen vízre volt szükségem. De ekkor észrevettem, hogy egy másik halomban is illír szárnyak meredeznek az ég felé.

Arrafelé botorkáltam, és semmire nem akartam gondolni, miközben a kitört nyakat igazgattam, hogy meglássam az egyszerű sisak alatt az arcot.

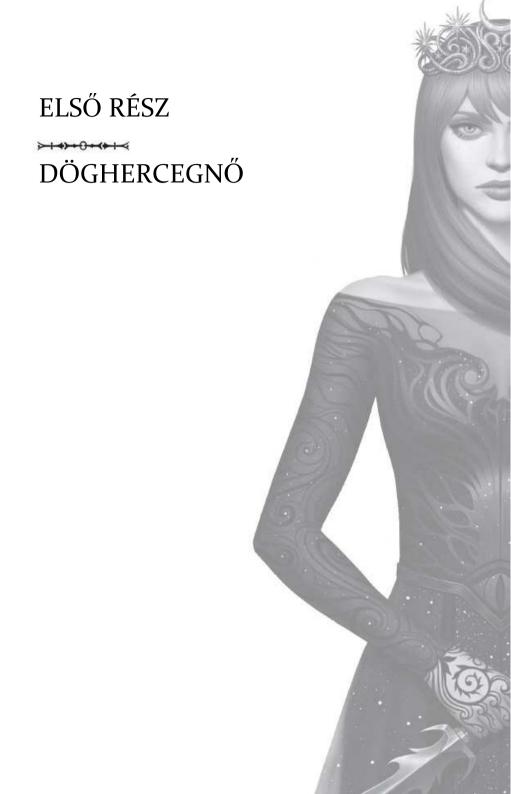
Ő sem Cassian volt.

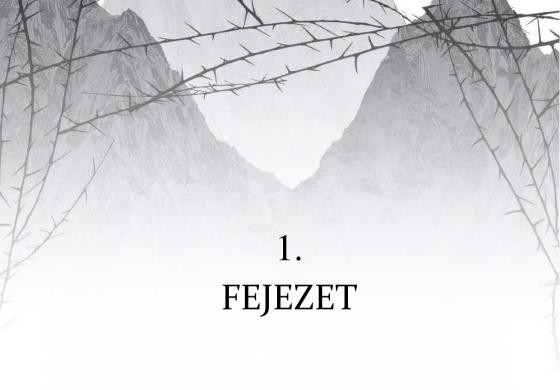
Mentem tovább a halottak között, a következő illírig.

Aztán egy újabb, majd még egy újabb harcos felé.

Néhányukat ismertem, másokat nem. A csatatér a végtelenbe nyúlt. Mérföldekre. A rothadó halottak királysága.

De folytattam a keresést.

Feyre

A FESTMÉNYEM HAZUGSÁG VOLT.

Ragyogó, színes hazugság, halvány rózsaszín virágokkal és vastag csíkokban felkent napsugarakkal. Tegnap álltam neki a műtermem nyitott ablaka előtt virágzó rózsaliget tanulmányozásának, amolyan ujjgyakorlatnak szántam. Az egymásba gabalyodó tüskés ágakon és a selymes fényű leveleken túl a smaragdzöld dombok hullámokban vesztek a távolba.

Szűnni nem akaró, fáradhatatlan tavasz...

Ha úgy festettem volna le az udvart, ahogy a zsigereim diktálják, akkor hússzaggató tüskék lettek volna a vásznamon.

Olyan virágok, amik kíméletlenül elvesznek minden fényt az apróbb növények elől, a dombokra pedig véres foltokat pingáltam volna.

De ezen a széles vásznon minden ecsetvonás kiszámított volt, a színeket úgy kavartam-kevertem, a pettyeket és az örvénylő vonalakat olyanra mázoltam, hogy a képből ne csupán a tavaszi idill, hanem derűs hangulat is áradjon. Nem eltúlzott boldogságot, csupán valami örömteli, végleges gyógyulást akartam bizonyítani, hogy túl vagyok azokon a borzalmakon, amiket csak óvatosan hoztam szóba.

Az elmúlt hetekben a viselkedésemet is olyan gondos tudatossággal alakítottam, ahogy a képeimet festettem. Ha a valódi énemet akartam volna megmutatni, akkor marcangoló karmokat láttak volna rajtam, a kezeim pedig olyanok lettek volna, amikkel az utolsó szuszt is kipréselném a környezetemben élőkből. Az arannyal díszített pompás termek falai vörösek lennének a vértől.

De még nem álltam készen.

Még nem, és minden ecsetvonásnál és mozdulatnál erre figyelmeztettem magam. A gyors megtorlás semmit nem érne, csak a bennem fortyogó haragot csillapítaná.

Minden egyes alkalommal, amikor velük beszéltem, magamban Elain sírását hallottam, amikor az Üstbe lökték őt. Amikor rájuk néztem, Nestát láttam magam előtt, ahogy az ujjával Hybern királyára mutat, és halállal fenyegeti őt. A szagukat érezve Cassian vérét is éreztem, ami tócsába gyűlt a csontfehér vár sötét kövén.

Az ecset megroppant a kezemben, akkora erővel szorítottam. Halkan káromkodva az ablak és az ajtó felé pillantottam. Itt a falnak is szeme volt, nem dobhattam ki csak úgy egyszerűen a szemétbe az ecsetet.

Körülkémleltem a tudatommal, igyekeztem megérezni, hogy van-e a közelben bárki, aki figyel, kémkedik utánam. Senki.

Magam elé tartottam az ecset kettétört darabjait, és egy pillanatra keresztülhatolt a tekintetem a jobb kezemet és az alkaromat díszítő tetoválást elrejtő varázslaton. A rajz a szívemet szimbolizálta, és a valódi rangomat: az Éjszaka udvarának úrnője.

Elég volt egy futó gondolat, és az ecset égni kezdett. A lángok másodpercek alatt elnyelték a fát, a pamacsot és a festéket, de bennem nem tettek kárt. Amikor már csak füst és hamu maradt belőlük, szelet varázsoltam, ami kifújt mindent a tenyeremből a nyitott ablakon. A biztonság kedvéért hívtam még egy kis szellőt is a kertből. Végigfújt a szobán, eltüntette a füstszagot, majd mindent betöltött nehéz, fullasztó rózsaillattal.

Az is lehet, hogy feladatom végeztével a kastélyt is porig fogom égetni. A rózsákkal fogom kezdeni.

Ekkor a tudatommal megéreztem, hogy ketten közelednek. Felkaptam egy új ecsetet, amit bemártottam az első, kezem ügyébe akadó festéktartóba, aztán eltüntettem a láthatatlan, sötét csapdákat, amiket még korábban a szobám köré vetettem ki, hogy figyelmeztessenek a hívatlan vendégekre.

Míg ki nem nyílt az ajtó, addig a napsütésben csillogó finom ereket festettem egy rózsaszirmon. Közben próbáltam nem gondolni rá, hogy a selymes illír szárnyak ugyanígy csillognak. Szépen eljátszottam, hogy teljesen a munkámba merülök, görnyedt háttal, oldalra hajtott fejjel. A meggyőzőbb hatás kedvéért csak lassan néztem hátra, mintha valóban nehezemre esne kiszakadni a festésből.

Az igazi erőfeszítést azonban a számra erőltetett mosoly jelentette, és az, hogy a derűt a tekintetemmel tegyem igazán meggyőzővé. Tükör előtt gyakoroltam, újra és újra. A szemem körül megjelentek a nevetőráncok, és alázatos, de boldog mosolyt vetettem Tamlinre.

És Lucienre.

 Ne haragudj a zavarásért! – szólt Tamlin. Figyelmesen kereste az arcomon azokat a borús árnyakat, amiket időnként arra használtam, hogy távol tartsam őt, főleg akkor, amikor a nap a dombok mögé bújt. – De lassan ideje lenne készülődnöd a találkozóra.

Nagyot nyeltem. Leengedtem az ecsetet. Mintha az az ideges, bizonytalan lányka lennék, aki régen voltam.

- Ianthe-tel megbeszéltétek a dolgot? Tényleg eljön?

Azóta nem találkoztam a főpapnővel, hogy elárulta Hybernnek a nővéreimet, sőt, *mindannyiunkat* elárult. Rhysand nehezen kivehető, gyors üzenetei, amiket hitvesi kötelékünkön keresztül küldött át, csillapították aggódásomat Elain és Nesta miatt, de továbbra is Ianthe-et tettem felelőssé azért, ami hetekkel ezelőtt történt.

Lucien válaszolt nekem, és közben úgy tanulmányozta a képemet, mint aki valami megfejtést keres egy fontos talányra.

 Igen. Jó okkal tette azt, amit tett, és kész arra, hogy mindent megmagyarázzon neked.

Talán azt is elmagyarázza majd, hogy miért hiszi azt, hogy minden férfira rámászhat, függetlenül attól, hogy azok ezt akarják vagy sem. Többek között Rhysre vagy Lucienre.

Kíváncsi lettem volna Lucien véleményére, főleg azzal kapcsolatban, hogy épp *Lucien párja* esett áldozatul Ianthe Hybernnel kötött szövetségének. Elain. Csak egyszer beszéltünk róla, azon a napon, amikor visszatértem Tamlin házába.

Akkor megmondtam Luciennek, hogy nem érdekel, mit mondott Jurian azzal kapcsolatban, hogy Rhysand hogy fog bánni a nővéreimmel, ahogy az sem, hogy az Éjszaka udvara milyen, mert Rhysandék nem fogják bántani Elaint és Nestát. Egyelőre nem. Rhysandnek más változatos lehetőségei is vannak, hogy ártson nekik.

Úgy tűnt, Lucien még kételkedik. Ugyanis arra is utaltam, hogy talán azért vannak "lyukak" az emlékezetemben, mert engem más bánásmódban részesítettek.

Ezt nagyon könnyen elhitték. Még azt is elképzelték, hogy Rhysand képes lenne bárkit is kényszerrel rávenni arra, hogy... Gondolatban hozzáírtam ezt a sértést is ahhoz a hosszú listához, amiért majd fizetni fognak.

Letettem az ecsetet, kibújtam a festékfoltos köpenyemből, amit óvatosan összehajtogatva letettem a székre. Ezen a széken gubbasztottam az elmúlt két órában.

 Megyek és átöltözöm – motyogtam, és laza copfomat átvetettem a vállamon.

Tamlin bólintott, és rám szegezte a pillantását, miközben feléiük közeledtem.

- Nagyon szép ez a kép!
- Még messze van a késztől feleltem, a régi önmagamat adva, aki menekült a dicséretek és bókok elől, mert nem akarta, hogy észrevegyék. – Nagyon kusza még az egész.

Öszintén szólva az egyik legjobb művem volt, annak ellenére, hogy hiányzott belőle a lélek. Azt pedig úgyis csak én vettem észre.

Szerintem mostanában mindenki így érzi magát – mondta
 Tamlin előzékenyen, és mosolyogni próbált.

Én legszívesebben ingerülten a szememet forgattam volna, de inkább visszamosolyogtam, és ahogy elmentem mellette, megsimogattam a vállát.

Amikor tíz perc múlva előkerültem az új hálószobámból, Lucien már kint várt az ajtó előtt.

Két napomba tellett, hogy megszokjam, és ne a régi szobámba menjek, azaz a lépcsőn felérve jobbra és ne balra forduljak. A régi szobában semmi sem úgy volt, mint régen.

Csak egyszer kukkantottam be, még akkor, amikor visszajöttem. Ripityára törött bútorok, szakadt ágynemű, a ruhák szerteszét dobálva, mintha Tamlin engem keresett volna a szekrényben. Látszott, hogy senkit nem engedtek be takarítani. Igazából a szőlőindák – a tüskék – miatt vált a szoba teljesen lakhatatlanná. Ott tekeredtek, kacskaringóztak a falakon, és teljesen körülfonták a romokat. Mintha bekúsztak volna az

ablakpárkányról, mintha évszázadok, és nem hónapok teltek volna el.

Az a hálószoba most egy kripta volt.

Habkönnyű ruhám puha, rózsaszín szoknyáit összefogva behúztam magam mögött új hálószobám ajtaját. Lucien a szemben lévő ajtónak dőlve állt.

Az volt az ő szobája.

Semmi kétségem nem volt afelől, hogy ő intézte úgy, hogy vele szemben lakjak, és abban is biztos voltam, hogy fémszeme mindig az én lakosztályom felé néz, még álmában is.

Csodálkozom, hogy ilyen nyugodt vagy annak ellenére, amit
 Hybernben bejelentettél – mondta üdvözlésképpen.

Megesküdtem rá, hogy megölöm az emberkirálynőket, Hybern királyát, Juriant és Ianthe-et azért, amit a nővéreimmel tettek. És a barátaimmal.

- Te mondtad az előbb, hogy Ianthe-nek jó oka volt arra, amit tett. Akármilyen dühös vagyok is rá, azért végig fogom őt hallgatni.

Luciennek korábban nem mondtam el, mit tudok a főpapnő valódi természetéről, mert akkor arról is be kellett volna számolnom, hogy Rhys miért dobta őt ki páros lábbal a házából: azért, hogy megvédje tőle magát és az udvarában élőket. Ez is túl sok kérdést vetett volna fel, és túl sok olyan hazugságot kérdőjelezett volna meg, amiket óvatosan adagoltam, hogy megóvjam Rhys udvarát – és egyben az *enyémet* is.

Ugyanakkor az is felmerült bennem, hogy a Velarisben történtek után szükséges-e ez egyáltalán. Ellenségeink tudtak a városról, tudták, hogy a jóság és a béke birodalma, és az első adandó alkalommal megpróbálták elpusztítani.

Rhyst egész halhatatlan életében kínozni fogja a bűntudat, mert Velarist azután támadták meg, hogy ő felfedte a város létezését az emberkirálynőknek.

 - Ianthe olyan sztorival fog neked előállni, ami logikusnak fog tűnni – figyelmeztetett Lucien. Vállat vontam, és elindultam a szőnyeggel borított, üres folyosón.

 Ezt magam is el fogom tudni dönteni. Te mintha már eldöntötted volna, hogy nem hiszel neki.

Lucien mellém lépett.

- Két ártatlan nőt rángatott bele ebbe az egészbe.
- Ezzel akarta megerősíteni a szövetségünket Hybernnel.

Lucien a könyökömnél fogva megállított.

Nem tiltakoztam, mert ha *tiltakoztam* volna, azzal leleplezem a látszatot, például ha gondolatutazással elhagyom a helyszínt, mint ahogy hónapokkal ezelőtt tettem az erdőben, amikor üldözött, vagy egy illír önvédelmi technikával nagyot rúgok a hátsójába.

- Ennél te okosabb vagy.

Ránéztem a széles, barna kézre a könyökömnél, aztán belenéztem a szemébe, a rozsdabarnába és a surrogó aranyba.

- Hol őrzi a lányt? - mormolta Lucien.

Tudtam, kire gondol.

A fejemet ráztam.

- Nem tudom. Rhysand millió helyet tud, de nem hinném, hogy általam is ismert helyen tartaná fogva Elaint.
 - Azért sorold fel nekem őket! Csinálj egy listát róluk!
 - Abban a pillanatban véged, hogy belépsz a területére.
 - Akkor is életben maradtam, amikor utoljára ott voltam.
- Nem vetted észre, hogy engem is a bűvkörében tart, és hagytad, hogy magával vigyen.
 Hazugság, szemenszedett hazugság.

Meg akartam sérteni, de nem jártam sikerrel. Lucien lassan elengedte a karomat.

- Meg kell találnom Elaint.
- Nem is ismered őt. A hitvesi kötelék csak egy testi reakció, ami elhomályosítja a józan ítélőképességedet.
 - Veled és Rhysszel is ez történt?

Veszélyes kérdés. Szándékosan ijedten néztem, és felidéztem néhány emléket a Takácsról, a Csontfaragóról és a Middengard féregről, hogy valódinak tűnjön a félelmem.

– Nem akarok erről beszélni – mondtam remegő hangon.

A földszinten megkondult egy óra. Magamban hálaimát rebegtem az Egek Anyjához, és megszaporáztam a lépteimet.

Elkésünk.

Lucien bólintott, de ahogy mentem lefelé, éreztem a hátamon a pillantását, pontosan a lapockáim között. Lent Ianthe várt bennünket.

Még el kell döntenem, hogy küldöm őt a halálba.

A főpapnő pontosan úgy nézett ki, ahogy emlékeztem rá Rhys képei alapján, amiket a múltjából felvillantott nekem, de akkor is így képzeltem el, amikor időnként arról ábrándoztam, hogy a karmaimmal kivájom a szemét, kitépem a nyelvét, és felmetszem a torkát. A haragom önálló életre kelt a mellkasomban, visszhangozta a szívverésem, ez ringatott álomba, de ezzel is ébredtem. Igyekeztem elcsendesíteni magamban, miközben Ianthe-et bámultam a hosszú ebédlőasztal túlsó végén. Mellettem Tamlin és Lucien foglalt helyet.

Ianthe a világos csuklyáját és az ezüstdiadémot viselte, az áttetsző kék kővel.

A diadém közepén lévő drágakő Azriel és Cassian szifonjaira emlékeztetett. Felmerült bennem, hogy ahogy az illír harcosoknál, Ianthe drágaköve is arra szolgál-e, hogy a nyers mágiát uralhatóvá, egyben veszélyesebbé tegye. A jelenlétemben Ianthe soha nem vette le a követ, bár az is igaz, hogy annak sem voltam még tanúja, hogy a főpapnő mágiát használt volna, legfeljebb ha tündérfényt gyújtott.

Ianthe lesütötte zöldeskék szemét, és a sötét faasztalt bámulta. A csuklya beárnyékolta hibátlan arcát.

– Mindenekelőtt őszintén bocsánatot szeretnék kérni. Az az érzés vezérelt, hogy pontosan azt tegyem, amire vágysz, de nem mertem ezt nyíltan megmondani neked. Másrészt erősebbé akartam tenni szövetségünket Hybernnel.

Szépen hangzó, aljas hazugságok. Ugyanakkor kíváncsi lettem volna a valódi szándékaira... Hetek óta vártam erre a találkozóra, eljátszottam, hogy jobban vagyok, sőt *meggyógyultam* azokból a "borzalmakból", amiket Rhysandnél kellett átélnem.

 Mégis miért kívánnék a nővéreimnek ilyen kínszenvedést? – kérdeztem remegő, hideg hangon.

Ianthe felemelte a fejét, és figyelmesen szemügyre vette bizonytalankodó, kissé tartózkodó arckifejezésemet.

 Azért, hogy mindig együtt lehessetek. Ha pedig Lucien korábban rájött volna, hogy Elain a párja, akkor belepusztult volna abba, hogy csak néhány közös évtized adatik meg nekik.

Elain nevének említésére legszívesebben felmordultam volna, de visszafogtam magam. Helyette fájdalmas csöndbe burkolóztam, ez az álarc volt a legújabb az arzenálomban.

Ha hálát vársz, akkor várhatsz még egy darabig, Ianthe – jelentette ki ekkor Lucien.

Tamlin figyelmeztető pillantást vetett rá, nemcsak a kimondottak, hanem a hangneme miatt is. Még az is lehet, hogy Lucien előttem öli meg Ianthe-et azokért a borzalmakért, amiket azon a napon Elainnek okozott.

Egyáltalán nem várok hálát – tiltakozott Ianthe halkan, tágra nyílt szemmel, tökéletesen eljátszva a bűnbánó szerepét. – Megbocsátást sem várok, megértést viszont igen... Ez az én otthonom is. – Karcsú, ezüstgyűrűkkel és karkötőkkel ékesített kezével körbemutatott a termen, a házon. – Olyan szövetségeket kellett kötnünk, amilyeneket korábban elképzelni sem tudtunk. Lehet, hogy ezek nem annyira kívánatosak, de... Hybern túl erős ahhoz, hogy meg tudjuk állítani. Csak átvészelni lehet, mint valami vihart. – Tamlin felé pillantott. – Hónapokig nagyon keményen dolgoztunk, készültünk Hybern elkerülhetetlen

érkezésére. Súlyos hibát követtem el, és örökké bánni fogom a fájdalmat, amit okoztam vele, de folytassuk együtt ezt a fontos munkát. Találjunk együtt megoldást arra, hogyan biztosíthatnánk országunk, népünk megmaradását.

- És milyen áron? Hány ember halála árán? tudakolta Lucien.
 Újabb figyelmeztető pillantás Tamlin felől, de Lucien nem törődött vele.
- Elmondom, mit láttam Hybernben folytatta Lucien, és olyan erővel ragadta meg a széke karfáját, hogy a fa megnyikordult. A király ígéretei mindig is üres ígéretek voltak. ígért ő már békét, ígérte, hogy nem támad meg egy területet... Elhallgatott, mintha hirtelen eszébe jutott volna, hogy Ianthe erről simán beszámolhat a királynak. Elengedte a széket, kinyújtotta az ujjait, aztán visszatette a kezét a karfára. Óvatosnak kell lennünk.
- Azok leszünk ígérte meg Tamlin. De már beleegyeztünk bizonyos feltételekbe. Áldozatokat hoztunk. Nem elég, hogy Hybern a szövetségesünk, nélküle is erős, egységes frontot kell mutatnunk Prythian többi része előtt.

Tamlin még mindig bízott Ianthe-ben, továbbra is azt hitte, hogy a főpapnő csak hibát követett el. Fogalma sem volt arról, hogy mit leplez a szépség, a finom ruha és a jámbor kántálás. De ugyanez a vakság akadályozta őt abban is, hogy meglássa, mi forr bennem az álcám alatt.

Ianthe újból lehajtotta a fejét.

 Addig nem nyugszom, míg nem bizonyítom be, hogy méltó vagyok a barátaimra.

Lucien láthatóan csak nagy igyekezettel tudta türtőztetni magát, Tamlin szólalt meg:

– Mindannyian ezzel próbálkozunk.

Újabban ez volt a kedvenc szava: próbálkozni.

Én csak nyeltem egyet, elég feltűnően, hogy hallja, és lassan, lanthe-re nézve bólintottam.

– Soha többet ne tegyél ilyet!

Ostoba kérés volt. Ianthe viszont azonnal rábólintott, biztos voltam benne, hogy ilyesmit várt tőlem. Lucien hátradőlve hallgatott, láthatóan nem akart többször megszólalni.

 Bár Luciennek igaza van – bukott ki belőlem, és aggodalmaskodó arcot vágtam. – És mi lesz a Tavasz udvarában élőkkel? – Aggódva néztem Tamlinre. – Amarantha kegyetlenül elbánt velük, rabszolgákat csinált belőlük. Nem hiszem, hogy jól tűrnének egy hyberni megszállást. Eleget szenvedtek.

Tamlin vonásai megkeményedtek.

Hybern királya ígéretet tett nekem arra, hogy a népünknek nem esik bántódása.
Népünknek. Majdnem ráförmedtem, de aztán inkább megértőén biccentettem.
Ez is része volt a... megállapodásunknak.
Amivel egész Prythiant eladta, amivel mindent eladott, ami becsületes és jó volt benne csak azért, hogy engem visszakapjon.
Népünket semmilyen veszély nem érheti, ha a hyberniek idejönnek. Ugyanakkor kihirdettem, hogy a családok költözzenek át a birodalmunk keleti részére. Csak átmenetileg.

Jól van. Legalább a szívén viseli az emberek biztonságát, legalább belegondolt, hogy Hybern milyen aljas játékokat szeret játszani, és a királyuk hiába esküszik meg valamire, lehet, hogy az ellenkezőjét teszi. Azzal, hogy a leginkább veszélyeztetett csoportokat elterelte az útból, jelentősen megkönnyítette az én feladatomat is. Ezek szerint kelet – elraktároztam ezt az értékes infót. Ha keleten biztonságos a helyzet, akkor... Hybern biztos nyugat felől fog érkezni.

Tamlin nagyot sóhajtott.

- Ezzel pedig el is érkeztünk találkozónk másik okához.

Feszülten összpontosítottam, de az arcomra mérsékelt érdeklődést erőltettem.

 Holnap érkezik az első delegáció Hybernből – jelentette be Tamlin. Lucien aranybarna bőre teljesen elfehéredett. – Jurian dél körül itt lesz.

Az ELMÚLT HETEKBEN ALIG ESETT SZÓ JURIANRŐL, és az emlékezetes hyberni éjszaka óta nem is láttam a feltámasztott emberparancsnokot.

Jurian az Üstnek hála született újjá, teste undorító maradványaiból, amiket Amarantha trófeaként őrzött ötszáz évig. Amarantha egy szemben tartotta fogva a lelkét, és úgy kellett századokon keresztül végignéznie, mi történik. Jurian őrült volt, már jóval azelőtt megtébolyult, hogy Hybern királya visszahozta volna őt az életbe, hogy a segítségével leigázza a mit sem sejtő emberkirálynőket.

Tamlin és Lucien biztosan tudott erről, és látták, milyen furcsán csillog Jurian szeme. Ám nem különösebben foglalkoztak azzal, hogy Hybern királya megkaparintotta az Üstöt, amivel az egész világot el lehet pusztítani, mindjárt a fallal kezdve. Az egyre gyarapodó, veszedelmes tündérhadseregeket és a gyenge, védtelen emberek területeit pedig csak a fal választotta el egymástól. Nem, emiatt a veszély miatt Lucien és Tamlin nem forgolódott álmatlanul éjszakánként. Sőt, képesek voltak meghívni ezt a szörnyeteget az otthonukba.

Tamlin a visszatérésem után ígéretet tett arra, hogy be fog vonni a terveibe, és részt vehetek minden megbeszélésen. Be is tartotta a szavát, tájékoztatott Jurian érkezéséről két hyberni parancsnokkal egyetemben, és azt mondta, hogy legyek ott a fogadásukon. A falat akarták ellenőrizni, meg akarták találni a legmegfelelőbb helyet, ahol az Üsttel át lehetne törni, amennyiben visszanyeri teljes erejét.

Az Üstöt láthatólag kimerítette, hogy a nővéreimet tündérré változtatta. De ez gyenge vigasz volt. Mindenekelőtt azt kellett kiderítenem, hol akarnak támadni, és az Üst mennyi idő múlva lesz újra bevethető. Ezután pedig ki kell csempésznem ezeket az információkat Rhysand-nek.

A fogadás napján különös gonddal öltöztem. Egész éjszaka forgolódtam, miután együtt vacsoráztam a bűntudattól gyötört Ianthe-tel, aki szinte a porban csúszott előttem és Lucien előtt. Úgy tűnt, hogy a főpapnő csak azután akar megjelenni, hogy a hyberni parancsnokok elrendezkedtek. Azt csicseregte, hogy addig nem akar háborgatni bennünket, míg a parancsnokok meg nem ismerkednek velünk. Elég volt egy pillantást vetnem Lucienre, és tudtam, hogy egyetértünk: Ianthe valószínűleg nagyszabású belépőt tervez.

Számomra, a terveim szempontjából ennek nem volt különösebb jelentősége. Az elképzeléseimet hitvesi kötelékünkön keresztül átküldtem Rhysnek. A kapcsolódásunk most éjsötét folyosónak tetszett.

Nem mertem túl gyakran használni a kötelékünket.

Érkezésem óta csak egyszer kommunikáltam Rhysanddel, miután a régi hálószobámba lépve láttam, hogy mindenütt ott burjánoznak a tüskés indák. Olyan volt, mintha nagy távolságra kiabáltam volna, vagy víz alatt próbáltam volna beszélni. *Jól vagyok, biztonságban vagyok. Hamarosan jelentkezem, mihelyt többet megtudok.* Megvártam, míg a szavak keresztüljutnak a sötétségen, aztán kérdeztem csak: *Életben vannak? Súlyosak a sérüléseik?*

Még soha nem hallottam ilyen rosszul a köteléken keresztül, még akkor sem, amikor itt laktam, és Rhysand arra használta ezt a csatornát, hogy ellenőrizze, a kétségbeesésem nem temetett-e teljesen maga alá.

Eltartott egy ideig, míg megérkezett a válasz. *Szeretlek.* Életben vannak. Gyógyulnak.

Ennyi volt. Mintha meghaladta volna az erejét, hogy többet mondjon.

A beszélgetésünk után visszabandukoltam az új lakosztályomba, és magamra zártam az ajtót. A szobámat szilárd levegőfallal vettem körül, hogy senki ne érezze meg néma könnyeim szagát, aztán bekucorodtam a fürdőszoba sarkába. Egyszer már üldögéltem így, egy hosszú, sivár éjszakán a csillagokat nézve. Most a tiszta kék eget néztem a nyitott ablakon keresztül, hallgattam a madarak csiripelését, és a legszívesebben elordítottam volna magam.

Nem mertem Rhysnél többet kérdezősködni Cassianről, Azrielről vagy a nővéreimről. Féltem a választól, hogy esetleg milyen rosszul vannak, és vajon meggyógyulnak-e egyáltalán. Attól is féltem, mit tennék a felelősökkel. *Gyógyulnak. Életben vannak és gyógyulnak*. Mindennap erre kellett gondolnom. Bár még mindig hallottam magamban a sikolyukat, és éreztem a vérük szagát. De nem kérdezősködtem Rhysnél, nem mertem a kötelékünket újra használni.

Nem tudtam, hogy ki lehet-e hallgatni egy pár néma üzeneteit. A hitvesi kötelék szagát mindenesetre lehetett érezni, és nagyon kockázatos játékot űztem. Mindenki azt hitte, hogy Rhysszel megszakadt a kapcsolatunk, és csak azért érezni rajtam a szagát, mert erőszakosan bánt velem. Azt hitték, hogy idővel, ráadásul ilyen távolságban a szaga gyengülni fog, majd teljesen eltűnik. Hetek vagy hónapok múlva. Ha viszont nem kopik meg, és megmarad... Akkor lépnem kell, függetlenül attól, hogy rendelkezem-e a szükséges információkkal.

Ezért használtam olyan ritkán a kötelékünket, mert ezzel lehet, hogy erősödött a szaga rajtam. Még ha végtelenül hiányoztak is a beszélgetéseink, csibészes tréfái, okos megjegyzései... Nem örökre váltunk el, erre megesküdtem magamnak, újra és újra. Újra akartam látni a mosolyát, kerül, amibe kerül.

Gyakran eszembe jutott, milyen fájdalom ült az arcán, mikor utoljára láttam. A kezét Azriel és Cassian vére borította. Akkor is feltört bennem az emlék, amikor Jurian és a két hyberni parancsnok gondolatutazással megjelent a házunkhoz vezető kavicsos úton.

Jurian ugyanazt a könnyű bőr egyenruhát viselte, mint legutoljára. Barna haját az arcába fújta az élénk tavaszi szél. A ház előtti fehér márványlépcsőn állva vártuk, és amikor észrevett bennünket, az arcán megjelent a szokásos ferde, önelégült vigyor.

Jeges hideget erőltettem magamra, annak az udvarnak a hidegét, amit még soha nem láttam. De éltem a Tél udvara lordjának ajándékával, és perzselő haragomat jeges nyugalommá változtattam, amikor Jurian felénk bandukolt, kezét kardja markolatán tartva.

A két parancsnok, egy nő és egy férfi miatt viszont úgy éreztem, hogy halvány félelem lopakodik a szívembe. Főtündérek voltak, arcuk pirospozsgás, hajuk ébenfekete, mint a királyuké. De ami leginkább szemet szúrt, az a kifejezéstelen, érzelemmentes arcuk volt: évezredek óta tartó kegyetlenkedésről tanúskodott.

Tamlin és Lucien mozdulatlanul figyelte, hogy Jurian megáll a lépcső alján. Még szélesebb vigyor terült el az arcán.

- Jobban néztek ki, mint legutóbb.

Farkasszemet néztünk – nem ment könnyen –, de nem szóltam semmit.

Jurian horkantott egyet, és a kísérőire mutatott.

 Szeretném bemutatni őméltóságukat, Dagdan herceget és Brannagh hercegnőt, Hybern királyának unokaöccsét és unokahúgát. Szóval ikrek, lehet, hogy a kapcsolatuk mágikus, és a tudatuk is összekapcsolódhat.

Tamlinnek mintha ekkor jutott volna eszébe, hogy ők már a szövetségesei, és eléjük ment a lépcsőn. Lucien követte. Tamlin eladott bennünket és Prythiant – miattam, azért, hogy engem visszaszerezzen.

Újra forrni kezdett bennem a düh, de befagyasztottam.

Tamlin a herceg és a hercegnő felé biccentett.

- Üdvözöllek benneteket a házamban. A szobáitok készen várnak benneteket.
- Mi a fivéremmel közös lakosztályt szeretnénk szólt a hercegnő magas, már-már kislányos hangon. Teljesen híján volt minden érzelemnek, és a hangja nem tűrt ellentmondást.

A nyakamat tettem volna rá, hogy Lucien valami csípős megjegyzésre készül, de megelőztem. Lejöttem a lépcsőn, és a ház úrnőjeként szólaltam meg, úgy, ahogy az emberek és Tamlin engem láttak.

– Semmi gond, megoldjuk.

Lucien hunyorogva méregetett a surrogó fémszemével, de én közömbös arcot vágva pukedliztem a vendégek előtt. Az ellenségeim előtt. Melyik barátom néz majd farkasszemet velük a csatatéren? Vajon Cassian és Azriel helyrejön-e annyira, hogy képesek legyenek harcolni? Fel tudnak emelni egyáltalán egy kardot? Elhessegettem a gondolatot, az emléket, Cassian kiáltását, amikor szétszaggatták a szárnyait.

Brannagh hercegnő figyelmesen szemügyre vette rózsaszín ruhámat. A frizurámat Alis göndörítette és fonta kontyba a fejem tetején, a fülemben pedig halvány rózsaszín gyöngyöket viseltem. A főúr ártalmatlan, kedves kis játékszere voltam, akivel bármikor eljátszogathat, ha kedve szottyan rá.

Brannagh csücsörítve nézett a fivérére. A herceg pillantásából ítélve hasonló gondolatok járhattak a fejében.

 Ha kibámultátok magatokat, akkor talán rátérhetnénk a dolgunkra – mordult fel Tamlin figyelmeztetően. Jurian vihogott, és úgy vonult fel a lépcsőn, mintha az övé lenne a ház.

 Csak kíváncsiak – jegyezte meg. Lucien tartása teljesen görcsös lett az ikrek arcátlan viselkedése miatt. – Nem minden évszázadban tör ki háború egy nő miatt. Még akkor sem, ha a hölgy ilyen... tehetséges.

Én csak sarkon fordultam, és megindultam utána a lépcsőn.

 Ha vállaltad volna a háborút Miryam miatt, akkor ő nem hagyott volna ott a Sárkány herceg miatt – vetettem oda neki foghegyről.

Jurian egész teste beleborzongott a szavaimba. Tamlin és Lucien is dermedten állt meg mögöttem, nem tudták eldönteni, vajon tovább figyeljék-e a szópárbajunkat, vagy inkább a hyberni királyi sarjakat kísérjék be a házba. Mivel korábban elhintettem, hogy Azriel kémei beszivárogtak a szolgálóink közé is, megszabadultunk minden felesleges személyzettől, mert féltünk a kíváncsi szemektől és fülektől. Csak a legmegbízhatóbbak maradtak. Természetesen azt nem említettem meg, hogy Azriel már hetekkel ezelőtt eltávolította innen az embereit, mert nem akarta az életüket kockáztatni. Minél kevesebb kíváncsi pillantás követ engem, *nekem* annál jobb.

Jurian megállt a lépcső tetején, és megvárt. Arcvonásai kegyetlen halált ígértek.

- Vigyázz a nyelvedre, kislány!

Mosolyogva elsuhantam mellette.

- Mert különben? Zsupsz, beledobsz az Üstbe? vágtam vissza, és belibbentem a nyitott bejárati ajtón. Elegánsan megkerültem a hall közepén álló asztalt, amin egy akkora virágváza állt, hogy majdnem felért a kristálycsillárig. Itt történt, pontosan itt. Itt kuporodtam össze a tömény rettegéstől és kétségbeeséstől. Pontosan a hall közepén. Mor itt emelt fel és vitt ki a házból. Ki a szabadságba.
- Akkor mondom az első, vendégeinkre vonatkozó szabályt vetettem oda Juriannek hátrapillantva, miközben mentem az

ebédlő felé, ahol már megterítettek nekünk. – Ne fenyegess az én házamban!

Sikerült elérnem a kívánt hatást.

Igaz, nem Juriannél, aki haragos tekintettel foglalt helyet az asztalnál. Hanem Tamlinnél, aki mellettem elhaladva a kézfejével finoman megsimította az arcomat. Nem sejthette, mennyire gondosan válogattam meg a szavaimat, és valójában csalit dobtam Juriannek, hogy utána előállhassak sértő megjegyzésemmel.

Ez volt az első lépés: teljesen el kell hitetnem Tamlinnél, hogy szeretem, szeretem ezt a helyet és mindenkit, aki itt él. így nem gyanúsíthat engem semmivel, amikor majd egymás torkának ugranak.

Dagdan herceg leste húga minden kívánságát és parancsát. Mintha Dagdan lenne a penge, amivel a lány darabokra nyiszálja a világot. Ő töltött a húgának italt is, de előtte beleszagolt. A legfinomabb húsokat válogatta ki neki, és még akkurátusán el is rendezte a tányérján. Mindig hagyta, hogy a lány válaszoljon, és közben teljes odaadással nézett rá.

Egy lélek két testben. Amikor egymásra pillantottak, mintha szavak nélkül kommunikáltak volna. Azon tűnődtem, vajon nem olyanok-e, mint én. *Daematik*. Lélektársak.

A mentális védőpajzsom az érkezésem óta áthatolhatatlan keménységű, fekete fal volt. De vacsora közben, ahogy egyre többször volt inkább csend, mint beszélgetés, azon kaptam magam, hogy újra és újra a védelmemet ellenőrzőm.

Holnap megnézzük a falat – közölte Brannagh Tamlinnél.
 Parancs volt, nem kérés. – Jurian velünk jön. Kérünk olyan őröket is, akik tudják, hol vannak a lyukak.

Szörnyű volt belegondolni, hogy ilyen közel kerülnek az emberek területeihez... Bár a nővéreim már nincsenek ott. Ők valahol az én udvaromban tartózkodnak, és a barátaim védelmét élvezik. Az apám pedig csak egy-két hónap múlva jön vissza az üzleti útjáról. Még mindig nem találtam ki, hogy fogok neki beszámolni az újdonságokról.

- Veletek tarthatunk Luciennel - ajánlkoztam.

Tamlin erre felkapta a fejét. Vártam az elutasítást.

De úgy tűnt, hogy a főúr is tanult valamit, és tényleg próbálkozik, mert Lucien felé intve így szólt:

 Követem legalább olyan jól ismeri a falat, mint bármelyik őrszem.

Odaengeded őket. Szántszándékkal megengeded nekik, hogy lerombolják a falat, és levadásszák az embereket a túloldalon. A kimondatlan szavak égették a nyelvemet, mégis hallgattam.

Biccentettem, igaz, kissé elégedetlen arccal. Tamlin tudta, hogy én soha nem nyugodnék ebbe bele. Az a lány, akiről azt hitte, hogy visszakapta, mindig meg akarja majd védeni halandó hazáját. Mégis elhitte, hogy a kedvéért meggyőzöm magam arról, hogy a hyberniek a fal ledöntése után kegyesen fognak bánni az emberekkel, és csak a területüket csatoljuk hozzá a miénkhez.

 Reggeli után induljunk – mondtam a hercegnőnek, majd hozzátettem Tamlinnek: – Viszünk magunkkal néhány őrt is.

Feszes tartása mintha ellazult volna. Kíváncsi lettem volna, hallott-e arról, hogyan védelmeztem Velarist, a város Szivárványnak nevezett negyedét egy egész légiónyi olyan szörnyeteg ellen, mint Attor. És vajon arról tud-e, hogy brutális kegyetlenséggel kivégeztem Attort azért, amit velem és a szeretteimmel tett.

Jurian a harcosokra jellemző nyíltsággal fürkészte Lucien arcát.

 Mindig is szerettem volna tudni, ki csinálta meg a szemed, miután az a nő kivájta.

Amarantháról itt nem beszéltünk, az említésével sem akartuk beszennyezni a házat. Pontosan ettől fulladoztam hónapokig, azután, hogy kikerültem Hegyaljáról. Minden egyes nap elpusztult bennem valami, amikor újra és újra elástam magamba a félelmeimet és a fájdalmaimat.

Egy pillanatra összehasonlítottam magam egykori önmagámmal. Úgy kellett tennem, mintha még nem jöttem volna teljesen helyre, mintha még mindig küzdenem kellene azért, hogy újra az a lány legyek, akit Tamlin oltalmazott és szeretett, mielőtt Amarantha három hónapig tartó kínzás után eltörte a nyakam. Idegesen mocorogtam tehát a székemen, és az asztalt tanulmányoztam.

Lucien szigorúan nézett Jurianre, a két hyberni királyi sarj viszont közömbös arccal hallgatta a szópárbajt.

- Él egy régi barátnőm a Nappal udvarában. Gyakorlott műszerész, össze tudja kötni a mágiát a technikával. Tamlin kérte meg őt arra, hogy készítsen nekem szemet, ő pedig vállalta, bár nagy kockázatot vállalt vele.
- Vajon a kis párocskádnak van már új szeretője? kérdezte Jurian visszataszítóan mosolyogva.
 - Semmi közöd a páromhoz.

Jurian vállat vont.

 Minden bizonnyal már neked se, mivel mostanra már a fél illír hadsereg keresztülment rajta.

Biztos voltam benne, hogy csupán a több évszázados harci kiképzés tartotta vissza Lucient attól, hogy az asztalon átugorva feltépje Jurian torkát.

Tamlin morgásától megcsörrentek az üvegek.

 Jurian, vagy tisztességes vendégként viselkedsz, vagy az istállóban alszol, mint a többi állat.

Jurian erre csak belekortyolt a borába.

- Miért járna büntetés az igazságért? Ti ketten nem vettetek részt a Háborúban, nem ismeritek olyan jól ezeket az illír szörnyetegeket, mint én. – A szeme sarkából a hyberniekre pillantott. – Feltételezem, hogy nektek volt abban az élvezetben részetek, hogy harcoljatok ellenük.
- Tábornokaik és lordjaik szárnyait trófeaként őrizzük felelte Dagdan halvány mosollyal.

Legszívesebben Tamlinre pillantottam volna, de nagy erőfeszítés árán visszafogtam magam, és nem követelőztem, hogy mondja meg, hol van az a két pár szárny, amit az apja vágott le Rhysand anyjáról és húgáról.

Rhys azt mondta, hogy Tamlin dolgozószobájában vannak a falra tűzve, de én nem találtam őket. A visszatérésem után a keresésükre indultam egy esős napon, úgy tettem, mintha merő unalomból felfedező körútra indulnék a kúriában. Nem találtam sem a pincében, sem az üres szobákban dobozokban, ládákban.

Leerőltettem két falatot a báránysültből, de az egyik mintha megakadt volna a torkomon. Nem is lepleztem az undorom, hiszen ez teljesen jogos reakció volt arra, amit a hyberni herceg az imént mondott.

Jurian viszont mosolyogva nézett rám, és apróra vágta a sültjét.

- Ugye tudod, hogy mi együtt harcoltunk? Én és a főurad. Tartottuk a frontot a lojalisták rohamával szemben, vállvetve harcoltunk, míg térdig nem gázoltunk a vérben.
- Rhysand nem Feyre főura jelentette ki Tamlin nyugtalanító higgadtsággal.

Jurian mit sem törődve vele, tovább duruzsolt nekem:

- Biztosan elmondta, hol bújtatja Miryamot és a Sárkányt.
- Ők halottak jelentettem ki tárgyilagos hangon.
- Az Üst nem ezt mondja.

Jeges félelem szorította össze a gyomrom, hiszen Jurian már megpróbálta volna feltámasztani Miryamot, de ekkor rájött, hogy a lány nincs az elesettek között.

 Nekem azt mondták, hogy meghaltak – mondtam ingerülten, mint aki unja már a témát. Beleharaptam a húsba, a velarisi fűszerek ízvilágához képest nagyon íztelen volt. – Szerintem fontosabb dolgaid is akadnak annál, Jurian, mint hogy megszállottan kutakodj a szeretőd után, aki ráadásul faképnél hagyott.

A szemében megvillant a téboly, ami ötszáz éve tombolt benne. Felszúrt egy kis darab húst a villájára.

- Én pedig úgy hallottam, hogy te már jóval azelőtt hancúroztál Rhysanddel, hogy elhagytad volna a szeretődet.
 - Ebből *elég*! mordult fel Tamlin.

Ekkor olyan érzésem támadt, mintha a tudatomban valami kopogtatna, és megértettem a tervüket, ami világos volt és egyszerű: Jurian felbosszant, elvonja a figyelmünket, és közben a herceg és a hercegnő bekúszik a tudatunkba.

A saját tudatomat levédtem, de Lucien és Tamlin...

Éjszülte mágiámat kivetettem, mint egy hálót. És találtam is két tapogató, indaszerű valamit, amik Lucien és Tamlin tudata felé tekeregtek, úgy hajították el őket, mint két lándzsát, át az asztalon.

Ekkor lesújtottam. Dagdan és Brannagh úgy rándult hátra a székében, mintha a testüket érte volna ütés. Mágiájuk fekete gyémántfalba ütközött, amit Lucien és Tamlin tudata köré húztam fel

A hercegi páros sötét tekintete rám villant. Nem sütöttem le a szemem.

 Valami baj van? – kérdezte Tamlin, és hirtelen tudatosult bennem, hogy mindenki kővé dermedt.

Eljátszottam, hogy zavarban vagyok, álmélkodva húztam fel a szemöldököm.

Semmi. – Mézesmázos mosolyt vetettem az ikrekre. –
 Tisztelt vendégeink biztosan elfáradtak egy ilyen hosszú út után.

Mindenesetre én is tapogatóztam a tudatuk felé, de fehér csontfalba ütköztem. Megrándultak, amikor karmaimat végighúztam mentális védőpajzsaikon, és mély barázdákat húztam rajtuk.

A figyelmeztetésnek ára volt: a halántékomnál lüktető fejfájást éreztem. Mindenesetre nyugodtan ettem tovább, nem törődve Jurian kacsintásával.

Ettől kezdve senki sem szólt egyetlen szót sem.

A TAVASZI ERDŐ ELNÉMULT, ahogy belovagoltunk a rügyező fák közé. A madarak és az apróbb bundás állatok már jóval az érkezésünk előtt fedezékbe vonultak. Nem előlem, és nem is Lucien vagy a mögöttünk tisztes távolságban haladó őrszemek elől, hanem Jurian és a két hyberni parancsnok elől menekültek, akik csapatunk közepén haladtak. Mintha olyan borzasztóak lennének, mint a Bogge vagy a nagák.

A falat váratlan események nélkül értük el, és Jurian sem provokált többet bennünket. Az éjszakát nagyrészt ébren töltöttem. A tudatomat vándorútra küldtem a kastélyban, találok-e bármi nyomot arra, hogy Dagdan és Brannagh daematiként befolyásol valakit. Jó szimatomat, már ami a varázslatokat és a mágikus trükköket illeti, a Nappal udvarának urától, Varázstörő Heliontól kaptam, de ezúttal nem bukkantam semmire, kivéve a házat körülvevő védővarázslatot, ami megakadályozta, hogy gondolat-utazással bárki bejusson.

Tamlin feszült volt a reggelinél, de nem kért meg rá, hogy maradjak itthon. Odáig merészkedtem, hogy rákérdeztem, mi a baja, amire csak annyi volt a válasz, hogy a feje fáj. Lucien erre vállon veregette, és megígérte, hogy vigyázni fog rám, mire majdnem elröhögtem magam.

A röhögéstől akkor ment el a kedvem, amikor olyan fél mérföldnyire a faltól már éreztem a lüktetését. Egy undorító féreghez hasonlított. Ahogy közeledtünk, még a lovaink is nyugtalanok lettek, a fejüket rázták, és patáikkal a mohás földön doboltak.

– Kicsit feljebb van egy rés a falon – mondta Lucien, miközben a virágzó som alacsonyabban fekvő ágaihoz kötöttük ki a lovakat. A hangja alapján éppoly kevéssé tűnt lelkesnek, mint amilyen én voltam egy ilyen társaságban. Dagdan és Brannagh a lehullott rózsaszín rügyeken taposva csatlakozott hozzá. Jurian elindult felfedezni a környéket. Az őrök a lovakkal maradtak.

Laza távolságból követtem Lucient és az ikreket. Tudtam, hogy elegáns, finom ruhám nem fogja megtéveszteni őket, és nem feledkeznek meg arról sem, hogy egy daemati követi őket. Gondosan választottam ki hímzett zafírkék kabátomat és az egyszerű barna nadrágot. Díszként csak a Lucientől kapott drágaköves tőrt és a hozzá való övét viseltem. Olyan rég kaptam tőle, mintha egy egész örökkévalóság eltelt volna azóta.

- Ki törte ezt a rést a falon? kérdezte Brannagh, miközben tanulmányozta azt a lyukat, amit mi nem láthattunk – pontosabban az egész fal láthatatlan volt. A lyukat viszont éreztük, mintha egy helyen kiszívták volna a levegőt.
- Nem tudjuk felelte Lucien, és keresztbe tette a karját. A napfény foltokban csillogott őzbarna kabátja arany szálain. A lyukak közül jó pár egyszerűen magától keletkezett az évszázadok során. Ezen egy ember is alig férne át.

Az ikrek egymásra néztek, de a tudatommal én is a rést tanulmányoztam. A faltól minden idegszálam irtózott, valami itt nagyon *nem stimmelt*.

- Először én is itt jutottam át.

Lucien bólintott, a többiek pedig csak felvonták a szemöldöküket. Közelebb léptem Lucienhez, mintegy akadályként

használtam a hercegi páros és köztem. Az ikrek reggelinél már óvatosabbak voltak, bár akkor is megpróbálták kitapasztalni a mentális védőpajzsaimat. Most úgy tettem, mintha félnék tőlük. Brannagh pontosan észlelte, milyen közel állok Lucienhez, és azt is, hogy Lucien elém állt, hogy védelmezzen.

A hercegnő halványan, hidegen mosolygott.

- Hány rés van a falon?
- Az egész határszakaszon háromról tudunk felelte Lucien kényszeredetten. – A tengerparton van egy negyedik, olyan egy mérföldnyire innen.

Rezzenéstelen arccal raktároztam el az információt.

Brannagh a fejét csóválta. Fekete haja mintha elnyelte volna a napfényt.

- A tenger felőli oldal használhatatlan. Szárazföldön kell áttörnünk a falat.
 - A kontinensen is biztos akadnak máshol lyukak.
- Igen, de a királynőik még nálatok is gyengébb hatalommal bírnak az emberek felett – szólt Dagdan. Ezt az információt is megjegyeztem.
- Akkor nem is zavarunk tovább, átengedünk benneteket a munkának – mondtam, és a résre mutattam. – Ha kész vagytok, mehetünk a következőhöz.
 - Az innen kétnapnyi lovaglásra van jegyezte meg Lucien.
- Akkor azt a kirándulást majd külön megtervezzük mondtam, és mielőtt Lucien tiltakozhatott volna, feltettem egy kérdést: – És mi lesz a harmadikkal?

Lucien dobbantott egyet a mohán, de aztán mégis felelt.

– A másodiktól az is kétnapnyi lovaglásra található.

Felvont szemöldökkel fordultam az ikrek felé.

– Tudtok gondolatutazni?

Brannagh elvörösödve kihúzta magát. Dagdan felelt:

 – Én tudok. – Ő szállíthatta Brannagh-t és Juriant a Tavasz udvarába. – Ha másokat is viszek, akkor csak néhány mérföldnyi távolságot tudok megtenni. Bólintottam, és elindultam a lehajló ágú, kusza somok felé, Lucien szorosan mögöttem. Amikor már csak a rózsaszín virágok és a lombok közt foltokban beáramló napfény vett bennünket körül, és a hercegi páros halló- és látótávolságon kívül került, letelepedtem egy sima kőre.

Lucien egy fának dőlve ült le, csizmás lábát keresztbe tette.

- Akármit forgatsz is a fejedben, térdig fogunk gázolni miatta az ürülékben.
- Nem tervezek semmit. Felvettem egy rózsaszínű virágot, és a hüvelyk- és mutatóujjam között pörgettem.

Lucien hunyorgott az arany szemével, ami mintha halkan kattogott is volna.

– Látsz ezzel valamit egyáltalán?

Nem felelt.

A puha mohára ejtettem a virágot.

– Nem bízol bennem? Azok után, amin együtt keresztülmentünk?

Fintorogva nézte a leejtett bimbót, de továbbra sem szólalt meg.

Megkerestem a hátizsákomban a vizeskulacsomat, és jól meghúztam.

- Ha éltél volna az előző nagy háború idején, akkor melyik oldalon harcoltál volna? A lojalistákén vagy az emberek mellett?
 - Az ember-tündér szövetség hadseregébe léptem volna be.
 - Akkor is, ha apád nem így tett volna?
 - Főleg azért, mert apám nem így tett volna.

Pedig Beron is a szövetségesek között volt, ha jól emlékeztem Rhys hónapokkal ezelőtti történelemóráira.

- Most mégsem találsz semmi kivetnivalót abban, hogy Hybern mellett szállj harcba.
- Nagyon jól tudod, hogy miattad csináltam. Hidegen, keményen beszélt. – Azért mentem bele, hogy téged kiszabadítsunk.

- Soha nem gondoltam volna, hogy a bűntudat ilyen erős motiváció lehet.
- Amikor elmentél mondta, de mintha valójában azt akarta volna mondani, hogy *elhagytál minket*-, én Tamlint megelőzve értem haza. Az üzenetet a határon kaptuk meg, és lóhalálában jöttünk vissza. Amikor megérkeztem, a gyűrűd szétolvadva hevert a földön. Tamlin egy perccel azután toppant be, hogy sikerült a gyűrűt eltüntetnem.

Tapogatózva, óvatosan beszélt. Mintha kételkedne abban, hogy engem egyáltalán elraboltak.

Leolvasztották az ujjamról – hazudtam.

Nagyot nyelt, és a fejét rázta. A lombok között beszivárgó napfény megvillant vörös haján.

Percekig hallgattunk. Az ikrek mormogása is egyre közelebbről hallatszott, úgy tűnt, mintha hamarosan végeznének. Erőt gyűjtöttem, és átgondoltam minden egyes szót, amit mondani akartam, nehogy gyanúsnak tűnjek.

– Köszönöm, hogy értem jöttél Hybernbe – mondtam halkan.

Lucien feszült arckifejezéssel tépkedte a mohát.

Csapda volt. Másképp alakultak a dolgok, mint hittem.

Nehezemre esett fékezni az indulataimat, de odamentem hozzá, leültem mellé, és a hátamat a széles fatörzsnek támasztottam.

 Szörnyű ez a helyzet – mondtam, és ez megfelelt a valóságnak.

Lucien erre csak morgott valamit.

Megböktem a térdemmel.

- Ne húzd fel magad Jurian miatt! Csak éket akar verni kettőnk közé.
 - Tudom.

Felé fordultam, de a lábamat nem vettem el mellőle.

– Hybern királyának miért olyan fontos a megszállás? Azon kívül, hogy mindenáron hódítani akar? Mi hajtja őt és az embereit? Gyűlölet? Pökhendiség?

Lucien végre rám nézett. Fémszemének összetett, finom rajzolata közelről még jobban elkápráztatott.

- Szerinted...

Brannagh és Dagdan ekkor bújt elő a bokorból, és fintorogva vették tudomásul, hogy itt üldögélünk. Szorosan mögöttük Jurian jött, aki mintha árgus szemekkel figyelte volna végig az ikreket. Mosolyogva pillantott ránk: nemcsak a térdünk ért össze Luciennel, majdnem az orrunk is.

 Vigyázz, Lucien! – fújtatott a harcos. – Tudod, mi történik azokkal a férfiakkal, akik egy ujjal is hozzáérnek a főúr tulajdonához.

Lucien felmordult, mire én figyelmeztető pillantást vetettem rá. *Igaza van*, jeleztem a pillantásommal.

Jurian és a visszataszító ikrek ellenére Lucien szája sarkában megjelent egy tétova mosoly.

Ianthe az istállóknál várt bennünket.

A nagy belépőjét a reggeli végére időzítette, akkor libbent be az ebédlőbe, amikor a napfény arany sugarakban áradt be az ablakon. Semmi kétségem nem volt afelől, hogy szándékos volt az időzítés, mivel az egyik fénysugár közepén állt meg. A fejét úgy tartotta, hogy a haja csillogjon, és a feje búbján lévő drágakő kék tűzben ragyogjon. Ha lefestettem volna, akkor a festménynek *A jámborság mintaképe* címet adtam volna.

Tamlin néhány szóval bemutatta őt, de Ianthe utána szinte csak Juriannek "tette a szépet", aki viszont olyan fintorral bámulta, mintha egy rovar zümmögne a fülébe.

Dagdan és Brannagh is annyira unottan hallgatta Ianthe hízelgését, hogy felmerült bennem, hogy ők talán csak és kizárólag egymás társaságát képesek élvezni.

Már amennyire az élvezetes lehet. Az érdeklődés leghalványabb szikráját sem mutatták Ianthe szépsége iránt, akit

nemcsak a férfiak, de a nők is gyakran ámulva csodáltak. Talán a lelkűkkel együtt mindenféle testi szenvedély is régen kihalt belőlük.

A hyberni ikrek és Jurian inkább csak tudomásul vették Ianthe jelenlétét, de aztán úgy döntöttek, hogy még az étel is érdekesebb nála.

Lehet, hogy ezért várt most Ianthe ránk az istállóknál.

Hónapok óta most ültem először lovon. Annyira elmerevedtem, hogy meg sem tudtam moccanni, miközben a többiek sorra leszálltak a lóról. Lopva könyörgő pillantást vetettem Lucienre, mire ő, alig leplezve gúnyos mosolyát, odajött hozzám. A többiek szeme láttára széles kezével derékon ragadott, és könnyedén leemelt a lóról. Ianthe pillantása szó szerint ránk szegeződött.

Köszönetképpen vállon veregettem Lucient, ő pedig jó udvaronchoz illőn meghajolt. Időnként nehezemre esett gyűlölni őt. És nem elfelejteni, hogy milyen játékot játszom.

- Remélem, sikerrel jártatok! - trillázta Ianthe.

Az állammal az ikrek felé böktem.

Úgy tűnik, hogy elégedettek.

Akármit kerestek is, úgy tűnt, hogy meglelték. Nem mertem túl sokat kíváncsiskodni. Legalábbis egyelőre.

Ianthe fejet hajtott.

- Adj hálát érte az Üstnek!
- Mit akarsz? kérdezte Lucien a kelleténél egy árnyalattal gorombábban.

Ianthe elkomorodott, felszegte az állát, összekulcsolta a kezét, és úgy válaszolt.

 A vendégeink tiszteletére rendezett ünnepséget jó lenne összehangolni a nyári napfordulóval, úgyis néhány nap múlva esedékes. Szerettem volna Feyre-val beszélni erről. – Kétértelmű mosoly. – Már ha nincs ellene kifogásod. Nincs neki – feleltem Lucien helyett, nehogy valami olyat mondjon, amit később megbán. – Bekapok valamit, és átöltözöm. Találkozzunk egy óra múlva a dolgozószobában!

Talán egy leheletnyit határozottabb voltam, mint egykor, de Ianthe bólintott. Belekaroltam Lucienbe, és próbáltam elterelni innen.

Akkor nemsokára találkozunk – mondtam Ianthe-nek.
 Ereztem a tekintetét, ahogy távolodtunk az istállók homályából ki a déli napfénybe.

Lucien teste feszült volt, szinte remegett.

- Történt valami köztetek? kérdeztem suttogva a park sövényei között vezető kavicsos ösvényen.
 - Hagyjuk!
- Amikor elraboltak mondtam, és nagyon kellett figyelnem,
 hogy ne azt mondjam, hogy elmentem. Ianthe és Tamlin között...

Összeszorult a gyomrom, és ezt nem játszottam meg.

 Nem történt semmi – felelte érces hangon. – Calanmai közeledtével Tamlin visszautasította, hogy részt vegyen a ceremónián. Kerek perec nemet mondott. Én helyettesítettem, de...

Teljesen megfeledkeztem Calanmairól és a szertartásról. Nem csoda, hogy eszembe sem jutott, mert ebben az időszakban a hegyekben voltam, Rhysszel, és teljesen egymásba merültünk. Talán épp akkor éjjel hoztuk létre a saját mágiánkat.

De Lucien...

- Calanmaikor veled ment Ianthe a barlangba?

Kerülte a tekintetemet.

 Ianthe ragaszkodott hozzá, Tamlin pedig... Nagy bajban voltunk, Feyre. Tamlin helyett mentem. Alattvalói kötelességemet teljesítettem, a szabad akaratomból. Végrehajtottuk a szertartást.

Nem csoda, hogy Ianthe azóta kerüli, hisz megkapta, amit akart.

 Kérlek szépen, ne szólj róla Elainnek! Már ha megtaláljuk őt... – tette hozzá. Lehet, hogy szabad akaratából csinálta végig a szertartást Ianthe-tel, de az biztos, hogy nem élvezte. Sőt. Nyomot hagyott benne a dolog. A szívem összeszorult, és minden káröröm nélkül mondtam neki:

Nem mondom el senkinek, csak ha engedélyt adsz rá.
 Drágaköves késemet hirtelen valahogy súlyosabbnak éreztem a csípőmön.
 bárcsak itt lettem volna! Akkor nem történt volna meg. Megakadályoztam volna.
 Komolyan gondoltam.

Lucien finoman megszorította a karomat. Megkerültünk egy ösvényt, és megpillantottuk az elénk magasodó kastélyt.

 Jobb barátom vagy, Feyre, mint én valaha is voltam neked – mondta Lucien halkan.

Alis a homlokát ráncolva nézte a szekrény ajtaján lógó két ruhát. Hosszú, barna ujjaival simogatta a sifont és a selymet.

 Nem tudom, hogy lehet-e a derekánál bővíteni – mondta, de nem nézett rám. Az ágy szélén ültem. – Nagyon sok anyagot vettünk el belőle, alig maradt felesleges... Új ruhákat kellene rendelned.

Ekkor felém fordult, és végignézett rajtam, ahogy a köntösömben ültem.

Tudtam, hogy látja azt, amit a hazugságok és a hamis mosolyok nem rejthettek el: amikor Amarantha halála után idekerültem, annyira sovány voltam, hogy csak hálni járt belém a lélek. És annak ellenére, ahogy állítólag Rhys bánt velem, meghíztam, csak úgy duzzadtam az erőtől, és kóros sápadtságomat egészséges barnaság váltotta fel. Ahhoz képest meglepően jól néztem ki, hogy hónapokig kínoztak és gyötörtek.

Találkozott a tekintetünk. A csendet csak a házban megmaradt néhány szolga duruzsolása törte meg, akik a másnapi napfordulóra készülődtek.

Az elmúlt két napban az aranyos cicust játszottam, és a hyberni hercegekkel rendezett találkozókon ugyan részt vettem, de többnyire csendben maradtam. Ők is óvatosak voltak, nem csak mi, kitértek Tamlin és Lucien kérdései elől, akik a hadseregek útvonaláról vagy a szövetségeseikről kérdezték őket – Prythianben vagy azon kívül. A megbeszélések nem vezettek sehová, mivel Tamlin és Lucien ugyanígy titkolózott, ami a mi hadseregeinket illeti.

És az Éjszaka udvarát.

Én különféle részletekkel traktáltam Dagdanéket, néhány hamis volt, néhány igaz. Elmondtam nekik, hogy az illír hadsereg a hegyekben és a sztyeppéken állomásozik. Elmondtam, hol táboroznak a leggyengébb egységek, ezek valójában a legerősebbek voltak. Ecseteltem a hyberni kék kövek hatását Cassian és Azriel mágiájára, de azt már elfelejtettem megemlíteni, hogy aktívan keresik a módját, hogyan lehetne kiiktatni ezt a hatást. Ha egy kérdést nem lehetett kikerülni, akkor eljátszottam, hogy kihagy a memóriám, vagy egy trauma akadályoz az emlék felidézésében.

A királyi testvérpár semmiben sem maradt le mögöttem, belőlük is alig lehetett kicsalni bármilyen információt. És bár a kavarásom és hazugságaim mindenkit megtévesztettek, úgy tűnt, hogy Alis mégis felfigyelt azokra az apró jelekre, amikre nem tudtam ügyelni.

- Szerinted melyik ruhám lenne jó a napfordulóra?
 kérdeztem csak úgy mellékesen.
 A rózsaszín és a zöld illene az ünnepre, de már háromszor viseltem őket.
- Te nem szoktál törődni az ilyesmivel mondta Alis, és csettintett a nyelvével.
 - Én nem változhatok?

Sötét szemével kissé hunyorgott, aztán kitárta a szekrényajtót, mire a ruhák finoman meglibbentek, és előtúrt valamit.

– Ezt felvehetnéd – mondta, és felém nyújtott egy ruhát.

Az Éjszaka udvarában viselt türkizkék tunikám és nadrágom lógott a kezében, a szabása nagyon hasonló volt Amren kedvelt együtteséhez. Összeszorult a szívem.

 Ezt most miért... – Maguktól buktak ki belőlem a szavak, de gyorsan elhallgattattam magam, mint aki megránt egy belső pórázt. Kihúztam magam. – Nem jellemző rád, Alis, hogy kegyetlen lennél.

Alis csak fújtatott egyet, aztán visszadugta a ruhát a szekrénybe.

 Tamlin a másik kettőt széttépte, ez is csak azért maradt meg, mert egy másik fiókban volt.

A tudatomból hálót vetettem a folyosóra, ellenőriztem, hogy nem hallgatózik-e valaki.

- Fel volt dúlva. Bárcsak ezt is széttépte volna!
- Tudod, én is itt voltam akkor mondta Alis, és összefonta vézna karját a mellkasán. – Láttam Morrigant. Belenyúlt a mágikus gubóba, és felkapott, mint egy gyereket. Én is könyörögtem neki, hogy vigyen el téged innen.

Nem színleltem, amikor nagyot nyeltem.

- Nem mondtam el Tamlinnek, se neki, se másnak. Abban a tudatban hagytam mindenkit, hogy téged elraboltak. De te kapaszkodtál Morriganbe, és rajta is látszott, hogy mindnyájunkat képes lenne lemészárolni azért, ami történt.
- Nem tudom, honnan veszed ezt mondtam, és összébb húztam magamon a selyemköntösömet.
- A szolgák is sugdosnak ezt-azt, és Hegyalján sem voltam szemtanúja, hogy Rhysand kezet emelt volna egy szolgára. Őrökkel, Amarantha csicskáival vagy olyanokkal előfordult persze, akikre parancsot kapott. De a gyengéket soha nem bántotta, az olyanokat, akik nem tudták volna megvédeni magukat.
 - Rhysand egy szörnyeteg.
- Azt mondják, hogy megváltoztál nála. Helyre kell jönnöd, mert valami nem stimmel veled. – Károgva röhögött. – Akarod

tudni a véleményem? Nos, szerintem most vagy rendben. Ott jöttél helyre.

Mintha valamit megértettem volna. Voltak olyan játékszabályok, amiktől nemcsak az én életem, hanem Prythian léte is függött, ezért feltétlen be kellett őket tartanom. Felálltam, és észrevettem, hogy kicsit remeg a kezem.

Az unokanővérem Adriatában dolgozik, a palotában – közölte ekkor Alis.

A Nyár udvarában. Alis is onnan származott, és akkor menekült ide két unokaöccsével, amikor Amarantha uralkodása alatt a nővérét brutálisan meggyilkolták.

 Abban a palotában a szolgáknak láthatatlannak kell lenniük, de azért sok mindent látnak és hallanak.

Alis a barátnőm volt. Nagy kockázatot vállalt, amikor segített Hegyalján, és később is hónapokig mellettem állt. De most mindent elronthat...

- Az unokanővérem azt mondta, hogy te is jártál Adriatában.
 Egészséges voltál, sokat nevettél. Boldognak tűntél.
- Csak színleltem. Rhysand kényszerített rá, hogy így viselkedjek. – Remegett a hangom, amit most többféleképpen is lehetett értelmezni.

Alis úgy vigyorgott, mint aki mindent ért.

- Hát, ha te mondod...
- -Így volt.

Előhúzott egy elefántcsontszínű ruhát.

– Ez még egyszer sem volt rajtad.

Az esküvő utáni fogadásra rendeltem.

Nem volt az a tipikus menyasszonyi ruha, inkább egyszerű, ártatlan. Miután visszajöttem Hegyaljáról, utáltam az ilyen ruhákat, mert mocskosnak, értéktelennek éreztem magam. De most... álltam Alis tekintetét, és próbáltam kitalálni, mennyire lát keresztül a terveimen.

Alis előrehajolt, és teljesen lehalkította a hangját:

– Csak egyszer fogom ezt elmondani: akármit tervezel is, a fiúkat hagyd ki belőle. Ha megtorlásra vágysz, tégy úgy, de őket kíméld meg!

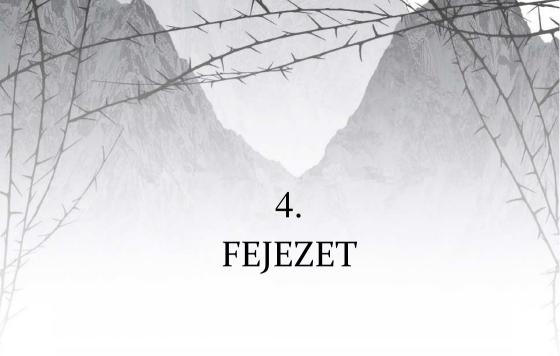
Majdnem kicsúszott a számon, hogy *Én őket soha...* De csak a fejemet ráztam, és felvont szemöldökkel, teljesen összezavarodva, szomorúan néztem rá.

- Én csak a régi életemet akarom visszakapni. Békét.

Békét, mert az országban terjed a romlás és a sötétség.

Úgy tűnt, hogy Alis megértett. A ruhát a szekrényajtóra akasztotta, és meglebbentette a bő, fényes szoknyát.

Ezt vedd fel a napfordulóra! – szólt halkan.
 Hallgattam rá.

A NYÁRI NAPFORDULÓ PONTOSAN OLYAN VOLT, ahogyan az emlékeimben élt: mindenhol színes zászlócskák, szalagok és virágfüzérek díszelegtek, a dombokra, a ház köré pedig sörös- és boroshordókat gurítottak. Főtündérek és alacsonyabb rangú tündérek egyaránt csak úgy özönlöttek az ünnepségre.

Egyetlen dolog változott a tavalyi évhez képest: most Ianthe is jelen volt.

A főpapnő fuvolázó hangon előadta, hogy szentségtörést követünk el, ha az ünnep előtt nem tartunk hálaadást, ezért két órával hajnalhasadta előtt mindenki felkelt. Az év leghosszabb napján, a fáradtságtól alig látva, minden lelkesedés nélkül vettünk részt a ceremónián. Felmerült bennem, vajon Tarquinnek is végig kell-e szenvednie egy ilyen nevetséges rituálét a tengerparti csillogó palotájában. Vajon milyen ünnepséget tart ma Adriatában a Nyár főura, aki majdnem a barátom lett?

Hiába pletykálnak a szolgák mindenről, tudomásom szerint Tarquin nem tájékoztatta Tamlint a látogatásunkról, arról, hogy Rhysszel és Amrennel nála jártunk. A Nyár udvarának lordja vajon mit gondolhat arról, hogy újra Tamlinnél vagyok? Biztosan hallott már róla, és magamban azon izgultam, hogy maradjon lőtávolon kívül, míg be nem fejezem, amit elterveztem.

Alis egy pazar, fehér bársonykabátot adott rám, hogy abban lovagoljak ki a csípős reggelen a hegyek közé. Tamlin segített felszállnom egy holdfehér kancára, aminek ezüstszürke sörényébe vadvirágokat fontak.

Ha a makulátlan tisztaságot kellett volna lefestenem, akkor ezt a reggelt választottam volna: a hajam feltűzve, fejemen galagonyavirág korona. Az arcomra és az ajkamra tettem némi színt. Halványpirosat, mint a tavasz első pírja egy kemény, hideg tél után.

A hegyen már százak gyűltek össze, amikor odaértünk, és minden szem rám szegeződött. Én mereven előrenéztem, Ianthere. Egy masszív kőoltár előtt állt, amit virágok és a nyár első gyümölcsei és kalászai borítottak. Ezúttal leengedte halványkék palástja csuklyáját. Az ezüstdiadémot most aranyszőke hajában viselte.

Rámosolyogtam. A kancám engedelmesen megállt a dombon a tömeg alkotta félkör északi ívénél. Kíváncsi lettem volna, vajon Ianthe látja-e a mosolyom mögé bújt farkast.

Ahogy Tamlin lesegített a lóról, a napkelte előtti félhomályban megcsillantak a zöld kabátjába szőtt arany fonalak. Erőt vettem magamon, és a puha fűbe érve a szemébe néztem. Minden gesztusnak, szemkontaktusnak jelentősége volt.

Láttam, hogy egy emlék tör elő benne, és a tekintete a számra siklott. Egy éve ezen a napon csókolt meg először. Egy éve itt táncoltam ezek között az emberek között, életemben először ekkor voltam gondtalan, jókedvű. Azt hittem, hogy soha többé nem leszek ilyen boldog.

Szégyenlősen rámosolyogtam, és elfogadtam felém nyújtott karját. Együtt vonultunk a pázsiton Ianthe kőoltára és a hyberni hercegi ikrek felé. Jurian és Lucien mögöttünk lépdelt.

Kíváncsi lettem volna, vajon Tamlinnek eszébe jut-e egy másik nap is, amikor szintén fehér ruhát viseltem. Hónapokkal ezelőtt. Akkor virágszirmok hevertek szerteszét.

A párom kiszabadított, miután eldöntöttem, hogy nem mehetek feleségül Tamlinhez. A lelkem mélyén tudtam, hogy valami nincs rendben. Azt hittem, hogy nem érdemlem meg ezt a boldogságot, nem akartam, hogy Tamlin egy örökkévalóságra eltemetkezzen egy olyan összetört szívű nővel, mint amilyen én voltam. Rhys pedig... Rhys hagyta volna, hogy hozzámenjek, mert azt hitte, hogy boldog vagyok. Ő azt akarta, hogy boldog legyek, még akkor is, ha ő ebbe belehal. De amikor nemet mondtam, ő azonnal kiszabadított: segített, hogy életben maradjak.

Oldalról futó pillantást vetettem Tamlinre, de ő éppen a kezemet nézte, ahogy belekaroltam. Az ujjamat, amin egykor egy gyűrűje díszelgett. Vajon mit gondol, hova tűnt a gyűrű? Lucien azt mondta, hogy eltüntette a gyűrű maradványait. Egy pillanatra megsajnáltam Tamlint, mert nemcsak Lucien hazudott neki, de Alis is. Vajon hányan látták rajtam, hogy valóban szenvedek, de hallgattak, hogy megkíméljék *Tamlint?*

Látták, hogy szenvedek, de nem tettek semmit, nem segítettek *nekem*.

Tamlinnel megálltunk az oltár előtt. Ianthe királynői komolysággal az arcán biccentett.

A hyberni ikerpár toporgott, nem is próbálva leplezni türelmetlenségét. Brannagh vacsora közben szinte nyíltan nehezményezte az ünnepséget. Kijelentette, hogy Hybernben ők nem vesződnek ilyen haszontalan dolgokkal. Ha valaki tudott a sorok között olvasni, akkor kihallotta a mondanivalójából, hogy hamarosan ez nálunk is így lesz.

Most az oltár előtt nem törődtem velük. Ianthe felemelte a kezét, és így kiáltott a háttérben összegyűlt tömeg felé:

– Áldott napfordulót mindannyiunknak!

Ekkor imák és szertartások végtelen sora következett. Ianthenek a legszebb fiatal novíciái segítettek a szent bor kitöltésében.

Megáldották az oltáron a termést, és esdekeltek, hogy keljen fel a nap. Aranyos, betanult előadást láthattunk. Lucien majdnem elbóbiskolt mögöttem. Mivel Ianthe-tel én terveztem a ceremóniát, tudtam, mi következik, amikor megemelte megszentelt borát, és éneklő hangon szónokolni kezdett:

Mivel ma a legerősebb a fény, ezért űzze el a sötétséget!
 Zavarja el a gonosz fekete árnyait!

Újabb és újabb szurkálódás a párom ellen. Az otthonom ellen. Azért szótlanul biccentettem.

– Brannagh hercegnő és Dagdan herceg részesítenének bennünket abban a megtiszteltetésben, hogy isznak velünk a szent nedűből?

A tömegben mocorgás kezdődött. A hyberni ikrek kérdőn néztek egymásra. Én oldalra léptem, kedvesen rájuk mosolyogtam, és az oltárra mutattam.

Ők láthatóan már éppen tiltakozni akartak, de Ianthe-et nem olyan fából faragták, hogy bárki visszavonulásra késztesse őt.

Igyunk arra, hogy szövetségeseinkből barátaink lesznek! – mondta. – Igyunk, és feledjük el az éjszakát!

A daematik valószínűleg mágiával ellenőrizni fogják, nincs-e a pohárban méreg. Én továbbra is nyájasan mosolyogtam, miközben ők némi habozást követően közelebb léptek az oltárhoz, és Brannagh elfogadta az ezüstkelyhet. Alig kortyoltak bele, azonnal hátrébb is léptek, de Ianthe ekkor éneklő hangon nyomatékosan arra kérte őket, hogy az oltárnál, mellette vegyenek részt a továbbiakban a ceremónián.

Korábban gondoskodtam róla, hogy megtudja, a hyberniek mennyire megvetik a rituáléit, és mielőbb véget akarnak vetni vallási ceremóniájának. Most úgy tűnt, mintha Ianthe megszállottan meg akarná téríteni őket.

Újabb imák és szertartások után Tamlint szólították az oltárhoz, hogy gyertyát gyújtson az elmúlt évben eltávozott lelkekért, hogy kerüljenek vissza a fénybe, ha felkel a nap.

A felhők Tamlinék mögött kezdtek rózsaszínben játszani. Juriant is előrehívták, hogy elmondja az utolsó imát. Én ragaszkodtam ahhoz, hogy Ianthe ezt vegye bele a szertartásba, azoknak a harcosoknak a tiszteletére, akik nap mint nap az életüket kockáztatják a mi biztonságunkért.

Ekkor Luciennel már csak ketten álltunk a pázsiton a körben, előttünk az oltár és a horizont, mögöttünk és körülöttünk a tömeg. Lucien merev tartásából és feszülten ide-oda cikázó pillantásából arra következtettem, hogy valószínűleg magában végigmegy az imákon, és azon töpreng, hogyan dolgoztam ki Ianthe-tel a ceremónia tervét úgy, hogy csak mi ketten maradtunk, miközben a nap már majdnem teljesen felkelt, a többiek pedig arrébb kerültek.

Ianthe a domb szélére lépett. Aranyszőke haja a hátára omlott. A kezét az ég felé emelte. Szándékosan választotta ezt a helyet, és az sem volt véletlen, ahogy a karját tartotta.

Téli napfordulókor ugyanígy csinált. Pontosan úgy állt meg, hogy a nap a felemelt karjai között keljen fel, és elárassza fénnyel. Novíciái kövekkel jelölték a helyet a fűben, hova álljon.

A nap arany korongja lassan előbújt a horizont zöldeskékjéből. Fény árasztott el mindent és mindenkit.

Ianthe kissé hátrahajolt, teste edényt formázott, hogy a napforduló fénye betöltse. Az arcáról vallásos eksztázis sugárzott.

A nap felkelt, mint egy tiszta aranyhang, amit az egész vidék visszhangzott. A tömeg felmorajlott, aztán kiáltás hangzott fel, de nem Ianthe miatt, hanem miattam.

Én fürödtem ugyanis a felkelő nap fényében, tiszta fehérben, a nap sugaraiban.

Senki nem vette észre, hogy Ianthe jelölő kövei olyan öt lábbal jobbra kerültek. Túlzottan lekötötte őket az ünnepélyes bevonulásom, így nem vették észre, hogy a fűbe lágy szellő kapott.

Kitartott egy ideig, míg Ianthe észrevette, hogy valami nem stimmel, megfordult, és látta, hogy a nap ereje nem őt tölti meg.

Kiengedtem a mágiám, amit Hybernben is megmutattam, és a testem fehér, izzó fényben világított. Tiszta volt, mint a nap, mint a csillagok lénye.

– Átoktörő – mormolták. – Áldott – suttogták mások.

Meglepett arcot vágtam, aztán megadóan néztem, mint aki mégis elfogadja az Üst választását és az áldást. Tamlin arcáról döbbenet és rémület sugárzott, az ikreknek még a szájuk is tátva maradt. Lucien felé fordultam. Fényem olyan erővel sugárzott, hogy visszaverődött a fémszeméről. Barátot láttam benne, aki segítségért esdekel a barátjánál, és felé nyújtottam a kezem.

Érzékeltem, hogy Ianthe próbálja mindenáron visszaszerezni a kontrollt, görcsösen a maga javára akarja fordítani a helyzetet. Talán Lucien is érezte ezt. Mindenesetre megfogta a kezem, fél térdre ereszkedett a fűben, és az ujjaimat a homlokához szorította. A többiek is, mint a búzakalászok, meghajoltak és letérdeltek. Ianthe hosszadalmas és bonyolult szertartásain soha nem adta jelét annak, hogy mágikus erővel rendelkezne, vagy áldással. De Átoktörő Feyre, aki kivezette Prythiant a zsarnokság és a sötétség uralmából...

Áldott. Szent.

Maga a gonosz sem tudja elhomályosítani fényét.

Hagytam, hogy tovaterjedjen belőlem a ragyogó fény, már a térdeplő Lucient is bevonta. Lovag a királynője előtt.

Amikor újra Ianthe-re néztem, mosolyogtam. A mosolyomban pedig alig észrevehetően megvillantottam valamit a farkasból.

Az ünnepség a továbbiakban ugyanúgy zajlott, mint korábban.

Ragyogásom eltűnt, amikor a nap a fejem fölé emelkedett, és miután az emberek rajongása lecsillapodott, sétáltunk a dombokon, mezőkön, ahol azok is hallottak az én kis csodámról, akik nem vettek részt a szertartáson. Igyekeztem Lucien mellett maradni, aki szó nélkül elfogadta közelségemet. Úgy tűnt, hogy a

többieket vegyes érzések árasztották el: öröm, tiszteletteljes döbbenet, kérdések áradata, aggodalom.

Ianthe az elkövetkező hat órát azzal töltötte, hogy próbálta megmagyarázni a történteket. Mindenkinek elmondta, aki csak meghallgatta, hogy az Üst megáldotta az ő kiválasztott barátnőjét. A nap azért változtatta meg útját, hogy megmutassa, mennyire örül a visszatérésemnek. Igazán csak a követői hallgatták meg, és nagyjából csak a felüket érdekelte egyáltalán, hogy mit mond.

Tamlin olyan feszült volt, mint egy felajzott íj. Mintha félt volna, hogy engem megijeszt a nap áldása, és mintha emlékezne ugyanerre a fényre Hybernből, és nem értené, miért nyugtalanítja őt annyira. De a kötelesség arra hívta, hogy fogadja a köszönetét és a jókívánságokat alattvalóitól, harcosaitól és a nemesi főtündérektől, így én szabadon mászkálhattam. Lépten-nyomon buzgó, rajongó tündérek állítottak meg, megszerették volna érinteni a kezem, és egy kicsit sírdogálni akartak. Régebben kitértem volna előlük. Most üdvözült mosollyal fogadtam köszönetüket és imáikat, megköszöntem nekik, mosolyogtam rájuk.

Bizonyos mértékig őszintén viselkedtem. A Tavasz népére nem nehezteltem, ugyanannyit szenvedtek ők is, mint bárki más Prythianben. Más volt a helyzet az udvaroncokkal és az őrökkel... Előttük már megjátszottam magam. Azt mondták, hogy az Üst megáldott engem, mire én csak annyit feleltem, hogy *részemről a megtiszteltetés*.

Folyamatosan ezt ismételgettem, végig, reggeli és ebéd közben is, utána tértem vissza a házba, hogy felfrissüljek, és egy kicsit pihenjek.

Szobám magányában levettem a galagonyavirág koronát a fejéről, tétován belemosolyogtam a jobb tenyeremre tetovált szembe. *Az év leghosszabb napja*, súgtam a köteléken át, és képeket küldtem a dombon történtekről. *Bárcsak veled tölthettem volna!*

Rhysand élvezte volna az előadásomat, rekedtre röhögte volna magát Ianthe arckifejezésén.

Megmosakodtam, és már épp vissza akartam indulni a hegyre, amikor Rhysand hangja töltötte be a tudatomat.

Nagy megtiszteltetés lenne a számomra, mondta vidáman, ha csak egy percig az Üst által megáldott Feyre lába előtt heverhetnék.

Kinevettem magam. Rhysand szavai távolinak tűntek, mintha nehezen mondta volna ki őket. Gyorsan be kell fejeznünk, különben könnyen lebukhatunk. És még a legfontosabbat meg sem kérdeztem, pedig tudnom kell... *Mindenki jól van?*

Vártam, számoltam a perceket. *Igen, a körülményekhez képest. Mikor jössz haza?*

Egyre halkabban beszélt.

Hamarosan, ígértem meg. Itt vannak a hyberniek. Hamarosan befejezem, amit elterveztem.

Nem válaszolt. Vártam még néhány percet, aztán feltettem a virágkoronát, és lementem a lépcsőn. Amikor kiléptem a feldíszített kertbe, Rhysand hangja halkan mégis újra megszólalt a fejemben. Én is azt kívánom, bárcsak veled tölthettem volna a napot.

Szavaitól összeszorult a szívem. Próbáltam elhessegetni a fejemből, amikor visszaértem az ünnepségre. Mintha ólomléptekkel jártam volna ahhoz képest, hogy az előbb szinte berepültem a kastélyba.

Az ebédet már leszedték, és megkezdődött a tánc.

Tamlin az egyik kör mellett állt, és szemmel tartotta minden mozdulatomat. Ide-oda villant a tekintetem, a pázsitról a tömegre, aztán a csapat zenészre, akik olyan pergős muzsikát csalogattak elő a dobokból, hegedűkből és fúvósokból. Én félénk, tétova őzikeként közeledtem Tamlin felé.

Régen ezek a hangok felráztak, és csak úgy roptam egészen hajnalig. Most ez az emlék csak egy fegyver volt az

arzenálomban. Szemlesütve megálltam Tamlin előtt, és halkan megkérdeztem:

- Táncolunk?

Megkönnyebbülés, boldogság, némi aggodalom az arcán.

- Igen - súgta. - Hát persze!

A táncosok sűrűjébe vezetett, forgatott, pörgetett, az emberek körénk gyűltek, éljeneztek és tapsoltak. Egyik tánc követte a másikat, egy idő után már csörgött a verejték a hátamon. Közben próbáltam kitartani, figyeltem, hogy a mosoly ne hervadjon le az arcomról, hogy nevessek, miközben olyan közel volt a torkához a kezem, hogy könnyen meg is fojthattam volna.

A zene végül lassabb lett, és Tamlin is a ritmust tartva vezetett. Amikor a többi jelenlévő is inkább a saját partnerével volt elfoglalva, Tamlin halkan megszólalt:

- Jól vagy? Azok után, ami reggel történt...

Felkaptam a fejem.

- Igen... Nem tudom, mi történt. Ianthe... dühös rám?
- Nem tudom. Nem látta előre, hogy ez megtörténhet, és azt hiszem, nem kezeli jól a meglepetéseket.
 - Bocsánatot kellene kérnem tőle.

Megvillant a tekintete.

 Mégis miért? Talán csak áldást kaptál. A mágia még engem is meglep időnként. Az ő baja, ha dühös.

Úgy csináltam, mint aki eltöpreng, aztán bólintottam. Szorosabban hozzásimultam, pedig viszolyogtam a testétől. Nem tudtam, Rhys hogyan bírta ezt ki, hogy tudta elviselni Amaranthát. Ötven éven keresztül.

- Gyönyörű vagy ma mondta Tamlin.
- Köszönöm. Erőt vettem magamon, és felnéztem rá. –
 Lucien elmondta, hogy nem csináltad végig a szertartást
 Calanmaikor. Tiltakoztál ellene.

És helyetted Luciennek kellett lanthe-tel a barlangba mennie.

Megremegett a szája széle.

- Nem bírtam volna.

Azt viszont kibírtad, hogy alkut köss Hybernnel, mintha egy ellopott tárgy lennék, aminek vissza kell kerülnie a tulajdonosához.

Lehetséges, hogy ma reggel nem csak én kaptam áldást – vetettem fel.

Válaszul csak végigsimította a hátamat.

A következő három tánc alatt nem szólaltunk meg, aztán az éhség az asztalok felé terelt bennünket, ahol már feltálalták a vacsorát. Hagytam, hogy Tamlin tegye tele a tányéromat és adogassa nekem az ételt. Egy göcsörtös öreg tölgyfa alatt foglaltunk helyet, onnan néztük a táncot és hallgattuk a zenét. Majdnem rákérdeztem, hogy a visszatérésem tényleg fontosabb volt-e, mint a béke. Megérte-e, hogy a hyberniek idejöjjenek és használják ezt a területet? Nem lesz több éneklés és tánc. De hallgattam. A nap fénye egyre halványult, és leszállt az este.

A csillagok kigyúltak, halvány, kicsi pontok voltak a lobogó tüzek felett.

A csillagokat néztem a hosszú órákig tartó ünnepség alatt. Esküdni mertem volna, hogy nem vagyok egyedül. Ők voltak a társaim, csendes, hű barátaim.

HAJNALI KETTŐKOR VISSZAVÁNSZOROGTAM A HÁZBA, mert túlságosan kimerült voltam, hogy hajnalig ropjam. Főleg Tamlin pillantásai miatt jött fel bennem az emlék, hogy tavaly ilyenkor csókolt meg hajnalban.

Lucient kértem meg, hogy kísérjen haza. Ő boldogan vállalkozott rá, mivel már megtalálta a párját, ezért nem érdekelte a női társaság. Ráadásul Ianthe egész nap a sarkában volt, hogy a szertartáson történtekről faggassa.

Átöltöztem falatnyi, csipkés hálóingembe. Régen Tamlint próbáltam elcsábítani vele, ma csak azért vettem fel örömmel, mert vékony volt, és a verejtéktől még mindig ragacsos voltam.

Majdnem fél órán keresztül csak hánykolódtam, ide-oda ráncigáltam a takarót, a lábam is folyton beakadt a lepedőbe.

Attor. A Takács. A nővéreim, ahogy az Üstbe dobják őket. Ezek a képek örvénylettek bennem, de hagytam, hadd jöjjenek. A többség még ünnepelt, miközben már egyre világosodott. Egyszer csak felkiáltottam, és kipattantam az ágyból.

A szívem vadul kalapált.

Izzadtan, elgyötörtén téptem fel az ajtót, és átrohantam a folyosó túlsó oldalára.

Lucien a második kopogásra válaszolt.

Hallottam, hogy kiáltottál. Mi történt? – Végignézett rajtam.
 Barna szeme tágra nyílt kócos hajam, izzadt hálóingem láttán.

Nagyot nyeltem, és kérdőn néztem rá, mire bólintott és hátralépett, hogy beengedjen. Meztelen volt a felsőteste. Csak egy nadrágot tudott gyorsan magára ráncigálni, mielőtt kinyitotta az ajtót, és kapkodva gombolta, ahogy elmentem mellette.

A szobáját az Ösz udvarának színeibe öltöztette, csak ennyivel adózott otthonának, mást nem engedett meg magának. Szemügyre vettem a sötét helyiséget, az összegyűrt ágyneműt. Az üres kandalló elé ült le egy nagy karosszék karfájára, és nézte, ahogy megállók a karmazsinvörös szőnyeg közepén, és keresztbe teszem a karom.

- Hegyaljáról álmodtam – mondtam rekedten. – És ha ilyenkor felébredek, azt sem tudom, hol vagyok. – Felemeltem a bal karomat, amin nem látszódott az Éjszaka udvarának tetoválása. – Az időérzékemet is teljesen elvesztem.

Volt igazság benne, de ennek a fele is hazugság volt. Álmodtam ugyan még azokról a szörnyű napokról, de ezek az álmok már nem gyűrtek maguk alá, és nem kellett a fürdőszobába rohannom az éjszaka közepén, hogy mindent kihányjak.

- Mit álmodtál? - kérdezte Lucien halkan.

A szemébe néztem, elgyötört tekintettel.

- A falhoz nyársalt, mint Clare Beddort. Attor pedig...

Beleborzongtam, és az arcomat a kezembe temettem.

Lucien felállt és odajött hozzám. A valódi félelmem és fájdalmam szaga rátelepedett a mágiámra, amivel a tudatomat vándorútra küldtem a házban. Lucien egy lépés távolságban állt meg előttem. Nem tiltakozott, amikor a nyaka köré fontam a karom, és meleg, csupasz mellkasára hajtottam a fejem. Tarquin adománya, igazi sós víz buggyant ki a szememből, csörgött le az arcomon, rá aranybarna bőrére.

Lucien sóhajtott, a derekamra tette a kezét, a másik kezével pedig a hajamba túrt, és a fejemet simogatta.

- Nagyon sajnálom - mormogta. - Nagyon sajnálom.

Így tartott átölelve, finoman simogatta a hátamat.

A könnyeim lassan elapadtak, ahogy a tengervíz is Adriata forró napsütésétől. Felemeltem a fejem izmos melléről, erős, kemény vállába kapaszkodtam, és úgy néztem aggódó arcára. Zihálva, mélyeket lélegeztem, résnyire behunytam a szemem, és már épp magamhoz akartam ragadni a szót, amikor...

- Mi folyik itt?

Lucien megpördült.

Tamlin állt az ajtóban, arcán a hideg nyugalom álarca. Ujjain felcsillantak a kipattanni készülő karmok.

Hirtelen szétrebbentünk, túl gyorsan ahhoz, hogy ne legyen gyanús.

Rosszat álmodtam – magyaráztam a hálóingemet igazgatva. –
 Nem akartam felébreszteni az egész házat.

Tamlin mereven bámulta Lucient. Lucien a félig kivont karmok láttán összeszorított szájjal nézett vissza.

Rosszat álmodtam – ismételtem meg kicsit élesebb hangon.
 Karon ragadtam Tamlint, és kivezettem a szobából, még mielőtt
 Lucien kinyithatta volna a száját.

Hiába csuktam be az ajtót magunk után, még így is éreztem, hogy Tamlin minden figyelmét a bent maradó hímre összpontosítja. Nem húzta vissza a karmait, de nem is vonta kijjebb őket.

Tettem néhány lépést a szobám felé, és láttam, hogy Tamlin a Lucien és az én szobám közti távolságot próbálja felmérni.

 Jó éjt! – mondtam, és becsuktam az orra előtt az ajtót. Öt percet álltam az ajtó mögött, eddig tartott, míg Tamlin eldöntötte, hogy nem öli meg Lucient. Ekkor elmosolyodtam.

Kíváncsi lettem volna, vajon Lucien átlátott-e rajtam. Hogy tudta-e, hogy Tamlin eljön hozzám ma este, mivel ma többször is óvatos jelzéseket adtam neki. És nem a hőség miatt vettem fel a legizgatóbb hálóingemet, hanem azért, hogy eljátszhassam a szerepem, amikor a tudatom láthatatlan csápjai jelzik, hogy

Tamlin elindult a hálószobám felé. A rémálmot is csak tettettem, ami az összetűrt ágynemű miatt még hihetőnek is tűnt. Lucien ajtaját nyitva hagytam, őt pedig annyira meglepte a jövetelem, és annyira gyanútlanul fogadta, hogy elfelejtette becsukni. A megszilárdult levegőből épített védőpajzsot sem vette észre, amit a szobája köré húztam fel, hogy ne hallja meg Tamlint, és ne érezze meg a szagát.

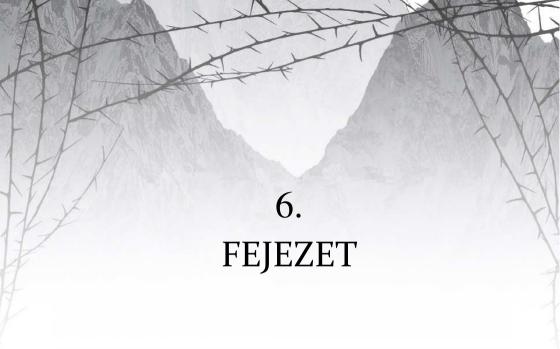
Azt akartam, hogy Tamlin egymásba gabalyodva lásson bennünket, én félmeztelenül, szenvedélyes, *érzelmekkel teli* arccal, mintha éppen akkor kezdtünk volna bele, vagy épp készültünk volna befejezni. Tamlint is csak akkor vettük észre, amikor már ott állt. A láthatatlan védőpajzs pedig még azelőtt eltűnt, hogy Lucien érzékelhette volna.

Azt mondtam Tamlinnek, hogy rosszat álmodtam, de *én magam* voltam a rossz álom.

Az ő félelmét használtam ki, ami már az elejétől fogva kínozta, amitől soha nem tudott megszabadulni, és a régi vitáját sem felejtettem el Luciennel. Tamlin akkor figyelmeztette Lucient, hogy ne flörtöljön velem. Maradjon távol tőlem. Attól félt, hogy a vörös hajú lordot választanám helyette, és az veszélybe sodorta volna minden tervét. Megmondta Luciennek, hogy tartsa magát távol tőlem.

Biztos voltam benne, hogy Tamlin most minden emlékét végig futtatja a fejében: ahogy egymásra néztünk Luciennel, és minden beszélgetésünket. Amikor Lucien kiállt értem, Hegyalján és utána. Vajon az Elainnel kötött hitvesi szövetség mit jelent Luciennek valójában? Biztos eltöpreng a ma reggeli eseményeken is, hogy Lucien letérdelt előttem, mintha egy újonnan született istennek fogadott volna hűséget, mintha mind a kettőnket megáldott volna az Üst.

Mosolyogtam az egészen, aztán átöltöztem. Sok feladat állt még előttem.

ELTŰNT EGY KULCSCSOMÓ, ami a kastély kapuját nyitotta. Úgy tűnt viszont, hogy a tegnap esti jelenet után Tamlin nem különösebben törődik vele.

A reggeli csendesen telt, az ikrek morcosak voltak amiatt, hogy ennyi ideig kell várniuk arra, hogy megnézhessék a második rést a falon. Jurian kivételesen fáradt volt a beszélgetéshez, ezért csak lapátolta befelé a húst és a tojást az undorító szájába.

Tamlin és Lucien beszélhetett reggeli előtt, mert Lucien kínosan ügyelt arra, hogy tisztes távolságot tartson tőlem. Nem nézett rám, nem beszélt hozzám, mintha még mindig meg kellene győznünk Tamlint az ártatlanságunkról.

Azon vívódtam, hogy vajon rákérdezzek-e egyenesen Juriannél, hogy ki tette-e el a kulcsokat, miután egy őr elvesztette, de örültem a csendnek, kicsit fellélegeztem tőle.

Egyszer csak belibbent Ianthe. Ő is kerülte a tekintetemet, mintha én lennék a vakító nap, amit elloptak tőle.

 Elnézést, hogy reggeli közben zavarok, de fontos lenne beszélnünk, főúr – mondta. Világos ruhája örvénylett a lábai körül, ahogy félúton az asztal felé megállt. Bejelentésére mindenki felkapta a fejét.

– Halljuk! – morogta Tamlin kedvetlenül.

Ianthe úgy csinált, mintha csak most venné észre, hogy a hyberni hercegi ikrek is jelen vannak és figyelnek. Ianthe ideges pillantását látva a legszívesebben elnevettem volna magam. Nem lepett meg azzal, amit ezután mondott.

 Talán várjuk meg, míg befejezitek a reggelit, hogy négyszemközt beszélhessünk.

Kétségtelenül hatalmi játszmát játszott: emlékeztetni akarta a hybernieket arra, hogy neki itt igenis van befolyása Tamlinre. Hybernnek pedig érdeke jóban lenni vele, mivel *fontos információk* birtokosa. Én viszont keresztülhúztam a számítását.

– Ha hyberni szövetségesünkkel együtt vonulunk harcba, akkor a titoktartásukban is bízhatunk. Szóval halljuk, Ianthe!

Nem nézett rám, de el kellett döntenie, mit választ: nyíltan megsért, vagy udvarias marad. Tamlin is mérlegelte a helyzetet, és így szólt:

- Hallgatunk.

Ianthe nagyot nyelt.

 Az a helyzet, hogy... a novíciáim észrevették, hogy a templom körül a természet... haldoklik.

Jurian a szemét forgatta, és inkább a baconjével foglalkozott tovább.

- Szólj a kertészeknek! javasolta Brannagh, és ő is folytatta az evést. Dagdan a teájába vihogott.
- Ez nem kertészeti probléma szólt Ianthe, és kihúzta magát.
 Valami megmételyezi a vidéket. Minden egyre fonnyad, beteg, a fű, a gyökerek, a virágok... Naga után bűzlik az egész.

A legszívesebben Lucienre pillantottam volna, vajon ő is észreveszi-e Ianthe buzgóságát. Még Tamlin is nagyot sóhajtott, mint aki szintén átlát az egészen: Ianthe vissza akar szerezni valamennyi hatalmat magának, megmérgezi a földet, hogy aztán majd csodás módon helyrehozza.

 Az erdőben több helyen is kihaltak az élőlények, és nem is tért vissza oda az élet – folytatta Ianthe, és ezüst ékszerekkel díszített kezét a mellkasára szorította. – Attól tartok, hogy ez figyelmeztetés: a nagák összefogtak, és támadásra készülnek.

Nagyon megviselhette a tegnapi ügy a nappal és a fénnyel. Kíváncsian vártam, mit lép, hiszen megfosztottam egy fontos pillanattól és erejének fitogtatásától. De ez... okos húzásnak tűnt. Tudatosan figyeltem arra, hogy ne mosolyogjak gúnyosan, kedvesen így szóltam hozzá:

– Ianthe, nem lehet, hogy ez tényleg a kertészek dolga?

Kihúzta magát, és végre felém fordult. Legszívesebben azt mondtam volna neki, hogy csak hiszed, hogy te írod itt a játékszabályokat. Valójában fogalmad sincs arról, hogy a tegnap esti és ma reggeli lépéseid felé valójában én terelgettelek.

Állammal az ikrek és Lucien felé biccentettem.

 Ma délután újra megnézzük a falat, de ha a probléma nem oldódik meg, mire visszatérünk, akkor segítek kivizsgálni.

Ianthe lazán ökölbe szorította ezüstgyűrűkkel ékesített kezeit, és hűen önmagához, mint egy igazi vipera szólt Tamlinhez:

– Csatlakozol hozzájuk, főúr?

Közben rám nézett, aztán Lucienre, túl lassan ahhoz, hogy véletlennek tűnjön.

Fejfájás készülődött bennem, eleinte csak gyengén, de Ianthe minden egyes szavától csak erősödött. Túl sokáig maradtam fenn, túl keveset aludtam. Szükségem volt az erőmre az előttem álló napokhoz.

- Tamlin nem jön velünk mondtam Tamlint megelőzve.
- Még átgondolom vágott vissza Tamlin, és letette a kését az asztalra.
- Nincs szükségem kísérőre. Éles hangnememről pedig gondoljon azt, amit akar.
 - Kételkedik a szándékainkban, főúr? fortyant fel Jurian.
 - Vigyázz, hogy mit beszélsz! mordult oda Tamlin.

A tenyeremet az asztalra tettem.

- Luciennel és az őrökkel biztonságban leszek.

Úgy tűnt, mintha Lucien legszívesebben örökre elsüllyedne a székében.

Barátságosan mosolyogva, de komoly tekintettel Dagdanre és Brannagh-ra néztem.

 Meg tudom védeni magam, ha a helyzet úgy kívánja – mondtam Tamlinnek.

A deamatik viszonozták a mosolyomat.

Mentális védőpajzsomon nem éreztem semmit, sem a sajátomon, sem a többiek körül. Mágiám folytonos használata ugyanakkor erősen igénybe vett, nagy megkönnyebbülést jelentett volna, ha néhány napra hátat fordíthatok a birtoknak.

Ianthe azonban nem nyugodott bele a vereségbe.

Talán érdemes lenne velük tartanod, drága barátom.
 Vártam, milyen ostobaság hagyja el durcás száját.
 Nem lehet tudni, hogy az Éjszaka udvara mikor próbálja meg újra elrabolni Feyre-t.

A másodperc töredéke alatt kellett kitalálnom a megfelelő reakciót. Megrezzentem, leengedtem a vállam, hátradőltem, felidéztem Clare képét, Rhysét, amikor berkenyenyilak álltak ki a szárnyából, mindent, amivel azt a látszatot kelthettem, hogy maga alá gyűrt a félelem.

- Híreket kaptál? - kérdeztem suttogva Ianthe-től.

Brannagh és Dagdan érdeklődve kapta fel a fejét.

A papnő válaszolni készült, de Jurian megelőzte:

 Semmi újság – jelentette ki unott hangon. – A határok biztosítva. Rhysand bolond lenne megkockáztatni, hogy idejön.

A tányéromra meredve eljátszottam, hogy mennyire rettegek.

Tényleg bolond a fickó – helyeselt Ianthe –, de véres bosszúra vágyik. – Ahogy Tamlinre nézett, a reggeli napfény megcsillant a fején lévő drágakövön. – Talán megenyhülne, ha visszaadnád neki a családtagjaitól származó szárnyakat.

Egy pillanatra süket csönd járt át, amit egy olyan belső üvöltés követett, ami szinte minden gondolatot és túlélési ösztönt kiirtott belőlem. Alig hallottam, annyira dübörgött a vérem.

Ianthe szavait olcsó próbálkozásnak láttam, hogy kiugrassza a nyulat a bokorból. Úgy csináltam, mint aki nem hallott semmit, vagy nem érdekli a dolog. És izgatottan vártam Tamlin válaszát.

Halkan felelt:

- Már régen elégettem őket.

Esküdni mertem volna rá, hogy a szavaiból bűntudatot, szégyent hallottam.

Ianthe csak ciccegett.

- Nagy kár! Sokat lett volna hajlandó fizetni érte.

Szinte belefájdultak a végtagjaim abba, hogy vissza kellett fognom magam, mert legszívesebben az asztalon átugorva belevertem volna a fejét a márványpadlóba.

De tartottam magam, és nyugtató, kedves hangon szóltam Tamlinhez:

 Jól megleszek egyedül. – Megérintettem a kezét, és a hüvelykujjamat végighúztam a csuklóján. Álltam a tekintetét. – Ne kezdjük újra ezt a témát!

Amikor elvettem a kezem, és Tamlin Lucienre nézett, az iménti bűntudatnak nyoma sem volt a tekintetében. A karmait kiengedte és belevájta az összekarcolt karfába.

Aztán légy óvatos! – szólt Luciennek.

Mindenki érezte, hogy fenyegetésnek szánta.

Kétnapi lovaglás állt volna előttünk, de mi gondolatutazással, gyaloglással, majd újabb gondolatutazással egy nap alatt odaértünk. Egyszerre csak néhány mérföldet tudtunk megtenni, mivel Dagdan a vártnál lassabb volt, hiszen Juriant és a nővérét is vinnie kellett.

Nem hibáztattam emiatt, az utazás engem is igénybe vett. Lucien és én egy-egy katonát szállítottunk. Ők alacsonyabb rangú nemesek fiai voltak, akiket arra képeztek ki, hogy udvariasan, ámde éberen tartózkodjanak a háttérben. A súly miatt csak kevés élelmiszert tudtunk magunkkal vinni.

Mire a falban lévő réshez értünk, már sötétedett.

Az őröket utasítottam, hogy állítsák fel a sátrakat, s mindezt előkelő hölgyhöz illőn tettem, aki hozzá van szokva ahhoz, hogy kiszolgálják.

Kis tábortűz mellett költöttük el szerény vacsoránkat, szinte teljes csendben, senkinek nem volt kedve beszélgetni. Kivéve persze Juriant, aki folyamatosan az őröket kérdezte a kiképzésükről. Az ikrek, miután kedvetlenül elmajszolták a szendvicseiket, visszavonultak a sátrukba. Úgy fintorogtak, mintha a hús férgekkel lenne benne tele. Jurian kijelentette, hogy lefekvés előtt még sétál egyet, és eltűnt az erdőben.

Amikor a tűz már csak pislákolt, én is bevetettem magam a sátrunkba, ami épphogy elég volt kettőnknek Luciennek

Egy pillanat múlva ő is felhajtotta a sátorlapot, és káromkodott egyet. Vörös haja megcsillant a tűz pislákoló fényében.

- Lehet, hogy inkább kint kellene aludnom.
- Ha gondolod feleltem a szememet forgatva, tétován rám nézett, leült, és levette a csizmáját.
 - Tudod, hogy Tamlin érzékeny bizonyos dolgokra.
- Teszek rá fortyantam fel, és magamra húztam a takarót. –
 Ha mindenben engedsz az üldözési mániájának és annak, hogy mániákusan védi a területét, azzal csak rontasz a helyzeten.

Lucien kigombolta a kabátját, de ezt leszámítva ruhástul feküdt a hálózsákba.

- Szerintem az a baja, hogy ti nem, szóval nem nagyon... Vagy mégis? – feljebb húztam magamon a takarót.
 - Nem, egy ideig nem akarom, hogy úgy hozzám érjenek.

Súlyos, szomorú csend ereszkedett közénk. Gyűlöltem a hazugságot, és hogy olyan mocskosnak éreztem magam tőle.

- Sajnálom mondta, és nem tudtam eldönteni, miért kér bocsánatot.
- Nem lehetne valahogy kibújni a Hybernnel kötött alku alól?
 Szavaim alig voltak hangosabbak a parázs sercegésénél.
 Visszajöttem, biztonságban vagyok. Megpróbálhatnánk valamit...
- Nem. Hybern királya nagyon ravaszul kötötte meg az alkut Tamlinnel, és mindent tisztázott. Mágia köti őket össze, és Tamlint mágiával semmisítené meg, ha nem engedné Hybern csapatait a Tavasz udvarának földjére.
 - Megsemmisítené? Képes lenne megölni őt?
 Lucien akkorát sóhajtott, hogy szinte éreztem a leheletét.
- Megfosztaná Tamlint a mágiájától, de az is lehet, hogy tényleg megölné. A mágia lényege az egyensúly, ezért nem tudtunk beavatkozni a te megállapodásodba sem, amit Rhysanddel kötöttél. Mert még annak is számolnia kell a következményekkel, aki kívülről próbál meg felszámolni egy megállapodást. Ha Tamlin nem engedett volna el téged, akkor Rhys büntetésképpen akár Tamlin életét is követelhette volna. Vagy valaki másét, aki fontos Tamlinnek. Ősi, rejtélyes mágikus erők működnek itt. Ezért kerüljük a megállapodásokat, és csak akkor kötünk ilyet, ha elkerülhetetlenül szükséges. Még a Nappal udvarában élő tudósok sem tudják, hogyan működik. Maguk mondták nekem.
 - Miattam kérdezted meg őket?
- Igen. Az elmúlt télen jártam ott, hogy megtudjam, hogy lehet felrúgni a megállapodásodat Rhysanddel.
 - Miért nem szóltál róla?
- Nem akartam hiú reményeket ébreszteni benned. Másrészt nem akartuk, hogy Rhysand fülébe jusson, mert akkor talán megkísérelte volna szabotálni az ügyet.
- Ehelyett Ianthe gondoskodott arról, hogy Tamlin szövetségre lépjen Hybernnel.
- Tamlin teljesen magánkívül volt. A Nappal udvarában a tudósok irgalmatlanul lassan haladtak. Én könyörögtem Tamlinnek, hogy várjunk még, de te akkor már hónapok óta távol

voltál. Cselekedni akart, nem bírt tovább várni. A *leveled* után teljesen kétségbeesett, és miután mi az erdőben találkoztunk, én is azt javasoltam, hogy vágjon bele.

A hátamra fordultam, és a sátor behajtó tetejét bámultam.

- Ennyire vészes volt a helyzet? kérdeztem halkan.
- Láttad a szobádat. Ő dúlta fel az egészet, aztán a dolgozószobát, a saját hálószobáját. Az őrökből, akik akkor járőröztek, az utolsó információmorzsát is kicsikarta, aztán megölte mindet. Mindenki szeme láttára végezte ki őket.

Meghűlt bennem a vér.

- És te sem állítottad meg.
- Megpróbáltam. Könyörögtem, hogy kegyelmezzen meg nekik. Nem hallgatott rám. Képtelen volt rá.
 - A többi katona sem próbálta leállítani?
 - Nem merték. Feyre, Tamlin főúr. Más vér folyik az ereiben.

Kíváncsi lettem volna, vajon rólam mit mondana, ha ismerné a származásomat.

Sarokba lettünk szorítva, és nem volt választási lehetőségünk.

- Vagy háborút indítunk az Éjszaka udvara és Hybern ellen, vagy szövetségre lépünk Hybernnel. Hagyjuk, hadd harcoljanak, aztán a saját előnyünkre fordítjuk a szövetséget.
 - Mire gondolsz pontosan? kérdeztem suttogva.

Lucienben ekkor tudatosult, hogy mi csúszott ki a száján, és visszakozott.

 Minden udvarban vannak ellenségeink. Védelmet jelent a szövetségünk Hybernnel. A többiek kétszer is meg fogják gondolni, fellépnek-e ellenünk.

Hazudik, de okosan csinálja.

Almosan kifújtam a levegőt.

- Hiába a szövetségeseink motyogtam –, én gyűlölöm őket.
 Lucien felhorkant.
- Én is.

– Kelj fel!

A sátorba besütő napfény elvakított. Felszisszentem.

Lucien dirigált morogva, miközben felült.

 Kifelé! – utasította aztán Juriant, aki vigyorogva benézett hozzánk, aztán elkullogott.

Éjszaka odabújtam Lucienhez, nem számításból, hanem melegséget kerestem. Ugyanakkor semmi kétségem nem volt afelől, hogy Jurian szépen elraktározza magában az információt, és majd ha hazaérünk, Tamlin képébe tolja: Lucien és én egy sátorban aludtunk, és ébredéskor meghitt közelségben feküdtünk egymás mellett.

A közeli patakban megmosdottam. Mindenem elgémberedett és sajgott a földön fekvéstől.

Mire végeztem, Brannagh bandukolt a patak felé. Hideg, tartózkodó mosollyal üdvözölt.

– Én is Beron fiát választanám a te helyedben.

Kérdőn néztem rá.

Ő csak vállat vont, és a mosolya szélesebb lett.

- Az Ősz udvarában a férfiaknak tűz folyik az ereiben, és az ágyban is ilyenek.
 - Gondolom, tapasztalatból mondod.

Nevetés.

Miért gondolod, hogy ilyen jól szórakoztam a Háborúban?
 Nem lepleztem az undoromat.

Lucien is észrevette, hogy önkéntelenül is összerezzenek, amikor egy óra múlva eszembe jutottak Brannagh szavai. Akkor már vagy tizedszer. Már úton voltunk a fal felé, fél mérföldre lehettünk a falon lévő réstől.

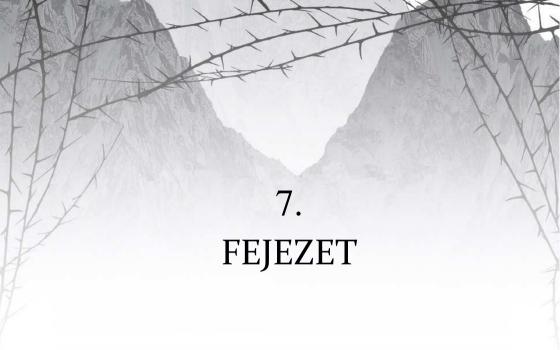
– Valami baj van? – kérdezte.

A fejemet ráztam, nem akartam Elaint elképzelni, amint éppen áldozatul esik... ennek a tüzes természetnek.

- Semmi - feleltem. Ekkor Jurian elöl nagyot káromkodott.

Nekiiramodtunk Luciennel, hallottuk, hogy egy kardot kivonnak a hüvelyéből. Falevelek és ágak csapódtak az arcomba, aztán a falhoz értünk. A láthatatlan, borzasztó akadály zümmögni, dübörögni kezdett a fejemben.

A rés túloldaláról pedig hárman néztek vissza ránk, a Boldogságos Úr három gyermeke.

BRANNAGH ÉS DAGDAN OLYAN ARCOT VÁGTÁK, mint akik tízórait kaptak a reggeli után.

Jurian kivont karddal állt. Két lány és egy fiatal férfi állt tátott szájjal Jurian és a hyberniek között. Lucien kegyetlen szépsége láttán végképp elállt a lélegzetük.

Térdre estek.

 Felséges urak és úrnők – szóltak könyörgő hangon. Ezüst ékszereik megcsillantak a levelek között átszűrődő tompa napfényben. – Éppen úton vagyunk.

A hercegi ikrek olyan szélesen mosolyogtak, hogy láttam hófehér fogaikat.

Jurian most először tűnt kissé határozatlannak, de aztán rájuk fortyant.

- Mégis mit kerestek errefelé?

Az elöl térdelő sötét hajú, mézbarna bőrű szép lány kissé elpirult, és felemelte a fejét.

 Azért jöttünk, hogy a halhatatlanok földjén éljünk, áldozatul ajánlottak fel bennünket.

Jurian hideg, szigorú tekintete Lucienre vándorolt.

- Ez igaz lehet?

Lucien viszonozta a hideg pillantást.

 Mi nem fogadunk el áldozatot az emberektől. A legkevésbé olyan gyerekeket, mint ezek.

Gyerekeknek mondta őket, pedig alig lehettek fiatalabbak nálam.

 Miért nem jöttök át hozzánk? – kérdezte Brannagh mézesmázos hangon. – Jól elszórakoznánk! – Mohó pillantással méregetni kezdte a barna hajú fiút és a vörösesbarna lányt, akinek különös vonásai voltak. Dagdan a középső szépséget nyelte el szinte a pillantásával. Látszott, hogy már választott magának.

Kiléptem, és így szóltam a három halandóhoz:

 Tűnjetek el innen! Menjetek vissza a falutokba, a családjaitokhoz. Ha átkeltek a falon, meghaltok.

Hátrahőköltek, az arcukon látni lehetett, hogy félnek, és csodálnak bennünket.

- Azt hittük, hogy békében élhetünk a túloldalon.
- Errefelé nincs béke, a fajtátokra csak halál vár.

A tekintetük a mögöttem álló halhatatlanokra siklott. A sötét hajú lány Dagdan átható tekintetétől elpirult. Csak a főtündér szépségét látta meg, a ragadozó mohóságát nem észlelte.

Ekkor támadásba lendültem.

Mágiámat lándzsaként lőttem át a résen, és a fejükbe fúródott. Nem óvatoskodtam. A fiú teste megrándult. Nagyon gyengék, védtelenek voltak. A tudatukat olyannak éreztem, mint a vajat, amikor elolvad a nyelvemen.

Életük mozaikjait egy széttört tükör szilánkjaiként láttam. A sötét hajú lány gazdag volt, művelt, erős jellem, a szülei hozzá akarták adni valakihez, és ez elől menekült, úgy vélte, hogy Prythianben is jobb, mint egy kényszerházasságban. A vörösesbarna a szegénységen és apja kemény kezén kívül nem ismert mást. Utóbbi még brutálisabb lett, miután kioltotta a lány anyjának életét. A fiú egy város utcáin árulta testét egészen addig, míg a Boldogságos Úr gyermekei nem ajánlottak neki jobb életet.

Gyorsan dolgoztam, alaposan. Három szívdobbanásnyi idő alatt elkészültem.

Brannagh ekkor levegőt vett, és megszólalt:

 Nem vár itt senkire halál. Csak élvezet, már ha benne vagytok.

Még nagyobb lesz az élvezet, ha nem vagytok benne, tettem volna hozzá legszívesebben.

A három halandó csak döbbenten pislogott és hátrált, mert már olyannak láttak bennünket, amilyenek voltunk: életveszélyes, könyörtelen lényeknek. Ez volt az igazság, és nem a mendemondák.

- Talán... hibát követtünk el mondta a sötét hajú, és hátrált még egy lépést.
- Az is lehet, hogy a sors akarta így vitatkozott Brannagh gonosz mosollyal.

A halandók egyre hátráltak, mert már ismerték azokat a történeteket, amiket a tudatukba elültettem: hogy ártani akarunk nekik, meg akarjuk ölni őket, ahogy az összes társukkal ezt tettük. Kihasználjuk és eldobjuk őket. Megmutattam nekik a nagákat, a Bogget, a Middengard férgeket, látták Clare-t és az aranyszőke királynőt a lámpaoszlopra nyársalva. Ezeket az emlékeket történetek formájában már régen ismerték, de fittyet hánytak rájuk. Most, hogy láttak bennünket, felfogták az Igazságot.

- Gyertek ide! - parancsolta Dagdan.

Szavaitól csak még jobban megrettentek. Megfordultak, és elrohanta, a ruhájuk csak úgy lobogott utánuk. Brannagh olyan arcot vágott, mint aki a legszívesebben a falon keresztülvágva utánuk eredne, de én karon ragadtam és megfenyegettem:

- Ha utánuk mész, velem gyűlik meg a bajod!

Nyomatékül végigszántottam a mentális védőpajzsát a láthatatlan karmaimmal.

A hercegnő is felhorkant, de az emberek már elinaltak.

Izgultam, hogy kövessék a parancsomat, amit a tudatukba ültettem: szerezzenek egy hajót, szedjenek össze a barátaik közül

annyit, amennyit csak tudnak, és meneküljenek a kontinens felé. És csak akkor térjenek ide vissza, ha véget ér a háború. Minél több embert figyelmeztessenek, mielőtt még túl késő lesz.

Az ikrek szitkozódtak mérgükben, de rájuk se hederítettem, inkább kényelmesen elhelyezkedtem egy fatörzs mellett, és onnan tartottam szemmel őket. Nem bíztam abban, hogy a falnak ezen az oldalán maradnak. Így visszatértek a munkájukhoz, és fel-le mászkáltak a fal mellett.

Egyszer csak valaki mellém lépett. Ijedten észleltem, hogy nem Lucien, de a szempillám se rebbent.

Jurian tekintete arra a pontra szegeződött, ahol a három fiatal állt az imént.

- Köszönöm mondta rekedten.
- Nem tudom, miről beszélsz feleltem. Lucien egy tölgy árnyékából figyelt.

Jurian sokatmondón vigyorgott, és tovább bandukolt Dagdan felé.

Az ikrek egész nap dolgoztak, de azt nem árulták el nekünk, hogy mit keresnek. Hallgatásba burkolóztak. A reggeli összetűzésünk óta tudtam, hogy hiába kényszeríteném őket színvallásra, úgysem fognak beszélni. Én pedig nem akartam túllőni a célon.

Még egy éjszakát az erdőben töltöttünk tehát. A tábortűz mellett ültem, Jurian velem szemben. Az ikrek a sátrukba vonultak vissza, az őrök pedig elfoglalták őrhelyüket. Lucien a patakhoz ment vízért. A lángokat néztem, ahogy táncolnak a farönkök körül, a lelkemben tükröződött a kép.

Egész nap lüktetve fájt a fejem, és szédelegtem, attól kezdve, hogy a mágiámmal behatoltam a fiatalok tudatába. Biztos voltam benne, hogy könnyen elalszom, és mély alvás vár rám, de a tűz kellemesen meleg, az éjszaka pedig túl hűvös volt ahhoz, hogy ilyen korán a sátramba vonuljak.

 Mi történik azokkal, akiknek sikerül átjutni a falon? – kérdezte Jurian. Kemény vonásai a lobogó fényben domborműre emlékeztettek.

A csizmám sarkát a fűbe töröltem.

- Nem tudom. Eddig még senki nem jött vissza. Amarantha uralkodása alatt ádáz lények jártak-keltek ezekben az erdőkben... Nem hinném, hogy ezek a történetek jó véget értek. Akárhol is jártam, egyik udvarban sem tettek említést a Boldogságos Úr gyermekeiről.
- Ötszáz éve még megkorbácsolták az embereket egy ilyen ostobaságért mondta Jurian. Évezredeken át a rabszolgáik, lotyóik és munkásaik voltunk. Férfiak és nők harcoltak és adták életüket a szabadságunkért, ezért nem kell többet szolgálnunk. És mégis idejön egy ilyen banda, felcicomázzák magukat ezüst ékszerekkel, és gőzük sincs a veszélyről, nem tanulnak a történelemből.
- Lassan a testtel, ez már nem úgy hangzik, ahogy Hybern hű talpnyalója szónokolna.

Halk, undok nevetés.

- Ezt gondolod rólam? Hogy a király pincsije vagyok?
- Ha nem vagy az, akkor mégis mi a célod?
- Van egy lezáratlan ügyem.
- Miryam halott.

Újra az őrület táncolt a tekintetében, és elborult a tekintete.

- Akármit tettem is a Háborúban, azt Miryamért és önmagamért tettem. A népünk túléléséért, hogy egyszer szabadok legyenek.
 Miryam viszont *elhagyott engem* abban a pillanatban a jóképű hercegért, amikor a népemet elé helyeztem.
- Én azt hallottam, hogy azért hagyott el, mert teljesen azzal voltál elfoglalva, hogy Clythiából információkat csikarj ki.
 Közben pedig teljesen szem elől tévesztetted a háború igazi célját.
- Miryam kért rá, hogy feküdjek le Clythiával, és szerezzek tőle információkat. Miryam mondta, hogy csábítsam el Clythiát,

és árulja el Hybernt és a lojalistákat. Egy csepp lelkiismeretfurdalása nem támadt emiatt.

 Szóval az egészet azért csinálod, hogy visszaszerezd Miryamot?

Jurian kinyújtotta hosszú lábait, és egymásra tette őket.

- Ki akarom füstölni őt azzal a szárnyas fickóval együtt, és akkor sajnálni fogja a dolgot.
- Kapsz még egy esélyt az életre, és ezt teszed vele? Bosszút állsz?

Lassan elmosolyodott.

- Miért, te nem ezt csinálod?

Kapóra jött a hónapokig tartó közös munka Rhysszel, mert most jól tudtam zavarodottságot színlelni.

- Rhysen szeretnék egy napon bosszút állni, igen.
- Mindenki ezt mondja, aki szadista gyilkosnak tartja őt. De megfeledkezel arról, hogy én már a Háborúban is ismertem őt. Az egész légió életét kockára tette azért, hogy kiszabadítsa Miryamot az ellenség kezéből. Amarantha ekkor ejtette Rhyst fogságba. Rhys tudta, hogy ez egy csapda, amit Sárkány hercegnek állítottak. Rhys ezért megszegte a parancsokat, és az egész légiójával Miryam kiszabadítására indult. A barátnőjéért tette, aki mellesleg az én szeretőm volt, és a csirkefogó Sárkány hercegért. Rhys embereit fogságba ejtették, és kínzásoknak vetették őket alá. Mégis mindenki váltig állítja, hogy Rhysand lelketlen, gonosz ember. Én viszont nála tisztességesebb emberrel még nem találkoztam. Messze felette állt annak a csirkefogó Sárkánynak. Valaki nem tud ennyire megváltozni, még évszázadok alatt sem. Mindenkit abban a hitben hagyott, hogy ő egy szörnyeteg. Te pedig itt vagy, a párjaként. A világtörténelem legerősebb, leghatalmasabb főura elveszítette a párját, de ő még nem jött el érte, pedig a lány teljesen védtelenül sétálgat egy erdőben. – Jurian nevetgélt. - Talán mert nem is veszített e! Lehet, hogy éppenséggel ő uszított ránk téged?

Részletesen nem ismertem Rhys, Miryam és a Sárkány közös történetét. De az előbb elhangzottak teljesen a páromra illettek. Éreztem, hogy lángol a tekintetem, amikor megszólaltam:

- Szereted hallatni a hangod, ugye?
- Hybern mindnyájatokkal végezni fog válaszolta kurtán.

Jurian bizonyos értelemben nem tévedett.

Lucian másnap úgy ébresztett, hogy befogta a számat. A tekintetével figyelmeztetett, és rögtön megéreztem a vér rezes szagát is. Bebújtunk ruháinkba és a csizmánkba. Villámgyors leltárt készítettem a fegyverekről. Nekem három tőröm volt, Luciennek kettő és egy elegáns rövid kardja. A semminél ez is több, bár nem túl sok.

A szeméből olvastam, mit tervez: lazán, fesztelenül viselkedünk majd, míg teljesen át nem látjuk a helyzetet. Hirtelen belém nyilallt, hogy most működünk először együtt. Vadászatokon nem hangoltuk össze az akcióinkat. Hegyalján ugyan gondoskodtunk egymásról, de csapatban még nem dolgoztunk. Egységben.

Lucien kisuhant a sátorból, lazán mozgott, de készen arra, hogy bármelyik pillanatban meg tudja védeni magát. Egyszer beszélt róla, hogy az Ősz udvarában, de Tamlintől is kapott kiképzést. Rhyshez hasonlóan ő is inkább a szócsatákat részesítette előnyben, de már láttam őt Tamlinnel a gyakorlótéren. Tudott fegyvert forgatni, és ölni is, ha muszáj.

Megelőztem, úgy falva magam körül minden részletet, ahogy egy éhező egy bőségesen megterített lakomán.

Az erdő épp úgy nézett ki, mint tegnap. Jurian a tűz előtt gubbasztott, és a parazsat piszkálta. Kemény vonásait töprengőnek láttam. Az őrök viszont sápadtan nézték a közeledő Lucient.

Időnként Jurian mögé, a fák közé rebbent a pillantásuk. Odanéztem én is.

A hercegi testvéreknek nyoma sem volt.

Vér... Éreztem a rezes szagot, de föld és rothadás vegyült bele. Halandóság.

A fák és a sűrű bozót felé sprinteltem.

 Elkéstetek – szólt Jurian, ahogy elhaladtam mellette, miközben továbbra is a parazsat piszkálta. – Két órája végeztek.

Lucien szorosan mögöttem tört előre a szederbokrok között. A tüskékbe beleakadt a kezem.

A hyberni hercegi testvérpár nem takarított el maga után. A három test maradványaiból ítélve – széttépett, világos ruhájuk darabjai, mint lehullt pernye, hevertek szerteszét a tisztáson – Dagdan és Brannagh valamiféle pajzzsal tompíthatta a kiáltásaikat.

Lucien szitkozódott.

Múlt éjjel átkeltek a falon, és levadászták őket – tette hozzá.

Bár az embergyerekek órákkal korábban indultak, az ikrek tündérek voltak, gyorsak, halálosan veszélyesek. A Boldogságos Úr gyermekei pedig elfáradhattak a menekülésben, és valahol letáborozhattak. A vérük már száradóban volt a füvön és a környező fatönkökön.

Lecsatoltam a köpenyemet, és óvatosan a legnagyobb maradványra terítettem: a fiatal férfi törzsét felmetszették, és kiment belőle minden vér. Az arca eltorzult a fájdalomtól.

Az ujjam végét láng forrósította, szinte könyörgött, hogy égessem el a testeket legalább így adjak nekik végtisztességet. De...

– Szerinted csak szórakozásból csinálták, vagy üzenni akarnak nekünk valamit?

Lucien is ráterítette a köpenyét a két lány testére. Ennyire komolynak még soha nem láttam az arcát.

 Nincsenek hozzászokva ahhoz, hogy nemet mondjanak nekik. Ilyen lehet, amikor egy halhatatlan hisztériás rohamot kap. Lehunytam a szemem, próbáltam megnyugodni, mert a gyomrom is felfordult.

 Nem te vagy a hibás – tette hozzá Lucien. – A halandók földjén is végezhettek volna velük, de ők inkább idehozták őket. Erődemonstrációnak szánták.

Igaza volt. A Boldogságos Úr gyermekei mindenképpen meghaltak volna, függetlenül attól, hogy én beavatkoztam vagy sem.

Megfenyegettem a hercegi párost – töprengtem hangosan. –
 Ráadásul a végletekig büszkék. – A vértócsákat kerülgettem. –
 Eltemetjük őket?

Lucien is elgondolkodott.

 Ennek is lenne üzenete: hajlandóak vagyunk eltakarítani utánuk.

Végignéztem a tisztáson, és mérlegre tettem minden kockázatot.

- Akkor más üzenetet küldünk.

8. FEJEZET

TAMLIN A DOLGOZÓSZOBÁJÁBAN fel-alá járkált a kandalló előtt, olyan éleseket fordult, mint egy kés.

- De hát ők a szövetségeseink! dühöngött. Luciennel a kandalló mellett ültünk egy-egy karosszékben.
- Ezek szörnyetegek! tiltakoztam. Lemészároltak három ártatlan embert.
- Rám kellett volna hagynod ezt az ügyet! Alig tudta visszafojtani a haragját. Gyerekesen viselkedtetek. Szúrós pillantást vetett Lucien felé. Többet vártam tőled.
 - Tőlem nem? kérdeztem halkan.

Tamlin zöld szeme most kemény jádekőre emlékeztetett.

- Téged személyes kötődés fűz az emberekhez. \it{Ot} nem.
- Pontosan ez a gondolkodásmód fortyantam fel a karfát szorongatva tette szükségessé a falat a tündérek és az emberek között. Mert a tündéreket az ilyen gyilkosságok teljesen hidegen hagyják. Tudtam, hogy az őrök kint hallanak, mint ahogy bárki más, aki erre jár. Egy élet kioltása bármelyik oldalon személyes ügy. Vagy neked csak a főurak élete számít?

Tamlin hirtelen megállt, és rámordult Lucienre:

– Kifelé, téged később lerendezlek!

- Ne beszélj így vele! sziszegtem, és felpattantam.
- Az egész szövetséget kockára tettétek a kisded játékaitokkal...
 - Tőlem akár elmehetnek a pokolba! kiáltottam.

Lucien megrezzent.

– A nyakukra küldted Bogget! – üvöltötte Tamlin.

Nekem a szemem se rebbent. Tudtam, hogy az őrök kint mindent hallanak, az egyik ugyanis döbbenetében köhögött egyet.

Hangosan folytattam, hogy garantáltan hallják a továbbiakat is.

Megkínozták az embereket. Azt akarták, hogy szenvedjenek.
 Arra gondoltam, hogy a Bogge egyike azon kevés lényeknek, akik ezt viszonozni képesek.

Lucien akadt a Bogge nyomára. Óvatosan csaltuk el a táborba, Dagdan és Brannagh épp a tábortűz mellett hencegtek a tettükkel. Sikerült meglógniuk, de csak heves harcok árán. Az arcuk még órákkal később is krétafehér volt, a szemükben pedig ott égett a gyűlölet, akárhányszor is pillantásukra méltattak bennünket.

Lucien a torkát köszörülte.

– Tam, az áldozatok még szinte gyerekek voltak. Feyre megparancsolta a hybernieknek, hogy álljanak le, de ők nem törődtek vele. Ha hagytuk, hogy a fejünk felett döntsenek, akkor többet kockáztatunk, mint csupán a szövetségünket. A Bogge az eszükbe véste, hogy a mi karmunk is éles.

Tamlin továbbra is engem bámult, amikor Lucienhez szólt:

- Kifelé!

Annyira erőszakosan mondta, hogy egyikünk sem ellenkezett. Lucien kiosont a szobából, és becsukta maga mögött a szárnyas ajtót. A mágiámat a folyosóra irányítva megéreztem, hogy a lépcső alján ült le, hogy hallgatózzon. A folyosón posztoló hat őrrel együtt.

Olyan egyenesen álltam, mint aki karót nyelt, úgy szóltam Tamlin-hez:

- Nem beszélhetsz így velem. Megígérted, hogy nem fogsz így viselkedni.
 - Neked fogalmad sincs arról, micsoda kockázatot...
- Hagyd abba ezt a lekezelő stílust! Azok után, amin keresztülmentem, hogy visszakerüljek ide, hozzád. Népünk körébe. Vagy azt hiszed talán, hogy bárki is örül a Hybernnel való együttműködésnek? Szerinted nem látom az arcukat? Nem látom az arcukon a kérdést, hogy megérdemlem-e ezt a megalázó helyzetet?

Kapkodva vette a levegőt. *Jól van*, ugyanis fel akartam idegesíteni.

–Elárultál bennünket, hogy visszaszerezz engem – mondtam higgadtan. – Eladtál bennünket Hybernnek. Kérlek, nézd el nekem, ha valamennyi méltóságot vissza akarok szerezni abból, amit te eldobtál.

Kipattantak a karmai, és állati morgás tört fel belőle.

-Merő szórakozásból ölték meg ezeket a fiatalokat – folytattam.
 - Lehet, hogy te hajlandó vagy térden csúszni a hyberniek előtt, de én biztos, hogy nem.

Kirobbant.

A bútorok összetörtek, szanaszét repültek, az ablakok megrepedtek, kitörtek. Én pedig nem védtem magam mentális védőpajzzsal.

Az íróasztal belém vágódott, nekiestem a könyvespolcnak. Belém nyilallt a fájdalom, ahol hús és csont ütközött a fával. Térdre estem a szőnyegen. Tamlin előttem termett. Remegett a keze.

Az ajtó kivágódott.

 Mit művelsz? – lihegte Lucien. Tamlin elborzadva nézett maga elé, Lucien egyszerűen félretolta, és felsegített.

Valami nedves, meleg folyt le az arcomon, a szaga alapján: vér.

 Gyere, mosakodj meg! – szólt Lucien, átkarolt, és kikísért a szobából. Annyira csengett a fülem, hogy alig hallottam, és forgott körülöttem a világ.

Az őrök – köztük Bron és Hart, Tamlin bizalmasai – döbbenten bámultak, ide-oda kapkodták a fejüket a szétvert dolgozószoba és az arcom között. Amikor egy aranyozott tükör előtt mentem el a folyosón, és futó pillantást vetettem magamra, tudtam, mi váltott ki ilyen megütközést. A tekintetem üveges volt, az arcom krétafehér, kivéve a járomcsontom alatt, mert ott olyan három centiméteres vágás éktelenkedett, amiből szivárgott a vér. A nyakam és a kezeim is tele voltak kisebb horzsolásokkal. A Hajnal udvarának főurától származó gyógyító, tisztító mágiámat viszont ezúttal visszafogtam, és hagytam, hadd vérezzenek a sebek.

– Feyre! – lihegte Tamlin mögöttünk.

Megálltam, éreztem, hogy minden tekintet rám szegeződik.

 Jól vagyok – suttogtam. – Ne haragudj! – Letöröltem az arcomon csordogáló vért. – Jól vagyok! – ismételtem meg.

Senki, Tamlin sem hitt nekem. Ha lefestettem volna ezt a jelenetet, akkor azt a címet adtam volna neki, hogy A *csali kivetve*.

Rhysand akkor üzent a kötelékünkön keresztül, amikor a kádban áztattam magam.

Megsérültél?

Alig hallottam a kérdést, még annál is rosszabb volt az adás, mint pár napja.

Néhány horzsolástól eltekintve megvagyok. Semmi olyan, amivel ne boldogulnék.

A sérüléseim nem tűntek el, a gyógyulásnak nem volt jele. Ezúttal talán túl könnyelműen fogtam vissza a Hajnal udvarától kapott gyógyító mágiát.

Hosszú idő múlva jött csak a válasz. Szinte áradt Rhysből a szó, mintha gyorsan mindent el akarna mondani, mielőtt a kötelékünk újra elnémul.

Túl jól ismerlek ahhoz, hogy arra kérjelek, legyél óvatos, vagy gyere haza. Pedig azt akarom, hogy gyere. Mielőbb. Őt meg legszívesebben holtan látnám, mert kezet emelt rád. A hatalmas távolság ellenére is éreztem, mennyire dühös.

Nyugodt, tárgyilagos hangon feleltem. *Valójában a mágiája ért hozzám, nem a keze*.

Kihűlt a kádvizem, mire megjött a válasz. Örülök, hogy a humorérzékedet még nem vesztetted el. Én már igen.

Egy képet küldtem vissza neki, hogy kinyújtom rá a nyelvem.

Már felöltöztem, mire újra jelentkezett, és hozzám hasonlóan nem szavakkal, hanem egy képpel válaszolt. Ő is kinyújtotta a nyelvét.

Csak közben valami másra használta.

Másnap ragaszkodtam hozzá, hogy kilovagoljak, Bront és Martot kértem kísérőnek.

Nem beszéltek sokat, de éreztem vizsgálódó tekintetüket, miközben lovagoltunk a tavaszi erdőben. Éreztem, hogy az arcomon lévő sebet méregetik. A kék foltjaimat elrejtette a ruhám, de az arcom időnként eltorzult a fájdalomtól. Meglepetésemre a sebeim még nem gyógyultak be teljesen, bár ez most kapóra jött.

Tamlin a vacsoránál könyörgött, hogy bocsássák meg neki, és én megtettem. Lucien nem szólt hozzá egész este.

Jurian és az ikrek láthatóan húzták a szájukat, amikor halkan bejelentettem, hogy el kell halasztanunk a következő utunkat a falhoz, mert a sebeim és fájdalmaim miatt nem tudom őket elkísérni. Tamlin ugyanakkor nem merte felvetni, hogy nélkülem menjenek. Ettől a küldetéstől nem mert megfosztani. A horzsolásaim és a lila foltjaim emlékeztették arra, hogy ha ember lennék, akkor lehet, hogy már nem is lennék az élők sorában.

Az ikrek beadták a derekukat, a rájuk küldött Bogge rossz emléke még élénken élt bennük. A védőpajzsom még sértetlen volt, nemcsak az enyém, de a többiek körül is. Az erőfeszítéstől állandóan fájt a fejem, és a mágiám minden formájában meggyengült, az pedig végképp kimerített, hogy a mágiámmal beléptem a fiatalok tudatába.

Magamhoz hívattam Ianthe-et, finoman utalva arra, hogy szükségem van a vigasztalására. Minden részletet ismert a dolgozószobában történtekről, és azt is elpötyögte, hogy Tamlin gyónt neki, feloldozást kérve a Nagy Anyától, az Üsttől és mindenkitől. Én is előadtam neki, hogy megbocsátottam Tamlinnek, és úgy csináltam, mintha fontos tanácsadómnak tartanám őt. Este népes asztalunknál ülve kifejeztem az udvaroncok és sokan mások előtt, hogy milyen szerencse, hogy van nekünk egy Tamlinünk és Ianthe-ünk, akik megvédik a hazánkat.

Nem értettem, miért nem látott senki sem keresztül a játékomon. Miért nem vették észre, hogy a szavaimmal kihívást intéztem hozzájuk: megfenyegettem őket, és utoljára utaltam arra, mi fog történni.

Hajnalban, kicsivel éjfél után hét naga tört be a birtokra. Még azelőtt leterítették őket, hogy elérték volna a házat. A támadást Ianthe látomása – természetesen magától az Üsttől kapta – hiúsította meg.

A káoszra és kiabálásra mindenki felébredt a birtokon. Én a szobámban maradtam, őrök vigyáztak az ablakom alatt és az ajtóm előtt. Tamlin vérfoltosan, zihálva jelentette be, hogy a

környék újra biztonságos. A nagáknál megtalálták az elveszett kulcscsomót is. Reggel lerendezi azt az őrt is, aki elvesztette. Érthetetlen baleset, olyan lények utolsó erődemonstrációja, amik Amarantha bukása után is éppoly brutálisak maradtak, mint előtte.

De Ianthe megmentett bennünket.

Másnap reggel a laktanyánál gyűltünk össze. Lucien arca sápadt volt, kimerültnek tűnt, a szeme körül karikák. Egész éjjel nem aludt. A hyberni ikrek és Jurian némán, komoran álltak mellettem. Az őrt két oszlop közé feszítették ki, Tamlin előtte járkált fel-alá.

- Az volt a feladatod, hogy őrizd a birtokot és az itt élőket mondta Tamlin a reszkető férfinak, akit derékig levetkőztettek. Nem elég, hogy tegnap éjjel elaludtál az őrhelyeden, ráadásul a te kulcscsomód veszett el. Tamlin halkan felmordult. Elismered a bűnösséged?
- Eddig még egyszer sem aludtam el, soha nem fordult még ilyen elő velem. Egy-két percre szundíthattam csak el – hebegett az őr. A kötelek nyikorogtak, ahogy megfeszült.
 - Kockára tetted az életünket.

Ezt nem úszhatja meg büntetés nélkül, úgy, hogy itt vannak a hyberni hercegek. Nem mutatkozhatunk előttük gyengének.

Tamlin kinyújtotta a kezét. Bron ment oda hozzá, teljesen közömbös arccal, és egy korbácsot nyomott a kezébe. A többi őr, Tamlin bizalmasai, toporogni kezdtek. Egyesek dühödten pillantottak rá, mások inkább kerülték a tekintetét.

Megfogtam Lucien kezét. Meghökkenésem valódi volt.

Ianthe lépett előre, a kezét összekulcsolva.

 Húsz korbácsütés. És még egy, hogy az Üst bocsásson meg neki.

Az őrök gyűlölködő pillantást vetettek rá.

Tamlin meglendítette a korbácsot, és a porba sújtott vele.

Eljött az én időm. A mágiámmal behatoltam a katona tudatába, és megparancsoltam neki, hogy beszéljen, és tárja fel az igazságot. Felszabadítottam a tudatát és megoldottam a nyelvét.

- \H{O} volt - zihálta, és az állával Ianthe felé bökött. - \H{O} lopta el a kulcsokat.

Tamlin döbbenten nézett, és minden tekintet Ianthe-re szegeződött.

A papnő egyetlen arcizma se rándult.

Kíváncsian vártam, mit fog lépni a napfordulós erődemonstrációmra ezért aznap és egész éjjel figyeltem őt a tudatommal. Néhány perccel azután, hogy távoztam az ünnepségről, ő eljött a laktanyába, valamilyen varázslattal elaltatta az őrt, és elcsente a kulcsait. Később figyelmeztette az őröket, hogy nagatámadás várható... azután, hogy odaadta a nagáknak a kulcsokat. A látszat az volt, hogy ő mentette meg mindannyiunk életét.

Okos ötlet – lett volna, ha a cselszövésével nem játszott volna épp az én kezemre.

Ianthe dallamos hangon megszólalt:

- Mégis miért loptam volna el a kulcsokat? Hiszen én figyelmeztettelek benneteket a támadásra!
- A laktanyánál jártál akkor. Láttalak!- erősködött az őr, aztán könyörögve Tamlinre nézett. Rájöttem, hogy nem a fájdalomtól fél. Magukat a korbácsütéseket elviselné, ha megérdemelné őket. A becsületét félti.

Azt hittem, Tamlin, hogy az őreid nem aljasulnak le annyira, hogy hazudozzanak, így próbálva elkerülni a jogos büntetést. – Ianthe arca közömbös maradt, mint mindig.

Tamlin, becsületére legyen mondva, figyelmesen tanulmányozta az őrt.

Ekkor én jelentkeztem szólásra.

- Tudni akarom, szerinte mi történt.

Az őrök közül többen sóhajtottak, és rokonszenvvel, együttérzéssel néztek rám.

Ianthe felszegte az állát.

 Minden tiszteletem a tied, úrnőm, de ebben az ügyben nem te ítélsz. Megtörtént: megpróbálja kijelölni a szerinte engem megillető helyet. Csak azért, hogy bosszantsam, levegőnek néztem, és így szóltam az őrhöz:

- Hallani akarom, hogy szerinted mi történt!

Rászegeztem a tekintetem, bár közben lélegzet-visszafojtva azért fohászkodtam, hogy Ianthe kapja be a csalit...

– Egy őr szava szerinted felette áll a főpapnő szavának?

Nem teljesen játszottam meg az undoromat, az viszont némi erőfeszítésembe került, hogy elfojtsam diadalittas mosolyomat. Az őrök mocorogni kezdtek a sértés és a leereszkedő hangnem hallatán. Bár eredetileg talán nem voltak teljesen meggyőződve társuk ártatlanságáról, Ianthe szavai után már érezték, hogy vaj van a papnő füle mögött.

Ekkor Tamlinre néztem, és láttam, milyen szigorú a tekintete. Átlátott Ianthe-en, túlzásba vitte a tiltakozást. Tamlin valószínűleg rájött, hogy Ianthe maga tervezte meg a nagatámadást, hogy a megmentő szerepének eljátszásával erősítse hatalmát és befolyását.

Tamlin arcára kiült az elégedetlenség.

Odadobtam nekik a kötelet, éreztem, hogy itt a pillanat, amikor kiderül, felkötik-e magukat vele.

Még egy lépést tettem előre, és csitítóan felemeltem a kezem.

 Talán félreértés az egész – mondtam Tamlinnek. – Ne foszd meg az életétől – vagy a becsületétől! Hallgasd meg!

Tamlin tekintete kissé ellágyult. Hallgatott, töprengett.

 Micsoda dráma! – morgolódott mögöttem Brannagh, elég hangosan ahhoz, hogy mindenki hallja.

Gyengék. Sebezhetőek. Megérettek a megszállásra. Láttam a Tamlin arcán átcikázó gondolatokat, és mintha ajtók csapódtak volna be a nyomukban.

Itt nem volt mit félreérteni, Tamlin számára már semmiképpen.

De Ianthe méregetett, ahogy az összegyűlt tündérek előtt álltam. Újra megpróbáltam ellopni előle a show-t, és nála nagyobb befolyásra szert tenni. Ha bevallja a bűnét, azzal neki befellegzett.

Tamlin már majdnem megszólalt, de Ianthe megelőzte.

A törvényeket be kell tartani! – mondta nekem, olyan lágy hangon, hogy a legszívesebben végigszántottam volna a körmömmel az arcán – A hagyományokat is. Az őr visszaélt a bizalmunkkal, és a hanyagsága miatt vér folyt. Most pedig a főpapnőt igyekszik megvádolni pedig a hibát ő követte el. Ez nem maradhat büntetlenül. – Tamlin felé biccentett. – Huszonegy korbácsütés, főúr.

Ianthe-ről Tamlinre néztem. Kiszáradt a szám.

- Kérlek, hallgasd végig az őrt!

Az oszlopok közé kikötözött őr tekintete megtelt reménnyel és hálával.

A bosszúm most már valami gusztustalan, idegen és undorító dolog felé irányult. Helyre fog jönni, a fájdalmai elmúlnak, de ha ő elveszti a becsületét, azzal az én tisztességem is csorbát szenved.

Tamlin rám nézett, aztán Ianthe-re, végül tekintete a vigyorgó hyberni ikerpárra és Jurianre siklott, aki karba tett kézzel, közömbös arccal állt. Kockáztattam, és a sejtésem beigazolódott: Tamlin kontrollmániája nyert, muszáj volt erősnek látszania.

Ianthe túl fontos szövetséges ahhoz, hogy megkockáztassa az elszigetelődését. Egy alacsony rangú őr szava nem nyomhat annyit a latban. Tamlin a póznák közé kifeszített őrhöz fordult.

- Tedd a pecket a szájába! - utasította halkan Bront.

Bron egy pillanatig tétovázott, mintha teljesen letaglózta volna a döbbenet, és nemcsak őt, hanem a többi őrt is. Tamlin saját hű alattvalóival szemben Ianthe mellé állt. Ezek a katonák újra és újra átkeltek a falon, át a halandók földjére, és próbálták megtörni a Tamlint sújtó átkot. Örömmel tették, és boldogan *haltak meg érte* farkas alakban, ahogy Andras is, a farkas, akit én terítettem le. Tamlin küldte őket, ők készséggel mentek, és nem mindenki jött vissza. Ez volt érte a köszönet.

Bron követte a parancsot, és becsúsztatta a fadarabkát a reszkető őr szájába.

Az őrök arcán alig leplezett megvetés suhant át. Tudták, vagy legalábbis sejtették: a főpapnő rendezte az egész támadást, hogy a Tavasz udvarának megmentőjeként tüntesse fel magát, és ezért az egyik társuk jó hírét is képes volt feláldozni. Arról fogalmuk sem lehetett, hogy Ianthe-et én tereltem errefelé, hogy mutassa már meg végre, milyen egy kígyó, akinek a szemében nem ér semmit egy rang nélküli ember. És hogy azt is lássák, hogy Tamlin kérdés nélkül hallgat rá, bármit is mond.

Nem játszottam meg magam, amikor a torkomra tett kézzel hátráltam egy lépést, aztán még egyet, egészen addig, míg Lucien meleg testét meg nem éreztem magam mögött.

Nekidőltem.

Az őrök Ianthe-et méregették, aztán a hyberni testvérpárt. Tamlin mindig egy volt közülük, értük, velük harcolt. Mostanáig. Míg Hybern fel nem bukkant. Most ezeket az idegen szörnyetegeket a saját népe fölé helyezte. Egy fondorkodó papnő kezébe tette a sorsát.

Tamlin tekintete rajtunk nyugodott, Lucien a kezét támogatóan a karomra tette. Tamlin felemelte a korbácsot.

Fülsiketítő volt, ahogy a levegőbe hasított, az egész laktanya, de még a ház is beleremegett.

Mintha az udvar alapjait zúzta volna szét vele.

AZ IANTHE-ÜGY EZZEL NEM ÉRT VÉGET, és készültem is a folytatásra.

Ahelyett, hogy szégyenkezve visszavonult volna néhány mérföldre levő templomába, inkább a kastélyban maradt. Minden lehetőséget megragadott arra, hogy még jobban Tamlin kegyeibe férkőzzön. Azt hihette, hogy győzött, amikor az igazságról szónokolt a korbácsolás végén, de ez csak az őrök utolsó arculcsapása volt.

A megbüntetett őr a földre roskadt. A többiek óvatosan próbálták kiszabadítani, Ianthe pedig eközben minden további nélkül ebédelni hívta a hybernieket és Tamlint a kastélyba. Én a laktanyában maradtam, a megkínzott őrnek segítettem, hordtam a véres vizes tálakat, miközben a gyógyító szótlanul ellátta a sebeit.

Bron és Hart kísért vissza a kastélyba órák múlva. Külön-külön köszönetet mondtam nekik. Bocsánatot kértem, hogy nem tudtam megakadályozni a történteket, Ianthe mesterkedését és a barátjuk igazságtalan megkorbácsolását. Komolyan gondoltam minden szavamat, a korbács csattogása még a fülemben visszhangzott.

Ők pedig kimondták azokat a szavakat, amikre számítottam. Sajnálkoztak, hogy nem állították meg *az eseményeket*. És nemcsak erre a napra gondoltak, hanem az én kék foltjaimra és horzsolásaimra, amik még gyógyulófélben voltak. És a többi sebre. Hűségesnek bizonyultak hozzám.

Másnap a vacsoránál Ianthe újabb lépésre szánta el magát. Reggel ő is jönni akart velünk a falhoz. Tamlinnel együtt. Kijelentette, ha egységes frontot akarunk mutatni, akkor igenis ő is a saját szemével akarja látni a falat.

A hyberni ikrek közömbösen fogadták a bejelentést, de Jurian rám kacsintott, mint aki átlát a szitán.

Este becsomagoltam a két táskámat, és már éppen lefekvéshez készülődtem, amikor Alis bejött a szobámba, egy harmadik csomagot tartva a kezében.

- Mivel hosszú lesz az út, ezért hoztam neked még ennivalót.

Bár Tamlin is velünk tart, túl sokan vagyunk ahhoz, hogy gondolatutazással vigyen oda mindannyiunkat. Ezért rövidebb szakaszokat fogunk egyszerre megtenni, ahogy korábban is. Csak néhány mérföldet egyszerre.

Alis letette az enyém mellé az összekészített csomagot.

Felvette a kefét az éjjeliszekrényről, és intett, hogy üljek le elé a kárpitozott zsámolyra.

Szót fogadtam. Némán fésülte a hajamat, aztán megszólalt:

- Amikor holnap elmész, én is elmegyek.

A tükörben ránéztem.

- Az unokaöcséim is összekészültek, a pónik készen állnak, hogy végre visszavigyenek bennünket a Nyár udvarába. Annyira régen jártam otthon utoljára! – mondta csillogó szemmel.
 - Ismerem az érzést. Csak ennyit feleltem.
- A legjobbakat kívánom neked, ifjú hölgy mondta, letette a kefét, és fonni kezdte a hajamat. – Sok boldogságot hátralévő napjaidra, akármennyi idő áll is még előtted.

Megvártam, míg elkészül, aztán megfordultam, és megfogtam karcsú kezét.

Nehogy megmondd Tarquinnek, hogy ismersz!
 Felvonta a szemöldökét.

Vérvörös rubint küldött nekünk, rajta a nevemmel – magyaráztam.

Kéregre emlékeztető barna bőre ellenére is elsápadt. Pontosan értette, miről beszélek: a Nyár udvarának az ellensége vagyok, és hajtóvadászat folyik ellenem. Csak a halálom a megfelelő ár azért, amit tettem.

Megszorította a kezem.

 Vörös rubin ide vagy oda, a Nyár udvarában mindig lesz egy barátnőd,

Gombócot éreztem a torkomban.

– Neked is az én udvaromban! – ígértem.

Tudta, melyik udvarra gondolok, és nem tűnt úgy, hogy megijedt volna.

Az őrök csak akkor szóltak Tamlinhez, ha feltétlenül szükséges volt, a pillantását is kerülték. Bronon és Harton kívül még hárman csatlakoztak hozzánk. Látták, amikor még pirkadat előtt meglátogattam a sérült társukat. Senki más nem törődött vele.

A gondolatutazás olyan érzés volt, mintha sárban gázoltunk volna. A mágiám inkább a terhemre volt: délre lüktető fejfájás kezdett kínozni és az út utolsó szakaszát szédülve tettem meg. Az érzékszerveim is erősen eltompultak.

Miután megérkeztünk, majdnem teljesen szótlanul állítottuk fel a tábort. Halkan, félénken rákérdeztem, hogy Tamlin sátra helyett aludhatok-e inkább Ianthe-tel. Mintha helyre akarnám hozni a törést a kapcsolatunkban, amit a korbácsolás és az én tiltakozásom okozott. Valójában egyrészt Lucient akartam megkímélni Ianthe próbálkozásaitól, másrészt Tamlint távol tartani magamtól. Vacsora után Tamlin Bront és Hartot kérte fel az őrszolgálatra.

Igazi türelem- és önuralompróba volt Ianthe mellett úgy feküdni, hogy ne vágjam el a torkát.

A párnám alá rejtett tőr mintha az ő nevét suttogta volna, ekkor a barátaimra gondoltam.

A családtagjaimra, akik északon vártak rám. Némán ismételtem a nevüket újra és újra. Rhysand, Mor, Cassian, Amren, Elain, Nesta. Arra gondoltam, amilyen állapotban láttam őket utoljára, tiszta vér és csupa seb voltak. Cassian szívszaggató kiáltására gondoltam, amikor kitépték a szárnyait. Azriel hősies szavaira, amikor a király Morhoz próbált közeledni. Nestára is gondoltam, aki minden erejével küzdeni próbált, amikor az Üst felé vonszolták. A bosszúnál nagyobb cél lebegett a szemem előtt. Nagyobb cél, mint a személyes megtorlás.

Amikor felderengett a hajnal, és felébredtem, a kezemben mégis a drágakövekkel díszített tőrömet szorongattam. Kivontam a hüvelyéből, felültem, aztán lenéztem az alvó főpapnőre.

Finom nyaka mintha fénylett volna a sátorlapok között beszivárgó hajnali napsütésben.

Méregettem a kezemben a kést.

Kétségeim voltak afelől, hogy birtokában lennék a megbocsátás képességének. Azokért a szörnyűségekért, amiket a szeretteimmel tettek, biztosan nem. A saját sorsom nem érdekelt, de a többieké igen. A lelkemben éreztem valami acélkemény magot, ami nem hajlik és nem is törik meg. Képtelen lettem volna megemészteni még a gondolatát is annak, hogy a felelősök sértetlenül megússzák.

Ianthe kinyitotta a szemét, ami most valahogy olyan tompán fénylett, mint a drágakő a fejdíszén. Pillantása azonnal a kezemben lévő tőrre siklott, majd az arcomra.

- Nem lehet elég óvatos az ember egy olyan táborban, ami tele van ellenséggel – mondtam, és esküdni mertem volna rá, hogy félelem csillan a szemében.
- Hybern nem az ellenségünk felelte, de mintha elfúlt volna a hangja.

Sokatmondón mosolyogtam. Krétafehérré vált az arca, mikor kiléptem a sátorból.

Lucien és Tamlin megmutatott az ikreknek egy újabb rést a falon. A hybernek a korábbiakhoz hasonlóan most is órákon keresztül vizsgálták a helyeket és a környéket.

Ezúttal a közelükben maradtam, figyeltem őket. A jelenlétem most nem nagyon tűnhetett fenyegetőnek, inkább csak bosszanthattam őket. A hatalmi játszmáinkat már magunk mögött tudtuk, tisztában voltak vele, hogy tudok harapni, ha akarok. Átmenetileg békén hagytuk egymást.

- Oda nézz! szólt Brannagh Dagdannek, és az állával egy láthatatlan választóvonal felé bökött, ami csak a fákon volt felismerhető. A mi oldalunkon a fák frissen csillogtak, tavasziasan zöldelltek, a másik oldalon viszont sötétnek tűntek, sűrű lombjuk szárazán zörgött a perzselő nyári hőségben.
 - Az első jobb volt jelentette ki Dagdan.

Egy sziklán ülve almát hámoztam.

- És az közelebb is van a nyugati parthoz tette hozzá az ikertestvére.
 - Ez viszont közelebb van a kontinenshez és a tengerszoroshoz.

A késemmel mélyebbre szúrtam az alma húsába, és kivágtam egy darabot.

– Igen, de úgy jobban hozzáférnénk a főúr tartalékaihoz.

Az említett főúr Juriannel vadászott, a szendvicsek helyett valami más táplálék után néztek. Ianthe egy közeli forráshoz ment imádkozni. Azt nem tudtam, hogy Lucien és az őrök merre járnak.

Jól van, annál könnyebb a dolgom. Az almát a számba tettem, és rágcsálva megszólaltam:

– Nekem ez itt jobban bejön.

Az ikerpár felém fordult. Brannagh fintorgott, Dagdan felhúzta a szemöldökét.

 Mégis mit tudsz te az egészről? – kérdezte Brannagh gúnyosan. Vállat vontam, és levágtam még egy szeletke almát.

- Hangosabban beszéltek, mint hiszitek.

Vádlón néztek egymásra, a tekintetükben büszkeséget, arroganciát és kegyetlenséget is láttam. Elég jól kiismertem őket.

 Ha még az előtt akartok átkelni a szoroson, hogy a többi udvarnak legyen ideje keresztülhúzni a ti számításaitokat, akkor jobb lenne ezt választani.

Brannagh a szemét forgatta.

- De végül is igazatok van folytattam látszólag unottan. Mit tudhatok én? Ti ketten ötszáz évig kuksoltatok a kis szigeteteken. Hát persze hogy többet tudtok Prythianről és a hadseregek mozgásáról, mint én.
- Itt most nem hadseregekről van szó sziszegte Brannagh –, szóval jobban tennéd, ha befognád a szád. Kivéve, ha kíváncsiak vagyunk a véleményedre.

Fújtattam.

– Talán azt akarod mondani, hogy ennek az egész ostoba nézelődésnek itt nem az a célja, hogy egy olyan helyet találjunk, ahol át lehet törni a falat, és az Üst segítségével egy hadsereget is át lehet juttatni a túloldalra?

Brannagh nevetve vetette át hosszú, sötét haját a vállán.

 Az Üst nem katonák szállítására való, hanem arra, hogy újjáteremtsük vele a világot. Hogy lebontsuk ezt az undorító falat, és visszafoglaljuk a bennünket megillető helyet.

Keresztbe tettem a lábam.

- Feltételezem, hogy ha tízezer fős seregetek lenne, akkor nem lenne szükségetek mágikus erejű tárgyra ahhoz, hogy az végezze el helyettetek a piszkos munkát.
- Tízszer ennyi katonánk van mondta gúnyolódó hangon
 Brannagh. És még ezt is megduplázhatod, ha hozzávesszük a szövetségeseinket Vallahanből, Montesere-ből és Raskből.

Kétszázezer katona. Te jó Anya, segíts meg!

Ezek szerint nem tétlenkedtetek az elmúlt években –
 mondtam, majd tanácstalan hangon folytattam. – Csak azt nem

értem, hogy miért nem akkor csaptatok le, amikor Amarantha még uralta Prythiant.

– A király, bár évekig kereste, nem találta az Üstöt. Másrészt jól jött neki, hogy Amarantha végigcsinálta a kísérletét, mert így kiderült, hogy Prythian népét hogyan tudjuk a legkönnyebben leigázni. Amarantha uralkodása elrettentésül is szolgált, a szárazföldi szövetségeseink számára, hogy ne merjék megszegni a szavukat. Prythian jó példa volt arra, mi vár rájuk különben.

Megettem az almámat és a csutkát az erdőbe hajítottam. Úgy néztek utána, mint két vadászkutya egy fácán után.

- Tehát az egész hadsereget itt akarjátok elszállásolni? Tőlem pedig azt várjátok, hogy játsszam el a szívélyes vendéglátó szerepét?
- Hadseregünk le fogja rohanni Prythiant, mielőtt egyesülünk a másik hadsereggel. Tábornokaink most készítik elő az inváziót.
- Láthatólag tartotok attól, hogy a tervetek nem sikerül, ha az Üst segítségére van szükségetek a győzelemhez.
 - Az *Üst maga* a győzelem. Megtisztítja ezt a világot.

Nagy szemeket meresztettem, és gúnyosan kérdeztem vissza:

- És kifejezetten ez a hely kell nektek arra, hogy az Üst ereje felszabaduljon?
- Ez a hely azért létezik mondta Dagdan, és a kezét a kardjára tette – mert egy mágikus hatalommal bíró személy vagy tárgy ment keresztül rajta. Az Üst fogja bevégezni a megkezdett művet. A rést fogjuk kitágítani vele, egészen addig, míg ettől összeomlik az egész fal. Olyan bonyolult, mágikus folyamat ez, amit te a korlátolt, halandó értelmeddel aligha foghatsz fel.
- Lehet. Bár csökevényes, halandó értelmemmel képes voltam megoldani Amarantha feladványát. Mellesleg pedig megsemmisítettem őt.

Brannagh vállat vont.

 Amarantha nem fontos. Csak addig maradhatott életben, míg előkészítette az utat Hybern előtt. Minden készen állt a tervem végrehajtásához.

Tamlin és Jurian továbbra is vadászott valahol, az ikrek el voltak foglalva a fallal, az őröket pedig elküldtem vízért. Azt mondtam nekik, hogy még fájnak a sebeim, és szeretnék hideg borogatást csinálni. Az őrök erre gyilkos pillantásokat váltottak egymással, nem miattam, hanem a fájdalmaim okozója miatt, akinek Ianthe fontosabb volt, és aki Prythian népe fölé helyezte Hybernt.

Három táskát vittem magammal, de csak egyre volt szükségem, arra, amelyikbe a saját holmimon kívül Alis csomagját is pakoltam. Ezt a táskát minden eshetőségre minden útra magammal hoztam, amikor falhoz jöttünk. Ezúttal pedig...

Számok, tények voltak a birtokomban. Ismertem a földrajzi koordinátákat, és tudtam, kik a szövetségesek. Mindennél fontosabb volta azonban, hogy egy nép elvesztette a hitét a főpapnőjében. Az őrök lázadtak a főuruk ellen. A hyberni követek pedig kételkedni kezdtek a szövetségeseik, a Tavasz udvarának erejében. Megalapoztam az udvar bukását, és nem kívülről végez vele egy támadás, hanem belülről.

Nekem pedig még azelőtt el kell tűnnöm innen, hogy ez megtörténne. Mielőtt a tervem utolsó mozaikdarabkája a helyére kerül.

A többiek nélkülem fognak hazatérni. Tamlin és Ianthe hazugságokat fog terjeszteni a távollétemről, hogy fenntartsák az illúziót, hogy erősek, és urai a helyzetnek. Majd csak napok múlva fog az egyik őr előállni az igazsággal, amikor lassan kibomlik a tudatában a történet, amit elültettem benne: azért menekültem el, mert a hyberni ikerpár majdnem megölt. Az őr látni fogja a lelki szemei előtt a testemet, tele sebekkel. Dagdanre és Brannagh-ra jellemző kínzások nyomaival. Részletekbe menően le fogja tudni írni, hogy segített elmenekülni az utolsó pillanatban, hogyan

menekültem az életemért, miközben Tamlin és Ianthe minden segítséget megtagadott tőlem, mert nem akarták veszélybe sodorni a Hybernnel kötött szövetséget. Miután az őr felfedi ezt az igazságot, hogy a hyberniek mit tettek velem, az Átoktörővel, az Üst által megáldott jótevővel, a szövetségnek is befellegzik. Az őrök és a Tavasz udvarának lakói el fognak fordulni Tamlintől és Ianthe-től. Miattam.

Könnyű, gyors léptekkel kihoztam a táskámat a sátorból, és egy futó pillantást vetettem a táborra és az erdőre. Még volt elég időm ahhoz, hogy Tamlin vállövét is magamhoz vegyem a vadásztőrjeivel, amit a sátrában hagyott. Reggel azt mondta, hogy a tőrök csak útban lennének neki, mert íjjal akart vadászni. Nehéznek éreztem az acél súlyát, ahogy az övet átvetettem a vállamon. Illír kések voltak.

Hazamegyek.

Haza.

Nem néztem hátra, amikor észak felé beléptem az erdőbe. Gondolatutazással, pihenő nélkül egy óra alatt eljutok a hegyek lábához, és utána az egyik barlangon át eltűnők.

Olyan száz méter után megálltam.

Lucien hangja ütötte meg a fülemet.

– Ne gyere közelebb!

Mély, női nevetést hallottam.

Meghűlt az ereimben a vér. Ismertem ezt a nevetést, még abból az emlékképből, amit Rhysand osztott meg velem.

Ne állj meg! El vannak foglalva, akármilyen undorító dolog történik is. Gyerünk tovább!

- Azt hittem, hogy a szertartás után megkeresel dorombolta
 Ianthe. A fák között voltak, olyan harminc méterre. Elég messze ahhoz, hogy ne hallják meg a lépteimet, ha nem csapok zajt.
- Kötelességből csináltam végig a rituálét! fortyant fel Lucien. – Az az éjszaka nem a vágyaim eredménye volt, ezt elhiheted.
 - Mind a ketten élveztük.

– Én már megtaláltam a páromat, a lelki társamat.

Veszélybe sodrom magam, ha csak egy másodpercet is tétovázom. A pusztulásra szántam mindannyiukat. Nem volt bűntudatom, és egy jottányit sem kételkedtem a tervemben, mióta tudtam, hogy Alis biztonságban van.

De mégis, valahogy mégis...

- Feyre-val másképp bánsz. Fenyegetés selyembe burkolva.
- Tévedsz.
- Valóban? Ahogy körbejárta Lucient, léptei alatt ropogtak az ágak és a falevelek. – Képtelen vagy levenni róla a kezed.

Tényleg jó munkát végeztem, felszítottam benne a féltékenységet.

Amikor csak lehetőség nyílt rá, úgy alakítottam a helyzetet, hogy Lucien Ianthe és Tamlin jelenlétében lehetőleg hozzám érjen.

- Ne érj hozzám! - morogta most Lucien.

Ezt már nem hallgathattam tétlenül. Nesztelenül, párducként osontam ki tisztásra.

Lucien háttal állt egy fának dőlve, de a keze kék köves láncokkal voltak megkötve

Ismertem ezt a béklyót Rhystől: a kövek Hybern rothadt földjéből származtak, és ki lehetett velük oltani a mágia erejét. Ianthe védtelenné tette vele Lucient, a főpapnő úgy falta fel a tekintetével, mint kígyó a nyulat.

A kezével végigsimított széles mellkasán. A hasán.

Lucien tekintete rám villant, ahogy kiléptem a fák közül. Aranybarna bőre elpirult a félelemtől és a szégyentől.

– Elég volt ebből! – mondtam.

Ianthe erre felkapta a fejét.

Mosolya ártatlan volt, és naiv, de nem kerülte el a figyelmemet, hogy a pillantása a táskámra és Tamlin vállövére siklott. Nem foglalkozott különösebben velük.

Megzavartad a játékunkat. Nem így van, Lucien?
 Lucien nem szólt semmit.

Béklyói és Ianthe *keze* láttán, amivel továbbra is Lucien hasát simogatta, az ereim megteltek tűzzel.

Visszajövünk a táborba, ha végeztünk – mondta Ianthe, és visszafordult Lucien felé. A keze lejjebb siklott. Látszott rajta, hogy nem Lucien élvezetét tartja szem előtt, csak be akarja bizonyítani nekem, hogy *bármit* megszerez, amit akar.

Ekkor lesújtottam.

Nem tőrökkel vagy mágiával, hanem a gondolataim erejével. Ianthe tudata elől félresöpörtem azt a védőpajzsot, ami arra szolgált, hogy az ikrek ne tudják befolyásolni, és behatoltam a tudatába.

Az arca egy szép álarc volt, ami egy utálatos belsőt takart, hemzsegett a visszataszító gondolatoktól. Férfiak egész sorát láttam benne, akiket a mágiája erejével kihasznált, az ágyába kényszerített: bebeszélte nekik, hogy joga van hozzá. Szinte beszippantottak ezek az emlékek, de erőnek erejével ellenálltam.

– Vedd le róla a kezed!

Ianthe engedelmeskedett.

- Oldozd el!

Lucien halálsápadtan nézte, hogy Ianthe megteszi, amit parancsolok. Ianthe arca kiüresedett, kifejezéstelenné vált. A kék köves lánc hangtalanul a mohás erdei talajra hullott.

Lucien inge ki volt gombolva, és a nadrágja felső gombja is nyitva volt.

Olyan dühödt ordítás töltötte be a fejem, hogy alig hallottam a saját hangom.

- Vedd fel a követ!

Lucien továbbra is a fának dőlve szótlanul figyelte, hogy Ianthe lehajol, és felemel egy szürke, éles követ, ami nagyjából akkora volt, mint egy alma.

- Tedd a jobb kezedet a sziklára!

Ianthe így tett, és a hátán végigfutott a remegés. Úgy rángatózott a tudata a markomban, mint egy horogra akadt hal. Mélyebbre vájtam mentális karmaimat. Hallgattam, ahogy magában sikítani kezd.

 Üsd a kezedet a kővel tiszta erőből, amíg nem szólok, hogy hagyd abba!

Azt a kezet, ami megbecstelenítette Lucient és sokan másokat.

Ianthe a levegőbe emelte a követ. Az első ütés tompán, nedves hangon puffant.

A másodiknál hallhatóan ropogott valami.

A harmadiknál vér buggyant.

A karja emelkedett és süllyedt, a teste remegett a kíntól.

Hangosan, tagoltan szóltam hozzá.

 Soha többet nem fogsz máshoz nyúlni az adott személy akarata ellenére. Nem hiteted el magaddal, hogy valójában élvezik a nyomulásodat és csak játéknak fogják fel.

Puff, puff, puff.

 El fogod felejteni, ami itt történt. Ha rákérdeznek, azt mondod, hogy elestél.

A gyűrűsujja természetellenesen kifordult.

Elmehetsz egy gyógyítóhoz, hogy helyrehozza a csontjaidat, a hegekkel viszont nem tudsz majd semmit sem tenni. Ha rájuk nézel, mindig eszedbe fog jutni, hogy következményekkel jár, ha az ember másokat akarata ellenére kényszerít valamire, és az is eszedbe jut majd, hogy neked véged, ha még egyszer megpróbálod. Ez a félelem egész életedben veled lesz, és nem fogod tudni, honnan ered. Csak a félelmet fogod érezni, ami üldöz téged, és csak arra vár, hogy hibát kövess el.

Könnyek csordultak le néma arcán.

- Abbahagyhatod.

A kő a fűbe esett. A keze szétzúzott csontok véres kupaca volt, amit a feltépett bőr tartott össze.

- Térdre roskadva fogod megvárni, míg rád találnak.

Ianthe térdre esett. Vér csepegett világos palástjára.

Ma reggel nem sok választott el attól, hogy átvágjam a torkod
mondtam neki. – De a múlt éjjel, sőt minden pillanatban így

érzek azóta, hogy megtudtam, hogy elárultad a testvéreimet Hybernnek. – Halványan elmosolyodtam. – De azt hiszem, hogy ez a büntetés inkább kedvemre való. Remélem, hogy hosszú élet vár rád, és soha nem lelsz egyetlen pillanatra sem békére.

Rámeredtem, megnéztem a szavaimból és parancsokból álló szövedéket, amit a fejében elültettem. Aztán Lucien felé fordultam, aki már begombolta az ingét és a nadrágját. Elképedten nézett rám, aztán Ianthe-re és a véres kőre.

 Tudom, melyik szó nem jut az eszedbe, Lucien – búgta egy lágy, csábító női hang. – Az, hogy daemati.

Egyszerre fordultunk meg. Brannagh és Dagdan közeledett a tisztáson. Vicsorogtak, akár a farkasok.

10. FEJEZET

BRANNANGH BELETÚRT IANTHE ARANYBARNA HAJÁBA, és csettintett a kezével, amikor a tekintete Ianthe péppé vert kezére siklott az ölében.

- Hová, hová, Feyre?

Hagytam, hogy lehulljon rólam az álarc.

- Valamit el kell intéznem mondtam az ikreknek, akik közben észrevétlenül megpróbáltak oldalról közrefogni.
- Mi lenne annál fontosabb, mint nekünk segédkezni? Hisz esküvel fogadtad meg, hogy a királyunkat szolgálod.

Húzzák az időt, míg Tamlin és Jurian visszaér a vadászatról.

Lucien eltolta magát a fától, de nem lépett mellém. Néma kín torzította el a vonásait, amikor meglátta az ellopott vállövet és a táskát a vállamon.

- Veletek szemben nekem nincs semmiféle kötelezettségem vetettem oda Brannagh-nak, miközben Dagdan próbált kikerülni a látóteremből. Szabad vagyok, oda megyek, ahova akarok, és amikor akarok.
- Valóban? kérdezte Brannagh mosolyogva, és a kezét a csípőjén lógó kardjára tette. Úgy fordultam, hogy Dagdant is szemmel tartsam. – Az elmúlt hetekben olyan ügyesen

ármánykodtál. Fel sem merült benned, hogy mi ugyanezzel vagyunk elfoglalva?

Lucient nem hagyhatják életben, legalábbis nem tiszta tudata birtokában. Úgy tűnt, hogy erre ő is rájött. Az ikrek nem fogják minden további nélkül felfedni neki a kártyáikat, nem vállalják ezt a kockázatot.

 A tietek a Tavasz udvara – mondtam. – Úgyis befellegzett nekik.

Lucien morgott, de nem törődtem vele.

– Persze – mondta Brannagh, és kihúzta a kardját a sötét hüvelyből. – De veled mihez kezdjünk?

Én is kihúztam két tőrt.

– Soha nem tetted fel magadnak a kérdést, hogy mitől fáj a fejed? Miért egyre nehezebb fenntartani egy tudati kapcsolódást?

Az erőm az elmúlt hetekben nagyon gyorsan kimerült, és egyre gyengébb lett...

Dagdan felhorkant, aztán így szólt a testvéréhez:

 Még tíz percet adok neki, utána az alma biztosan kifejti a hatását.

Brannagh vihogott, és szemügyre vette a kék köves béklyót a földön.

 A papnőnek egy port adtunk. Finomra őrölt vérárnyékkő, teljesen íztelen, szagtalan. Kis adagokban adta be neked, mindig csak annyit, hogy az erőd egyre apadjon.

Rossz érzés támadt bennem.

– Ezer éve daematik vagyunk, kislány – gúnyolódott Dagdan. – De Ianthe-nek még a szellemét sem kellett rabul ejteni, hogy engedelmeskedjen nekünk. Magától, önszántából megtette. Te meg mennyit fáradoztál azért, hogy mindenkit összegyűjts a védőpajzsod alatt.

Dagdan tudata sötét nyílként lőtt ki Lucien felé. Villámgyorsan egy falat toltam elé. Nem csak a fejem, minden csontom *fájt*.

Milyen almáról beszélsz? – böktem ki.

Arról, amit egy órája ettél – mondta Brannagh. – A király kertjében termett, és vérárnyékkő-porral öntözték. Ennyivel néhány napra ki tudjuk oltani a mágiádat. Nem kell hozzá bilincs.
Te meg azt hitted, hogy senki nem veszi majd észre, hogy kámforrá akarsz válni. – Újból csettintett a nyelvével. – Nagybátyánk nagyon nem örült volna, ha mi ezt tétlenül nézzük végig.

Kifutottam az időből. Gondolatutazással leléphetnék, de akkor itt hagynám nekik Lucient. Ráadásul feltételezhetően minden ételt megmérgeztek, így Luciennek is alig működhetett a mágiája.

Menekülnöm kellene. *Megtehetném*, de ami rá várna... még a halálnál is rosszabb.

Lucien rozsdabarna szeme mintha csillogott volna.

- Menj!

Döntöttem. Éjszaka, füst és árnyék lett belőlem.

Ezer év alatt felhalmozott álnokság, alattomosság sem volt elég ahhoz, hogy elhárítsák a támadásomat. Dagdan előtt bukkantam újra elő, és átszúrtam bőr mellvértjét, de nem elég mélyen ahhoz, hogy megöljem. Amikor a penge a kemény bőrben megállt, ő ügyesen kitért oldalra, ezáltal kényszerhelyzetbe kerültem: vagy védtelenné válik a jobb oldalam, vagy a kést ki kell adnom a kezemből...

Újra eltűntem, majd megjelentem, ekkor Dagdan is felvette a harcot.

Nem Hybern tudatlan segítői ellen küzdöttem most az erdőben.

Nem is Attor és a hozzá hasonlók ellen, mint Velaris utcáin. Dagdan herceg volt Hybernben, hadseregparancsnok.

Így is harcolt.

Eltűntem, ütöttem, eltűntem, ütöttem.

Küzdelmünket viharhoz és acéltornádóhoz tudnám hasonlítani. Fekete forgószélként söpört végig az erdei tisztáson. Éreztem, mennyire egyben vagyok, Cassiannek és az ő hónapokon át tartó kőkemény leckéinek hála maradtam talpon.

Szemem sarkából úgy láttam, hogy Lucien döbbenten áll, és még Brannagh is hátrébb lépett egyet, amikor felfogta, hogy fel tudom venni a harcot a bátyja ellen.

De mintha Dagdan fékezte volna a támadásait. Pontos volt, és gyors, de nem tette bele a teljes energiáját. Játszott az idővel. Ki akart fárasztani, meg akarta várni, míg a testemben teljesen kifejti a hatását a méreg, és már csak egy halandó erejével bírok. Ott sújtottam le tehát, ahol a leggyengébb volt. Brannagh felkiáltott, amikor egy lángfal lőtt ki felé.

Dagdan figyelme egy pillanatra a húga felé irányult. Ekkor tőrömet a zsigereibe döftem. Ordításába beleremegtek a fák.

– Te kis ringyó! – köpte, de kitért a következő támadásom elől.

A tűz eltűnt. Brannagh térdre rogyott. Fizikai védőpajzsa gyenge volt, mert arra készült, hogy mentálisan fogom megtámadni. Reszketett, és elgyötörtén köhögött. Az égő bőr orrfacsaró bűzt árasztott, megpörkölődött a jobb karja, a mellkasa és a csípője.

Dagdan ekkor újra nekem esett, de én felemeltem mind a két késemet, hogy elhárítsam a kardját.

Ezúttal nem akart félmunkát végezni. Egész testemben éreztem, ahogy az acél az acélnak csapódik. Azt is éreztem, hogy valahogy megerősödik bennem a csend. Ismerős érzés volt, már megtapasztaltam. Hybern-ben.

Brannagh dühödt ordítással pattant fel.

Lucienről viszont megfeledkezett. Minden figyelmével rám, az én megsemmisítésemre fókuszált, és már késő volt, amikor észrevette Lucient. Lucien gondolatutazással termett ugyanis előtte. Megcsillant a kardja, és a penge azonnal a húsába fúródott.

Az egész tisztás beleremegett, mintha pusztító erejű ököl választaná el az ikreket egymástól. Brannagh teste a földbe vágódott, sötét haja a mohán olyannak tűnt, mint egy fekete tócsa. Dagdan felkiáltott, Lucien felé fordult, és gondolatutazással előtte termett.

Luciennek nem maradt ideje arra, hogy kihúzza a pengéjét Brannagh torkából, és próbált kitérni Dagdan halálos csapása elől, aki villámgyors volt, túl gyors Luciennek.

Hozzám képest viszont nem eléggé.

Dagdan pengéjét egy késsel toltam el oldalra. Tágra nyílt szemmel vette tudomásul, amikor felbukkantam közte és Lucien között, nem látta ugyanis, hogy jutottam el oda. Pengémet mélyen beledőftem az egyik szemébe. Vér és nyálkás szövet ömlött a tőrre és a kezemre. Dagdan még akkor is tátott szájjal állt, amikor kihúztam a kést. Tompa puffanással suhant húga tetemére, akár egy földre dobott zsák.

Ianthe-re néztem. Erőm már gyengén lüktetett, és egész testemben éreztem a fájdalmat. Ekkor kiadtam neki az utolsó parancsomat:

– Mondd meg, hogy én öltem meg őket, önvédelemből. Mert kínoztak, meg akartak ölni. Ha kínzásokkal akarják kiszedni belőled az igazságot, akkor is azt mondod, hogy én tettem azért, mert Tamlin nem tett semmit és én meg akartam védeni a Tavasz udvarát az ikrek kegyetlenségeitől.

Ianthe tekintete üres, kifejezéstelen maradt.

- Feyre. - Lucien szólított, de csak egy krákogásnak tűnt.

Válasz helyett beletöröltem a két késemet Dagdan hátába, és megfogtam táskámat.

– Visszamész az Éjszaka udvarába?

A vállamra vettem a csomagomat, és ránéztem.

- Igen.

Aranybarna arca elfehéredett, Ianthe-re és a két hullára pillantott.

- Veled megyek.
- Ne gyere! vetettem oda kurtán, és megindultam a fák felé.
 A gyomrom görcsbe rándult. El kell tűnnöm innen. Mágiám utolsó morzsáit is fel fogom használni a gondolatutazáshoz.
 - Mágia nélkül nem fog menni figyelmeztetett Lucien.

A fogamat csikorgattam, mert a fájdalom éles tőrként hasított belém. Mágiám utolsó szikráit is próbáltam összegyűjteni. Lucien ekkor karon ragadott, és visszatartott.

 Veled megyek! – ismételte meg. Az arcára fröccsent vérnek olyan színe volt, mint a hajának. – Visszahozom a páromat.

Nem maradt időm vitatkozni. A szemében annyi kérdést láttam, amikre nem lehetett egy egyszerű igazsággal válaszolni. Tamlin és társai pedig biztos meghallották a kiáltásokat.

 Akkor tegyél róla, hogy nehogy megbánjam a döntésemet! – szóltam neki.

Még éreztem a vér ízét a számban, amikor órákkal később kijutottunk a hegység lábához. Köhögtem, és olyan érzésem volt, mintha a koponyám ketté lenne hasadva, a gyomromat pedig kőkemény fájdalomgombócnak éreztem.

Lucien se volt sokkal jobban, ő is remegett gondolatutazás közben. A lágy dombok között egyszer megálltam, ekkor a térdére támaszkodva lehajolt.

 Ennyi volt – mondta zihálva. – Nincs több mágiám. Ma mindenkit megmérgeztek.

Nekem még odaadták az almát is, mert biztosra akartak menni.

Az erőm olyan sebességgel hagyott el, mint a part felől visszahúzódó futótűz. De nem is tért vissza, egyre távolodott, és eltűnt a semmi tengerében. Felnéztem a napra, kézfejnyi volt a horizont felett. Az árnyékok súlyosan nehezedtek a vidékre. Ekkor összekaptam magam, és próbáltam előkaparni azokat az információkat az emlékezetemből, amiket az elmúlt hetekben gyűjtöttem.

Botorkáló léptekkel haladtam észak felé. Lucien egyszer csak meg fogta a karomat.

- Ajtót keresel?

Még az is nehezemre esett, hogy felé fordítsam a fejem.

– Igen. – Prythianben voltak olyan barlangok, amiket ajtóknak neveztek. Csak néhány lépést kellett tenni, és egyből a birodalom legtávolabbi vidékeire juthatott az ember. Egy ilyen ajtón jutottam Hegyaljába. Most pedig így akartam hazajutni. Olyan ajtó nem létezett se itt, sem máshol, ami közvetlenül az Éjszaka udvarába vezetett volna. A barátaimat pedig nem akartam veszélybe sodorni azzal, hogy hívom őket, és megkérem őket arra, hogy vigyenek el innen.

Erre már nem is voltam képes, mert alig éreztem a Rhysszel bennünket összekapcsoló köteléket. Minden olyan tompa volt bennem. Muszáj eltűnnöm innen, mégpedig mielőbb.

- Innen az Ősz udvarába lehet jutni figyelmeztetett Lucien, némi elfogódottsággal a hangjában.
- A Nyár udvarába nem mehetek. Ott megölnének, ahogy meglátnak.

Hallgatás. Elengedte a karomat. Nagyot nyeltem, borzasztóan kiszáradt a torkom.

- Itt egy ajtó van csak, és az Hegyaljára vezet mondta Lucien. – Az, összes többi bejáratot lezárták. Hegyaljáról viszont nem biztos, hogy kijutnánk.
- Akkor menjünk az Ősz udvarába. Onnan pedig... Nem mondtam ki hangosan, mire gondolok. *Haza*. De Lucien enélkül is tudta, a fejét rázta. Láttam rajta, hogy tudja, hogy később is lesz még idő a magyarázkodásra. Szótlanul bólintottam. Majd. Később mindent megbeszélünk.
- Az Ősz udvara ugyanolyan veszélyes, mint a Tavaszé tette hozzá.
- Valahol el kell rejtőznöm, megvárnom, míg újra képes leszek a gondolatutazásra.

Halk zümmögést és csilingelést hallottam, éreztem, hogy a mágiám teljesen elfogyott.

 Tudok egy helyet – mondta Lucien, és a felé a barlang felé vette az irányt, ahonnan eredeti hazájába juthattunk. Annak a családnak a birodalmába, amelyik megbocsáthatatlanul elárulta őt, ahogy a Tavasz udvara is engem és az enyéimet.

Siettünk a dombok között, fürgén, némán, akár az árnyékok.

Az Ősz udvarának barlangját nem őrizték. Lucien szemében kérdést láttam, hogy én lennék-e felelős az őrök hiányáért, akik rendszerint éjjel-nappal őrködtek itt.

Bólintottam. Behatoltam ugyanis a tudatukba, még mielőtt útnak indultunk, így gondoskodva arról, hogy akadálytalanul átjussunk. Cassian tanított meg arra, hogy mindig elő kell készíteni egy alternatív menekülési útvonalat.

Lucien a barlang kijáratánál maradt az áthatolhatatlan feketeségben. A sötétség olyan volt, mint egy féreg szája, mely azzal fenyegetett, hogy elnyel bennünket. Lucien arcán megrándult egy izom.

 Maradj, ha akarsz! – mondtam neki. – Ami történt, megtörtént.

Azon már nem lehetett változtatni, hogy a hyberniek megindulnak.

Már itt voltak. Egy ideig eljátszottam a gondolattal, hogy a Tavasz udvarát az Éjszaka udvarán keresztül foglaljuk el ahelyett, hogy átengednénk az ellenségnek. Nem lett volna nehéz feladat üzenetet küldeni Rhysnek, Cassiannek, és egy illír légiót kérni tőlük. Miután az intrikáimmal meggyengítettem az udvart, lerohanták volna az egészet. Feltéve persze, hogy Cassian felépült.

De akkor a saját udvarunkon kívül még egy másikat is meg kelleti volna tartanunk, további öttel együtt, amelyek az Éjszaka és a Tavasz udvara között helyezkedtek el. A tündérek rokonszenve valószínűleg a Tavasz udvara felé billent volna el, és sokan Hybernhez csatlakoztak volna, mert az inváziónkban gonosz szándékaink bizonyítékát látták volna. Ellenben ha a Tavasz udvara elesik Hybernnel szemben, akkor talán a többieket sikerülne szövetségesként megnyerni Hybern ellen, és észak felől így előre tudnánk nyomulni.

 Igazad volt – szólalt meg egyszer csak Lucien. – Az a lány, akit megismertem, meghalt Hegyalján.

Nem tudtam, vajon bántásnak szánta-e, amit mondott, de biccentettem.

 Legalább ebben egyetértünk. – Ezzel beléptem a barlang tátongó szájába.

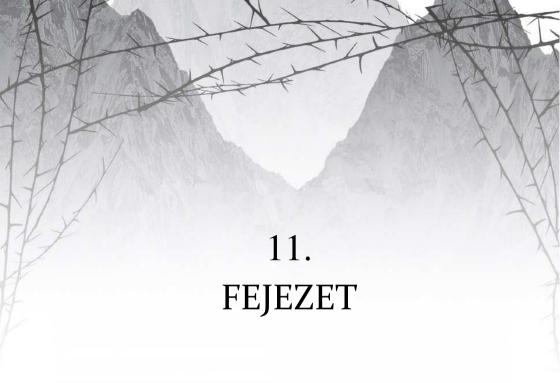
Lucien mellettem termett, ő is a fegyvereit szorongatva. Az örök tavasz melegét és fényét magunk mögött hagytuk.

És mintha a távolból egy állat velőtrázó üvöltését hallottam volna.

MÁSODIK RÉSZ

ÁTOKTÖRŐ

ELŐSZÖR A CSÍPŐS HIDEGET ÉREZTEM, majd az orromat megcsapta az agyag és a rothadás szaga.

Az Ősz udvarába vezető bejárat előtt csak némi fény pislákolt, az így felvetődő világ a vörös, arany, barna és zöld szövetének tetszett, hatalmas öreg fákkal és mohával benőtt, hosszú árnyékokat vető sziklákkal.

Kivont pengékkel, lélegzet-visszafojtva léptünk elő a sötétségből, de Beron udvarába vezető kijáratot nem őrizték, legalábbis nem láttunk senki. A mágiám nélkül szinte megvakultam, képtelen lettem volna kiszúrni a sűrű erdőben a lehetséges ellenségeket. Teljesen tehetetlen volta, mint régen. Hogy voltam képes így ilyen hosszú ideig életben maradni?

Így lopóztunk be a moha, kövek és fák világába, mint a puha léptű macskák. Meglátszott a leheletünk. Észak felé kellett vennünk az irányt. Rhys már biztos észrevette, hogy a kapcsolatunk elnémult, és valószínűleg azt mérlegeli, hogy kockára tegye-e a terveinket azzal, hogy a keresésemre indul.

Addig mozgásban kellett maradnunk, míg meghall, megtalál.

Előreengedtem Lucient, és azt kívántam, bárcsak legalább a szemem is tudna alkalmazkodni, hogy úgy lássak, mint az erdő félhomályához szokott állatok. A mágiám mintha befagyott volna, és csak most, az erdőn keresztül utat törve tűnt fel, mennyire hozzászoktam. A nap alábukott a horizonton, még csípősebb lett a hideg.

Egy szót sem szóltunk azóta, hogy átkeltünk az udvarok közötti barlangon. Azonban én láttam Lucienen, merev tartásán, komor vonásain, hogy csak azért nem bombáz kérdésekkel, hogy minél kevesebb zajt csapjunk. Ahogy leszállt az éj, és már csak percek kérdése volt, hogy előbukkanjon a hold, egy újabb barlanghoz értünk.

Lucien kifejezéstelen hangon így szólt:

Ez nem vezet sehová, de a bejárat mögött van egy kanyarulat.
 Ott biztonságban lennénk.

Előreengedtem.

Sajogtak a végtagjaim, a mozdulataim meglassultak. De követtem őt, be a barlangba, az említett kanyarig.

Egy kovakőből szikrák pattantak, és egy kis szükségtábort pillantottam meg magam körül. A gyertya, amit Lucien meggyújtott, egy kiszögellésen állt.

A földön három matrac és régi takarók hevertek, az egészet száraz lomb és pókháló fedte. Egy kissé ferde részen volt a tűzrakó hely. A barlang mennyezetén korom feketéllett. Hónapok, talán évek óta nem járhatott itt senki.

Régebben gyakran pihentem meg itt, ha vadászni voltam – mondta Lucien, és egy poros, bőrkötéses könyvet vett a kezébe, ami a gyertya mellett hevert. – Csak egy éjszakára maradunk. Holnap keresünk valami ennivalót.

Megfogtam és kiráztam az egyik matracot. Falevelek és por szállt szerteszét.

 Te ezt az egészet alaposan megtervezted – mondta Lucien, amikor letettem a matracot. Leültem, és kivettem a meleg ruhákat és Alis elemózsiáját a táskámból.

- Így van.
- Nem akarod elmondani?

Megszagoltam az ételeket, mert felmerült bennem a kérdés, vajon nem szórták-e meg ezt is vérárnyékkő-porral. Bárhol lehetett a méregből.

 Túl kockázatos lenne enni belőle – mondtam, kitérve a kérdés elől.

Lucien nem hagyta magát.

Tudtam. Abban a pillanatban tudtam, hogy hazudsz, amikor Hybernben azt a káprázatos fényt sugároztad. Van egy barátnőm a Hajnal udvarában, akinek ugyanilyen képessége van. Hazudtál, amikor azt mondtad, hogy nem tudsz róla.

Letoltam a táskámat a matracról.

 És akkor miért nem szóltál Tamlinnek? Az összes többi dologban olyan hűségesen szolgáltad, mint egy kutya.

Szinte izzott az egészséges szeme. Mintha attól, hogy a saját birodalmában van, valami olvadás indult volna meg benne, aminek a hője most akart a felszínre törni.

 Jó, hogy végre levetted magadról az álarcod – mondta gúnyosan.

Tényleg nem játszottam meg már magam előtte. Arcom olyan hideget és sötétséget sugárzott, mint az éjszaka.

Lucien fújtatott egyet.

Két okból nem mondtam Tamlinnek semmit. Egyrészt enélkül is padlón volt, semmi szükség nem volt rá, hogy még én is belerúgjak egyet. Nem akartam elvenni tőle az utolsó reménysugarat. – A szememet forgattam. – Másrészt – morogta – biztos voltam benne, hogy te gondoskodni fogsz arról, hogy ne lássam többet Elaint, ha netalántán igazam lenne, és elárulnálak.

A körmeimet az öklömbe mélyesztettem, de továbbra is nyugodtan ültem a matracon.

- Ezért jöttél velem? Nem azért, mert így helyes, és mert Tamlinnek nem volt igaza, hanem azért, hogy megszerezd, ami szerinted a tied...
 - Elain a párom, és az ellenség kezében van...
- Világosan megmondtam neked, hogy Elain biztonságban van, és jól van.
- És hinnem kellene neked? A fejét rázta. A gyertya fénye táncolt vörös haján. - Arcátlanul szemrehányást teszel nekem azért, hogy mi a fontos nekem. És te miért segítettél nekem? Talán puszta barátságból kíméltél meg? Vagy netalántán féltél Elain reakciójától?

Nem válaszoltam.

- Na? Mégis *mik* voltak a terveid velem azelőtt, hogy Ianthe keresztbe tett neked?

A matrac szövetén húzogattam egy kiálló szálat.

- Nem akartam, hogy bármi bajod essen mondtam röviden.
- És Tamlin? Ki akartad belezni, még mielőtt kámforrá válsz, de már nem nyílt rá lehetőséged?

Kihúztam a szálat.

- Gondoltam rá.
- És mi tartott vissza tőle?
- Az a tény, hogy az udvara összeomlása megfelelő büntetés a számára, és hosszabb ideig tart a hatása, mint ha gyorsan végeznék vele.
 Lecsúsztattam Tamlin övét a vállamról. A bőr a hepehupás kőre huppant.
 Te a követe vagy, biztosan érted, hogy azzal nem szerzek barátokat, ha átvágom a torkát. A háborúban pedig barátokra van szükségünk. A megölésével csak Hybern malmára hajtottam volna a vizet.

Keresztbe tette a mellkasán a karját.

Láthatóan egy hosszú, kemény pengeváltásra készült, de megelőztem.

Fáradt vagyok. Ráadásul itt minden nagyon visszhangzik.
 Halasszuk el ezt a beszélgetést, majd akkor folytassuk, ha

biztonságban leszünk, és nem fenyeget a veszély, hogy elkapnak és kinyírnak bennünket.

A tekintete szinte perzselt, de nem törődtem vele, lefeküdtem a por- és rothadásszagú matracra, és magamra húztam a kabátomat. A szemem nem hunytam le. Nem mertem elaludni. Ki tudja, esetleg meggondolja magát. Már maga a fekvés is jólesett, hogy nem kell mozognom és gondolkodnom. Valamennyire ellazultam.

Lucien elfújta a gyertyát. Hallottam, ahogy ő is leereszkedik a matracra.

- Az apám hajtóvadászatot indít ellened, mihelyt rájön, hogy rendelkezel a mágiájával – mondta a hideg sötétségbe. – Megöl, mert te is tudod használni a mágiáját.
 - Beállhat a sor végére feleltem kurtán.

A kimerültség úgy lepte be az érzékszerveimet, mint egy takaró, mikor a reggeli szürke fény megjelent a barlang falán.

Nagyrészt ébren feküdtem, reszkettem a hidegtől, és az erdő minden neszére felijedtem. Lucient lestem, aki összevissza hánykolódott a matracán. Elgyötört arckifejezése megerősítette a feltételezésemet: ő is éppolyan keveset aludt, mint én. Talán attól tartott, hogy cserbenhagyom, vagy megtalálnak bennünket. Az ő családja vagy az enyém. Végigmértük egymást.

- És most merre? kérdezte rekedten, és végigsimította az arcát. Rhys nem jött. A bennünket összekötő köteléken keresztül sem hallottam egy mukkot sem. Kerestem magamban a mágiám nyomát, de csak ürességet éreztem.
- Északra mondtam. Addig megyünk, míg a vérárnyékkő hatása elmúlik, és képesek leszünk a gondolatutazásra. – Vagy sikerül kapcsolatba lépnem Rhysszel vagy a többiekkel.
- Apám udvara északra van. Kelet vagy nyugat felé kellene mennünk, ha el akarjuk kerülni őt.

- Nem. Ha kelet felé megyünk, akkor a Nyár udvarának a határát is érintenünk kell. Én pedig nem akarok időt veszíteni azzal, hogy nyugat felé megyek. Észak felé megyünk.
 - Apám őrszemei ki fognak szúrni bennünket.
 - Vigyázunk, hogy ne vegyenek észre.

Felálltam, és kiráztam a mérgezett étel maradékát is a táskámból.

Olyan volt az Ősz udvarának erdeiben vándorolni, mintha egy hatalmas kincsesláda belsejében barangoltunk volna. A színek mindenhol úgy ragyogtak, mint a drágakövek, és bár ellenségek jártak a sarkunkban, én mégse tudtam betelni a látvánnyal.

Reggel a vajsárga nap elolvasztotta a zúzmarát, és így már valami ehető után tudtunk nézni. A gyomrom folyamatosan korgott. Lucien ide-oda kapkodta a fejét. Vörös haja úgy csillogott minden mozdulatára, mint a lombok a fejünk felett. Az ő erdeje volt ez, ennek a birodalomnak a fia volt. Úgy nézett ki, mintha őt magát is ez a vidék formálta volna. Az arany szeme is beleillett a képbe.

Egy gránitsziklás szakadékban kanyargó jádezöld folyó partján állt meg. Azt mondta, hogy itt mindig van pisztráng.

Épp egy szigonyt akartam összeeszkábálni, amikor ő levette a csizmáját, a nadrágját térdig felhúzta, besétált a folyóba, és puszta kézzel kifogott egy halat. A haját összefogta, csak néhány tincs hullott a homlokába, amikor kihúzott még egy halat, és a homokos partra dobta. A halak még fickándoztak egy ideig, aztán nem mozdultak, a testük csillogott, és úgy szikrázott, ahogy az erdő tarka színei.

Lucien a farkuknál fogva felemelte őket, látni lehetett rajta, hogy már ezredszerre csinálja. Valószínűleg pontosan itt, ennek a folyónak a partján.

Megpucolom őket, addig te rakj tüzet.
 Nappal megkockáztathattuk, hogy tüzet rakunk, mert a lángokat nem lehetett olyan könnyen észrevenni, mint éjszaka. Csak a füstre kellett figyelnünk.

Szótlanul serénykedtünk és ettünk. Csak a tűz ropogását lehetett hallani.

Öt napig vándoroltunk egyfolytában észak felé, és alig váltottunk közben pár szót.

Beron királysága olyan hatalmas volt, hogy három nap leforgása alatt tudtuk csak magunk mögött hagyni ezt a területet. Luciennel folyamatosan a peremvidéken maradtunk. Akárhányszor megzörrent az avar, szinte mindig görcsbe rándult a teste.

Alig-alig kockáztattuk meg, hogy váltsunk néhány szót, de Lucien egyszer mesélt Beron erdőpalotájáról. Elmondta, hogy hatalmas területen helyezkedik el, beleépítették az erdőbe, a sziklák közé, és csak a felső szintek vannak föld felett. Nagy részét mélyen a kőbe ásták bele. És egy egész délelőtt rámegy, ha az ember az épület egyik végéből a másikba szeretne eljutni. A palotát gyűrűkben több szinten védik az őrszemek: a fák között, a földön és a föld alatti szinteken. Semmilyen ellenség nem tudja úgy megközelíteni Beron házát, hogy ő ne szerezzen tudomást róla. És ha egyszer bejut, az az ő engedélye nélkül nem távozhat.

Alig aludtam, csak akkor mertem behunyni a szemem, amikor Lucien légzése is nyugodtabb, lassabb lett. Tudtam, hogy sokáig ezt nem bírom, így azonban, hogy nem tudtam mentális védőpajzsot létrehozni, mentálisan, pszichésen védtelennek, tehetetlennek éreztem magam, ráadásul a veszélyeket sem voltam képes megérezni.

Rhys vajon keres? Muszáj éreznie, hogy mekkora köztünk a csend.

Üzenem kellett volna neki, tudatnom vele, hova megyek, hogy tud megtalálni.

A vérárnyékkő miatt nem működött köztünk a kommunikáció. A fogamat csikorgattam. Ott helyben meg kellett volna ölnöm Ianthe-et. De az idő kerekét már nem lehet visszafordítani.

Megdörzsöltem fájó szemem. Egy almafán pihentünk, olyan volt nekünk, mint a Földanya ajándéka. Már teletömtem a táskámat nagy, lédús almákkal, kettőt megettem, a harmadik pedig kinyújtott lábamon várta, hogy felfaljam. A levegőt édes, kissé erjedt illat töltötte be, a méhek zümmögtek, a lehullott gyümölcsökből lakomáztak.

Megesküdtem volna rá, hogy a hyberni ikerpár a cselszövésével egy életre elvette a kedvemet az almától. De az éhség nagy úr.

Lucien mellettem ült, és a negyedik csutkát dobta a bokorba.

- A parasztok tanyái és földjei már egész közel vannak mondta. – Látótávolságon kívül kell maradnunk. Az apám nem fizet túl jól a gabonáért, és a mezőgazdasági munkások minden alkalmat megragadnak arra, hogy valahogy még pénzhez jussanak.
 - Akár úgy is, hogy ehhez el kell árulniuk a főuruk fiát?
 - Főleg úgy.
 - Ezek szerint nem kedvelnek téged.

Lucien arcvonásai megkeményedtek.

- Hét fiú közül a legfiatalabbként nem voltam különösebben fontos, és nem is vágytak rám különösebben. Talán így volt jó. Hosszabb ideig tanulhattam, mint a bátyáim. Őket sokkal előbb birodalomba, szétküldte a hogy egy-egy kormányozzanak. Én addig gyakorolhattam a harcművészeteket, ameddig csak akartam, mert senki nem gondolta, megpróbálnék hat fivért eltakarítani az útból azért, hogy főúr Amikor pedig elegem lett lehessek. a tanulásból harcművészetekből. akkor mindent megtanultam a királyságunkról. A néptől tanultam, és közben megismertem a népet is.

Halk sóhaj kíséretében felállt. Vállig érő haja csillogott a déli napsütésben.

 Ez már nem úgy hangzik, mintha egy unatkozó herceg henyélt volna egyfolytában. Így egy főúr beszél.

Hosszan, szigorúan nézett rám.

– Azt hiszed, hogy a bátyáim puszta ellenszenvből indítottak hajtóvadászatot ellenem?

Hirtelen lúdbőrös lett a hátam.

Megettem az almámat, felemelkedtem, és letéptem egy újabbat egy mélyen lelógó ágról.

- Egyébként akarnád? Mármint apád koronáját?
- Eddig soha senki nem tette fel ezt a kérdést mondta tűnődve. Elindultunk, lassan gázolva a magas fűben, körülöttünk puha, rothadó almák mindenütt. A levegőben fullasztó cefreszag terjengett.
- A koronát csak súlyos vérontás árán lehetne megszerezni. Annyit nem ér ez az udvar. Mit érne, hogy uralkodhatnék egy ravaszkodó, képmutató nép felett!
- A rókák ura mondtam mosolyogva, mert eszembe jutott az álarc, amit régen viselt. – De nem feleltél a kérdésemre. Miért árulnának el téged az embereid?

Kivilágosodott, aranysárga búzamező került a látóterünkbe. Messzire nyúlt, és egy erdő szegélyezte.

- Jesminda miatt.

Jesminda. Még soha nem hallottam a szájából ezt a nevet.

Lucien előrenyomakodott a magas, ringatózó kalászok között.

 Ö egy volt közülük. – Alig hallottam, olyan hangosan susogtak a kalászok. – Nem tudtam megvédeni, és ezzel veszítettem el a nép bizalmát. Amikor a bátyáim elől menekültem, sok ajtón kopogtattam, de mindenki elutasított. Jesminda miatt.

Körülöttünk minden arany- és elefántcsontszínben ringatózott. Az ég viszont kegyetlenül kék volt.

- Senkit nem hibáztatok emiatt - mondta.

Délután átkeltünk egy dúsan termő völgyön. Lucien itt akarta tölteni az éjszakát, de én ragaszkodtam ahhoz, hogy megállás nélkül menjünk tovább a szürke, hófödte hegység lábához, azaz a Tél udvarának a határáig. Ha egy-két nap alatt át tudunk kelni a határon, addigra a mágiám talán helyrejönne annyira, hogy kapcsolatba léphessek Rhysszel, vagy képes legyek újra a gondolatutazásra.

Egyre nehezebben haladtunk előre. A meredek emelkedőkön a hatalmas, csipkés sziklákat benőtte a moha, és a hosszú, fehér fű úgy sziszegett, mint a kígyó. A szél szinte tépte a hajunkat, a hőmérséklet pedig a magasság emelkedésével egyre csökkent. Éjszaka muszáj lesz megkockáztatnunk, hogy tüzet gyújtsunk, ha életben akarunk maradni.

Lucien már alig kapott levegőt, amikor átmásztunk egy sziklán. A völgyet már magunk mögött hagytuk, és az erdő már csak egy tarka szalagnak tetszett. Kell, hogy legyen itt egy szoros, egy olyan hely, ahol nem olyan könnyű felfedezni bennünket.

 Az hogy lehet, hogy te nem kapkodod a levegőt? – kérdezte zihálva, és felhúzta magát a lapos sziklára.

Hátrasimítottam a copfomból kiszabaduló hajtincseket, amik már az arcomat verdesték.

- Sokat edzettem.
- Gondoltam, amikor láttam, mit műveltél Dagdannel.
- Előnyt jelentett, hogy megleptem.
- Ez nem így van tiltakozott Lucien halkan, és a lábával biztos helyet keresett a következő sziklán. Magadnak köszönhetsz mindent. Fájó ujjal kapaszkodtam egy résbe és húztam fel magam. Engem is kihoztál onnan. Ki tudja, mit csináltak volna velem. A hyberniek és Ianthe. Köszönöm.

Mintha gyomorszájon vágott volna. Örültem, hogy csípős szél fújt, és az csalt könnyeket a szemembe.

Végre tudtam aludni.

A tűz ropogása, a kellemes meleg és a hely védettsége gondoskodott arról, hogy éberségem alábbhagyjon, és elmertem aludni. Álmomban Lucien tudatában úsztam, mintha a mágiám egy kis szikrája visszatért volna. Álmomban láttam a kellemes tüzet, a barlang falait, de olyan szorosan körülvettek bennünket, hogy alig maradt hely kettőnknek és a tűznek. Kint vihar tombolt álmomban, hallottam a zajokat is, amiket Lucien olyan gondosan figyelt őrködés közben.

Egyszer csak rám nézett.

Az ő tekintetében láttam magam. Alvás közben olyan fiatalnak, emberinek tűntem. A copfom a vállamra hullott, a számat résnyire nyitva hagytam, az arcomról teljes elcsigázottság tükröződött, azok után, hogy napokig alig ettem, alig aludtam. Azt álmodtam, hogy levette a palástját, és a takarómra tette, hogy melegítsen. Aztán kicsúsztam a testéből, és az álmom más helyekre vezérelt.

Egy egész csillagtenger ringatott álmomban.

Egy kéz olyan brutális erővel fogta meg az arcomat, hogy a saját csontom ropogására ébredtem.

- Nézzétek csak, mit találtunk! - gúnyolódott egy hang.

Ismertem ezt az arcot, a vörös hajat, a világos bőrt, a gúnyos vigyort. Ismertem a másik két férfit is, akik Lucient ragadták meg.

Az Ősz udvarának a fiai. Lucien fivérei.

12. FEJEZET

- APÁNK NAGYON BOSSZÚS mondta Luciennek az, amelyik a kését a torkomnak szegezte – hogy nem ugrottál be hozzá, hogy beköszönj neki.
- Sürgős ügyben vagyunk úton, ami nem tűr halasztást felelte Lucien visszafogottan.
- A kés mélyebbre fúródott a bőrömbe, a tündér pedig kényszeredetten nevetett.
- Ja, tényleg. Azt beszélik, hogy ti ketten olajra léptetek, és felszarvaztátok szegény Tamlint.
 Széles vigyor terült szét az arcán.
 Nem feltételeztem volna rólad ilyet. Ki gondolta volna, hogy ilyesmi rejlik benned!
 - Inkább a csajba rejtett el valamit gúnyolódott a másik.

Ránéztem az előttem állóra.

- Most akkor szépen elengedtek minket.
- Nagytiszteletű apánk látni óhajt benneteket mondta erre, és a mosolya egy kígyóéra emlékeztetett. A kés nem mozdult. – Ezért ti most szépen velünk jöttök.
 - Eris szólt Lucien figyelmeztető hangon.

Ismertem a nevet, Mor egykori szeretője volt, akit cserbenhagyott, mikor a megkínzott lány testét kidobták a határon. A trónörökös.

Úgy éreztem, mintha az ujjhegyemből karmok türemkednének elő. Egy-két nap kellene még, hogy a karmaimmal feltépjem a torkát. De ennyi időm nem volt. Meg kellett elégednem azzal, amire most képes voltam.

Eris meglökött.

- Kelj fel! - mondta hidegen, megjátszott unalommal.

Ekkor megéreztem.

Valami ágaskodni kezdett bennem, mintha a lökése és az, hogy a birodalmában vagyok, a királyi leszármazottak között, szabadjára engedett volna bennem valamit. Valami keresztülhatolt a mérgen, és elpárologtatta.

Eris, a kését továbbra is a torkomnak szegezve, felráncigált. A másik testvére Lucient rántotta fel.

Meg kellett elégednem azzal, amire képes voltam, és amit a környezetemből ki tudtam hozni.

Luciennel összenéztünk. Ő alig láthatóan lejjebb engedte az állát. Átlátta a helyzetet.

Eris Beronhoz akart vinni bennünket. A főúr, amilyen vérszomjas, egyszerűen megöl bennünket, vagy elad annak, aki a legtöbbet kínálja értünk, vagy pedig örök időkre bebörtönöz minket. Ráadásul amit Lucien szerelmével tett, vagy Morral...

 Előreengedlek – mondta Eris megjátszott udvariassággal, és leengedte a kését. Előretolt.

Erre vártam. Cassian megtanított arra, hogy egy harcban az dönt a nyertesről és a vesztesről, hogy melyikük tudja megőrizni az egyensúlyát.

Ahogy Eris megmozdult és kikerült az egyensúlyi helyzetéből, én megperdültem.

Olyan villámgyorsan csináltam, hogy nem tudta a tekintetével követni. Könyökkel orrba vágtam.

Hátratántorodott.

Két fivérét már lángok nyaldosták. Lucien is kiszabadította magát. A többiek kiáltozni kezdtek, és behúzódtak a barlangba. Én minden szikrát felszítottam magamban. Tűzfalat építettem közénk, és ez a tűzfal a barlangba zárta a fivéreket.

- Rohanj! - ziháltam.

Lucien mellettem termett, és belém karolt. A lángok egyre forróbban égtek. Nem fogom sokáig bírni. Nem is tudtam végiggondolni, már éreztem, hogy egy másik erő felébred, és megtámadja a mágiámat.

De volt még egy ász a tarsolyunkban.

Lucien azonnal rájött, mit tervezek.

Homlokán verejtékcseppek gördültek le, ahogy egyesítettük erőinket, és lángoló energiát löktünk fel a kövekbe. Por és omladék hullott ránk, mintha eső esett volna.

Minden mágiámat Lucien következő csapásába löktem. Eris felbukkant a lángjaim közül, akár egy haragból kovácsolt isten, de ebben a pillanatban sikerült beomlasztanunk a barlangot. A tűz a legkisebb réseken keresztül is áttört, olyan volt, mintha ezer kígyónyelv parázslott volna.

 Gyerünk! – zihálta Lucien, én pedig botladozva követtem őt ki a szabadba.

Minden a barlangban maradt, a táskáink, a fegyvereink, az összes étel... Nálam csak két tőr maradt, és a kabátom, Luciennek még ennyi sem. Reszketve küzdöttük fel magunkat a jeges hidegben az emelkedőn. Egyszer sem néztünk hátra.

Ha ember lettem volna, akkor belehalok. A hideg csontig hatolt, az üvöltő szél mintha jeges tűkkel korbácsolt volna minket. Vacogott a fogam, az ujjaim annyira elmerevedtek, hogy alig tudtam a sziklák réseibe megkapaszkodni. Mérföldről mérföldre botorkáltunk előre a hegyek között.

Lehet, hogy csak azoknak a lángoknak hála maradtunk életben, amik még az ereinkben folytak. Nem álltunk meg, féltünk, hogy a hideg minden energiánkat felemésztené, és már nem bírnánk újra felkelni. Attól is féltünk, hogy Lucien fivérei továbbra is a sarkunkban vannak.

Többször megpróbáltam elérni Rhyst és gondolatutazni. Próbáltam kitárni a szárnyaimat, hogy lerepüljünk a hágóról, mert a hó már derékig ért, máshol meg annyira lefagyott, hogy négykézláb kellett másznunk, és a bőrünk felszakadt a kemény jégen. A vérárnyékkő mérge azonban még mindig hatott.

Feltételezésem szerint egyre közelebb jutottunk a Tél udvarának határához. Nekifeszültünk a szélnek, lefelé gázoltunk egy hó fújta lejtőn. Csak el kell jutnunk a határon, és akkor biztonságban lehetünk Eris és a fivérei elöl. Nem mernének követni bennünket egy másik főúr birodalmába.

A csizmám már nehéz volt a nedves hótól, a lábamat pedig egyáltalán nem éreztem. Halandó életemben elég telet megéltem az erdőben, hogy ne becsüljem alá a veszélyeket. A nedves hideget. Lucien szorosan mögöttem jött zihálva. Ekkor kettévált előttünk a hóból és sziklából álló fal, és fagyos, csillagos, tiszta éjszaka látványa tárult elénk. Majdnem elsírtam magam.

 Nem szabad megállnunk – mondta Lucien. A hó a hajába ragadt.

A jégkristályok égették az orrlyukamat.

- Ezt nem éljük túl. Muszáj valami védett helyre jutnunk, pihennünk.
 - A bátyáim...
- Meghalunk, ha tovább megyünk. Vagy legalábbis elbúcsúzhatunk pár kéz- és lábujjunktól. A meredek emelkedőre mutattam. Itt nem jutunk fel éjszaka. Muszáj keresnünk egy barlangot, és meg kellene próbálnunk tüzet gyújtani.
 - Mégis mivel? fortyant fel. Te látsz itt fát valahol?

Némán mentem tovább. Veszekedéssel csak pazaroljuk az időt és az energiát. Egyébként pedig én sem tudtam, mit kellene tennünk. Ahogy azt sem, hogy túléljük-e az éjszakát.

Találtunk egy barlangot. Mélyen benyúlt a hegybe, és szélvédett volt. Itt senki nem talál ránk. Gondosan eltüntettünk minden nyomot. A szél kivételesen a mi oldalunkon állt, és nem vitte tova a szagunkat.

Ennyiben ki is merült a szerencsénk, fát ugyanis nem találtunk, és az ereinkben sem égtek a lángok.

Egyetlen lehetőségünk maradt, a testmeleg. Szorosan összebújva, csuromvizesen kuporogtunk a barlang leghátsó sarkában a kabátommal takarózva, a hidegtől reszketve. Annyira hangosan vacogtam, hogy a szél zúgását is alig hallottam. Lucien sem volt jobb állapotban.

Találj rám, találj rám, találj rám, kiáltottam a kötelékünkbe Rhysszel. Lelki társam azonban nem felelt. Az üvöltő, tomboló viharon kívül itt semmi sem volt.

– Mesélj nekem róla. Elainről! – kért Lucien halkan. Mintha a halál jelenléte, hiszen mellettünk kuporgott a sötétben, az ő gondolatait is a párja felé terelte volna.

Elgondolkodtam, mondjak-e egyáltalán valamit. Annyira reszkettem, hogy alig bírtam beszélni. De...

– Odavan a kertjéért. Mindig is imádott mindent, ami növekszik. Amikor koldusszegények voltunk, akkor is megoldotta, hogy a melegebb hónapokban legyen egy kis kertecskéje. És amikor fordult a kocka, és visszakaptuk a vagyonunkat, a legpompásabb kertet teremtette meg, amit csak el tudsz képzelni. Nincs hozzá fogható, még Prythianben sem. A szolgáinkat az őrületbe kergette azzal, hogy saját magán kívül senkit nem engedett a kertben dolgozni. Kesztyűt húzott, felvett egy kalapot, és letérdelt a sárba gazolni. Mindenben úgy viselkedett, mint egy született úrilány. Egy dolgot kivéve, a kertjét.

Lucien egy ideig hallgatott.

- Úgy beszélsz róla, mintha már nem élne mormolta aztán.
- Nem tudom, hogy az Üst milyen változásokat indított el benne. Nem hiszem, hogy valaha haza fog tudni menni, akármennyire vágyik is rá.
- Prythianben mindenképpen jobb neki, függetlenül attól, hogy háború lesz vagy sem.

Nagy levegőt vettem, aztán így szóltam:

- Elaint eljegyezték.

Éreztem, hogy Lucien teste görcsbe rándul.

- Ki a vőlegénye?

Hangja hidegen, fenyegetően csengett.

- Egy halandó lord fia. A lord gyűlöli a tündéreket, és az életét és a gazdagságát az ő megsemmisítésüknek szentelte. A mi megsemmisítésünkre. Azt mondják, hogy bár szerelmi kapcsolat, de a fiú apja nem ad nászajándékot, mert ebből a pénzből is a tündérek elleni keresztes hadjáratát akarja finanszírozni.
- Elain tehát szereti ennek a lordnak a fiát jelentette ki Lucien.

Nem kérdezett.

- Legalábbis ezt állítja. Nesta ugyan nyugtalankodott az apa viselkedése miatt, de Elain előtt soha nem adott hangot az aggodalmának. Ahogy én sem.
- A párom tehát egy halandó menyasszonya mondta Lucien inkább magának, mint nekem. – Találkoznom kell Elainnel. Csak egyszer. Hogy... tényleg tudjam, hogy így van.
 - Hogy tudjad?

Lucien szorosabbra húzta rajtunk a kabátot.

Tudni akarom, hogy megéri-e Elainért harcolni.
 A fejét a kőfalnak támasztotta.
 És akkor megkérdezem majd a párodat, hogy ő hogy bírta ki... azt, hogy te valaki másnak voltál a menyasszonya.
 És valaki mással osztottad meg az ágyadat.

Jéghideg kezemet bedugtam a hónom alá, és a sötétbe meredtem.

– Mikor tudtad biztosan? – kérdezte, és a térdét az enyémnek nyomta. – Mikor tudtad, hogy Rhysand a párod? Mikor szerettél ki Tamlin-ből, és ajándékoztad a szerelmedet *Rhysandnek?*

Nem feleltem.

- Még mielőtt elhagytad Tamlint, vagy csak utána?
- Felé fordítottam a fejem, bár a sötétben alig láttam az arcát.
- Csak hónapok múlva aludtam együtt Rhysanddel.
- Hegyalján megcsókoltátok egymást.
- Akkor nem volt más választásom. Ahogy azt sem én döntöttem el, milyen ruhát vegyek fel, vagy a bort is meg kellett innom, amit adott.
 - És mégis őt szereted.

Lucien nem tudott semmiről, fogalma sem volt azokról az összefüggésekről, titkokról, amik megnyitották a szívemet az éjszaka főura előtt. Ezeket a titkokat nem akartam elmondani senkinek, hiszen nem csak az enyémek voltak.

- De te örülhetnél is annak, hogy a páromba szerettem bele, Lucien. Ez nem ad reményt neked is Elaint illetően?
 - De te *elhagytál* minket!

Minket. Nem Tamlint. A szavai visszhangoztak a sötétben, és csak utána nyelte el őket az üvöltő szél és a dübörgő hóvihar.

– Már akkor megmondtam neked, amikor az erdőben találkoztunk, hogy te már jóval azelőtt cserben hagytál engem, mielőtt elmentem. – Megborzongtam, mert utáltam, hogy most mégis ilyen közel kell lennem hozzá. – Te pontosan annyira kevéssé tartozol a Tavasz udvarához, Lucien, mint én. Kiélvezted az örömöket és az élvezeteket, amiket nyújtott, de ne tegyél úgy, mintha nem lennél ennél többre hivatott!

Zörgött a fémszeme.

- Szerinted mégis hol az én helyem? Az Éjszaka udvarában?

Nem feleltem, mert őszintén szólva nem tudtam, mit mondjak. Uralkodónőként felajánlhatok neki egy pozíciót, ha életben maradunk és hazajutunk. Ezt már csak azért is meg fogom tenni, hogy megakadályozzam, hogy Elain kövesse őt a Tavasz udvarába. Semmi kétségem nem volt afelől, hogy Lucien jól kijön majd a barátaimmal.

– Pirkadatkor továbbmegyünk. – Csak ennyit mondtam.

Túléltük az éjszakát.

Elgémberedett, fájó végtagokkal folytattuk reggel az ereszkedést. Lucien fivéreinek híre-hamva sem volt, mint ahogy más élőlénynek sem, mikor végre átléptük a határt a Tél udvarába. A távolban, a hegy túloldalán hatalmas jégfelület szikrázott. Napokig fog tartani, míg átjutunk rajta, de ez már nem számított.

Ébredéskor legalább annyi mágiát éreztem az ereimben, hogy egy kis tüzet tudtam gyújtani, ahol megmelegedhettünk. Lassan, nagyon lassan enyhült a vérárnyékkő hatása. Körülbelül a jeges síkság felénél leszünk újra képesek a gondolatutazásra. Már ha a szerencse továbbra is mellettünk áll, és közben nem bukkannak ránk.

Gondolatban végigmentem mindenen, amit Rhystől tanultam a Tél udvaráról és főuráról, Kalliasról. Magasba törő, elegáns paloták jellemük, burjánzó örökzöld indákkal és hatalmas kandallókkal, amikben ropog a tűz. A nemesek szeretnek gazdagon díszített rénszarvasszánon közlekedni. A rénszarvasok széles patáik miatt meg tudnak állni a jeges havon. Hadseregeik jól képzettek, védekezésképpen azonban gyakran bevetnek nagy jegesmedvéket is, amik hívatlan vendégek után kutatva járják a vidéket. Az Éjszaka udvara és a Tél udvara között a kapcsolat nem volt rossz, de feszültségek terhelték. Ez minden viszonyra igaz volt Prythianben Amarantha uralkodása után, ami rengeteg ember életébe került, így többek között a Tél udvarában élő

gyerekek tucatjai is áldozatul estek ennek az időszaknak. Fájdalmas volt erre gondolnom.

El sem tudtam képzelni ennyi kínt, haragot és gyászt. Nem mertem Rhystől megkérdezni, hogy kinek a gyerekei voltak az áldozatok, és a tündérek hogyan tudták feldolgozni ezt a veszteséget. Ahogy azt sem kérdeztem meg, hogy Amarantha legszörnyűbb gaztette volt-e ez, vagy csak egy a sok közül.

A Tél birodalma, bár közel volt az Éjszaka udvarához, az Évszakok udvaraihoz tartozott. Fennállt annak a lehetősége, hogy Kallias inkább Tamlin és Tarquin oldalán száll harcba. A mi szövetségeseink a Nap udvarai voltak, a Hajnal és a Nappal udvara. Ezek viszont messze voltak, északra, a demarkációs vonalon túl, ami elválasztotta az Évszakok udvarait a Nap udvaraitól. Arra volt a szent föld is, ami nem ismert uralkodót, olyan volt, mint Amarantha birodalma Hegyalján. Vagy a Takács kunyhója. De mi hazamegyünk, nem fogunk eljutni erre a területre, ebbe az ősrégi, halálos erdőbe.

Egy teljes napba és egy éjszakába került, míg magunk mögött hagytuk a hegyet, és ráléptünk a vastag jégre. Itt nem nőtt semmi, csak a hótakaró vastagsága árulta el a lábunk alatt, hogy szárazföldön járunk-e. A tó jege olyan tiszta volt, mint az üveg, keresztül lehetett látni rajta a feneketlen mélybe. Mindenesetre jegesmedvékkel nem találkoztunk. A fő veszélyt az jelentette, hogy teljesen védtelenek voltunk. Itt kint a jégen a szél és a hideg teljes erővel tombolt.

A nap épp most emelkedett a horizont fölé, és arany csillogással vonta be a vidéket. Az árnyékok kékek voltak, mint az ibolya.

Éjszaka jégtömböket olvasztunk és fedezéket építünk – mondta Lucien.

Elgondolkodtam. Alig tettünk meg százlábnyi távolságot egy teljesen végtelen tavon. Nem tudtuk volna megmondani, hol van a vége.

- Szerinted sokáig leszünk itt kint?

Lucien a homlokát ráncolva kémlelte a horizontot, éppen pirkadt. Valószínűleg. Ki tudja, mekkora ez a tó.

 Talán van egy út a tó körül – töprengtem hangosan, és visszanéztem oda, ahol ráléptünk a jégre.

Lucien követte a tekintetemet. Egyszerre pillantottuk meg a három alakot a parton. Széles vigyor terült el az arcukon.

Eris felemelte a kezét, és lángok lobogtak rajta, lángok. Meg akarta olvasztani a jeget, amin álltunk.

13. FEJEZET

- ROHANJ! - MONDTA LUCIEN.

Nem tudtam levenni a tekintetem a fivéreiről. Eris a kezét a tó befagyott peremére tette.

– És mégis hova?

Ahogy Eris keze a jéghez ért, gőz szállt fel, a jég átlátszatlan lett, olvadt, és ahol az olvadt víz a felszínen összegyűlt, egy repedés tört felénk.

Rohanni kezdtünk. Folyton elcsúsztunk, és az egyensúlyozásba az izmaim is belefájdultak. A tó a végtelenbe nyúlt. A mélyen álló nap fénye miatt alig láttuk, milyen veszélyek leselkedhetnek ránk előttünk.

 Gyorsabban! – utasított Lucien. – Ne nézz vissza! – förmedt rám, amikor meg akartam fordulni, hogy vajon követnek-e bennünket. Lucien megfogta a könyökömet, és megtámogatott. Nem is vettem észre, hogy megbotlottam.

Merre menjünk? Merre? Merre?

Víz csobbant a csizmám körül. Olvadt jég. Nem értettem, miért nem omlik be alattunk. Talán Eris minden mágiáját felemésztette, hogy az évmilliók alatt kialakult jeget megolvassza? Vagy direkt nem sieti el, hogy így kínozzon bennünket?

 Cikcakkban fuss! – utasított Lucien fojtott hangon. – Muszáj, hogy... – Meglökött, mire én a karjaimmal kalimpálva oldalra botorkáltam.

Még éppen időben. Egy nyíl süvített keresztül a levegőn, ott, ahol az előbb álltam.

- Gyerünk! Gyorsabban! - kiáltotta Lucien, én pedig engedelmeskedtem.

Előrelendültem. Mindketten cikcakkban rohantunk a jégen, közben nyilak süvítettek el a fülünk mellett. A jég felspriccelt, amikor a földbe csapódtak, és akármilyen gyorsan rohantunk, alattunk egyre puhább lett a jég, egyre vizesebb.

Jég, jeget éreztem az ereimben. A tél birodalmában voltunk, és nem érdekelt, hogy látják, hogy tudom használni Kallias mágiáját, hiszen nem volt más választásom. Amikor kezdett terjedni az olvadt rész a talpunk alatt, kinyújtottam a kezem.

A tenyeremből tiszta jégsugarat lőttem ki, és visszafagyasztottam a tavat. Előrelendítettem a karom, jeget lövelltem ki a kezemből, és visszafagyasztottam, amit Eris megolvasztott. Talán mégis átjutunk a túloldalra, és ha biztonságban leszünk, ők pedig lesznek olyan ostobák, hogy utánunk jöjjenek... Nos, én nemcsak tűz-, hanem jégkirálynő is vagyok.

Lucienhez rohantam, hogy odakiáltsam neki a tervem, de ekkor felbukkant Eris.

Nem mögöttünk, hanem előttünk, és nem egyedül. A fivére állt az oldalán, felajzott íjjal. Abban a pillanatban, hogy kilőtt a nyíl, én felkiáltottam és oldalra ugrottam.

Túl lassú voltam.

A nyíl hegye végigszántott az arcomon, fülemen, felsértette a bőrömet, nagyon szúrt. Lucien is felkiáltott, amikor elröpült a második nyíl, és egyenesen az alkaromba fúródott. Ahogy földre estem, a jég égette az arcomat és a kezemet. Elviselhetetlenül megfájdult a karom.

Mögöttem léptek csikorogtak, közeledett a harmadik fivér.

Az ajkamba haraptam, vér serkent ki rajta. Feltéptem a kabátomat, és letörtem a nyíl tollas végét, aztán kihúztam a karomból. Az irtózatos fájdalomtól akkorát ordítottam, hogy a kiáltásom visszhangzott a jégen.

Eris előrébb lépett. Úgy vigyorgott, mint egy farkas, látva, hogy én két illír tőrömet szorongatva feltápászkodom. A jobb karomat nem éreztem...

Körülöttem olvadt a jég.

Te döntesz – mondta Eris kimért lassúsággal. – Vagy elsüllyedsz, és akkor könyöröghetsz az életedért, ha újra befagy a jég. – A két másik fivér elállta Lucien útját, hiába tört volna előre kivont tőrrel. – Vagy pedig megfogod szépen a kezem, és velem jössz. Egyébként így is, úgy is velem jössz.

A karomon már gyógyult a szétmarcangolt hús, hála a Hajnal udvarából kapott mágiának, ami az ereimben folyt. És ha erre képes vagyok...

Nem adtam meg Erisnek azt az esélyt, hogy kitalálja a szándékaim.

Vettem egy nagy levegőt. Fehér, vakító fény lőtt ki belőlem. Eris káromkodott, én pedig megindultam.

Nem őt akartam megtámadni. A sebem még nagyon korlátozott a harcban, és a tőrjeimnek sem tudtam volna hasznát venni. A part felé rohantam, előrefelé. Félig vakon botorkáltam előre, magam mögött hagyva az alattomos, olvadó jeget.

Húsz lépést tettem meg, de ekkor Eris gondolatutazással előttem termett, és arcul csapott. A kézfejével csinálta, olyan brutális erővel, hogy a fogaim felhasították az ajkamat.

Még egyet rám húzott, a földre zuhantam. Akkorát öklözött a gyomromba, hogy nem kaptam levegőt. Lucien a másik kettőre vetette magát. Szikrázott a fém és a tűz, jégforgácsok pattantak szerteszét.

Ahogy a kőkemény jégre vágódtam, Eris olyan erővel ragadta meg a hajamat, hogy könnyek szöktek a szemembe. Könyörtelen kegyetlenséggel a part felé ráncigált, ahonnan jöttünk. Próbáltam legyűrni az émelygést, és levegő után kapkodtam, próbáltam mély levegőt venni, csak egyszer... A talpam a jeget karcolta, ahogy erőtlenül próbáltam rugdalózni.

Eris vasmarokkal tartott.

– Úgy hallottam, hogy Lucien a nevemet kiáltja.

Kinyitottam a számat, de azonnal egy tűzgömbbel tömték be. Nem égett, de annyira forró volt, hogy tudtam, égne, ha Eris úgy akarná. Tűzbéklyók fonódtak a csuklóm és a bokám köré. A nyakam köré. Tehetetlen voltam. Semmi nem jutott az eszembe, hogy mit tehetnék, hogy mozdulhatnék meg, hogy tudnék kiszabadulni...

Egyre közelebb jutottunk a parthoz és a katonákhoz, akik mintegy varázsütésre bukkantak elő. *Ne, ne, csak ezt ne!*

Ekkor egy árnyék termett előttünk, és a jég is beleremegett.

Nem is árnyék volt, hanem egy illír harcos. Öt vörös szifon szikrázott pikkelyes vértezetén. Cassian hátrahúzta a szárnyait, és rámordult Erisre. Morgásában évszázadok dühe visszhangzott.

Nem halt meg! Él! Cassian meggyógyult! Szárnyai pompásabbak, erősebbek voltak, mint valaha!

Betömött számból nyögés tört fél. Cassian szifonjai felvillantak, mintha meghallottak volna, mintha égnének a haragtól az állapotomat látva. És Eris láttán.

Újabb becsapódás mögöttünk. Árnyak inogtak a jégen.

Azriel.

Sírtam. Mintha egy gát áttört volna bennem. Eljöttek a barátaim, azért, hogy engem megmentsenek. Azriel is sértetlen! Cassian kivonta a kardjait, mire egyből otthonosan éreztem magam. Ólomnehéz, halálosan nyugodt hangon szólt Erishez.

– Javaslom, hogy engedd el úrnőmet.

Eris erre még nagyobb erővel húzta a hajamat, mire akaratlanul is nyögtem egyet.

Cassian szemében olyan harag gyűlt, amivel hegyeket lett volna képes ledönteni. Rám nézett, és a tekintetében néma parancs csillogott.

Hónapokat töltött a kiképzésemmel, és nemcsak a támadás, hanem a védekezés művészetére is tanított. Újra és újra belém verte, hogy tudom kiszabadítani magam a támadóm keze közül. Arra is megtanított, hogyan tudom uralni nemcsak a testemet, hanem a szellememet is. Mintha előre tudta volna, hogy ilyen helyzetbe kerülök.

Eris ugyan lefogott, de a karomat és lábamat tudtam mozgatni, és a mágiám egy részét még tudtam uralni. A figyelmét is el tudtam vonni, hogy ezzel helyzetbe hozzam Cassiant. A fölém magasodó Erisnek csak lenézni volt ideje, én már kígyóként siklottam a jégen, és megkötözött lábammal felrúgtam a lába közé. Nyögve összegörnyedt, és így éppen belenézett az összekötött, felemelt ökleimbe. Orrának csontjai ropogtak, a hajamat egy pillanat alatt elengedte.

Az oldalamra pördültem. Cassian pedig befejezte, amit elkezdtem. Beron fia épp hogy ki tudta vonni a kardját, de Cassian már rávágott a sajátjával.

Csörömpölt az acél a jégen. Az őrök a partról nyilakat küldtek felénk, de azok senkiben nem tudtak kárt tenni, lepattantak egy kékes védőpajzsról. Azriel. Luciennel a két másik fivért intézték el. Önmagában már az is döbbenetes volt, hogy az Ősz fiai képesek voltak arra, hogy egyáltalán felvegyék a harcot az illírekkel.

Az ereimben lévő jéghez folyamodtam, és a számba, a béklyóim felé irányítottam. Jéggel akartam a tüzet megszelídíteni, a lángokat elcsitítani... Bilincseim sziszegve törtek ketté és oldódtak fel egy gőzfelhőben. Azonnal felpattantam, és a fegyvereim után nyúltam, de nem voltak a helyükön. A tőrjeim a tó közepén hevertek, ahol korábban Eris-szel álltunk.

Ekkor Cassian áttörte Eris védelmét. Eris felkiáltott, mert az illír kard a testébe fúródott. Rubinvörös vér színezte a jeget, havat.

Lelki szemeim előtt láttam, mi lesz ennek a vége: Beron három fia meghal a kezünk között. Méltó elégtétel ötszáz év szenvedésért, amit Cassiannel, Azriellel és Morral tettek. Másrészt viszont... mi van, ha Beron még nem döntötte el, hogy a háborúban mellénk áll-e, és támogat-e bennünket?

Más fegyvereim is voltak.

– Hagyjátok abba! – mondtam.

Nem kellett megemelnem a hangom, Azriel és Cassian így is azonnal engedelmeskedett. Lucien két fivére véresen és zihálva állt egymásnak háttal. Lucien is nehezen lélegzett, és még nem engedte le a kardját. Azriel a pengéjét a nadrágszárába törölte, és odajött hozzám.

Mogyoróbarna szemébe néztem. Az Árnyénekes zárkózott arcán semmi nem látszódott, sem fájdalom, sem a jósága. Eljött. Eljöttek Cassiennel. Az illír harcosok kétoldalt közrefogtak.

Eris a kezét a sebére nyomta, és dühödten nézett ránk. Aztán mintha magához tért volna, és figyelmesen nézett bennünket.

- Mindannyian megérdemlitek a tetteitekért a halált szóltam.
 Azért, amit most tettetek, és még sok másért. De megkímélem nyomorult életeteket.
- Súlyos sérülése ellenére Eris megvetően lebiggyesztette az ajkát.

Cassian figyelmeztetően dörmögött.

Én levetettem a leplező varázslatot, amit hetek óta viseltem magam körül. A kabátom és az ingujjam könyékig felszakadt, kilátszódott a csupasz bőröm. A seb már beforrt, de most feltűntek a tintával a bőrömre rajzolt örvények. A rangjelzésem. A páromhoz fűződő kötelékem jele.

Lucien halottsápadt lett. Odajött hozzánk, de biztos távolságban megállt.

Az Éjszaka udvarának az úrnője vagyok – mondtam.

Erisnek tátva maradt a szája. A szeme tágra nyílt, és rettegés váltotta fel gúnyos vonásait.

– Úrnők manapság nincsenek – nyögte ki az egyik fivér.

Halványan elmosolyodtam.

Mostantól vannak. – És eljött az ideje annak is, hogy erről tudomást szerezzen az egész világ. Cassian szemébe néztem, és tiszteletet, megkönnyebbülést láttam benne. – Vigyél haza! – adtam ki a parancsot büszke tartással.

Az Ősz farkasaihoz pedig így szóltam:

 A csatatéren találkozunk. – Majd eldöntik, hogy velünk vagy ellenünk fognak harcolni.

Cassian felé fordultam. Ő kitárta a karját, magához szorított, majd kilőtt az égbe. Mellettünk Azriel rugaszkodott el Luciennel a talajtól.

Gyors szárnycsapásokkal szeltük a levegőt, és a többiek hamarosan csak apró fekete pontok lettek a nagy fehérségben. Cassian egy pillantást vetett oldalra, és így szólt:

Nem tudom, ki érzi most kellemetlenebből magát: Azriel vagy Lucien Vanserra.

Vihogtam, és én is az Árnyénekes felé pillantottam, aki a barátomat szállította. Hallgattak, és nem néztek egymásra.

- Vanserra?
- Ez a családneve, nem tudtad? kérdezte, barna szeméből derű sugárzott. Hirtelen ellágyult a mosolya. – Jaj, Feyre, isten hozott újra köztünk!

Elszorult a torkom, hirtelen alig kaptam levegőt. A nyaka köré fontam a karom, és szorosan átöleltem.

Te is hiányoztál nekem – motyogta Cassian, és viszonozta az ölelésemet.

A nyolcadik udvar határáig repültünk. Annak nem volt uralkodója, ez volt a szent föld. Cassian egy ősi erdő szélén tett le egy havas mezőn. Hirtelen egy szőke nőre lettem figyelmes, aki illír bőrruhát viselt. Ide-oda járkált a göcsörtös fák között. Rohanni kezdtem.

Mor karjaiba repültem.

- Rhys hol van? kérdeztem, de nem engedtem el közben, fejemet a vállának szorítottam.
- Jaj, ez egy hosszú történet! Messze jár, de úton van már hazafelé. És hidd el, nagyon siet. Mor egy kicsit eltolt magától, hogy meg tudjon nézni. A sebeim láttán összeszorította a száját, aztán óvatosan lekapart egy kis alvadt vért a fülemről. A köteléketeken keresztül meghallotta a segélykérésedet, de csak pár perccel ezelőtt. Mi hárman voltunk hozzád a legközelebb. Cassiannel gondolatutazással jöttünk. De ami Erist és a többieket illeti... Bűntudat tette fátyolossá a tekintetét. Nos, a Tél udvarával feszült a helyzet. Azt gondoltuk, ha itt maradok a határon, akkor meg tudjuk akadályozni, hogy Kallias kémei délebbre is körülnézzenek. És így Mornak sem kellett találkoznia Erisszel.

A fejemet rázva jeleztem, hogy nincs oka szemrehányást tenni magának.

– Én megértelek – mondtam, és még egyszer megöleltem. –
 Nagyon is megértelek.

Ekkor Azriel és Lucien is földet ért, csak úgy spriccelt a hó szerteszét. Mor arca elkomorodott, amikor meglátta, hogy Lucient tetőtől talpig vér és mocskos hó borítja. Ahogy engem is.

 Keményen küzdött ő is Eris és a másik kettő ellen – magyarázta Cassian Mornak.

Mor nagyot nyelt. A tekintete Cassian véres kezére vándorolt. Nem a saját vére volt. Kétségtelenül megérezte az Ősz udvara fiának a szagát.

- Eris... kérdezte akadozva. Szóval... Erist...
- Életben van felelt Azriel Cassian helyett. Árnyak örvénylettek a szárnyai felső végén lévő karmok körül, a hófehér háttér miatt tintafeketének tűntek. – A többiek is.

Lucien tekintete ide-oda cikázott közöttünk. Nem szólt egy szót sem. Én korábban soha nem kérdeztem tőle, tud-e Mor és a legidősebb bátyja ügyéről. Nem akartam tudni róla.

Mor hátravetette szőke sörényét.

- Akkor gyerünk haza!
- Pontosan hova? tudakoltam óvatosan.

Majdnem megsajnáltam Lucient, olyan súllyal állapodott meg rajta Morrigan tekintete. A tiszta ítélet nézett rá. Morrigan tekintete a tiszta igazság adománya volt. De akármit látott is Lucienben, úgy tűnt, megelégedett a látvánnyal.

 A városi házunkba megyünk – mondta. – Valaki ott vár rád.

14. FEJEZET

NEM IS MERTEM ELKÉPZELNI, milyen érzés lesz újra a városi házunk lambériázott előterében állni. A Velaris felett köröző sirályok, a város övén keresztül kanyargó Sidra illata és az ablakon keresztül a hátamra sütő nap meleg fénye...

Mor gondolatutazással hozott el bennünket, és most kicsit zihálva állt mellettem. Lucien döbbenten nézett körbe, a fémszeme surrogott az ajtók láttán: az egyik az ebédlőbe nyílt, a másik a nappaliba (az ablakok utcára néztek). A fenti hálószobákba lépcsőn lehetett feljutni, lépcső mögötti mellékfolyosó pedig a konyhába és a belső udvarra vitt. A bejárati ajtót is szemügyre vette, zárva volt, mögötte a város várt ránk.

Cassian a lépcsőkorlát mellé állt, összefont karral, fensőbbséges, semmi jót nem ígérő arckifejezéssel. Azriel mellettem maradt. Úgy csináltak, mintha semmi rossz nem lenne abban, hogy elpáholták egy másik főúr fiait. Mintha naponta történne ilyesmi.

Kíváncsi lettem volna, vajon Lucien tudja-e, hogy bármit mond most dönteni fog a további sorsáról, arról, hogy a jók vagy a rosszak közé sorolják. És az én szerepem mi lesz ebben? Kihúztam magam. Ez volt a döntésem. Uralkodónő vagyok. Rangban felettük állok, és nekem kell eldöntenem, hogy Lucien megőrizheti-e a szabadságát.

Nagyra becsültem a többiek várakozásteljes hallgatását: hadd döntsön Lucien a saját sorsáról.

Végre rám nézett. Rám, aztán a többiekre, és így szólt:

- Az utcáról gyereknevetést hallok.

Pislogtam. A hangjából tiszteletet és meglepődést hallottam. Mintha már régen hallott volna ilyen hangokat. Éppen felelni akartam neki, de valaki megelőzött.

 Hybern támadása után ez a nevetés is bizonyítéka annak, hogy Velaris lakói milyen buzgalommal építik újjá városukat.

Megfordultam. Amren lépett ki a nappaliból. Apró, törékeny termete miatt nem vettük észre az előbb, teljesen beleveszett egy mély fotelba. Pontosan úgy nézett ki, mint amikor utoljára láttam: ebben az előszobában búcsúztunk el, itt figyelmeztetett bennünket, hogy legyünk óvatosak Hybernben. Állig érő, hollófekete haja csillogott a napfényben. Ezüstös, földöntúli szeme is ragyogott, ahogy rám nézett.

Az apró termetű nő lehajtotta a fejét. Fontos gesztus egy tizenötezer éves lénytől, még akkor is, ha én uralkodónő vagyok, mert mi elsősorban barátnők voltunk.

 Látom, hoztál egy új kutyulit – mondta, és megvetően fintorgott.

Lucien szemében a félelem tisztelettel vegyült, mintha pontosan tudta volna, milyen szörnyeteg rejtőzik a szép arc mögött. Még mielőtt bemutathattam volna neki Amrent, meghajolt. Mély meghajlással. Cassian elröhögte magát, mire én figyelmeztető pillantást vetettem rá.

Amren finoman elmosolyodott.

– Úgy látom, jól nevelt.

Lucien olyan lassan egyenesedett ki, mintha egy veszélyes nagymacska előtt állna, amit nem akar hirtelen mozdulatokkal felingerelni.

- Amren, ő itt Lucien... Vanserra.

Lucien megrezzent.

 Megváltam a családnevemtől – mondta Amren felé fordulva, aztán finoman újra biccentett. – Szólítsatok Luciennek!

Amren érdeklődve vette szemügyre a fémszemét.

 Mestermunka – mondta, aztán felém fordult. – Megijednél, ha látnád magad, kislány.

Legalább a karomon lévő seb begyógyult, bár még maradt utána egy sötétvörös folt. Az arcom sem festhetett sokkal jobban. Még mielőtt valamit mondhattam volna, Lucien tett fel egy kérdést:

- Hol vagyunk?

Mindannyian felé fordultunk.

– Otthon – mondtam. – Ez itt az én otthonom.

Láttam rajta, hogy próbálja megemészteni a hallottakat.

Nem sötétségben élek, nem hall kiáltásokat, nem lát vért, nem érez alvadtvér-szagot. Helyette tenger- és citrusillat terjeng a levegőben. Kintről gyerekzsivaj.

Prythian történetének legnagyobb titka.

– Ez itt Velaris – mondtam. – A csillagfény városa.

Nyelt egyet.

- Te pedig uralkodónő vagy az Éjszaka udvarában.
- Igen, így van szólalt meg egy hang a hátam mögül.
 Teljesen ledermedtem. Az illata körülvett, felébresztett. A barátai mosolyogtak.

Megfordultam.

Rhysand a nappaliba vezető ajtó félfájának dőlt, karba tett kézzel, kifogástalan fekete nadrágot, fekete zakót viselt. A szárnyai láthatatlanok maradtak.

Ibolyakék szeme, jól ismert, csibészes mosolya láttán teljesen elvesztettem a fejem. A torkomból rövid, elfojtott kiáltás tört fel. Rhys hozzám lépett, mert az én lábam felmondta a szolgálatot. A szőnyeg kissé tompította az esést, erőtlenül térdre rogytam, a kezemmel eltakartam az arcom, hirtelen rám zúdult az elmúlt hónapok minden feszültsége.

Rhys elém térdelt, és gyengéden elhúzta a kezemet az arcom elől, és a tenyerébe fogta az államat, és letörölte a könnyeimet.

Nem érdekelt, hogy mindenki minket néz. Felemeltem a fejem, és hihetetlen kék szemében örömöt, aggodalmat és szerelmet láttam. Rhys sem törődött a többiekkel.

- Szerelmem - mormogta rekedten, és megcsókolt.

A kezemet a hajába fúrtam, ő pedig gyengéd mozdulattal a karjába vett, és felállt. Ekkor elvettem a számat az övéről. Lucient pillantottam meg, aki teljesen el volt képedve. Rhys nem vette le a tekintetét rólam, úgy szólt a többiekhez.

- Tűnés! Menjetek valahova! Mindegy, hova.

Nem várta meg, hogy a többiek szót fogadjanak. Gondolatutazással egy szempillantás alatt felvitt bennünket az első emeletre. A lépcsőn lenézve azt láttam, hogy Mor karon ragadja Lucient, és biccent a többiek felé. Erre a többiek is eltűntek.

 Tudni akarod, mi történt a Tavasz udvarában? – kérdeztem kissé elfúló lélegzettel. Közben szinte felfaltam a tekintetemmel.

A pillantása rabul ejtett, a hangjából pedig csak a zabolátlan vágyat lehetett kihallani.

– Először valami mást akarok.

A szobájába vitt, ami már a *közös* szobánk volt. Pontosan úgy nézett ki, ahogy itt hagytam: hatalmas ágy – ami felé tartott –, két szekrény, íróasztal a kertre néző ablaknál. A kertben virágok pompáztak – rózsaszínben, kékben, fehérben –, és mindenhol burjánzott a zöld.

Arra vártam, hogy az ágyra fektet, de félúton megállt. Az ajtót egy éjsötét szellő halkan betolta. Rhys lassan leereszkedett a vastag szőnyegre, miközben szorosan egymáshoz simultunk. Mintha képtelen lenne elválni a bőrömtől. Én is pontosan így éreztem.

Akárhol értünk is egymáshoz, nagyon meleg, biztonságos, *valóságos* érzés volt. Végtelenül jól éreztem magam, torokszorítóan jól. A kezeimet izmos mellkasára tettem, éreztem,

hogy kalapál a szíve. Lassan végigsimította a karomat, és megfogta a vállamat.

A hüvelykujjával gyengéden masszírozott, kapargatta a kabátomról a piszkot, közben a szemembe nézett. Nagyon vonzónak láttam, még szebbnek, mint az álmaimban, amiknek a segítségével életben tudtam maradni a Tavasz udvarában töltött hetek alatt. Egy ideig csak belélegeztük egymás lélegzetét. Mélyen beszívtam a tüdőmbe az illatát, hagytam, hogy betöltsön.

A párom.

Mintha érezte volna a gondolataimat a kötelékünkön keresztül, mert megszólalt:

- Amikor a kötelékünk elnémult, akkor azt hittem, hogy... Valós félelem árnyékolta be az arcát. Mire eljutottam a Tavasz udvarába, te már nem voltál ott. Tamlin őrjöngve járta az erdőt, utánad kutatott. Érezte valahogy elrejtetted a szagodat. Még én sem tudtalak megtalálni. Szívettépő fájdalmat éreztem a hangjából.
- Egy átjárón keresztül átjutottunk az Ősz udvarába mondtam, és a másik kezemet is a karjára tettem. Az izmai megmozdultak az érintésemre. Azért nem találtál meg, mert két hyberni parancsnok az ételemet vérárnyékkal mérgezte meg. Semmi mágiám nem maradt, és még mostanra sem tért vissza maradéktalanul az erőm.

Gyönyörű arcán hideg düh villant fel. A hüvelykujja is megállt a vállamon.

- Megölted őket, ugye?

Mintha ehhez semmilyen kétség nem férhetne.

Bólintottam.

Jól van.

Nagyot nyeltem.

- Hybern megszerezte a Tavasz udvarát?
- Még nem, de a terved működött. Tamlint cserben hagyták az őrei. Tegnapelőtt volt a tized beszolgáltatásának napja, ezen az alattvalói fele meg sem jelent. Vannak, akik titokban lázadásról

beszélnek. Többen hátat fordítottak az udvarnak, és máshol telepednek le. Úgy tűnik, hogy téged viszont nagyon megszerettek. Úgy tisztelnek, mint egy szentet. – Végre visszatért a régi derű a tekintetébe. – Sokakat nagyon felháborított, hogy Tamlin nem tett semmit azért, hogy megvédjen téged a hyberniektől, és senki nem vette rossz néven tőled, hogy elmenekültél.

Végighúztam az ujjam zakója ezüst hímzésén, és éreztem, hogy az érintésembe beleborzong.

– Nemsokára megtudják, milyen jól vagyok. – Rhys erősebben megszorította a vállamat, mintha most azonnal meg akarná mutatni, milyen jól vagyok. Kissé félrehajtottam a fejem. – És mi újság Ianthe-tel és Juriannel?

Rhys erős mellkasa felemelkedett és lesüllyedt a kezem alatt, ahogy vett egy mély levegőt, aztán kifújta.

Ellentmondásosak a beszámolók. Jurian állítólag visszatért egykori urához, parancsolójához. Ianthe pedig... – Rhys felvonta a szemöldökét. – Gyanítom, hogy neked köszönheti, ami a kezével történt, és nem a parancsnokoknak, ugye?

- Elesett mondtam ártatlan arccal.
- Hatalmasat zakózhatott mondta erre töprengve. Sötét mosoly játszadozott az ajkán, közelebb húzott magához, a kezét pedig lassan lejjebb csúsztatta, a hátamra. Az ajkamba haraptam, kényszerítettem magam, hogy arra figyeljek, amit mond, és ne felejtsek el mindent a keze miatt. Ne bújjak az arcommal szorosan a mellkasához, és ne küldjem a kezeimet én is felfedező útra. Visszavonult a templomába, a sebeit nyalogatja, alig-alig merészkedik ki.
- Az jó. Azt kívántam, hogy a fiatal papnők közül valakinek egyszer legyen már elege őszentségéből, és ölje meg alvás közben.

A csípőjére tettem a kezem, be akartam csúszni a kabátja alá, *érezni akartam*, a bőrét, de... Ő kissé hátrahúzódott. Nem távolodott el teljesen, hanem az egyik kezét a csípőmre tette, a

másikkal viszont a kezem után nyúlt, és óvatosan megvizsgálta a sötétvörös heget, ahol a nyíl átfúródott a bőrömön. A szoba sarkaiban sötétség örvénylett.

Cassian az imént beengedett a tudatába, és megmutatta, mi történt a jégen.
Pihekönnyű érintéssel végigsimította a sérülést.
Eris napjai már régóta meg vannak számlálva. Lucien hamarosan közelebb kerülhet a trónhoz, mint bármikor hitte volna.

Görcsbe rándult a hátam.

- Eris pontosan olyan gonosz, mint amilyennek leírtad.

Rhys a tenyerét az alkaromra csúsztatta, mire libabőrös lettem. Jelezte, mi vár rám hamarosan. Eris eltűnt a gondolataimból. Az ágy csak néhány lépésre volt. De erre Rhys újra mormogott valamit:

- Felfedted előttük, hogy úrnő vagy.
- Nem kellett volna?

Elengedte a karomat, és az ujjperceivel gyengéden megsimította az arcomat.

 Legszívesebben én magam kürtöltem volna szét egy velarisi háztetőről. Jellemző, hogy mindig meghiúsítod a terveimet.

Erre muszáj volt vigyorognom.

 Még mindig felmehetsz egy tetőre, felkapaszkodhatsz egy kéményre, és onnan szétkürtölheted. A velarisiek többsége úgysem tud róla.

A hajamba túrt, és az arcomat maga felé fordította. Csábító mosolyával tovább korbácsolta a vágyamat.

- Ilyen az én Feyre-m, így szeretlek téged. A tekintete a számra vándorolt, éhséget láttam a szemében felcsillanni.
- $-\,A$ nővéreim hol vannak? $-\,A$ gondolatba úgy belerázkódtam, mintha megkondult volna egy harang.

Rhys nem felelt azonnal. A kezét visszahúzta a hajamból, és a mosolya is elhalványult.

 A Szél házában. – Kihúzta magát, és nyelt egyet, mintha valami nyomasztaná. – Odavihetlek... – Láthatólag nehéz volt ezt kimondania. De megtenné. Elnyomná magában a vágyat, és odavinne, ha akarnám. Az én döntésemtől függ. Ha vele voltam, akkor is hagyta, hogy önállóan döntsék.

A fejemet ráztam. Nemsokára elmegyek hozzájuk, de egyelőre még nem. Először össze kell szednem magam, hogy a szemükbe tudjak nézni.

– De jól vannak, ugye?

Mindennél többet mondott, hogy csak rövid hezitálás után válaszolt.

- Biztonságban vannak.

Ez nem volt válasz a kérdésemre, de nem voltam olyan ostoba, hogy azt higgyem, hogy a nővéreim jól érzik magukat a bőrükben. A homlokomat a mellkasának támasztottam.

 Cassian és Azriel felépült – motyogtam, mélyen beszívtam az illatát, és beleborzongtam. – Ugyan mondtad, de valahogy nem tudtam hinni neked. Aztán a saját szememmel láttam.

Rhys megsimogatta a hátamat, a másik kezével a csípőmet fogta.

 Azriel néhány nap alatt helyrejött. Cassian szárnyai viszont...
 az nem volt könnyű menet. Mindennap edzett, hogy visszanyerje régi erejét. A gyógyítónak a szárnya nagy részét újra fel kellett építenie, de Cassian végigcsinálta.

Gombóc nőtt a torkomban, de lenyeltem, és szorosan átfogtam a derekát. A kezét súlyosnak éreztem a csípőmön, de el is lágyultam tőle. A másikkal magához húzott, szorosan nekem simult.

- Mor azt mondta, hogy messze jársz, és ezért nem te jöttél értem.
 - Sajnálom.
- Ne sajnáld! mondtam, és felemeltem a fejem. A szemében megbánást, bűntudatot láttam. – Nem úgy értettem. Csak azt szerettem volna... – A közelségétől nagyon jól éreztem magam. – Hol voltál?

Úgy tűnt, mintha hezitálna, és aztán szándékolt közömbösséggel szólalt meg:

 Nem hagyhattam rád az egész munkát. Mégiscsak az ellenség kezében voltál, és aláaknáztad Tamlin udvarát.

Nem hagytam magam.

- Hol voltál?

Mivel Az nem olyan régóta tud csak járni, ezért magamnak kellett néhány feladatot elvégeznem.

Összeszorítottam a fogam.

- Például?

Előrehajolt, és a nyakamat kényeztette.

– Nem akarod inkább a párodat kényeztetni, akinek az elmúlt hetekben iszonyúan hiányoztál?

Finoman az arcára tettem a kezem, és a homlokomat ráncolva kissé eltoltam magamtól.

Azt akarom, hogy a párom mondja meg nekem, hol volt.
 Aztán.. kényeztetlek.

Rhys játékosan rágcsálta az ujjaimat.

Micsoda egy kegyetlen, parancsolgató nőszemély vagy!
 Összevont szemöldökkel méregettem.

Sóhajtott.

A kontinensen jártam. A halandó királynők palotájában.

Elakadt a lélegzetem.

- *− Hol?*
- Hát, tulajdonképpen csak odarepültem, de...
- Teljesen egyedül?

Elképedve nézett rám.

- Lehet, hogy a Hybernben elkövetett hibák mást jeleznek, de biztosíthatlak arról, hogy teljes mértékben képes vagyok arra, hogy...
- Behatoltál az emberek birodalmába, az oroszlánok barlangjába, és nem vittél senkit magaddal?
 - Jobb, hogy én mentem, mint valaki más.

Már a kezdetektől fogva létezett ez a probléma: mindig ő akart mindent csinálni, mindig fel akarta áldozni magát.

De miért? – erősködtem. – Miért vállaltad ezt a kockázatot?
 Történt valami?

Az ablak felé pillantott, mintha ellátna a halandók földjéig. A szája elkeskenyedett.

- Aggódom, mert akkora a csend, a mozdulatlanság az óceánnak azon a partján. Semmi jele a mozgósításnak, és más területek uralkodói sem kérnek segítséget. A hyberni ügy óta nem hallottunk róluk. Ezért úgy gondoltam, utánajárok a dolognak. Gyengéden megfricskázta az orrom, és közelebb vont magához. Már a határon jártam, amikor újra megéreztelek a kötelékünkön keresztül. És mivel a többiek közelebb voltak hozzád, ezért őket küldtem érted.
 - Nem kell bocsánatot kérned.

Az állát a fejem búbjára tette.

- Ott akartam lenni, ahol te, érted akartam jönni. Én akartalak hazahozni.
 - Ez annyira illett volna hozzád. Imádod a drámai jeleneteket.

Halkan nevetett, én pedig minden porcikámban éreztem, ahogy a teste belerezeg a nevetésbe.

Az biztos, hogy a távollétemben készült a háborúra. Azt vártam volna, hogy tétlenül fog ülni a hátsóján? Rhys, a született stratéga, aki mindig egy lépéssel mások előtt jár? Hát persze hogy kihasznált minden időt. Felmerült bennem, hogy kérdéseket tegyek fel neki, de ebben a pillanatban túlzottan élveztem a teste melegét. Minden más várhatott.

Puszit nyomott a hajamra.

- Itthon vagy újra.

Reszkető, halk hang szakadt ki belőlem. Bólintottam, és szorosan hozzásimultam. Otthon. Nemcsak Velarisben, hanem bárhol, ahol ő ott van, és a családunk.

Ébenfekete karmok cirógatták lágyan a mentális védőpajzsomat, jelezték a vonzódást és a kérdést. Leengedtem a védőpajzsomat, és ő is a sajátját. A tudata úgy borította be az enyémet, mint a karja a testem.

Minden másodpercben fájt a hiányod – mondta, és megpuszilta a szám sarkát. – Hiányzott a mosolyod. – Az ajkával végigsimította a fülcimpáimat, én pedig hátrahajoltam. – A nevetésed. – Csókot lehelt a nyakamra, közvetlenül a fülem alá, én pedig picit oldalra billentettem a fejem, hogy jobban odaférjen. Azt akartam, hogy többet vegyen el belőlem. Sokkal többet. – Az illatod – búgta.

Behunytam a szemem, a keze pedig a csípőmről a hátsómhoz vándorolt.

- Hiányoltam a hangokat, amiket kiadsz magadból, amikor benned vagyok. – Egy puszit nyomott a vállgödrömbe, amitől teljesen elolvadtam.
 - Te vagy az én bátor, vakmerő, tettre kész párom.

Felemelte a fejét, mire én kényszeredetten kinyitottam a szemem. Találkozott a tekintetünk. Ő lassú mozdulatokkal kényeztette a hátam, a hátsóm, aztán feljebb csúsztatta a kezét.

- Szeretlek - mondta.

Bár én tudtam ezt, és korábban sem volt semmi kétségem efelől, a szeméből sugárzó fény szó szerint kihúzta a talajt a lábam alól.

Égtek a szememben a könnyek, lecsorogtak az arcomon, még mielőtt tehettem volna bármit is ellene.

Rhys előrehajolt, és lenyalta őket. Egyiket a másik után. Mint régen. Hegyalján.

Te döntesz – mormogta az arcomhoz simulva. – Vagy tisztára nyalogatlak, centiméterről centiméterre... – Finoman végighúzta a kezét a mellemen. Mintha napok állnának rendelkezésünkre, és senki se zavarhatna bennünket. – Vagy bemászol a kádba. A víz már biztos készen van.

Picit elhúzódtam, és felvontam a szemöldököm.

– Arra célzol, hogy bűzlök?

Vigyorgott, mire a szívem majdnem kiugrott a helyéről.

Ilyesmit soha nem mondanék. De... – A tekintete elsötétült, ahogy végignézett a ruhámon. Egy pillanatra elfelejtett minden vidámság, évődést. – Ragadsz a vértől. A sajátodtól, de másokétól is. Úgy gondoltam, hogy kötelességem a férjedként egy fürdőt kínálni neked, mielőtt szőröstül-bőröstül felfallak.

Elnyomtam a nevetésem, és hátrasimítottam a haját. Élveztem, ahogy a selymes, tintafekete tincsek csúszkálnak az ujjaim között.

- Hogy te milyen figyelmes vagy! Bár még mindig nem tudom túl tenni magam azon, hogy a többieket kidobtad a házból, hogy kettesben lehessünk.
 - Időnként azért vannak előnyei, ha főúr az ember.
- Szerintem ez egyértelmű példája annak, hogyan élhet vissza a hatalmával az ember.

Halványan mosolygott.

- Akkor mi legyen?
- Nagyon szívesen kipróbálnám, hogy lenyalogasd egy egész hét verejtékét és vérét rólam...
 A szeme felcsillant a kihívás hallatán, mire megint nevetnem kellett.
 De inkább fürdők egyet.

Tényleg kissé csalódottnak tűnt. A mellkasánál eltoltam magamtól. Felálltam, és a szomszédos fürdőszoba felé vettem az irányt. A hatalmas, kád tele volt forró, gőzölgő vízzel és...

- Habfürdő?
- Van valami kifogásod ellene?

Vigyorogtam, és kigomboltam a kabátomat. Az ujjaim feketélltek a kosztól és az alvadt vértől.

– Lehet, hogy egy fürdőtől még nem leszek elég tiszta.

Csettintett az ujjával, és a bőröm egyből tiszta, csillogó lett. Csak pislogtam.

 Minek nekem egyáltalán fürdő? – Hasonlót csinált már Hegyalján is, akkor mágiával tisztított meg és látta el a sebeimet. Soha nem kérdeztem, hogy csinálta.

Az ajtófélfának dőlve nézte, hogy lehámozom magamról a szakadt, mocskos kabátot. Úgy nézte, mintha a világon semmi nem lenne fontosabb ennél.

 A kosz lényege megmarad – mondta, miközben figyelte, hogy kikötöm a csizmámat. A hangja rekedtté vált. – Mint egy olajréteg.

És tényleg... bár a bőröm tisztának látszott, mégis úgy éreztem, mintha nem mosakodtam volna. Kiléptem a csizmámból, és az is a kabáton landolt.

- Ezek szerint te a látszatot tudod befolyásolni.
- De mit szöszmötölsz már annyit? panaszkodott, és az állával a kád felé intett.

Belül mosolyogtam. Kibújtam az ingemből, ledobtam a márványpadlóra, és közben többet nyújtózkodtam, mint valójában kellett volna. A nap átsütött a kádból felszálló gőzön, és fehérarany csíkokat festett közénk. Rhys a meztelen felsőtestem láttán nyögött egyet. Annyira vágytam az érintésére, hogy a mellem szinte belefájdult, és minden akaraterőmre szükség volt, hogy ne vessem rá magam. De úgy csináltam, mintha nem történt volna semmi, kigomboltam a nadrágom, és leengedtem a földre. Az alsóneműmmel együtt.

Üveges lett a tekintete.

Önelégülten rámosolyogtam, és megkockáztattam egy pillantást a lába közé, ahol a nadrágjának feszült a bizonyíték, hogy mit tettem vele az imént.

- Kár, hogy a kádban nincs elég hely két személynek mondtam mézédes hangon.
- Hibát követtünk el a lakás kialakításakor. Holnap korrigálni fogom. – A hangja mélyről jött, rekedt volt, láthatatlan kezek simogatták a mellemet, a hasamat, a lábam közét.

Nagy Anya, légy hozzám irgalmas! De valahogy sikerült bejutnom a kádba. Sőt, még az is eszembe jutott, hogy kell mosakodni.

Rhys végig az ajtónál állt, és némán figyelt. Elképzelhető, hogy bizonyos testrészeimet alaposabban tisztogattam, mint a többit. Talán azért, mert így jobban látott. Olyan erővel csimpaszkodott az ajtókeretbe, hogy a fa nyikorgott. De nem mozdult a helyéről, akkor sem, amikor megtörülköztem és átkeféltem a hajam. Mintha az önuralom gyakorlása is a játék része lenne, bár az egész testem érezte őt, ahogy mögöttem áll, éreztem az auráját és a szemét, ahogy a tükörben engem néz.

 Teljesen tiszta vagyok – jelentettem ki végül, szintén rekedten, és álltam a tekintetét. A válla mögött sötétség, csillagok örvénylettek. Egyet pislogott, és ezek eltűntek, de a szemében továbbra is ott fénylett valami éhség.

Megfordultam, és reszkető ujjakkal szorosan magam köré csavartam a törülközőt.

Kinyújtotta a kezét. A puha törülköző nyomasztóan súlyosnak tűnt, amikor az ujjaimat az övébe fontam, és érdes tenyere a bőrömet simogatta. Hogy mennyire hiányzott a keze!

A hálószobába vezetett, egészen lassan, lépésenként. A kabátja alatt kirajzolódtak erős hátizmai. Alatta keskeny csípője, feszes hátsója... Felfalom, tetőtől talpig. Megzabálom...

Rhys megállt az ágy előtt, elengedte a kezem, és hátrébb lépett egyet.

A szemem alatti horzsolásra tévedt a tekintete, és az arckifejezése kissé lehűtötte a forróságot, ami már azzal fenyegetett, hogy eléget.

Nyeltem egyet. A hajamból csöpögött a víz a szőnyegre.

- Nagyon rosszul néz ki?
- Majdnem teljesen begyógyult. Újra hullámzott a sötétség.

Néztem tökéletes arcát. Minden vonalat, kontúrt szemügyre vettem.

Félelmet, haragot, szerelmet, mindent láttam rajta, ahogy bölcsességet, ügyességet, erőt. Hagytam, hogy a törülköző a földre csússzon.

Rhys tetőtől talpig végigmért. A kezemet a mellkasára téve éreztem, hogy mennyire kalapál a szíve.

 Te is fel tudnál falni engem? – Kihívóan akartam mondani, de inkább könyörgésnek hatott.

Rhys mosolya sötét volt.

- Nem is tudom, hol kezdjem, annyi lehetőség van. Felemelte az ujját, mire szaporábban kezdtem kapkodni a levegőt, mert az ujjhegye ráérősen körbejárt a mellbimbóm körül, az egyik, aztán a másik körül.
 - Talán itt kezdem motyogta.

Összeszorítottam a combjaimat. Észrevette, sötét mosolya szélesebb lett. Mielőtt az ujjával a mellbimbómhoz ért volna, mielőtt megkaptam volna azt, amire vágytam, amire annyira vágyakoztam, az ujjai a nyakam, állam, szám felé siklottak.

Leheletfinoman húzta végig az ujját az ajkamon.

 Vagy itt is nekiállhatok – mormolta, és az ujja hegyét a számba tolta.

Bekaptam, szívogattam, és a nyelvemmel az ujjbegyén táncoltam.

Rhys halk nyögés kíséretében kihúzta a számból az ujját, és lefelé vándorolt vele. Le a nyakamra, a mellemre, egyenesen a mellbimbóm felé. Egyre lejjebb.

A hasamon köröket rajzolt, a szemembe nézett, és ezt búgta:

- Vagy...

Továbbment, az én fejem pedig teljesen kiüresedett, és csak erre az ujjára tudtam gondolni, erre az érintésre. Egyre mélyebbre vándorolt, egyenesen oda, ahol a legjobban akartam.

- Vagy? - nyögtem ki.

Lehajtotta a fejét, a haja a homlokába hullott, ahogy az ujját nézte, amelyik a testemen ügyködött.

Követtem a tekintetét.

 Vagy itt is kezdhetem – mondta torokhangon. Az ujja célba ért, lassan, évődve körözött vele a lábam közötti érzékeny területen. – Jó lenne ott – mondta halkan zihálva. – Vagy talán itt is – tette hozzá, és az ujját belém tolta.

Felnyögtem, megfogtam a karját, és a körmömet izmos karjába mélyesztettem. Gyengéden kihúzta az ujját, és halkan, évődve kérdezett:

– Na, drága Feyre-m, hol kezdjem?

Elfelejtettem beszélni, gondolkodni. És nem volt kedvem tovább játszani. Kegyetlen, finom, hajlékony kezét a szívemre tettem, a mellem alsó hajlatára, és mélyen a szemébe néztem. És akkor kimondani azokat a szavakat, amikkel véget vethetek minden évődésnek. A szavak mélyen belülről jöttek.

– Az enyém vagy.

Erre elvesztette az önuralmát. A ruhái eltűntek, egyszerre az összes, és a szája az enyémig ereszkedett.

Nem egy gyengéd csók volt. Nem puha, tapogatózó, óvó. Vad volt, kisajátító, zabolátlan. Mint aki levetkőzte minden gátlását. Az íze... a szaga... a melegsége... birtokló nyelve... Otthon, *otthon* voltam.

A hajába túrtam, közelebb húztam magamhoz, miközben viszonoztam izzó csókjait. Nem tudtam betelni vele, mindenhol meg akartam érinteni, mindenhol érezni akartam őt.

Szorosan egymáshoz simultunk, Rhys pedig az ágyhoz tolt. A hátsómat masszírozta. Én pedig az ujjaimmal fedeztem fel a testét, puhaságát, keménységét. Pompás, erős szárnyai a hátán feszültek, szélesre tárta őket, aztán újra összezárta.

A lábszárammal hátul az ágynak ütköztem. Rhys megállt, reszketett az izgalomtól. Hagyott időt nekem, hogy magamhoz térjek. Még most is. A szívem odarepült hozzá, elvettem a számat az övéről, és a szemébe néztem, miközben lefeküdtem a fehér lepedőre.

Meztelenül feküdtem előtte, ő meztelenül állt előttem. A testem szinte elhalt a kéjtől.

 Rhys – leheltem, úgy hangzott a számból a neve, mint valami könyörgés.

Remegtek a szárnyai, mellkasa emelkedett és süllyedt. A szemében csillagok szikráztak. A mohó éhség mögött rejlő vágy, a csodás szemében tükröződő vágy miatt akaratlanul is a térdén lévő tetoválásra pillantottam. A csillagokkal megkoronázott hegyre, udvara jelképére, vagyis a mi udvarunk jelképére. Az ígérete jutott

az eszembe, hogy ő soha senki előtt nem fog meghajolni, a koronáján kívül.

És rajtam kívül.

Az enyém volt, egyedül az *enyém*. Ezt a gondolatot küldtem át a kötelékünkön.

Akartam őt, most, azonnal. A testemen, a testemben *akartam* őt. Éreznem kellett őt, megtartanom, érezni akartam a leheletét a bőrömön. Megérezte sürgető vágyamat, megérezte a kettőnket összekötő, elpusztíthatatlan köteléken keresztül.

Megbabonázott a tekintete, folyamatosan nézett, miközben rám feküdt. Mozdulatai olyan elegánsak voltak, mint amikor egy nagymacska vadászik. Összekulcsoltuk az ujjainkat, a térdével finoman eltolta egymástól a lábaimat, közéjük feküdt, és szeretve, gyengéden, lágyan belém hatolt.

– Az enyém vagy – súgta a fülembe.

Teljesen hatalmába kerített az érzés, hogy bennem van. Felegyenesedtem, és a száját kerestem. A nyelvemet végighúztam a fogain, és nyeldekeltem szenvedélyes nyögéseit, miközben ő lágy csípőmozdulatokkal egyre mélyebbre hatolt belém. Mélyebbre és még mélyebbre.

Otthon, *otthon* voltam.

Rhys teljesen elfoglalt engem, megállt, lehetőséget hagyott arra, hogy újra teljesen átélhessem az érzést, hogy teljesen megtelít, és ekkor azt hittem, hogy a következő pillanatban felrobbanok a holdfényben és a tűzben. Azt hittem, hogy belehalok az engem leterítő elképzelhetetlen erőtől.

Zihálásomba sírás is vegyült, és az ujjaimat a hátába mélyesztettem. Rhys a szemembe nézett, és olvasott a tekintetemből.

 Soha többet – ígérte meg, aztán visszahúzódott, és szinte elviselhetetlen gyengédséggel újra előrenyomult. Megcsókolta a homlokomat, a halántékomat. Elfelejtettem beszélni. Nekinyomtam a csípőm, még mélyebben, keményebben akartam magamban érezni őt. Gyorsabban. Engedelmeskedett.

Minden mozdulattal, közös lélegzetvétellel, elsuttogott szerelmes szóval, nyögéssel fényesebben sugárzott a kötelékünk.

Sokáig így maradtunk, összefonódva, csak hallgattuk csillapodó légzésünket, olyan édes volt, mint valami zene.

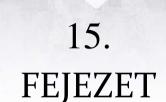
Egy idő után Rhys kicsit megemelte a felsőtestét, és megfogta a jobb kezem. Nézte a tetoválást, és megpuszilta az egyik kékesfekete tintával rajzolt örvényt.

Nagyot nyelt.

 Hiányoztál. Minden másodpercben. Minden egyes pillanatban – mondta, és finoman körözni kezdett a csípőjével, amitől halkan felnyögtem. – A beszélgetéseink is hiányoztak. Hogy együtt nevessünk. Hiányoztál az ágyamból, de még jobban hiányoztál mint barátnő.

Égett a szemem.

- Tudom nyögtem ki, és megsimogattam a szárnyát. Tudom. Csókot nyomtam meztelen vállára, közvetlenül egy illír tetoválás fölé.
- Soha többet tettem én is ígéretet. És még sokszor elsuttogtam, miközben a nap már megindult útján.

A NŐVÉREIM VELARISBE ÉRKEZESÜK ÓTA nem hagyták el a házat. Nem kértek semmit, és senkit nem akartak látni.

Muszáj volt meglátogatnom őket.

Lucien a nappaliban várt bennünket, együtt mentünk le Rhysszel. Cassian és Azriel *szokás szerint* az ebédlőben, a folyosó túloldalán érkezett, és onnan tartották szemmel Lucient. Cassian vigyorogva, felvont szemöldökkel nézett rám.

Mire én figyelmeztető pillantást vetettem rá. És ha ez még nem lett volna elég, Azriel az asztal alatt belerúgott Cassian sípcsontjába. Cassian nagyra nyílt, ártatlan szemmel nézett Azrielre, mintha azt akarta volna kifejezni, hogy *nem is akart megszólalni*. Megfordultam, és az ebédlőbe mentem, Lucien felállt.

Uralkodnom kellett magamon, hogy ne grimaszoljak, Lucien ugyanis még mindig a szakadt, koszos ruháját viselte, az arca és a keze viszont tiszta volt. Szereznem kellett volna neki valamit, gondoskodnom kellett volna róla. De sajnálatom gyorsan elpárolgott, amikor Rhys mellém lépett. Lucien szája kissé lefelé görbült, mintha látta volna, hogy a kötelékünk Rhysszel szinte fénylik. Barna és fémarany szemével a kezemre nézett, viseltem a

csillagzafír-köves ezüstgyűrűmet. Rhysand pedig egy hasonló, de egyszerű ezüstgyűrűt viselt. Azelőtt húztuk fel egymás ujjára, mielőtt lejöttünk, meghittebb pillanat volt, mint egy nyilvánosan tett hűségeskü. Előtte viccelődve megfenyegettem Rhyst azzal, hogy visszaviszem a gyűrűt a Takácsnak, hogy Rhys utána kénytelen legyen visszaszerezni. Rhys nevetve azt mondta, ha valamivel bosszút akarok állni rajta, akkor talán egy másik lényt válasszak, hogy megküzdjön vele, aki nem azt a testrészét akarná lenyisszantani, ami *számomra* is a legfontosabb.

De ez a sok öröm, a nevetésünk visszhangja, a néma ígéretek boldogsága mindez Lucien megvető mosolyára elhalt, mint a száraz lomb a tűzben. Nyeltem egyet. Rhys is észrevette.

A párom a díszesen faragott ajtófélfának dőlve így szólt Lucienhez: – Gondolom, Cassian és Azriel felvilágosított, mi vár rád, ha bárkit megfenyegetnél ebben a házban vagy városban. Olyan halálnemeket mutatnánk meg neked, amiket el sem tudsz képzelni.

A két illír harcos tényleg gúnyosan vigyorgott. Azriel különösen ijesztő volt.

A gyomrom alig érezhetően görcsbe rándult a fenyegetésre, amit hezitálás nélkül valóra is váltanának. Lucien a barátom volt, vagy legalábbis egykor az volt. Vagy legalábbis nem volt az ellenségem...

Meg tudom érteni – folytatta Rhys, és zsebre tette a kezét –, milyen nehezek voltak az elmúlt hónapok a számodra. Tudom, hogy Feyre beavatott téged a valós helyzetbe, hogy nem olyanok vagyunk, mint a hírünk. – Mielőtt lejöttünk, mindent átküldtem neki a kötelékünkön keresztül, ami a Tavasz udvarában történt. – De két külön dolog, ha az ember csak hall valamiről, vagy a saját szemével látja is. – Vállat vont. – Gondját viseljük Elainnek. Az ő döntése volt, hogyan akarja itt berendezni az életét. Bennünket és néhány megbízható szolgát kivéve senki nem teszi be a lábát a Szél házába.

Lucien nem szólalt meg.

 – Már jóval azelőtt szerelmes voltam Feyre-ba – folytatta Rhys halkan –, hogy ő ezt viszonozta volna.

Lucien karba tette a kezét.

- Csodás, hogy megkaptad, amit akartál.

Egy pillanatra behunytam a szemem.

Cassian és Azriel mozdulatlanul várta Rhys parancsát.

- Csak egyszer fogom elmondani, amit most hallani fogsz búgta az Éjszaka udvarának főura. Lucien alig láthatóan megborzongott.
 Már azelőtt sejtettem, hogy Feyre a párom, hogy megtudtam volna, hogy együtt van Tamlinnel. Amikor tudomást szereztem róla... Akkor átengedtem volna őt neki, ha boldoggá tette volna.
- Mégis eljöttél a házunkba, és az esküvőjük napján raboltad el Feyre-t!
- Amúgy is nemet mondtam volna kapcsolódtam be, és előreléptem. – Lefújtam volna az esküvőt. De ezt te is tudtad, Lucien.

Rhysand folytatta, mielőtt Lucien bármit is válaszolt volna.

Készen álltam arra, hogy a páromat átengedjem egy másik férfinak. Végignéztem volna, hogy hozzámegy feleségül, ha ez neki örömet okozott volna. A szenvedését viszont nem akartam látni, tétlenül nézni, ahogy napról napra sorvad. És abban a pillanatban, hogy ez a szarházi szétverte a saját dolgozószobáját, amikor bezárta Feyre-t, akkor... – A szárnyai kitárultak a háta mögött. Lucien hátrébb lépett egyet.

Rhys vicsorgott. A testem beleremegett a sötét mágiába, ami a szoba sarkaiból felénk áramlott. Nem féltem. Nem féltem tőle. Viszont tudtam, hogy mennyire megrendült az önuralma. Rhys folytatta:

A párom egy napon lehet, hogy megbocsát Tamlinnek.
 Tamlinnek és neked. De én soha nem fogom elfelejteni, hogy milyen volt, amikor azt éreztem, hogy Feyre fél. – Forró lett az arcom.

Cassian és Azriel persze tudott arról, hogy Tamlin ripityára verte a saját dolgozószobáját, engem pedig bezárt a házába. Elég volt felidézni az emléket, és Cassian szemében düh lángolt, és még én is éreztem, milyen hideg áramlik Azrielből.

Lucien becsületére legyen mondva, nem hátrált meg, bár egyként sorakoztak fel vele szemben. *A ravasz róka a szárnyakon érkező halál előtt.* Meg fogom festeni.

– Ismétlem, erről a témáról most hallasz engem utoljára – folytatta Rhys. Az arca ijesztően nyugodt lett. – Feyre nem tett kárt Tamlin becsületében, és nem is csapta be. Hónapokkal később szóltam csak neki a bennünket összekötő lelki kapcsolatról, és ezért pokoli ribilliót csapott. Lucien, talán most, amikor te is nagyon hasonló helyzetben vagy, talán megérted, milyen érzés. De ha ez túlságosan nehezedre esik, akkor remélhetőleg elég okos vagy hozzá, és befogod a szádat. Mert ha még egyszer ilyen megvető pillantást vetsz a páromra, akkor nem fogom feleslegesen jártatni a számat, és elmetszem az átkozott torkod.

Rhys annyira nyugodt, barátságos hangon beszélt, hogy a szavai értelme nem is jutott el azonnal a tudatomig. És amikor ez megtörtént, olyan érzésem lett, mintha valami nagyon megfeküdte volna a gyomromat.

Lucien toporogva méregetett bennünket. A szívverésemet számoltam, és azon gondolkodtam, mit lépjek, ha valami ostobaságot csinálna. De ő halkan így szólt:

 A történet korántsem olyan egyszerű, ahogy én azt képzeltem.

Okos válasz. Rhys arcáról elpárolgott a harag, és Azriel és Cassian testtartása is mintha ellazult volna. Muszáj kitalálnom, mit csináljak Luciennel. Már ha a páromnak nincs kész terve vele. Rhysre pillantottam, de ő felvont szemöldökkel jelezte, hogy szabadon dönthetek. A torkomat köszörültem.

Csak egyszer, mondta Lucien, amikor együtt menekültünk. Csak ennyit akar. Csak egyszer akar beszélni Elainnel. És aztán mi lesz?

– Meglátogatom a nővéreimet a Szél házában – mondtam neki. Rám nézett. Kényszeredetten elmosolyodtam. – Velem tartasz?

Lucien a három férfi tekintetének kereszttüzében vette fontolóra az ajánlatomat. Bólintott. Ezúttal is okosan döntött.

Hamarosan elindultunk, ahogy felsiettünk a tetőre, Lucien kicsit szétnézett a házban. A hálószobákba nem mentünk be, Lucien persze nem is kíváncsiskodott.

A tetőn Azriel magunkra hagyott bennünket, hadarva bocsánatot kért, hogy még valami fontosat el kell intéznie. Cassian dühös pillantása alapján gyanítottam, hogy az Árnyénekes csak kitalálta ezt a kifogást, hogy ne neki kelljen Lucient a Szél házába szállítania. Rhys alig láthatóan biccentett Azriel felé, és ebből éppen az ellenkezőjét szűrtem le: valami tényleg elindult, titkos tervek szerint, és ebben nem is volt semmi meglepő. Miután meglátogatom a nővéreimet, megtudakolom, pontosan mi folyik itt.

Cassian magasba szállt a közömbös arcot vágó Luciennel, Rhys pedig engem vett a karjába, és együtt lőttünk ki a felhőtlen tiszta égre. Minden szárnycsapással enyhült bennem a feszültség, ahogy mélyen belélegeztem a tenger- és citrusillatú levegőt. Annak ellenére így éreztem, hogy minden szárnycsapás egyre közelebb vitt a Szél házához, a nővéreimhez.

A Szél házát Velaris fölé, egy lapos fennsík vöröses, napmeleg kövébe vájták. Számtalan erkély és terasz sorakozott az ezerlábnyi mélység felett. Velaris kacskaringós utcái a hegy lábánál futottak, középen a Sidra kanyargott, és csillogó, világoskék szalagnak tetszett a déli napsütésben.

Az ebédlő előtti teraszon landolva egy pillanatra bele akartam feledkezni a látványba: a város, a folyó, a távoli tenger látványába. A szakadékokkal teletűzdelt hegylánc Velaris túloldalán magasodott, felettünk pedig ott ragyogott a sugárzóan kék ég... A Szél háza volt a második Otthonom, sokkal fényűzőbb, *komolyabb* hangulatú volt, mint a városi házunk. Itt fogadtuk a vendégeinket és bonyolítottuk a fontos találkozóinkat.

A Szél házát sokkal jobban kedveltem a másik palotánál a Rémálmok udvarában. De az is a birodalmamhoz tartozott, ahogy a holdkő palota is a hegycsúcson, a hegyben pedig a Kőbe vájt város. Az ottani alattvalóim viszont... Elhessegettem a gondolatot, és a hajamat a fülem mögé simítottam, mert a lágy szellő Rhys védőpajzsa ellenére kihúzott a copfomból néhány tincset.

Lucien a korláthoz lépett, és ámulva nézte a várost. Nem lepődtem meg rajta.

Hátrapillantottam Rhysre és Cassianre. Rhys kérdőn vonta fel a szemöldökét.

Várj bent!

Rhys vigyorgott. Nem akarsz tanúkat, mikor lelököd őt a szakadékba?

Hitetlenkedő pillantással viszonoztam a vigyorát, és odamentem Lucienhez. Rhys és Cassian visszavonult. Még hallottam, hogy Rhys sürgősen inni akar valamit, aztán az ebédlőbe vezető üvegajtó szinte zajtalanul kinyílt és becsukódott. Ott, az ebédlőben ismertem meg egykor az új családomat.

Lucienhez léptem, vörös haját borzolta a szél.

- Nem ezt vártam mondta, a tekintetét továbbra is Velarisre szegezte.
- Hybern támadása óta még mindig van mit újjáépíteni a városban.

A tekintete a kőkorlátra vándorolt.

 Bár abban nem vettünk részt, de mégis sajnálom. De az előbb nem erre gondoltam.
 Az ebédlő, Rhys és Cassian felé nézett, akik pohárral kezükben a hatalmas tölgyfa asztalnak támaszkodva álltak, és úgy tettek, mintha nem tartanának szemmel bennünket.

A homlokomat ráncoltam, majd Lucien felé fordultam. Bár nagyon vágytam már a találkozásra a nővéreimmel, sőt, szinte kézzel fogható volt a vágyam, hogy hozzájuk siessek, nem hagyhattam Lucient így magára.

– Rhys Calanmai estéjén megmentette az életemet – kezdtem, aztán mindent elmeséltem neki, az egész történetet abban a reményben, hogy megért. Felfogja, hogy Elain valóban biztonságban van itt, vele együtt. Egy idő után kihívtam Rhyst, és arra kértem, hogy beszéljen ő is a múltjáról. Nem bocsátkozott részletekbe, nem számolt be a kínlódásairól, szenvedéseiről, azokról, amik nekem egykor a hegyi kunyhóban könnyeket csaltak a szemembe. De erre most nem is volt szükség.

Lucien hallgatott. Akkor sem szólalt meg, amikor én folytattam a történetet. Cassian időnként közbeszúrt egy-egy megjegyzést, milyen volt együtt élni két olyan barátjával, akik valódi lelki társak, egy pár, de ők maguk nem tudnak róla.

Fogalmam sem volt arról, mennyi idő telt el, mikor fejeztük be A hyberni eseményeket mondtam még el, és visszatérésemet a Tavasz udvarába. Ezután csend ereszkedett közénk. Rhys és Cassian magunkra hagytak bennünket. A hallottak láthatóan felkavarták Lucient. A tekintete fátyolosnak tűnt, aztán vett egy nagy levegőt, és a kezével végig simított az arcán.

– Saját szememmel láttam, hogy Rhys milyen visszataszító dolgokat tett, hogyan viselkedett, amikor a sötét herceg szerepét játszotta. Te meg most azt mondod, hogy az egész hazugság volt. Álarcosbál. Azért, hogy megvédje ezt a várost és az itt lakókat. Normális esetben kinevetnélek, hogy ezt te elhiszed neki, de... a város tényleg létezik, és még a Hajnal udvarában lévő városoknál is elképesztőbb.

- Lucien...

- Ráadásul szerelmes vagy belé. Ő pedig viszontszeret. A hajába túrt. – És ezek az emberek, akiket egész életemben utáltam, akiktől féltem, nos... ők a te új családod.
- Amren valószínűleg hevesen tiltakozna az ellen, hogy ő bármit is érez irántunk...
- Amrennel ijesztgettek bennünket kis pisis korunkban, ha nem fogadtunk szót: Amren megissza a véredet, és magával visz a pokolba! Közben meg az imént úgy viselkedett, mint egy aranyos néni.
 - Itt az udvarban mi nem nagyon adunk a formaságokra.
- Ezt már észrevettem. Rhys egy teljesen hétköznapi városi házban lakik, te jó Üst, ez elképesztő! – Úgy hadonászott, mintha az egész várost mutatni akarná.

Nem tudtam, mit mondhatnék, ezért inkább hallgattam.

- Nem tudtam, hogy a te történetedben én vagyok a negatív szereplő – mondta halkan.
 - Nem vagy az. Legalábbis nem mindig.

A távolban a nap a hullámokon táncolt, és a tengert csillogó fénybe vonta.

- Elain semmit sem tud rólad. Csak annyit, amennyit Rhys mondott: egy főúr fia vagy, a Tavasz szolgálatában állsz, és segítettél nekem Hegyalján. Semmi mást. Bár Elain nem is érdeklődött utánad. Ezt Rhystől tudtam, de nem mondtam ki hangosan. Kihúztam magam. Szeretnék találkozni vele. Tudom, hogy mennyire türelmetlen vagy...
- Menj csak! mondta, és a korlátba kapaszkodott. Szólj, ha
 Elain készen áll a találkozásra velem.

Majdnem megsimogattam a hátát, majdnem vigasztalni próbáltam. De nem tudtam mit mondani, így sarkon fordultam és bementem a házba.

Rhys Nestát és Elaint szomszédos szobákban helyezte el, mind a kettőből pompás kilátás nyílt a városra, a folyóra és a hegyekre. Nesta ezúttal épp a könyvtárban tartózkodott.

Cassian feszültnek tűnt, amikor hárman elindultunk a könyvtár felé a folyosókon és lépcsőkön át. Mindenhol visszhangzott a szárnyai suhogása és az ablakokat rázó szél tompa süvítése. Vajon miért ilyen nyugtalan? Ő is akkor találkozott Nestával utoljára, amikor Hybernben voltunk? Ezt meg akartam kérdezni Rhystől, de ezzel már elkéstem. Cassian megállt egy ajtó előtt, és kinyitotta.

A könyvtár ajtaja volt. Egy fotelba simulva, ölében egy könyvvel ott ült Nesta, de *kicsit sem* emlékeztetett önmagára. Nyugodtnak tűnt, majdnem lazának. Mint aki megbékélt önmagával.

Abban a pillanatban, hogy meghallotta a lépteimet a kövön, felugrott és kihúzta magát. A könyv becsapódott. Nesta szürkéskék szemében a meglepetés halvány szikráját se véltem felfedezni, amikor rám nézett.

Én is figyelmesen néztem őt.

Nesta halandóként szép volt. Főtündérként pedig lélegzetelállító. Cassian némasága elárulta, hogy valószínűleg ő is ugyanezt gondolja.

A nővérem ónszürke, egyszerű szabású, ám drága szövetű ruhát viselt. A haját befonták, és mintegy koronaként tűzte fel a fejére. Ez a hajviselet kiemelte hosszú, fehér nyakát – a nyaka teljesen magára vonta Cassian figyelmét is, de aztán gyorsan elkapta róla a tekintetét, mert Nesta végig mért bennünket, és így szólt hozzám:

Visszajöttél.

A frizurája eltakarta hegyes füleit, de földöntúli báját és eleganciáját semmi nem tudta elfedni, ahogy egy lépést közeledett hozzám. A pillantását ezúttal Cassianre szegezte, de a kérdést hozzám intézte.

Mit akarsz?

Mintha gyomorszájon vágtak volna.

Egyes dolgaidon a halhatatlanság sem változtatott.

A tekintete jéghideg volt.

Van valami oka a látogatásodnak, vagy olvashatok tovább?

Rhys vigasztalóan megsimította a kezem, de a vonásai megkeményedtek, dühös volt.

Cassian viszont görbe mosollyal az arcán lazán odalibbent hozzá. Nesta úgy állt ott, mint egy karó. Cassian felvette a könyvet, elolvasta a címet, és vihogva mondta:

Nahát, ki gondolta volna, hogy ilyen romantikus lélek vagy!
 Nesta gyilkos pillantást vetett rá.

Cassian a könyvet lapozgatva így szólt hozzám:

 Feyre, nem sok mindenből maradtál ki, míg távol voltál, és az ellenségeinket aprítottad. Végig ez ment, mint most.

Nesta felém pördült.

- Sikerült? Végeztél velük?
- Majd meglátjuk, hogy alakul mondtam visszafogottan. –
 Ianthe-et viszont móresre tanítottam. Nesta szemében düh és félelem villant, én pedig hozzátettem: Nem voltam elég alapos.

A kezére néztem, amivel megfenyegette Hybern királyát. Rhys komolyan azt mondta, hogy a nővéreimen nem látszik, hogy különleges erő birtokosai lennének, de amikor Nesta Hybernben kinyitotta a szemeit, megláttam benne valamit. Valami szörnyű erő sugárzott a tekintetéből.

- Megismétlem a kérdést: miért jöttél ide? Kirántotta
 Cassian kezéből a könyvet. Cassian hagyta, de továbbra is szorosan mellette maradt, és szemmel tartotta.
- Látni akartalak feleltem halkan. Szerettem volna tudni, hogy vagy.
- Látni akartad, hogy elfogadom-e a sorsom, és végre hálás leszek-e azért, hogy olyan lettem, mint ők?

Kihúztam magam.

A nővérem vagy, és végig kellett néznem, amit tettek veled.
 Egyszerűen látni akartam, jól vagy-e.

Halk, keserű nevetés után Cassianhez fordult, őt is tetőtől talpig végigmérte, mint egy királynő, aztán így szólt hozzánk:

– Mégis mi lenne velem? Örökre fiatal és szép maradok, és soha nem kell visszamennem azokhoz a bolondokhoz a fal túlsó oldalán. Azt teszem, amit akarok, mert úgy tűnik, hogy itt senki nem foglalkozik a szabályokkal, a modorral, a hagyományainkkal sem. Talán tényleg hálásnak *kellene* lennem, hogy az egészbe belerángattál.

Rhys gyengéden a hátamra tette a kezét, mielőtt Nesta végképp szabadjára engedte volna a dühét.

Nesta felhorkant.

Miattam aztán ne aggódj! Nekem mindegy, hol élek, itt, vagy a fal túlsó oldalán.
 Gyűlölet torzította el a vonásait, annyi gyűlölet, hogy rosszul lettem tőle.
 Elain nem akarja kidugni a fejét a szobájából – sziszegett tovább.
 Nem akarja abbahagyni a sírást. Nem eszik, nem iszik, nem alszik.

Rhys nagyon bosszúsnak tűnt.

- Folyamatosan kérdezlek benneteket, mire van szükségetek...
- Mégis miért kellene megengednem bármelyikőtöknek is –
 sziszegett tovább, mint egy mérges kígyó –, hogy gondoskodjatok róla? Ehhez nektek semmi közötök, csak kettőnkre tartozik.
 - Itt van Elain párja mondtam.

Alig mondtam ki a mondatot, azonnal tudtam, hogy hibát követtem el.

Nesta szinte belesápadt a haragba.

 Semmilyen téren nem az – morogta, és olyan hévvel lépett felém, hogy Rhys egy védőpajzsot vetett ki közénk.

Talán akkor, Hybernben, Rhys is rájött, milyen erős Nesta. És még egyikünk sem tudta, hogy fog ez az erő megnyilvánulni.

- Ha azt a fickót a közelébe engeded, akkor...
- Akkor mi lesz? morogta Cassian, és látszólag közömbösen felé indult. Felvont szemöldökkel fordult Nesta felé. – Nem akarsz velem edzeni, szóval ha harcra kerülne a sor, akkor az esélyeid a

nullával egyenlők. A mágiádról sem akarsz beszélni, így használni sem tudod. És...

- Fogd már be! szólt rá Nesta lekezelően. Megmondtam, hogy tartsd távol magad tőlem, és ha...
- Ha egy férfi és a párja közé állsz, Nesta Archeron, akkor viselned kell a következményeit. És azok nem lesznek túl szívderítőek.

Nesta orrcimpái megremegtek. Cassian csak ádázul vigyorgott.

- Ha Elain nem áll készen rá szólaltam meg –, akkor nem kell Luciennel találkoznia. Nem fogom kényszeríteni rá. De Lucien találkozni szeretne vele. Az ő nevében beszélek most, de természetesen Elaintől függ minden.
 - Arról a férfiról beszélünk, aki eladott bennünket Hybernnek.
 - Bonyolultabb a helyzet, mint gondolod.
- Ja, és még bonyolultabb lesz, ha apa hazajön, és nem talál minket otthon. Mit fogsz *neki* mondani?
- Mivel már hónapok óta a kontinensen van, és egyszer sem hallatott magáról, ezért majd csak akkor fogok emiatt aggódni, ha odakerül a sor vágtam vissza. És hálát adtam az Üstnek azért, hogy apa még úton van, és semmit nem sejt.

Nesta a fejét rázta, aztán a fotel felé fordult.

- Nekem aztán édes mindegy, csinálj, amit akarsz!

Ezzel elbocsátott. Mindenesetre még mindig bízott abban, hogy számomra Elain jóléte a legfontosabb. Rhys Cassiannek egy biccentéssel jelezte, hogy vonuljon vissza. Miközben kettejüket követtem, halkan kimondtam:

- Sajnálom, Nesta.

Nem felelt, mereven ült a foteljában, a könyvéért nyúlt, és nem vett rólunk tudomást. Ennél még az is jobban esett volna, ha pofon vág.

Láttam, hogy Cassian még vet egy pillantást Nestára. Nem értettem, miért nem szólt senki, mi a helyzet Cassiannel. Mert a szemében bánatot láttam. És vágyakozást.

A szoba napfényben úszott. Az összes függönyt elhúzták, hogy minél több fényt engedjenek be. Mintha a sötétség leghalványabb nyoma is elviselhetetlen lenne, és el kellene űzni erről a helyről.

Elain egy kis fotelban ült, háttal nekünk, az előtt az ablak előtt, ahonnan a legtöbb fény áradt be.

Nesta csendjét belső béke töltötte meg. Elain csendje sivár volt. Üres.

A haja a vállára omlott. Nem fonta be. Nem is emlékeztem rá, mikor láttam őt így utoljára. Holdfehér selyemből készült hálóköntöst viseli

Nem szólt egy szót sem, amikor beléptünk. Nem nézett fel. A szempillája se rebbent. Vékony karját a karfán nyugtatta. Vas eljegyzési gyűrűjét most is viselte. Sápadt bőre a csillogó napsütésben a frissen hullott hóra emlékeztetett.

Ebben a pillanatban jöttem rá, hogy a fehér a halál színe.

Cassian és Rhys megállt az ajtóban.

Bármi jobb lett volna ennél az ürességnél, mert olyan volt, mint valami héj. Még a zabolátlan harag is, amilyen Nestáé. Elainnél mintha egy szakadékba pillantottam volna. Alig kaptam levegőt, ahogy körbe jártam a fotelt. Üres tekintettel meredt a városra. Beesett volt az arca. Vértelen az ajka. Régen melegbarnán csillogó szeme most tompa volt, fénytelen.

Nem nézett rám, amikor megszólítottam.

- Elain?

Nem mertem megfogni a kezét. Egyáltalán közelebb se mertem menni hozzá.

Az én művem volt. Ezt tettem vele.

- Megjöttem mondtam tompán.
- Haza akarok menni. Csak ennyit mondott.

Becsuktam a szemem, éreztem, hogy szorít a mellkasom.

- Tudom.
- A vőlegényem keresni fog súgta.

- Tudom mondtam újra. Nem Lucienre gondolt.
- Jövő héten lenne az esküvőnk.

A szívemre tettem a kezem, mintha így megakadályozhatnám, hogy meghasadjon.

- Annyira sajnálom!

Semmi, semmi reakció.

 Mindenki ezt mondja. – Hüvelykujjával megsimította a gyűrűt az ujján. – De a tényeken ez nem változtat semmit.

Hirtelen nem kaptam levegőt. Úgy éreztem, hogy *belefulladok*, ha tovább nézem ezt a tönkrement, kiüresedett héjat, ami a nővéremből lett, ha arra gondolok, mit vettem el tőle...

Rhys egy szempillantás alatt mellettem termett, és a derekamra tette a kezét.

- Kérsz valamit, Elain? Olyan gyengédséggel beszélt, hogy könnyek szöktek a szemembe.
 - Haza akarok menni hajtogatta.

Képtelen voltam szóba hozni Lucient.

Most nem. Még nem.

Az ajtó felé fordultam, el akartam menni innen, olyan helyen akartam összeomlani, ahol nem lát senki. De az ajtóban Lucien állt.

Elég volt egy pillantást vetnem az arcára, hogy tudjam, mindent hallott és látta, mennyire üres és kétségbeesett Elain. Mindig nagyon kedves, barátságos lány volt, és ezt a tulajdonságai mindig az erő sajátos formájának tartottam. Képes volt arra, hogy napról napra, újra és újra szembenézzen a világ kegyetlenségeivel, és mégis megőrizze barátságosságát. Mindig csupa fény volt.

Talán ez volt az oka annak, hogy elhúzta a függönyöket. Hogy betöltse az ürességet, ami korábban mindig tele volt fénnyel.

16. FEJEZET

RHYSAND A SZÉL HÁZÁNAK MÁSIK VÉGÉBEN szállásolta el Lucient, ahová Cassiannel szótlanul elkísértük őket. A párom kinyitott egy nagy, szárnyas, ónixfekete ajtót, mögötte egy napfényben úszó, vörös kőből kialakított nappali tárult fel. A mennyezetig érő ablakok előtt a város nyúlt el a csipkézett hegyekig és a csillogó folyóig.

Rhys megállt egy éjkék, kézi csomózású szőnyegen, a szoba közepén, és a balra lévő zárt ajtóra mutatott.

 Ott van a hálószoba – mondta, aztán a szemben lévő ajtó felé intett. A fürdő.

Lucien hűvös közömbösséggel vette szemügyre a környezetét. Sejtettem, hogy érzi magát, miután látta Elaint. Azt nem tudtam, mire készül, de nem is akartam rákérdezni.

 Gondolom, ruhára lenne szükséged – mondta Rhys, és az állával Lucien piszkos, vérfoltos kabátjára és nadrágjára mutatott: ezt viselte pryithiani harcaink óta. – Van bármi különleges kívánságod?

Lucien végre reagált. Rhysre nézett, aztán a tekintete Cassianre és rám siklott. Mi az ajtóban álltunk.

– És mennyit kérsz érte?

Ha arra célzol, hogy nincs pénzed, akkor ne aggódj. A ruha ingyen van.
Rhys halványan mosolygott.
Vagy azt akarod megtudni, hogy esetleg le akarlak-e kötelezni?
Vállat vont.
Végtére is egy főúr fia vagy. Úgy illik, hogy tetőt adjak a fejed fölé, ha szükséget szenvedsz.

Lucien tarkóján felállt a szőr.

Hagyd abba, ne cukkold tovább, kértem hang nélkül Rhyst.

De úgy élvezem, felelte, és szó szerint hallottam, hogy vigyorog.

Azért akarta felhúzni Lucient, hogy valamivel levezesse a feszültségét. Közelebb léptem, Cassian az ajtónál maradt.

 Vacsorára visszajövünk – mondtam Luciennek. – Pihenj egyet, vegyél egy jó fürdőt! Ha bármire szükséged lenne, húzd csak meg az ajtó melletti zsinórt.

Lucien kissé értetlen arccal mondott köszönetét. Nem amiatt volt értetlen, amit mondtam, hanem ahogy beszéltem. Ebben a házban én voltam a ház asszonya.

– Elainnel hogy lesz akkor? – kérdezte.

Ebben a kérdésben te döntesz, közölte Rhys.

- Még gondolkodnom kell rajta feleltem. Öszintének kellett lennem vele. – Addig ne közeledj, amíg nem döntöttem el, mi legyen a nővéreimmel. – És csak a biztonság kedvéért tettem hozzá: – Ez a ház védett. Senki nem tud ide gondolatutazással se be-, se kijutni. Csak egy kijárat van: a lépcsőn le a városba, de azt is őrzik. Szóval ne csinálj butaságot!
 - Ezek szerint én itt fogoly vagyok?

Éreztem, hogy Rhys mögöttem dühös megjegyzésre készül. Én a fejemet ráztam, és így feleltem:

- Nem, de muszáj megértened, hogy bár Elain a párod, de az én nővérem is. Mindent meg fogok tenni azért, hogy megóvjam őt a bajtól.
- Soha nem tennék kárt benne. Teljesen őszintének hatott a hangja.

Erre csak bólintottam és kérdőn néztem Rhysre, de ő nem reagált néma kérésemre, hanem ezt mondta:

– Szabadon mozoghatsz, nemcsak itt, de a városban is, ha lemerészkedhetsz. Két feltételem van: Nesta és Elain kíséretében nem hagyod el a házat, és távol tartod magad az ő szárnyuktól. Ha a könyvtárból szeretnél kölcsönözni, akkor küldj szolgát érte. Ha beszélni szeretnél Elainnel vagy Nestával, akkor is a szolgáknak szólj, ők majd értesítenek bennünket. Ha megszeged valamelyik feltételt, akkor egy szobába zárlak Amrennel.

Ezzel sarkon fordult, zsebre dugta a kezét, és a másik karját felém tartotta. Én belekaroltam, és elköszöntem Lucientől:

– Nemsokára találkozunk!

Már az ajtónál jártunk, amikor Lucien még utánam kiáltott.

- Köszönöm, Feyre.

Hátrafordultam és bólintottam. Igaz, nem tudtam, pontosan mit is köszön meg.

Egyenesen Amren lakóhelyére repültünk. Az emberek integettek, ahogy Velaris háztetői felett siklottunk. Mosolygással viszonoztam üdvözlésüket. A népem. Rhys picit megszorított. Mosolya olyan sugárzó volt, mint a Sidra felett a nap.

Mor és Azriel már Amrennél várt ránk, úgy ültek a fényesre kopott díványon a fal mellett, mint a megdorgált gyerekek. A sötét hajú Amren a földön térdelve lapozgatott egy könyvet. Azriel rezzenéstelen arccal állt fel, Mor pedig megkönnyebbülten pillantott rám, amikor beléptünk.

- Végezned kellene Beronnal és a fiaival mondta Amren Rhysandnak köszönés helyett. – Ültesd inkább ezt a helyes fiút az Ősz trónjára, az nagyban megkönnyítené a helyzetet.
- El fogok gondolkodni rajta mondta Rhys, és odament hozzá. Én a többiek mellett maradtam. A többiek tiszteletteljes

távolságot tartottak tőle, amiből arra következtettem, hogy nincs rózsás kedvében.

 Rajtam kívül ki tartja még borzalmas ötletnek, hogy őket hárman egyedül hagytuk fent, a Szél házában? – kérdeztem.

Cassian jelentkezett, Rhys és Mor csak vihogott. A főúr tábornoka ekkor megszólalt:

- Egy órát adok neki, hogy Lucien kísérletet fog tenni arra, hogy találkozzon Elainnel.
- Maximum fél óra kontrázott Mor, hátradőlt a kanapén, és keresztbe tette a lábát.

Én grimaszoltam.

- Biztosíthatlak benneteket arról, hogy Nesta szigorúan őrzi Elaint Tényleg megölné Lucient, ha Lucien megpróbálna egy ujjal is hozzáérni Elainhez.
- Edzés nélkül nehezen fog menni... morogta Cassian, visszahajtotta a szárnyait, és leült Mor mellé a díványra. Az Árnyénekes úgy tett, mintha észre sem vette volna, hogy Cassian elfoglalta a helyét. Látszólagos közömbösséggel támaszkodott a lambériázott falnak a dívány mellett.

Tisztában voltam vele, hogy figyelnem kell minden szavamra.

- Te is gyakran járogatsz fel. Nem ajánlottad fel Nestának, hogy edzed őt?

Cassian tekintetéből semmit nem lehetett kiolvasni. Kinyújtotta a lábát, és keresztbe tette a bokáját.

- Minden másnap odarepülök. Jó edzés a szárnyaimnak tette hozzá, és az említett szárnyait mintegy megerősítésképpen kicsit megrezegette. Semmilyen karcolás vagy heg nem maradt rajta.
 - És?
- Az iménti beszélgetésetek még egész kellemes volt a mieinkhez képest

Mor összeszorította a száját, mintha *nehezére esne* a hallgatás. Azriel *igyekezett* figyelmeztető pillantást vetni rá, hogy inkább maradjon csendben. Úgy tűnt, mintha már sokszor beszéltek volna erről a témáról, vagyis inkább vitatkoztak volna róla.

Nem teszek neki szemrehányást – mondta Cassian, és vállat vont. – Bántották. A teste már teljesen az övé. – Megremegett az álla. Még Amren se szólt közbe. – Én pedig elevenen fogom megnyúzni Hybern királyát, ha legközelebb találkozunk.

A szifonjai is felvillantak.

 Egy ilyen élményt a király biztosan ki akar majd élvezni, minden ízében – felelte erre Rhys lazán.

Cassian szinte szikrázott.

- Komolyan gondoltam.
- Ó, e felől semmi kétség! Rhys ibolyakék szeme csillogott.
- De mielőtt minden erődet bosszútervekre pazarolod, szeretnélek emlékeztetni arra, hogy háborúra készülünk.

Cassian erre valamit dörmögött.

Rhys finoman elhúzta a száját. Szándékosan dobta fel a labdát Cassiennek, hogy aztán valakire rászabadítsa a dühét és a bűntudatát. Többieknek a szeme sem rebbent. Az elmúlt hetekben bizonyára maguk is viselkedtek hasonlóképpen.

 Megértelek – mondta Rhys –, de tény, hogy a bosszúvágy nem segít megnyerni a háborút.

Cassian láthatólag valami ellenvetésre készült, de Rhys ekkor Amren és a vastag szőnyegen heverő könyvek felé fordult.

- Még mindig semmi?
- Nem értem, miért küldöd ide ezt a két bohócot hunyorgó pillantás Mor és Azriel felé –, hogy engem felügyeljenek. Ezek szerint Azriel visszatérésünk után repült ide. Kétségtelenül azért, hogy Mornak ne egyedül kelljen felügyelnie Amrent. Amren durcás hangon beszélt, de olyan érzésem volt, hogy szándékosan túloz, hogy elűzze a bánatot Cassian szeméből.
- Nem felügyelünk téged mondta Mor, és türelmetlenül dobbantott egyet a lábával. – A könyvre vigyázunk.

Ebben a pillanatban megéreztem és meghallottam.

Amren a Lélegzetek könyvét az éjjeliszekrényére tette, amin egy vérrel teli pohár is állt.

Nem tudtam eldönteni, hogy nevessek vagy beleborzongjak. Utóbbi nyert, mert ebben a pillanatban a könyv motyogni kezdett: *Szióka, te aranyos hazudós lány, szióka, hercegnő...*

 Jaj, fogd már be! – sziszegte Amren a könyvnek, mire az elnémult – Undorító – motyogta, és figyelmét újra a könyvre terelte, amit a tér déré tett.

Rhys görbe mosollyal fordult felém.

- Amióta egyesítettük a könyv két felét, azóta újra és újra megszólal
 - Mit mond?
- Csupa hülyeséget bukott ki Amrenből, és dühödt pillantást vetett a könyvre. – Szereti hallatni a hangját, mint ahogy a lakásomat megszállók többsége.
- Ma reggel elfelejtettük volna megetetni Amrent? vetette fel Cassian gúnyosan.

Amren az ujjával fenyegette meg őt, de nem nézett fel.

- Van valami különösebb oka annak, Rhysand, hogy az otthonomba hoztad a csipkelődő bandádat? – Az otthona egyébként csupán egy nagyméretű tetőtéri lakás volt.
- Igen, amit Feyre Dagdantől és Brannagh-tól megtudott mondta felém fordulva. Ez alátámasztja azt, amire a távollétedben is rájöttünk, különösen Hybern szárazföldi szövetségeseit illetően.
- Dögkeselyűk! motyogta Mor, Cassian pedig komoran biccentett.

Rhys tehát tényleg kémkedett, Azriel pedig...

 Kicsim, én láthatatlanná tudok válni, ha akarok – horkant fel Rhys.

Dühödt pillantást vetettem rá, de ekkor Azriel kért szót:

- Fontos volt, Feyre, hogy te is megerősítetted Hybern terveit.
- Hogy értitek?

Cassian karba tette a kezét.

 Aligha lenne esélyünk arra, hogy Hybern támadását egyedül visszaverjük. Ha Vallahan, Montesere és Rask seregei egyesülnek Hybernnel, akkor... – Elhallgatott, és a mutatóujját keresztbe húzta a torkán.

Mor oldalba bökte, de Cassian visszavágott. Azriel erre csak a szemét forgatta. A szárnyai csúcsán árnyékok örvénylettek.

- Ez a három birodalom ilyen erős? próbáltam bekapcsolódni, még ha buta kérdés volt is, ami csak azt igazolta, mennyire keveset tudok a szárazföldi tündérbirodalmakról.
- Igen felelte egyszerűen Azriel. Vallahannek seregei vannak, Montesere-ben pénz, Rask pedig elég nagy, és mind a kettő van neki.
 - És nekünk nincsenek szövetségeseink a kontinensen?

Rhys kihúzott egy szálat fekete kabátja hajtókájából.

- Olyan nincs, aki segítene.

Összeszorult a gyomrom.

 És mi van Miryammal és a Sárkánnyal? – Egyszer Rhys már tiltakozott, és nem akarta értesíteni őket, de... – Több száz évvel ezelőtt harcoltál értük – mondtam Rhysnek. Sőt, sokkal többet tett értük, ha az ember hihet Juriannek. – Talán eljött az ideje, hogy viszonozzák a segítséget.

Rhys a fejét rázta.

- Megpróbáltuk. Azriel elrepült Cretea-re. Miryam, a Sárkány és az emberekből és tündérekből álló egyesült népek itt éltek ötszáz évig.
- Teljesen elhagyatott ott minden mondta Azriel. Csak romok mindenhol. Semmi nyoma annak, hogy mi történhetett, és hova mentek.
 - Szerintetek Hybern...?
- Hybernieknek sem láttam nyomát, sőt, semmilyen támadásnak – szakított félbe Mor. Feszültnek tűnt az arca, Miryam és a Sárkány az ő barátai is voltak. Ők is aláírták a szerződést a halandó királynőkkel. Nem csoda, hogy nemcsak Mor, hanem a többiek is elég aggodalmasnak tűntek.

- Akkor szerintetek tudomást szereztek a hyberniek machinációiról, és elmenekültek? – kérdeztem. Rhys korábban mesélte, hogy a Sárkánynak szárnyas hadserege van.
- Az a Sárkány és az a Miryam, akiket én ismertem, nem menekültek volna el – jegyezte meg Rhys.

Mor előrehajolt, arany fürtjei a vállára omlottak.

– De most Jurian tűnt fel a színen... Lehet, hogy nem tetszik nekik, de Miryam és a Sárkány nem teljesen független tőle. Ha Jurian ténylég üldözi őket, akkor én nem vetném a szemükre, hogy menekülőre fogták.

Rhys arca egy pillanatra teljesen kifejezéstelenné vált.

Hybern királya ezzel tartja Juriant a kezében – mormogta. –
 Ez az oka annak, hogy Jurian neki dolgozik.

A homlokomat ráncoltam.

– Miryam meghalt. Az utolsó tengeri csatában egy lándzsa átfúródott a mellkasán – magyarázta Rhys. – Elvérzett, miközben elszállították a csatatérről. De a Sárkány ismert egy világtól elzárt szent szigetet, ahol egy hatalmas és borzasztó erejű tárgyat őriznek. Ha hinni lehet a legendáknak, ezt a tárgyat maga az Üst kovácsolta. A Sárkány Cretea-re vitte Miryamot, és a tárgyat használva szabadította ki őt a holtak birodalmából és tette halhatatlanná. Megteremtette őt, ahogy téged is teremtettek, Feyre.

Amren már hónapokkal ezelőtt említette, hogy hozzám hasonlóan Miryamot is *teremtették*.

Úgy tűnt, hogy Amren is emlékszik erre.

Hybern királya valószínűleg megígérte Juriannek, hogy az Üst segítségével előkeríti ezt a tárgyat, és így kiderítik, hol él most Miryam és Sárkány. Talán Miryamék is rájöttek erre, és gyorsan elhagyták a szigetet.

Jurian bosszúból, az őt felemésztő irdatlan harag által vezérelve bármit megtenne, amit Hybern királya kér tőle. Azért, hogy saját kezűleg ölhesse meg Miryamot.

- De hol lehetnek Miryamék? Azrielre néztem. Az Árnyénekes továbbra is mozdulatlanul állt a falnál, mint egy fekete oszlop. – Semmiben nyomot nem találtatok? Mégis merre menekülhettek?
- Semmi nyomuk felelte Rhys helyette. Újra és újra küldtünk ki hírnököket, de sikertelenül.

Megdörzsöltem az arcomat. Ezt a reményt tehát eláshatjuk.

 Ha nincs potenciális szövetségesünk, akkor a kontinens többi birodalmat kell visszatartanunk attól, hogy csatlakozzanak Hybernhez, és bevonuljanak Prythianbe, nem? – Felvontam a szemöldököm. – Ez a terv, nem?

Rhys sötéten vigyorgott.

- Pontosan. És a távollétedben sem ültünk tétlenül a hátsónkon.
- Vártam, de türelmetlenségemben legszívesebben fel-alá járkáltam volna, mint egy ketrecbe zárt állat. – Először Hybernt vettem górcső alá, a hyberni népet. Amennyire csak tudtam.

Ezek szerint ott járt.

Vigyorgott, mert meglátta a szememben az aggodalmat.

– Abban reménykedtem, hogy Hybernben van valamilyen konfliktus, amit ki lehetne használni, hogy belülről bomlasszuk szét a birodalmat. Reméltem, hogy az ott élők nem akarják a háborút, költségesnek, pusztítónak és értelmetlennek tartják. De ötszáz éve nincsen említésre méltó kereskedelmi kapcsolatuk, esélyük sincs a jólétre... A hyberniek éhezik a változást. Vagy legalábbis vissza akarnak térni a régi szép időkhöz, amikor emberrabszolgáik voltak, akik elvégezték helyettük az alantas munkát, és nem voltak határok, amik elválasztották volna őket azoktól a területektől, amiket jogos tulajdonuknak tartanak.

Amren hangos puffanással bevágta a könyvet.

 Idióták. – A fejét csóválta, közben tintafekete haja is megmozdult A homlokát ráncolva nézett rám. – A hyberniek életszínvonala már évszázadok óta egyre romlik. A háború előtt a legfontosabb kereskedelmi útvonalak dél felé haladtak, a Fekete országba. Nem tudjuk, hogy Hybern királya szándékosan nem épített ki újabb kereskedelmi kapcsolatokat, hogy a népében felszítsa a vágyat a háborúra, vagy egyszerűen csak nem látott messzire, és hagyta, hogy minden elsorvadjon. Mindenesetre a hyberni népben már évszázadok óta forrong valami. A király pedig csak szította a haragjukat a szegénység és a hanyatlás miatt.

 A háború előtt – hallatta Mor is a hangiát – sok tündér úgy képzelte, hogy az emberek puszta tárgyak, akiket el lehet adni, meg lehet vásárolni. Sokan még ma is ezt hiszik. A legtöbb főtündér akkoriban csak a rabszolgáinak köszönhetően élvezett privilégiumokat. És amikor elveszítették ezeket az előjogokat, és országuk elhagyására kényszerültek, hogy más főtündérek új birodalmat alapíthassanak az övék helyén... hát, nagyon nem voltak lelkesek. Nem felejtették el ezt a megaláztatást, még évszázadok múlva sem. Főleg nem az olyan országokban, mint Hybern, ahol az emberek különös módon érintetlenek maradtak a változásoktól. Hybern egyike volt azon kevés országoknak, ahonnan nem került át terület a fal túloldalára, de tündéreknek sem kellett területet adniuk, olyanoknak, akik új hazát kerestek. Elszigetelődve, egyre nagyobb nyomorban élnek, rabszolgák nélkül, akik a munkát elvégeznék. Hybern visszavágyik a háború előtti aranykorba

A mellkasomat dörzsöltem.

- Ezek meghibbantak.

Rhys bólintott.

– Nagyon is elképzelhető. És arról se feledkezz meg, hogy a királyuk is hozzájárult ehhez a beszűkült világlátáshoz. Nem alakított ki új kereskedelmi kapcsolatokat, nem engedett be idegen tündéreket az országba, és ezzel megakadályozta a különböző kultúrák megismerését. Az előző háború lefolyását elemezve rájött, mi volt a baj. A lojalisták nem azért vesztettek, mert az ellenség túlerőben volt, hanem azért, mert nem voltak egységesek. Hybern királyának bőven volt ideje arra, hogy végiggondoljon minden hibát és azt, hogyan kerülhető el a megismétlődésük. Például gondoskodott arról, hogy az alattvalói egy emberként

álljanak a háború mellett, egyként támogassák a fal ledöntését, abban a hitben, hogy ezzel visszatér a régi rend. Hybern lakossága nem megszállóként tekint a királyra és a hadseregre, hanem a főtündérek és minden olyan nép felszabadítójaként, akik csatlakoznak hozzá.

Rosszul lettem.

- Mégis *hogy hihetik* ezt?

Azriel hegekkel borított kezével beletúrt a hajába.

- Sok helyen gyűjtöttünk információkat: nemcsak Hybernben, hanem Raskben, Montesere-ben és Vallahanben is.
- Hybern példát akar statuálni velünk vetette közbe Amren. Prythiannal a szerződés legádázabb védelmezői közé tartoztunk. Hybern nemcsak azért akarja Prythiant elfoglalni, hogy innen rohanja le a kontinenst, hanem azért is, hogy megmutassa, mi történik az olyan főtündérekkel, akik védik a szerződést és a falat.
- De más birodalmakban is biztos hozzánk hasonlóan látják a helyzetet – mondtam, és körbenéztem.
- Nem olyan nagy számban, mint hittük mondta Rhys lehangolni Sokan, túl sokan vannak viszont az olyanok, akik Hybernhez hasonlóan az elmúlt évszázadokban szenvedtek, megrövidítve érezték magukat. Vissza akarják szerezni a fal túloldalán lévő régi területeiket és az ezzel együtt járó hatalmat és jólétet. A múltjukat úgy látják, hogy ötszáz éve küzdeniük kell a jólétért.
- Talán rossz tanácsadókra hallgattunk mondta Mor töprengve, amikor nem osztoztunk velük a területünkön és a gazdagságban sem Talán mi is felelősek vagyunk ezért a gyűlöletért és azért, hogy háborúra vágynak az emberek.
- Attól függ, honnan nézi az ember kapcsolódott be Amren finom kezével gesztikulálva. Az tény, hogy az ellenünk felvonuló sereg elsődleges célja nem a pusztítás, hanem a felszabadítás, legalábbis ezt hiszik A főtündérek felszabadítása, akiket jelenleg bezár a fal. És azon országok felszabadítása, amikre joguk van, legalábbis ők azt hiszik.

Nagyot nyeltem.

 – És a többi birodalom hogy jön itt a képbe? Arra a három területre gondolok, amik csatlakoztak Hybernhez. – A pillantásom ide-oda cikázott Rhys és Azriel között. – Azt mondtátok, hogy ott is jártatok

Rhys vállat vont.

– Hybernben és más birodalmakban... – Kacsintott egyet, mert annyira értetlenül meredtem rá. – Valamivel el kellett foglalnom magam, míg távol voltál, hogy ne hiányozz annyira.

Mor a szemét forgatta. Cassian szólalt meg:

- Nem engedhetjük, hogy ennek a három birodalomnak a serege egyesüljön Hybernnel, mert akkor nekünk befellegzett.
 - Mit csináljunk akkor?

Rhys az ágy egyik faragott oszlopának dőlt.

Feladatokat adunk nekik. – Az állával Azriel felé bökött. –
 Valódi és hamis információkat terjesztettünk, illetve a kettő keverékét. Ugyan ezt tettük néhány korábbi szövetségesünknél is, ők most szinte egymás haját tépik azért, hogy bennünket támogassanak. – Azriel vigyorgott, kivillantak a fogai. Valódi és álhírek – az Árnyénekes és a kémei minden eszközt bevetettek a harcban.

A homlokomat ráncoltam.

- Egymás ellen játsszátok ki a kontinensen lévő birodalmakat?
- Csupán gondoskodunk arról, hogy szemmel tartsák a közvetlen szomszédjaikat – mondta Cassian, de a szemében gonoszkodó derű villant. – Rask, Vallahan és Montesere régi ellenségei és riválisai nemrég szereztek tudomást arról, hogy lehetséges, hogy megtámadják őket. Ezért megerősítik határaik védelmét. Rask, Vallahan és Montesere is aggodalommal figyeli a határait, de a mienkkel nem foglalkoznak.
- Ha a szövetségeseink túlságosan félnek ahhoz, hogy itt harcoljanak – mondta Mor, és összefonta a karját –, akkor legalább az ellenségeinket kell állandó feszültségben tartanunk, illetve meg kell akadályoznunk, hogy Prythianre figyeljenek.

Csak pislogni tudtam a meglepetéstől.

Briliáns volt az egész: elterelik a figyelmüket, félelmet keltenek bennük egymás iránt, hogy egyáltalán ne jöjjenek Prythianbe.

- Ezek szerint nem fognak megtámadni bennünket?
- Ebben csak reménykedhetünk mondta Amren. Ahogy abban is, hogy arra is találunk megoldást, ha észreveszik, hogy átvertük őket.
- És mi újság a halandó királynőkkel? A hüvelykujjamat rágtam.

Tudniuk kell, hogy soha nem származhat előnyük abból, ha megállapodást kötnek Hybernnel.

Mor előrehajolt, és alkarjával a combjára támaszkodott.

- Ki tudja, hogy Hybern mit ígért nekik, a király milyen hazugságokkal ámította őket? Hiszen már halhatatlanságot is garantált nekik, cserébe a támogatásukért. Ha elég ostobák ahhoz, hogy ebbe belemennek, akkor valószínűleg kitárják előtte a kapuikat.
- Ezt nem tudhatjuk teljes biztonsággal vitatkozott Amren. És ez arra sem ad magyarázatot, miért olyan hatalmas a csend körülöttük. Miért sáncolják el magukat a palotájukban.

Rhys és Azriel egyetértésük jeléül bólintottak.

Figyelmesen rájuk néztem.

– Biztos iszonyú idegesek vagytok amiatt, hogy senki nem jut be a palotájukba, ugye?

Egyetértőén dünnyögtek, Azriel felelt:

– Erre mérget vehetsz.

Amren csettintett a nyelvével, és így szólt hozzám:

– Butaság volt a hyberni ikrek részéről, hogy kifecsegték a fallal kapcsolatos terveiket. Vagy ők is tudták, hogy az információ előbb-utóbb úgyis eljut hozzánk, és a király csak meg akart izzasztani bennünket?

Kissé oldalra billentettem a fejem.

– Arra gondolsz, hogy a falat a már meglévő lyukak segítségével akarják ledönteni?

Amren hegyes állával a szerteszét heverő könyvek felé biccentett.

- Egy nagyon összetett varázslattal lehet lyukat találni a falat összetartó mágiában.
- Ami azt jelentheti mondta Mor, és a homlokán ekkor mély ráncokat láttam –, hogy valami nem stimmel az Üsttel.

Felvont szemöldökkel töprengtem.

- Mert az Üstnek végül is önmagában is képesnek kellene lennie arra, hogy ledöntse a falat?
- Pontosan mondta Rhysand, és az éjjeliszekrényen heverő könyvhöz lépett. De nem ért hozzá. – Miért kellene fáradságosan lyukak után kutatni, hogy segítsenek az Üstnek, hiszen ha az Üst egyszerűen kibontaná a mágiáját, a fal már a múlté is lenne?
- Talán túl sok mágiát használt fel ahhoz, hogy a nővéreimet és a királynőket átváltoztassa.
- Elképzelhető mondta Rhys, és odajött hozzám. De ha Hybern a falban lévő repedésekkel foglalkozik, akkor nekünk meg kell találnunk a módját annak, hogy ezeket kijavítsuk, mielőtt a király cselekedni fog.

Amren felé fordultam.

- Varázsigével be lehet tömni a réseket a falon?
- Ilyenek után kutatok sziszegte a fogai közt. És nagyon sokat segítene, ha valaki végre venné a fáradságot, elmenne a könyvtárba, és ott is kutatna.
- A rendelkezésedre állunk jelentette ki Cassian gúnyos meghajlás kíséretében.
- Nem is tudtam, hogy tudsz olvasni mondta Amren ártatlan tekintettel.
- Lehet, hogy csak a figyelmünket akarják elterelni szólt közbe Azriel, mielőtt Cassian csípősen visszavágott volna. – A falra irányítják a figyelmünket, aztán Hybern teljesen más irányból csap le.

Grimaszolva a Lélegzetek könyve felé néztem.

- Miért nem próbáljuk meg még egyszer elpusztítani az Üstöt?
- Azért, mert legutóbb majdnem az életedbe került felelte Rhys nyugodtan, és ezzel világossá tette, hogy többször nem fogja vállalni ezt a kockázatot.

Kihúztam magam.

- Akkor nem készültem fel rendesen. Nemcsak én, hanem a többiek sem. Ha még egyszer megpróbálnánk...
- Ha még egyszer megpróbálod, lehet, hogy belehalsz szakított félbe Mor. Nem beszélve arról, hogy először az Üst közelébe kellene jutnunk, ami egyszerűen lehetetlen.
- A király mondta Azriel, tanácstalan arckifejezésem láttán, magyarázó hangon folyamatosan szemmel tartja az Üstöt.
 Ráadásul még több varázslattal és csapdával őrzik, mint amikor utoljára próbálkoztunk. Tiltakozni akartam, de az Árnyénekes még hozzátette: A legapróbb részletekig megvizsgáltuk a dolgot, és nem működik.

Hittem neki. Tekintete nyílt, tiszta volt, tudtam, hogy minden lehetőséget mérlegelt.

Ha viszont az Üst megsemmisítése túl kockázatos vállalkozás
 mondtam elgondolkodva –, akkor nem tehetnék valamit annak érdekében, hogy megjavítsam a falat? Ha a falat *a tündérek* közös erővel hozták létre, akkor talán... arra gondolok, hogy a mágiám különböző tündérek mágiájának keveréke...

Amren is elgondolkodott.

- Talán. Nem veszélytelen vállalkozás... de talán sikerülhetne betömnöd a lyukakat. Sokkal valószínűbb azonban, hogy a nővéreid rendelkeznek a szükséges mágiával, mivel őket közvetlenül az Üstből teremtették...
 - Őket hagyd ki a játékból!

Hallgatás, amit csak Azriel szárnyainak halk zörgése szakított meg.

Egyszer már kértem tőlük segítséget, és látjátok, mi történt.
 Ez szóba sem jöhet.

- Mintha Tamlint hallanám! - horkant fel Amren.

A szavai úgy értek, mint egy arculcsapás.

Rhys a hátamra tette a kezét. Annyira hirtelen termett mellettem, hogy nem is észleltem a mozgását. De mielőtt még megszólalhatott volna, Mor hallatta a hangját, és veszélyesen halkan szólalt meg.

- Ilyesmit soha többé ne mondj, Amren!

Mor arca fagyos volt a haragtól. Még soha nem láttam őt ilyen... ijesztőnek. A halandó királynőkre is dühös volt, de nem annyira, mint most. Most úgy nézett ki, mint egy amazon.

Ha amiatt vagy ideges, mert éhes vagy, akkor szólj!
 folytatta Mor továbbra is jéghideg nyugalommal.
 De ha még egyszer valami ilyet mondasz, akkor a Sidrába hajítalak.

Amren újra magához ragadta a szót:

- Feyre, szükségünk van a nővéreidre, ha nem is ebben az ügyben, de azért, hogy embereket győzzenek meg arról, hogy csatlakozzanak hozzánk, és felvilágosítsák a halandókat a kockázatokról. Lehetséges szövetségeseinknek nem könnyű annyi év hazugság és ferdítés után hinni nekünk.
 - Kérj bocsánatot! mondta Mor.
 - Mor mondtam halkan.
 - Kérj bocsánatot! sziszegte.

Amren hallgatott.

Mor tett egy lépést felé, mire én szólaltam meg

– De hisz igaza van!

Erre felkapták a fejüket, és hitetlenkedve néztek rám.

Nagyot nyeltem.

 Amrennek igaza van. – Arrébb mentem, kibontakoztam Rhys támogató simogatása alól. Hallgatott, hagyta, hogy én rendezzem el a dolgokat, és jöjjek rá magamtól, hogyan jöjjek ki a többiekkel, nem csak, mint barátnő, de mint uralkodónő is.

Mor arckifejezése feszültséget tükrözött, de én a fejemet ráztam.

– Annyit megtehetek, hogy megkérdezem a nővéreimet. Megpróbálhatom kideríteni, hogy rendelkeznek-e valamilyen mágiával, készen állnak-e arra, hogy beszéljenek velem arról, ami velük... történt. De kény-szeríteni nem fogom őket arra, hogy segítsenek nekünk. Rájuk bízom a döntést.

A páromra néztem, arra a férfira, aki nem ajándéknak tartotta azt, hogy enged szabadon dönteni, hanem veleszületett *jogomnak*. Rhys szeme felcsillant.

 Mindenesetre világossá teszem előttük, mennyire kétségbeesett a helyzetünk.

Amren halkan fújtatott egyet, mint amikor egy ragadozó madár felfújja a tollait.

Ezt nevezik kompromisszumnak, Amren – mondta Rhys barátságosan.

Amren nem törődött vele.

– Ha valamit el akarsz érni a nővéreidnél, akkor először arra kellene rávenned őket, hogy hagyják el egy időre a házat. Az senkin nem segít, ha befalazza magát.

Rhys oldalra billentette a fejét.

- Nem vagyok abban biztos, hogy rá akarnám szabadítani Nesta Archeront Velarisre.
 - A nővérem nem egy vadállat! kaptam fel a vizet.

Rhys kissé arrébb húzódott, a többiek pedig hirtelen behatóan tanulmányozni kezdték a helyiség berendezését.

– Nem is úgy értettem – tiltakozott.

Mor szemrehányó pillantással nézett rá.

– És Elain? – kérdezett engem.

A másik lábamra helyeztem a súlyom, és gondolatban elhessegettem azokat a szavakat, amik Rhys és közém álltak.

- Megkérdezhetem, de... valószínűleg nem képes arra, hogy a nyilvánosság előtt mutatkozzon. A jövő héten lenne az esküvője – magyaráztam.
 - Ja, ezt már mondta. Nem is egyszer dörmögte Amren.

– Lassan a testtel! – szóltam rá haragosan. – Amren meglepődve pislogott. Folytattam: – Meg kell találnunk a módját annak, hogyan javíthatnánk meg a falat, mielőtt Hybern az Üst segítségével ledönti. És meg kell nyernünk a háborút, még azelőtt, hogy a többi birodalom csatlakozik Hybernhez. Akkor lopjuk el az Üstöt, és pusztítsuk el. Van még valami?

Rhys szólalt meg mögülem hangsúlyozott lazasággal:

- Nagyjából ennyi. Mihelyst felállítottuk a hadseregünket, felvonulunk Hybern ellen.
- Az illír légiók hamarosan készen fognak állni jelentette ki Cassian.
- Nem rájuk gondoltam mondta Rhys. Valódi hadsereget akarok, amiben nemcsak az éjszaka katonái kapnának helyet, hanem Prythian minden udvarából vannak benne katonák. Ha szövetségesek után kutatunk, akkor azt itt tegyük.

Senki nem szólalt meg. Senki nem mozdult. Rhys folytatta: – Holnap minden prythiani főúr meghívót fog kapni egy találkozóra, ami két hét múlva esedékes. Eljött az ideje, hogy megtudjuk, ki áll mellettünk. És nekik is tudniuk kell, milyen következményekkel járhat, ha ellenünk szállnak harcba.

17. FEJEZET

KÉT ÓRA MÚLVA VISSZAVITETTEM MAGAM Cassiannel a városi lakásunkba, leginkább azért, mert úgy gondolta, hogy a szárnyait még erősíteni kell, és jót tenne neki egy kis edzés. A cseréptetők és a vörös falak visszaverték a hőséget, de a hűvös tengeri szellő kellemesen simogatta az arcomat.

Fél órával korábban zártuk le a vitát, mert Mornak korgott a gyomra, méghozzá olyan hangosan, mintha az ég dördült volna egyet. Sokai vitatkoztunk azon, hol tartsuk a főúri találkozót. Másnap akartuk szét küldeni a meghívókat, de abban nem akartuk még megírni a helyszínt. Rhys úgy gondolta, hogy semmi értelme nem lenne kitűzni valamit, mert a főurak úgyis el fogják utasítani az első javaslatunkat, és a sajátjukkal fognak előállni. Szóval csak a napot és az órát határoztuk meg két hét múlva –, így elég időnk maradt még arra, hogy megegyezzünk a főurakkal a helyszínben. A találkozó témáját illetően kellett a lehető legjobban felkészülnünk.

Csak azért mentünk vissza a városba, hogy gyorsan átöltözzünk, utána egyből vissza akartunk térni a Szél házába. Nuala és Cerridwen már vártak, árnyszerű arcukon mosollyal. Megöleltem mindkettőjüket. Rhys kissé visszafogottabban üdvözölte őket, de ez nem miattuk történt így.

Ráförmedtem Amren lakásában, ráadásul mindenki előtt. Nem tűnt dühősnek, de olyan érzésem volt, hogy azóta különösen figyel, amitől megint csak nehezemre esett ránézni. Korábban is előfordult, hogy hangot adtam az ellentétes véleményemnek, de nem így. Nem uralkodónőként. Ezen rágódtam, miközben Nuala és Cerridwen segített átöltözni. Rhys eltűnt a fürdőszobában. Úgy határoztam, hogy illír bőrnadrágot, bő fehér inget és hímzett papucsot veszek fel. Cassian az utóbbit gúnyos prüszköléssel nyugtázta, amikor elrepültünk.

Mivel folyamatosan hümmögött, ezért megcsíptem a karját, és így szóltam:

- Nagyon meleg van, ilyen időben a csizmában ég a lábam.
 Felvonta a szemöldökét, és ártatlan kifejezést öltött magára.
- Hiszen nem mondtam semmit!
- De gúnyosan röfögtél! *Többször is*.
- Már ötszáz évet kibírtam Mor társaságában, és ezalatt megtanultam, hogy jobb, ha nem teszek megjegyzést a nők cipőválasztására.
 Vigyorgott.
 Függetlenül attól, mennyire bénák.
 - Vacsorára megyünk. Vagy utána valami csata várható?
 - A nővéred is velünk vacsorázik. Ez nem elég?

Ránéztem, és világosan láttam, hogy mennyire igyekszik leplezni a valódi érzéseit. Összevissza cikázott a tekintete, de az én tekintetemet kerülte. Rhys mellettünk repült, de hallótávolságon kívül.

- Bevetnéd a nővéredet, ha képes lenne megjavítani a falat?
- Igen. Erre rám siklott a tekintete, tiszta volt, átható. Igen, és nem csak miattunk. Muszáj, hogy kidugja az orrát a házból. Cassian erőteljesen verdesett a szárnyával, a sérüléséből már nem lehetett észlelni semmit. Tönkreteszi magát, ha továbbra is elbarikádozza magát.

Összeszorult a szívem.

- Amikor átváltozott fogtam bele, de elhallgattam, próbáltam átgondolni a mondandómat –, szóval akkor azt éreztem, hogy valami meg változott benne. Az emlék hatására valami görcsbe rándult bennem. Ahogy eszembe jutott a kiabálása, a vér, az émelygésem, hogy tétlenül kellett végignéznem, hogy a nővéreimet az Üstbe dobják... Elhessegettem a félelmet és a bűntudatot. Mintha a veleszületett keménysége tüze sokszorosára erősödött volna. A fejemet ráztam, mintha ezzel meg tudnék szabadulni a képtől: a kegyetlenségtől, ami kékesszürke szemében fellobbant.
- Soha nem fogom elfelejteni jelentette ki Cassian halkan.
 Úgy tűnt, hogy megérezte a zaklatottságomat. Amíg élek, nem felejtem el.
 - Azóta tapasztaltál nála valami hasonlót?
- Nem. Hirtelen fölénk magasodott a Szél háza. Az ablakokban arany fények égtek. – De néha érzem. – Vigyorgott, de nem örömében – Rendszerint akkor, amikor dühös rám. És többnyire dühös.
- De végül is miért? Régen is rendszeresen veszekedtek, de a legutóbbi összekapásuk más volt, valahogy élesebb.

Cassian félresöpörte sötét tincseit a szeméből. Hosszabb volt a haja mint emlékeztem.

- Szerintem Nesta soha nem fogja megbocsátani nekem azt, ami Hybernben történt. Főleg Elain miatt.
- Szétroncsolódtak a szárnyaid. Majdnem meghaltál. Világos volt hogy a legszörnyűbb szemrehányásokkal illeti magát. – Senkinek sem tudtál segíteni.
- Tettem egy ígéretet. A szél felborzolta a haját. Hunyorogva az ég felé nézett. – És amikor fontos lett volna, megszegtem az ígéretemet.

Legszörnyűbb rémálmaimban még mindig Cassiant láttam, ahogy Nesta felé kúszik, kinyújtja utána a kezét, bár ő maga is az ájulás szélén áll. Láttam a fájdalmat a szemében, az alatta nagy tócsában össze gyűlő vért. És mégis minden idegszálával Nestára

figyelt, ahogy Rhys is rám, Amarantha uralkodásának utolsó pillanataiban.

Már csak néhány szárnycsapás választott el bennünket a terasztól, de muszáj volt feltennem neki a kérdést:

- Miért olyan fontos ez neked, Cassian?

Mogyoróbarna szeméből azt láttam, mintha magába zárkózott volna, azt hittem, hogy nem fog válaszolni, mert már leszálltunk, és Rhys ebben pillanatban mellénk került. De ahogy együtt haladtunk a ház felé, Cassian halkan odasúgta nekem:

- Mert muszáj a közelében lennem.

Nem okozott meglepetést, hogy Elain nem jött le vacsorázni, az viszont váratlan volt, hogy Nesta igen.

Nem hivatalos vacsora volt ez, bár Lucien, aki az ablaknál állva szemlélte a naplementét Velaris felett, elegáns, arannyal hímzett, zöld zakót vett fel. Bézs nadrágja izmos lábára feszült. Térdig érő fekete csizmája csillogott, a tündérfény visszatükröződött benne. Mindig is jellemző volt rá valami különleges, természetes elegancia, de ma este, hátrafogott hajával és állig begombolt zakójában tényleg úgy festett, mint egy főúr fia. Szép volt, erőt sugárzott, egy kicsit vadnak is tűnt, mint aki tud uralkodni magán. Elegáns volt.

Odamentem hozzá, miközben a többiek az ódon faasztalokon álló kancsókból bort töltöttek maguknak. Látszólag lazán társalogtak, és éreztem, hogy fél szemmel bennünket figyelnek. Lucien is végignézet rajtunk, láthatta, hogy én lezseren öltöztem, az illírek bőrruhába, Amren a szokásos szürkébe, Mor pedig finoman aláomló piros ruhában. Lucienből ekkor kibukott a kérdés:

– Nálatok mégis mi az öltözködési rend?

Vállat vontam, és egy pohár bort nyújtottam felé. Úgy öltözünk, ahogy érezzük magunkat.

Arany szeme surrogott, hunyorgott, aztán a tekintete újra a városra siklott.

- Mit csináltál délután? kérdeztem tőle.
- Aludtam egyet felelte. Megfürödtem és bekaptam valamit.
- Holnap reggel megmutatom neked a várost ajánlottam fel.
 Persze csak ha szeretnéd.

Igaz, hogy azon kívül, hogy meg kell szerveznünk egy fontos találkozót, a falat is meg kell javítanunk, és egy háborút is elő kell készítenünk, de egy fél napot én is kivehetek szabinak. Meg akartam mutatni Luciennek, *miért* lett ez a hely az otthonom, és miért szerettem bele Velaris úrába.

Lucien mintha olvasott volna a gondolataimban, így felelt:

– Ne pocsékold arra az idődet, hogy meggyőzz engem valamiről. Felfogtam. Értem, hogy miért nem minket választottál, vagy miért nem ránk volt szükséged. Milyen kicsinek, vidékiesnek tűnhetett a mi házunk ezek után. – Állával a város felé bökött, a szürkületben felvillantak a fények. – Ki vagy mi lehet ehhez fogható?

Mielőtt bármit is felelhettem volna, Lucien tekintete a hátam mögé siklott. Elhallgatott, és a fémszeme halkan surrogott. Követtem a pillantását, és próbáltam koncentrálni, hogy ne maradjon tátva a szám, mert Nesta lépett be.

A lélegzetelállító jelző teljesen illett főtündéri megjelenésére. A tündéi fények megcsillantak az ezüstcsatokon, amivel feltűzték a haját, és hosszú ujjú sötétkék ruháján. A felsőtestén a ruha testhez simuló volt, aztán lágyan a csípője hajlatára simult, majd vízesésként omlott alá... Elakadt a szavam a látványtól.

Cassian úgy állt ott, mint akibe villám csapott.

Nesta tekintete rám siklott. A társaság többi tagjával nem törődött. Felszegett fejjel közeledett felém. Magamban azért könyörögtem az égiekhez, hogy Mor és Amren fogja vissza magát és ne szólaljanak meg..

 Honnan van a ruhád? – kiáltott fel ekkor Mor, és lebegő szoknyában Nesta felé közeledett. A nővérem nem mozdult, karóegyenesen állt.

Mor mellette termett, megtapintotta a nehéz kék anyagot, és alaposan megnézte a varrásokat és szegélyeket.

– Én is akarok ilyet – mondta csücsörítve. Valószínűleg nekem szánta célzást, hogy mielőbb esedékes lenne mindannyiunknak egy bevásárló körút. Uralkodónőként új ruhatárra lenne szükségem. Főleg, hogy találkozunk a többi főúrral. És ez a nővéreimre is érvényes volt.

Mor tekintete rám vándorolt, és vissza kellett fognom magam, hogy hálából ne vessem a nyakába magam.

– Biztos Rhys kerítette valahol – mondtam, és hátrapillantottam. Rhys az ebédlőasztalnak támaszkodva állt, két oldalán Az és Cassian. Látszólag teljesen belemerültek egy izgalmas beszélgetésbe, de én tudtam, hogy csak úgy csinálnak, mintha. Valójában minket figyeltek.

A kis kíváncsiskodók. Rhysnek át is küldtem ezt a gondolatomat a kötelékünkön keresztül, válaszul mély nevetés csendült fel halkan a fejemben.

Mindig rátalál a legszebb ruhákra – mondta Mor, és szakértő szemmel megvizsgálta a kivágást is. A nővérem közben úgy figyelte minden mozdulatát, mint egy vadászsólyom. – Azt viszont soha nem árulja el hol. Egyszerűen nem akarja megmondani, hol szerezte azt a ruhát, amit Feyre a hullócsillagok éjszakáján viselt. – Dühödten nézett rá. – A rohadék.

Rhys kuncogott. Cassiannek viszont arcizma se rándult. Minden figyelmét Nestának szentelte, és várt, vajon mit lép a nővérem.

Mor tekintete a Nesta hajába tűzött ezüstcsatokra siklott.

- Mekkora szerencse, hogy nem egyforma a méretünk!
 Különben kísértésbe esnék, hogy ellopjam a ruhádat.
- Valószínűleg a legszívesebben itt és most leráncigálná rólad
 dünnyögte Cassian.

Nesta arca kifejezéstelen maradt. Hideg. Tetőtől talpig végigmérte Mort: a ruháját, ami alól elő-elővillant a köldöke, mert elöl és hátul mélyen dekoltált volt. A leheletfinom anyagú szoknyák lágyan ringatóztak és előtűntek karcsú lábai.

 Neked is szerencséd van – szólalt meg végre Nesta –, hogy nem kölcsönösek az érzéseink.

Azzal megfordult, odament az asztalhoz, és leült.

Azriel a borospoharába köhögött.

Mor csak pislogott, aztán vágott egy grimaszt, és így szólt hozzám

 Azt hiszem, hogy több borra lenne szükségünk, sokkal többre.

Nesta úgy ült, mint aki karót nyelt, de nem szólalt meg.

 Hozatok egy egész sorozatot – hallatta Cassian a hangját, és öles léptekkel kiment a folyosóra.

Nesta még merevebb tartást vett fel.

Ezek a szurkálódások, viccek, tréfák a nővérem kárára... gyorsan leültem mellé, és halkan így szóltam hozzá:

Jót akarnak neked.

Nesta végigsimított az ujjával az elefántcsont és obszidián alátéten, ő megtapintotta az ezüst evőeszközöket, amiknek a nyelébe virágzó jázminokat gravíroztak.

– Nem érdekel.

Amren velem szemben foglalt helyet.

– Valódi mestermunka vagy, tudod-e? – mondta a nővéremnek.

Nesta felnézett. Amren egy vérrel teli kelyhet rázogatott, és úgy figyelte Amrent, mint egy macska, aki talált egy új, érdekes játékot.

– Miért olyan parázsló a tekinteted? – kérdezte Nesta Amrent válasz helyett. A kérdéséből nem érződött kíváncsiság, csupán magyarázatot kért valami számára ismeretlen jelenségre. És félelem sem érződött, egy szemernyi sem.

Amren felhorkant.

Jól van, nincs itt semmi szükség udvariassági körökre.
 Oldalra billentette a fejét.
 Tudod, hogy a többi okostojás még soha nem tette fel nekem ezt a kérdést?

A többi okostojás, beleértve Cassiant is, aki egy borosüveggel tért vissza, igyekezett nem túl aggodalmasan nézni.

Nesta kivárt.

Amren sóhajtott.

- Azért, mert a szememmel nem boldogult a leplező-varázslat, így a tekintetem jelzi, hogy mi rejtőzik a külsőm alatt.
 - Mi is pontosan?

Senki nem szólalt meg, senki nem mozdult. Lucien, aki továbbra is az ablaknál állt, krétafehér lett.

Amren végighúzta az ujját a kelyhe szélén. Vörösre lakkozott körme úgy csillogott, mint a kehelyben lötykölődő vér.

- Ezt a kérdést sem tette fel még nekem senki.
- Vajon miért?
- Mert udvariatlan, és mert félnek. Amren egyenesen Nesta szemébe nézett. A nővéremnek szempillája se rebbent. – Mi ketten egyformák vagyunk – jelentette ki Amren.

Lélegzetvisszafojtva figyeltem.

A bennünket összekötő köteléken keresztül megéreztem, hogy Rhys is így tesz.

Mármint nem abban az értelemben, kislány, hogy mi rejtőzik a külső alatt – mondta Amren. Parázsló szemével hunyorgott. – Viszont belelátok a lelked mélyébe. – Bólintott, inkább magának, mint Nestának – Nem illettél bele abba a formába, amibe önteni akartak. Túl keskeny volt számodra az út, amin járni kényszerültél. Egész életedben próbálkoztál vele, de egyszerűen nem tudtál beilleszkedni. És aztán ez az út megváltozott. – Finoman biccentett. – Tudom, milyen ilyennek lenni. Emlékszem rá, annak ellenére, hogy már nagyon régen volt.

Nesta sokkal gyorsabban hozzászokott a tündérek természetellenes mozdulatlanságához, mint én. Pár pillanatig csendben ült, tekintetét a furcsa, törékeny nőre szegezve, fontolóra

véve Amren szavait és a belőle áradó erőt. Aztán csak ennyit mondott:

- Nem tudom, miről beszélsz.

Amren vörösre pingált ajka széles mosolyra húzódott, valahogy egy kígyó jutott róla eszembe.

 Ha képes leszel kilépni önmagadból, kislány, azt az egész világ meg fogja érezni.

Beleborzongtam.

Rhys szólalt meg lassan, kimérten:

 - Úgy tűnik, hogy Amrent az utóbbi időben teljesen magukkal ragadták a sarki színházban előadott drámák.

Amren villámló tekintettel nézett rá.

- Komolyan beszélek, Rhysand.
- Tudom mondta erre Rhys, és mellém ült. De szívesen bekapnék valamit, mielőtt teljesen elveszed az étvágyunkat.

Meleg kezét a térdemre tette, kissé megnyomta, próbált megnyugtatni.

Cassian Amrentől balra foglalt helyet, Azriel Cassian mellett, Mor Azriellel szemben. Luciennek már csak az asztalfőn maradt hely.

A homlokát ráncolta.

– Ö... Rhys... ez nem a te helyed? – kérdezte Rhystől.

Rhys felhorkant.

 Nekem mindegy, hova ülsz. Most már tényleg csak enni akarok... méghozzá – csettintett az ujjával – most rögtön.

Az ételt a szakácsok a lenti konyhában készítették, és szilárdul elhatároztam, hogy a legközelebbi adandó alkalommal személyesen is bemutatkozom nekik. Rhys csettintésére azonnal dugig rakott tálcák, tányérok és tálak jelentek meg szinte a semmiből az asztalon. Sült húsok, különféle szószok, rizs, kenyér, párolt zöldség, minden frissen, a környező tanyákról... Isteni illatok...

Lucien leült az üresen maradt székre, úgy, mint aki egy tűpárnára ül.

- Gyorsan hozzá fogsz szokni, mármint az itteni lazasághoz mondtam neki.
- Drága Feyre, úgy beszélsz, mintha valami rossz dologhoz kellene hozzászoknia – hallatta Rhys is a hangját, és szedett a sült pisztrángból, aztán továbbadta nekem is a tányért.

A szememet forgattam, aztán én is tettem egy szelet halat a tányéromra.

 Az első itteni vacsora engem is eléggé meglepett, csak hogy tudjátok.

Cassian vihogott.

- Legyünk őszinték szóltam Lucienhez, aki némán egy kis zöldbabot pakolt a tányérjára, de még nem látott neki. Talán csodálkozott, hogy itt milyen egyszerűek a fogások, ahhoz képest, hogy a Tavasz udvarában milyen válogatott finomságokhoz szokott. Azriel közülünk az egyetlen, aki tisztában van az illemszabályokkal. Mor és Cassian felháborodottan tiltakozott. Az Árnyénekes alig észrevehetően elmosolyodott. Kissé lehajtott fejjel a grillezett zöldséges tálat húzta maga felé, amihez kecskesajtot sütöttek. Ne tegyetek úgy, mintha ez nem lenne igaz! jelentettem ki.
- Hát persze hogy igaz! felelte Mor hangos sóhaj kíséretében.
 De mégsem kellene úgy tenned, mintha *vademberek* lennénk.
- Én azt hittem, hogy bóknak fogod majd fel, amit Feyre mondott – vetette közbe Rhys.

Nesta úgy követte a pengeváltást, mint egy teniszmeccset, ideoda cikázott a tekintete. Nem vett magának ételt, ezért vettem magamnak a bátorságot, és néhány fogásból szedtem neki, de ezt is szótlanul vette tudomásul.

Amikor már újra a saját tányérom felé fordultam, Nesta hirtelen megszólalt:

 Egyébként azóta megértettem, amit az ételekkel kapcsolatban mondtál.

Egy pillanatig eltartott, míg rájöttem, mire utal.

- Még apánk házában vitatkoztunk egyszer arról, hogy mi a különbség az emberek és a tündérek étkei között. Bár nagyon hasonlított minden, ami az asztalra került, de a fal túloldalán egyszerűen mindennek jobb íze volt.
 - Vegyem ezt bóknak?

Nesta nem mosolygott, hanem felszúrt néhány darab spárgát a villájára, és a szájába dugta.

Gondoltam, elérkezett a pillanat, hogy egy másik ügyet is beindítsak, és Cassianhez fordultam:

– Holnap hánykor lesz az edzés?

Cassian láthatólag azonnal megértette, mire megy ki a kérdésem, mert úgy tűnt, hogy Nestával szándékosan nem törődve gondolkodik el, és lassan elmosolyodva így felelt:

- Normál esetben azt mondanám, hogy pirkadatkor. De mivel annyira örülök, hogy épségben visszatértél, ezért hagyom, hogy kialudd magad. Legyen, mondjuk, hétkor.
 - Hétig aligha tudja kialudni magát az ember tiltakoztam.
 - Egy illír bizony képes rá dünnyögte Mor.

Cassian szárnyai megrezzentek.

- A nap fénye túl értékes ahhoz, hogy hagyjuk csak úgy veszendőbe menni.
 - Az *Éjszaka udvarában* vagyunk replikázott Mor.

Cassian grimaszolva Rhys és Az felé fordult.

- Már az elején megmondtam nektek, hogy csak baj van belőle, ha nőket is felveszünk.
- Hajói emlékszem, Cassian felelte Rhys kimérten –, te semmi ilyesmit nem mondtál. Sőt, az ellenkezőjére emlékszem. Nem te mondtad, hogy már várod, hogy a változatosság kedvéért végre valami szépet láss a mi csúnya képünk helyett?
 - Disznó jegyezte meg Amren.

Cassian bemutatott neki, mire Lucien majdnem félrenyelte a zöldbabot.

- Ifjonc koromban csak ilyen megjegyzésekre futotta tőlem mondta Cassian, és a villájával Azriel felé bökött. Te meg ne próbálj az árnyékaidba bújni, mert igenis egyetértettél velem.
- Nem hiszem vetette közbe Mor, és az észrevétlenül Azriel köré gyűlő árnyak eltűntek. – Azriel soha nem mondana ilyet, csak te, egyedül csak te, Cassian.

Az éjszaka hadseregének főparancsnoka kinyújtotta a nyelvét Mor felé. Mor viszonozta a gesztust.

Bölcs döntés lenne, főúr – morogta Amren –, ha a találkozó idejére otthon hagynád ezt a két fickót. Csak bosszúság van velük.

A szemem sarkából Lucienre pillantottam, kíváncsi voltam a véleményére. Az önuralom álarcát öltötte magára, de a szemében meglepetést láttam felcsillanni. Megkockáztattam egy pillantást Nesta felé, de ő csak és kizárólag a tányérjával volt elfoglalva.

Egyelőre még az is kérdés, létrejön-e egyáltalán a találkozó – felelte Rhys. Lucien ránézett, a szemében egyértelműen kíváncsiság csillogott, amit Rhys is észrevett, és vállat vont. – Hamarosan úgyis tudomást szereztél volna róla. Holnap találkozóra fogom hívni Prythian többi főurát, hogy a háborúról tárgyaljak velük.

Lucien görcsösen megmarkolta a villáját.

- Az összeset?

Nem voltam benne biztos, hogy Tamlinre vagy az apjára gondol, de Rhys bólintott.

Lucien elgondolkodott.

- Kimondhatom nyíltan a véleményemet?

Rhys gúnyosan vigyorgott.

 Ennél az asztalnál most először tesz fel valaki ilyen udvarias kérdést. Szóval ki vele, most is, de máskor is.

Lucien először a páromra pillantott, utána rám.

- Gondolom, Feyre is részt vesz a háborúban.
- Hogyne vennék részt!

Amren a vért szopogatta a kelyhéből. Lucien hangosan tovább töprengett.

És titokban akarjátok tartani a képességeit?
 Csend.

Rhys szólalt meg végül:

Ezt meg akartam beszélni Feyre-val. És te mit tanácsolsz,
 Lucien? – A hangjában élt éreztem, alig érezhető vadságot.

Lucien újra rám pillantott. Erőt kellett vennem magamon, hogy ne kapjam el a tekintetem, olyan kellemetlen volt.

 Az apám valószínűleg Hybernnel fog összeállni, ha ezzel esélyt kap arra, hogy visszanyerje a hatalmát... azzal, hogy téged megöl.

Rhys ösztönösen morgott.

 De a fivéreid láttak engem – mondtam, és letettem a villámat az asztalra. – A lángokról még hihették azt, hogy a te műved, de a jég...

Lucien Azriel felé biccentett.

 Pontosan ezeket az információkat kellene megszereznetek: mit tud az apám, és a fivéreimnek vajon tiszta volt-e, hogy mit tett Feyre. Ez az első lépés, és utána kell kidolgozni a találkozó stratégiáját.

Ekkor Mor szólalt meg:

 Lehetséges, hogy Eris megtartja magának, amit tud, és rábeszéli a fivéreit arra, hogy ugyanezt tegyék, ha ezzel elgondolása szerint előnyhöz jut.
 Felmerült bennem a kérdés, Mor vajon látja-e maga előtt Erisi Lucien vörös haja és aranybarna bőre láttán, ami egy árnyalattal sötétebb volt, mint a fivéreié.

Lucien hangja tárgyilagos maradt:

– Lehet. De pontos információkra van szükségünk. Ha Beron vagy Eris tud róla, akkor ezt az előnyükre fordíthatják, és ők irányíthatják a találkozót. Vagy téged. De az is lehet, hogy meg se jelennek, hanem mennek egyenesen Hybernbe.

Cassian halkan káromkodott egyet, és bennem is nagy volt a kísérté, hogy csatlakozzak hozzá. Rhys a poharát forgatta, aztán letette. Lucienhez szólt:

- Beszélnetek kell Azriellel. Méghozzá holnap.

Lucien egy pillantást vetett az Árnyénekesre, de az csak kurtán biccentett egyet.

- A rendelkezésetekre állok - mondta Lucien.

Egyikünk sem volt annyira buta, hogy rákérdezzen, vajon hajlandó-e a Tavasz udvaráról pletykálni, és szerinte Tamlin eleget tesz-e a meghívásunknak. Ezeket majd nekem kell tőle megkérdeznem. Később. Négyszemközt.

Rhys hátradőlt, valamin töprengett, aztán egy idő múlva nagyot sóhajtott. Mintha a megfelelő szavakat kereste volna ahhoz, hogy valami kellemetlen bejelentést tegyen. Valami olyasmit, amiről már jó ideje gondolkodik. Gyanítottam, hogy mi lehet ez a dolog, és bár a gyomrom összeszorult, mintha izgatottságot is éreztem volna. Rhys nagyon okos volt, nem hiába volt a párom. És mégis, igazából nem akartam hallani azt, amit mondani akart.

 Még egy találkozóra szükség lesz – mondta. – Ráadásul mielőbb.

18. FEJEZET

 CSAK AZT NE MONDD, hogy a Rémálmok udvarába kell mennünk! – dörmögte Cassian tele szájjal.

Rhys gúnyosan nézett rá.

- Nahát! Nincs kedved ráijeszteni egy kicsit régi barátainkra?
 Mor aranybarna arca elsápadt.
- Meg akarod kérni az apámat arra, hogy támogasson a háborúban – mondta Rhysnek. Nem kérdésnek szánta.

Lélegzet-visszafojtva figyeltem.

- Mi az a Rémálmok udvara? - tudakolta Nesta.

Lucien felelt helyettünk.

- A nagyvilág a Rémálmok udvarát hiszi az Éjszaka udvarának.
 Az állával Rhys felé bökött.
 Rhys uralkodói székhelye volt egykor.
- Ó, ez még most is így van! mondta Rhys. Velarisen kívül mindenki számára. – Morra nézett. – Ami a kérdésedet illeti, Keir Sötétséghozó légiója megér egy találkozót.

Amikor utoljára találkoztunk Mor apjával, a rémálmok házának helytartójával, akkor annak összes csontja ripityára tört. Kétségeim voltak afelől, hogy most hajlana a segítségnyújtásra. Talán pontosan ez volt az oka annak, hogy Rhys beszélni akart vele.

Nesta a homlokát ráncolta.

– De miért nem parancsolod meg nekik, hogy álljanak melléd a háborúban? Az alattvalóid, nem?

Cassian letette a villáját.

 Sajnálatos módon a két aludvarra bizonyos szabályok érvényesek. A rémálmok háza nagyrészt független, és Mor apjának irányítása alatt áll.

A maga elé meredő Mort Azriel figyelte elkeskenyedett szájjal.

- A Kőbe vájt város helytartójának joga van ahhoz, hogy elutasítsa a kérésemet – magyarázta Rhys Nestának és nekem is egyben. – Ez is része volt annak a megállapodásnak, amit az elődeim évezredekkel ezelőtt kötöttek a Rémálmok udvarával. Nem jönnek ki a hegy gyomrából, és nem zargatnak bennünket – cserébe pedig szabadon dönthetnek arról, hogy szükség esetén mellénk állnak, vagy sem.
 - És előfordult már, hogy elutasították a kérésed?

Mor komoly arccal bólintott.

- Kétszer, de nem az apám. Láthatólag nehezen beszélt róla.
 Régen, nagyon régen két háborúban úgy döntöttek, hogy nem
- Regen, nagyon regen ket naboruban ugy dontottek, nogy nem harcolnak. Győztünk, de nem sokon múlott, és elképesztő veszteségek árán.
- A mostani háborúban is minden lehetséges szövetségesre szükségünk lesz akit csak magunk mellé tudunk állítani. Minden hadseregre.
 - Két nap múlva indulunk jelentette ki Rhys.
- Apám nem fog belemenni mondta Mor. Csak az idődet pocsékolod.
- Akkor majd igyekszem kitalálni valamit, amivel meggyőzhetem őt.

Mor szeme villámokat szórt.

– És mi lesz az?

Azriel és Cassian mocorogtak a székükön, Amren csettintett a nyelvével. Elégedetlenségét Rhysnek címezte.

- Apád a nagy háborúban is velünk harcolt közölte Rhys nyugodtan. – Talán ezúttal is szerencsénk lesz.
- Emlékeztethetlek arra, hogy a Sötétséghozók éppolyan ocsmányul viselkedtek, mint az ellenség katonái? – kérdezte Mor, és eltolta a tányért.
 - Új szabályokat fogunk felállítani.
- Nem vagy abban a helyzetben, hogy szabályokat kényszeríts rájuk és ezt te is nagyon jól tudod – fortyogott Mor.

Rhys a borát rázogatta a poharában.

- Majd meglátjuk.

Cassianre néztem, aki alig észrevehetően a fejét csóválta. Maradj ki most ebből, legalábbis egyelőre. Finom biccentéssel jeleztem, hogy értem.

Mor Azrielre nézett, és hátravetette a haját.

– És neked mi a véleményed?

Az Árnyénekes állta a tekintetét, de arcizma se rándult. Gondolkodott. Figyeltem, hogy az izgalomtól ne fojtsam vissza a lélegzetem. Vajón kinek az oldalára áll: a szeretett nő vagy a főura mellé?

- Nem nekem kell meghozni ezt a döntést.
- Jaj, hogy ez milyen süket duma! mondta Mor kendőzetlen nyíltsággal.

Azriel szemén árny suhant át, de csak vállat vont, és az arcáról újra hideg közömbösség sugárzott, áthatolhatatlan volt rajta ez az álarc. Mor csücsörített.

- Nem muszáj velünk jönnöd mondta neki Rhys nyugodtan.
- Természetes, hogy veletek tartok. Nehezebb lenne, ha nem lehetnék ott.
 Mor hátrahajtott fejjel egy húzásra kiitta a borát.
 Akkor két napom van arra, hogy olyan ruhát találjak, amitől az apám sokkot fog kapni.

Amren vihogott, Cassian viszont zengő hahotában tört ki. Rhys csak hosszan nézte Mort. Megkérdezzem majd vajon Rhystől,

hogy *ezt a szörnyű helyzetet* nem tudta volna valahogy elkerülni? Korábban viszont már igencsak letámadtam, most pedig itt volt Lucien és a nővérem is, ezért inkább befogtam a szám. De volt itt még egy dolog. A közénk ereszkedett csendben felvettem a beszélgetés során korábban elejtett fonalat, és azt mondtam Cassiannek:

- Tegyük *nyolcra* az edzést! Odajövök a gyakorlótérre.
- Fél nyolc, és punktum mondta lefegyverző mosollyal.
 Lucien folytatta az evést, Mor pedig bort töltött magának. Azriel a szeme sarkából minden mozdulatát követte, hegekkel borított kezével a villáját szorongatva.
- Nyolc nyomatékosítottam rezzenéstelen tekintettel. Nesta felé fordultam, aki némán követte beszélgetésünket. – Velünk tartasz?
 - Nem.

Válaszát jelentőségteljes, súlyos csend követte. De én csak vállat vontam, és a boroskancsóért nyúltam. Aztán úgy mindenkihez címezve kijelentettem:

– Meg akarok tanulni repülni.

Mor prüszkölve köpte ki a bort a szájából, egyenesen Azriel mellkasára. Az Árnyénekes észre sem vette magán a bort, csak nagy szemeket meresztve bámult rám. Cassian láthatólag nem tudta eldönteni, hogy kinevesse-e Azrielt vagy sem.

A mágiám még túl gyenge volt ahhoz, hogy illír szárnyakat növesszek, de ennek ellenére a két harcosra mutattam, és így szóltam:

- Tanítsatok meg rá!
- Komolyan? bukott ki Morból, aztán *Lucien* is megszólalt:
- Hát ez megmagyarázza a szárnyakat.

Nesta előredőlt, és figyelmesen szemügyre vett.

- Milyen szárnyakat?
- Tudok alakot váltani vallottam be. A küszöbönálló háborúban pedig – folytattam a többiek felé fordulva – biztosan hasznos lenne, ha tudnék repülni. – Cassianre néztem, aki

nyugtalanító figyelemmel mustrált, mintha fel akarná mérni a képességeimet. – Hybern ellen csak az illírekkel nyerhetünk csatát. – A főparancsnok kurtán biccentett. – Együtt akarok harcolni veletek, méghozzá a levegőben is!

Ellenkezésre számítottam, főleg Rhys részéről. De a szél süvöltésén kívül csend volt.

Cassian sóhajtott.

– Nem tudom, hogy ez egyáltalán megvalósítható-e az idő rövidsége miatt. Nemcsak repülni kell megtanulnod, hanem azt is, hogy tudod a nehéz pajzsot és a fegyvereket szállítani, és hogyan tudsz mozogni egy illír egységen belül. Nekünk is évtizedekbe tellett, míg mindezt a tudást a magunkévá tettük. Veled pedig a legjobb esetben is csak hónapok állnak a rendelkezésünkre, legrosszabb esetben pedig csak hetek

A bátorságom kissé lelohadt.

 Akkor ennyi idő alatt kell neki megtanítanunk, amit tudunk – mondta Rhys. – Egyetlen edzés is jól jöhet.

Azriel hátravonta a szárnyait. Szép arca szokatlanul lágy volt, szinte töprengő.

- Majd én foglalkozom veled.
- Biztos? kérdeztem.

Újra felkerült az arcára az áthatolhatatlan maszk.

 Rhys és Cassian annyira korán megtanult repülni, hogy aligha emlékeznek rá.

Azriel viszont tizenegy éves koráig gyűlöletes családja tömlöcében élt, mint egy bűnöző. Addig megfosztották őt a repülés lehetőségétől, és semmit nem engedtek meg neki, amit illír ösztönei diktáltak volna.

A Rhysszel bennünket összekötő köteléken keresztül sötétség hatolt át hozzám. Rhys is emlékezett arra, mit tettek a barátjával, soha nem feledkezett meg róla, mint ahogy a társaságból senki. Nekem is figyelnem kellett arra, hogy ne tévedjen folyton a tekintetem az Azriel kezeit beborító szörnyű hegekre. Imádkoztam, hogy Nesta ne kérdezősködjön róluk.

- A táborban sok újoncot is tanítottunk tiltakozott Cassian.
- Azriel a fejét rázta, az árnyak a csuklóit nyaldosták.
- Az nem ugyanaz. Idősebb korban erősebbek a félelmek és a mentális gátak. Más az egész.

Nem szólalt meg senki, még Amren sem.

Én megtanítalak repülni – biztosított Azriel még egyszer az ígéretéről. – Találkozzunk azután, ha edzettél pár órát Cassiannel!
Ekkor Lucien felé fordult, aki láthatóan nem rettent vissza a kígyózó árnyaktól. – Ebéd után beszéljünk!

Nagyot nyeltem és bólintottam.

- Köszönöm. Talán Azriel barátságossága volt az oka annak, hogy a fenntartásaimat átlépve Nesta felé fordultam. Hybern királya le akarja dönteni a falat, méghozzá úgy, hogy a falban lévő lyukakat az Üst segítségével kitágítja. Nesta kékesszürke szemei a király említésére dühösen villantak fel. Talán mi is be tudjuk tömni ezeket a lyukakat, de téged az Üst teremtett. Ha az Üst képes kitágítani ezeket a lyukakat, akkor talán te be tudnád tömni őket. Ha tudnád, hogy kell. Kevés időnk maradt, de azalatt megtanulhatnád, ha akarod.
- Én meg tudom mutatni neked, hogy kell csinálni mondta
 Amren. Legalábbis elméletileg. De csak ha mielőbb nekilátunk. A legjobb lenne holnap reggel belevágni. Némi töprengés után így szólt Rhys ez: Elkísérünk a Rémálmok udvarába.
- Micsoda? kaptam fel a fejem. Még belegondolni is szörnyű volt, hogy Nesta odamegy...
- A Kőbe vájt városban egy rakás mágikus tárgy van magyarázta Amren.
 Jó lehetőség a gyakorlásra. A lánynak rá kell éreznie, hogy milyen az ellenőrzése alá vonni egy olyan tárgyat, mint a fal vagy az Üst.
 Azriel készülődő tiltakozása láttán gyorsan hozzáfűzte:

Nesta először hallgatott.

Arra vártam, hogy nemet mond, és a remény utolsó szikráját is elveszi tőlünk. De ehelyett kérdezett:

– Miért nem öljük meg Hybern királyát még azelőtt, hogy bármit is tenne?

Egy pillanatig teljes volt a csend, aztán Amren szólalt meg selymesen lágy hangon.

- Ha a halálba akarod küldeni, kislány, akkor hajrá!

Nesta tekintete a nyitott ajtó felé vándorolt, mintha ellátna Elain szobájáig.

- Mi történt a halandó királynőkkel?
- Mire gondolsz pontosan? kérdeztem vissza döbbenten.
- Halhatatlanná tette őket valaki? A kérdést Azrielhez intézte.

Azriel szifonjai szinte izzottak.

 Zavarosak és ellentmondásosak a beszámolók. Egyesek szerint igen, mások szerint nem.

Nesta a borospoharát bámulta.

Cassian az alkarjával az asztalra támaszkodott.

– De miért kérdezed?

Nesta felemelte a fejét, és ránézett.

Halkan kezdett beszélni, és mindenkihez szólt, bár Cassianre nézett, mintha kettesben lennének.

A háború végére holtan akarom látni őket. A királyt és a királynőket, mindet. ígérjétek meg nekem, hogy megölitek őket, és akkor segítek nektek megjavítani a falat. Hajlandó vagyok tanulni tőle. – A fejével Amren felé intett. – És elmegyek a Kőbe vájt városba is, vagy akár hogy is hívják. Megteszem, de csak akkor, ha ígéretet tesztek nekem.

- Jól van mondtam. A segítséged a főúri találkozón is jól jöhet. Beszámolhatnál nekik, mire képes Hybern. Mit tettek veled.
 - Nem.
- Hajlandó vagy a mágiádat arra használni, hogy betömd a falat, és eljöjj a Rémálmok udvarába, de nem akarsz másokkal beszélni?
 - Nem felelte elvékonyodó szájjal.

Ki vagyok? Uralkodónő vagy testvér? Testvér vagy uralkodónő?

 Sokak élete függhet attól Prythianben és a kontinensen is, hogy beszámolsz-e arról, mi történt veled, vagy sem. A találkozó kimenetele is függhet ettől.

Nesta megfogta a karfát, mintha bele kellene kapaszkodnia valamibe.

 Ne beszélj velem úgy, mint egy kisgyerekkel! A válaszom nem.

Kissé lehajtottam a fejem.

- Meg tudom érteni, hogy szörnyű volt, ami veled történt...
- Neked fogalmad sincs arról, mi történt. Halványlila gőzöd sincs. Én nem fogok nyavalyogni, mint a Boldogságos Úr gyermekei. És nem is fogok egy tucat főtündérnél segítségért esdekelni, amikor azok halandó koromban minden további nélkül megöltek volna. Nem fogom elmesélni nekik a történetemet.
- Elképzelhető, hogy nem fognak hinni nekünk. Értékes tanú lennél...

Nesta hátratolta a székét, és a szalvétáját a tányérjára dobta. A finom len beszívta a sült hús szaftját.

– Nem az én problémám, ha nem hisznek nektek. Segítek nektek, ami a falat illeti, de miattatok nem fogok házalni a problémáimmal. – felugrott, és rendszerint sápadt arca vörös lett a haragtól. – És ha eszedbe jutna Elaint is belerángatni a dologba – sziszegte – akkor megöllek!

Ezután végignézett mindenkin, így téve világossá, hogy ez rájuk is vonatkozik. Senki nem szólt egy szót sem, mire végül kiment az ebédlőből, és hangosan bevágta maga után az ajtót.

 Nekem úgy tűnik, hogy Nesta felveszi a versenyt Amrennel, már ami a vérszomjasságát illeti – jegyezte meg Rhys, amikor később Velaris utcáin sétáltunk. – Az egyetlen különbség, hogy Amren tényleg iszik vért.

Prüszköltem, és a fejemet csóváltam. Befordultunk a Sidra menti fasorba. Velaris sok sebet kapott a közelmúltban: a pompás épületek közül több is romokban hevert, az utcákon kupacokban állt a törmelék és az üvegszilánk. Sok mindent már helyrehoztak, de néhány üzletet még mindig deszkával reteszeltek be, és a folyóparti házak között is lyukak tátongtak. Miután befejeztük az evést és a borozgatást, eljöttünk a Szél házából. Mor még szerzett egy üveg bort, és eltűnt a házban, ezt Azriel homlokráncolással nyugtázta.

Mi nem kérdeztük a többieket, hogy csatlakoznának-e hozzánk. Rhys némán, a kötelékünkön keresztül kérdezte, hogy *sétálunk-e egyet*. Én pedig szintén némán beleegyeztem. Már egy órája bóklásztunk, továbbra is nagyjából szótlanul, a gondolatainkba merülve. Azon töprengtünk, ami ma a Szél házában történt. A kimondott szavakon, fenyegetéseken, információkon. Hallgatagon sétáltunk el a kis étteremig, ahol egyszer együtt vacsoráztunk egy csillagfényes, tiszta éjszakán.

Az érintetlenül maradt épület láttán egy kicsit felengedett bennem a feszültség. A hatalmas cserepekbe ültetett citrusok halkan zizegtek a szélben, és a levegőben pompás fűszer-, hús- és sültparadicsom-illat terjengett. Háttal nekidőltem az utat a folyótól elválasztó korlátnak, és néztem, hogy a pincérek ide-oda cikáznak az asztalok között a zsúfolásig megtelt étteremben.

 Ki tudja? – kérdeztem. – Az is lehet, hogy Nestának is megjön hozzá a gusztusa, és időnként legurít egy pohár vért.

Rhys cinkos mosolyt villantott. Éreztem a melegét, ahogy mellettem állt, a könyökével a korlátra támaszkodva, a szárnyait behúzva. Mélyen beszippantottam az illatát, a citrom- és tengerillatot. Az ajkával a tarkómat simogatta.

– Rossz néven vennéd, ha azt mondanám, hogy Nestának... nincs könnyű természete?

Halkan nevettem.

 Szerintem az este viszonylag jól alakult. Legalább egy dologba belement. – Az alsó ajkamba haraptam. – Nem mindenki előtt kellett volna megkérdeznem. Ez hiba volt.

Rhys hallgatott, figyelt.

– Te hogy tudod megteremteni az egyensúlyt, amikor együtt vagy velük? – kérdeztem. – Mármint a két szereped között, hogy egyszerre vagy főúr és jó barát?

Rhys eltöprengett.

– Nem mindig olyan egyszerű. Az elmúlt évszázadok során sok hibát követtem el, és sajnos azt kell, hogy mondjam neked, hogy a mai nap a számodra is csak a kezdete egy hosszú útnak.

Sóhaitottam.

 Gondolhattam volna, hogy Nesta nem fog belemenni abba, hogy idegeneknek mesélje el a történetét. Mindig is zárkózott volt, emberként is. A családjával is.

Rhys előrehajolt, és megpuszilta a tarkómat.

- Ezt az előzőek miatt kaptad mondta, mire felé fordultam. A szemében nyíltságot láttam, és neheztelésnek nyoma sem volt benne. – Nem akartalak megbántani.
 - Én is sajnálom, hogy úgy neked estem.

Felvonta a szemöldökét.

- Miért kérsz bocsánatot? Én támadtam meg a nővéredet, te csak megvédted őt. Jogod volt hozzá, hogy nekem támadj.
 - Nem akartam... aláásni a tekintélyed.

Elsötétült a tekintete.

Ja, értem. – Megfordult, és a Sidrát nézte. A víz lustán folydogált, A sötét vízfelszínen az utcai lámpák tündérfényei táncoltak, és a Szivárvány negyed tarka házainak homlokzata. – Ezért volt akkor a hangulat kettőnk között ma délután olyan... furcsa. – Grimaszolt, és teljes testével felém fordult. – Te jó Üst, Feyre!

Teljesen átforrósodott az arcom, és félbeszakítottam, mielőtt folytatni tudta volna.

- Fontos, hogy egységet mutassunk. A körmömmel a korlát puha fáját karcolgattam. – Főleg mi ketten.
 - De nem családon belül!

Meleg járt át. Család. A mi családunk.

Megfogta a kezem, és összekulcsolta az ujjainkat.

- Mi írjuk a szabályokat, és neked jogod van ahhoz, hogy négyszemközt, de akár nyilvánosan is kétségbe vond a kijelentéseimet.
 Halkan felhorkantott.
 Persze jobban esne, ha zárt ajtók mögött csinálnád a perpatvart – ha annyira muszáj –, mert a többiek már úgyis évszázadok óta folyamatosan borsot törnek az orrom alá. De úgy általánosságban..
 - Nem foglak idegenek jelenlétében kritizálni. Te sem szoktál.
 Hallgatott, meg akarta várni, míg végigmondom, amit akarok.
- A köteléken keresztül is tudunk olyanok jelenlétében kommunikálni, akik nem tartoznak a családhoz – mondtam. – Pár évig ténylég egységet szeretnék demonstrálni kifelé. Már ha túléljük az egészet.
- Hát persze hogy túléljük. Vasakaratot hallottam ki a szavaiból. – De én azt szeretném, hogy a továbbiakban is nyíltan kritizálj, mondd el őszintén a véleményed...
- Miért, volt valaha olyan, hogy nem így tettem? Rhys mosolygott, mire hozzátettem: – Én is ezt szeretném kérni tőled, velem szemben.
- Rendben. Családi körben viszont nyugodtan szólj rám bármikor. Ehhez ragaszkodom.
 - De miért?
- Mert szórakoztat. Könyökkel finoman oldalba böktem. –
 Mert a párom vagy folytatta. Egyenrangúak vagyunk, ami nemcsak azt jelenti, hogy mindenben támogatjuk egymást, hanem azt is, hogy mindig őszinték vagyunk egymással, és megmondjuk egymásnak az igazat.

A tekintetemet a városon legeltettem.

Akkor most őszintén megmondhatom, mire gondolok? Fújtatott egyet.

- Persze. Most és mindig.
- Szerintem óvatosnak kellene lenned Keirrel. Nem azért, mert egyenesen visszataszító, hanem... Komolyan megbánthatod Mort, ha nem jól kezeled az ügyet.

Rhys beletúrt a hajába.

- Tudom, tudom.
- Megéri? Tényleg annyira fontosak a katonái, hogy kockára tedd érte Mor lelki épségét?
- Már évszázadok óta együttműködöm Keirrel, lassan Mor is hozzászokhatna. És igen, a katonái tényleg annyira fontosak. A Sötétséghozók jól képzettek, erősek.

Elgondolkodtam.

 Amikor legutóbb a Rémálmok udvarában jártunk, akkor a lotyód szerepét játszottam.

Rhys összerezzent.

- De most a társad vagyok, uralkodónő folytattam, és az ujjamat végighúztam a kézfején. A tekintetével követte a mozdulatomat. Halkabban folytattam. – Most milyen szerepet játsszak, hogy Keir hajlandó legyen segíteni?
- Rád bízom mondta, és a tekintetével továbbra is az ujjamat követte. Finom mozdulatokkal köröket rajzoltam a bőrére. – Saját szemeddel láttad a múltkor, hogy én milyen szerepet játszok ott, és a többiek viselkedését is láttad. Döntsd el te, ki vagy mi akarsz lenni!
- Akkor gyorsan meg kell hoznom ezt a döntést, és nemcsak a Rémálmok udvara miatt, hanem azért is, mert két hét múlva találkozunk a többi főúrral.

Rhys a szeme sarkából pillantott rám.

- Minden udvart meghívunk.
- Kétlem, hogy Tamlin eljön. Végül is Hybernnel lépett szövetségre, és tudja, hogy itt halál vár rá.

A folyó felől fújdogáló szél összekócolta fekete haját.

 A találkozót egy mágikus védőpajzs alatt fogjuk lebonyolítani, ami mindannyiunkat fegyverszünetre fog kényszeríteni. Nagy ára van, ha valaki megsért egy ilyen tűzszünetet, Tamlin is az életével fizetne érte. Annyira nem ostoba, hogy megtámadjon bennünket.

– De minek őt egyáltalán meghívni?

Ha kizárnánk őt, azzal csak magunk ellen adnánk neki muníciót. Hidd el nekem, semmi kedvem találkozni vele. Beronnal sem. Beront egyébként éppolyan szívesen látnám holtan, mint Tamlint.

- Tarquin is eljön, és az ő ellenségeinek a listáján *is* előkelő helyen szerepelünk.
- A vérrubin ellenére ő sem annyira ostoba, hogy a találkozó alatt támadjon meg minket.
 Rhys nagyot sóhajtott.
- Hány szövetségesre számíthatunk? Mármint Keirt leszámítva. – A járdát néztem. A vacsorázó és mulatozó emberek annyira el voltak foglalva magukkal, hogy Rhys pompás szárnyai ellenére sem vettek észre bennünket. Talán mégsem ez volt a legmegfelelőbb hely erre a beszélgetésre.
- Nem is tudom vallotta be Rhys. Helion és a Nappal udvara valószínűleg. Kallias... talán. A Hegyalján történtek óta a Tél udvarával feszült a viszonyunk.
 - Azriel megpróbál kideríteni valamit?
 - Már rajta van az ügyön.

Bólintottam.

 Amren szerint hasznos lenne, ha valaki alaposabb kutatásokat végezne a fallal kapcsolatban.
 A városra mutattam.
 Mutasd meg, légyszíves, azt a könyvtárat, ahol a leggyorsabban ki tudnék deríteni valamit.

Rhys szemei tágra nyíltak.

- Most? Tényleg lenyűgöző a munkamorálod!
- *Holnap*, te nagyokos sziszegtem.

Rhys huncutul mosolygott, a szárnyaival csattogott egyet, aztán újra hátrahúzta őket. Luciennek is megmutatta a szárnyait.

– Megbízol Lucienben.

Rhys kissé lehorgasztotta a fejét.

- Abban bízom, hogy pillanatnyilag nálunk van valaki, akit feltétlen meg akar szerezni. És ameddig ez így van, addig jó viszonyra törekszik. Ha ez változna... Nekem az a véleményem, hogy Lucien a Tavasz udvarában nem tudta igazán kamatoztatni a tehetségét. Nem véletlenül hordta a rókaálarcát, ugye tudod? Finoman elmosolyodott. Ha rá tudná venni Elaint, hogy tartson vele a Tavasz udvarába vagy máshová... Komolyan azt hiszed, hogy nem fordítaná a saját előnyére azokat a rólunk szerzett információkat? Például azért, hogy garantálja a saját biztonságát?
 - De hiszen te hagytad, hogy mindent megtudjon a terveinkről.
- Egyik információ miatt se kerülne Hybern jobb helyzetbe. A király tudja, hogy arra törekszünk, hogy magunk mellé állítsuk Keirt. Azzal is tisztában van, hogy meg akarjuk akadályozni őt a fal megsemmisítésében. Ő is nyílt kártyákkal játszott, amikor Dagdant és Brannagh-t küldte, hogy keressék meg a lyukakat a falban. És természetesen azt is várja, hogy összefogunk a többi főúrral ellene. Ez is az oka annak, hogy a találkozó helyszínét az utolsó pillanatban fogjuk csak kihirdetni. Luciennek eláruljam azért? Magunkkal vigyük őt?

Elgondolkodtam, vajon én bízom-e Lucienben.

- Nem is tudom mondtam nagyot sóhajtva. Nincs ínyemre, hogy Elain olyan, mint egy zálog.
 - Tudom, az ilyesmi soha nem könnyű.
- Jól kiismerte magát ezekben a dolgokban, több évszázadnyi tapasztalattal rendelkezett.
- Szeretném kivárni, hogy Lucien hogy fog viselkedni a kővetkező két hétben, velünk és Elainnel. Azriel véleményére is kíváncsi vagyok – A homlokomat ráncoltam. – Szerintem nem rosszindulatú srác, nem rossz ember.
 - Biztos, hogy nem az.
- Csak olyan... Ránéztem Rhysre. Visszanézett, nyugodtan, várakozón. - Kockázatos teljesen megbízni benne.
 - Beszélt arról, milyen érzéseket táplál Tamlin felé?

– Nem, és nem is akartam erőltetni ezt a témát. Sajnálja, ami velem és Elainnel történt, a Hybernnel kapcsolatos dolgokat is. De vajon így érezne akkor is, ha nem lenne Elain? Nem tudom. Talán. De a Tavasz udvarát akkor nem hagyta volna el.

Rhys félretolta a hajamat az arcomból.

- Ez is a játék része, kicsim, hogy kiben bízhat meg az ember.
 Mikor lehet bízni, és milyen információkat adhat ki az ember.
 - Te élvezed ezt?
- Néha igen, most nem. Most túl nagy a kockázat. A homlokomat simogatta. – Túl sok a veszítenivalóm.

Megérintettem a mellkasát, ott, ahol az illír tetoválást viselte a ruhája alatt, pontosan a szívénél. A testemben éreztem az állandó dobogást, és ahogy találkozott a tekintetünk, és lágyan hozzám szólt, a város megszűnt létezni körülöttem.

Háború ide vagy oda, mi tervezzük azért a közös jövőnket.
 Nem fogom hagyni, hogy elvegyék a jövőnket.

Elszorult torokkal bólintottam.

- Megérdemeljük a boldogságot mondta. Ezt én mondtam neki egyszer, a városi házunk tetején, amikor Velarist megtámadták. – És minden lehetséges eszközzel harcolni fogok ezért a jövőért.
- Együtt fogunk harcolni mondtam rekedten. Nemcsak te egyedül, hanem együtt, mi ketten.

Rhys a nyüzsgő étterem felé nézett.

Amikor utoljára itt vacsoráztunk együtt – mondta, és ahogy követtem a tekintetét, láttam, hogy a pincérek milyen szeretetteljes gondósággal terítik az asztalokat –, azt mondtad Sevendának, hogy a főztje miatt olyan élettelinek érzed magad... – Sóhajtott. – Ekkor láttalak először olyan igazán békésnek. Mintha valahogy felébredtél volna, mintha visszatértél volna az életbe. Annyira megkönnyebbültem, hogy legszívesebben elbőgtem volna magam.

Emlékeztem rá, hogy milyen hosszan, rejtélyesen nézett rám akkor. És arra is, hogy együtt bandukoltunk haza. Útközben azt a zenét hallottam, amit Hegyalján küldött nekem.

Eltoltam magam a korláttól, és magam után húztam a Sidrán átívelő hídhoz, amin keresztül hazafelé visz az út. Ráérünk még a háborúról, és az áldozathozatalról gondolkodni.

 Gyere, menjünk át a Szivárvány negyeden! – A város csillogó, színpompás ékszerdobozán, a város dobogó szívén, a művész-negyeden, ahol ekkor hatalmas volt a nyüzsgés.

Belekaroltam.

Te és a város élesztettetek újra, ti hoztatok vissza az életbe.
 Csillogott a szeme, amikor rámosolyogtam.
 Mindent odaadok, amim csak van, hogy harcoljak értetek, Rhys. Mindent.

19. FEJEZET

JÓ ÖTLET VOLT, HOGY NYOLC ÓRÁRA TETTEM az edzést Cassiannel, mert bár felébredtem pirkadatkor, elég volt egy pillantást vetnem az alvó Rhysandre, hogy úgy döntsék, hogy a reggelt az ő lassú, gyengéd ébresztgetésével szeretném tölteni.

Még akkor is ki voltam pirulva, és csillogott a szemem, amikor Rhys letett engem a fenti gyakorlótéren, a ház tetején. A területet vörös sziklafal vette körbe, de felfelé nyitott volt. Rhys azzal az ígérettel búcsúzott, hogy ebéd után megmutatja nekem a könyvtárat, ahol Amrennek kutathatok. Aztán egy csibészes kacsintás és az arcomra nyomott csók után erőteljes szárnycsapással az égbe emelkedett.

Cassian a fegyvertartó állvány mellett a falnak dőlve így szólt:

- Remélem, hogy nem merítetted ki magad teljesen, mert tényleg fájni fog, amit mára tervezek.

A szememet forgattam, és megpróbáltam megszabadulni Rhys képétől, ahogy a hasamra fordít, és lassan, csókokat hintve a végigvándorol a szájával a gerincemen. Megpróbáltam lerázni az érzést, ahogy erős kezével megragadta a csípőmet, megemelt, és úgy gyönyörködött bennem, én pedig már csak némán bírtam könyörögni neki. Mögém térdelve tett magáévá, és az ajkamba

kellett harapnom, hogy kéjes nyögéseimmel ne ébresszem fel az egész házat.

Rhysanddel mindig ilyen volt a reggel... Csak nehezen tudtam volna szavakba foglalni. Lassan telt, tele finom élvezetekkel. Amikor még kócos volt a haja az alvástól, a szemét még fátyolossá tette a kéj és a vágyakozás. Az előbb viszont már elégedetten csillogott a szeme, és csibészes, látszólag visszafogott csókja az arcomon újra fellobbantotta bennem a tüzet.

Ezért még később meglakol.

Odaléptem Cassianhez, és lazításképpen a vállammal köröztem.

- Két illír izzaszt meg ma reggel. Mit kívánhatna még egy nő?
 Cassian dörmögve nevetett.
- Legalább friss vagy.

Vigyorogva csípőre tettem a kezem, és az állványon lévő fegyvereit tanulmányoztam.

- Melyiket szabad?
- Egyik sem kell. Az állával a kör felé bökött, amit fehér krétával rajzoltak a földre. – Elég rég edzettünk utoljára. Ma csak az alapokat fogjuk ismételni.

Szigorúan hangzott, mire így feleltem:

- Azért nem volt az annyira régen.
- Másfél hónapja.

Figyelmesen megnéztem magamnak, a hátrafeszített szárnyait, vállig érő haját.

- Mi van veled?
- Semmi. Elviharzott mellettem a ringbe.
- Nesta?
- Az életemben nem mindennek van köze a nővéredhez.
- Vagy az a gond, hogy a rémálmok házába megyünk?

Ahogy kibújt az ingéből, feltárult izmos felsőteste a csodálatos, egy másba fonódó tetoválásokkal. Az illír szimbólumok szerencsét és dicsőséget jelentettek.

– Nincs semmi bajom. Állj a helyedre!

Szót fogadtam, de nem hagytam békén.

- Te dühös vagy valami miatt.

Nem felelt, én meg elkezdtem a bemelegítést. Csak akkor szólalt meg, amikor a tulajdonképpeni bokszedzést elkezdtük.

- Rhysszel eltitkoltátok előlünk az igazságot, és mi teljesen gyanútlanul mentünk Hybernbe.
 - Ezt meg hogy érted?
 - Nem tudtuk, hogy az uralkodónőnk lettél.

Az ütésvédőt viselő kezét kalapáltam épp, és alig kaptam levegőt.

- Miért? Mi lett volna akkor másképp, ha tudtok róla?
- Minden, de tényleg minden. Nem engedtük volna, hogy megtörténjen, ami megtörtént.
 - Talán ezért nem szólt Rhys semmit.
 - Katasztrófa volt, ami Hybernben történt.

Megálltam.

- Azt tudtad, hogy a társa vagyok. Nem értem, hogy miért számít annyira, hogy uralkodónő vagyok-e vagy sem.
 - Igenis számít.

Csípőre tettem a kezem, és nem törődtem a felszólításával, hogy folytassam.

- De miért?

A hajába túrt.

- Mert azzal, hogy a párja voltál, felelős lett érted. Az ő feladata volt, hogy megvédjen. De most... ne nézz rám így! Fordítva ugyanígy van. A barátod vagyok, az életemet adtam volna érted. De te hozzá tartoztál.
 - És uralkodónőként?

Sípolva kilélegzett.

 Uralkodónőként hozzám is tartozol. Azrielhez, Morhoz, Amrenhez. Mindannyiunkhoz, és mi is hozzád. Nem tettünk volna ki téged ilyen veszélynek.

- Rhys ezért hallgatott róla, mert ez elvonta volna a figyelmeteket.
- Most rólad és rólam beszélek. És hidd el, ezt a kérdést már megvitattuk Rhysszel.

Felvontam a szemöldököm.

– Dühös vagy rám?

A fejét rázta, és behunyta a szemét.

- Cassian.

Erre csak felemelte a kezét, így jelezve, hogy folytassuk az edzést. Sóhajtva engedelmeskedtem.

Csak a tizenötödik ismétlés után szólalt meg újra, amikor már alig kaptam levegőt.

Nem gondoltál arra, hogy mennyire fontos vagy.
 Mindannyiunkat megmentettél, de arról elfeledkeztél, hogy te mennyire fontos vagy itt.

Egy-kettő, egy-kettő, egy-kettő.

Mennyire? – Már éppen kinyitotta a száját, hogy válaszoljon, de zihálva megelőztem: – Mindenkinek megvan a maga feladata.
Mindenki fontos, ti is. Nekem... különleges... képességeim vannak, de ti Azriellel megsebesültetek, a nővéreim... nos... azt tudod... Azt tettem, amit tudtam, hogy kijussunk onnan. Jobb, ha én... mint ha valaki más... Azt nem bírtam volna elviselni... ha veletek történik valami.

Magasra tartott kezét egy hüvelykkel nem engedte lejjebb.

– A Tavasz udvarában akármi történhetett volna veled.

Ekkor megint leálltam.

- Ha Rhys nem megy az idegeimre a védelmező ösztöneivel, akkor nem értem, *te* miért...
- Elhiheted, hogy Rhys magánkívül volt, annyira aggódott érted Az igaz, hogy úgy tűnik, mint aki uralkodik magán. De én ismerem őt, Feyre. Végig *pánikban* volt. Tudta, hogy egyedül is elboldogulsz, mindannyian tudtuk. De mégis aggódtunk.

Fájó kezeimet rázogattam, aztán elgémberedett karizmaimat dörzsölgettem.

- Nagyon dühös voltál rá.
- Ha nem lettem volna annyira mélyen, akkor végigvertem volna Velaris elejétől a végéig.

Nem feleltem.

- Iszonyúan féltettünk.
- Kiválóan elboldogultam.
- Hát persze, tudtuk, hogy így lesz. De... Cassian karba tette
 a kezét. Rhys ugyanilyen ürülékbe lépett ötven éve. Amikor
 követte Amarantha meghívását, és elment arra az átkozott partira.

Jaj. Jaj!

Soha nem fogom elfelejteni – mondta, és nagyot sóhajtott. – Mindnyájunkhoz szólt, némán, a tudatunkhoz beszélt, és felfogtam, mi történik, hogy az életünket mentette meg. Itt kellett maradnunk, megkötötte a kezünket, de... – A halántékát vakargatta. – A fejem akkor teljesen kiüresedett, még soha nem éreztem ilyet. Azóta, hogy... – Cassian felnézet a felhőtlen égre. – Amikor a birodalmunkban elszabadult a pokol, minden, minden elhallgatott bennem. – A mutatóujjával a halántékára ütött – Hybern után egy gyógyító mesterségesen elaltatott, hogy nyugodtan tudjon dolgozni a szárnyaimon. Két hét múlva ébredtem fel, Mor akkor elmesélte, mi történt veled, és akkor újra elhallgatott bennem minden.

Nagyot nyeltem, összeszorult a torkom.

- Akkor találtál meg, amikor a legnagyobb szükségem volt rád.
- Örök életemben szolgálni foglak.
 Komoran vigyorgott.
 Tudod, hogy számíthatsz ránk. Mind a kettőnkre. Rhys mindig mindent egyedül akar csinálni, és mindenét képes *odaadni*. Nem bírja elviselni, ha valaki levesz a válláról valami terhet.
 Eltűnt a vigyora.
 Ez rád is igaz.
 - És te? Te képes vagy rá?
- Nem könnyű, de igen. Én vagyok a hadsereg főparancsnoka.
 Muszáj kiosztanom a feladatokat. Már több mint fél évezrede

ismerem Rhyst, de még mindig mindent magára vesz. Még mindig azt hiszi, hogy semmi nem elég jó, amit csinál.

Ezt tudtam, nagyon jól tudtam. És összeszorult a gyomrom a gondolatra, hogy Rhys mire lenne képes egy háborúban, mit tenne azért, hogy megvédjen minket.

- Szokott parancsokat adni.
- Igen. És pontosan tudja, ki miben igazán jó. De végül, ha a helyzet kritikussá válik... - Cassian megigazította a bandázst a kezén. - Ha a főurak és Keir nem áll az oldalunkra, Rhys akkor is kiáll Hybern ellen. És a következményeket is viselni akarja majd, csak azért, hogy nekünk ne kelljen.

Ahogy Amarantha esetében is tette. Újra megtenné, gondolkodás nélkül, próbáltam elhessegetni a gondolatot, és a légzésemre koncentráltam.

Valami a hátam mögött magára vonta Cassian figyelmét.

- Szeretnél csatlakozni hozzánk? - kérdezte halkan morogva.

Hátrapillantottam. Nesta halványkék ruhát viselt, a bőre ettől aranylóan csillogott. A haját szokás szerint feltűzte, és egyenesen állt, mint aki karót nyelt. Kerestem a szavakat, bocsánatot akartam kérni. de aztán meggondoltam magam. Cassian előtt nem csinálok ilyet,

Nesta biztos nem venné jó néven.

Cassian kinyújtotta a bekötött kezét, és az ujjával csalogatta Nestát:

– Netán félsz?

Volt annyi eszem, hogy befogtam a számat.

Nesta kilépett az ajtón a napfényes gyakorlótérre.

 Miért félnék egy óriásdenevértől, aki képtelen uralkodni magán:

Köhögtem. Cassian olyan pillantást vetett rám, hogy jobbnak láttam nem röhögni hangosan. A Rhysszel bennünket összekötő kötelékre fókuszáltam. Cassian és Nesta éppen egymás torkának akar esni. Gyere, és ments ki innen, akárhol is vagy éppen!

Egy pillanat múlva meghallottam Rhys derűs hangját. *Máris megbántad, hogy uralkodónő lettél?*

Élveztem a hangját, a derűjét. Ez is a kötelességeim közé tartozik?

Érzéki, sötét nevetés. Szerinted miért akartam annyira partnert találni? Ötszáz éve vesződöm ilyen dolgokkal. Úgy igazságos, ha a változatosság kedvéért néha rád kerül a sor.

Cassian ekkor épp azt mondta Nestának:

– Egy kicsit görcsösnek tűnsz. Tegnap este olyan gyorsan eltűntél. Segíthetnék, hogy könnyebben el tudj lazulni?

Kérlek, kérleltem Rhyst.

Mit kapok érte cserébe?

Nem voltam benne biztos, hogy a köteléken keresztül vajon tudok-e káromkodni. De egy másodperc múlva vihogást hallottam, és ez elárulta, hogy észlelte a hangulatomat. A palota elöljáróival folytatok éppen megbeszélést. Nem lennének elragadtatva tőle, ha hipp-hopp csak úgy eltűnnék. Legszívesebben panaszosan sóhajtottam volna egyet.

Nesta a körmét birizgálta.

- Amren nemsokára megjön és meg akar tanítani...

Az udvarra árnyékok sodródtak, mire Nesta elhallgatott. Nem Rhysand ért földet közöttünk.

Küldtem neked egy másik cuki fejet, akit csodálhatsz, mondta Rhys Persze nem olyan cuki, mint én, de a semminél jobb.

Az árnyak elvonultával Azriel végigmustrálta Nestát és Cassiant, aztán halvány együttérzéssel szólt hozzám:

Korábban kell ma elkezdenünk az edzést.

Szánalmas hazugság, de nem érdekelt.

– Rendben – feleltem gyorsan.

Cassian bizalmatlanul hunyorgott, de mi nem törődtünk vele. Az Árnyénekeshez léptem, és leszedtem a bandázst a kezemről.

Köszi, mondtam némán Rhysnek.

Este majd ki tudod fejezni a hálád.

Rhysand egy részletgazdag képet is küldött erről, hogy pontosan hogyan is, ennek láttán próbáltam nem elvörösödni, és felhúztam a mentális blokádomat. Éreztem, hogy néma ígéretként a puha karmaival a fekete adamant-falat simogatja. Nagyot nyeltem.

Azriel szélesre tárta a szárnyait – a nap sötétvörös és arany színekben csillogott rajta –, aztán a karját is kitárta.

- A fenyőerdőben van egy jó hely, egy tópart.
- De miért ott?
- Mert jobb a vízbe esni, mint a kemény kőre felelte Cassian szárazon, és összefonta a karját.

Hirtelen elfogott a menekülési ösztön, de aztán mégis inkább hagytam, hogy Azriel a karjába vegyen. Az illata az esti hűvös ködre és cédrusfára emlékeztetett. A hunyorgó Cassian szemébe néztem, és széles vigyorral odaszóltam neki:

 Sok szerencsét! – Azriel ezután szerencsére felemelkedett a tiszta égre.

Hallottuk Cassian káromkodását, amit utánunk küldött, de úgy határoztunk, hogy nem törődünk vele.

Cassian *főparancsnok* volt, az Éjszaka udvarának főparancsnoka. Csak elboldogul Nestával.

- Útközben összeszedtem Amrent is, és elvittem a Szél házába mondta Azriel, amikor egy türkizkék hegyi tó partján földet értünk. A tavat fenyőfák és sziklák vették körbe. Arra kértem, hogy menjen egyenesen a gyakorlótérre. Halványan mosolygott.
- Szegény Cassian feleltem prüszkölve, és nagyot nyújtóztam.

Azriel is elnevette magát.

– Egyetértek.

Egyik lábamról a másikra álltam. A parton csúszósak voltak a kavicsok.

Akkor...

Úgy tűnt, mintha Azriel fekete haja elnyelné a kápráztató napsütést.

 Ahhoz, hogy repülni tudj – magyarázta lassan –, szárnyakra van szükséged.

Tényleg? Forró lett az arcom. A csuklómat lazítottam.

 Hosszú idő eltelt már azóta, hogy utoljára szárnyakat növesztettem.

Átható tekintete nem hozott zavarba. Mozdulatlan volt, merev, mini a gránit, ami a tavat ölelte körül. Hozzá képest én egy riadtan botorkáló lepke voltam.

– Elforduljak? – kérdezte teljesen kifejezéstelen hangon.

Grimaszoltam.

- Nem kell. De... eltarthat egy ideig.
- Korábban kezdtünk, mint terveztük, időnk, mint a tenger.
- Köszi, egyébként, hogy nem hánytorgatod fel, hogy megmentettél Cassiantől és Nestától.
- Soha nem hagynám az úrnőmet szenvedni. Arcizma se rándult.

Vigyorogva megdörzsöltem fájó vállizmaimat.

- És Lucien? Készen állsz rá?
- Fel *kellene* rá készülnöm? kérdezett vissza kissé oldalra billen tett fejjel.
- Nem. Csak azt akartam mondani... Vállat vontam. Mikor mész el felderítésre a többi főúrról?
- Ha beszéltem Luciennel. A szemében derű villant.
 Pontosan tudta, hogy csak időt akarok nyerni.

Nagy levegőt vettem.

- Oké, gyerünk!

Erőt kellett vennem magamon ahhoz, hogy ahhoz a részemhez nyúljak, amit Tamlintől kaptam. A szívem tiltakozott, miközben a lelkem mélyén iszonyúan élveztem is, amit tőle kaptam, vagyis amit elvettem magamnak. Elfojtottam minden más gondolatot, és csak magamra és a szárnyakra összpontosítottam. Egykor a félelmeim és az emlékeim szintjén idéztem elő őket. Most sokkal nehezebb volt. Rhys szárnyaira gondoltam, milyen érzés őket megtapintani, hogyan mozgatja őket, a méretükre...

 A szerkezete erősebb kell, hogy legyen – tanácsolta Azriel, amikor nézni kezdtem valami súlyt a hátamon. – Erősebb rögzítő izmokat csinálj!

Szót fogadtam, és a mágiámmal követtem az útmutatását. Tanácsokkal segített a szárny formálásában: hol adjak még hozzá, honnan vegyek el, bizonyos helyeken legyen simább, máshová tegyek több anyagot...

Zihálva kapkodtam levegőért, és a hátamon már folyt a verejték, műkor Azriel így szólt:

 Jól van. – A torkát köszörülte. – Bár nem vagy illír, de muszáj figyelmeztetnem. Az illírek engedély nélkül nem szokták megérinteni mások szárnyát. Ez különösen a nőkre vonatkozik.

Az illírek. Nem ő. Eltartott egy ideig, amíg leesett a tantusz.

- Ja, értem. Semmi gond. Nyugodtan csináld!
- Biztos akarok lenni benne, hogy jó a tapintásuk.
- Persze. Háttal fordultam neki. Az izmaim tiltakoztak, amikor széttártam a szárnyaimat. Az egész hátamnak meg kellett szoknia a szárnyak súlyát, a tarkómtól a vállamon keresztül a gerincemig és a hátsómig, és ez minden volt, csak nem kellemes. Utoljára csak rövid ideig viseltem a szárnyakat, amikor Lucien és a Tavasz őrei megjelentek a síkságon. Nem voltam tisztában vele, hogy milyen nehezek, és milyen összetett, izmokból és inakból álló rendszer a szárny.

Azriel keze a hegek ellenére selymesen puha volt. Több helyen megérintette a szárnyaimat, megkopogtatta, megpaskolta őket. Össze kellett szorítanom a fogamat, mert olyan érzés volt, mintha a talpamat csiklandozta volna. Igyekezett gyorsan csinálni, és amikor újra a vállamat próbáltam ellazítani, elém lépett, és így szólt:

- Elképesztő. Pont olyan, mint az enyém.
- Gondolom, a mágia miatt.

A fejét csóválta.

 Igazi művész vagy. Minden részletre kiterjed a figyelmed, képes, vagy valami teljesen természeteset alkotni.

Elpirultam a bókra, és csípőre tettem a kezem.

- És most? Egyszerűen a levegőbe ugrok, vagy mi lesz?
- Első lecke: a szárnyaid soha ne súrolják a földet.

Pislogtam.

- Miért?
- Ez a lustaság, gyengeség jele. És praktikus oka is van: a földön sok olyan dolog lehet, amitől megsérülhet a szárnyad. Szilánkok, éles kövek... ha valami beleakad, attól nemcsak begyulladhat, de másképp is mozoghat a szélben. Szóval szépen emeld mindig magasra.

Tűéles fájdalom hasított a hátamba, amikor megpróbáltam. A bal szárnyamat fel tudtam emelni, de a jobb továbbra is ernyedten lógott.

- Erősítened kell a hátizmaidat. És a combizmaidat. A kar- és hasizmaidat is.
 - Ezek szerint az összeset, ugye?

Mosolygott.

- Mit gondolsz, miért olyan edzettek az illírek?
- Eddig hogyhogy nem vettem észre, hogy te milyen pimasz vagy?

A vigyora még szélesebb lett.

- Szárnyakat magasba!

Nem kért, utasított.

Ide oda fordítottam a testem, igyekeztem a jobb szárnyamat is felemelni. Úgy tűnt, hogy semmi esélyem rá.

- Próbáld meg kitárni és összezárni, ha így nem megy.

Követtem az utasítást. Amikor a szárnyamat kitártam, felnyögtem, olyan éles fájdalom hasított a hátamba. A tó felől fújó enyhe szellő is ráncigálta őket, ezért széles terpeszbe kellett állnom, hogy ne billenjek ki egyensúlyomból.

– Most csukd össze!

Megcsináltam, nagyot csattant, és a hirtelen és erőteljes mozdulattal előreestem.

Azriel elkapott, mielőtt a sziklákra buktam volna. Erősen a hónom alá nyúlt, és felállított.

- Ha erősebbek lennének a hasizmaid, akkor jobban meg tudnád tartani az egyensúlyodat.
 - Azaz menjek vissza Cassianhez?

Bólintott.

 Holnap. Ma könnyebb feladatokkal próbálkozz: szárnyak emelése, összecsukása, kitárása, emelése. Így. – Azriel szárnyai vörösen, aranyszínben pompáztak a napfényben, miközben bemutatta, mire gondol. Újra és újra.

Sóhajtva követtem a példáját, és a hátamban közben csak úgy cikázott a fájdalom. Talán mégse volt olyan jó ötlet, hogy repülni akarok tanulni.

20. FEJEZET

- MÉG SOHA NEM JÁRTAM KÖNYVTÁRBAN - mondtam Rhysnek, amikor a Szél házában ebéd után lesétáltunk egy vörös kőlépcsőn.

Minden lépésnél fájdalom hasított a hátamba. Azriel adott valami fájdalomcsillapító szert, hogy azzal dörzsöljem be, de pontosan tudtam, hogy ma este a poklok kínjait fogom átélni.

 Nem számítva a magánykönyvtárakat itt és a Tavasz udvarában – tettem hozzá. – A családomnak is volt könyvtára, de... igazi könyvtárban még nem jártam soha.

Rhys oldalról rám pillantott.

 Úgy hallottam, hogy a kontinensen, a halandók országaiban sok nyilvános könyvtár van.

Bár nem kérdésnek szánta, bólintottam.

- Én is így tudom. Mindenki bemehet, függetlenül attól, hogy szegény vagy gazdag. – Elgondolkodtam. – A Háború előtt is voltak itt ilyen könyvtárak?
- Igen. Nagyszerű gyűjtemények hóbortos tudósokkal, akik minden könyvet felkutattak, legyen az akár egy több ezer éves kötet. De emberek nem mehettek be oda, csak mint rabszolgák, ha az uruk küldte őket. És felügyelet nélkül sem mehettek.
 - Miért nem?

– Mert a könyvek rengeteg mágikus és másféle olyan tudást tartalmaztak, amitől távol akarták tartani az embereket. – Rhys zsebre dugta a kezét, és egy olyan folyosóra lépett, amit csak tündérfények világítottak meg. A tündérfényeket gyönyörű női szobrok tartották egy tálban. – A tudósok és a könyvtárosok nem akartak rabszolgákat tartani, egyesek erkölcsi okokból, de főleg azért, hogy az emberek ne kutakodjanak a könyveikben és a levéltáraikban.

Rhys egy csigalépcső felé mutatott. Időközben egészen mélyre jutottunk a hegy gyomrában. A levegő száraz volt, hűvös, és valahogy súlyosnak tűnt, mintha évszázadok óta itt ragadt volna.

- A fal megépítése után mi lett a könyvtárakkal?

Rhys szorosan hátrafeszítette a szárnyait, mert a lépcső egyre keskenyedett, és a mennyezet is egyre alacsonyabban volt.

 A tudósok többsége ki tudta üríteni a könyvtárakat, és kimenekítették a könyveket. De ha nem maradt idejük rá, vagy nem voltak képesek gondolatutazásra... – Megrándult egy izom az arcán. – Akkor felgyújtották a könyvtárat. Inkább elpusztították a könyveket, mintsem, hogy az emberek hozzájussanak az értékes információkhoz.

Végigfutott a hátamon a hideg.

– És ezek az információk örökre elvesztek?

Bólintott. A félhomályban ezüstös fénnyel csillogott fekete haja.

- Féltek attól, hogy az emberek veszélyes varázsigékre bukkannak, és felhasználják a tündérek ellen.
- De nekünk... úgy értem, hogy *nekik* nincsenek mágikus képességeik. A halandók nem tudnak varázsolni.
- Vannak, akik tudnak. Főleg olyanok, akiknek az ősei között voltak tündérek. De olyan varázsigék is vannak, amikhez nem kell mágia, csak a megfelelő szavakra van szükség. Vagy bizonyos összetevők használatára.

A mondottak új gondolatokra sarkalltak.

– Az emberek és tündérek egyesülése után mi lett a gyerekeikkel? Az utódaikkal? A féltündérekkel? Hova mentek, ha egyszer csak már ott állt a fal?

Rhys a lépcső alján egy csarnokba lépett. Széles, vörös kőalagút vezetett egy szárnyas obszidián-ajtóhoz, amit ezüstcsíkok jártak át. Csodálatosan szép volt, ugyanakkor félelmetes is. Mintha egy veszélyes vadállat állna lesben itt.

– A tündérek és emberek leszármazottainak nehéz sors jutott osztályrészül – mondta Rhys rövid hallgatás után. – Sokan erőszakos egyesülésből származtak, és nem akarták, hogy megszülessenek. A többségük a halandó anyánál maradt, az embercsaládokban. De a fal megépítése után létezésükkel a történtekre emlékeztették az embereket, az ellenségeikre, a fal túloldalán. Jobb esetben kiközösítették őket, nemkívánatos személyeknek számítottak, akárhová mentek, éppúgy, mint a gyerekeik, ha örökölték a testi jellemzőket. Rosszabb esetben... Az emberek az első években, dühükben azt követelték, hogy valaki fizessen meg a szenvedésükért, a rabszolgaságért és azokért a bűncselekményekért, amiket ellenük elkövettek. Akkor is, ha a féltündérek nem követtek el semmit. Egyszóval nehéz volt a sorsuk.

Az ajtóhoz lépett, ami magától kinyílt, mintha Rhysnek még a hegy is az alattvalója lenne.

- És mi lett azokkal, akik Prythianben maradtak?
- Még a legalacsonyabb rangú tündéreknél is kevesebbre becsülték őket. Elzavarták őket a házaktól. Sokan kerültek az utcára, és áruba kellett bocsátaniuk magukat.
 - Itt, Velarisben is? Rosszul lettem a gondolattól.
- Akkoriban az apám volt még a főúr mondta Rhys, és láttam rajta, mennyire feszült lett a tartása. – Évszázadokig nem élt ember a birodalmunkban, se rabszolga, se szabad. Nem engedte be őket, akkor sem, ha menedéket kerestek.
 - És amikor te lettél a főúr?

Rhys megállt a sötétben, ami a nyitott ajtón keresztül kiáramlott.

A többség számára akkor már túl késő volt. Nehéz úgy otthont ajánlani valakinek, ha nem tudod megmagyarázni, hol található ez az otthon. Végső soron sajnos lehetetlen lett volna anélkül, hogy ezzel kockáztassuk Velaris biztonságát és a kegyetlenségünk illúzióját. – fátyolos lett a tekintete. – Az évek során csak párral találkoztam. Néhányan idáig is eljutottak, de olyanok is voltak, akiknek nem tudtam segíteni.

Az ajtó túloldalán a sötétben valami megmozdult. De én Rhysre néztem, és tovább kérdeztem:

Mi történik akkor, ha leomlik a fal? Akkor...
 Nem mertem befejezni a kérdést.

Rhys megfogta a kezem.

– Ha a tündérek és a halandók biztos menedéket fognak keresni, akkor a város nyitva áll majd előttük. Túl sokáig volt Velaris elzárva, túl sokáig. Az csak gazdagíthat bennünket, ha új arcok, új kultúrák jönnek a városba. Lehet, hogy nehéz lesz... de a város kapui mindenki előtt nyitva állnak majd, akik védelmet keresnek.

Megszorítottam a kezét, és magamban megesküdtem arra, hogy nem fogom hagyni, hogy egyedül viselje ennek a háborúnak a terhét.

Rhys a nyitott ajtóra pillantott. Egy kapucnis alak várt türelmesen az árnyékban. A világos lepelszerű ruha és a homlokpánt láttán – a fátyol felett kék drágakővel – görcsbe rándult a gyomrom.

Papnő.

- Ő Clotho mondta Rhys nyugodtan, és odavezetett a mozdulatlanul álló nőhöz. Rhys meleg kezével még erősebben fogta az enyémet, jelezte, hogy tudja, mennyire felzaklat engem, ha egy papnővel találkozom.
 - Clotho az itt dolgozó számos papnő egyike.

Clotho fejet hajtott, de nem szólt semmit.

- Nem is tudtam, hogy a papnők hosszabb időre elhagyják a templomukat.
- A könyvtár is felfogható templomként mondta Rhys halvány mosollyal. – De az itt élő papnők mások... – tette hozzá, amikor átmentünk az ajtón, és az arany fények életre keltek.

Clotho oldalra hajtotta a fejét, valószínűleg a jókedvét akarta jelezni vele. Az arca továbbra is rejtve maradt, és nem is szólalt meg, ellenben valamivel nagy életkedvet sugárzott magából.

Rhys barátságosan mosolygott rá.

– Megtaláltátok a szövegeket?

Picit csóválta a fejét, mintha azt akarná kifejezni, hogy talán nem, és ekkor jöttem rá, hogy vagy nem tud, vagy nem akar beszélni. Balra mutatott, a tulajdonképpeni könyvtár felé. A tekintetem követte a mozdulatát, és meglepetés várt rám.

Olyan volt, mintha a hegy talapzatát egy hatalmas vakond kiemelte volna. A könyvtár közepén egy lyuk tátongott, egy árok, ami a világ sötét szívébe merült alá. A lyuk körül pedig polcok sorakoztak, könyvek, olvasósarkok, szédítő magasságban felfelé, és minden beleveszett a hegy tintafeketeségébe. A korlátokkal védett szintekről folyosók vezettek tova a hegybe, további polcokkal és könyvekkel és olvasósarkokkal egy hatalmas kerék küllőire emlékeztetett a látvány.

Mindenhonnan papír és pergamen zörgése hallatszott, mintha moly szárnyak suhogtak volna. Csend volt, de ez a csend teli volt élettel. Éber volt, nyüzsgő, nyugtalan, mint egy hangyaboly. Felnéztem a számtalan, a sötétségbe vesző emeletre.

- Mi van a gödör mélyén? kérdeztem Rhyst, aki mellém lépett.
- Egyszer fogadást kötöttem Cassiannel, hogy nem mer lerepülni a mélyére.
 Rhys a korlátra támaszkodott, és a mélybe pillantott.
 - -És?
- Berepült, de még soha nem láttam olyan sebességgel repülni, ahogy kijött, ráadásul hullasápadtan. Soha nem beszélt róla, hogy

mit látott odalent. Eleinte azt hittem, hogy csak szórakozik velem, a kíváncsiságomat próbálja ébren tartani. De amikor azt mondtam neki, hogy a saját szememmel akarom látni, mi van ott, azzal fenyegetett, hogy odakötöz egy székhez. Szerinte bizonyos dolgokat jobb nem bolygatni. Mindez már kétszáz éve történt, de még mindig nem akar erről beszélni.

Átjárt a hideg.

- Valami szörnyeteg van ott?
- Tényleg fogalmam sincs. Rhys a fejével Clotho felé intett, aki türelmesen várakozott mögöttünk. A papnők lehet, hogy tudják, de nem beszélnek róla, ezért én is hagyom a dolgot. Ha a gödörben élő dolog nyugton hagy bennünket, akkor én is nyugton hagyom őt. Már ha egyáltalán élőlényről van szó. Cassian még ezt sem árulta el. Az is lehet, hogy valami teljesen másról.

Ha jobban belegondoltam, milyen lényekkel találkoztam eddig, akkor nem akartam tudni, hogy mi lapul a könyvtár mélyén. Ráadásul Cassiant is ennyire megijesztette, pedig ő borzalmasabb dolgokat és halálosabb helyeket látott annál, mint amit én egyáltalán el tudtam volna képzelni.

Ruhasuhogást hallottam. Clotho megindult a könyvtár belseje felé vezető emelkedő úton, mi pedig követtük. Ugyanolyan vörös sziklán jártunk, amilyenbe a Szél házát vésték, de itt a kő simára volt csiszolva. Vajon a papnőknek eszükbe jutott-e valaha, hogy a hátsójukon csússzanak le a csigavonalban vezető úton?

Nem tudok róla, felelte Rhys némán. De Morral mi megpróbáltuk, még gyerekkorunkban. Anya a harmadik emeleten kapott el bennünket, és vacsora nélkül zavart minket az ágyba.

Elnyomtam egy mosolyt. Bajotok eshetett volna!

Igazából nem. De olajjal kentük be a padlót, és a tudósok nagyokat estek rajta.

A szám elé tettem a kezem, és lehajtottam a fejem, mert különben hangosan röhögtem volna.

Egy olyan részhez értünk, ahol halmokban álltak a könyvek, és az asztalok is roskadoztak a pergamentekercsektől. A polcokat a

sziklába vájták, vagy sötét fából ácsolták. Mindenhonnan járatok nyíltak, két oldalt könyvekkel szegélyezve a hegy gyomra felé, és mindenhol kis olvasósarkokba botlottunk, aranyos asztalkákkal, lágy fénnyel világító lámpákkal és vastagon párnázott fotelokkal. Régi, kézi csomózású szőnyegek hevertek mindenhol, és a kis zugokban rendszerint egy kőkandalló is állt, előtte védőráccsal. Bár hatalmas volt az egész hely, mindenhonnan hangulatos melegség áradt, akármilyen ismeretlen szörnyeteg volt is lent a mélyben.

Ha valaki úgy istenigazából felbosszant, akkor ide szoktam jönni, és élvezem a csendet és a békét.

Rhysre mosolyogtam, aki egyenesen előre nézett, miközben szavak nélkül társalogtunk.

A többiek ilyenkor tudják, hogy ide jöttél?

Persze. De mindig más zugot választok. Ezért sokáig tartana, míg megtalálnának, így nem is bajlódnak a keresésemmel. Egyébként is tudják, hogy akkor vonulok el, ha egyedül akarok maradni.

Jaj, te szegény főúr!— susogtam. Kell neked egy zugocska, ahol duzzogni tudsz.

Rhys a hátsómba csípett, mire össze kellett szorítanom a számat, hogy ne sikítsak fel. Úgy tűnt, hogy Clotho nem vett észre semmit a hülyéskedésünkből.

Mielőtt még bosszút állhattam volna Rhysen, Clotho megállt egy kis olvasósarok előtt, ahol egy nagy faasztal terpeszkedett, tele ősrégi, sötét bőrbe kötött könyvekkel. Egy rendezettebb pergamenhalom mellett néhány toll hevert. Az olvasólámpák világos fénye kellemes hangulatot árasztott a félhomályban. Egy kisebb asztalon, két bőrkanapé főzött, egy ezüst teáskészlet csillogott. A kannából gőz szállt felfelé, mellette egy tányéron csábító kekszek és harapnivalók.

 Köszönjük – szólt Rhys a papnőhöz, aki egy könyv után nyúlt, amit kétségkívül nekünk készített elő. Egy megjelölt helyen nyitotta ki. A kötetet vérvörös bársonyba kötötték, de a lámpák arany fényében mást láttam meg, amitől hirtelen elakadt a lélegzetem.

A papnő ujjai teljesen ki voltak csavarodva, olyan görbék voltak, hogy valami veleszületett fejlődési rendellenességre gondolhatott volna az ember, ha nem lettek volna rajta hegek. Egy pillanatra képzeletben újra a Tavasz udvarában találtam magam, az erdőben. Hallottam a csontok roppanását, amikor Ianthe-et arra kényszerítettem, hogy törje össze a saját fezét. Többször egymás után.

Rhys mellém lépett. Clothónak mekkora erőfeszítést jelenthet, hogy ezekkel a sérült kezekkel emelgesse és lapozgassa ezeket a nehéz könyveket! De ekkor megláttam, hogy egy másik könyvre néz, és az lebegve odarepült hozzá.

Ja, úgy. Mágia.

Az egyik ujjával, ami két helyen is meggörbült, az egyik oldalra mutatott, aztán a könyvre.

 Megnézem – mondta Rhys, és lehajtotta a fejét. – Hívunk, ha bármire szükségünk van.

Clotho bólintott, és sarkon fordult.

- Köszönöm - mondtam neki.

A papnő megállt, rám nézett, finoman fejet hajtott, aztán kimért léptekkel zajtalanul elvonult.

Csak bámultam utána, Rhys pedig leült egy székre a könyvek elé.

- Már régen történt. Clotho sérüléseit egy férfibanda okozta.

Nem volt szükségem további részletekre. Elég volt hallanom, hogy Rhys milyen érdes hangon beszél.

 Kivágták a nyelvét, hogy ne tudja elmondani, mi történt. A kezét pedig azért zúzták szét, hogy leírni se tudja.
 Halkan felmordult.

Elakadt a lélegzetem.

- De miért nem ölték meg?
- Mert így szórakoztatóbbnak találták. Mor talált rá és hozta ide.

Rhys ekkor biztos behatolt a lány tudatába, és látta a gonosztevők arcát.

 Mort küldtem rájuk. – A szárnyait szorosan a teste mellé engedte – Miután végzett velük, idejött, segített Clothónak a felépülésben és a borzalmak feldolgozásában.

Mor is elég szörnyűséget élt át, más borzalmakat, de meg tudtam érteni, hogy miért tette ezt Clothóért. Talán ez az ő számára is valamiféle terápiát jelentett.

- Cassian és Azriel teljesen felgyógyult. Ez Clotho esetében miért nem volt lehetséges?
- A férfiak gyógyították közben, miközben fájdalmakat okoztak neki, ezért a sérülései visszafordíthatatlanok. A kezét tudtuk csak valamennyire mozgathatóvá tenni. De teljesen meg kellett volna nyitni a sebeit ahhoz, hogy meggyógyítsuk. Felajánlottam neki, hogy a beavatkozás során érzéstelenítjük, de elutasította. Nem akarta újra végigcsinálni az egészet, se testileg, se lelkileg. Itt él lent, hozzá hasonlóakkal. A mágia támogatja őt a munkájában.

Tisztában voltam vele, hogy lassan már azzal kellene foglalkoznunk, amiért idejöttünk, de ez az ügy egyszerűen nem hagyott nyugodni.

- A könyvtárban dolgozó összes papnő hozzá hasonló?
- Igen.

A hangjából sütött az elfojtott düh.

- A könyvtárat azért alapítottam, hogy menedéket kínáljak nekik. Vannak olyanok, akik egy ideig novíciaként dolgoznak itt, de azután visszatérnek a világba. Mások fogadalmat tesznek az Üstnek és a Nagy Anyának, papnővé szentelik őket, és örökre itt maradnak. Szabadon dönthetnek erről. Idegenek is használhatják a könyvtárat, de csak akkor, ha a papnők beleegyezésüket adják, és esküvel meg kell fogadniuk, hogy itt senkinek nem ártanak. A könyvtár a papnőké.
 - Kik dolgoztak itt előttük?
 - Néhány zsémbes vén tudós, akik elátkoztak engem, mert a

város más könyvtáraiba helyeztem át őket. Továbbra is eljöhetnek ide, de a papnők határozzák meg, mikor és mennyi időre.

Szabad kezet ad nekik, ahogy én is szabadon dönthettem. Rhys senkinek nem ír elő semmit, és senkit nem korlátoz. A saját bőrén tapasztalta meg, milyen, amikor valaki a hatalmában tartotta. A gondolataim az arcomra lehettek írva, mert Rhys így szólt:

- Miután kiszabadultunk Hegyaljáról, nagyon sokat jártam ide.
 Összeszorult a torkom. Előrehajoltam, és gyengéden megpusziltam az arcát.
 - Köszönöm, hogy elhoztál ide.
- Ez a hely éppúgy a tied, mint az enyém.
 Tudtam, hogy ezzel nemcsak a helyzetemre utal, hogy a párja lettem, hanem a többi nőre is itt. Mindannyian szenvedtünk, és túléltük a borzalmakat.

Mosolyogtam.

- A csodával határos, hogy kibírom itt a föld alatt.

Rhys area komoly maradt.

- Így van. - Halkan hozzátette: - Nagyon büszke vagyok rád.
 Égő szemmel a könyvek felé fordultam, és igyekeztem minél

halkabban beszélni.

- Az is csoda, hogy egyáltalán el tudom *olvasni* ezeket a dolgokat – Rhys szeretetteljesen és egy kicsit csibészesen mosolygott.
 - Ebben valószínűleg szerepet játszanak az olvasásóráink is.
- Igen. Biztos csak az olyan mondatok miatt megy az olvasás, mint *Rhys a legnagyszerűbb szerető, akit csak egy nő kívánhat magának.*
 - Csak próbáltam elmondani neked, amit most már tudsz.

Felpezsdült a vérem.

- Hm nyögtem látszólag töprengve, és elvettem egy könyvet.
- A hümmögésedet kihívásként értelmezem. Megsimította a csípőmet, a hüvelykujját gyengéden végighúzta a combom belső felén Hiába voltam bőrnadrágban, olyannak éreztem az érintését, mintha meztelen lettem volna. Mi lenne, ha egyszerűen betolnálak a könyvek közé? Na, mit szólsz?

- Hm. A könyvet lapozgattam, de egy szót sem fogtam fel belőle A kezével veszélyes kirándulásra indult a combomon, és az ujjait felfelé csúsztatta az érzékeny belső oldalon. Magasabbra, egyre magasabbra. Előrehajolt, és egy könyv után nyúlt, közben ezt suttogta:
- Vagy inkább lefektetlek erre az asztalra, és addig nyalogatlak, míg olyan hangosan fogsz sikoltozni, hogy felébred tőle a szörnyeteg a gödör alján.

Felé fordultam, a szeme fátyolos volt a vágytól.

 Már majdnem belementem – mondtam, mire megállt a keze, nagyon közel a combom felső széléhez. – De csak addig, míg nem említetted azt a *valamit* odalent.

Mosolya egy olyan macskáéra emlékeztetett, ami most nassolt a tejszínből, és a szemembe nézve nyalta meg élvezettel az alsó ajkát.

Mintha elnehezült volna a mellem, és a pillantása szándékán kívül oda vándorolt.

- Tulajdonképpen arra számítottam mondta elgondolkodva –,
 hogy a reggeli hancúr elég lesz neked estig. A kezét ekkor becsúsztatta a lábam közé, megfogta az ölemet, és a hüvelykujjával a legérzékenyebb testrészemet masszírozta. Már fájt a vágytól. Tompán nyögtem, és az arcom elfehéredett.
- Nyilvánvalóan nem voltam elég jó, ha ilyen rövid időn belül újra forr benned a vágy.
- Te szemét! ziháltam. Erősebben nyomta a hüvelykujját, és kicsit keményebben kezdett körözni.

Előrehajolt, a fülem alatt közvetlenül megcsókolta a nyakam, és ezt súgta:

 Majd meglátjuk, mit mondasz rám, ha a fejem a lábad közé kerül, drága Feyre-m.

Ezzel eltűnt.

Gondolatutazással lelépett a kikészített könyvek felével. Megijedtem. Idegennek, hidegnek éreztem a testem. Azt sem tudtam, hol vagyok. Hol az ördögben vágy? Körbenéztem, de vidáman imbolygó fényeken, árnyékokon és könyveken kívül nem láttam semmit.

Két szinttel lejjebb.

És ha szabad érdeklődnöm, akkor miért vagy két szinttel lejjebb? Felálltam, mire a hátamba belenyilallt a fájdalom, és a könyvtár közepe felé viharzottam, hogy lenézzek a korlátnál.

És tényleg, két szinttel lejjebb egy olvasósarokban felfedeztem sötét feje búbját és szárnya hegyét. Egy asztalnál ült, az egyik lábát keresztbe tette a másikon, és vigyorogva nézett fel rám. *Mert nem tudok dolgozni, ha elvonod a figyelmem*.

Villámokat szórtam a tekintetemmel.

Én vonom el a figyelmedet?

Ha mellettem ülsz, akkor mindenre gondolok, csak nem a poros, régi könyvekre. Különösen akkor, ha ilyen szűk bőrcuccokban vagy. Vigyorgott.

Hogy tudsz itt bent gondolatutazni? Azt hittem, hogy a gondolatutazást védővarázslat gátolja.

Úgy tűnik, hogy a könyvtárnak megvannak a maga törvényei. Fújtattam.

Csak két óra, nem több, ígérte, az asztala felé fordult, és szétnyitotta a szárnyait, hogy ne lássam. És ő se engem. Utána játszunk, jó?

Mutattam neki egy vulgáris gesztust.

Láttam.

A nevetése végigrezgett bennem, aztán én is a könyveim felé fordultam, és olvasni kezdtem.

Rengeteg információt találtunk a falról és a fal keletkezésének történetéről. Két óra múlva összehasonlítottuk a jegyzeteinket, és észrevettük, hogy sok szöveg ellentmond egymásnak, de mindegyik jogot formált arra, hogy ő írja le az abszolút igazságot. Ám volt néhány egyezés is, olyan részletek, amikről még Rhys sem tudott.

Amikor felhúzták a falat és aláírták a szerződést, Rhys sebesülten feküdt a hegyekben. A Clotho által a rendelkezésünkre bocsátott szövegeket egy mondatban össze lehetett foglalni. A falat soha nem szánták végleges megoldásnak, sőt ellenkezőleg: átmeneti határként hozták létre az emberek és a tündérek közé, és abban reménykedtek, hogy egy hosszabb békés időszak után újra együtt tudnak élni, egy népként.

A fal mégis fennmaradt. Az emberek megöregedtek, meghaltak, a gyerekek pedig megfeledkeztek szüleik és nagyszüleik ígéretéről. A főtündérek számára pedig új világ jött létre, egy rabszolgák nélküli világ. Az alacsonyabb rangú tündérek léptek a halandók helyébe, és a határokat arrébb helyezték, hogy minden menekültnek elég helyet biztosítsanak. A háború után a világ annyira átalakult, és ezek a változások olyan sokáig fennmaradtak, hogy a fal állandó határrá és önálló legendává vált.

– Még ha a hét udvar össze is fog – vetettem fel már később, a Szél házának egyik nyugalmas nappalijában, miközben egy ezüsttálból szőllőt szemezgettünk –, még ha Keir a Rémálmok udvarával együtt szintén velünk harcol, egyáltalán van esélyünk?

Rhys hátradőlt a brokáttal bevont fotelban, és kinézett a földig érő ablakokon. A napfényben sugárzó Velaris látványa jóleső volt a félhomlyos könyvtár után, még akkor is, ha a Hybern ellen vívott csata sebei még mindenütt láthatóak voltak.

 Együtt ellenük? Nehéz megmondani. – Kendőzetlen, őszinte szavak.

Kissé lejjebb csúsztam a fotelomban.

- És ha ti ketten... mármint te és Hybern királya egymás ellen...
- Arra gondolsz, hogy én nyernék-e? Rhys felvonta a szemöldökét, és a várost nézte. Nem tudom. A király nagyon ravasz, és a mágiája erejét még senkinek sem fedte fel teljesen. De legutoljára Hybernben trükköznie, fenyegetőznie kellett, hogy legyőzzön bennünket. A tudása több mint ezer évre nyúlik vissza, és rengeteget képezte is magát. Kétlem, hogy kiállna ellenem.

Jobbak az esélyei, ha a hadseregével csap le ránk, mert fölényben van. Ha párbajoznánk, ha egyáltalán egy ilyen kihívást elfogadna, akkor valószínűleg por és hamu maradna utánunk. És ehhez még az átkozott Üstje sem kellene.

Kihagyott a szívverésem. Rhys folytatta:

 Készen állok arra, hogy a háború legnagyobb terhét magamra vegyem, ha cserébe a többiek is mellénk állnak.

Megmarkoltam a kárpitozott karfákat.

- De erre nincs semmi szükség.
- Az is lehet, hogy ez az egyetlen esélyünk.
- De én ebbe nem megyek bele.

Rám nézett.

- Prythiannek szüksége van erre az esélyre.
 Ö volt az egyetlen, aki fel tudta venni a küzdelmet Hybernnel és a hadseregével. Mindent képes lenne feláldozni, akármilyen keserű vég vár is rá.
- Nekem rád van szükségem, te vagy az én egyetlen esélyem. A jövöm.

Csend. A lábamat melegítő nap ellenére jeges hideg kúszott felfelé a testemben.

Rhys nyelt egyet.

- Ha ezzel biztosítanám a jövődet, akkor én hajlandó vagyok...
- Nem! szakítottam félbe.

Rhys csak nézett. A tekintete sötét volt.

- Hogy tilthatod meg nekem, hogy mindent odaadjak a családom és népem túléléséért?
 - Már így is *eleget* tettél!
 - Még nem.

Alig kaptam levegőt, és a szemem könnyben úszott.

– De miért, Rhys? Miért vagy ilyen?

Nem felelt.

A testtartásából olyan fájdalom sugárzott, mintha egy régi, soha be nem gyógyuló sebe lett volna. Felsóhajtottam, megdörzsöltem az arcomat, és így szóltam:

– Egyszerűen működj együtt velem. Velünk. Mindannyiunkkal. *Együtt.* Érted? Ezt a terhet nem egyedül kell viselned.

Vett még egy szem szőlőt. Halványan elmosolyodott.

- Akkor te mit javasolsz?

Most is éreztem a tekintetéből, hogy milyen törékeny, és a lelkünket összekötő köteléken keresztül is ugyanezt éreztem, de nem szóltam. Gondolatban végigvettem minden információt és eseményt. A könyvekre gondoltam, amiket a lenti könyvtárban átnéztem. A könyvekre...

 Amren óvott bennünket attól, hogy a Lélegzetek könyvének két felét összerakjuk – mondtam lassan. – De mi... én megcsináltam. Azt mondta, hogy ezzel lehet, hogy olyan lényeket fogunk megidézni, akik nálunk sokkal ősibbek, és ezzel idecsalogatjuk őket.

Rhys előrehajolt.

A számokat tekintve Hybern fölényben van – folytattam. –
De mi lenne, ha a mi oldalunkon szörnyetegek harcolnának?
Szerinted Hybern arra számít, hogy Prythian udvarai egyesülnek.
De arra biztos nem gondolnak, hogy olyan lényekkel állunk össze, akik... nem tartoznak egyik udvarhoz se. – Én is előrehajoltam. –
Nem azokról a lényekről beszélek, akik szabadon járkálnak a világunkban. Egy bizonyos különleges lényre gondolok, egyre, akinek nincs vesztenivalója, ellenben mindent megnyerhet.

Ezt a lényt én minden hezitálás nélkül bevetném azért, hogy Rhys önfeláldozását megakadályozzam.

Kérdőn nézett rám.

A Csontfaragóra gondolok – mondtam. – Amrennel együtt mind a ketten vissza akarnak jutni a saját világukba. – A tömlöcében a Csontfaragó a halálról kérdezgetett engem, és arról, mi jön utána. – Rhys aranybarna bőre egy árnyalatnyit világosabb lett, de én folytattam. – Szerintem itt az ideje, hogy megkérdezzük, mire lenne hajlandó azért, hogy hazajuthasson.

21. FEJEZET

AMIKOR ELVÁLTUNK RHYSSZEL, a hátam és a lábam már elviselhetetlenül fájt. A párom Cassian keresésére indult, aki terveink szerint reggel elkísérne engem a börtönbe, hogy beszéljek a Csontfaragóval.

Ha együtt jelennénk meg nála Rhysszel, akkor az talán túlzott kétségbeesést jelezhetne. De ha az uralkodónő és tábornoka tesz fel egy fogolynak egy teljesen elméleti kérdést...

Tisztában voltam vele, hogy a Csontfaragó ennek ellenére is átláthat majd a szitán. Talán azt hallgathatnánk el, milyen sürgősen van szükségünk a segítségére.

Cassiannél senki nem tudott többet a Csontfaragóról. Morbid módon lenyűgözték őt a börtön lakói, különösen mióta néhányukat személyesen juttatta oda.

Mialatt Rhys Cassiant próbálta megtalálni, nekem más dolgom akadt. A ház félhomályos folyosóján teljesen elgémberedett tagokkal botorkálva Nestát és Amrent kerestem, mert kíváncsi voltam többek között arra, ki van közülük még talpon az első órájuk után.

Egy nyugodt, félreeső dolgozószobában találtam rájuk, éppen hűvös irkintettel meredtek egymásra. Közöttük az asztalon könyvek hevertek, az egyetlen hangforrás egy poros faliszekrényen álló óra ketyegése volt.

- Ne haragudjatok, hogy félbeszakítom a játékotokat!
 Gondolom, azon versenyeztek, ki bírja tovább mozdulatlanul bámulni a másikat mondtam az ajtófélfának dőlve, és megdörzsöltem egy különösen hasogató helyet a derekamon. Csak látni akartam, hogy haladtok.
- Jól. Amren egy másodpercre sem vette le a tekintetét a nővéremről. Arcán halvány mosoly játszadozott.

Nesta áthatolhatatlan tekintettel meredt Amrenre.

- Amren, te mit csinálsz?
- Várok.
- Mire?
- Hogy aki megzavart minket, végre kimenjen.

Felegyenesedtem és krákogtam egyet.

– Ez is a kiképzés része?

Amren eltúlzott lassúsággal fordult felém. Állig érő haja közben alig mozdult meg.

- Rhysnek is megvannak a saját módszerei, és nekem is. A fogai minden szónál megvillantak. Holnap megyünk a Rémálmok udvarába. Nestának legalább az *alapokra* szüksége van ehhez.
 - Például?

Amren nagyot sóhajtott, és a szemét forgatta.

 Például, hogy lehet védekezni mentálisan a kíváncsi tudatokkal és erőkkel szemben.

Csak pislogtam a meglepetéstől. Igazán gondolhattam volna én is erre. Ha Nesta elkísér bennünket, akkor tényleg meg kell tudnia védenie magát. Minden veszélyt nem háríthatunk el mi előle.

Végül Nesta is rám nézett. Az arckifejezése olyan hűvös volt, mint szokott.

Jól vagy? – kérdeztem tőle.

Amren csettintett a nyelvével.

- Persze hogy jól van. Makacs, mint az öszvér, de mivel

rokonok vagytok, ezért nem lepődöm meg ezen.

A homlokomat ráncoltam.

 Egyébként honnan kellene tudnom, milyen módszerekkel dolgo zol? Az is lehet, hogy a börtönben csúnya módszereket lestél el.

Vigyázat, Feyre, figyelmeztetett egy hang a fejemben.

Ott sok mindent tanultam, de ilyesmit biztos, hogy nem – vágott vissza Amren.

Félrehajtottam a fejem. A kíváncsiságom átvette az irányítást.

- A börtönben kapcsolatba léptél egyáltalán másokkal?

Nem akartam konkrétabban rákérdezni. Minél kevesebben tudnak arról, hogy holnap meglátogatom a Csontfaragót, annál jobb. Annál kisebb az esélye annak, hogy Hybern királya megneszeli a hírt. Nem féltem tőle, hogy Amren vagy más elárulna, de attól még ő is kockázatot jelent.

Azriel éppen az Ősz udvarában kémkedett, őt ma este akartuk tájékoztatni. Mor... nos, neki majd személyesen mondom el. Ami viszont Amrent illeti, úgy döntöttünk Rhysszel, hogy őt nem avatjuk be. Vajon mit tenne Amren, ha elárulnánk neki a tervünket, hogy egy korábbi fogolytársát rá akarjuk szabadítani a világra? Nem tudtuk, ezért jobbnak tartottuk, ha csak akkor állunk elő ezzel az információval, ha már rájött arra, hogy lehet megjavítani a falat, és kiképezte erre a nővéremet.

Amren arcán türelmetlenség suhant át. Ezüstös szeme felvillant.

- Csak a visszhang segítségével és suttogva beszéltem velük, kislány. Ezért is hálás voltam.
 - Milyen börtönről beszéltek? érdeklődött Nesta.
- Kőbe vájt pokol felelte Amren. Tele olyan lényekkel, akik a Nagy Anyának hála már nem járkálnak szabadon a földön.

Nesta a homlokát ráncolta, de nem szólalt meg.

Például kivel kommunikáltál? – kérdeztem. Bármilyen információmorzsa...

Amren vicsorgott.

 Mágiából adok most órát, nem szörnyetegtanból. – Egy kézmozdulattal kitessékelt. – Ha dumálni akarsz valakivel, akkor keresd meg az egyik kutyust. Cassian biztos itt szimatol a környéken.

Nesta szája megrándult.

Amren vékony mutatóujjával a nővéremre mutatott. Hegyes körme vőrösre volt lakkozva.

 Összpontosíts! Életfontosságú szerveidet minden pillanatban védened kell.

Finoman megkopogtattam az ajtófélfát.

- Megyek a könyvtárba tovább kutatni, hátha megtudok valamit, Amren. – Semmi reakció. – Sok szerencsét! – tettem hozzá
- Nestának nincs szüksége szerencsére felelte Amren. Nesta visszafojtotta a nevetését.

Ezzel a végszóval vonultam el.

Nem tudtam biztosan, mennyire jó ötlet, hogy ők ketten együtt dolgoznak, másrészt izgalmas volt belegondolni, hogy ráeresztem őket a Rémálmok udvarára.

Este együtt vacsoráztunk, Mor, Rhys, Cassian és én – Azriel még nem ért haza –, de én alig bírtam felmenni a lépcsőn. Eredetileg azt terveztem, hogy vacsora után felkeresem Lucient, de lerobbant állapotom miatt letettem róla. Mor ingerült volt és elég szótlan, valószínűleg azért, mert másnap az apjához készültünk.

Az elmúlt évszázadokban többször akadt dolga Keirrel, de a holnapi találkozó más volt. Rhyst még egyszer figyelmeztette, hogy figyeljen oda, mit kér Keir a segítségért cserébe, de Rhys csak vállat vont, és azt mondta, hogy ezen majd csak akkor fog gondolkodni, ha eljutnak odáig. A nem különösebben meggyőző válasz után Mor már csak magában bosszankodott.

Meg tudtam érteni. Még jóval a háború előtt úgy bánt el vele a saját családja, amire még gondolni is szörnyű volt. Holnap pedig találkozom velük, és kénytelen leszek segítséget kérni tőlük.

Együttműködni velük

Vacsora után Rhys, a Nagy Anya áldja meg, forró fürdőt készített nekem.

Minden erőmet össze kellett szednem másnapra. Szörnyetegekkel kellett ugyanis szembenéznem.

Hónapokkal ezelőtt jártam itt utoljára, de minden pontosan úgy nézett ki, ahogy az emlékeimben élt. A sötétséget csak a kivájt kőfalakon égő fáklyák világították be.

Nem a börtönben voltam, hanem Hegyalján.

De nem Clare megkínzott, megcsonkított teste függött a falon, hanem egy másik. Kékesszürke szemét tágra nyitotta a félelemtől. Eltűnt belőle a fennhéjázó hidegség, a királynőként felszegett állnak nyoma sem volt.

Nesta. Ugyanazt tették vele, mint Clare-rel, ugyanazok a sebek. A hátam mögött valaki kiabálva könyörgött.

Megfordultam. Elaint láttam, akit egy hatalmas nyársra kötöztek. Púpos, álarcos tündérek forgatták, és könyörtelenül perzselték a tűzön.

Megpróbáltam megmozdulni, oda akartam rohanni hozzájuk. De mint akinek földbe gyökerezett a lába, láthatatlan béklyók bilincseltek meg.

A trónterem másik végéből egy nő nevetése visszhangzott. Ott állt egy emelvény, de a trón üres volt.

Üres... mert Amarantha kilépett a félhomályból, és egy olyan folyosón fordult be, ami régen nem volt ott.

Mögötte Rhysand. Követte Amaranthát. A hálószobájába. Rhys hátrapillantott a szárnya felett. A szárnyait Amarantha szét fogja szaggatni, azután pedig...

Felkiáltottam, könyörögtem Rhysnek, hogy ne menjen. Küzdöttem a béklyóim ellen. Elain nyöszörgése a magasba szállt. Rhys csak ment tovább. Amarantha megfogta a kezét, és maga után húzta.

Én meg sem bírtam mozdulni, nem tudtam semmit se tenni, nem tudtam segíteni...

Az álomból úgy ébredtem, mintha egy ficánkoló hal lennék, akit most húznak ki egy hálóval a tengerből.

Kijutottam a felszínre, de mintha egy részem a mélyben maradt volna. Félig voltam csak a testemben, a másik felem Hegyalján maradt, onnan figyelt. Csak figyelt...

- Lélegezz!

Parancs volt, és ennek a hangnak nem lehetett ellenszegülni.

Újra láttam. A mellkasom kitágult. Beljebb csúsztam a testembe.

- Nagy levegő!

Szót fogadtam. Feltűnt előttem az arca, a lámpákban tündérfények keltek életre. A hálószobánkban voltunk. Rhys szorosan hátrahúzott szárnyai körbefogták kócos haját és aggódó arcát.

Rhys.

Újra! – parancsolta, és én engedelmeskedtem.

A csontjaim törékenyek voltak, a gyomrom csak valami bugyogó katlan. Becsuktam a szemem, és küzdöttem az egyre erősödő émelygésemmel. A rettegés hullámokban kerített a hatalmába, belém vájta éles karmait, és nem eresztett. Még mindig láttam magam előtt, ahogy Amarantha és Rhys a folyosón lépked Amarantha hálószobája felé...

Öklendeznem kellett. A matrac szélére gurultam, belekapaszkodtam az ágyneműbe. A gyomrom egyre emelkedett és süllyedt, azzal fenyegetett a helyzet, hogy kijön, ami bennem van. Rhys a kezével nyugtatóan körbe-körbe simogatta a hátamat. Egyáltalán nem érdékelte, ha esetleg az ágy előtti lépcsőre hánynék. A légzésemre összpontosítottam. Arra, hogy az emlékeimet elzárjam, egyiket a másik után, Az emlékeket, amik

egy mély gödörből újra felbukkantak.

Hosszú percekig feküdtem keresztben az ágyon. Rhys sokáig simogatta a hátamat.

Amikor végre alábbhagyott az émelygésem, és újra tudtam mozogni, megfordultam. Ahogy Rhys arcát láttam az álomban... Átkaroltam és olyan erősen megszorítottam, ahogy csak tudtam. Ő egy csókot nyomott a fejem tetejére. Az érintése újra és újra biztosított arról, hogy megmenekültünk. Túléltük a borzalmakat.

Soha többé... Soha többé nem fogom hagyni, hogy bárki ekkora sebet ejtsen rajta. És a nővéreimen.

Soha többé.

22. FEJEZET

MÁSNAP REGGEL NEMCSAK ÖLTÖZKÖDÉS KÖZBEN éreztem magamon Rhys tekintetét, hanem a bőséges reggelink elfogyasztása közben is. De nem erőltette, hogy mondjam el neki, mi rántott magával ennyire mélyre.

Ilyesféle rémálmok már régen kínoztak bennünket utoljára, és régen mosódtak el ennyire a valóság és a képzelet határai.

Rhys csak akkor kérdezett, amikor az előszobában állva vártuk Cassiant, hogy elkísérjen a börtönbe.

- Szeretnél beszélni róla? Velem vagy valaki mással?

Nyikorgott a bőrruhám, ahogy felé fordultam. Rhys a lépcsőkorlátnak dőlve nézett rám. A copfomat huzigálva próbáltam az igazat felelni neki.

 Nem tudom. Csak... ez a fenyegető háború... Hybern... az egész. Valószínűleg feltépett bennem valami sebet, ami csak lassan gyógyult be. – De a kapcsolatunknak hála begyógyult.

Bólintott. A tekintete nyílt volt, tiszta.

Beszélni kezdtem, és elmeséltem neki az egész álmot. Volt, amit alig bírtam kimondani. Ő végig figyelmesen hallgatott.

Még akkor is feldúlt voltam, amikor befejeztem, de mégis az, hogy kimondtam, hogy megbíztam benne... éreztem, hogy az

iszonyat enged a szorításából, a sötét felhők elvonulnak, a rettegés elpárolgón, mint a harmat a napon. Mélyeket lélegeztem, olyan volt, mintha elfújnám magamtól a félelmeket. A testem ellazult.

Rhys eltolta magát a korláttól, odajött hozzám, és megcsókolt. Egyszer, kétszer. Cassian ebben a pillanatban lépett ki a ház ajtaján, és nagyot nyögött, ezzel jelezve, hogy túl korán van ahhoz, hogy kibírja egy turbékolú galambpár látványát. A párom csak egy figyelmeztető pillantást vetett rá, aztán megfogta mindkettőnk kezét, és gondolatutazásra indultunk

Rhys erősebben szorította a kezem, mint szokta, miközben tombolt körülöttünk a szél. Amikor előkerültünk a fekete orkánból, újra előrehajolt, és gyengéden, lágyan megcsókolt. Ekkor léptünk ki a hegy vidéki szürke fénybe.

Itt nyilvánvalóan mindig köd volt és hideg, az évszaktól teljesen függetlenül.

Cassiannel csüggedten néztünk fel a börtön bejáratához vezető emelkedőre. Vastag bőrruhám ellenére vacogtam. Megdörzsöltem a karomat, és kérdőn pillantottam Rhysre, aki szokásos, elegáns ruháját viselte, ami nagyon nem illett ehhez a nedves, szeles helyhez.

Cassian úgy mustrálta a hegyet, mintha egy bokszpartner állna vele szemben. Az illír harcos a hátára csatolta keresztbe a két ikerkardot. Rhys ránk nézett.

- Bentről már nem tudtok kapcsolatba lépni velem mondta, és láthatólag meg kellett erőltetnie magát, hogy túlharsogja az üvöltő szelet és a hegyoldalról zubogó ezüstös vízfolyásokat.
- Miért nem? Fázós kezemet dörzsöltem, és meleg levegőt fújtam a tenyerembe.
- A börtönt varázslatok és olyan védőmágia védi, amelyek még
 Prythiannél is sokkal ősibbek mondta Rhys, és az állával
 Cassian felé bökött. Maradjatok együtt! Olyan komolyan beszélt, hogy a torkomon akadtak a gúnyos megjegyzéseim.

A tekintetéből keménység, eltökéltség sugárzott. Amíg mi bent leszünk, ő Azriellel egyeztet majd, hogy a kémmester mit derített

ki az Ősz udvarról, és kidolgozzák a stratégiát a főúri találkozóra. Éreztem, hogy Rhys szívesebben jönne velünk és vigyázna ránk.

A kötelékünkön keresztül küldj majd üzenetet, ha kijutottatok
mondta Rhys olyan gyengéd hangon, ami egyáltalán nem illett kemény tekintetéhez.

Cassian hátrapillantott.

 Indulj vissza Velarisbe, te tyúkanyó! Velünk minden rendben lesz.

Rhys egy újabb, szokatlanul kemény pillantással nézett Cassianre.

– Ne feledd, hogy kiket is hoztál ide, Cassian!

Cassian erre csak hátrahúzta a szárnyait, mint aki harcra készül. Olyan erősnek és masszívnak tűnt, mint a hegy, amit megmászni készültünk.

Rhys egy kacsintással búcsúzott tőlem, és eltűnt.

Cassian ellenőrizte a kardjait, aztán intett, hogy kövessem. A gyomrom görcsbe rándult a gondolatra, hogy milyen hosszan kell felfelé másznunk, és hogy milyen üvöltő itt a csend.

- Kiket hoztál ide? - A lépteimet moha tompította.

Cassian a heges mutatóujját az ajkára tette.

- Inkább máskor beszéljük meg.

Igaza volt. Mellette mentem, és a durva közeg már most elkezdte szedni a vámot. A lábam minden lépésnél fájt, az arcom égett. Cassian arra nem pocsékolta az energiáit, hogy még az elemektől is védjen bennünket.

- Te komolyan azt hiszed, hogy legyőzhetjük Hybernt, ha rájuk eresztjük a Csontfaragót?
- Te vagy a főparancsnok, neked kellene megmondanod a tutit
 ziháltam.
- Cassian elgondolkodott. A szél az arcába csapdosta sötét haját.
- Azt hiszem, igen, ha belemegy az alkuba, és ha tényleg meg tudod ígérni neki, hogy a Lélegzet könyvének segítségével hazaküldöd, vagy teljesíted, akármit kér is a támogatásáért cserébe

- szólalt meg Cassian egy idő után. Ebben az esetben a legfontosabb azt végiggondolnod, hogyan akarod őt *ebben a* világban kontrollálni. Különben megtörténhet , hogy még egy ellenfél ellen harcolhatunk, és vele szemben nem győzhetünk.
 - Ennyire borzasztó?
 - Ezt most kérdezed, amikor már úton vagyunk felé?
- Gondolom, Rhys a sarkára állt volna, ha *túl* kockázatos lenne mordultam fel.
- Rhys régebben is agyalt már ki olyan terveket, amiktől én szívrohamot kaptam – dünnyögte Cassian. – Szóval én erre nem alapoznék.

Dühös pillantást vetettem rá, amit ő farkasvigyorral viszonzott, aztán felnézett az ólomszürke égre, mintha kíváncsi szemeket keresne. A földre is lenézett, mint aki hallgatózó füleket gyanít a mohában, a fűben, a sziklákon.

– Itt régen éltek, még azelőtt, hogy a főurak felosztották volna Prythiant maguk között – mondta végül. – Öreg isteneknek hívjuk őket. Erdők, folyók, hegyek is voltak közöttük. Aztán a mágia elmozdult a fő tündérekhez, akik elhozták az Üstöt és a Nagy Anyát, és bár néhol egy ideig még tisztelték az öreg isteneket, idővel mégis feledésbe merültek.

Megkapaszkodtam egy nagy, szürke sziklába, és felhúztam magam.

– A Csontfaragó egy öreg isten?

Cassian beletúrt a hajába, a szifonja megcsillant a vizes fényben.

A legendák szerint igen. Azt is mondják, hogy egy levegővel egyszerre száz katonát képes megölni.

Végigfutott a hideg a hátamon, és nem a kinti hidegtől.

Egy csatában ez hasznos.

Cassian kétkedve nézett rám.

 Csak akkor, ha meghozzuk a szükséges elővigyázatossági intézkedéseket, és ha minden idegszálával nekünk engedelmeskedik. – És az én feladatom annak kiderítése, hogy ezt el tudjuk-e érni.

- Hogy került ide? Mármint a börtönbe.
- Nem tudom, senki nem tudja. Cassian, szorosan fogva a kezem, kisegített egy különösen trükkös részen. – De *hogy* akarod kihozni innen?

Grimaszoltam.

 Erről a barátnőnk biztos tudna valamit mondani, végtére is ő is kiszabadult.
 Vigyáznunk kellett, Amren nevének említése itt biztos nem tanácsos.

Cassian komolyan folytatta:

 Nem beszél róla, hogy csinálta. És én a te helyedben csak óvatosan pedzegetném a témát.

Felnéztem, és fent, a meredek emelkedő tetején ott magasodott a csontkapu. És pontosan ebben a pillanatban, mintegy varázsütésre, kinyílt.

Már teljesen elfelejtettem, milyen volt itt: hogy milyen nyomott a hegy belsejében a levegő, akár egy sírkamrában.

Elővettünk egy-egy kardot. Előttünk a folyosón imbolygó tündérfény világította meg az utat. Időnként fénysugár villant a pengéinkre és összekulcsolt kezünkre. Cassian éppolyan erősen szorította az enyémet, mint én az övét, ahogy beléptünk a börtön örök sötétségébe. A lépteink csikorogtak a száraz talajon. Nem voltak ajtók, legalábbis nem láttunk egyet sem.

A robusztus fekete sziklafal mögött mégis megéreztem őt, és mintha halk karmolászást hallottam volna onnan többször is. Mintha valaki a körmét húzogatná a kövön. Valaki vagy valami. Valami óriási dolog. Valami ősi. Olyan halkan, ahogy a szél fúj a búzamezőn.

Cassian nem szólalt meg, de úgy tűnt, nagyon összpontosít, mintha számolt volna.

- Lehet, hogy mégis rossz ötlet volt! - ismertem el. Ebben a

pillanatban tudatosult bennem, hogy olyan erővel szorítom a kezét, mint aki össze akarja roppantani.

 Ez egészen biztos! – felelte Cassian halvány mosollyal, ahogy egyre beljebb haladtunk a lüktető csendben. – De háború van. És nem engedhetjük meg magunknak, hogy addig várjunk, míg véletlenül támad egy jó ötletünk. Kénytelenek vagyunk a kevésbé jók közül válogatni,

A Csontfaragó zárkájának ajtaja azonnal feltárult, ahogy rátettem a tenyerem.

 Azért jár némi előnnyel, ha Rhys társa az ember – jegyezte meg Cassian, és a fehér csontajtó kinyílt.

A sötétből halk vihorászás hallatszott.

Cassian arcáról a derű minden nyoma elillant. Egymás kezét fogva léptünk be. Az előttünk táncoló tündérfény bevilágította a kőbe vájt zárkát. Cassian akaratlanul is felmordult a látványra.

Amit ő látott, az viszont kétségkívül különbözött attól, mint amit én, ugyanis én ugyanazt a sötét hajú, sugárzó kék szemű fiút láttam, mint utoljára. Mosolyogva nézett rám.

Meredten, némán bámultam a gyerekarcot, mert a látvány csak most tudatosult bennem, előző alkalommal nem.

Rhysand arcát, a párom arcát láttam magam előtt.

A száját kivéve, a Csontfaragó ugyanis az én számmal, apám szájával vigyorgott visszataszítóan.

Végigfutott a hátamon a hideg. A Csontfaragó lehajtotta a fejét, üdvözlésképpen és megerősítésképpen, hogy igen, jól látok. Rájöttem, kit látok magam előtt.

A főúr fiát. A fiamat. *A fiunkat.* Ha túléljük a háborút. Ha sikerül beszerveznem a Csontfaragót. Ha sikerül magunk mellé állítani a főurakat és épségben megőriznünk a falat.

Megrogyott a térdem. Cassian sápadt volt. Akármit látott is, ő nem azt fiút látta.

Kíváncsi voltam, mikor látjuk újra egymást – mondta a Csontfaragó édes fiúhangon, ami mégis ijesztően hangzott az álarc mögött rejtőző ősrégi lény szájából. – Uralkodónő, szabadjon gratulálnom – tette hozzá. A tekintete Cassianre siklott. – Érzem rajtad a szél szagát. – Halk vihogás. – Hoztatok nekem ajándékot?

Egy csontszilánkot húztam elő a kabátzsebemből, ami nem volt nagyobb a kezemnél, és a lába elé hajítottam.

– Ennyi maradt Attorból, miután Velaris utcáján kinyírtam.

A kék szemek felcsillantak, valami ördögi élvezettől.

Korábban nem is tudtam, hogy ezt a darabot megtartottuk. Hát mostanáig tartogattuk – pontosan ilyen célokra.

 Királynő, hogy te milyen vérszomjas vagy! – mondta a Csontfaragó, felemelte a csontot, és ide-oda forgatta kicsi, törékeny kezében, aztán felnézve így folytatta: – Érzem a nővérem szagát rajtad, Atoktörő.

Kiszáradt a szám.

A nővére...

– Elloptál tőle valamit? Beleszőtte valamibe az életed fonalát?

Az erdő takácsa. A szívem vad kalapálásba kezdett. Cassian keze megnyugtatott, ahogy ujjaink összekulcsolódtak.

A Csontfaragó most Cassian felé fordult.

– Ha megosztok veled egy titkot, Harcosszívű, akkor mit adsz érte cserébe?

Nem válaszoltunk. Vigyáznunk kellett, mit mondunk, és hogyan.

Csontfaragó a halovány szilánkot simogatta a tenyerében, de Cassianről nem vette el közben a tekintetét.

– Mészárlások Ura, mit adsz érte cserébe, ha elárulom neked, mit súgnak nekem a sziklák, a sötétség és a tenger? Az óceán túlpartján egy szígeten beleborzongtak a félelembe. Remegtek, amikor megjelent az a nő És valamit elvitt, valami értékeset. A fogával harapta ki.

Cassian aranybarna bőre minden színét elvesztette.

- Korcsok hercege, mit ébresztettél fel akkor Hybernben?

Fázni kezdtem.

 Más jött elő, mint ami bekerült. – Csontfaragó fülsértő nevetes közepette tette le a szilánkot a földre. – Csodálatos az a nő, fiatal, mint egy faun, mégis ősi, mint a tenger. Csábító. Királynő, ahogy a nővérem is az volt egykor. Borzasztó, büszke, nagyszerű, mint a napkelte télen

Rhys korábban figyelmeztetett arra, hogy a börtön lakói mindem meg fognak tenni a kiszabadulásuk érdekében. Bármilyen hazugság ra, árulásra képesek.

- Nesta - dünnyögte Csontfaragó. - Nes-ta.

Megszorítottam Cassian kezét, de ő nem nézett rám.

- Hogy susogja a szél a nevét! Hallod? Nesta. Nesta. Nesta.

Olyan érzésem volt, mintha Cassian nem venne levegőt.

– Mit tett, amikor belefulladt ebbe a végtelen sötétségbe? Mit lopott el?

Az utolsó csepp önuralmamat is elfújta a dühe, ahogy az utolsó mondatot mondta.

 Ha tudni akarod, akkor talán célszerűbb lenne befogni a szád, hogy elmondhassuk.

Úgy tűnt, hogy a hangom felrázta Cassiant a dermedtségéből. Újra beindult a légzése, fojtottan kapkodta a levegőt, és bocsánatkérő pillantást vetett rám.

Csontfaragó röhögött.

- Olyan ritkán jönnek hozzám látogatók. Kérlek, nézzétek el nekem, hogy összevissza fecsegek. – Keresztbe tette a lábát. – Mit tehetek értetek?
- Megszereztük a Lélegzetek könyvét mondtam a lehető legnyugodtabban. – Érdekes varázsigék vannak benne. Kódok egymás hegyén-hátán. Egy ismerősünk a többségüket megfejtette, a maradékon még dolgozik. Azokon, amikkel haza lehet küldeni őt és a hozzá hasonlóakat.

Csontfaragó sötétkék szeme felcsillant.

- Csupa fül vagyok.

23. FEJEZET

- EGY HÁBORÚ KÜSZÖBÉN ÁLLUNK mondtam Csontfaragónak.
- Te pedig olyan képességekkel rendelkezel, amik egy csatában hasznosak lehetnek.

Csontfaragó rámosolygott Cassianre, jelezve, hogy rájött, miért az illír kíséretében jöttem.

- Mindennek ára van mondta.
- Bizonyos határig pontosította Cassian.

Csontfaragó a tekintetével végigpásztázta a celláját.

- Szerintetek én haza akarok jutni?
- Nem akarsz?

Csontfaragó felhúzta a térdét.

 Ahonnan mi jöttünk, ott már nincs semmi, csak szálló por a gazdátlan sivatag felett. Nincs ott semmi, ahová visszamehetnénk.
 Semmi olyasmi, ami után vágyakoznék.

Ő már itt volt akkor, amikor Amren érkezett. Talán több tízezer éve, de az is lehet, hogy még régebben.

Kezdtem kijózanodni, de próbáltam elhessegetni az érzést.

– Mit szólnál ahhoz, ha javítanánk az életkörülményeiden, amennyiben ebben a világban akarsz maradni? – Átoktörő, én ennél a zárkánál nem vágyom semmi többre.
 Csontfaragó a koszos kőpadlót kopogtatta.
 Vagy szerinted ok nélkül csukattam le magam?

Cassian megrándult, mint aki hirtelen felébred. Készen állt a visszavonulásra.

Csontfaragó három egymásba érő kört rajzolt a piszokba.

– Megismerkedtetek a nővéremmel. A Takács, ahogy ti hívjátok, az én ikernővérem. Én Strygának hívom őt. A bátyánk neve Koschei. Jaj, hogy mennyire élvezték ezt a világot, amikor idekeveredtünk! Az öreg tündérek féltek tőlük és hódoltak nekik. Ha bátrabb lettem volna, akkor kivártam volna az én időmet, amíg megkopik a hatalmuk. Segítettem volna a tündérharcosnak, akinek sikerült Strygától az ereje nagy részét elvennie, és helyhez kötni őt. Koschei is egy kis tóhoz van kötve a kontinensen. Mindez még jóval Prythian létrejötte előtt történt. Jóval azelőtt, hogy kiosztották volna a vidéket, és a főtündérek átvették volna az uralmat.

Nem mertük félbeszakítani. Hallgattuk. Kivártunk.

Milyen okos volt ez a tündérharcos, nem mellesleg nő. A vérvonala már régen kihalt, bár egy szikra még él a halandó családfában – Mosolygott, nekem úgy tűnt, hogy szomorúan. – Senki nem emlékszik már a nevére. Rajtam kívül. Ő lehetett volna a megmentőm, ha jóval a születése előtt nem hozom meg a döntésem.

Vártam, értelmeztem a történetet, amit apró mozaikokban tárt elénk.

- Nem tudta megölni a testvéreimet, túl erősek voltak hozzá.
 Csak röghöz lehetett őket kötni.
 Csontfaragó a porba rajzolt köröket törölgette.
 Természetesen tudtam mindenről, és ez volt az oka annak, hogy idejöttem.
- A világot akartad magadtól megvédeni? kérdezte Cassian a homlokát ráncolva.
 - Csontfaragó szeme szinte lángolt.
 - El akartam bújni a testvéreim elől.

- De miért? kérdeztem nagyokat pislogva.
- Mert ők halálistenek, kislány sziszegte Csontfaragó. Te halhatatlan vagy... legalábbis oly hosszú élet áll előtted, ami közel áll a halhatatlansághoz. De a testvéreimmel mi mások vagyunk, és ők erősebbek nálam. Sokkal erősebbek, mint én valaha is voltam. A nővérem megtalálta a módját annak, hogy az életből magából táplálkozzon. Örök életére fiatal és szép marad, azoknak az életeknek hála, amiket ellop.

Magam előtt láttam az anyagokat és fonalakat a Takács házában, a hajból készült tetőt... el is határoztam, hogy Rhyst belököm a Sidráhba, mert a Takács kunyhójába küldött.

 Ha a testvéreid halálistenek, akkor te mi vagy? – kérdeztem Csontfaragót.

Maga a halál. Csontfaragó többször kérdezett a halálról. Milyen volt, milyen érzés volt. Volt-e valami a másvilágon. Hova mentem. Azt hittem, merő kíváncsiságból kérdezget, de...

A fiú arca eltorzult, vidám vigyor jelent meg rajta. A fiam arcán. Amikor először jártam itt, akkor is megmutatta előttem a jövőmet, gúnyosan utalt arra, amit akkor még nem akartam magamnak sem bevallani. Most a fiút szintén utalásnak szánta arra a jövőre, amit a háború tesz kockára. A jövőmre, amit elveszíthetek.

- Rólam mindenki megfeledkezett, és ezen nem is akarok változtatni.
 Csontfaragó nekitámasztotta a fejét a sziklafalnak.
 Bele kell nyugodnotok, hogy én nem akarok innen kijutni. És nem vágyom arra, hogy a testvéreim megtudják, hogy még élek, és ebben a világban élek. Hiába vannak helyhez kötve és visszafogva, a befolyásuk még így is jelentős.
- Ha Hybern nyeri meg a háborút szólt Cassian érdes hangon
 akkor a börtön kapui megnyílnak. A nővéred és a bátyád is felszabadul, és ki tudja, talán kedvük szottyan hozzá, hogy meglátogassanak!
 - Hybern királya nem ennyire ostoba. Önelégülten prüszkölt.
- És gyanítom, hogy vannak még itt olyanok, akik csábítónak

tartanák az ajánlatotokat.

Zúgott a fülem.

- Nem is akarsz elgondolkodni azon, hogy segíts nekünk.
 Egy mozdulattal körbemutattam a zárkán.
 Örök időkig így akarsz élni?
- Ha ismernéd a testvéreimet, Átoktörő, akkor tudnád, hogy nincs ennél bölcsebb és kényelmesebb megoldás.

Válaszolni akartam, de Cassian figyelmeztetésképpen megszorította kezem. Eleget beszéltünk, elég kártyát fedtünk fel. Senkinek sem használna, ha túl kétségbeesettnek tűnnénk.

Menjünk! – szólt Cassian zavartalan nyugalmat sugározva. –
 Várnak az élvezetek a Kőbe vájt városban.

Tényleg elkésünk, ha nem indulunk azonnal. Búcsúzásul vetettem így utolsó pillantást Csontfaragóra, aztán hagytam, hogy Cassian a nyitott ajtó felé vezessen bennünket.

- A Kőbe vájt városba mentek konstatálta Csontfaragó, nem kérdezett.
- Nem tudom, mi közöd van neked ehhez vetettem oda hátranézve. A küszöbön megálltunk.
- Utolsó próbálkozás arra mondta Csontfaragó, és figyelmesen nézett ránk –, hogy mozgósítsátok az egész éjszakai udvart.
- Mondtam már, hogy semmi közöd hozzá mondtam hűvösen.

Csontfaragó vigyorgott.

Tárgyalni fogtok vele. – A tetoválást nézte a jobb kezemen. –
 Kíváncsi vagyok, milyen árat kér Keir. – Halk vihogás. –
 Izgalmas.

Cassian türelmetlenül sóhajtott.

- Ki vele!

Csontfaragó rövid ideig hallgatott, és a csontszilánkkal játszadozott.

 Az Úst örvényei különös köröket rajzolnak – dünnyögte, inkább magának, mintsem nekünk.

- Mi leléptünk mondtam, elfordultam, és magam után húztam Cassiant.
- A nővéremnek volt egy tükörterme a fekete kastélyában bökte ki Csontfaragó.

Megálltunk.

– Éjjel-nappal csodálta magát ezekben a tükrökben, élvezte fiatalságát, szépségét. Az egyik tükröt Ouroborosnak hívta. Már akkor is régi volt, amikor mi fiatalok voltunk. Ablak volt a világra. Mindent lehetett látni benne, a tükör sötét lapja mindent felfedett. Most Keirnél van, családi örökség. Hozzátok el nekem ezt a tükröt! Ez a segítségem ára. Hozzátok el Ouroborost, és a tietek vagyok. Már ha megtaláljátok a módját, hogy lehet engem innen kiszabadítani. – Undorító mosoly.

Egymásra néztünk Cassiannel. Vállat vontam, a Csontfaragó felé fordultam, és csak ennyit mondtam:

- Meglátjuk.

Egy ezüstös folyó fölé magasodó sziklára ültünk le, és megkönnyebbülten szívtuk be a hűvös, párás levegőt. A börtön a hátunk mögött borzasztó teherként nehezedett a vállunkra.

Azt mondod, tudtál arról, hogy Csontfaragó öreg isten – mond tam töprengve. – Azt is tudtad, hogy halálisten?

Cassian arca feszült volt.

 - Gyanítottam. - Mivel kérdőn néztem rá, folytatta: - A halált vési a csontokba. Látja a halált, és örül neki. Nem volt nehez rájönni.

Elgondolkodtam.

- Tulajdonképpen kinek az ötlete volt, hogy te kísérj el engem? A tiéd vagy Rhysé?
- Én akartam veled jönni. De Rhys... Rhys is sejtette, hogy halál isten.
 - Amiatt, amit azon a bizonyos napon megláttunk Nesta

szemében...

– A rokon lelkek felismerik egymást – motyogtam.

Cassian bólintott.

- Szerintem a Csontfaragó sem tudja, mi lett Nestából. De legalább egy próbát akartam tenni.
 - Miért?
 - Hogy segítsek.

Hallgattunk. A folyó gyorsan száguldott előttünk.

– Félnél Nestától, ha maga is a halál lenne? Vagy ha a mágiája a halálból származna?

Cassian egy ideig hallgatott.

 Katona vagyok – mondta végül. – A halál végigkísérte az egész életemet. Inkább Nesta miatt aggódnék, amiatt, hogy ez az erő mit tesz vele. De Nestától nem félnék. – Újra rövid szünetet tartott, aztán hozzátette: – Nestában nem lehetne semmi olyan, amitől félnék.

Nagyot nyeltem, és megszorítottam a kezét.

- Köszönöm.

Magam sem tudtam, miért mondom ezt, de bólintott.

Még mielőtt megláttam volna, már éreztem Rhyst, mert a felhőtlen öröm szikrája járta át mindenemet. A semmiből lépett elő.

- Na?

Cassian felugrott a szikláról, és a kezét nyújtotta, hogy felsegítsen.

- Nem fog tetszeni, mit kért a segítségéért cserébe.

Rhys a kezét nyújtotta, hogy gondolatutazással visszavigyen minket Velarisba.

- Ha az ünneplős étkészletünket kéri, akkor megkapja.

Nem voltunk humoros kedvünkben. Megfogtuk Rhys kezét.

 Ma este inkább a furfangodra lesz szükség, főúr – dörmögte Cassian, és kámforrá váltunk.

24. FEJEZET

KÉSŐ DÉLUTÁN ÉRTÜNK A VÁROSI HÁZUNKBA, ahol a legnagyobb nyári hőség várt. Cassian és Azriel kisorsolta, hogy kinek kell estére Velarisben maradnia.

Mind a ketten el akartak kísérni minket a Kőbe vájt városba, de a biztonsági intézkedések szükségessé tették, hogy valaki Velaris védelmében itthon maradjon. Ezenkívül valakinek vigyáznia kellett Elainre, és erre a célra nem Lucien volt a legalkalmasabb. Cassian húzta a rövidebbet, és káromkodott is egy ízeset. Azriel csak vállon veregette, aztán gondolatutazással folytatta útját a Szelek háza felé, hogy felkészüljön az útra

Nem sokkal később én is követtem, így Cassianre hárult a feladat, hogy beszámoljon Rhysnek a Csontfaragónál tett látogatásunkról. Indulás előtt még két embert meg akartam látogatni a Szelek házában Már rég be kellett volna néznem Elainhez, hiszen az esküvője a napokban lett volna esedékes. Hogy mehetett ki a fejemből? Ami pedig Lucient illeti, néha nem ártott ránézni. Az is érdekelt persze, hogy zajlott a beszélgetésük Azriellel.

Negyedóra múlva a Szelek házának folyosóin bicegve már hálát éreztem azért, hogy Azriel megelőzött. Gondolatutazással jelentem meg én isa legfelső erkély felett, és mivel úgy véltem, hogy még érdemes lenne gyakorolnom a repülést, ezért elővarázsoltam a szárnyaimat.

Húszlábnyit zuhantam, rá a kemény kőre.

Egy felfelé szálló légáramlat kissé visszafogott, és megakadályozta, hogy ripityára törjem a csontjaimat, de azért a térdem és a büszkeségem is romokban hevert az akció után. Legalább senki nem látta a kínos zuhanásomat.

Mereven sántikálva léptem be a könyvtárba. Elain most is, mint a múltkor, az ablaknál ült, és kifelé bámult. Legalább időnként kimerészkedik a szobájából.

Nesta a megszokott foteljában ült kényelmesen elhelyezkedve, hogy szemmel tudja tartani Elaint. Az ölében lévő könyvet tanulmányozta. Csak Nesta nézett rám, amikor besurrantam a faragott faajtón.

- Sziasztok! – motyogtam, és behúztam magam után az ajtót.

Elain nem fordult meg. Világos rózsaszín ruhát viselt, ami még jobban hangsúlyozta sápadtságát. Aranybarna haja súlyos loknikban omlott csontos hátára.

– Milyen szép napunk van ma! – mondtam nekik.

Nesta felvonta a szemöldökét.

– Hol vannak hű fegyverhordozóid?

Hűvösen néztem vissza rá.

- Fegyverhordozóim menedéket és kényelmes otthont biztosítottak neked. – Másrészt kiképzést is kapsz tőlük, tehettem volna még hozzá, akármit ért is Amren kiképzés alatt. – Készen állsz a ma estére?
- Igen felelte Nesta, aztán visszatért a könyvéhez.
 Elbocsátott.

Elégedetlenül fújtattam egyet, mert tudtam, hogy ez felingerli, és Elain felé léptem. Nesta minden egyes mozdulatomat figyelte, mint egy ragadozó macska, ami a veszély legkisebb jelére támad.

– Mit nézel? – kérdeztem Elaintől óvatosan, gyengéden.

Arca kimerült volt, ajkai vértelenek. De válaszolt.

- Most ellátok a tengerig.

A tenger a Sidra túlpartján szikrázó szalagnak látszott.

- Eltart egy ideig, míg hozzászokik az ember.
- A szívverésedet is hallom, ha odafigyelek rá. Nestáét is.
- Majd megtanulod kizárni a zavaró zajokat. Én is megtanultam, Kíváncsi lettem volna, hogy Nesta is elsajátította-e ezt a művészetet, vagy még ő is szenved a zajoktól. Vajon éjjelnappal hallják egymás szívverését? Inkább kerültem Nesta tekintetét.

Elain végre rám nézett. Először azóta, hogy idejöttem.

Még így is feltűnően szép volt, hogy emésztette a fájdalom és a kétségbeesés. Annyira szép volt, hogy akár királyok is borulhattak volna a lába elé. De nem lakott öröm benne. Sem fény, sem élet.

 A tengert is hallom – mondta. – Éjjel is. Álmomban is. A hullámok háborgását és egy madár rikoltását is szoktam, aki a tűzben született.

Nehezemre esett nem nézni Nestára. A Szelek háza túl messze volt ahhoz, hogy az ember hallhassa a hullámokat, ami pedig egy tűből született madarat illet...

Lent a városban, a másik házban, van egy kertem – mondtam.
 Örülnék, ha foglalkoznál vele.

Elain ekkor újra a napfényben fürdő ablakok felé fordult. A fény táncolt a haján.

– Ott is hallani fogom a gilisztákat a földben? Vagy a gyökerek növekedését? A tűzmadár eljön majd hozzám? Leül majd egy fára, és néz engem.

Nem tudtam, mit mondjak. Mondjak-e valamit egyáltalán. Ekkor néztem Nesta szemébe, és csak egy pillanatra nagy fájdalmat láttam benne, de aztán nővérem újra a hűvös közömbösség álarcát öltötte magára.

– Nesta, egy könyvet keresek – mondtam, és egy kicsit távolabb lévő könyvkupacok felé biccentettem. – Tudnál segíteni?

Elég távolságban voltak a könyvek ahhoz, hogy négyszemközt tudjunnk beszélni, de elég közel maradhattunk Elainhez, ha

szüksége lenne valamire, vagy csinálna valamit.

A fájdalomtól összeszorult a szívem, amikor Nesta hozzám hasonlóan megnézte, hogy könnyen ki lehet-e nyitni az ablakokat. Szerencsére jól be voltak zárva, hogy figyelmetlenségből senki ne hagyja nyitva őket, és ezzel ne tegye tönkre az értékes könyveket. Egy olyan valaki például, mint Cassian.

Nesta szó nélkül letette a könyvét, és követett az említett halmok felé, miközben mindketten füleltünk, nem hallunk-e valami zajt Elain felől.

Amikor már elég távol kerültünk, a biztonság kedvéért kemény levegőből még egy falat is emeltem magunk köré, hogy a beszélgetésünkből semmi ne jusson ki a külvilágba.

- Hogy sikerült rávenned őt arra, hogy elhagyja a szobáját?
- Sehogy felelte Nesta egy polcnak dőlve. Keskeny karját keresztbe fonta a mellkasán. – Üres volt a szobája, erre keresni kezdtem, és itt találtam rá.

Nesta biztos pánikba esett, amikor üresen találta Elain szobáját.

- Evett valamit?
- Nem. Tegnap este sikerült belé diktálnom egy kis erőlevest.
 Semmi mást nem hajlandó enni. Többnyire pedig ilyen rébuszokban beszél.

Idegesen rángattam a copfomat, ki is bomlott belőle néhány tincs.

- Van valami oka?
- Nem tudom. Néhány óránként rá szoktam nézni. Nesta feszültnek ülne. – Tegnap tovább voltam távol, mint szoktam. – Amikor Amren-nel gyakoroltak.

Rhys mesélte, hogy a nap végén Nesta mentális védőpajzsa olyan masszív volt, hogy Amren kijelentette, hogy Nesta készen áll a mai estére. De most úgy láttam, hogy a távolságtartó viselkedés mögött valami más rejtőzik. Bűntudat. Rettegés.

Nem hiszem, hogy történt valami – biztosítottam gyorsan. –
 Talán ez is a gyógyulási folyamat része, így szokik hozzá ahhoz, hogy most már tündér.

Nem tűnt úgy, hogy meggyőztem volna Nestát.

– Neki is van mágiája? Mint nekem?

És neked pontosan milyen van, Nesta?

- Nem tudom, de nem hiszem, hogy van. Kivéve, ha ezek az első jelei annak, hogy valami formálódik benne.
 Ha beszélni akarsz róla, mi történt az Üstben, akkor talán jobban megérthetnénk, ami Elainnel történik.
 De ezt nem mondtam ki, helyette így folytattam:
 Adj még neki pár napot! Aztán meglátjuk, jobban lesz-e.
 - Miért várjunk ilyen sokáig?
- Mert pár óra múlva útnak indulunk a Kőbe vájt városba. És ha még, nem állsz készen arra, hogy beavass engem – tettem hozzá rövid hezitálás után –, akkor valószínű, hogy Elain is így áll a dologgal.

Nesta rám meredt, de egy arcizma se rándult. Aztán finoman bólintott.

- Legalább kijött a szobájából.

Azon ritka pillanatok egyikét éltük át, hogy nyugodtan tudunk egy másra nézni.

Ekkor megkérdeztem:

- Miért nem akarsz Cassiannel edzeni?

Nesta tartása teljesen megfeszült.

- Miért pont vele kellene edzenem? Miért nem a többiekkel?
- Azriellel?
- Vele, vagy a szőkével, akinek be nem áll a szája.
- Ha Morra gondolsz...
- Egyáltalán minek nekem az edzés? Nem vagyok harcos, és nem is égek a vágytól, hogy harcoljak.
 - A kiképzés erősít.
- Az erő számos formájának semmi köze ahhoz, hogy valaki jól tudja-e forgatni a fegyvert, és milyen hatékonyan oltja ki mások életét. Tegnap mondta Amren.
- Közben azt is mondtad, hogy az ellenségeidet holtan akarod látni Miért nem ölöd meg őket akkor saját kezűleg?

Nesta a körmeit nézegette.

Miért kellene nekem, ha valaki más intézkedik helyettem?
 Bosszúságomban a legszívesebben a halántékomat dörzsöltem volna.

- Mi...

Ebben a pillanatban kinyílt a könyvtár ajtaja, mire gyorsan eltüntettem a megszilárdult levegőfalat. Lépések hallatszottak, de aztán hirtelen csend lett.

Megfogtam Nesta karját. Lucien hangja csendült fel:

– Elhagytad a szobádat?

Nesta ellenszegült, de erre még erősebben szorítottam, és egy új levegőfalat húztam fel, hogy ne tudjon kiszabadulni.

Az elmúlt hetekben senki nem tudott Elainnek segíteni, és az állapota sem javult: elég volt a zavarodott kijelentéseire gondolni. És ha Lucien épp szabályt szegett is, látni akartam, mi történik.

Újabb tétova léptek, kétségtelenül Elain felé, aki épp az ablaknál állt.

- Tehetek valamit érted? - Még soha nem hallottam Lucien hangját ilyen gyengédnek. Ilyen védelmezőnek, aggódónak.

Amit ezután tettem, az alapvetően megbocsáthatatlan, de a tudatotomat mégis Lucien, a barátom tudata felé küldtem. És egyszer csak benne voltam, a fejében.

Elain túl sovány. Mióta nem evett? Hogy tud egyáltalán mozogni?

A gondolatok csak átáramlottak Lucien tudatán. Egyik a másikat követte. A szíve dübörögve kalapált, és nem mert moccanni se. Két lépésre állt Elaintől. Elain nem fordult meg, de egyértelműen látszott, milyen nyomorúságos állapotban van.

Megérinteni, érezni az illatát, megízlelni...

Lucien ösztönei olyanok voltak, mint egy háborgó folyó. Ökölbeszorította mindkét kezét.

Nem számított rá, hogy itt találja Elaint. A másik nővéremre talán igen – a viperára, mert így hívta –, de örömmel vállalta a kockázatot. Senkivel nem beszélt, csak az Árnyénekessel, de az a beszélgetés feldúlta, ahogy számított is rá, bár Azriel *rendes*

fickónak tűnik. Két napja tétlenül gubbasztott ebben a szeles házban. Semmi ingerenciája nem volt a további unatkozáshoz, ezért eldöntötte, hogy kivételesen egyszer áthágja a szabályokat.

Csak járni akart egyet, és néhány könyvet keresett. Ezer éve fordult elő utoljára, hogy ráérő idejében, élvezetből olvasott valamit.

Erre itt van Elain, a párja, aki egy kicsit sem hasonlít Jesmindára.

Jesminda csupa nevetés volt, pajkosság, túl vad és zabolátlan ahhoz a nyugodt vidéki élethez, amibe beleszületett. Jesminda gyakran ugratta Lucient, ingerelte, teljesen elvarázsolta, annyira, hogy Lucien nem akart már mást, csak őt. Jesminda nem egy főúr fiát látta benne, hanem a férfit. Szerette, minden hátsó gondolat, kétely nélkül. Lucient választotta!

Elain pedig a karjába hullott.

Lucien a teáskészletre pillantott a kis asztalkán.

- Gyanítom, hogy az egyik csésze a nővéredé. A vipera fotelja mellett egy könyv is hevert. Az Üst óvja meg azt a férfit, aki a vipera karmai közé kerül!
 - Ugye nem gond, ha kiszolgálom magam?

Lucien próbált lazának tűnni, mint aki csak beugrott ide. Közben a szíve csak úgy kalapált... *Nagy Anya, segíts, hogy ne itt és most legyen rosszul!* Aggódva vette szemügyre a régi, igen értékes szőnyeget.

Sangravah-ból lehet, ha nem tévedek. Lehet, hogy Rhys egy szemétláda de remek ízlése van. Az egész házat szeretetteljes melegséggel rendezték be odafigyeltek minden részletre. Kényelmes, hangulatos.

Nem szívesen vallotta be, hogy tetszik neki, és a várost is csodaszépnek találja. Az új családom is megnyerte őt magának. Régen azt hitte, hogy Tamlin udvarában is ilyesmi lesz majd az élet.

Fájdalom járta át Lucien testét, mintha valaki kést döfött volna a szívébe. De elhessegette a fájdalmat, és a teáskészlet felé fordult. Úrrá lett keze remegésén, és töltött magának egy csésze teát. Aztán leült a fotelba, Nesta helyére.

- Kérsz süteményt?

Nem várt választ. Várok még egy kicsit, aztán elmegyek. így talán megkímélem magam egy találkozástól a viperával.

De egy fénysugár miatt felpillantott. Elain lassan felé fordult.

Lucien Hybern óta nem nézett a lány szemébe. Akkor Elain arca eltorzult a félelemtől, utána teljesen merev és kifejezéstelen volt, a haja a bőréhez ragadt, az ajka elkékült a hidegtől és a sokktól.

És most...

Sápadt volt. A vonásai továbbra is élettelenek. Lucien torka összeszorult, amikor Elain teljesen felé fordult. Ilyen szép nőt még életében nem látott.

A bűntudat és árulás érzése úgy tört rá, mintha olaj áradt volna szét az ereiben. *Jesmindáról is ezt mondtam.* Mégis, az egész lénye belerezdült. *Hozzám tartozol, és én hozzád. Egy pár vagyunk.*

Elain barna szeme egy őzre emlékeztette. És egy kis szikra is felvillant benne, ahogy ránézett.

- Ki vagy te?

Lucien tisztában volt vele, hogy Elain pontosan tudja, ki ő neki.

- Lucien vagyok, az Ősz főurának a hetedik fia.

Ekkor mindenféle gondolat áramlott Lucien tudatában. Az Árnyénekesnek mindent elmondott, amit csak tudott. A fivéreiről, akik végül életben maradtak, az apjáról... Az anyjáról néhány részletet elhallgatott mert lényegtelennek, túl személyesnek tartotta őket. Egyébként mindenről beszámolt, apja legfontosabb szövetségeseiről, a legalattomosabb udvaroncokról és lordokról... Igaz, néhány évszázadra nyúltak vissza ezek az információk, amikor még követként dolgozott, de azóta nem sok minden változott. Azok után pedig, ami néhány napja a fivéreivel történt... Szemernyi bűntudata nem volt, amikor elmondott mindent Azrielnek.

Elain arcán jó ideig egyetlen vonás se rezdült. Csak a tekintete tűnt tisztábbnak.

- Lucien szólalt meg végül. Lucien megmarkolta a teáscsészét, nem akarta, hogy a keze megint remegni kezdjen attól, hogy Elain szájából az ő neve hangzott el.
 - A húgomtól hallottam rólad. A barátja vagy.
 - Igen.

Elain lassan pislogott.

- Voltál Hybernben.
- Igen. Képtelen volt többet mondani.
- Elárultál bennünket.

Jaj, az is jobb lett volna, ha Elain kilök az ablakon!

- Hibáztam, hibát követtem el.

Elain tekintete hideggé vált.

Mostanában lett volna az esküvőm.

Lucien küzdött a benne feltámadó haraggal, mert legszívesebben megkereste volna azt a férfit, aki magának akarta Elaint, hogy szétcincálja, de csak ennyit mondott kurtán:

Tudom és sajnálom.

Elain nem szeret. Nem akar engem, és nincs rám szüksége. Egy másik férfi menyasszonya. Egy halandóé.

Elain kibámult az ablakon.

- Hallom a szívedet - mondta halkan.

Lucien nem tudta, mit feleljen erre, ezért inkább nem mondott semmit, és beleivott a teájába, de megégette a száját.

– Amikor alszom – motyogta Elain –, akkor is hallom a szívedet a falakon keresztül. – Félrehajtotta a fejét, mintha a város nézegetésétől megértené a dolgot. – Te is hallod az enyémet?

Lucien nem volt benne biztos, hogy Elain vele beszélget, de mégis felelt:

- Nem, Elain.

Ügy tűnt, hogy Elain válla összeroskad.

 Senki nem hallja. Úgy tűnik, hogy senki nem figyel igazán rendesen. – Zavaros beszéd. A hangja suttogásba ment át. – A vőlegényem figyelt rám. Olyannak látott engem, amilyen vagyok. De ennek vége.

A hüvelykujjával megdörzsölte a vasgyűrűt az ujján.

Egy másik férfi gyűrűje, valaki más menyasszonya.

Elég. Eleget hallottam és eleget tudtam meg. Kiléptem Lucien tudatából.

Nesta tátott szájjal bámult. Krétafehér lett.

- Te az én tudatomba is...?
- Nem ziháltam.

Fogalmam sem volt arról, honnan tudja, mit csináltam, és nem is akartam rákérdezni. Leengedtem a védőpajzsot magunk körül, és odamentem Elainékhez.

Lucien, aki biztosan hallotta a lépteinket, elvörösödött, és a tekintete rólam Nestára villant. Nem tűnt úgy, mintha észrevette volna, hogy behatoltam a tudatába és körbeszaglásztam nála, mint egy betörő.

- Menj innen! - förmedt Nesta Lucienre.

Dühös pillantást vetettem a nővéremre, de Lucien már fel is állt.

- Csak egy könyvet keresek!
- Akkor találj egyet, és tűnés!
- Elain csak bámult kifelé az ablakon. Nem vette észre, mit zajlik mögötte, vagy nem érdekelte.

Lucien nem a könyvek felé indult, hanem az ajtóhoz ment. Az ajtóban megtorpanva így szólt kettőnkhöz:

- Friss levegőre kellene mennie.
- Majd mi eldöntjük, mi kell neki.

Lucien vörös haja csillogott, mint az olvadt réz. Nem sokon múlt, hogy elveszítse az önuralmát, de ez a pillanat elszállt, és rám nézett.

– Vigyétek el őt a tengerhez vagy egy kertbe. Egy időre vigyétek cl ebből a házból!

Ezzel lelépett.

A nővéreimre néztem. A világtól elzárva éltek itt, bezárkózva,

távol a várostól.

 Átköltöztetlek benneteket a városi házunkba, méghozzá azonnal – mondtam. Olyan hangosan, hogy Lucien is hallja a folyosón.

Meglepetésemre Nesta nem ellenkezett.

Rhys sem tiltakozott, akit a kötelékünkön keresztül értesítettem a döntésemről. Arra kértem őt, hogy Cassiannel és Azriellel együtt segítsenek átköltöztetni a nővéreimet. Rhys megígérte, hogy a lépcső másik oldalán két szobát előkészíttet a nővéreim számára, egy harmadikat pedig Luciennek, a mi oldalunkon. Tisztes távolságban Elaintől.

Azriel egy fél óra múlva repült el Elainnel. A nővérem olyan ernyedten lógott a karjában, mint egy rongybaba.

Nesta olyan arcot vágott, mint aki szívesebben vetné le magát az erkélyről a mélybe, mintsem hogy Cassian hozzáérjen. A parancsnok egyébként már felfegyverezte magát a látogatásunkra a Rémálmok udvarába. így Nestát Rhysnek hagytam, Lucien Cassiannel ment, én pedig saját erőből repültem vissza.

Legalábbis megpróbáltam. Olyan fél percig lebegtem a város fölött, – élvczve a szél suhogását. Aztán a szárnyaim elkezdtek reszketni, a hátam begörcsölt, elkezdtem zuhanni, aminek a végén garantáltan összezúztam volna magam, ha nem gondolatutazással folytattam volna utam a városi lakásunkig.

Így viszont a többiek előtt értem haza. Azriel és Elain érkezett meg utánam. Azriel is már illír bőrruhában volt, Elain aranybarna haja beleakadt fekete mellvértjébe és a váll-lapjaiba.

Azriel bevitte Elaint az ajtón át az előtérbe, és ott óvatosan letette. Elain ekkor figyelmesen megnézte magának Azriel türelmes, komoly arcát.

Azriel finoman elmosolyodott. Gomolygó fekete árnyékai nem jelentek meg.

- Megmutassam neked a kertet?

Elain Azriel jelenlétében – a harci páncélzathoz, Azriel izmos vállaihoz és hatalmas szárnyaihoz képest – olyan kicsinek és törékenynek tűnt. A nővérem mégsem riadt meg tőle, hanem bólintott.

Azriel gálánsán a karját nyújtotta. Nem láttam pontosan, hogy Elain Azriel kék szifonjára lett-e figyelmes, vagy a sok hegre a kezén.

Csodaszép – pihegte.

Azriel napbarnított arca kissé elvörösödött. Köszönetképpen csak bicentett, és kivezette a nővéremet a kertbe, ahol sugárzó napsütés várta őket.

Egy pillanat múlva Nesta lépett be bizonytalan lábakon az ajtón. Az arca sápadt volt, zöldes beütéssel.

- Ki kell mennem a mosdóba...

Találkozott a tekintetünk Rhysszel, aki Nesta mögött lopózott be az. ajtón, zsebre dugott kézzel. *Mit csináltál vele?*

Rhys kérdőn vonta fel a szemöldökét, mire én szó nélkül Nesta felé intettem, aki eltűnt a fürdőszobában, és bevágta maga mögött az ajtót.

Én? Rhys a lépcsőkorlát oszlopának dőlt. Panaszkodott, hogy direki lassan repülök, ezért növeltem a sebességet.

Ekkor bukkant fel Cassian és Lucien, láthatólag kerülve egymás tekintetét. Lucien tekintete azonnal a kertbe vezető ajtóra siklott, oda, ahol Elain volt. Egy másik férfival. Halk morgás tört fel a torkából.

 Lazulj el! – mondta neki Rhys. – Azriel kifogástalan úriember.

Lucien dühödt pillantást vetett rá.

A csendet csak Nesta öklendezése törte meg.

- Mégis mit csináltál vele? tudakolta ekkor Cassian Rhystől tágra nyílt szemmel.
- Én is ezt kérdeztem tőle mondtam, és karba tettem a kezem.
 Azt mondja, hogy csak gyorsan repült.

Nesta újra öklendezett, aztán megint csend.

Cassian a mennyezetre nézett.

- Soha többé nem akar majd repülni.

Kinyílt a fürdőszobaajtó, mi pedig, legalábbis én és Cassian úgy tettünk, mintha nem hallottunk volna semmit. Nesta arca továbbra is zöldben játszott, de a szeme...

Nincsenek szavak arra, hogy villámlott a szeme. Ecsettel sem tudnám ezt a tüzet megragadni. A szeme ugyan kékesszürke volt, mint az enyém, de mégis, akaratlanul is az olvadt ércet juttatta eszembe. Mintha higanyt öntöttek volna lobogó lángok közé.

Egy lépést tett felénk, pontosabban Rhys felé.

Cassian látszólag véletlenül, közömbösen, a szárnyait szorosan hátrahúzva kitért az útjából. Kisebb terpeszben állt, a lábát szilárdan megvetve a talajon. Harci állásba helyezkedett, szifonjai világítottak.

 Tudod – fordult Nestához nyugodtan –, amikor én ebben a házban utoljára vitát kezdeményeztem, akkor azonnal kipenderítettek, és egy hónapig ki voltam tiltva innen.

Nesta villámló tekintete rá siklott.

Továbbra is tombolt benne a harag, de a dühe inkább hitetlenkedésbe ment át.

 Természetesen mindenről Amren tehetett – folytatta Cassian de senki nem hitt nekem. Egyébként pedig őt senki nem merné kitiltani.

Nesta meglepetten pislogott, és a tekintete lassanként újra emberivé vált, legalábbis annyira emberivé, amennyire ez a tündéreknél lehetséges.

- Mi lett belőled? - kérdezte ekkor Lucien suttogva Nestától.

Cassian sem vette le a tekintetét Nestáról, a lány pedig lassan Lucien felé fordult.

 Arra kényszerítettem az Üstöt, hogy adjon valamit nekem magából – mondta rémisztő nyugalommal. Az Üstöt. Libabőrös lettem. Nesta a földre nézett, aztán egy pontra a falon. – Szeretnék a szobámba menni.

Hirtelen nem is jöttem rá, hogy hozzám beszél.

Megköszörültem a torkom.

Menj fel a lépcsőn, és jobbra a második ajtó. Vagy a harmadik, amelyik jobban tetszik. A másik Elainé. Mi nemsokára elmegyünk, pontosan...
 Az ebédlőben lévő órára néztem.
 Két óra múlya.

Nesta csak bólintott, mi pedig néztük, ahogy karcsú kezével a korlátba kapaszkodva felmegy a lépcsőn. Levendulaszínű ruhája mögötte siklott.

- Bocsi! - kiáltott utána Rhys.

Nesta annyira görcsösen szorította meg a korlátot, hogy az ujjai belefehéredett, de szótlanul ment tovább.

- Lehetséges ez egyáltalán? kérdezte Cassian halkan, amikor
 Nesta becsukta maga mögött az ajtót. Mármint hogy valaki az
 Üst mágiájából merítsen magának?
- Nagyon úgy tűnik mondta Rhys, aztán Lucienhez fordult. furcsán lángolt a tekintete, nem?

Lucien bólintott.

- Igen, még soha nem láttam hasonlót. Olyan volt... mint a jég, olyan hideg, de közben éget. Jég, ami éles, mint egy láng. Jégláng.
 - Szerintem ez a halál mondtam halkan.

Rhys tekintetébe kapaszkodtam, mintha ő lenne az egyedüli kapaszkodóm ebben a világban.

- Azt hiszem, hogy itt a halál mágiájáról van szó. A testet öltött halál, vagy akárhogy nevezik is az Úst hatalmát az élők felett. Ezért tudott róla a Csontfaragó is. Hallott Nestáról.
- Te jóságos Anya! sóhajtott Lucien, és végigsimította az arcát.

Cassian komoran bólintott.

Rhys az állát dörzsölgetve töprengett.

 Mindenesetre Nesta nemcsak le tudja győzni a halált, hanem ki is tudja fosztani azt.

Nem csoda, hogy Nesta nem akart senkivel erről beszélni, és arról sem, minek volt a tanúja. Ekkor új gondolatom támadt: mi úgy éltük meg, hogy a nővérem csak néhány másodpercet töltött

az Üstben, de még soha nem kérdeztem meg őt arról, hogy *szerinte* az egész mennyi ideig tartott.

 Azriel tudja, hogy figyeled Elaint – közölte Rhysand, miközben a gallérját igazgatta a tükör előtt a hálószobában.

A házban nagy volt a nyüzsgés, mindenki készült az útra. Mor és Amren fél órája toppant be. Mor a nappaliba ment, Amren egy ruhát hozott Nestának, felment a lépcsőn, és kopogott Nesta ajtaján. Izgatottan vártam, mit talált neki.

Amren szerint az út Nestának jó gyakorlási lehetőség. A Rémálmok udvara tele van ugyanis olyan mágikus tárgyakkal, amiket a nővérem tanulmányozhat, miközben mi Keirrel leszünk elfoglalva. Kíváncsi lettem volna, vajon Ouroboros is egy ilyen tárgy-e. Elhatároztam, hogy majd megérdeklődöm Amrennél, tude valamit a tükörről, amit Csontfaragó mindenképp meg akar szerezni, és amit ma este valahogy el kell csennem Keirtől.

Lucien ajánlkozott, hogy a távollétünkben átlapozná a nappaliban szanaszét heverő könyveket. Amren egyetértése jeléül csak dünnyögött valamit.

Cassian a tetőn élezte a kardjait. Korábban rákérdeztem, tényleg szükség van-e *kilenc* kardra, mire csak annyit mondott, hogy ártani nem árt, ha rendesen felkészül, és ha még hülye kérdésekre is van időm, akkor biztos jut még egy soron kívüli edzésre is. Erre inkább otthagytam.

A hajam még vizes volt, amikor betettem a súlyos fülbevalóimat, és a hálószoba ablakából kinéztem a kertre.

Elain mozdulatlanul ült egy kovácsoltvas asztalnál egy csésze teával. Azriel a kis veranda másik oldalán helyezte magát kényelembe egy heverőn. A szárnyait a nap felé tartva egy halom iratot olvasott, valószínűleg az Ősz udvarára vonatkozó információkat, amiket Rhysnek akart elmondani, ha feldolgozta őket. Már ő is a Rémálmok udvarához volt öltözve. Harcias, ámde mégis pompás vértezetet öltött magára, ami nagyon nem illett a

csinos kis kertbe. És a nővéremhez sem.

- Miért nem ők ketten alkotnak egy párt? kérdeztem. Miért éppen Lucien Elain párja?
 - Jobb, ha ezt nem mondod el Luciennek.
- Komolyan gondolom. Rhys felé fordultam, és karba tettem a kezem. *Ki* vagy *mi* dönt erről?

Rhys megrántotta a zakója alját, és egy kibomlott szálat próbált kihúzni.

- A sors, a Nagy Anya, az Üst örvényei...
- -Rhys!

Rhys a tükörben követte, hogy a szekrényhez léptem, kitártam az ajtaját, és kiráncigáltam azt a ruhát, amit ma este akartam viselni. Csillogó fekete, kicsit visszafogottabb változata annak, amit az első látogatásomkor viseltem a Rémálmok udvarában.

- Te magad mondtad, hogy a szüleid nem illettek össze. És Tamlin is azt mondta, hogy... a szülei nem passzoltak egymáshoz.
 Kibújtam a köntösömből. Szóval lehet, hogy nem ez a legjobb módszer arra, hogy párok jöjjenek létre. Mi van akkor... folytattam, és a kert felé biccentettem, ahol az Árnyénekes ült a nővéremmel –, ha Elainnek Azrielre van szüksége? Nem létezik döntési szabadság? És ha csak Lucien akarja a kapcsolatot, de Elain nem?
- El lehet utasítani a köteléket magyarázta Rhys. A tekintete felcsillant, ahogy meztelen alakomat nézte a tükörben. Megvan a lehetőség a szabad döntésre. És az is igaz, hogy néha nem ideális egy kapcsolat. Egyes párok esetében csak azt feltételezik, hogy... ők fogják nemzeni a legjobb utódokat. Alapvetően nem több ez egy természetes kiválasztási folyamatnál, és nem a rokon lelkek összehozásáról van szó. Rám mosolygott, boldogan és hálásan, a köztünk lévő értékes kötelék miatt. Azért mindig lesz szerepe a valódi... vágynak folytatta Rhys. A nők rendszerint könnyebben megbékélnek az egésszel, de a férfiak... ők szó szerint bele is őrülhetnek a dologba. Ezt a harcot nekik kell megvívniuk, de olyan férfiak is akadnak, akik azt hiszik, hogy a

nőkre való joguk a természettől adott. Ha a nő visszautasította a köteléket, akkor is a tulajdonuknak tekintik a párjukat. Az is előfordul, hogy a nők kihívják azt a férfit, akit végül kiválasztanak. Időnként a kötelék visszautasítása erőszakba, halálba torkollik. Ez valódi tragédia, de szerencsére nem túl gyakran fordul elő. Sok pár között létrejön a kapcsolat, és próbálják a legjobbat kihozni belőle, abban a hitben, hogy az Üst nem véletlenül hozta őket össze, oka volt rá. Csak sokkal később ismerik fel, hogy a kapcsolatuk már az elejétől fogva nem volt ideális.

Kiástam a szekrényből a sötét, drágaköves övemet, és felcsatoltam a csípőmre.

Ezzel azt akarod mondani, hogy Elain elfordulhat Lucientől?
 De Luciennek joga lenne megölni, akárkit választ is Elain?

Rhys végre elfordult a tükörtől. Sötét ruhája tökéletesen simult izmus testére. A szárnyait eltüntette.

- Nem, nincs joga hozzá. Az én birodalmamban nincs. Az ilyen magatartás már régóta bűncselekménynek számítana az Éjszaka udvarában. De ez nem minden udvarban van így. A kontinensen vannak olyan birodalmak, ahol a nőket ténylegesen a párjuk tulajdonának tekintik. De itt nem. Elain teljes védettséget élvezne, ha elutasítaná a kapcsolatukat. A köteléket azonban nem lehet teljesen elvágni, csak gyengíteni, és az élete végéig vele lesz.
- Szerinted ők Luciennel összeillenek? Kivettem azt a szandálomat a szekrényből, amit a lábszáramon végig kellett kötözni, belebújtam, és elkezdtem bekötni.
- Te ezt jobban meg tudod ítélni. De szerintem Lucien hűséges, akár élete végéig.
 - -Azriel is az.
 - Azriel már ötszáz éve egy másik nőért van oda.
- Már nem kellett volna rég kiderülnie, ha Azriel és Mor valóban egy pár lenne?

Rhys komolyan nézett.

- Szerintem Azrielt azóta foglalkoztatja ez a kérdés, hogy

Morral találkozott. – Sóhajtott. Én elkészültem az egyik szandállal, és nekiláttam a másiknak. – Megkérhetlek viszont arra, hogy ne játszd a kerítőnőt? Hadd oldják meg ők ezt az ügyet!

Felegyenesedtem, és csípőre tettem a kezem.

– Én soha életemben nem avatkoznék be mások ügyeibe!

Rhys erre csak némán felvonta a szemöldökét.

És én pontosan tudtam, mire utal.

Összeszorult a gyomrom, amikor leültem a fésülős komód elé, ő pedig befonta a hajam, aztán feltűzte egy koronába a fejemen. Talán gyávaság volt, hogy nem mondtam ki hangosan a kérdést, és csak a kötelékünkön keresztül küldtem át neki.

Hibáztam? Erőszakos voltam, hogy így behatoltam Lucien tudatába?

Helyetted nem válaszolhatom meg ezt a kérdést. Rhys odalépett hozzám, és egy hajtűt nyújtott felém.

Betűztem a frizurámba. Biztos akartam lenni benne, hogy nem rabolja el Elaint, és nem árul el bennünket.

Odanyújtott még egy tűt. És kaptál rá választ?

Együtt csináltuk a frizurámat.

Azt hiszem, igen. Nemcsak azt tudtam meg, mit gondol, hanem azt is, mit érez. Nem éreztem benne rosszindulatot. Csak aggódást Elain egészsége miatt. Szomorúságot. Vágyakozást.

A fejemet csóváltam.

Megmondjam neki, mit csináltam?

Rhys feltűzött egy tincset hátul a tarkómnál. Neked kell tudnod, akarsz-e azért vallomást tenni, hogy könnyíts a lelkiismereteden.

Lucien bizalmát biztosan elveszítenénk. Átléptem egy határt.

A szeretteidet akartad ezzel megvédeni.

Nem voltam tisztában azzal, hogy... Elnémultam, és a fejemet csóváltam.

Rhys gyengéden megnyomta a vállam. Mivel?

Lehorgasztottam a fejem. *Hogy ilyen bonyolult lesz*. Átforrósodott az arcom. *Tudom, hogy ez szörnyen naivan hangzik, de...*

Az ilyen dolgok mindig bonyolultak, mindegy, hogy milyen

gyakran vagy mennyi ideje csinálod.

A csatokat egy kupacba halmoztam a komódon. *Már másodszor hatoltam be a tudatába*.

Akkor döntsd el, hogy ez volt az utolsó, és felejtsd el az egészet! Csak pislogni tudtam a meglepetéstől. Felemeltem a fejem. A számat korábban már nagyon sötét vörösre festettem, maidnem

fekete lett. De az ajkam most elkeskenyedett.

Ami történt, megtörtént, tette hozzá Rhys. Nem változtat az sem rajta, ha az örökkévalóságig szemrehányásokat teszel magadnak. Rájöttél, hogy ezt a határt nem akarod átlépni, és így nem is fogod még egyszer ezt a hibát elkövetni.

Ide-oda fészkelődtem a székemen. Te megtetted volna?

Rhys elgondolkodott. *Igen. És ugyanígy lelkiismeret-furdalásom lett* volna.

Mélyen megérintettek a szavai. Bólintottam.

És ha ettől jobban érzed magad, akkor szeretnélek arra emlékeztetni, hogy Lucien megszegett egy szabályt. így jogodban állt behatolni a tudatába , azért, hogy garantáld a nővéred biztonságát. Először ő lépett át egy határt.

Annyira mélyen megérintett, amit mondott, hogy megnyugodtam. *Igazad van*. És ezzel az ügy el is volt intézve.

A tükörben néztem, ahogy Rhys kezében egy sötét korona jelent meg: egy tiara, varjútollakból, az ő saját koronájának finom párja.

Gyengéden, szinte tisztelettel tette a tiarát a feltűzött hajamra. Az ő fején egy pillanattal később tűnt fel a korona.

A tükörképeinket néztük. Az éjszaka ura és úrnője.

- Készen állsz egy zsiványos éjszakára? - búgta a fülembe.

A hangja olyan macskaszerűen puha volt, hogy elfogott a vágy. A legutóbbi látogatásunk jutott az eszembe a Rémálmok udvarában. Amikor az ölében ültem... és az ujjaival megbabonázta a testem... Felálltam és felé fordultam. A kezével a mellem között kényeztette a bőrömet, aztán a combjaimat.

Ó, neki is eszébe jutott!

 Keir ezúttal nem ússza meg olyan könnyen – leheltem, és megcsókoltam a Rhys gallérja alól kikandikáló tetoválást.

25. FEJEZET

A RUHA, AMIT AMREN NESTÁNAK VÁLASZTOTT, nem pókselyemből és csillagporból készült, mint az enyém vagy Moré. Amren maga szeretett bő nadrágokat és olyan blúzt viselni, amiből kilátszott a hasa, de Nestát másképp öltöztette.

A ruhája a végletekig egyszerű volt.

A feketesége minden fényt elnyelt. Földig ért, és súrolta a Kőbe vájt város tróntermének sötét márványpadlóját. A fűző és az ujjak szűkek voltak, a felsőrész magasan záródott, és kiemelte fehér bőrét.

A haját összefogta, amitől hangsúlyossá váltak arcának körvonalai és tiszta, kékesszürke szeme. A tekintetével az egybegyűlteket pásztázta, a tróntermet, a magasba törő oszlopokat és az oszlopokon felfelé kígyózó, kőbe vésett szörnyetegeket, a hatalmas emelvényt, rajta a trónnal... de szempillája se rezdült.

Sőt, ellenkezőleg, ahogy a trón felé haladt, szinte minden lépésnél egyre jobban felszegte az állát.

Egy trón felé haladt. A főúr pompás trónja felé, ami mögött a pikkelyes kőszörnyetegek a magasba kígyóztak. *Egy* trón állt az emelvényen, hajszálpontosan Rhys tervei szerint.

A nővéreim a többiekkel az emelvény jobb és bal oldalán

sorakoztak. Arckifejezésük hideg volt, sem félelmet, sem örömet nem lehetett felfedezni rajtuk. Azriel Mor mellett állt, és egy gyilkos arckifejezéssel szemlélte az egybegyűlt tündéreket, majd a tekintete Keirre siklott, aki egy aranyszőke nő mellett állt. Mor anyja lehetett. Keir haragos tekintettel nézett minket. Mor figyelmeztetett engem korábban, hogy *ne tegyek nekik semmilyen ígéretet*.

Rhys felém nyújtotta a kezét, alig észrevehetően kacsintott, és együtt lépdeltünk fel a trónhoz vezető lépcsőkön. A testünk összhangban mozgott, mozgásunk egy könnyed és elegáns táncra emlékeztetett.

Az alattvalók morgolódni kezdtek, amikor leültem a magányosan álló trónra. A fekete kő hűvöse fájdalmasan mart meztelen combomba. A jelenlévők pedig arra már köhécselni kezdtek, amikor Rhys leült a trón karfájára, rám vigyorgott, és így szólt alattvalóihoz:

- Térdre!

Azért mondta, mert mindenki állva maradt, miközben én a trónon ültem.

Az arcukon a döbbenet undorral vegyült, miközben letérdeltek. Igyekeztem rá sem nézni Nestára, akinek nem maradt más választása, mint követni a többieket.

Pillantásom Keirre vándorolt, és a mellette álló nőre, illetve mindenkire, aki a szemembe mert nézni. Arra gondoltam, hogy mit tettek Morral, aki éppen széles vigyorral az arcán meghajolt előttem. Pedig szinte gyerek volt még akkor. Sok tündér lesütötte a szemét, miután a szemembe néztek.

Vélhetően azért áll csak egy trón itt, mert váratlanul ért benneteket a látogatásunk – mondta Rhys ijesztően nyugodt hangon. – Ezúttal eltekintek attól, hogy addig korbácsoltassalak benneteket, míg lejön a bőr a testetekről. Tekintsétek ezt ajándéknak, a párom, lelkitársam tiszteletére. Uralkodónő, bemutatom neked hű alattvalóinkat – folytatta finom mosollyal.

Egy ujjal végigsimítottam a trón faragott karfáját. Az

alattvalóink. Az udvarunk. Akiket magunk mellé kell állítanunk, hogy velünk harcoljanak.

Sötétvörösre festett ajkam kelletlen mosolyra húzódott. Éreztem, hogy mágikus csápok közelednek az emelvényhez, de csak a legalsó lépcsőig jutottak. Fel akarják mérni a mágiámat, az erőmet, de Rhysand haragját nem akarják magukra vonni.

Közelebb engedtem őket magamhoz, hagytam, hogy szaglásszanak, aztán így szóltam Rhyshez:

- Biztosan szívesen felállnának már, drágám.

Rhys rám mosolygott, aztán a tündérekhez fordult:

- Felállhattok.

Így is tettek. Néhány csáp közelebb merészkedett.

Ekkor lesújtottam.

Három kiáltás hangzott fel a mormogás közepette, ugyanis mágiám borotvaéles karmaival belehasítottam a kíváncsiskodó csápokba. Mélyen, erővel. Mint egy macska, ami három egeret szorít le a tappancsával.

 Széttrancsírozzalak benneteket? Vagy kéritek vissza a buksitokat? – kérdeztem halkan a három tündért, akiknek fogva tartottam a tudatát.

Az emelvény lábánál Keir dühödten nézett szét a trónteremben, arany hajában ezüst fejdísz csillogott. Valaki nyöszörögni kezdett.

Rhys bársonyos hangon szólt a tömeghez:

– Nem tudjátok, mily udvariatlanság egy hölgyhöz az engedélye nélkül hozzáérni?

Válaszul még mélyebbre vájtam sötét karmaimat, és éreztem, hogy reszketni kezd azoknak a mágiája, akik kihívást mertek intézni hozzám.

– Akkor viselkedjetek rendesen – mondtam halkan.

És elengedtem őket.

A trónterem három különböző pontján mozdult meg valami. Az egyik tündér menekülőre fogta, és gondolatutazással eltűnt. A másik ellájult. A harmadik pedig reszketve kapaszkodott a mellette állókba. Megjegyeztem az arcukat.

Amren és Nesta az emelvény elé lépett. A nővérem úgy bámult, mintha életében most látna először. Nem mertem levetni az álarcomat: továbra is olyan arcot vágtam, mint akit szórakoztat a kegyetlensége. Csak remélni tudtam, hogy Nesta mentális védőpajzsa elég erős, ha valakinek eszébe jutna őt próbára tenni. Az arcán mindenesetre nyoma sem volt izgatottságnak.

Amren fejet hajtott előttem és Rhys előtt.

- Szolgálatotokra.
- Menjetek, érezzétek jól magatokat! mondta Rhys, intett, azután biccentett az egybegyűlteknek. – Zenét és lakomát! Gyerünk!

Mielőtt a tömeg szétoszlott volna, Amren is eltűnt a nővéremmel. Az egyik égbe nyúló ajtón léptek ki a sötétbe, hogy mágikus kincsekkel játszadozzanak. Nesta képességeit akarták összpontosítani és erősíteni addigra, amíg Amren rá nem jön, hogyan lehetne megjavítani a falat. Néhányan utánuk fordultak, de gyorsan el is kapták a pillantásukat, amikor találkozott a tekintetük Amrennel, és Amren látni engedte a külseje alatt rejtőző szörnyeteget.

Amrennek még nem számoltunk be a Csontfaragónál tett látogatásunkról, és emiatt picit furdalt a lelkiismeretem. Valószínűleg hozzá kell szoknom az ilyen dolgokhoz is. Rhys az ujjával Keirre mutatott, és így szólt hozzá:

– A tanácsteremben találkozunk, tíz perc múlva.

Keir értetlenül hunyorogva fejet hajtott. A mellette álló nő nem nézett fel, úgy tűnt, hogy teljesen aláveti magát férje akaratának.

Morra is ez a sors várt volna.

A barátnőm most hideg közömbösséggel nézte a szüleit.

Azriel néhány lépésnyire tőle éles pillantással figyelt mindent.

Én kifejezetten közömbösnek és gondtalannak akartam látszani. Rhys a kezét nyújtotta, és felsegített a trónról. Aztán elindultunk, hogy beszéljünk a háborúról.

A Kőbe vájt városban a tanácsterem majdnem akkora volt, mint a trónterem. Itt is fekete kőoszlopok magasodtak a mennyezetig, rajtuk kígyózó szörnyekkel. A kupolás tető alatt egy nagy fekete üvegasztal osztotta két részre a termet. A sarkai hegyesek voltak. Borotvaélesek

Rhys az asztalfőre ült, én vele szemben foglaltam helyet. Azriel és Mor ült az egyik oldalra, Keir a másikra. A Keir melletti szék üresen maradt.

Rhys hátradőlt a székében, és a kelyhében lévő bort rázogatta, amit korábban egy szolgáló töltött ki neki kifejezéstelen arccal. Oda kellett figyelnem, hogy még véletlenül se mondjak köszönete. Itt nem köszöntem meg senkinek semmit. Tekintet nélkül másokra elvettem, ami megilletett, és elnézést sem kértem soha.

- Tudom, miért jöttetek jelentette ki Keir minden bevezető nélkül.
 - Igen? Rhys előkelőn felvonta a szemöldökét.

Keir leplezetlen ellenszenve kiült az arcára.

Hybern katonái hadba vonultak, és a ti légióitok – az illíreket illető megvető pillantás Azrielre – is gyülekeznek. – Keir egymásba kulcsolta hosszú ujjait, és letette a kezét a sötét asztallapra. – Ezért azt akarjátok, hogy a Sötétséghozók egyesüljenek a csapataitokkal.

Rhys a borát szopogatta.

- Nos, legalább nem kerülgetjük a forró kását.

Farkasszemet néztek Keirrel.

 Be kell, hogy valljam, hogy érzek némi rokonszenvet Hybern iránt.

Mor megmoccant, Azriel viszont jéghideg pillantással bámult továbbra is Keirre.

- Ezzel nem vagy egyedül - kontrázott Rhys hűvösen.

Keir bosszús pillantást vetett az éjszaka virágzó virágok formáját idéző obszidiáncsillárra. Mindegyik virágban ezüstös

fénnyel világított a tündérfény.

Az én népem és Hybern között sok közös pont van. Foglyok vagyunk, és egy helyben toporgunk.

 Ha jól tudom – szólt közbe Mor szabadok vagytok, azt tesztek, amit akartok, már évszázadok óta.

Keir a pillantására sem méltatta, amit Azriel halk morgással fogadott.

- Ennyivel valóban szabadok lennénk? Még a hegy sem teljesen a miénk. Addig nem, amíg a ti holdkő palotátok áll a csúcsán.
 - Ne feledd, hogy itt *minden* az enyém! figyelmeztette Rhys.
- Pontosan az ilyen hozzáállás miatt érzünk rokonságot Hybernnel.
- Ha a holdkő palotát akarod, Keir, akkor mostantól a tied.
 Rhys keresztbe tette a lábát.
 Nem tudtam, hogy ennyire odavagy érte.

Keir alattomos mosollyal felelt.

- Úgy látszik nagyon sürgősen szükségetek van a hadseregemre, Rhysand. – Újabb gyűlöletes pillantás Azriel felé.
 Az óriásdenevéreitek már nem harcképesek?
- Gyertek el egyszer edzeni velünk mondta Azriel halkan –, és akkor gyorsan kiderül.

Keir sok évszázados élete alatt tökélyre fejlesztette, hogy tud a lehető leginkább gúnyos arcot vágni. Ahogy most Azrielre nézett...

Mor már vicsorgott, és a legszívesebben én is ezt tettem volna.

 Semmi kétségem afelől – szólalt meg Rhys, aki továbbra is unottnak és közömbösnek tettette magát –, hogy már kigondoltad az árat.

Keir az asztal túlsó vége felé pillantott, felém.

– Így van.

Görcsbe rándult a gyomrom. Sötét felhők dörögtek a teremben. A fekete vulkánüveg csillárok halkan megcsörrentek.

– Vigyázz, Keir!

Keir csak mosolyogva nézett rám, aztán Rhysre. Mor nem mozdult.

– Mit adnátok cserébe, ha a háborúban támogatnálak benneteket, Rhysand? Amaranthának egyszer már eladtad magad. Mi lenne, ha ugyanez történne a pároddal?

Keir nem felejtette el, hogy bántunk vele a legutóbbi látogatásunkkor, hogy aláztuk meg őt.

Rhys arca halálosan fenyegetővé vált. A széke mögött sötétség gyűlt.

– Elődeink szerződése biztosítja neked a jogot annak eldöntésére, hogy csapataiddal támogatod-e a hadseregünket, és ha igen, mikor, Az élethez való jogot ez a szerződés azonban nem garantálja, Keir, és szerintem lejárt az időd.

Hirtelen láthatatlan karmok mély barázdákat vájtak az asztalba. Üveg csörrent. Összerezzentem. Keir sápadtan nézte, hogy a barázdák tőle csupán néhány ujjnyira álltak meg.

 Azt viszont gondoltam, hogy csak fenntartásokkal állsz mellém – folytatta Rhys. Még soha nem láttam ilyen nyugodtnak. Nem is nyugodtnak. Jéghideg harag volt ez.

Ugyanaz a hidegség, amit Azriel szemében láttam.

Rhys csettintett az ujjával, és kiadta a parancsot:

- Hozzátok be!

Az ajtók mintegy varázsütésre kinyíltak. Egy szolga kísért a terembe egy magas férfit, és hirtelen azt sem tudtam, hova nézzek. Morra, akinek holtsápadt lett az arca, Azrielre, aki a tőre után nyúlt, de ébernek, összeszedettnek tűnt, és egy cseppet sem lepődött meg.

Vagy Erisre, az Ősz trónörökösére, aki kimért léptekkel jött be a terembe.

26. FEJEZET

NEKI SZÁNTÁK AZ ÜRES SZÉKET.

Rhys nyugodtan ülve maradt, és a borát szopogatta.

 – Üdvözöllek, Eris. Régen fogadtunk itt téged – mondta. – Ha jól emlékszem, ötszáz éve.

Mor pillantása Rhysre siklott. Fájdalmat, döbbenetét láttam benne azért, hogy Rhys nem figyelmeztetett bennünket, és ennyire felkészületlenül ért minket a helyzet.

Nem tudtam eldönteni, sikerül-e uralkodnom magamon, vagy az arckifejezésem árulkodik a valódi érzéseimről. Eris leült az üres székre. Keir bizalmatlanul mustrálta, és csak kurtán odabiccentett:

Jól mondod, tényleg sok idő eltelt azóta.

A Cassian által ejtett borzasztó seb Eris hasán teljesen begyógyult. Selymes vörös haja kibontva omlott elegáns, kobaltkék zakója vállára.

Ez meg mit keres itt? – lövelltem a kérdést a kötelékünkön keresztül Rhysnek. Előtte nem törekedtem arra, hogy leplezzem az érzéseimet.

Gondoskodik róla, hogy Keir csatlakozzon hozzánk, küldte vissza rövid választ Rhys. Mintha még mindig féken kellene tartania

zabolátlan haragját.

Azriel válla körül árnyak gomolyogtak és suttogtak a fülébe, miközben Erist leplezetlen figyelemmel bámulta.

Egykor szövetségre akartál lépni az Ősz udvarával – mondta
 Rhys, és letette a kelyhét. – Nos, íme a lehetőség. Eris szövetséget
 ajánl neked, cserébe te támogatsz minket a háborúban.

Ezt meg hogy csináltad?

Rhys nem felelt.

Rhysand.

Keir hátradőlt.

- Ennyi nekem nem elég.

Eris fújtatott, fogta a palackot az asztalról, és töltött magának.

 Teljesen kiment a fejemből, miért könnyebbültem meg annyira, amikor legutóbb mégse tudtunk megállapodni.

Rhys figyelmeztető pillantást vetett rá, de Eris nem szólt, ivott egy nagy kortyot.

- Mit akarsz, Keir? - kérdezte Rhys halkan.

Biztos voltam benne, hogy Keir nem éli túl az estét, ha árként újra engem nevez meg.

Ezt Keir is tudta, hideg pillantást vetett Rhysre, és így szólt:

- Ki akarok menni innen. Teret akarok. Ki akarom hozni innen a népemet.
- Minden kényelemben részetek van, amit csak kívánhattok mondtam. – Nem elég?

Keir engem nem méltatott figyelemre, ahogy Mort és a nők többségét sem, akikkel dolga akadt.

Titkolóztok előttünk, főúr – mondta Keir alattomos vigyorral,
 és összekulcsolt kezét az összekarcolt asztallapra tette. – Mindig kíváncsi voltam arra, merre jársz, mikor nem vagy itt. Hybern választ adott a kérdésemre, azzal, hogy megtámadták... mit is? Hogy is hívják? Velarist? Igen, Velarist. A csillagfény városát.

Mor teljesen ledermedt.

Be akarok jutni abba a városba – közölte Keir. – Az udvarommal együtt.

 Nem – tiltakozott Mor. Szavát visszhangozták az oszlopok, az üveg és a kő.

Egyetértettem vele, és ezt ki is akartam volna fejezni. Már maga a gondolat, hogy Keir és a sleppje Velarisbe jön... a jelenlétükkel beszennyezik a várost, a gyűlöletükkel, szűklátókörűségükkel... megvetésükkel, kegyetlenségükkel...

Rhys viszont nem mondott ellent neki.

Ezt nem gondolhatod komolyan!

Rhys nem vette el a tekintetét Keirről, amikor végre reagált: Végiggondoltam mindent, és meghoztam a kívánt intézkedéseket.

Elgondolkodtam. A palota intézőinek a tanácsülésén... erről beszéltetek?

Igen.

Rhys így szólt Keirhez:

- Megvannak a feltételeim.

Mor közbe akart szólni, de Azriel hegekkel borított kezét a kezére tette, mire Mor úgy rántotta el a karját, mintha megégette volna.

Azriel arca nem árult el semmit, Eris viszont somolygott, mire Azriel barna szeme csak úgy villámlott a haragtól. Eris csak finom biccentéssel adózott az Árnyénekesnek.

- Nem megyek bele semmilyen korlátozásba jelentette ki Keir Rhysnek.
- Anélkül pedig nem fog menni közölte Rhys. A tartózkodásotok időtartamát korlátozzuk, illetve azok számát is, akik a városba léphetnek. A részleteket majd később tisztázzuk.

Mor könyörögve nézett Rhysre. Mor városáról volt szó, arról a helyről, amit mindennél jobban szeretett... Szinte hallottam, ahogy a közösségünk kettéhasadt.

Keir ekkor végre Morra pillantott, és látta rajta, mennyire dühös és fél. És mosolygott. Egyáltalán nem az volt számára a lényeges, hogy kijusson innen. Csak meg akart kaparintani valamit, ami a lányánál fontos volt, és amire ő irigykedett.

Legszívesebben elvágtam volna a torkát.

Keir biccentett.

- Megegyeztünk.
- Rhysnek arcizma se rándult. Mor szótlanul meredt rá.
 Tekintetéből eltűnt a könyörgés.
- Van még valami szólaltam meg, és kihúztam magam. Még egy követelésünk van.

Keir annyira leereszkedett, hogy rám nézett.

- Igen?
- Az Ouroboros tükröt kérem mondtam parancsoló hangon. Méghozzá azonnal.

Keir barna szemében érdeklődés és meglepődés csillant. A szeme Morra emlékeztetett.

- Ki mondta, hogy nálam van?
- Ennek semmi jelentősége. Kérem!
- Tudod te egyáltalán, hogy mi az?
- Vigyázz, milyen hangon beszélsz, Keir! figyelmeztette Rhys.

Keir előrehajolt, és az alkarjával az asztalra támaszkodott.

- Ez a tükör... Visszafogottan nevetett. Tekintsétek a nászajándékomnak, kedves ifjú pár. – Cukormázasán gúnyos mosollyal tette hozzá: – Már ha képesek vagytok megszelídíteni.
 - Hogy érted ezt? kérdeztem.

Keir felállt, és úgy vigyorgott, mint egy macska, amelyik egeret fogott.

Az ember csak úgy tudja használni az Ouroborost, ha először belenéz – Hirtelen megindult az ajtó felé, meg se várta, hogy Rhys elbocsássa – Aki eddig megpróbálta, vagy megőrült, vagy a tükör gyógyíthatatlan kétségbeesésbe taszította őt. Úgy hallottam, hogy főurak is próbálkoztak. – Vállat vont. – A tied, ha bele mersz nézni. – Keir megállt a küszöbön. Az ajtó ezúttal is magától, egy láthatatlan erő hatására nyílt ki. Keir Rhys felé fordult, aki felé legalább bizonyos tiszteletet tanúsított, és szólt: – Ne haragudjatok, de Lord Thanatosnak... gondjai akadtak a lányával. Nem először. A támogatásomra van szüksége. – Rhys csak

legyintett egyet, mintha nem az előbb nyújtotta volna oda egy ezüsttálcán ennek a fickónak a városunkat. Keir az állával Eris felé bökött. – Beszélni szeretnék veled, minél előbb.

Miután eleget sütkérezett a mai győzelme fényében. Annak tudatában, mit ígértünk neki. És mit veszítettünk ezzel.

Ha nem kapjuk meg az Ouroborost, vagy csak ilyen kockázat mellett... Elhessegettem a gondolatot. Később is ráérünk még ezen agyalni.

Keir elment, és egyedül hagyott bennünket Erisszel. Az Ősz trónörököss a borát kortyolgatta, nekem pedig az a szörnyű érzésem támadt, hogy Mor távol, nagyon távol került tőlünk.

Eris letette a kelyhét, és így szólt:

- Jól nézel ki, Mor.
- Ne szólj hozzá! figyelmeztette Azriel halkan.

Eris keserűen mosolygott.

- Látom, még nehezteltek rám.
- Az volt a feltételem szólalt meg Rhys –, hogy befogod a szádat, Eris.

Eris elröhögte magát.

 Nem végeztem kitűnő munkát? Még az apám se fogott gyanút, amikor ma este elbúcsúztam tőle.

Rhysről Erisre néztem, aztán vissza.

- Hogy jött létre kettőtök közt ez a... megállapodás?

Eris tetőtől talpig végigmért. A koronát, a ruhámat.

Biztos nem gondoltad komolyan, hogy az Árnyénekes észrevétlenül szaglászhat az udvarunkban, hogy kiderítse, hogy beszámoltam-e a... mágiádról az apámnak. Főleg azután, hogy a fivéreim hirtelen mindent, de mindent elfelejtettek. Tisztában voltam vele, hogy csak idő kérdése, és valaki közületek kezelésbe veszi az én memoriámat is – Eris az ujjával megkocogtatta a halántékát. – Sajnálhatjátok, hogy nem vagyok teljesen tájékozatlan a deamatik művészetében. És a fivéreim is sajnálhatják, hogy soha nem meséltem nekik róla.

Összeszorult a gyomrom. Rhys. Meg akart védeni Beron

haragjától, és bár a prythiani főurakkal kötött szövetség még létre sem jött, már védelmezni akarta... *Rhys.* Égett a szemem.

Válaszul gyengéd simogatást éreztem a tudatomban.

- Természetesen semmit nem árultam el az apámnak folytatni Eris, és ivott egy korty bort. Miért pocsékoljak el egy ilyen információt ennek a rohadéknak? Megkeresett és megölt volna téged. És fel sem merült volna benne, hogy Hybern miatt mekkora pácba kerültünk, és te képes lennél az egésznek megálljt parancsolni.
 - Ezek szerint még szeretne csatlakozni hozzánk?
- Akkor nem, ha tudomást szerez Feyre kis titkáról vigyorgott Eris.

Mor csak pislogott a meglepetéstől, mintha rájött volna, Rhys miért hívta meg Erist. Nyugalmat, összeszedettséget sugárzó pillantást vetett rám, de a tekintete még mindig tele volt fájdalommal. De megértést is láttam benne.

 És mit kérsz a hallgatásodért cserébe, Eris? – tudakolta Mor, és csupasz karját a sötét asztallapra tette. – Egy újabb menyasszonykát, akit kedvedre kínozhatsz?

Eris szemében valami megvillant.

Nem tudom, ki mesélte be neked ezeket a hazugságokat, Morrigan – mondta jéghidegen. – Valószínűleg azok a fickók, akikkel körülvetted magad. – Dühödten nézett Azrielre.

Mor akkorát mordult, hogy a csillár is beleremegett.

- Soha nem bizonyítottad az ellenkezőjét. Főleg akkor nem, amikor ott hagytál engem az erdőben.
- Olyan erők működtek akkor, amikről neked fogalmad sincs közölte Eris még mindig jéghidegen. – És nem fogom az energiámat arra pazarolni, hogy megmagyarázzam ezeket neked. Azt hiszel, amit akarsz.
- Úgy üldöztél engem, mint egy vadállatot vetettem közbe. –
 Semmi okunk bármi jót feltételezni rólad.

Eris elvörösödött.

- Parancsot kaptam, és ezt a parancsot kellett teljesítenem. Két

fivéremmel.

- És mi van azzal a testvéreddel, akit szintén üldözőbe vettél? És akinek a szeretője miattad és a családod miatt halt meg? A testvéred szeme előtt!

Eris a tenyerét az asztalra tette.

- Te semmit nem tudsz arról, hogyan ez hogy történt. Semmit.
 Csend.
- Akkor világosíts fel!

Farkasszemet néztünk.

Mégis, szerinted hogy volt képes eljutni a Tavasz udvaráig? – kérdezte halkan. – Nem voltam ott, amikor megölték a lányt.
Kérdezd meg a testvéremet! Én tiltakoztam. Ez volt az első és az egyetlen alkalom, hogy szembehelyezkedtem apámmal.
Megbüntetett érte. És amikor újra szabad lettem... A testvéremet is meg akarták ölni. Én gondoskodtam arról, hogy ne tegyék meg, hogy Tamlin tudomást szerezzen az ügyről – természetesen névtelen forrásból –, és Tamlin az Ősz udvarának határához robogjon.

Ahol Eris két fivérét megölték. Lucien és Tamlin.

Eris a zakóján rángatott egy cérnát.

Nem mindenkinek van akkora szerencséje, Rhysand, mint neked, ami a családját és a barátait illeti.

Rhys arcáról csak unalom sugárzott.

Úgy tűnik.

Lehetetlen már jóvátenni, amit Eris tett. Mégis...

- Milyen árat kérsz? kérdeztem.
- Azrielnek már megmondtam, amikor rátaláltam apám erdejében

Mor felkapta a fejét, és az Árnyénekesre pillantott. Azriel nem nézett rá.

Kifejezéstelen arccal mondta:

 Ha itt lesz az ideje, segíteni fogunk Erisnek abban, hogy elfoglalja apja trónját.

Azriel szemében továbbra is hideg haragot láttam. Eris pedig

elég okos volt ahhoz, hogy ne tegyen több gúnyos megjegyzést. Talán ez volt az oka annak, hogy a mágiámról hallgatott. Nemcsak azért, mert a saját érdekei így kívánták, hanem azért is, hogy az Árnyénekes haragját és az Igazmondó éles pengéjét ne fordítsa maga ellen.

– Áll még az ajánlatom, Rhysand – mondta Eris, és elfordult
 Azrieltől és Mortól. – Öld meg az apámat, és azonnal adok neked katonákat.

Te jó Anya! Egyáltalán nem igyekezett ködösíteni a szándékait. A sajnálkozásnak nyomát sem mutatta. Nem sokon múlt, hogy tátott szájjal bámuljam szenvtelen pimaszsága miatt.

- Csábító ajánlat, de túl mocskos felelte Rhys. Beron a háborúban a mi oldalunkon állt. Remélem, most is ezt teszi majd.
 Metsző pillantás Eris felé.
- Így lesz biztosította Eris, és az ujját végighúzta a barázdákon, amiket Rhys láthatatlan karmai húztak az asztalon. – És sejtése sem lesz róla, hogy Feyre milyen mágikus képességekkel rendelkezik.

A hallgatásáért cserébe a trón. És a támogatása.

 Ne ígérj Keirnek semmi olyat, ami a szívednek fontos!mondta Rhys és egy kézmozdulattal elbocsátotta.

Eris felállt.

- Meglátjuk. Vetett még egy utolsó pillantást Morra, aztán kiitta a kelyhét, és letette az asztalra. – Meglepett, hogy Keir jelenlétében még mindig nem tudsz uralkodni magadon. Minden, amit érzel, a csinos pofidra van írva.
 - Vigyázz, mit beszélsz! figyelmeztette Azriel.

Eris is tekintete ide-oda villant Mor és Azriel között, és somolygott magában. Mintha tudna valamit, amit Azriel nem.

– Én nem értem volna hozzád egy ujjal se – mondta Mornak, aki elsápadt.
– És amikor te a másik rohadékkal is... együtt voltál...
– Rhys fenyegetően felmordult.
– Tudom, miért tetted.
– Újra a mosoly, és Mor láthatólag összerezzent a láttán.
Összerezzent.
– Szabadságot ajándékoztam neked, és felbontottam

az eljegyzést.

- Azért is felelős vagy, ami ezután történt fortyant fel Azriel.
 Eris arcán árnyék suhant át.
- Kevés olyan dolog van, amit megbántam, és ez közéjük tartozik. Ha egy napon talán elmondom, miért tettem, és milyen árat fizettem érte. Majd ha szövetségesek leszünk.
- Nekem ez az egész rohadtul mindegy mondta Mor halkan,
 és az ajtóra mutatott. Tűnj el innen!

Eris gúnyosan meghajolt előtte. Előttünk.

- Tizenkét nap múlva találkozunk. A többi főúrral együtt.

27. FEJEZET

NESTA ÉS AMREN A TRÓNTEREM ELŐTT VÁRT RÁNK. Ingerültnek, fáradtnak tűntek. Velük hatra egészült ki a létszám.

Abban nem kételkedtem, hogy Keir igazat mondott a tükörről, és ha közülünk senki sem vállalhatja a megőrülés vagy súlyos depresszió kockázatát. Ha más idők járnának, talán tudnánk valamilyen megoldási találni, de így... Lehet, hogy Csontfaragó is tudta ezt, és egy zsákutcába küldött engem, hogy jól szórakozzon rajtam.

Nem vettük a fáradságot, hogy elbúcsúzzunk a sugdolózó alattvalóktól, hanem gondolatutazással visszatértünk a városi házunkba. A békés, szép Velarisbe. Aminek a békéje és a szépsége most olyan törékenynek tetszett.

Cassian korábban csatlakozott Lucienhez a nappaliban. Egy csomó könyv hevert előttük. Felálltak, amikor beléptünk, és látták, milyen arcot vágunk.

Cassian tett egy lépést Mor felé, de Mor Rhys felé pördült.

- Miért?

Megbicsaklott a hangja. És nekem is meghasadt a szívem, amikor Mor könnyekben tört ki.

Rhys csak állt és nézte, az arca nem árult el semmit.

Mor megütötte Rhys mellkasát, és kiabálva kérdezte:

- Miért?

Rhys hátrált egy lépést.

 Eris az Ősz udvarában felfedezte Azrielt. Meg volt kötve a kezünk, és a helyzetből ennél többet nem tudtam volna kihozni.
 Nagyot nyelt.
 Sajnálom.

Cassian tekintete ide-oda villant, de a helyéről nem mozdult. Valószínűleg Rhys tudata most avatta be az ő tudatát a történtekbe. Amren nélkül, Luciennel és Nestával is ez történhetett, meglepett arckifejezésükből ítélve. Mor Azriel felé pördült.

- Te miért nem szóltál semmit?

Azriel nyugodtan nézett a szemébe, a szárnyai sem rezzentek meg.

- Azért, mert megpróbáltad volna megakadályozni, de most nem engedhetjük meg magunknak, hogy elveszítsük Keir támogatását. Ahogy azt sem, hogy Eris hátba támadjon bennünket.
- Minek kavartok azzal a szemétládával? szólalt meg
 Cassian. Morhoz lépett, és a hátára tette a kezét. Azrielre és
 Rhysre pillantva a fejét csóválta. Undor sugárzott a tekintetéből. –
 Már rég ki kellett volna tűznötök a fejét egy lándzsán a kapura.

Azriel továbbra is hideg lazasággal mustrálta Cassiant. Lucien karba tett kézzel dőlt hátra a kanapén.

- Kénytelen vagyok egyetérteni Cassiannel. Eris egy kígyó.

Lehet, hogy Rhys nem mondott el Luciennek mindent. Például azt, hogy Eris azt állította, hogy ő mentette meg a legkisebb öccsét, és ezért szembehelyezkedett az apjával.

- Az egész családod megvetésre méltó mondta Amren Luciennek. Amren még az ajtóban állt Nestával. – De Eris valószínűleg még mindig a legjobb választás. Már ha sikerül neki Beront eltávolítania, és valahogy megszereznie apja trónját.
 - Ez biztos nem jön össze neki mondta Lucien.

Mor továbbra is Rhysre meredt, a lány arca könnyektől ázott.

– Itt nem Erisről van szó – mondta reszkető hangon. – Hanem

erről az egészről, itt. – Az ajtó felé mutatott, Velaris felé. – Ez az én *otthonom* és te meg akarod engedni Keirnek, hogy *tönkretegye*.

Meghoztam a szükséges intézkedéseket – mondta Rhys olyan keménységgel a hangjában, ahogyan már régen nem hallottam.
Nem is egyet. Azzal kezdtem, hogy találkoztam a palota intézőivel, akik esküvel fogadták meg, hogy soha nem fogják Keirt szolgálni vagy bármilyen módon segíteni. Se őt, se senki mást a Rémálmok udvarából.

Mor csak pislogott, Cassian pedig finoman megszorította a vállát.

Minden boltot, szállást, vállalkozást értesítettek a városban – folytatta Rhys.
 Lehet, hogy Keir idejön a hordájával, de tapasztalni fogják, hogy nem szívesen látott vendégek. Egy ágyat se fognak találni éjszakára.

Mor a fejét rázta.

- Akkor is tönkre fog tenni mindent.

Cassian átkarolta Mort. Kemény volt az arca. Először Rhysre, aztán Azrielre nézett.

- Figyelmeztetnetek kellett volna bennünket.
- Lehet mondta Rhys, de nem tűnt úgy, mint aki sajnálja a történteket. Azriel se mozdult, a szárnyait szorosan hátravonta, a szifonjai halványan fénylettek.

Előreléptem.

 Korlátokat állítunk fel, szűk kereteket szabunk. Hányan jöhetnek, milyen gyakran.

Mor a fejét csóválta, és nem nézett senkire, csak Rhysre.

 Ha Amarantha még élne... – A szavak súlyosan nehezedtek mindenkire, és mintha sötétebb is lett volna a helyiségben. – Ha még élne, és tegyük fel, mindannyiunk túlélése érdekében szövetségre lépnék vele, akkor hogy éreznéd magad?

Még soha nem jártak ilyen közel ahhoz, hogy arról beszéljenek, ami Rhysszal történt.

Rhys mellé léptem, és a kezemet a kezébe csúsztattam. Az ujjait az enyéim köré kulcsolta.

 Ha Amarantha esélyt jelentene nekünk a háború túlélésére – mondta Rhys mozdulatlan arccal –, akkor magasról tennék rá, hogy hány évig az ágyasa voltam.

Cassian összerezzent. Mindenki megborzongott.

 Ha Amarantha most az ajtómon kopogtatna – morogta Rhys, és az előtér felé mutatott –, és vele legyőzhetném Hybernt, és mindenki életben maradna, akkor térden állva mondanék köszönetét annak a rohadt Üstnek.

Mor a fejét rázta, és újból eleredtek a könnyei.

- Ezt nem gondolod komolyan.
- Dehogynem!

Rhys... A kötelék, a híd közöttünk most háborgó mélységnek tetszett. Háborgó, mélyfekete óceánnak.

Túl messzire mentek, mind a kerten. Próbáltam elkapni Cassian tekintetét, de ő nem vette le Morról a pillantását. Azriel az árnyékai közé gubózott, és alig lehetett látni. Amren pedig... nos, ő Rhys és Mor közé lépett. Az unokatestvérek jóval Amren fölé magasodtak.

- Én ezt a csapatot negyvenkilenc évig összetartottam mondta villámló szemekkel.
 Nem fogom hagyni, hogy most szétverjétek.
 Morra nézett.
 Az, hogy együttműködünk Erisszel és Keirrel, még nem jelenti azt, hogy megbocsátunk nekik. És ha véget ér a háború, akkor elkapom és kinyírom őket, ha ezt akarod.
- Mor hallgatott, de legalább levette Rhysről a tekintetét.
 - Az apám meg fogja mérgezni ezt a várost.
 - Én ezt nem fogom hagyni mondta Amren.

Hittem neki, és azt hiszem, Mor is. Elapadtak a könnyei.

Amren ekkor Rhys felé fordult, akinek az arcán látható volt minden, ami benne zajlott.

Megszorítottam a kezét. *Látlak*, mondtam neki. Ugyanezt súgtam neki hónapokkal ezelőtt. *És nem félek attól, akit látok*.

Hallgatag egy fickó vagy – mondta Amren Rhysnek. –
 Mindig is az voltál, és valószínűleg örökre az is maradsz. De ez nem ment fel téged az alól, hogy nem figyelmeztettél bennünket.

Szólni kellett volna Mornak, hogy a két szörnyeteg belép a képbe. Jól csináltad egyébként, ügyesen használtad a kártyáidat, de a játékostársaidat is kijátszottad.

Szégyent láttam Rhys szemében.

Sajnálom.

Mornak mondta, és Amrennek.

Amren sötét haja megrezzent, amikor bólintott. Mor viszont továbbra is csak a fejét rázta, nem lehetett tudni, vajon elfogadja a bocsánatkérést, vagy sem.

Rekedt hangon szólaltam meg:

Háború van. Kevés a szövetségesünk, és azok sem bíznak bennünk.
Mindenkinek a szemébe néztem, a nővéremébe, Lucienébe, Moréba, Azrielébe és Cassianébe. Aztán Amren következett. Végül a párom. Megszorítottam a kezét, mert éreztem, hogy a bűntudat a lénye legmélyén marcangolja.
Ti átéltetek már egy háborút, és életben maradtatok. Én viszont még soha nem léptem csatatérre. De azt hiszem, hogy bukásra vagyunk ítélve, ha kettészakadunk.

Nem tudtam, van-e értelme annak, amit mondok, de Azriel egy idő után megszólalt:

– Igaza van.

Mor nem méltatta a pillantására. Azriel arcán sajnálkozás suhant át, de aztán gyorsan újra eltűnt az árnyai között.

Amren Nestához lépett, Cassian pedig egy kérdést intézett hozzám:

– És mi van a tükörrel?

Sóhajtottam.

 Keir nekem ajándékozta, de tudnom kell használni, ami eddig még senkinek nem sikerült. Aki megpróbálta, vagy búskomorságba esett, vagy megőrült.

Cassian káromkodott egyet.

Mor megköszörülte a torkát, és megigazította leheletfinom ruhája ébenfekete redőit.

- Az apám igazat mond. A gyerekkoromból ismerem a tükör

legendáját. Tényleg veszélyes.

- Akkor mit csináljunk? kérdezte Cassian a homlokát ráncolva Rhystől.
 - Az Ouroborosról beszéltek? szólt közbe Amren.

Csak pislogni tudtam a döbbenettől. A fenébe!

 Mit akartok a tükörrel? – Egy oktávval mélyebb hangon beszélt, mint szokott.

Rhys zsebre tette az egyik kezét.

 Ha már a vallomásoknál tartunk, akkor tessék: a Csontfaragónak kell.

Amren orrcimpái kitágultak.

- Elmentetek a börtönbe.
- Régi barátod üdvözletét küldi mondta Cassian finom gúnnyal, és a falnak dőlt.

Amren arcvonásai feszültté váltak. Nesta tekintete ide-oda villant, próbálta megérteni, mi zajlik.

- Miért mentetek oda?

Válaszolni akartam, de Lucien szemének aranyló villanása megállított. És fogva tartott. Habozásom az óvatosságom jele is lehetett.

Lucien gyorsan meghajolt és visszavonult.

Dühös volt, és talán csalódott. Nem hagytam, hogy ez hasson a gondolataimra, épp elég volt, hogy a gyomromra hatott.

Szerettünk volna feltenni néhány kérdést Csontfaragónak.
 Ekkor Lucien távozott, Cassian rámosolygott Amrenre. – Tőled is szeretnénk kérdezni pár dolgot.

Amren tekintete parázslott.

- Ki akarjátok engedni a Csontfaragót.
- Igen feleltem. Egyszemélyes szörnyeteghadsereg.
- Ez lehetetlen.
- Szeretnélek emlékeztetni téged arra, drága Amren, hogy te is kijutottál onnan valahogy – mondta Rhys. – És még mindig kint vagy Szóval lehetséges. Talán elmondhatnád nekünk, hogy sikerült.

Cassian az ajtóhoz ment, hogy – ahogy később rájöttem – közelebb legyen Nestához. Hogy megvédje, ha Amrennek nincs már ínyére ez a beszélgetés. És pontosan ugyanezért állt Rhys most Amren másik oldalára, hogy elvonja Amren figyelmét rólam és Morról.

Cassian olyan hosszan bámulta Nestát, hogy a nővérem végül felé fordult. Cassian alig észrevehetően a fejével oldalra intett. Némán utasította Nestát, aki meglepetésemre engedelmeskedett. Közelebb ment Cassianhez.

- Erről nem beszélek jelentette ki Amren Rhysnek.
- Az előbbi nem kérés volt a részemről vágott vissza Rhys. –
 Feyre és Cassian járt a Csontfaragónál. Csontfaragó meg akarja kapni az Ouroborost, csak így hajlandó velünk harcolni Hybern ellen. Neked pedig muszáj elmondanod, hogy tudjuk Csontfaragót kihozni a börtönből. Utána a Csontfaragót már magunkhoz tudjuk láncolni a megállapodással, amit velem és Rhysszel kötne.
- Parancsoltok még valamit? Amren hangja túl nyugodtan, barátságosan csengett.
- Az ígéretem most is áll mondta Rhys. Ha mindennek vége, akkor a könyv segítségével hazamehetsz. Már ha szeretnél.

Amren csak nézte őt. A néma csendben a kandallón álló óra halk kettyegését és a szökőkút csobogását is hallani lehetett a kertből.

 Hívd vissza a kutyádat! – mondta Amren, és a hangja életveszélyesen csengett.

Amren mögött az árnyékban ugyanis Azriel készenlétben állt, kezében az Igazmondóval. Nem is vettem észre, hogy Azriel helyzetet változtatott volna. A többiek valószínűleg igen.

Amren Azrielre nézett ekkor vicsorogva, de Azriel szép arcán egyetlen arcizma sem rezdült.

Rhys a helyén maradt.

 Miért nem akarod elárulni nekünk, hogy jutottál ki? – kérdezte Rhys Amrentől.

Cassian megfogta Nesta szoknyáját, és egy hirtelen mozdulattal

maga mögé tuszkolta. Nesta ezután lábujjhegyre állva kémlelt kifele Cassian válla felett.

 Azért, mert itt a ház alatti kőnek is füle van, mint ahogy a szélnek is. És minden hallgatózik – felelte Amren. – És ha kitudódik, akkor eszükbe jut, hogy még nem kaptak el, Rhysand. És nem hagyom, hogy még egyszer beledobjanak abba a fekete gödörbe.

Csengett a fülem, mert Rhys felhúzott egy mentális védőpajzsot.

– A szobán kívül senki nem fog hallani semmit.

Amren a kis asztalon heverő könyveket nézte a homlokát ráncolva.

 Fel kellett áldoznom valamit. Magamat kellett feláldoznom, hogy kijussak a börtönből. Teljesen meg kellett változnom, hogy ne ismerjen fel a börtön biztonsági rendszere, ezért ebbe a testbe zártam magam.

Még soha nem láttam, hogy keresgélte volna a megfelelő szavakat.

- Korábban azt állítottad, hogy valaki más láncolt ehhez a testhez – jegyzete meg Rhys.
- Hazudtam, mert titokban akartam tartani, amit csináltam. Senkinek nem lenne szabad tudnia róla, hogy halandóvá tettem magam azért, hogy kijussak a börtönből. Halandóvá a te fogalmaid szerinti vagyis... halandóvá ahhoz képest, aki voltam. Régen én nem úgy éreztem, mint te, vagy ahogy most érzek. Bizonyos érzéseket ismertem, a hűséget, a haragot, a kíváncsiságot, de az érzések teljes skáláját nem.

A távolba révedt a tekintete. – Mondhatjuk azt, hogy tökéletes voltam Nem ismertem a megbánást, a gyászt, a fájdalmat, ezeket soha nem tapasztaltam meg. És mégis *itt* kötöttem ki, mert nem olyan voltam, mint mások. Már régen is más voltam. Túl kíváncsi. Túl sokat akartam tudni. Amikor az ég meghasadt, engem a kíváncsiság vezérelt. A nővérem és a bátyáim elmenekültek. Uralkodónk parancsára két várost tettünk a föld színével

egyenlővé, de a testvéreim az ég meghasadta láttán *menekülőre fogták*. De én meg akartam nézni, mi az. *Akartam* Bár nem olyannak teremtettek, hogy érezzék vagy akarjak. Tudtam, láttam, mi történik a hozzám hasonlóakkal akkor, ha eltérnek a természetűktől, és a saját igényeiket helyezik az első helyre. Ha érzéseik lesznek De mégis átmentem azon a hasadékon, a világok között. És most itt vagyok.

- Akkor tehát mindent feladtál azért, hogy kijuss a börtönből?
 két dezte Mor halkan.
- A tökéletességemet adtam oda. A halhatatlanságomat. Tudtam, hogy fájdalmas lesz, és meg is fogom bánni. Akarni fogok dolgokat, égni fogok a vágytól. El fogok bukni. De azalatt, míg ott lent bezárva voltam, nem foglalkoztam azzal, mit kell feladnom azért, hogy kijussak. Szinte el is felejtettem, milyen érzés, amikor a szél fújja az arcomat, és milyen szaga van az esőnek. A napra sem emlékeztem már.

A tekintete ekkor az Árnyénekesre siklott, aki levetette magáról a sötét árnyakat. A szeméből megértés sugárzott. *Bezárva lenni...*

 Szóval odaláncoltam magam ehhez a testhez. Mélyen magamba temettem fényesen izzó uralkodói természetemet. Az egész lényemet feladtam. És a zárkám ajtaja egyszerűen kinyílt. Elhagytam a börtönt.

Uralkodó természete még mindig ott lobogott mélyen benne, de csak parázsló füstszürke tekintete mutatta ezt meg.

 Ezt kell tennetek, ha ki akarjátok szabadítani a Csontfaragót
 mondta Amren. – Egy testhez kell kötnötök őt. Csináljatok tündért belőle. Valószínűleg tiltakozni fog. Főleg akkor, ha nem kapja meg az Ouroborost.

Csend.

 Meg kellett volna kérdeznetek, mielőtt odamentek – mondta újra éles hangon. – Megkímélhettétek volna magatokat egy látogatástól.

Rhysand nagyot nyelt.

- És... a testedből ki lehet téged szabadítani?
- Saját erőből nem vagyok képes rá.
- Mi történne, ha szabad lennél?

Amren néhány másodpercig csak nézte Rhyst, aztán engem, Azrielt, Cassiant, Nestát, majd újra a páromra vándorolt a tekintete.

- Elfelejtenélek benneteket. És nem lennétek többé fontosak nekem, és megsemmisítenélek titeket, vagy elhagynálak. A jelenlegi érzéseimnek semmi hatalma nem lenne többé felettem. Idegenné válnának az érzéseim. Minden megszűnne létezni, aki most ebben a testben vagyok.
- Mi voltál régen? kérdezte suttogva Nesta, és kilépett
 Cassian háta mögül.

Amren a fekete gyöngy fülbevalójával játszadozott.

 Követ... és katonagyilkos. Egy haragos isten alattvalója, aki egy fiatal világ felett uralkodott.

Éreztem a többieken, hogy ők is kérdeznének. Rhys szeme is csillogott.

- Amren volt a neved? kérdezte Nesta.
- Nem. Amren szemében füst gomolygott. Nem emlékszem a régi nevemre. Az Amrent azért választottam, mert... á, ez egy hosszú történet.

Épp arra akartam kérni, hogy mesélje el ezt a történetet, amllu halk lépteket hallottam, és...

- Hűha!

Elain hirtelen megtorpant, mire én is rájöttem, hogy nem hallhatott minket. Nem is sejtette, hogy itt vagyunk, mert a mágikus védőpajzs minden hangot szigetelt.

A pajzs eltűnt, de a nővérem ott maradt a lépcsőnél. Hálóingben volt amit egy világoskék selyemsállal takart, szinte belekapaszkodott a textilbe.

Odaléptem hozzá.

- Szükséged van valamire?
- Nem. Aludtam, de hallottam valamit... A fejét rázta, és

csodál kozva nézte az öltözékünket: a sötét koronát rajtam és Rhysen. – De nem titeket hallottalak.

Ekkor Azriel lépett egyet előre.

- De hallottál valamit. Valami mást.

Elain majdnem bólintott, de aztán mégse.

- Csak álmodtam az egészet motyogta. Az utóbbi időben folyton álmodom.
- Hozok neked egy kis meleg tejet mondtam neki, és megérintei tem a könyökét, hogy bekísérjem a nappaliba.

De Elain lerázta a kezemet és visszament a lépcsőhöz. Rálépett a legalsó fokra, és azt mondta:

- Hallom, ahogy sír.

Megfogtam a lépcsőkorlátot.

- Kicsoda?
- Mindenki azt hiszi, hogy meghalt folytatta Elain, közben lépkedett tovább felfelé. – De ez nem igaz. Csak megváltozott, ahogy én is.
 - Kicsoda? ismételtem meg a kérdést.

Elain egyszerűen továbbment. A sál lecsúszott a válláról. Nesta kibújt Cassian árnyékából, és mellém lépett. Már épp nagy levegőt vettünk, hogy mondjunk valamit, bár arról fogalmam se volt, hogy mit...

– De mit láttál? – kérdezte Azriel. Én önkéntelenül összerezzentem, mert Azriel úgy állt hirtelen mellettem, hogy nem is vettem észre, hogy idejött volna. És ez nem először történt.

Elain megállt, és lassan Azriel felé fordult.

 Fiatal kezeket láttam, de már ráncosak voltak. Egy fekete kőládát láttam. És egy madártollat tűzből az olvadó havon.

Teljesen ledermedtem, és elég volt egy pillantást vetnem Nestára, hogy lássam, hogy ugyanezt érzi, ugyanezt gondolja.

Elain megőrült.

 A férfi nagyon dühös volt – mondta Elain halkan. – Szörnyen dühös is lett, hogy valamit elloptak tőle, ezért büntetésül ő is ellopott valamit. Nem mondtunk semmit, én továbbra sem találtam a megfelelő szavakat. Mégis *mit* mondhattam, kérdezhettem volna? Ha az Üst tett Elainnel valamit...

Széttártam a karomat és Azrielre néztem.

- Mit jelenthet ez?

Azriel barna szemével figyelmesen nézte a nővéremet, aztán gondolatutazással szó nélkül eltűnt. Mor tekintete még hosszan nyugodott azon a helyen, ahol Azriel állt.

Megvártam, míg mindenki elmegy. Cassian és Rhys a lehetséges szövetségeseinkről akartak beszélni, akármilyen kevesen voltak is. Amren ránk se nézett, úgy viharzott el, Mor pedig a városba ment, mert félt, hogy most élvezheti utoljára ilyen tisztán, békésen. Én pedig felkerestem Nestát a szobájában.

- Mi történt veled és Amrennel a Kőbe vájt városban? Még nem meséltél semmit.
 - Semmi különös.

Grimaszoltam.

- Mi történt?
- Egy olyan szobába vezetett, ami tele volt kincsekkel, különös tágyakkal. És... – A ruhája feszes ujjait húzogatta. – Voltak köztük olyanok, amik mintha éltek volna, és ártani akartak nekünk. Éberek voltak. Mint azokban a történetekben, amiket a fal túloldalán mesélnek nekünk.
- Minden oké veled? Épnek, egészségesnek tűntek Amrennd együtt, de nem látható sérüléseket is szerezhettek.
- Csak gyakoroltunk. Azt a mágiát, ami távol tartja a behatolokat Úgy beszélt, mint aki valami betanult dolgot mond fel. A fallal is ez történik. Amren azt akarta, hogy törjem át a védőmechanizmusokat, és találjam meg a gyenge pontokat.
 - És aztán javítsd meg?
 - Nem, csak meg kellett találnom őket. A javítás teljesen más

dolog – mondta Nesta távolba révedő tekintettel. Beszélgetés közben úgy tett, mintha a kandalló előtti kis asztalon heverő nyitott könyveket tanulmányozná.

Felsóhajtottam.

Akkor jól ment minden. Legalább egy dologról elmondhatjuk.

Nesta pillantása borotvaéles lett.

 Kudarcot vallottam. Minden egyes próbálkozásnál. Szóval egy kicsit se ment jól.

Most sem tudtam, mit mondjak. Ha együttérzést mutatok, akkor durván helyreutasít. Inkább másképp próbálkoztam.

- Kellene valamit tennünk Elainért.

Nesta felkapta a fejét.

- Pontosan mit javasolsz? Hogy kérjem meg a párodat, hogy kotorásszon egyet a fejében?
- Ilyesmit soha nem tennék, és Rhys sem. Rhys szerintem nem is képes valakit így meggyógyítani.

Nesta fel-alá kezdett járkálni a kandalló előtt, amiben nem égett a tűz.

 Mindennek ára van. Az is lehet, hogy az elméjével fizetett az örök fiatalságért és a halhatatlanságért.

Megroggyant a térdem, muszáj volt leülnöm a kanapéra.

– És te milyen árat fizettél?

Nesta megállt.

 Talán azt, hogy látnom kell Elain kínlódását, miközben én épen megúsztam.

Felugrottam.

- Nesta...
- Ne fáraszd magad! Mégis utánamentem a lépcső felé.
 Lucien éppen jött lefelé, és láthatóan összerezzent a nővérem láttán.

Nagy ívben kikerülte, Nesta pedig elviharzott mellette. Lucien arcán látszott, mennyire feszült. Visszamentem a nappaliba, és lerogytam az első fotelba. A kárpit a hátamon a meztelen bőrt érte,

ekkor jöttem rá, hogy még mindig a leheletfinom kis ruhámban vagyok. Mennyi ideje jöttünk vissza a Kőbe vájt városból? Fél órája? És ma reggel voltam a Csontfaragónál is?

Úgy tűnt, mintha sokkal több idő telt volna el. Lehajtottam a fejem fotel hímzésekkel díszített támlájára, Lucien pedig a szemben lévő kanapé karfájára ült.

– Hosszú volt a nap?

Csak nyögtem.

Fémszemével hunyorgott.

- Azt hittem, hogy a börtön csak legenda.
- Ja, mindenki tévedhet.

Gúnyos hangnemem hallatán láthatóan tétovázott, de aztán összefont karral megszólalt:

Segíteni szeretnék, Elain miatt. Hallottam mindent a szobámból, amiről beszéltetek. Nem ártana, ha egy gyógyító megvizsgálná.

Annyira fáradt voltam, hogy még az is erőfeszítésembe került, hogy elég levegőt vegyek a kérdésemhez.

- Szerinted az Üsttől őrült meg?
- Szerintem valami borzalmas dolgot élt át felelte töprengve.
- És biztosan segítene, ha a legjobb gyógyítótok megnézné őt.

Az arcomat dörzsölgettem.

Jól van. – Nehezen préseltem ki magamból a szavakat. –
 Holnap reggel. – Biccentettem, és minden erőmet összeszedtem, hogy felkeljek a fotelból. Valami ősi súly nehezedett rám, mintha száz évig tudnék aludni, de még utána is fáradt lennék.

Amikor az előtérbe értem, Lucien még utánam kiáltott:

 Mondjátok majd el, légy szíves, mit mondott a gyógyító, és tudok-e valamiben segíteni.

Csak bólintottam, már nem maradt annyi erőm, hogy megszólaljak.

Nesta szobája előtt mentem el, de tudtam, hogy még nem alszik, és éles tündérfüleinek köszönhetően mindent hallott, amit Luciennel beszéltünk. És azt is tudtam, hogy fülel, amikor

kopogtam Elain ajtaján. Benéztem hozzá, és láttam, hogy alszik. Lélegzik.

Tudattam Madjával, Rhys gyógyítójával, hogy holnap tizenegy órára várjuk a városi házunkban. Nem mondtam, miért. Ezután a szobámba mentem, összekuporodtam az ágyamon, és sírtam.

Magam sem tudtam pontosan, miért.

Erős, széles kezek dörzsölték a hátam, mire kinyitottam a szemem. Éjsötét volt a szobában. Rhysand guggolt mellettem a matracon. – Kérsz valamit enni? – kérdezte kedvesen.

A fejemet sem emeltem fel a párnáról.

Minden tagomat olyan ólomsúlyúnak éreztem – suttogtam rekedten.

Rhys nem szólalt meg, csak a karjába vett. Még nadrágban és ingben volt, biztos most ért véget a megbeszélése Cassiannel.

A sötétben beszívtam az illatát, élveztem a melegét.

– Minden rendben?

Rhys egy ideig hallgatott.

Nem éppen – mondta végül.

A karjaimat köré fontam, és szorosan átöleltem.

– Másképp kellett volna csinálnom – mondta.

Megsimogattam a selymes haját.

- Ha Amarantha... motyogta Rhys, és nagyot nyelt. Ha
 Amarantha itt megjelenne... Akkor megölném őt, mielőtt meg tudna szólalna. Megölném.
 - Tudom. Én is ezt tenném.
- Korábban kérdezted folytatta suttogva –, hogy miért veszek minden terhet magamra. A ma este a válaszom. Mor *sírása* a válaszom. Hibát követtem el. Próbáltam keresni egy másik kiutat abból a slamasztikából, amibe kerültünk.

És Mor közben elveszített valamit.

Szótlanul öleltük egymást. Két lélek fonódott össze a sötétben.

Leengedtem a mentális védőgátjaimat, és beengedtem őt. A tudata hozzá simult az enyémhez.

Vállalnád a kockázatot, hogy belenézz az Ouroborosba? – kérdeztem.

Nem, még nem – mondta Rhys, és még erősebben szorított. – Még nem.

28. FEJEZET

CSAK AZ AKARATERŐM SEGÍTETT KI másnap reggel az ágyból.

Amren korábban azt *állította*, hogy a Csontfaragó nem fog belemenni abba, hogy egy tündér testébe zárják. De ártani nem árt, ha teszünk egy próbát. Ha ezzel megakadályozhatjuk, hogy Rhys feláldozza magát...

Mire felébredtem, Rhys már nem volt sehol. Fogcsikorgatva felvettem a bőrruhámat, és gondolatutazással a Szelek házába repítettem magam. A házat védő mágikus pajzshoz érve kitártam a szárnyaimat és félig-meddig sikeres siklórepüléssel leereszkedtem a ház tetején, a gyakorlótéren.

Cassian már várt rám, csípőre tett kézzel nézte, ahogy... leesem a levegőből. Megint. Túl gyorsan értem földet. Megcsúsztam, megbotlottam és...

– Dőlj hátra!

Túl későn jött a figyelmeztetés.

Egy vörös kőfalnak csapódtam. Legalább nem arccal a koszban landoltam. De a büszkeségem éppúgy csorbát szenvedett, ahogy a tenyerem lehorzsolódott. Visszafelé botorkálva a szárnyaim is egymásba akadtak a hátamon. Cassian válla rázkódott az elfojtott nevetéstől. Dühödt pillantást vetettem rá.

- Az ilyen landoláshoz több hely kell.
- Értem feleltem a homlokomat ráncolva.
- Vagy pedig a levegőben kell köröznöd, úgy lassul...
- Felfogtam!

Cassian nyugtatóan emelte fel a kezét, és mire eltüntettem a szárnyaimat és odamentem hozzá, már elkomolyodott.

- Kemény vagy inkább laza edzést szeretnél mára?

Rájöttem, hogy a többiek nem értékelik eléggé Cassiant. Nem feltételezték róla, hogy képes észlelni a barátai érzéseit.

De ahhoz, hogy az ember egy hadsereg parancsnoka legyen, bele kell élnie magát mások helyzetébe, hogy tudja, hogy a katonái vagy ellenségei elég erősek-e, vagy éppen feladnák a harcot, vagy már lélekben fel is adták. Befelé figyeltem, oda, ahol most csak futóhomokot éreztem.

 Keményet szeretnék – mondtam. – Hogy csak vánszorogni tudjak utána. – Levettem a bőrkabátomat, és felhajtottam a fehér ingem ujját.

Cassian tetőtől talpig végigmért.

Nekem is segít – dünnyögte –, ha fizikailag kifárasztom magam, és teljesen kiadok magamból mindent. – A nyakizmait lazította, én közben nyújtottam. – Utána sokkal jobban tudok koncentrálni, és visszatalálok magamba. Tegnap este óta pedig – mondta, és összefogta sötét haját – erre tényleg szükségem van.

Megfogtam a lábfejemet és hátrahajlítottam a fenekem felé. A combizmaim tiltakoztak.

– A stressz csökkentésének vannak rosszabb módjai is.

Görbén mosolygott.

- Ebben igazad van.

Azriel edzésén délelőtt a szélben álltam, és közben memorizálnom kellett, amiket mondott az áramlatokról és a bukószelekről, illetve arról, hogy a hőség és a hideg meg tudja változtatni a szelet és a sebességet. Gyakorlás közben végig csendben volt, olyan volt, mint aki lélekben nincs is jelen, ez még önmagához képest is feltűnő volt.

Elkövettem azt a hibát, hogy rákérdezzek, beszélt-e tegnap este óta Morral.

Nem. Pont.

De az feltűnt, hogy az öklét kinyitotta, aztán összezárta. Mintha még mindig érezné, ahogy Mor elhúzta a kezét tőle. Nem mertem megmondani neki, hogy szerintem jól tette, amit tett, és beszélnie kellene Morral ahelyett, hogy a lelkiismeret-furdalás emészti.

Amikor visszaértem a városi házunkba, úgy vánszorogtam, ahogy korábban kívántam magamnak. Mor az ebédlőasztalnál ült, és egy hatalmas péksüteményt majszolt, amit útközben egy pékségben vásárolt.

- Úgy nézel ki, mint akin keresztülment egy négylovas kocsi mondta nekem tele szájjal.
- Az a jó mondtam, kivettem a sütit a kezéből, és felfaltam.
 Mor felháborodva kiáltott fel, de aztán egyszerűen csettintett az ujjával, és az asztalon megjelent előtte egy tányér dinnyeszeletekkel.

Egy levélkupacon.

- Mi ez? kérdeztem, és letöröltem a morzsákat a számról.
- Megjöttek a főuraktól az első válaszlevelek mondta széles mosollyal, fogott egy szelet dinnyét, és beleharapott. A tegnap esti félelme és dühe már nem volt érezhető rajta. Mint akit kicseréltek.
 - Jó hírek jöttek?
- Helion levele jött meg elsőnek, ma reggel. Elég sokat hablatyol összevissza, ellenben azt is közli benne, hogy készen áll arra, hogy csatlakozzon hozzánk.

Felvontam a szemöldököm.

– Az jó, nem?

Vállat vont.

Helion miatt nem aggódtunk – mondta, és elgondolkodva rágta körül a dinnyéjét. – A másik kettő viszont... Thesan el akar jönni, de csak semleges, biztonságos helyre hajlandó. Kallias nem bízik bennünk, azután, ami Hegyalján történt. Fegyveres őröket akar magával hozni.

A Nappal, a Hajnal és a Tél udvara. Leghűbb szövetségeseink.

- És a többiekről semmi hír?
- Nem. Tavasz, Ősz, Nyár még nem reagált.
- Már nincs sok időnk. És ha egyáltalán nem válaszolnak?
 Vajon betartja majd Eris a szavát, és eléri, hogy az apja mellénk álljon? Nem mertem hangosan kimondani, mire gondolok, hiszen Mor olyan derűsnek tűnt.

Vett még egy szelet dinnyét.

- Akkor el kell döntenünk, hogy Rhysszel a hajuknál fogva ráncigáljuk el őket, vagy nélkülük tartjuk meg a találkozót.
- A második verziót részesítem előnyben. Mor a homlokát ráncolta. – Az elsővel – folytattam – biztos nem szerzünk új barátokat.

Meglepett, hogy Tarquin nem válaszolt. A vérbosszú ellenére reméltem, hogy az a férfi, akit benne megismertem és csodáltam, velünk együtt áll ki Hybern ellen. Kivéve, ha Hybernnel *ellenünk* akar szövetkezni, és Rhyst velem együtt egyszer s mindenkorra meg akarja semmisíteni.

- Majd meglátjuk - mondta Mor.

Nagyot sóhajtottam.

- Ami a tegnap estét...
- Már minden oké, minden rendben nyugtatgatott gyorsan, amiből én pontosan tudtam, hogy semmi nincs rendben.
 - Semmi nincs jól. *Jogod van* ezekhez az érzésekhez.

Mor a haját borzolta.

- Csak éppen ezek az érzések nem segítenek bennünket abban, hogy megnyerjük a háborút.
 - Nem, de... Nem is tudom, mit mondjak.

Mor kibámult az ablakon, aztán megszólalt:

- Tudom, Rhys miért tette ezt, és azt is, hogy milyen helyzetben vagyunk. Eris... hát most már te is megismerted. És ha tényleg azzal fenyegetőzött, hogy az apjának elárulja rólad az igazságot, akkor *én is* megkötöttem volna vele ezt a megállapodást, hogy megvédjelek Berontól – Valahogy megkönnyebbültem. – Csak éppen... Amikor apám hallott Velarisról, pontosan tudta, hogy mit jelent nekem ez a hely. Előre lehetett látni, hogy milyen árat fog kérni a támogatásért. Rhys is tudta Rhys hozta be a játékba Erist, hogy az apámra ezzel gyakoroljon nyomást. Rhys remélte, hogy ezzel elkerülheti, hogy Velaris veszélynek legyen kitéve.

Kérdőn néztem rá.

 Jól kibeszélgettük magunkat Rhysszel ma délelőtt. Miközben Cassian téged alaposan megizzasztott.

Fújtattam egyet.

 És mi a helyzet Azriellel? – Ennyit az elhatározásomról, hogy nem avatkozom bele mások dolgaiba.

Mor körberágta a dinnyéjét.

- Az... hát, neki nehéz döntést kellett akkor meghoznia, amikor Eris rátalált... – Mor az alsó ajkát harapdálta. – Nem tudom, miért vártam tőle, hogy mellém áll, és miért készültem ki annyira attól, hogy nem ez történt. – Megtartottam magamnak a javaslatomat, hogy ezt inkább Azrielnek mondja el. Mor vállat vont. – Az egész engem nagyon... váratlanul ért, és soha nem fogok örülni annak, hogy így történt. De ha hagyom, hogy ez a dolog térdre apám, kényszerítsen, azzal az Eris és azok a férfiak győzedelmeskednek, akik olyanok, mint ők. Nem hagyom, hogy tönkretegyék az örömeimet, az életemet, a barátságomat veletek. – Sóhajtott és felnézett. – Gyűlölöm a háborút. .
 - Én is így vagyok vele.
- Nemcsak a borzalmak és a sok áldozat miatt folytatta Mor
 , hanem amiatt is, ami közben velünk történik. Az olyan döntések miatt, mint ez.

Bólintottam, bár a döntések és következmények hatósugarát csak most kezdtem felfogni.

Már épp válaszolni készültem, amikor kopogtak a bejárati ajtón. Az ebédlőben lévő órára néztem. Tizenegy óra. A gyógyító.

Elainnek ma reggel elmondtam, hogy Madja meg fogja őt vizsgálni, de ő csak szórakozottan biccentett. Legalább nem tiltakozott.

- Kinyitod, vagy nyissam én?

Felocsúdtam a töprengésből, és felugrottam. Mor ekkor megfogta a kezem.

– Ha bármire szükséged lenne... rám mindig számíthatsz.

Hálás mosolyt villantottam.

- Te is rám.

Visszamosolygott, én mély levegőt vettem, és az ajtóhoz mentem.

A gyógyító nem talált semmit.

Hittem neki. Madja egyike volt azon kevés, általam is ismert főtündérnek, akinek a sötét bőre tele volt ráncokkal, és a haja is ritkult már a kora miatt. Barna szeme viszont még mindig tiszta volt, tele melegséggel. Göcsörtös kezével nyugodtan, magabiztosan vizsgálta meg az ágyán fekvő nővéremet.

A nőből édes, hűsítő mágia áramlott kifelé és oszlott szét Elain szobájában. Én összerezzentem, amikor Elain fejétől jobbra és balra gyengéden letette a kezét, de ő csak mosolygott, és kért, hogy lazuljak el.

Nesta a sarokban állva, szigorú tekintettel hallgatott.

Egy idő után Madja arra kért bennünket, hogy kísérjük ki, hoz Elainnek egy csésze teát. Közben jelentőségteljesen nézett az ajtóra. Felfogtuk, mire céloz, és kikísértük.

– Azt akarja mondani, hogy semmi baja? – fortyogott Nesta, miközben a koros hölgy a lépcsőkorlátba kapaszkodva lépdelt lefelé. Én mellelte mentem, hogy ha segítségre van szüksége, akkor tudjon rám támaszkodni. Azt mondogattam magamban, hogy Madja Cassiant és Azrielt is meggyógyította, és kétségkívül rengeteg más súlyos sérülést is. Ő mentette meg Rhys szárnyait a

háború alatt. Látszott rajta, hogy idős, de az erejében és az akaratában nem kételkedtem. Segíteni akart másoknak.

Madja egész addig nem felelt Nestának, míg leértünk. Lucien már a nappaliban várt, Mor még az ebédlőben üldögélt. Mindketten felálltak, de nem jöttek közelebb.

- Azt akarom mondani szólalt meg Madja végül, és vetett egy pillantást először Nestára, aztán rám –, hogy nem találtam semmi olyasmit, ami miatt fájdalmai lehetnek. A teste egészséges, még akkor is, ha túl sovány. Több táplálékra és friss levegőre van szüksége, de ennyi az egész. Ami a tudatát illeti... nos, abba nem tudok behatolni.
 - Mentális védőfal akadályozza? kérdeztem döbbenten.
- Elaint az Üst teremtette mondta a gyógyító Nestára pillantva. Maguk Elainnel együtt nem olyanok, mint mi, a többiek. Nem tudok oda behatolni, ahol a legerősebb hatás érte. A tudatába. A lelkébe. Figyelmeztető pillantást vetett rám. És az ön helyében sem próbálkoznék ilyesmivel, úrnőm.
- Önnek nem az a véleménye, hogy valami nem stimmel?
 Hiába nincs jele a dolognak? erősködött Nesta.
- Már vizsgáltam traumatizált áldozatokat. Elain tünetei hasonlóak azokhoz, mint akiket láthatatlan sebek kínoznak. De Elaint... valami olyan teremtette, ami az én tudatom számára felfoghatatlan, elérhetetlen. Hogy valami nem stimmelne vele? Madja kicsit elgondolkodott. Nem tetszik nekem a kifejezés, hogy nem stimmel. De Elain valóban más, megváltozhatott.
 - Segítségre van szüksége? bukott ki Nestából.

Az idős gyógyító Lucien felé intett a fejével.

- Talán ő tehetne valamit. Ha valaki érzi, hogy valami baj van, akkor az az ember párja.
- Hogyhogy? Nesta olyan hangon beszélt, mint egy ugató kutya. Már rá akartam szólni, hogy legyen udvariasabb, de Madja úgy beszélt hozzá, mint ahogy egy kisgyerekhez szoktak.
- A kapcsolatukon keresztül. Ez a kapcsolat híd a két lélek között.

Nesta nem keltett olyan benyomást, mint aki ennyiben akarja hagyni a dolgot. De Madja már a bejárati ajtó felé sántikált, kinyitotta az ajtót, és Lucienre mutatott.

 Üljön le vele, beszélgessenek! Érezze meg, mi van most benne! Talán megtud valamit. De ne erőltessen semmit! – Ezzel távozott.

Nesta felé fordultam.

- Tényleg megérdemelt volna egy kicsivel több tiszteletet...
- Hozass egy másik gyógyítót!
- Biztos, hogy nem fogok, ha te így viselkedsz.
- Hívass egy másikat!

Mor kimért léptekkel közeledett felénk, Nesta villámló tekintettel nézett rá.

Lucienre pillantottam.

- Megpróbálod?
- − *Ne merj...* − morogta Nesta.
- Maradj már csendben! dörrentem rá.

Nesta döbbenten pislogott.

- Lucien megfogja próbálni jelentettem ki vicsorogva. Ha pedig nem jön rá semmire, akkor hívok egy másik gyógyítót.
 - Lerángatod Elaint ide?
 - Megkérem, hogy jöjjön le.

Nesta Morra nézett, aki továbbra is csak szótlanul figyelt.

– És *te* mihez kezdesz?

Mor kaján mosolyt vetett a nővéremre.

– Én Feyre-val maradok, és szemmel tartom az eseményeket.

Lucien motyogott valamit, ami úgy hangzott, mintha azt mondta volna, hogy "nincs szükségem felvigyázóra". Egyébként mindenki hitetlenkedve nézett rá. Ő védekezőn felemelte a kezét, közölte, hogy szeretne kicsit felfrissülni, és eltűnt.

ILYEN KELLEMETLEN FÉL ÓRÁT MÉG ÉLETEMBEN NEM ÉLTEM ÁT. Morral az ablaknál ültünk, hűtött mentateát iszogatva. A három főúr levele mellettünk hevert a dohányzóasztalon, mi pedig úgy tettünk, mintha a gyerekeket néznénk az utcán, akik ezen a napfényes napon sárkányt eregettek és mindenféle más játékkal játszottak.

Lucien és Elain mozdulatlanul, némán ült a kandalló mellett. Nem nyúltak a teájukhoz. Nem mertem megkérdezni, hogy Lucien megpróbált-e bejutni Elain tudatába, vagy volt-e közöttük olyan fekete adamantin, mint köztem és Rhys között, és hogy a tudatokat összekötő kapcsolatok vajon érzésre különbözőek-e.

Megcsörrent egy teáscsésze, mire mi felnéztünk Morral. Elain a csészéjét a kezében tartva kortyolgatta a teáját, de közben nem nézett Lucienre.

Nesta az ebédlőben ült, a folyosó túlsó oldalán, és a nyakát kicsavarva próbált leskelődni. Amren rászólt, hogy legyen olyan kedves, és koncentráljon már. Amren korábban elmondta nekem, hogy Nestával az ebédlőben képzeletbeli falakat fognak építeni. Ezeket a falakat Nestának meg kell éreznie, hogy megtalálja azokat a lyukakat, amiket Amren a falakban hagyott, hogy aztán

meg tudja őket javítani. Mivel a mágikus tárgyak a Rémálmok udvarában nem váltották ki a kívánt hatást Nestánál, ezért egy másik módszert kellett találniuk, egy láthatatlant. Amren elmagyarázta, hogy a mágia nem mindig csupa fény és szikra. Miután elmagyarázta, ki is küldött a szobából.

A mágia semmilyen nyomát nem fedeztük fel a nővéremben. Semmit nem lehetett látni, hallani vagy érzékelni benne. Sem Nesta, sem Amren nem magyarázta meg, hogy mégis miben reménykednek, mit tudnak életre kelteni benne.

A ház előtt egyszer csak valami mozgolódásra lettem figyelmes Rhys és Cassian jött be a kerti kapun, az első találkozójukról érkeztek meg, Keirrel és a Sötétséghozó tábornokaival tartottak megbeszélést. Legalább ezen a szálon volt valami haladás.

Az ablakban megláttak bennünket, és megtorpantak.

Ne gyertek be, figyelmeztettem Rhyst a kötelékünkön keresztül. Lucien megpróbál rájönni, mi nem stimmel Elainnel. A kettejük közti köteléken keresztül.

Rhys valamit magyarázott halkan Cassiannek, aki erre nyújtózkodva megpróbált kicsit leskelődni - mintha csak Nestát láttam volna.

Elain tudja, mi történik? – kérdezte Rhys.

Teázni hívtuk.

Rhys valamit még motyogott Cassiannek, aki elfojtotta a nevetését, megfordult, és kivonult a kerti kapun. Rhys zsebre dugott kézzel tétovázott. Cassian elment meginni egy italt. Csatlakozom hozzá. Szerinted mikor jöhetek vissza, mikor nem kell már féltenem az életemet?

Gúnyosan vigyorogtam egyet. Jaj, te szegény kicsi illír!

Az illírek tudják, mikor kell harcolni, és mikor kell hátat fordítani a csatának. Látom, hogy Nesta sasszemmel figyel, és ti is úgy gubbasztotok, mint a keselyük, ezért tudom, mit kell tennem.

Hunyorogva néztem rá. Mor megérezte, mi történik, mert ő meg rám nézett furcsán. Rhys színészkedve felemelte a kezét, és meghajolt előttünk.

Válaszoltak a főurak, mondtam, amikor kifelé indult. A Nappal, a Hajnal és a Tél udvarából eljönnek.

Tudom, felelte. Most kaptam a hírt Cresseidától, hogy Tarquin is fontolóra vette a találkozót.

Legalább történik valami.

Rhys mosolyogva hátrapillantott. *Jó teázást, te kis kotlóstyúk!* Nem ártott volna neked egy társalkodónö, nem gondolod?

Itt négy is van belőlük.

Vigyorogtam. Rhys ekkor odaért a kapuhoz, ahol Cassian várt rá, és kihasználva Rhys késlekedését, kitárta a szárnyait. A gyerekek örömére, akik köré gyűlve csodálták.

A másik szobából Amren hangját hallottam.

 Figyelj már jobban oda! – förmedt rá Nestára. Az ebédlőasztal zörgött.

Úgy tűnt, hogy a zaj megijesztette Elaint. Letette a csészét, és felállt. Lucien felugrott.

- Sajnálom bukott ki belőle.
- Mi... mi volt ez? kérdezte Elain.

Mor a térdemre tette a kezét, hogy ne álljak fel.

- Ez... ez egy rángatás volt. A köteléken.
- *Nehogy ki merj...* jaj, te rossz lány! hallatszott azonnal Amren hangja.

Nesta egyből a szobában termett.

- Mit csináltál? Olyan élesen csengett a hangja, mint egy peng. Lucien tekintete először Nestára villant, aztán rám. Az állkapcsa megrándult egy izom.
- Semmit mondta, és megint a párjára nézett. Sajnálom, ha meg ijesztettelek.

Elain Nestához lépett, aki dühében majd kibújt a bőréből.

 Furcsa érzés volt – pihegte Elain. – Mintha egy zsinórt húztál volna meg, ami a bordáimhoz van rögzítve.

Lucien felemelte a kezét.

Ne haragudj, kérlek!

Elain csak nézett rá. A tekintete valahogy üveges lett, lassan a

fejét csóválta, és Nestára nézett.

Ikervarjak jönnek, egyik fehér, másik fekete – mondta.

Nesta ügyesen leplezte kétségbeesését.

- Mit tehetek érted, Elain? Mire van szükséged? kérdezte azon a hangján, amit csak Elain számára tartott fenn.
 - Napfényre mondta Elain.

Nesta vadul rám nézett, aztán a folyosón a ház mögötti napfényes kert felé vezette a nővérünket.

Lucien megvárta, míg becsukódik mögöttük az üvegajtó, és akkor kifújta a lélegzetét, amit benntartott.

- A kötelék olyan, mint egy valódi kötél mondta mintegy magának.
 - És? érdeklődött Mor.

Lucien két kézzel beletúrt hosszú vörös hajába.

- Elain zsinórjának a végéhez értem, amikor felpattant és elrohant.
 - Éreztél valamit?
- Nem, nem volt elég időm. Elaint éreztem de...
 Elvörösödött. Akármit érzett is, az nem az volt, amit mi kerestünk.
 Még ha fogalmunk sem volt arról, hogy pontosan mi is az.
 - Tehetünk majd egy újabb kísérletet javasoltam.

Lucien bólintott, de nem tűnt túl magabiztosnak.

Amren morgolódott az ebédlőből.

- Valaki visszahozná nekem azt a lányt? Még nem ért véget az óránk.
 - Igenis, Amren feleltem sóhajtva.

Lucien tekintete mellettem a főurak leveleire siklott. Aranyszemével hunyorgott. Tamlin követeként biztosan felismerte a különböző papírfajtákat és aláírásokat.

 Találgathatok? Ők már igent mondtak, és már csak a helyszín a kérdes.

Mor a homlokát ráncolta.

– Van valami javaslatod?

Lucien egy barna bőrszalaggal kötötte össze hátul a haját.

Van egy térképed? – kérdezte Mortól.

Nos, most már tényleg rajtam volt a sor, hogy visszakísérjem Nestát Amrenhez.

– Ez a fa pedig nem ott volt.

Azriel hangtalanul nevetett. Egy sziklán gubbasztva nézte, ahogy a leveleket szedegetem a hajamból és a kabátomról.

 A mérete alapján ítélve – felelte töprengve – olyan kétszáz éve állhat ott.

Bosszúsan ráncoltam a homlokomat, és a karomról is lesepertem a kis kéregdarabkákat.

Az elmúlt két napban enyhült Azriel hideg távolságtartása, amit Mor visszautasítása váltott ki belőle. Vagy azért, mert Mor tegnap vacsoránál Azriel mellé ült, így fejezve ki szavak nélkül a békülési szándékát, vagy mert Azrielnek egyszerűen időre volt szüksége ahhoz, hogy az egészet feldolgozza. Bár még mostanában is mintha bűntudatot véltem volna felfedezni a szemében, amikor Morra nézett. Cassian haragja is csillapodott Azriellel szemben, és újra osztogatta a szokásos csípős megjegyzéseit. Valószínűleg egyszerűen örült annak, hogy minden visszatért a régi kerékvágásba. Legalábbis egy időre.

Égett az arcom, ahogy szemügyre vettem a sziklát, amin Azriel ült, a szikla olyan tizenöt láb magasságban emelkedett a tó fölé. A szikrázó vízfelületet a fenyőfák között is látni lehetett. A fát is, amit szándékomon kívül átöleltem, amikor megpróbáltam a szikláról leugrani, és *vitorlázó repüléssel* a tavon landolni. Csípőre tett kézzel tettem fel utána a kérdést:

– Mit rontottam el?

Azriel éppen az Igazmondó pengéjének élesítésével volt elfoglalva. Rám pillantott.

- Azon kívül, hogy nem vetted észre a fát?

Most is feltűnt, hogy az Árnyénekesnek van humora. És ha kettesben voltunk, sokkal gyakrabban csillogtatta meg ezt a képességét.

Az elmúlt két napot ősi könyvek tanulmányozásával töltöttem, Amren és Nesta számára kutattam bennük, akik újra mozdulatlanul és némán építettek falakat a tudatukban, és azokat vizsgálták. Rhysszal és a többiekkel pedig azt próbáltuk megvitatni, hol lehetne olyan helyet találni, ami a többi főúrnak is megfelel. Lucien is előállt újabb és újabb javaslatokkal, de nem fogadtuk el őket. Azt mondta, hogy az ilyen huzavona teljesen normális, és neki aztán bőven volt tapasztalai ilyen téren. Rhys bólintott. Egyetértését, egyben elismerését fejezte ki.

Ha nem beszélgettem a többiekkel, akkor a könyveket forgattam, azokat, amiket Clotho fel tudott hajtani az Ouroborosról, arról, hogy tudja az ember a tükröt a saját akarata szerint használni.

A tükörnek igen rossz híre volt, minden ismert filozófus kitért rá. Néhányan szerencsét is próbáltak vele, és tényleg megőrültek, vagy csak megközelíteni merték, de rettegve elmenekültek. Sehol nem találtam utalást arra, hogy valakinek sikerült volna belenéznie a tükörbe, és kiállni azt a borzalmat, amit a tükörben látott, és ezzel megszerezni azt.

Kivévé a Takácsot, aki egyértelműen nem volt épelméjű, talán éppen tükör miatt, amiért annyira odavolt. Az is lehet, hogy a saját gonoszsága fertőzte meg a tükröt, bár semmi közelebbit nem tudtak róla, csak annyit, hogy a tükör egykor egy sötét királynőé volt, aki a tükör segítségével nézett körül a világban, szép fiatal nőket üldözött és ölt meg azért, hogy általuk önmagának biztosítsa az örök fiatalságot.

Mivel az Ouroboros már évezredek óta Keir családjának a tulajdonábn volt, ezért tényleg kicsi volt annak a valószínűsége, hogy csak úgy meg lehetne a tükröt szerezni. Elbátortalanított ez a tény. Azok a szövegrészletek, amikre rátaláltam, egyhangúlag állították: nincs semmilyen kiskapu a tükör birtoklására, csak úgy lehetséges, ha valaki belenéz.. Ami azt jelenti, hogy más alternatívákon kell gondolkodnom, hogyan tudnám Csontfaragót

együttműködésre bírni.

Azriel most a repülésóránkon a hüvelyébe dugta a tőrét, és szemügye vette szélesre tárt szárnyaimat.

– A karoddal próbálj kormányozni. Az izmaid a szárnyakban és a hátadban vannak. A karjaid nem fontosak. Egyensúlyozásra tudod használni őket, ha jók valamire egyáltalán.

Azriel ritkán beszélt ilyen sokat egyfolytában, tátott szájjal néztem, ahogy felvont szemöldökkel megjegyzéseket tett, aztán inkább nem szóltam semmit. A homlokomat ráncolva bámultam lefelé.

- Megpróbáljam újra? - motyogtam.

Azriel halkan nevetett.

 Kereshetünk lejjebb is egy helyet az elrugaszkodáshoz, ha akarod.

Grimaszoltam.

- De hisz az előbb mondtad, hogy már ez is túl alacsonyan van.
 Azriel megtámaszkodott a háta mögött, és türelmesen várt.
- A durva kéreg lehorzsolta a kezemet, és a térdemet is bevágtam a kemény törzsbe.
- Halhatatlan vagy mondta Azriel. Nem tudod olyan könnyen tönkrezúzni magad. – Rövid szünet után hozzátette: – Magamnál is mindig ezt mondogattam.
- Az lehet, hogy nem halok meg olyan könnyen feleltem durcásan –, de attól még fáj.
 - Mondd ezt a fának!

Elnevettem magam.

- Tudom, hogy ez nem nagy magasság, és nem halnék meg, ha leesnék. De nem tudnál esetleg... meglökni? – Az elrugaszkodás pillanatától görcsöltek be a végtagjaim, akkor ijedtem meg a lezuhanástól
 - Nem.

Haboztam. Borzasztó volt ez a félelem. Pedig Attor ellen is felvettem a harcot, ráadásul az égből zuhantunk le Velarisre. Elfogott a düh az emlékre, amikor eszembe jutott, hogy nyomorult

élete alatt mennyi rosszat tett, és mi mindenre képesek az olyanok, mint ő. És ettől fogcsikorgatva bár, de elugrottam a szikláról.

Kitártam a szárnyam. A hátizmaim sajogtak, amikor a szél belekapott a szárnyamba, és a testem alsó fele zuhanni kezdett. A lábam ernyedten lógott, a hasizmaim felmondták a szolgálatot...

Újra megjelent előttem az az átkozott fa. Éles kanyart vettem balra, egyenesen neki egy másik fának. A szárnyaim elöl.

Csontok, inak csapódtak neki a fának, a kemény talajnak. Fájdalom. Azriel káromkodása.

Valami gyenge hang hagyta el a torkomat. Égett a tenyerem, a térdem, a hátam.

- A fenébe! bukott ki belőlem, amikor Azriel letérdelt mellém
 - Minden rendben, csak egy kicsit elkábultál.

Forgott előttem a világ.

- Ügyesen kitértél az első fa elől dicsért.
- És nekimentem egy másiknak.
- A repülés lényege félig-meddig az, hogy tudatában vagyunk a környezetednek.
- Ezt már mondtad szóltam rá. Tényleg mondta. Nagyjából tucatszor csak ma délelőtt.

Azriel a sarkán ülve a kezét nyújtotta, hogy felsegítsen. A bőröm égett, mint a tűz, amikor megfogtam a kezét. Ahogy felálltam, egy egész erdőnyi tűlevél és faszilánk pergett le rólam. A hátam sajgott, a szárnyaim ernyedten lógtak. Nem érdekelt, hogy belelógnak a mocsokba. Azriel a tóhoz, vitt.

A türkizkék vízben visszatükröződő perzselő napfényben nem látszódtak az árnyékai. Az arca erőt sugárzott, vonásai tiszták voltak. Még soem láttam ilyen emberinek.

Semmi esélyem arra, hogy a légiókkal együtt repüljek, ugye?
kérdeztem tőle, és letérdeltem mellé. Óvatosan, biztos mozdulatokkal látta el lehorzsolt tenyeremet. A napfényben nagyon jól látszódtak a hegei, minden ránc és barázda, az összenőtt bőr.

 Valószínűleg nem fog menni. – A válaszára hatalmas ürességet éreztem a mellkasomban. – De azért nem árt, ha az utolsó pillanatig edzel. Ki tudja, mikor és hogy tudod majd hasznosítani.

Összerezzentem, amikor kihúzott egy hosszú szilánkot a kezemből, és óvatosan kitisztította a sebet.

- Én is nehezen tanultam meg repülni – mondta. Nem feleltem,
 visszatartottam a lélegzetemet. – A legtöbb illír még azelőtt
 megtanul repülni, hogy járni tudna. De... bár Rhys biztos mesélt
 neked a gyerekkoromról.

Bólintottam. Megfogta a másik kezem, és szemügyre vette.

– Mivel már idősebb voltam, ezért féltem a repüléstől, és nem bíztam az ösztöneimben. Nagyon kínos volt, hogy ilyen későn tanulok repülni. Nemcsak nekem, hanem a táborban mindenki így érezte. De megtanultam, és gyakran elvonultam, hogy egyedül gyakoroljak. Cassian persze rám talált és jól kiröhögött, de aztán felajánlotta, hogy meganítja, hogy kell. Másnap Rhys is odajött, és ők ketten megtanított rá.

Ekkor elkészült a másik kezemmel is, és kiült a partra. A kövek halkan csikorogtak a súlya alatt. Mellé ültem, sebes kezemet a térdeimen nyugtattam. A szárnyaim ernyedten lógtak a hátamon.

– A Háború után néhány évvel elmesélt Rhys egy történetet. Ajándékul szánta, amiatt, hogy olyan nehezen tanultam meg repülni. Rhys egyszer meglátogatta Miryamot és a Sárkányt az új hazájukban, de senkinek nem szólt róla, még nekünk se. Tudtuk, hogy Miryamék és a népük nem fulladtak a tengerbe, ahogy mindenki hitte, és ahogy ők el akarták hitetni a világgal. Amikor Miryam kiszabadította népét a Fekete ország királynőjének hatalma alól, az egész népet, olyan ötvenezer embert, a sivatagon keresztül az Eritriai-tenger partjához vezette A Sárkány szárnyas hadserege a levegőből nyújtott számukra védelmet A tengerhez érve azonban látták, hogy elpusztították azokat a hajókat, amikkel a csatornán keresztül a túlparti királyságba akartak utazni, A királynő tette tönkre a hajókat, aki azért küldte el a hadseregét,

hogy visszavigye a rabszolgáit.

A Sárkány népének, a szeráfoknak éppúgy vannak szárnyaik, mint az illíreknek, de a szárnyaik tollasak. Tőlünk eltérően náluk nők is harcolnak és vezethetnek légiókat. Mágikus kapcsolatban állnak az elemekkel, a széllel és a levegővel, és amikor meglátták az utánuk küldött hadsereget, tudták, hogy létszámban jelentősen alulmaradnak. Ezért kettéválasztották a tengert, és parancsot adtak a halandóknak, hogy meneküljenek, ha kedves az életük.

Miryam mindenáron maradni akart, egészen addig, míg az utolsó ember is át nem ér. Senkit nem akart hátrahagyni, egyetlen embert sem. Félúton azonban az ellenséges hadsereg utolérte őket. A szeráfok ki voltak merülve, mágiájuk utolsó cseppjét is felhasználták a tenger szétválasztására. A Sárkány tudta, hogy a hadsereg utol fogja érni őket, és mindenkit le fognak mészárolni, ha szabaddá válik előttük az út. A szeráfok a tenger fenekén kerültek össze az előhaddal, és véres, kaotikus csata kezdődött. A zűrzavarban senki – még a Sárkány sem – vette észre, hogy Miryamot a királynő megtámadta, a Sárkány ugyanis azt hitte, hogy a katonái már átértek a túlpartra Miryammal. A Sárkány ezért megparancsolta a kettéválasztott tengernek, hogy árassza el az ellenséges katonákat, és azok fulladjanak a vízbe.

Egy fiatal térképészlány, akit Nephelle-nek hívtak, látta, mi történt Miryamma. Látta, hogy Miryam elesett. Nephelle szerelmének, aki a Sárkány egyik női tábornoka volt, feltűnt, hogy nem látja Miryamot és Nephelle-t. A Sárkány pánikba esett. A mágiája kimerült, és nem létezett olyan erő a világon, ami fel tudta volna tartóztatni a hullámokat. A hullámok bugyogva, fodrozva tértek vissza a tenger fenekére. A Sárkány tudta, hogy senki nem tudja megmenteni a társát. Nephelle-nek mégis sikerült.

Nephelle azért volt térképész, mert csak így kerülhetett be a légióba. A szárnyai túl kicsik voltak, ráadásul a jobb szárnya sérült volt. Törékeny volt, annyira, hogy a frontvonalban olyan gyenge láncszemet jelentett volna, ahol az ellenség könnyen áttörhet. A Sárkány hagyta, hogy megpróbálja a felvételi vizsgát,

mert kedvelte Nephelle szerelmét, de a lánynak nem sikerült. A szeráfok pajzsát is alig bírta megtartani. Kis szárnyai túl gyengék voltak ahhoz, hogy a többiekkel lépést tudjon tartani. A háború alatt viszont térképészként bizonyított, segített a Sárkánynak és a szerelmének, a terepről információkat szolgáltatott a csaták helyszínével kapcsolatban. És lassacskán Miryam legközelebbi barátnője lett.

Ezen a napon Nephelle-nek beugrott, hogy látta, hogy a barátnője utolsóként lépett a tenger fenekére. Visszafordult, amikor a többiek már a part felé rohantak, és rátalált Miryamra, akit a királynő felnyársalt a lándzsájával. Miryam majdnem elvérzett. A tenger visszafolyt a helyére, megölte az ellenséges katonákat, és könyörtelenül áradt tovább feléjük.

Miryam könyörgött Nephelle-nek, hogy meneküljön, de Nephelle nem akarta a barátnőjét egyedül hagyni. Fogta, és felszállt vele.

Azriel halkan beszélt, tisztelettel.

 Amikor Rhys évekkel később mesélt erről a Sárkánynak, még mindig nem talált szavakat arra, hogy leírja, mi történt. Minden logikának ellentmondott ugyanis. Nephelle még egy pajzsot sem bírt megtartani, mégis vitte Miryamot, aki háromszor olyan nehéz volt, mint ő. Ráadásul repült. A tenger habzott, bugyogott, de Nephelle úgy repült, mint egy szeráf harcosnő. A tengerfenék tele volt éles sziklákkal, olyan keskeny volt a szoros, hogy egy szeráf se mert volna menekülve átrepülni rajta. De Nephelle a kis szárnyaival átfért. Ha csak egy hüvelykkel lett volna szélesebb a szárnya... Ráadásul Nephelle úgy repült, mint a szél, gyorsabban, mint egy szeráf, mert Miryam haldoklott a karjai közt. Nephelle-n korábban mindenki átnézett, senki nem számolt vele, és most gyorsabban repült, mint a halál. És amikor felszállt a tenger fenekéről, és kirepült a parthoz, a hullámok alig egylábnyira csapódtak mögötte a parti szirteknek. Nephelle-t nemhogy nem hagyták cserben a kis szárnyai, hanem eljuttatták a túlpartra.

Égett a szemem.

 Megcsinálta. Mondanom sem kell, hogy a szerelme még aznap este nőül vette. Miryam pedig csak neki köszönhetően van ma is életben. – Azriel felemelt egy lapos, fehér követ, és megforgatta. – Rhys akkor mesélte el a történetet, amikor visszajött Sárkányéktól. Azóta alkalmazzuk a hadseregben a Nephelle-elvet.

Kérdőn néztem rá, mire Azriel vállat vont.

- Mi hárman, Rhys, Cassian és én, rendszeresen emlékeztetjük magunkat arra, hogy néha a legnagyobb erősségünk lehet az, amit a legnagyobb gyengénknek tartunk. És az is lehet, hogy az fordítja meg az eseményeket, akitől az ember a legkevesebbet várja.
 - Ez tehát a Nephelle-elv.

Bólintott.

Ott, ahol most Nephelle-ék élnek, Nephelle dicső repülésének tiszteletére minden évben megrendezik a Nephelle-futamot. Igaz, szárazföldön, de akkor is... Nephelle és a felesége minden évben új győztest koronáznak meg annak emlékére, ami egykor ezen a napon történt. – A követ a többi közé hajította a parton. – Szóval mi is folytatjuk a gyakorlást, Feyre, egészen az utolsó napig, ugyanis minden egyes edzéssel töltött óra fontos lehet.

Elgondolkodtam Azriel szavain és Nephelle történetén, aztán felálltam, és kitártam a szárnyaimat.

Próbáljuk meg még egyszer!

Nyögdécselve sántikáltam este a szobánkba. Rhys az íróasztalnál görnyedt néhány könyv fölött.

 Figyelmeztettelek, mit várhatsz Azrieltől – mondta, anélkül, hogy lel nézett volna. Aztán felemelte a kezét, és a szomszédos fürdőszobából vízcsobogást hallottam.

Dünnyögve megköszöntem, és a fürdőbe botorkáltam, de össze kellett szorítanom a fogam, hogy ne nyögjek megint hangosan. Mindenből fájt, tényleg mindenhol. Nemcsak a testem, hanem a szárnyaim is. Mivel a szárnyak hordozásához az izmokat is erősíteni kell, magammal vonszoltam a *szárnyaimat is*. A szőnyegen és a fapadlón is végighúztam, és a kád előtt állva jöttem rá, hogy az izmaimat megint meg kell erőltetnem, ha le akarok vetkőzni.

Elsírtam magam.

Mögöttem a hálóban szék csikordult. Macskapuhaságú léptek közeledtek.

– Nem vagyok benne biztos, de ahhoz, hogy az ember tiszta legyen, mintha be is kellene mászni a kádba. Nem hiszem, hogy elég lenne csak nézni.

Ahhoz se volt erőm, hogy valami csípős megjegyzést tegyek. De amikor bizonytalanul a kád felé léptem, Rhys megtartott.

A ruhám eltűnt, valószínűleg az alagsorban lévő mosodába, Rhys felemelt, és óvatosan beemelt a kádba. A szárnyaim miatt kicsit szűkös volt a hely... de a pompás melegtől nyögtem egyet, a fejemet a kád szélére hajtottam, és nem mozdultam meg többet.

Mindjárt jövök – mondta Rhys, és eltűnt.

Mire visszajött, én már elaludtam. Arra ébredtem, hogy a kezét a vállamon tartja.

 Kifelé a kádból – mondta, kiemelt a vízből, megtörölt, és bekíséri a hálóba.

Hasra kellett feküdnöm. A tekintetem az olajokra és krémekre siklótt, amiket Rhys az ágy mellé készített. Finom rozmaringillatot éreztem, és még valamit, amit nem ismertem fel, de remek illat volt. Rhys bőségesen bekente olajjal a kezét, csak úgy csillogott, aztán elkezdett masszírozni

Minden méltóságomat félretéve nyögdécseltem, amikor sajgó izmaimat gyúrta. A különösen fájó részeknél nyöszörögtem. Gyengéden dolgozott, a szúró fájdalom tompa húzó érzésnek adta át a helyét. Átjárt a kellemes megkönnyebbülés, a feszültség lassan feloldódott. Rhys elkezdte a testemet szeretetteljes simogatásokkal kényeztetni.

Megfogta a lábszáramat, és lágy nyomogató mozdulatokkal

egyre feljebb jutott. A combom belső oldalán játékosan köröket rajzolt, halkan ziháltam tőle. A keze egyre feljebb vándorolt, és végül kiadósán átgyúrta a fenekemet. Aztán még tovább haladt a hátamon, egészen a szárnyaimig.

Az érintése ekkor megváltozott. Mintha felfedezőútra indult volna, csábító felfedezőútra. Az erőteljes simogatást pihekönnyű érintések váltották fel, hol egyenes vonalakat, hol kis hullámokat, íveket rajzolt rám. Átjárt a forróság. Az alsó ajkamba haraptam, amikor a körmét végighúzta a mellem alatt.

Annyira kár, hogy így elfáradtál – mondta jelentőségteljesen.
 Ösztönösen kibukott belőlem valami, könyörgés és káromkodás keveréke.

Előrehajolt, és meleg levegőt fújt a szárnyaim közé a bőrömre.

 Mondtam már, hogy neked van a legmosdatlanabb szád a világon? Valamit mormogtam erre, ami kétségkívül az állítása bizonyítékául szolgált.

Csibészesen vigyorgott, és gyengéden simogatott a szárnyaim között, közben a másik kezét becsúsztatta a lábam közé. Én mintegy néma felszólításképp felemeltem a csípőm, de ő tovább körözött ráérősen az ujjaival. A hátamat csókolgatta.

Hogy szeresselek ma este, Feyre?

A lepedőnek dörgölőztem, miközben ő finoman kínozta a testem az érintéseivel.

- Hogy te milyen türelmetlen vagy! mormolta, és belém csúsztatta az ujját. Nagyot nyögtem. Hihetetlen érzés volt, mindenemet átjárta. A kezéről egy ragadozó madár jutott az eszembe, ami a zsákmányát sarokba szorítja: az egyik kezével a combjaim között ügyködött, a másik pedig egyre közelebb vándorolt egy helyhez a szárnyamon.
- Vajon csillapodik majd bennem egyszer a vágy? motyogta,
 inkább magának, mint nekem, amikor még egy ujja csatlakozott
 az elsőhöz. Mert most minden percben, minden
 lélegzetvételemkor rád vágyom. Nem hiszem, hogy ezer évig bírni

fogom. – A csípőmet az ujjával összhangban mozgattam, arra ösztönöztem, hogy kerüljön egyre mélyebbre bennem.

Valami nem különösebben romantikus dolgot morogtam neki, mire újra megjelent a csibészes mosoly az arcán, és kihúzta belőlem az ujját. Már épp tiltakozni akartam, de ekkor a szája vette át az ujja helyét. Felemelte a csípőmet, hogy teljesen hozzám férjen. A párnába nyögtem, hagytam, hogy a nyelve bennem táncoljon.

Erősen megszorította a csípőmmet.

- A könyvtárban még sosem tettelek magamévá mondta, és retört a nyelvével. – Ezen változtatnunk kell.
 - Rhys ziháltam könyörgőn.
- Hmm. Csak ennyit mondott. A hangja a testem legérzékenyebb pontjáig jutott, felnyögtem, és belemarkoltam a lepedőbe.

Ekkor elengedett, mire újra a nevét sóhajtottam, hálával telve és várakozással, hogy végre megadja nekem, amire annyira vágyom... A ajka ekkor megállt a combom felső részén, és kezével gyengéden simogatta a bal szárnyam érzékeny belső oldalát.

Rekedt kiáltással értem el a csúcsra. Olyan érzésem volt, mintha el hagynám a testemet, mintha szabadon, boldogan lebegnék időben és térben. Ahogy a reszketés, remegés elcsitult, és a csillagok elhalványultak a szemem előtt, olyan fáradtság lett úrrá rajtam, amit végtelennek és olyan mélynek éreztem, mint a bennünket összekötő kapcsolatot Rhysszel. Rhys mindenhol kényeztetett, és összecsukta a szárnyaimat, hogy szorosan mellém tudjon feküdni.

Nagyon élveztem – motyogta a fülembe.

Hátulról éreztem, milyen tettre kész és kemény, de amikor utána akartam nyúlni, megszorított.

- Aludj, Feyre! - utasított.

A kezemet az alkarjára tettem, élveztem a kemény izmokat a puha bőre alatt, a fejem a mellkasára tettem, és álmosan ezt

mondtam:

- Bárcsak minden napot így tölthetnék veled! A szemem becsukódott. – Csak ketten, te meg én.
 - Így lesz. Puszit nyomott a hajamra. Megígérem.

30. FEJEZET

MÁSNAP ANNYIRA KI VOLTAM ÜTVE, hogy üzentem Cassiannek és Azrielnek, hogy nem tudok edzeni. Egyikükkel sem. Ez hiba volt, mert nem sokkal később mindketten felbukkantak a városi házunkban. Cassian mindenáron tudni akarta, mi az ördög van velem, Azriel pedig kenőcsöt hozott a hátfájásomra.

Azrielnek megköszöntem a krémet, Cassiant pedig megkértem, hogy törődjön a maga dolgával, és vigye el Nestát a Szelek házába,

A nővérem semmi olyasmit nem talált a könyvekben, ami a fallal kapcsolatban a segítségünkre lehetett volna, és jó ötletnek tűnt, hogy mutassuk meg neki a könyvtárat a Szelek házában. Lucien reggeli után elment egy másik könyvtárba a város túlsó végébe, ott akart kutatni, amiért nagyon hálás voltam neki. Lelkiismeret-furdalásom volt viszont amiatt, hogy még mindig nem mutattam meg neki a várost, de úgy tűnt, hogy sokkal jobban szeretné önállóan felfedezni.

A két illír bedugta a fejét az ebédlőbe, hogy üdvözöljék a nővéreimet, akik még a reggelizőasztalnál ültek. Nesta világosszürke, Elain halvány rózsaszín ruhát viselt.

A férfiak szeme felcsillant. Azriel meghajolt, Cassian az

ebédlőasztalhoz lopakodott, és Nesta válla felett elvett egy muffint a kosárból.

– Jó reggelt, Nesta – mondta tele szájjal. – Szia, Elain.

Nestán látszott, mennyire ideges lett, de Elain csak pislogva nézett fel Cassianre.

- Szétszaggatta a szárnyaidat és összetörte a csontjaidat.

Akaratlanul is felidéződtek bennem Cassian kiáltásai, és lelki szemeim előtt újra láttam, ahogy szerteszét spriccel a vére.

- Azért ennél több kell, ha meg akar ölni mondta Cassian mosolyogva, de a szeméből nem sugárzott derű.
 - Nem. ebben tévedsz mondta Elain.

Cassian a homlokát ráncolta. Én két kézzel végigsimítottam az arcomat, odamentem Elainhez, és megérintettem csontos vállát.

- Kimenjünk a kertbe? Nagyon szépen fejlődnek a fűszernövényeid, amiket ültettél.
- Kikísérem mondta Azriel, és odalépett az asztalhoz. Elain szótlanul felállt. Azriel körül nem volt egy árnyék se, semmilyen sötétség, sem a válla, sem a kezei körül.

Nesta csak szótlanul figyelte őket. Elain elfogadta a kinyújtott kezet, és követte Azrielt.

Cassian megette a muffinját, és lenyalta az ujjait. Nesta a szeme sarkából figyelte őt is. Cassian vigyorgott, mintha ő is tisztában lett volna ezzel.

- Felkészültél a repülésre, Nestikém?
- Ne szólíts így!

Ezt nem kellett volna mondania, mert Cassian szeme felcsillant a harci kedvtől.

Én gondolatutazással repültem a Szelek háza fölé, és vihogva készültem a leszállásra.

Nestának más se hiányzott, mint hogy Cassian karjában kelljen utaznia.

Szerencsére nem volt szemtanúja szánalmas földet érésemnek a teraszon, és mire Cassian sötét figurája megjelent az égbolton, és Nesta bronzszőke haja megcsillant a napon, én már a kosz nagyját letöröltem magamról.

Cassian óvatosan tette le a szélben kipirult nővéremet. Nesta egy pillantásra se méltatta, egyenesen az üvegajtó felé vonult.

- Szívesen kiabálta utána Cassian. Volt némi él abban, ahogy mondta. A kezét ökölbe szorította, de aztán kiengedte, mintha Nesta érintését akarná lerázni a tenyeréről.
- Köszönöm mondtam, de Cassian szó nélkül kilőtt, és eltűnt a felhők között.

Az épület alatt a könyvtárban sötét volt és csend. Az ajtók kinyíltak előttünk, mint amikor Rhysszel jártunk itt.

Nesta szótlanul vette szemügyre a polcokat, a halmokban álló könyveket és a kis zugokat, miközben felkísértem arra a szintre, ahol Clotho a könyveket találta. Megmutattam neki az olvasósarkot, ahol dolgoztam, és az íróasztalra mutattam.

- Tudom, hogy Cassian az agyadra megy, *de* én is kíváncsi vagyok. *Honnan* tudod, pontosan mit kell keresned a fallal kapcsolatban?

Nesta végighúzta az ujját az íróasztal falapján.

- Tudom, és kész.
- De honnan?
- Sejtelmem sincs róla. Amren szerint arra kell figyelnem, hogy az Információ... megfelelőnek tűnjön. És ez valószínűleg félelmet keltett benne. Le is nyűgözte, de félt is. És ezt nem rosszindulatból hallgatta el Cassian elől, hanem azért, mert nem akarta feltárni a sérülékenységét. Hogy most nem ura a helyzetnek.

Nem kérdezősködtem tovább, ellenben egy ideig figyeltem őt. Nem tudtam, hogy kérdezzem meg, jól van-e, tudok-e neki segíteni. Soha nem voltam gyöngéd vele, nem öleltem vagy pusziltam meg. Nem tudtam, hol kezdjem, így egyszerűen csak ennyit mondtam:

 Rhys csinált nekem egy listát. Szerintem néhány szinttel lejjebb vannak még könyvek az Üstről és a falról. Megvárhatsz itt, vagy... - Segítek neked keresni.

Szótlanul ereszkedtünk lefelé. A papírzörgés és a papnői palástok suhogása volt itt lent az egyetlen zaj. Halkan elmagyaráztam Nestának, kik a papnők, és miért élnek itt lent. Elmondtam neki, hogy Rhysszel mi mindenkinek menedéket nyújtunk, aki Velarisbe jön. Nesta hallgatott. Minél mélyebbre jutottunk, a fekete gödör tőlünk jobbra egyre sűrűbbnek és sötétebbnek tűnt.

Egyszer csak egy alagútnál álltunk, ami a hegybe vezetett. Miközben mentünk, tündérfények lobbantak fel üveggömbökben a Falaknál Nesta a polcokat mustrálta. Én kicsit lassabban haladtam, mint ő, mert én elolvastam a címeket, ő csak az ösztöneire hagyatkozott.

- Nem tudtam, hogy nem tudtál olvasni mondta Nesta, és meg állt egy részleg előtt, én pedig hangtalanul formáltam a betűket. – Nem tudtam, meddig jutottál az iskolában. Azt hittem, hogy ugyanolyan jól tudsz olvasni, mint mi.
 - Pedig nem tudtam.
 - Miért nem kértél meg minket, hogy tanítsunk meg?

Az ujjaimmal végigsimítottam néhány könyv gerincét.

- Mert nem hittem, hogy segítenél nekem.

Nesta összerezzent, mintha megütöttem volna. A tekintete is hideg lett. Levett egy könyvet a polcról.

Amren mondta, hogy Rhys tanított meg téged olvasni.

Elvörösödtem.

Így van. – És itt, mélyen a föld alatt, ahol a sötétség volt egyetlen társaságunk, megkérdeztem: – Miért löksz el mindenkit magadtól, Elainen kívül? *Miért löktél engem is mindig el magadtól?*

A tekintetében valami megvillant. Nagyot nyelt, aztán egy másodpercre becsukta a szemét, és vett egy mély levegőt.

– Mert... – A szavak benne ragadtak.

Mind a ketten megéreztük, egyszerre.

Rengést, reszketést, mintha valaki mindent arrébb húzott volna, valaki egy zsinóron megrántott volna mindent.

Visszanéztünk a megvilágított úton, amerről jöttünk, bele a sötétségbe. A falakon a tündérfények felvillantak és kihunytak. Egyik a másik után. A sötétség egyre közelebb jött.

Nálam pedig csak egy illír kés volt.

- Mi ez az egész? suttogta Nesta.
- Rohanj! nyögtem ki.

Nem hagytam időt a tiltakozásra, megfogtam a könyökét, és elkezdtünk rohanni a könyvkupacok között. Tündérfények villantak fel közben, de aztán kihunytak, mintha a sötétség nyelte volna el őket, ahogy utánunk nyúlt.

Rhys.

Semmi.

Lehet, hogy a védőpajzsok itt is olyan erősek, mint a börtön körül, és innen sem jut ki semmi a külvilágra?

Előttünk fal emelkedett, balra felfelé vezetett az út, jobbra lefelé. A sötétség felülről áramlott ránk. A jobbra terjengő félhomály valahogy kevésbé tűnt zártnak, mintha valami frissesség áramlott volna onnan.

Jobbra fordultam.

 Gyorsabban! – hajszoltam Nestát. Ha azt, ami üldöz bennünket, a mélybe tudnánk csalni, akkor talán le tudjuk rövidíteni az utat a gödrön keresztül. Aztán pedig gondolatutazással...

Gondolatutazás. Akár *most* is lehetséges. Karon ragadtam Nestát.

Mögöttünk mintegy megtorpant a sötétség, és két főtündér lépett elő belőle. Férfiak, egy sötét hajú és egy tejfölszőke. Szürke zakót viseltek, amit csontfehér hímzés díszített.

Ismertem a jobb vállukon lévő címert és ezt a halott tekintete. Hybern. *Eljöttek*.

Nem voltam elég fürge, és az egyik valamit az arcunkba fújt. Ahogy a kék por a szemembe, orromba és számba jutott, a mágiám kihunyt.

Nesta köhécselése jelezte, hogy ő is ugyanígy érzi magát. Férfi

figyelme rá irányult, miközben én könnyezve hátrafelé botorkáltam és köpdöstem a vérárnyékport.

Elkaptam Nesta karját, és megpróbáltam gondolatutazással lelépni, de nem történt semmi.

A férfiak mögött egy elfátyolozott papnő összeesett.

Nagyon egyszerűen bejutottunk a tudatába, miután mesterünk becsempészett bennünket a védőpajzsokon – mondta a sötét hajú.
Tudósoknak adtuk ki magunkat, azt mondtuk, hogy téged keresünk. De, úgy tűnik, hogy te gyorsabban megtaláltál minket. – A nővéremhez beszéltek

Nesta krétafehér volt, a tekintetéből viszont teljesen hiányzott a félelem

- Kik vagytok?

A világos hajú széles vigyort villantott, és mind a ketten elindultak, felénk.

 A király varjai vagyunk. Az ő messzire látó szeme és messzire elérő karma. Azért jöttünk, hogy visszavigyünk téged hozzá.

A király az ő uruk. Te jó Anya! A király... Vajon ő is itt járt? Velarisben?

Rhys! – ordítottam a kötelékünkön keresztül, és mentális ökleimmel dörömböltem. Sokszor. *Rhys!*

Semmi.

Nesta szaporábban vette a levegőt. A férfiak oldalán kardok lógtak Válluk széles, karjuk izmos.

- Nem viszitek őt sehova mondtam, és előhúztam a késem. Hogy csinálta ezt a király? Hogy tudott észrevétlenül bejutni és a védőpajzsainkon behatolni? És ha itt járt Velarisben... Feltámadt bennem a pánik, és küzdöttem magamban a rémülettel. A gondolattal, mire lenne Hybern királya képes, láthatatlanul, rejtve...
- Te a ráadás vagy mondta a fekete hajú. A nővéredet viszont feltétlenül magunkkal kell vinnünk. – Szélesen vigyorgott, és kivillantotta hófehér fogait. – Valamit elraboltál az Üsttől,

kislány. És a király ezt vissza akarja kapni.

Ezért nem képes tehát az Üst a fal ledöntésére. Nem azért, mert erőt kellene gyűjtenie, hanem azért, mert Nesta túl sok mágiát rabolt el tőle.

31. FEJEZET

VILLÁMGYORSAN FELMÉRTEM AZ ESÉLYEIMET.

Afelől kétségeim voltak, hogy a király varjai ostobán addig cseverésznének, míg visszanyerem az erőmet. És ha a király tényleg itt van, akkor muszáj a többieket értesítenem. *Azonnal*.

Három lehetőség állt előttem.

Közelharcot kezdeményezek úgy, hogy mindössze egy kés van nálám, náluk két-két kard, és a testfelépítésük alapján látszott, hogy bánni is tudnak velük.

Megpróbálhatunk elmenekülni, kijutni a könyvtárból, de ezzel lehet, hogy kockára tesszük a felettünk lévő szinteken a papnők életét.

Vagy...

- Ha azt akarja a király, amit elvettem az Üsttől, akkor jöjjön el maga érte – szólalt meg Nesta.
- Túlságosan elfoglalt búgta a világos hajú, és újabb lépést araszolt előre.
 - Nektek viszont úgy tűnik, tengernyi időtök van.

Megfogtam Nesta kezét, ő rám nézett. Bízz bennem, próbáltam sugalltam a tekintetemmel.

Megértette, és alig észrevehetően bólintott.

Súlyos hibát követtetek el azzal, hogy idejöttetek – mondtam a varjaknak. – *A házamba*.

Gúnyosan felröhögtek.

Gúnyosan visszamosolyogtam, és így szóltam:

- Nemsokára véres cafatok lesznek belőletek.

Ekkor rohanni kezdtem, Nestát magam után rántva. Nem felfelé, hanem lefelé, a gödör örök sötétsége felé, a könyvtár szívébe. Az ott leskelődő iszonyat karjaiba.

Mélyebbre, egyre mélyebbre, körbe-körbe.

Polcok, papírok, bútorok, sötétség, nedvesség, penészszag... A levegő sűrűbb lett, a félhomály harmatként rakódott a bőrömre. Nesta hörögve lélegzett, a szoknyája minden lépésnél zörgött. Időt kellett nyernünk, a papnők biztosan értesítik Rhyst.

De az is lehet, hogy a következő percben már késő lesz.

Nem volt választásunk, egyáltalán nem volt.

Előttünk kialudtak a tündérfények. Halk, kegyetlen vihogás birizgálta a tarkónkat.

- Nem könnyű sötétben tájékozódni.
- Ne állj meg! ziháltam Nestának, és még mélyebbre vonszoltam magunkat a sötétben.

Ekkor fültépően magas hang hallatszott, mintha karmok karcolták volna a követ.

- Tudjátok, mi történt velük? A királynőkkel? károgta az egyik varjú gúnyosan.
 - Fuss! lihegtem Nestának, a kezemmel a falat tapogatva.

Nemsokára leérünk az aljára, és megtudjuk, mi olyan szörnyű ott, hogy Cassian se beszél róla. Az is ki fog derülni, mi a rosszabb, a varjak vagy az.

 A legfiatalabb, a nyúzott képű ment először az Üstbe. A többieket szinte eltaposta igyekezetében, hogy ő lehessen az első, miután látta, ami veled és a nővéreddel történt. – Ne állj meg! – könyörögtem Nestának, mert megbotlott. – Ha elesnék, te akkor is *rohanj* tovább, érted?

Újra megnyikordult a kő a hegyes karmok alatt.

 De az Üst... nos, az Üst azonnal észlelte, hogy elvettek tőle valamit Az Üst nem érez, de ezt érzékelte. Nagyon... mérges lett. És amikor a fiatal királynő beszállt az Üstbe...

A varjak röhögtek. Az út hirtelen vízszintessé vált. Leértünk a könyvtár aljára.

 Ó, halhatatlan lett! Tündér! De mivel az Üsttől elvettek valamit ezért ő azt vette el a királynőtől, ami annak a legfontosabb volt: A fiatalságát. – Vihogás. – Az Üstbe egy fiatal nő lépett be, és egy vén szipirtyó kászálódott ki belőle.

Emlékeim útvesztőjében Elain hangja csendült fel: Fiatal kezeket láttam, de már ráncosak voltak.

– A többi királynő ezután már rettegett. És a legfiatalabb. |Jaj Nesta Archeron, hallanod kellett volna őt, miket mondott! Mit csinál veled, ha Hybern elvégzi a dolgát...

Ikervarjak jönnek.

Elain mindent tudott. Mindent *látott*. És megpróbált bennünk figyelmeztetni.

Itt lent ősrégi könyvek álltak magas halmokban. Nem láttam, vagy érzékeltem őket, mert, ahogy vaktában rohantunk, folyton beleütköztünk a könyvek kemény sarkába. Hol van már... hol van már...

Egyre mélyebbre rohantunk a sötétségben.

Kezdem unni ezt az üldözősdit – szólt az egyik varjú. –
 Urunk vár már benneteket.

Hangosan fújtattam, és úgy beszéltem, hogy halljanak:

– Meg vagyok lepve, hogy a király egyáltalán össze tudott gyűjteni elég erőt a védővarázslat megtöréséhez. Tényleg mágikus tárgyakra van szüksége, hogy azok oldják meg helyette a munkát?

A másik varjú sziszegett, és a kaparászás is felhangosodott.

 Szerinted Amarantha kinek a varázskönyvét lopta el évtizedekkel ezelőtt? Na? És kinek az ötlete volt, hogy a Tavasz udvarában a tündérek pofikájára rátapadjanak azok az álarcok, büntetésül azért, mert a főurat támogatták? Ma is csak egy picike varázslat kellett ahhoz, hogy n kitoljunk a védővarázslatotokon. Sajnos csak egyszer használható.

Pislákoló fényforrásra lettem figyelmes, de messze volt, és jóval felettünk.

- A fény felé menj! hörögtem Nestának. Feltartóztatom őket.
 - Nem megyek!
- Ne kezdj el itt nekem hősködni! károgta az egyik varjú, amelyik hallotta, hogy sugdolózunk. – Úgyis elkapunk benneteket!

Kifutottunk az időből, végünk.

- Rohanj! - súgtam. - Kérlek!

Nesta tétovázott.

- Kérlek!- könyörögtem. A hangom is elment.

A nővérem megszorította a kezemet, vettem egy levegőt, és a következőben Nesta már a gödör közepe felé, a fény felé vetette magát.

– Mi a... – szólt az egyik varjú, de én ebben a pillanatban lecsaptam. Minden csontom ropogott, rávetettem magam ugyanis egy hatalmas könyvhalomra. Még egyre. És egy újabbra.

Megingott és eldőlt. Még egy kupac, majd még egy. Elzárta Nesta felé az utat. És magam elől is a menekülés útját. Fa nyikorgott és tört. Könyvek omlottak a kőpadlóra. Előttem pedig...

A falat tapogatva egyre beljebb jutottam a gödörbe. A mágiám ekkor finoman mocorogni kezdett az ereimben.

 Akkor is elkapjuk Nestát, ne aggódj! – gúnyolódott az egyik varjú – Nem szabad a nővéreket elválasztani egymástól.

Hol vagy, hol vagy, hol vagy...

Csak akkor vettem észre a falat, amikor arccal nekimentem. Vakon tapogatózva lyukat, sarkot kerestem... De a fal folytatódott. Zsákutca.

– Innen már nincs tovább, hölgyem – mondta az egyik varjú.

Mentem tovább összeszorított foggal, és a mágiámat ráncigáltam, ami dermedten lapult a bensőmben. Még egy szikrányit sem tudtam kipréselni, ami legalább mutatta volna az utat, hol vagyok... Vannak-e előttem lyukak.

A rettegéstől majdnem lebénultam. Nem. Tovább! Menj előre!

Kinyújtottam a kezem, kapaszkodót, polcot kerestem. Bár az ember aligha állítana könyvespolcot egy tátongó lyuk mellé.

Csak a levegőt éreztem, a sötétség szivárgott ujjaim közé.

Megbotlottam, és ekkor bőrt éreztem. Kemény könyvgerinceket tapintottam, és a megkönnyebbüléstől majdnem elsírtam magam. A könyvek mentőkötélnek tűntek egy tomboló óceánban.

A könyveket tapogatva rohantam tovább, de azok hamarosan eltűntek, és megint vakon botorkáltam a sötétben, aztán újabb polcot érétem, és abba kapaszkodva húztam magam tovább. A varjak dühösen káromkodtak, és ezzel elárulták, hogy elveszítettek engem. Egy pillanatra.

Háttal a könyveknek támaszkodtam, így araszoltam előre, és annyira lenyugtattam kapkodó légzésemet, hogy alig lehetett hallani.

- Kérlek pihegtem alig hallhatóan a sötétbe –, kérlek, segíts!
 A távolban dörgés rázta meg a talajt.
- Éjszaka királynője énekelte az egyik varjú gúnyosan. Milyen ketrecet építtessen neked a király?

Belehalok a félelembe, belehalok.

Te vagy a királynő? – susogta egy hang a fülembe.

A hang egyszerre volt fiatal és idős, visszataszító és csodaszép.

- I-igen - suttogtam.

Nem érzékeltem másik testet, fizikai jelenlétet, de azt éreztem... hogy van mögöttem valami. A hátamat a polcnak préselve is éreztem. Mögöttem, mellettem, körülöttem. Mint egy halotti leplet.

 Érezzük a szagod – mondták a varjak. – A párod tombolni fog, ha megtudja, hogy elraboltunk. Kérlek – lihegtem a mögöttem, felettem, körülöttem lévő dolognak.

Mit adsz érte cserébe?

Veszélyes kérdés. Alis még Hegyalján figyelmeztetett, hogy ne kössek senkivel üzletet. De az Amaranthával kötött alku mentett meg minket és juttatott el Rhyshez.

- Mit akarsz?

Az egyik varjú felfigyelt valamire.

– Kivel beszél?

A kő és a szél mindent hall, mindent elmond. Azt mondták nekem, hogy szabadon akarod engedni a Csontfaragót, meg akarsz állapodni vele.

Újra kapkodva, nehezen vettem a levegőt.

– És neked mi közöd ehhez?

Ismertem őt egykor, régen. Amikor még nem népesítette be oly sok élőlény a földet.

A varjak egészen közel kerültek.

- Mit motyog ez a némber? sziszegte az egyikük.
- Ismer vajon varázsigéket, mint urunk és parancsolónk?
- Mit kérsz tőlem? súgtam a mögöttem lesben álló sötétségnek.

A varjak léptei egyre közeledtek. Olyan húszlábnyira lehettek tőlem.

– Kivel beszélsz? – tudakolta erőszakosan az egyik.

Társaságot. Küldj valakit, hogy legyen társaságom!

Meg akarod enni őt? – bukott ki belőlem a kérdés.

Beleborzongtam a fülemben felcsendülő nevetésbe.

Azt akarom, hogy meséljen nekem az életről.

Megmoccant előttem a levegő. A hyberni varjak megtaláltak.

- Itt vagy hát vihogott az egyik.
- Megegyeztünk súgtam. Bizsergett az alkarom. A lény pedig mögöttem... éreztem, hogy mosolyog.
 - Megöljem őket?
 - Légy..szi.

Valami megvillant előttem, a tündérfényre hirtelen pislognom kellett. Avarjak már nyújtották felém a karjukat. Mohó pillantásuk rám szegeződött és a vállamra siklott. A fejemre. Csupasz félelem jelent meg az arcukon, amikor meglátták, mi van mellettem.

Csukd be a szemed, suttogta a lény a fülembe.

Reszketve engedelmeskedtem.

Kiabálást hallottam. Éles sikolyokat, könyörgést. Csontropogást. Valami folyadék spriccelt a levegőbe, mintha eső lett volna, ruhák szakadtak. Kiabálás, *visítás*...

Olyan erővel préseltem össze a szemem, hogy belefájdult. Reszkettem.

Aztán meleg, durva kezeket éreztem, elráncigáltak innen, és Cassian hangját hallottam.

– Ne nézz oda! Ne nyisd ki a szemed!

Nem néztem oda, hagytam, hogy vezessen, és egyből megéreztem Rhyst. Az egész hegy beleremegett, amikor földet ért a gödör alján. Csak ekkor nyitottam ki a szemem. Rhys felénk viharzott. Éjszaka vette körül, az arcán olyan harag...

- Hozd ki őket! - utasította Cassiant.

Mögöttünk folytatódott a kiabálás.

Oda akartam rohanni Rhyshez, de eltűnt egy sötét felhőben.

El akarta rejteni, amit látott.

A kiáltozás hirtelen megszakadt.

Az ijesztő csendben Cassian magával vonszolt a gödör félhomályos részébe. Ott állt Nesta, a karjait maga köré fonta, a szemét tágra nyitotta. Cassian felé nyújtotta a kezét. Nesta úgy lépett közelebb, mint aki transzban van. Cassian átkarolta a derekunkat. A szifonjai felvillantak, és a félhomályt kékesvörös fénnyel töltötték be.

Kilőttünk a magasba. Pontosan abban a pillanatban, amikor a kiáltozás újrakezdődött.

32. FEJEZET

A FENTI KÖNYVTÁRSZOBÁBAN CASSIAN egy-egy pohár konyakkal kínált bennünket. Nagy pohárral.

Nesta egy fotelban ült, és egyszerre felhajtotta az egészet. Én vele szemben foglaltam helyet, ittam egy kortyot, beleborzongtam, és le akartam tenni a poharat a kis asztalra magam mellett.

- Idd ki az egészet! utasított Cassian. Dühe nem nekem szólt, hanem annak, ami lent történt a hegy gyomrában.
- Megsérültél? kérdezett Cassian. Röviden, keményen beszélt.

A fejemet ráztam.

Az, hogy Nestát nem kérdezte, azt jelentette, hogy a nővéremet előttem találta meg, és korábban megbizonyosodott róla, hogy jól van.

- A király... itt van a városban? kérdeztem Cassiant.
- Semmi nyoma. Az arcán megrándult egy izom.

Szótlanul ültünk, míg Rhys meg nem jelent az ajtóban. Árnyékok követték, ahogy belépett. A keze tiszta vér volt, rubinvörösen csillogott a délelőtti napsütésben. Mintha csupasz kézzel ásta volna bele magát a testükbe. A tekintete üveges volt a jéghideg haragtól. A bal karomra nézett, koszos ingujjam fel volt hajtva, és egy tetoválás volt rajta, olyan volt, mint egy keskeny vas karkötő.

Az udvaromban az a szokás, hogy a megállapodásokat örökre beleégetjük a felek bőrébe, mondta Rhys még régen Hegyalján.

- Mit adtál neki? A Rémálmok udvarában szokásos hangján beszélt.
- Ó... társaságot akart, olyasvalakit, aki az életről mesél neki.
 Belementem.
 - Magadat ajánlottad fel?
- Nem. Kiittam a poharat, olyan hangon beszélt, olyan jéghideg volt az arca. Valakit kért, és azt sem pontosította, mikorra. Fintorogva néztem a karomon lévő fekete, ujjszélességű csíkot. Csak két kis szünet szakította meg a vonalat. Fel akartam állni, oda akartam menni Rhyshez, meg akartam fogni véres kezét. De a térdem még most is annyira remegett, hogy nem tudtam megmozdulni.
 - A király varjainak végük?
- Már majdnem halottak voltak, amikor megérkeztem. A lény eleget hagyott nekem a tudatukból ahhoz, hogy belenézzek, utána pedig befejeztem, amit elkezdett.

Cassian kőkemény tekintete Rhys véres kezéről jéghideg szeme felé vándorolt.

A párom Nesta felé fordult.

- Hybern királya azért akar elkapni, mert elloptál valamit az Üsttől. A királynők pedig bosszúból akarják a halálodat, mert elvetted előlük a halhatatlanná válás lehetőségét.
 - Tudom mondta Nesta rekedt hangon.
 - Mit loptál el?
 - Nem tudom suttogta. Még Amren sem tud rájönni.

Rhys meredten nézett rá, de Nesta rám szegezte a tekintetét: tele volt félelemmel, megbánással és még valamivel.

- Arra kértél, hogy meneküljek.
- A nővérem vagy vágtam rá. Nesta is megpróbált egyszer

átkelni a falon, mert meg akart keresni.

- Elain... szólt tétovázva Nesta.
- Elain jól van mondta Rhys. Azriel a városi házunkban járt. Lucien is befutott időközben, és Mor is hamarosan odaér. Tudják, mi történt

A nővérem a támlának döntötte a fejét, és próbált ellazulni.

Rhysre néztem.

- Hybern újra bejutott Velarisbe.
- A rohadék elsajátította az efemerális varázslatot.
- Az efemerális varázslatot?
- Igen, és elképesztő ereje van. Csak egyszer lehet felhasználni, de akkor átütő a hatása. A legtöbb védőpajzson képes áthatolni. Kivárja a legmegfelelőbb pillanatot.
 - És mi van a védőpajzsainkkal?
- Amren próbálja megerősíteni és az ilyen varázslatokkal szemben ellenállóvá tenni őket. Aztán átfésüli a várost, hátha a király további segítőire bukkan.

Rhys hideg haragja mélyén olyan élességet éreztem, amire felkaptam a fejem. *Mi a baj?*

- Hogy mi a baj? ismételte meg a kérdést hangosan. Ez a söpredék behatol a házamba, és megfenyegeti a páromat. A védőpajzsok csődöt mondanak, emiatt neked azzal a cuccal lent alkut kell kötnöd, hogy mentsd az irhád. Ez a baj!
 - Nyugodj meg! kértem halkan.

A tekintete a tenger felett dúló villámokra emlékeztetett, de vett egy mély levegőt, és az orrán kifújta. A válla kissé elernyedt.

- Láttad azt a valamit ott lent?
- Semmi kedvem nem volt megnézni felelte. Csak akkor nyitottam ki a szemem, amikor a katonák testétől hátrébb vonult.

Cassian arca elszürkült. Látta már egyszer, és most újra, de nem szólt semmit.

Igen, a király áthatolt a védővarázslatunkon – mondtam
 Rhysnek. – Nagy pácba kerültünk, de nem sérültünk meg, és a varjak szolgáltak pár fontos információval.

Hanyag volt. Tudtam, hogy Rhys hanyagul cselekedett. A katonákat máskor életben hagyta volna, és átadja őket Azrielnek kihallgatásra. Ezúttal azonban gyorsan és brutálisan kivégezte őket. Attornál nagyobb visszafogottságot tanúsított.

Most már tudjuk, hogy az Üst miért nem működik rendesen – folytattam.
 Emellett azt is megtudtuk, hogy a királynak miért fontosabb Nesta még nálam is.

Rhys eltöprengett.

Hybern bepillantást engedett a kártyáiba. Valamennyi kétsége mégiscsak van a győzelmét illetően, ha ezt a kockázatot bevállalta.

Nesta úgy nézett ki, mint akinek hányingere van. Cassian szó nélkül töltött a poharába.

Honnan tudtad, hogy bajban vagyunk? – fordultam Cassianhez.

Rhys felelt.

 Clothótól. A könyvtárban működik egy mágikus riasztórendszer. Azt hozta működésbe, és a hívást mindannyian megkaptuk. Cassian ért elsőként a helyszínre.

Kíváncsi voltam, mi történt abban a pillanatban, amikor Cassian megtalálta a nővéremet. Rhys meg is válaszolta a kérdésem, mert olvasott a gondolataimban, és megmutatta, amit Cassian látni engedett neki.

Pánikon és dühön kívül nem éreztem semmi mást, amikor belelöttem a sötétség szívébe, és kerestem azt az ősi iszonyatot, amit egyszer már megpillantottam és soha többé nem tudtam elfelejteni.

Nesta volt ott, és Feyre.

Először Nestát láttam meg.

A félelemtől tágra nyílt szemekkel botladozott kifelé a sötétből. Amikor megláttam, a legszívesebben ott helyben kinyírtam volna valakit. Alig kaptam levegőt... Nesta olyan hangot adott ki magából, mint egy sebzett állat, amikor olyan keményen értem főidet, hogy minden csontom beleroppant. Odabotorkált hozzám, a ruhája gyűrött volt, koszos, a karját felém nyújtotta. Megfogtam és a karomba vettem.

A bőrruhámba kapaszkodott.

 Feyre – zihálta, és a szabadon maradt kezével hátrafelé mutatott. A másikkal engem ráncigált. Annyi erő volt benne, ebben a szép, karcsú testben! – Hybem.

Ennyit elég volt tudnom. Kivontam a kardom, ekkor pedig megjelent Rhys is, olyan lendülettel, mint egy kitörő vulkán. A kiáltásokat követtem, és berohantam a sötétbe...

Visszavonultam, mert nem akartam ennél többet látni. Nem akartam többet tudni arról, amit Cassian a gödörben átélt.

Rhys odajött hozzám, meg akarta simogatni a hajamat, de ránézett alvadt vérrel borított ujjaira, és megtorpant. A bal karomon lévő tetoválást vette szemügyre.

- Amíg ezt a valamit nem kell meghívnom vacsorára, addig kibírom a látványt, együtt tudok élni vele.
 - Együtt tudsz élni vele? kérdeztem felháborodva.

Halovány mosoly jelent meg az arcán.

– Legalább most már van egy megfelelő büntetésem a számodra, ha nem viselkedsz rendesen: lent a könyvtárban egy órán keresztül történeteket kell *mesélned* ennek a valaminek.

Nesta utálkozva grimaszolt, de Cassian elröhögte magát.

- Akkor már inkább vécét sikálnék.
- Úgy tűnik, a második találkozó már nem dúlt fel annyira, mint az első.
- Mert most nem próbált megenni.
 Az árnyékok mégis sötétebbek lettek a szeme körül, ami Rhys figyelmét sem kerülte el. Sóhajtott, és a főúri hanghordozásával szólalt meg:
- Hirdesd ki, hogy ma este mindenki maradjon otthon. Napnyugta után nem mehet ki gyerek az utcára. Holdkelte után egyik palota sem lesz nyitva. Következményekkel számolhat az, akit az utcán elkapnak.

- Miért? kérdeztem. A konyak égette a gyomromat.
 Rhys feszülten nézett az ablakon túl ragyogó városra.
- Mert Amren vadászni fog.

Elain a látványosan laza Mor mellé fészkelte már be magát a városi házunk nappalijában, amikor visszaértünk. Nesta azonnal faképnél hagyott engem, nagy léptekkel odament hozzájuk, és leült Elain másik oldalára. Csak ekkor nézett ránk, hogy mi miért maradtunk az előtérben. Mintha várt volna valamire.

Lucien az ablakban állva figyelte az utcát, de a jöttünkre felénk fordult. Az övén ott lógott a kardja és egy tőr. Az arcáról vad elszántság tükröződött, és hiányzott róla minden derű, melegség.

 Azriel a tetőn landolt, mindjárt jön – tájékoztatott bennünket Rhys, a nappali ajtófélfájának dőlt, és keresztbe tette a mellkasán a karját.

Azriel erre mintegy parancsra előlépett egy árnyékos zugból a lépcső mellől, és tetőtől talpig végigmért bennünket. A tekintete Rhys alvadt vérrel borított kezén állt meg.

Rhys egy kicsit hallgatott, majd megszólalt:

- A papnők a mai eseményekkel kapcsolatban titoktartási fogadalmat tesznek. Velaris lakóit pedig nem tájékoztatjuk arról, kikre vadászik Amren. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy a többi főúr tudomást szerezzen erről az egészről. Idegessé tenné őket... és elrontaná azt a képet, amit magunkról mutatni szeretnénk nekik.
- Velaris megtámadása már jelezte, mennyire sebezhetőek vagyunk – gondolkodtatott el bennünket Mor.
- Az a támadás rajtaütésszerű volt, és gyorsan léptünk mondta Cassian, és a szifonjai villogtak. Azriel gondoskodott róla, hogy a külvilág utána győztesként tekintsen ránk, akik képesek arra, hogy Hybern bármilyen támadását visszaverjék.
 - Amit ma is megtettünk vetettem fel.

– Most más a helyzet – tiltakozott Rhys. – Első alkalommal kivághattuk magunkat azzal, hogy sejtelmünk sem volt a támadásról. Most viszont úgy tűnhet, hogy nem voltunk kellőképp felkészülve. Nem kelthetünk ilyen benyomást. Úgy teszünk tehát, mintha nem történi volna semmi, és mindent úgy folytatunk, mint eddig.

Mor befészkelődött a párnák közé.

 Egy olyan háborút folytatunk, ahol Keiren kívül nincs más szövetségesünk.

Rhys éles pillantást vetett rá, de Elain szólalt meg halkan:

A királynő is eljöhetne.

Csend.

Elain az üres kandallóba bámult, de a tekintete a messzeségbe veszett.

- Milyen királynő? kérdezte Nesta fojtott hangon.
- Akit elátkoztak.
- Akit az Üst elátkozott magyaráztam Nestának, és arrébb álltam az ajtófélfától. – Aki elvesztette a fiatalságát, miután te... kijöttél az Üstből.
- Nem. Elain először rám nézett, aztán Nestára. Nem ő, hanem a másik.

Nesta szaggatottan levegőt vett, és valamit mondani akart Elainnek, de Azriel megelőzte. Az előtérből a nappaliba lépett, és halkan rákérdezett:

- Melyik másik?

Elain a homlokát ráncolta.

– Az a királynő, amelyiknek tűzből vannak a tollai.

Az Árnyénekes félrehajtotta a fejét.

Lucien Elainre szegezte a tekintetét, de a kérdését hozzám intézte.

- Mit csináljunk? Nem kellene neki...
- Kutya baja jelentette ki Azriel anélkül, hogy Lucienre nézett volna. Elain nyílt tekintettel meredt az Árnyénekesre.
 - Csak nem értjük őt mondta Az halkan, és aztán Elain felé

fordult. Látó vagy. Az Üst látóvá tett téged.

LÁTÓ.

A szó visszhangzott bennem.

Elain előre tudott mindent. *Figyelmeztette* Nestát a varjakra. Ez egy pillanatra nekem is beugrott, de a támadás zűrzavarában megfeledkeztem róla.

Elain Mor felé fordult, aki tágra nyílt szemekkel mustrálta őt.

– Tényleg? – kérdezte Elain.

Olyan *természetes* hangon kérdezte, hogy összeszorult tőle a szívem.

Mor a tekintetével a nővérem arcát pásztázta, miközben kutatta magában az igazságot. Végül halványan mosolygott, mintha a mágiája rátalált volna a rejtély megoldására. Lassan bólintott. Lucien leült egy székre az ablak elé, és a surrogó fémszemével tetőtől talpig végigmérte a nővéremet.

Ezek szerint tehát oka volt annak, miért csak Azriel vette komolyan Elaint. Az a férfi, aki olyan dolgokat hallott meg, amik mások előtt rejtve maradtak. Talán ő is hasonlókon ment keresztül, mint Elain, mielőtt felfogta, milyen képességgel rendelkezik.

Van még egy királynő? – kérdezte most Elaintől.

Elain kissé hunyorgott, mintha befelé kellene hallgatóznia... mintha lenne ott egy út, aminek a végén a helyes válasz található, bármennyire összezavarja és kínozza is ez őt.

- Igen.
- A hatodik királynő súgta Mor. Akiről az aranyhajú azt állította, hogy nem beteg...
- Azt is mondta, hogy ne higgyünk a többieknek tettem hozzá.

Ahogy kimondtam, úgy éreztem, mintha hátralépnék egy kép előtt, hogy egyben lássam az egészet. Közelről a szavak összefüggéstelennek, és zavarosnak tűntek, de távolabbról...

– Elloptál valamit az Üsttől – mondtam Nestának. – És ha az Üst esetleg Elainnek ajándékba adott valamit?

Nesta elsápadt.

- Mit?

Arckifejezése alapján Lucien is ezt a kérdést akarta feltenni.

Azriel viszont bólogatott.

Te tudtál a fiatal királynőről, aki hirtelen megöregedett – mondta Elainnek.

Elain tekintete kitisztult, mintha a *megértésünk* révén végre kiszabadult volna valamiféle ködből, homályból.

– A hatodik királynő életben van? – kérdezte Azriel. Ezúttal teljesen a szerepének megfelelően működött, a főúr főkémjeként, aki ellenségeket semmisített meg, és szövetségeseket szerzett.

Elain oldalra billentette a fejét, mintha a belső hangjára fülelne.

– Igen.

Lucien úgy meredt a nővéremre, mintha most látná őt életében először.

Rhysre pillantottam.

Lehetséges szövetséges?

Nem tudom, felelte. De ha a többiek elátkozták őt...

 Miféle átokkal átkozták meg? – kérdezte a párom, nem fejezve be a gondolatát. Elain ránézett, és kicsit újra magába fordult.

- Eladták őt... valami sötétnek... egy nagyhatalmú varázslónak.
- A fejét rázta. Nem látom ezt a varázslót, nem megy. Nem tudom, ki ő. Van egy ónixládája, ami mindennél fontosabb. De nem nekik, a lányoknak. A varázslónál még vannak más olyan lányok is, mint ő, de. nappal ő más alakban van, csak éjszaka emberi
 - Olyan madár, aminek tűzből vannak a tollai mondtam.
- Nappal tűzmadár mondta Rhys elgondolkodva. Éjszaka pedig nő. Ezek szerint a varázsló fogva tartja?

Elain a fejét rázta.

 Nem tudom. Hallom a lányt kiabálni. Dühében kiabál, hallatlan dühében.

Mor előrehajolt.

- Tudod, hogy a többi királynő miért átkozta és adta őt el?
 Elain az asztalt nézte.
- Nem. Az egész ködbe vész.

Rhys sóhajtott.

- És azt érzed, hol van?
- Van egy tó. Valahol... messze a kontinens belsejében, azt hiszem. Hegyek és ősi erdők között. – Elain nagyot nyelt. – A varázsló ott tartja őket fogya.
 - És a többi nő is olyan, mint ő?
- Igen is, meg nem is. A tollúk fehér, mint a hó. Ök siklanak a vízen, míg a tűzmadár a levegőbe repül, ha haragszik.
 - Mit tudunk a hatodik királynőről? kérdezte Mor Rhystől.
- Keveset felelt Azriel Rhys helyett. Fiatal, a húszas évei közepén járhat. A birodalma, Scythia a falnál található, keletre. A halandó birodalmak közül a legkisebb, ám kereskedelmi kapcsolatai kitűnőek, és a hadserege is kiválóan felszerelt. Vassának szólíttatja magát, de azt nem sikerült megtudnom, hogy mi a teljes neve.

Rhys eltöprengett.

- Jelentős fenyegetést jelenthetett a többi királynőnek, ha

ellene fordultak. És azt már tudjuk, mit akartak.

- Ha megtaláljuk Vassát vetettem közbe –, akkor ő segíthetne nekünk abban, hogy az embereket a magunk oldalára állítsuk, így lenne szövetségesünk a kontinensen is.
- Ha megtaláljuk ismételte meg Cassian, és Azriel mellé lépett. Az árnyai megrebbentek. – Hónapokba is beletelhet. Ne feledkezzünk meg arról se, hogy egy varázsló fogságában él. Róla nem tudunk semmit. Nem vállalhatunk ekkora kockázatot. Ennyi időnk sincsen. Először a főúri találkozóval kellene foglalkoznunk.
- De Vassával nagyon sokat nyerhetünk mondta Mor. Az is lehet, hogy van hadserege...
- Talán vágott közbe Cassian. De ki vezeti a hadsereget, ha a királynő el van átkozva? A királysága ráadásul nagyon messze is van. A halandók nem tudnak repülni, se gondolatutazni. Magad is tudod, milyen lassan mozognak, viszont amilyen gyorsan meghalnak...
 - Egy próbát akkor is megér mondta Mor durcásan.
- Rád itt van szükség mondta Cassian. Úgy tűnt, hogy Azriel is egyetért ezzel, de inkább hallgatott. A csatatéren van rád szükségem, nem a kontinens emberi felén bóklászva... És ha a királynők felajánlják a seregeiket Hybernnek, akkor ők pont ott lesznek közted és Vassa között.
 - Te nekem nem parancsolsz.
- Ő tényleg nem, de én igen mondta Rhys. Ne nézz így rám! Igaza van, itt van rád szükségünk, Mor.
- Scythia monda Mor elgondolkodva. Emlékszem rá.
 Lovas nemzet. A lovasszázaduk sokkal gyorsabban ideérhet, mint a gyalogcsapatok...
 - Nem. Rhys tekintete felvillant. A válasza végleges volt.
 Mor mégis tovább próbálkozott.
- Elain nem véletlenül látja ezeket a dolgokat. Igaza volt a királyinővel kapcsolatban is, aki megöregedett, és a varjak támadásáról is igazat mondott. Miért vannak ilyen látomásai? Miért hallja a királynőt? Ez biztos, hogy jelent valamit. Ha

figyelmen kívül hagyjuk, akkor azzal a saját pusztulásunkat idézhetjük elő.

Hallgatás. Végignéztem a társaimon. *Mindenkinek* megvan a feladata, csak nekem nincs.

Nagy levegőt vettem.

- Majd én elmegyek mondta Lucien nekünk, de nem vette le a tekintetét Elainről. Lucienre néztünk. Ő ekkor Rhys felé fordult.
- Majd én elmegyek ismételte meg, és felállt. Megkeresem a hatodik királynőt.

Mor mondani készült valamit, de aztán meggondolta magát.

- Miért éppen te találnád meg őt? kérdezte Rhys. A kérdés nem volt se gúnyos, se sértő, hanem teljesen tárgyilagos, ahogy egy parancsnok kérdez. Tudnia kellett, milyen képességekkel rendelkezik Lucien, hogy mérlegelni tudja a kockázatokat és az előnyöket.
- Ezzel a szememmel mondta Lucien, és a szemgödrében lévő fémberendezésre mutatott – olyan dolgokat is látok, amiket mások egészséges szemükkel nem. Varázslatot. szemfényvesztést és hasonlókat. így talán őt is megtalálom. – Elainre nézett, aki lesütötte a szemét. – Itt nem tudok mihez kezdeni magammal. Ha szükséges, persze harcolnék, de... – Komoran rám mosolygott. – Már nem tartozom az Ősz udvarához. És afelől is kétségeim vannak, hogy ott... vagyis a Tavasz udvarában még szívesen látnának. – Otthont akart mondani. – De képtelen vagyok ölbe tett kézzel ülni. A királynők és seregeik fenyegetést jelentenek. Hadd menjek én! Küldjétek engem a kontinensre! Meg fogom találni Vassát, és kiderítem, tud-e nekünk valahogy segíteni.
- Ehhez a halandók földjére is be kell merészkedned figyelmeztette Rhys. Senkit nem tudok nélkülözni most azért, hogy elkísérjen és megvédjen téged.
- Nincs is rá szükség. Egyedül gyorsabban tudok utazni.
 Felszegte az állát.
 Megtalálom őt. Elhozom a csapatait is, ha vannak. Vagy akár őt magát is, hogy a történetével meggyőzze a

halandókat.

A barátaim egymásra néztek.

- Nagyon veszélyes küldetés - mondta Mor.

Lucien kajánul elmosolyodott.

– Nagyszerű. Különben unalmas lenne.

Csak Cassian viszonozta a mosolyát.

- Szerzek neked pár illír fegyvert.

Elain ekkor nézett fel Lucienre, de nem adta semmilyen jelét annak, mit érez, vagy mit lát rajta.

Rhys előrelépett.

 Gondolatutazással a lehető legközelebb viszlek ahhoz a helyhez, ahol a keresést kezdeni akarod.
 Lucien az elmúlt időszakban számos órát töltött térképek tanulmányozásával.
 És köszönöm neked – tette hozzá a párom.

Lucien vállat vont, és ez a laza gesztus felbátorított engem is, hogy megkérdezzem:

- Biztos vagy benne, hogy menni akarsz?

Lucien Elainre nézett, akinek az arca nyugodt volt, az ujjaival a kanapé párnájának a hímzését simogatta.

– Igen. Segíteni szeretnék, mindegy, hogy hogyan.

Még Nesta is szokatlanul aggodalmasnak tűnt. Nem Lucien miatt, hanem a bizonytalanság miatt, ha Lucien megsérülne, vagy holtan hoznák vissza... Vajon ez hogyan hatna Elainre? És az, ha a lelki kötelékük megszakadna? Nem voltam képes belegondolni, hogy érezném magam hasonló esetben.

- Mikor akarsz indulni? kérdeztem.
- Holnap. Régen hallottam ilyen határozottnak. Elég időm van ma a felkészülésre. Holnap reggeli után elindulok. Azaz – és Rhys felé fordult –, ha neked ez így megfelel.

A párom legyintett.

- Ha neked megfelel, akkor nekem is, Lucien.

Megint csend lett. Ha Lucien megtalálná az eltűnt királynőt, és nem csak őt hozná el, hanem a katonáit is... Ha a segítségével meg tudnánk győzni a halandókat... Ha meg tudnám győzni a Csontfaragót arról, hogy harcoljon velünk anélkül, hogy használni kellene azt a borzalma–, tükröt... Ha...

Ennyivel már Hybern fölé tudnánk kerekedni? A kérdést a főúri találkozó fogja eldönteni.

Rhys a fejével intett Azrielnek, aki gyors biccentéssel eltűnt, valószínűleg Amren után indult.

 Derítsétek ki, hogy Keirt és a Sötétséghozókat is támadás érte-e! – parancsolta a párom Mornak és Cassiannek, mire ők is bólintottak és eltűntek.

Öten maradtunk a nővéreimmel, Rhysszel és Luciennel. A tekintetem Nestára siklott. Nesta felállt, és odajött hozzánk. Elindultunk hárman felfelé a lépcsőn, és kettesben hagytuk Lucient Elainnel.

Erőt kellett vennem magamon, hogy ne álljak meg fent a lépcső tetején, és ne hallgatózzak onnan. Már ha egyáltalán beszélgetni fognak.

Kézen fogtam Rhyst, összerezzentem, mert alvadt vérhez értem, és bekísértem a fürdőszobába.

Halk kattanással Nesta ajtaja is becsukódott.

Rhys némán figyelte, ahogy megtöltöm vízzel a kádat, és kiveszek egy rongyot a fal melletti szekrényből. Leültem a kád szélére, a kezemmel ellenőriztem a víz hőmérsékletét, aztán megütögettem magam mellett a kádat.

– Ülj ide!

Lehajtott fejjel szót fogadott.

Megfogtam a kezét, és a folyó víz alá tartottam. Bőréről vörösen folyt . véres víz, és egy tócsába gyűlt a kádban. Fogtam a rongyot, és finoman megtisztogattam az ujjait. Egyre több vér jött le róla. A víz felfröcskölt az ingujjára is, az nem is volt véres.

- Miért nem védted mágiával a kezed?
- Mert érezni akartam, ahogy az élet távozik belőlük.

Hideg kifejezéstelen volt a hangja.

A körmeit sikáltam, mert a vér a bőre és a körömágya közötti mélyedésbe ragadt. Aztán a félholdakat a körme alatt.

- Most miért más az egész? Ahhoz képest, amikor Attor támadott meg minket, vagy a hyberni katonák az erdőben, vagy Velaris megtámadásakor. Már korábban is láttam Rhyst nagyon dühösnek, de soha nem... vesztette el ennyire a fejét. Mintha egy jéghideg és mély szakadékba ugrott volna, és minden erkölcsi aggályt és könyörületességet hátra hagyott volna.
- Mi értelme van a hatalmamnak kérdezte –, ha még a legsebezhetőbbeket sem tudom megvédeni a városban? Ha még csak nem is észlelem a támadást, nem beszélve arról, hogy el sem tudom hárítani.
 - Még Azriel sem vette észre...
- A király egy ősrégi varázslatot használt fel, és a kapunkon sétált be. Ha nem... – A fejét rázta, én elengedtem a tiszta kezét, és fogtam a másikat. A víz újra vörösre színeződött. – Ha nem tudom a papnőket itt megvédeni, akkor hogy tudnám... – Nagyot nyelt. Gyengéden az álla alá tettem az ujjamat, és felemeltem a fejét. A valami Szomorúsággá, átalakult mássá. ieges harag kétségbeeséssé változott. – A papnők annyira sokat szenvedtek! Ma cserbenhagytam őket. Már nem fogják olyan biztonságban érezni magukat a könyvtárban. Ez volt az egyedüli olyan hely, ami csak az övék volt, ahol senki nem tudta őket bántani, Hybern ma megfosztotta őket ettől.

Nem csak a papnőket, Rhyst is. Ő is azért járt a könyvtárba, hogy nyugalomra, békére leljen.

- Talán ez a büntetés azért mondta –, hogy én is megfosztottam Mort Velaristól, amikor engedélyt adtam Keirnek arra, hogy beléphessen a városba.
- Nem szabad így gondolkodnod, ez nem vezet sehová. Elkészültem a másik kezével, kimostam a rongyot, és letörölgettem vele a tarkóját és a halántékát. Gyengéden belemasszíroztam a meleget, nem a bőrét akartam tisztítani, hanem el akartam őt lazítani.
- Az alkud miatt nem haragszom mondta, és becsukta a szemét, amikor a homlokát törölgettem. – Ha emiatt aggódnál.

- Nem aggódtam emiatt.

Kinyitotta a szemét, mintha hallotta volna a mosolyt a hangomból, és nézte, hogy a rongyot a vízbe dobom, az nagyot csobban, és elzárom a vizet.

Nézte, ahogy az arcát vizes kezembe fogom.

– Nem a te hibád, ami ma történt – mondtam olyan határozottan, mintha a meleg, világos fürdőszobát ezzel akarnám betölteni. – Hybern a felelős mindenért. És ha legközelebb szemtől szembe állunk a királlyal, akkor emlékeztetni fogjuk őt minderre, a támadásokra, a sebekre, amiket a népünknek okozott. Annyiban hibáztunk, hogy nem gondoltunk Amarantha varázskönyvére. De nekünk is van egy könyvünk, és abban remélhetőleg megtaláljuk azt a varázsigét, amire szükségünk van. Most pedig... előrenézünk. Felkészülünk.

Elfordította a fejét, és a tenyerembe puszilt.

- Ne felejts el szólni, hogy fizetésemelés jár neked!
- Majdnem félrenyeltem.
- Miért?
- Az okos tanácsaid és más, pótolhatatlan szolgálataid miatt.
 Kacsintott.

Nevettem, közelebb húztam magamhoz, hogy meg tudjam csókolni.

- Hogy te mennyit hízelegsz...

Végre visszatért a melegség a tekintetébe.

Fogtam egy elefántcsontszínű törülközőt, és a puha anyagba bugyoláltam a tiszta és meleg kezét.

AMREN EGÉSZ ÉJJEL VELARIS UTCÁIT JÁRTA, de nem akadt további hyberni merénylő vagy kém nyomára. Kíváncsi lettem volna, hogy csinálja, hogy különbözteti meg a barátot az ellenségtől. Mor reggel, miután *mindenki* álmatlanul töltötte az éjszakát, elmesélte nekem, hogy egyesek a házuk küszöbét bárányvérrel festették be. Valamiféle áldozati ajándéknak szánták Amrennek, jutalmul azért, hogy megkímélte házaikat. Sőt olyanok is akadtak, akik egy bögre vért tettek ki a házuk elé. Mintha a városban mindenki tudta volna, hogy a főúr elsőtisztje, ez a kis törékeny nő, a valóságban egy szörnyeteg, aki más iszonyatos dolgoktól védi meg őket.

Rhys az egész estét azzal töltötte, hogy megnyugtassa a papnőket, és garantálja a biztonságukat. Bemutatta nekik az új védővarázslatot. A hyberni varjak valamilyen okból nem ölték meg azt a papnőt, aki beengedte őket. Ő pedig megengedte Rhysnek, hogy behatoljon a tudatába, hogy megnézze, mi történt. A király a védőpajzsokat az efemerális varázslattal semlegesítette. A varjak pedig szemfényvesztéssel idős tudósoknak adták ki magukat, ezért a papnő beengedte őket. A varjak ezután

behatoltak a papnő tudatába, és így nem tudott riadót fújni. Rhyst már egyedül ez a körülmény is megviselte, hogy a nővel szemben ilyen erőszakot alkalmaztak. Rhys és Mor tegnap órákig beszélgetett a papnőkkel, legalábbis azokkal, akik *tudtak* beszélni, és csak a kezüket fogták azoknak, akik nem tudtak beszélni.

Ezt követően helyreállt a béke Rhys és Mor között. Egy régi törés valahogy összeforrt.

Nem volt sok időnk. Tudtam, és minden lélegzetvételemmel emlékeztettem magam rá. Hybern nem előretört, hanem már itt volt. Már csak egy hét választott el bennünket a főúri találkozótól, amin Nesta továbbra sem akarta elmondani, mi történt vele.

Nem nehezteltem rá ezért. Meg fogjuk oldani, meg fogom oldani, nincs más választásunk.

Így aztán másnap reggel az előtérben néztem, hogy Lucien a vállára vesz egy nehéz hátizsákot. Vastag kabátja alatt illír bőrruhát viselt, és más éghajlati viszonyokra is pakolt ruhákat. Vörös haját összefogta, illír kardját a hátára szíjazta, a copfja a hátán egészen a kardig leért.

Cassian tegnap rábízta, mivel akarja felfegyverezni magát. A barátom az illír penge mellett még egy rövid kard és néhány tőr mellett döntött. A hátizsákjáról lógott még egy tegez és egy íj, húr nélkül.

 Kitaláltad már, hova vigyen Rhys? – kérdeztem, amikor már mindent összepakolt.

Lucien bólintott és a páromra pillantott, aki az ajtóban várt. Rhys a kontinens peremére akarta vinni Lucient, ott van a halandók birodalmának a határa. Azriel ragaszkodott ahhoz, hogy ne menjenek beljebb. Információi szerint a határ túloldalán lévő terület szigorú megfigyelés alatt áll, és túl veszélyes, még a világ valaha élt legerősebb főura számára is.

Előreléptem, és szorosan megöleltem Lucient.

- Köszönöm mondtam, közben éreztem az összes fegyverét a testemmel. Reméltem, hogy nem lesz rájuk szüksége.
 - Eljött az ideje annak mondta Lucien halkan, és ő is

megölelt –, hogy én is vállaljak valamit.

Kibontakoztam az ölelésből, és szemügyre vettem hegekkel borított arcát.

 Köszönöm – ismételtem. Mindössze ennyit tudtam mondani.

Rhys a kezét nyújtotta Lucien felé.

Lucien először a kezét nézte, aztán a társam szemébe nézett. Szinte hallottam azokat a gyűlölködő szavakat, amiket még korábban váltottak egymással, ott lebegtek a levegőben közöttük. De Lucien elfogadta a felajánlott kezet. Nem csak azért, mert Rhysszel tudott csak gondolatutazni.

Mielőtt a sötétség elnyelte volna őket, Lucien még rám nézett. Nem is rám, hanem valakire mögöttem.

A sovány, sápadt Elain állt a lépcső tetején.

Találkozott a tekintetük, összefonódott. De Elain némán és mozdulatlanul állt.

Lucien finoman lehajtotta a fejét, és így leplezte a szemében a csillogást, a vágyat, a szomorúságot. Rhys felé fordult, jelezte, hogy készen áll, és többé már nem nézett vissza. Nem látta, hogy Elain tesz egy lépést, mintha beszélni szeretne vele. Fel akarná tartóztatni.

Rhys és Lucien távozott.

Megfordultam, hogy megkérdezzem Elaint, velem tart-e reggelire, de ő is eltűnt.

Az előtérben maradtam, ott vártam Rhysre.

Tőlem balra az ebédlőben Nesta azt gyakorolta, hogy tud a tudatában falakat emelni. Amren a tegnap esti vadászata óta még nem került elő. A nővérem arra a kérdésemre, hogy halad, a következőt felelte:

 Amren szerint nemsokára valami megfoghatóval próbálkozhatok.

Többet nem akart elárulni, én pedig annyiban hagytam a

dolgot, bár égtem a kíváncsiságtól, vajon Amren *is* mielőbb előálle valami olyan dologgal, amivel meg tudjuk javítani a falat.

Számoltam magamban a perceket.

Egyszer csak fekete szél örvénylett fel az előtérben. Megkönnyebbülve lélegeztem fel, amikor Rhys lépett ki a sötétségből. Nem tűnt úgy, mintha gondok adódtak volna. Mégis a dereka köré fontam a kezem, érezni akartam őt, és az illatát.

Minden rendben ment?

Rhys nyomott egy puszit a fejem búbjára.

A lehető legjobban. Lucien a kontinensen van, és kelet felé veszi az irányt.

Rhys ekkor észrevette az ebédlőasztalnál ülő Nestát.

Hogy van a mi újdonsült látnokunk?

Épp azt akartam mondani, hogy magára hagytuk Elaint, hogy megnyugodjon, de Nesta megelőzött, és kiszólt az ebédlőből:

Ne beszélj így róla!

Rhys hitetlenkedő pillantást vetett rám, Nesta viszont mintha mi sem történt volna, tovább lapozgatta a könyvét. Kifejezéstelen arccal próbált falat építeni gondolatban. Oldalba böktem Rhyst. *Ne provokáld!*

Rhys halványan mosolygott. A szeme derűsen csillogott. *Téged provokálhatlak!*

Összeszorítottam a szám, mert legszívesebben elnevettem volna magam, és...

A bejárati ajtó kivágódott, és Amren viharzott be rajta.

Rhys megpördült.

- Mi történt? - Eltűnt a derű, a gondtalan mosoly.

Amren sápadt arca nyugodt maradt, de a szemében viharok tomboltak.

 Hybern megtámadta a Nyár udvarát. Ebben a pillanatban szállták meg Adriatát.

35. FEJEZET

HYBERN LÉPETT, ÉS EZT A LÉPÉST NEM LÁTTUK ELŐRE.

Tudtam, hogy Azriel magát fogja hibáztatni. Elég volt egy pillantást vetnem rá, amikor néhány perccel később belépett az ajtón szorosan Cassian mögött, hogy tudjam, igazam volt.

Az előtérben álltunk. Nesta az ebédlőasztalnál maradt.

 Tarquin kért valakitől segítséget? – kérdezte Cassian Amrent.

Amren tekintetéből keménység sugárzott.

– Nem tudom. Csak ezt az üzenetet kaptam. – De vajon honnan?

Cassian kurtán biccentett, és Rhys felé fordult.

 Amikor utoljára Adriatában jártál, akkor volt ott ütőképes hadsereg?

Rhys a fejét rázta, és kérdőn nézett Azrielre.

- A hadsereg egyik fele Adriata kikötőjében állomásozik, a másik fele szét van szórva a birodalomban – közölte az Árnyénekes. – Gyalogosaikat a tavasz határához küldték... Feyre miatt. A legközelebbi légió olyan háromnapi járásra lehet. Csak kevesen képesek a gondolatutazásra.
 - Hajóik száma?

Adriatában húsz felfegyverzett hajó állomásozik.

Vizslató tekintet Amren felé.

- A hyberni hadseregről vannak bármilyen számok?
- Sejtésem sincs róla. Sokan vannak. Szerintem le fogják rohanni Adriantát.
- Hogy szólt a pontos üzenet? Rhys kérdése nem hagyott teret a mellébeszélésre.

Amren szeme úgy csillogott, mint a kifényesített ezüst.

 Figyelmeztetés jött, Variantól, hogy készüljünk fel egy lehetséges támadásra.

Hallgatás.

Varian herceg küldött neked figyelmeztetést? – kérdezte Cassian halkan.

Amren mérges pillantást vetett rá.

Baráti szívesség.

Hallgatás.

Rhys szemében láttam, mennyire nyomasztja a teher, mennyire fél, és milyen dühös. Hiába volt visszafogottan hűvös a viselkedése.

 Nem hagyhatjuk cserben Tarquint – szólaltam meg. – Az is lehet, hogy a varjak megjelenése tegnap csak elterelő művelet volt, hogy a határainkon túlra ne figyeljünk, csak a magunk dolgaival legyünk elfoglalva.

Rhys Cassianre nézett.

– Keir és a Sötétséghozók még nem állnak készen. Az illír légiók milyen gyorsan tudnak kirepülni?

Ebben a pillanatban Rhys gondolatutazással eljuttatta Cassiant a katonai táborba, hogy mozgósítsa a csapatainkat. Azriel is eltűnt vele együtt, ő Adriatába indult a legtehetségesebb kémjeivel.

Émelygést éreztem a gyomromban, amikor Cassian és Azriel megérintette a szifonjait, és megjelent a testükön a kemény

pikkelyes páncélzat. A vértezeten hét-hét szifon jelent meg. Az Árnyénekes meghúzta az övét. Rhys két illír kardot varázsolt a levegőből Cassiannek.

Ezzel el is tűntek, közömbös arccal, vérontásra készen. Ekkor hirtelen Mor bukkant fel, szintén tetőtől talpig felfegyverkezve. A háját hátrafogta, és reszketett a türelmetlenségtől.

Mégis meg kellett várni neki is, és nekem is a parancsot, hogy csatlakozhatunk a többiekhez. Cassian a távollétemben, amikor a Tavasz udvarában voltam, az illír csapatokat közelebb terelte a déli határhoz, mégsem szállhattak fel azonnal. Mozgósítani kellett őket, Rhysnek pedig gondolatutazással Adriatába kell vinnie mindenkit. Az összes katonát,

- Ti is akartok harcolni? kérdezte tőlünk Nesta, aki most a lépcsőn állva nézett bennünket. Azriel és Rhys hamarosan jelentkezni fog, és mi is indulhatunk Adriatába.
- Ha szükséges, igen mondtam, és még egyszer ellenőriztem a fegyvertartó övemet a csípőmön.

Mor is illír bőrruhában volt, de más pengéket választott, mint én. Keskenyebbek és könnyebbek voltak, a hegyük hajlított. Vasból készült villámokra emlékeztettek. Szeráf tőrök voltak, Sárkány herceg ajándékozta neki őket még az utolsó háború alatt.

– Mit tudtok ti a háborúról?

Nehéz lett volna megmondani, hogy a nővérem megsérteni akar bennünket, vagy csak egyszerűen kíváncsi.

– Eleget tudunk – mondta Mor fojtott hangon, és hosszú copfját a két kardja közé dugta a hátán. Elain és Nesta itt marad. Amren vigyáz majd rájuk és Velarisre, egy kis illír csapattal együtt, amit Cassian a város feletti hegyi táborba csoportosított. Senki nem tudta, meddig maradunk Adriatában, és visszajövünk-e egyáltalán.

Nestára néztem, a szemében csak hűvös visszafogottságot láttam.

- Üzenünk, mihelyt tudunk.

Ekkor mentális védőpajzsomat mintha valami éjfekete simította

volna meg, és valami hatalmasat dörrent. Néma jelzésnek éreztem, mintha Rhys valamire összpontosítana, és nem tudna elszakadni.

A szívem kihagyott. Karon ragadtam Mort. A bőrpikkelyek a tenyerembe nyomódtak.

Odaértek. Gyere, menjünk!

Mor a nővérem felé fordult. Még soha nem láttam őt ilyennek, hogy ennyire feszítette volna a harci vágy. Mindig tudtam, mi rejtőzik a felszín alatt, de íme itt volt: Morrigan. A nő, aki *harcolt* már háborúban, és aki karddal és mágiával hozza a halált.

 Semmiség az egész, megoldjuk – mondta Mor Nestának, pimasz vigyorral az arcán.

Ezzel leléptünk.

Fekete szél ráncigált, Morba kapaszkodtam, miközben száguldottunk. Mor szaporábban vette a levegőt, aztán vakító napsütés, kiáltások, dübörgés, fémcsörgés...

Meginogtam, és a lábamat erősen a talajnak nyomtam. Körülnéztem.

Rhys és az illírek már megérkeztek.

Mor egy hegy kopasz nyergére vitt minket gondolatutazással, ahonnan jól beláttuk Adriata hold alakú öblét, középen a szigetvárossal, valamint a szárazföldi városrészt.

Az öbölben vörös volt a víz. Vastag fekete füstoszlopok szálltak fel az épületekből és a szétvert hajókból.

Mindenhonnan kiáltások, üvöltés.

Rengetegen voltak, rengeteg katona. El sem tudtam képzelni, menynyi katona lehet itt, mindkét oldalon.

Korábban azt hittem, hogy a harc rendezett sorokban folyik, de itt teljes volt a káosz. Az illírek mindenhol ott voltak a levegőben, a város és a kikötő felett is, és mágiájukkal és nyilaikkal lődözték a várost lerohanó hyberni sereget. Hajók végtelen szőnyege terült el a horizonton, és zárta el a kijárást az öbölbe.

 Tarquin hajói – mondta Mor, és feszült arccal a fehér vitorlákra mutatott. Minden erejükkel küzdöttek a hyberni szürke vitorlások ellen, A hyberniek kegyetlen létszámfölényben voltak. Tarquinék mégis minden közeledő jármű ellen felvették a harcot, mágiával, széllel, homokkal védekeztek. Azok a hajók pedig, amik át tudtak törni, lándzsákkal, kardokkal és íjakkal felszerelkezett katonákkal találták szemben magukat. És illírekkel, akik megpróbálták visszaverni a flottát.

Rengetegen voltak.

Rhys gondolatutazással hozta ide őket. Nagyon sok erejét felemészthette ez az akció.

Mor körbenézett.

 Senki nem jött el rajtunk kívül – motyogta. – A többi udvarból.

Ellenben Tamlinnek és a Tavasz udvarának sem láttam nyomát a hyberni oldalon.

Sötét mágia robbant dörögve a hyberni flottában. Hajók repültek a levegőbe... de... ez túl kevés.

- Vagy Rhys mágiája van fogyóban, vagy hatástalanítani tudják a mágiánkat – mondtam. – Vérárnyékkal esetleg?
- Ostobaság lenne a részükről, ha nem vetnék be. Mor keze ökölbe szorult. Verejték gyöngyözött a homlokán.
 - Mor?
- Tudtam, hogy ez bekövetkezik motyogta. Megint kitör a háború. Valamikor meg kellett, hogy történjen. *Tudtam*, hogy újra harcolni fogok, de azt már elfelejtettem, hogy ez az egész menyire undorító. Ezek a zajok, ez a szag...

Még innen fentről is sokkoló volt a harc léptéke. A vérszag, a kiáltások, könyörgések. És be kell mennünk a sűrűjébe.

Alis. Alis azért hagyta el a Tavasz udvarát, mert félt a háborútól. Idejött.

Magamban azért imádkoztam, hogy ne legyen a városban, és az unokaöccseivel együtt biztonságban legyen valahol.

A palotához megyünk – mondta Mor, és kihúzta magát.
 Nem mertem megzavarni Rhyst az összpontosításban azzal, hogy szólítom őt a kötelékünkön keresztül, de Mornak láthatólag már kiadta a parancsot – A katonák már elérték az északi oldalt, és

körbevették a palotát.

Biccentettem, Mor kivonta a rövid kardját. Olyan fényesen csillogott, mint Amren szeme. Szeráfacél.

Kivontam a hátamon viselt hüvelyből az illír kardomat. Mor ezüst lángjához képest a fém sötétnek és réginek tűnt.

Maradjunk mindig szorosan együtt – mondta Mor nyugodtan. – Minden lépést és manővert egyeztessünk.

Ezúttal is bólintottam. A szívem mintha kihagyott volna egyet, izzadt a tenyerem. Azt kívántam, bárcsak ihatnék egy korty vizet. A szám teljesen kiszáradt.

- Ha nem tudsz halálos csapást mérni az ellenfeledre folytatta Mor, a kioktatás minden szándéka nélkül –, akkor engem fedezz.
- Tudok... tudok ölni ziháltam. Sokszor megtettem, amikor Velarist megtámadták.

Mor pillantása a kezemre tévedt, amelyikkel a kardot fogtam erősen.

 Ne tétovázz, és légy mindig éber! Addig megyünk előre, míg nem fújok visszavonulót. A sérülteket a gyógyítókra bízzuk.

Barátaim már átéltek egy háborút, és kibírták. A háború egyikük számára sem a dicsőségről, hírnévről szólt, nem meséltek dicső hőstörténeteket. Most sem ment egyikük sem örömmel a harcba. De készen álluk rá. Készen álltak arra, hogy újra pokolra menjenek, Prythian megmentéséért.

 Akkor gyerünk! – mondtam. Minden elvesztegetett pillanat a halált jelentheti valaki számára a palotában.

Mor bólintott, és gondolatutazással odavitt minket.

Láthatólag jól kiismerte magát az épületben, mert pontosan tudta, hova megyünk.

Tarquin palotájának középső szintjein társasági helyiségek voltak ezek választották el a személyzeti szintet és a főtündérek fenti luxuslakosztályait. Amikor utoljára jártam a nagy fogadócsarnokban, akkor teljesen elárasztotta a fény. A nap megvilágította a kagylókkal kirakott falakat, és csillogott a kis vízfolyásokon, amiket a talajba engedtek. A földig érő ablakok mögött a tenger türkiz és zafír színekben játszott.

A tengeren most véres csata tombolt. Hajók egymás hegyénhátán. A kék eget az illír harcosok takarták el, magabiztosan ereszkedtek lefelé. A fémpajzsok csillogtak, ahogy az illírek fel-le repültek, és mind egyik vértől vöröslött.

Nekem itt volt most feladatom. Körülnéztünk, füleltünk.

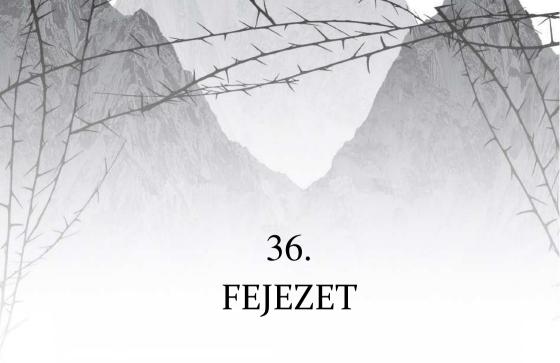
A felfelé vezető lépcsőről szakadozó szófoszlányokat és zajokat hallottunk. Súlyos tárgyakat mozgathattak.

 A felső szinteken barikádozzák el magukat – dünnyögte Mor, és én a homlokomat ráncoltam.

A személyzet tagjait, az alacsonyabb rangú tündéreket pedig védelem nélkül hagyják lent.

- Rohadékok bukott ki belőlem. Az alacsonyabb rangú tündéreknek nem volt annyi mágiája, mint a főtündéreknek.
- Erre gyere! monda Mor, és a lépcső felé bökött az állával, ami lefelé vezetett. – Három szinttel alattunk vannak, és jönnek felfelé. Ötven katona.

Egy hajónyi alakulat.

Először és másodszor volt a legnehezebb. Fizikailag nem kellett megerőltetnem magam, amikor egy öt hyberni katonából álló csapattal végeztem. Főtündérek törték az utat a barikádokon keresztül, nem olyan lények, mint Attor.

Bár a testem tiltakozott az ölés ellen, a mágiám nem rettent vissza tőle. Az első két katona felemelte ugyan nevetséges pajzsát, de egy tűzlabdával áttörtem őket, ami a nyakukat is átégette. Keresztülment bőrön, csonton és inakon, és a fejük levált a testükről.

Mor régimódi módszerrel végzett ellenfeleivel, karddal vágta el a nyakukat.

Már tova is pördült, mielőtt az egyik koponyája a földre csapódott volna, és a következő támadójának is elvágta a torkát. Az ötödik és hatodik katona a láttunkra mégsem rohamozta meg az elbarikádozott ajtót, hanem megfordultak, és gyűlölködő pillantást vetettek ránk.

 Na, mi lesz? – kérdezte az egyikük. Olyan hangon beszélt, mint a varjak. Megemelte nagy méretű pajzsát, csöpögött róla a vér.

Az ajtó mögött valaki nyöszörgött.

A katona támadásba lendült, Mor pengéje megvillant.

Én támadtam mégis. Egy vízsugarat lőttem az arcába, hogy eltereljem a figyelmét. Aztán vizet locsoltam a nyitott szájába, orrába, torkába.

A nyakát szorongatva összecsuklott, mintha így tudná távol tartani magától a vizet, ami elzárta a testében a levegő útját.

Nem néztünk vissza. Egy idő múlva elnémult a nyögés.

Mor oldalról rám pillantott.

Soha többet nem húzom ki nálad a gyufát.

Hálás voltam érte, hogy viccelődni próbál, de minden humorérzékem elhagyott. Csak a levegőt éreztem a tüdőmben, a mágia pezsgését az ereimben. Éles, tiszta pillantásom számított csak, hogy semmi se kerülje el a figyelmemet.

Még nyolc katonát találtunk, egy hálószobát rendeztek be kínzókamrának. A részletekre nem figyeltem, csak a brutalitásukat észleltem, de ez csak megkönnyítette a megölésüket. Gyorsan elintéztük azokat, akik csak gyilkoltak, de azokra több időt szántunk, akik kínoztak is. Kettőt életben hagytunk, sérülten, fegyvertelenül. Az életben maradt tündérek majd foglalkoznak velük.

Az eggyel lejjebbi szinten a folyosókon tócsákban állt a vér. Fülsiketítő volt a zaj. Egy tucat katona Tarquin udvarának ezüstkék egyenruhájában harcolt a tomboló hyberni katonákkal, és próbálták tartani a folyosót. A hyberniek létszámfölényben voltak, és visszaszorították őket a lépcsőig. Mi lentről közelítettünk. Sorra estek el egymás után, Hybern könyörtelenül *taposott végig* rajtuk.

Tarquin katonái láthatóan kimerültek, de nem adták fel. A hozzánk legközelebb álló parancsot akart adni nekünk a visszavonulásra, de aztán a pillantása a felszerelésünkre és vérfoltos fegyvereinkre siklott.

- Tőlünk nem kell félni - mondta Mor.

Kinyújtottam a kezem, mire besötétedett. A katonák mindkét

oldalon felkiáltottak és hátráltak. Átalakítottam a szemem, hogy lássak a sötétben. Mint amikor régen az erdőben ontottam ki először hyberniek vérét.

Mor pedig születésétől fogva látott a sötétben.

Gondolatutazással mozogtunk a folyosón. Láttam a félelmet a katonák szemében, amikor öltem. De ők nem láttak engem. Akárhányszor felbukkantunk egy csapat hyberni katona előtt, hullottak a fejek, ők pedig csak kapkodva hadonásztak a sötétben.

Egyszer csak elfogytak.

A sötét fátylat elhúzva megláttam, hogy a Nyár udvarának katonái köhögve, tágra nyílt szemmel állnak a hullák között.

Nem néztem vissza, csak gyorsan Morra pillantottam.

A következő helyszín? – kérdeztem.

Miután a legalsó szintekig megtisztítottuk a palotát, a várost vettük célba. A partra vezető meredek utcákon nyüzsögtek az ellenséges csapatok.

A nap magasabbra hágott, és égetett. Úsztunk a verejtékben, mindenünk ragadt a bőrruha alatt. Egy idő után nem is tudtam különbséget tenni, hogy kezemen mi az a csúszós nedvesség: verejték vagy vér. Öltünk, egyre öltünk, és már alig éreztem valamit. Időnként párharcra került sor, máskor mágiát is bevetettünk. Itt-ott mi is megsérültünk közben.

A nap egyre vándorolt az égen, de a csata csak folytatódott az öbölben. Az illír harcosok a levegőből szállták meg a hyberni flottát, Tarquin serege pedig elölről szorongatta őket. Az ellenséges katonák száma fokozatosan csökkent a város utcáin. A nap rászárította a vért a kezemre, és a fémes szag beleívódott az orrlyukamba.

Egyszer csak egy keskeny utcán törtünk előre. Mor az elesett hyberniek között gázolt, és megölte az összesét, akik még valamilyen életjelet mutattak. Én egy vérrel összefröcskölt falnak dőltem egy kirakat mellett, és néztem, ahogy Mor ezüst pengéje újra és újra lecsap. Mögöttünk, előttünk, mindenhonnan haldoklók kiáltásai hangzottak, ehhez társult Adriata vészharangjainak folytonos kongása.

Sürgősen vízre volt szükségem, legalább hogy a vért kimoshassam a számból. Az ellenségeim vére volt, nem a sajátom. Az arcomra fröccsent a vérük, mikor leöltük őket.

Mor végzett borzasztó munkájával. Ijedt tündérek dugták ki a fejüket a macskaköves utcák épületeinek ajtóin, ablakain. Alisnek vagy az unokaöccseinek nyoma sem volt, senkit nem láttam, aki úgy nézett volna ki, mint ők. Sem a halottak, sem az élők sorában. Megnyugtató volt

Muszáj volt folytatni. Annyi ellenség volt még, végtelenül sok.

Amikor Mor a véres utcán felém robogott, gondolatban Rhys felé nyújtottam a kezem. Válaszul szelet, sötétséget éreztem. Minden elhomályosult előttem, a szűk utca, a vér, a nap, mikor a kötelékünkön keresztül szólítottam. *Rhys!*

Semmi.

Tapogatózva haladtam előre a tudatomban, vakon botorkáltam a tomboló éjszaka és az árnyak között. A kötelékünket néha olyannak éreztem, mintha egy élő fényháló lenne, de most egy jeges obszidián-hídnak tűnt. A túlsó végén fekete fal magasodott, az védte Rhys tudatát. Egy erődítmény lett.

Mentális kezem a fekete falra tettem. A szívem kalapált. Mit csinál Rhys? Mit lát, hogy a védőpajzsa ilyen erős lett?

Nem éreztem őt a túloldalon. Csak kő volt ott, sötétség és szél. *Rhys*.

Mor akkor ért mellém, mikor végre megjött a válasz. Rhys védőpajzsa megrepedt, olyan hirtelen, hogy át kellett vetnem magam rajta, mielőtt újra bezárul mögöttem. Beszorultam. Minden eltűnt, az utcák, a nap, a város. Csak Rhys létezett, és a csata.

Rhys szemén keresztül láttam mindent, mint egyszer már régen, Hegyalján. Éreztem a hőséget, a verejtéket és a vért, ahogy az arcáról és tarkójáról a fekete páncéljába folyik. Éreztem a tenger sóját és a vért mindenütt. A kimerültséget az izmaiban és a mágiájában. És azt is, hogy a hyberni hadihajó megremeg, ahogy Rhys földet ér rajta, mind a két kezében egy-egy karddal.

Egy csapással hat katonát végzett ki. A testük vöröses-ezüstös ködbe ment át. A többiek ledermedtek. Felismerték, ki lépett közéjük, ki foglalta el a flottájuk szívét.

Rhys lassan járatta végig a tekintetét a sisakos katonákon, a fegyvereiket számolva. Nem mintha bármilyen jelentősége lett volna. Mind véres köddé fog válni, vagy az állatok eledelévé, amik már a harcoló hajók köré gyűltek a vízben. És ami most még hajó volt, az csak törmelék lesz a vízen.

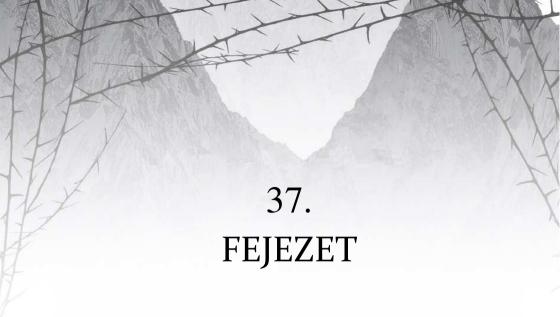
De ez nem egy akármilyen hajó volt, nem egy a sok közül.

Csak tompa morgás hallatszott ott, ahol Rhys mágiájának lüktetnie kellett volna. Valami gúzsba kötötte.

Rhys idáig követte a béklyót. Itt volt az eredete, az oka annak, hogy valami lefojtja az erejét. Még volt mágiája, de nem tudta megfogni, mintha csúszós lett volna. Ezért tartott a csata ilyen sokáig. Azt tervezte, hogy az ellenséget egy tiszta, erős csapással elsöpri. Annyi életet megmenthetett volna... De kicsúszott a kezéből.

A mágiáját tompító erő forrását kereste, és átküzdötte magát egész Adriatán, hogy eljusson eddig a hajóig. És most az a veszély fenyegetett, hogy a kimerültség teljesen legyűri. A katonák kitértek Rhysand előtt, és ekkor megjelent...

Én csapdába estem Rhysand tudatában, miközben az ereje fogyóban volt, a teste elgyengült, és semmit nem tudtam tenni, amikor Hybern királya a fedélzetre lépett, és mosolyogva mustrálta őt.

RHYS KARDJAIRÓL VÉR CSEPEGETT A FEDÉLZETRE. Egy. Kettő. Három

Te jó Anya! A király...

Hybern királya az udvara színeibe öltözött: palaszürke csontfehér hímzésekkel. Fegyvert egyáltalán nem viselt. A ruháján egyetlen vércsepp sem virított.

Rhys tudatában nem kapkodhattam a levegőt, és a szívem kalapálását sem hallottam. Semmit nem tehettem, csak néztem tétlenül, csendben, nehogy elvonjam a figyelmét. Nem volt szabad megkockáztatnom, hogy a figyelme akár csak a másodperc töredékére lankadjon.

Rhys a vastag szemöldökű király szemébe nézett. A király szeme sötét volt. Rhys mosolygott.

Úgy látom, továbbra sem harcolsz a csatáidban, király.

A király kivillantotta fehér fogait.

 Értékes zsákmányra vártam. – A hangja a jégnél is hidegebb volt.

Rhys a királyra szegezte a tekintetét. A mágiája kifelé áramlott, kereste a lehetőséget a halálos csapásra. Rhys tudta, hogy csapdába fut bele, de azt is tudta, hogy a király vagy a segítői itt

várnak rá. Tudta, és mégis idejött. Tudta, és *nem* kért tőlünk segítséget.

Azt mondta nekem, hogy jó lenne élve fogságba ejteni a királyt, mert akkor átadná őt Azrielnek, Az pedig rávenné őt arra, hogy engedje át nekünk az Üstöt. Példát statuálnánk vele, mindenki számára, akinek csak eszébe jut, hogy ledöntse a falat.

Ne próbálkozz ezzel, könyörögtem neki. Öld meg, és kész. Öld meg, és elégedj meg ennyivel, Rhys. Vess véget a háborúnak még azelőtt, hogy igazából elkezdődne.

Rhys elgondolkodott. *De ha itt megölöm, gyorsan, brutálisan, akkor a hívei ellenem fordulnak.*

Már ha egyáltalán meg tudja őt ölni. A király nem harcolt. Egy ujját sem mozdította. Mágiája sértetlen volt, teste pedig kipihent.

Éreztem, ahogy Rhys felméri az esélyeit. Engedd, hogy egyikünk segítsen! Ne egyedül állj ki ellene!

Ha úgy próbálja meg a király ellen felvenni a harcot, hogy nincs ereje teljében... A tudatomba csak úgy záporoztak az információk. Rhys mindent továbbított, amit látott vagy megtudott. Attól függ, hogy a királyt élve fogságba tudja-e ejteni, hogy Azriel mennyi erőtartalékkal rendelkezik. Azriel és Cassian sem úszta meg eddig sértetlenül a harcokat, de jól voltak. Az illírek fáradhatatlanul harcoltak tovább.

– Úgy tűnik, hogy fordult a kocka – mondta Rhys, amikor Tarquin armadája a hyberni flottát kiszorította a nyílt tengerre. Tarquint magát nem látta, se Variant vagy Cresseidát. De a Nyár udvara teljes erőbedobással harcolt, és visszaszorította Hybernt, ki a kikötőből.

Rájöttem, hogy Rhysnek időre van szüksége.

Rhys minden teketória nélkül megtámadta a király tudatát, de nem talált *semmit*. Semmi nyomot vagy susogást. Mintha csak gonosz gondolatokból és ősrégi gonoszságból állna.

A király csettintett a nyelvével.

 Azt hallottam, hogy rafinált egy fickó vagy, Rhys. Ehelyett kapkodsz, mint egy zöldfülű. Rhys szája széle megrándult.

- Örömmel tölt el, ha csalódást okozhatok neked.
- Ó, szó sincs róla, éppen ellenkezőleg! vágott vissza a király, és izmos karját összefonta a mellkasán. – Mindig is irtó szórakoztató voltál. Főleg drága Amaranthámnak.

Éreztem a gondolatot, amit Rhys nem tudott elnyomni. Legszívesebben minden élőlény emlékezetéből kiiktatta volna ezt a nevet. Talán egy napon sikerülni fog neki. Talán egyszer ki tudja törölni, és Amarantha végérvényesen megsemmisül.

A király is tudta ezt, a mosolya elárulta.

Öld meg, Rhys, öld meg! Egy gonddal kevesebb.

Nem olyan egyszerű, magyarázta. Először át kellene kutatnom a hajóját, meg kellene találnom az okát annak, mi gátolja a mágiánkat, és el kellene pusztítanom.

De ha tovább késlekedik, akkor feleslegesen veszélybe sodorja magát. Nem kételkedtem abban, hogy a király valamilyen kellemetlen meglepetést tartogat a tarsolyában, amit bármely pillanatban elővehet. És abban sem kételkedtem, hogy ezzel Rhys is tisztában van. Gyűjtötte az erejét, mérlegre tette a kockázatot, és a kedvező pillanatra várt a támadáshoz.

 Amikor utoljára üzenetet kaptam Amaranthától – folytatta a király –, akkor te még javában szórakoztattad őt. – A katonák nevettek.

A párom hozzá volt szokva ehhez a nevetéshez. Én a legszívesebben ordítottam volna a haragtól, és cafatokra szaggattam volna őket. Rhysnek viszont még a fogát sem volt szabad csikorgatnia, bár a király egy mosollyal az értésére adta, hogy tudja, milyen sebeket hagyott maga után Amarantha.

Rhys gúnyosan vigyorgott.

 Milyen kár, hogy Amarantha halála már nem volt különösebben szórakoztató. Legalábbis az ő számára nem.
 Rhys mágiája a fedélzet alá csusszant, és annak az erőnek a forrását kereste, ami a mágiánkat elfojtotta.

Öld meg, öld már meg! Ezeket a szavakat mantrázta a vérem és a

gondolataim. Rhys gondolatai is hasonlóak voltak. Hallottam, olyan tisztán és egyértelműen, mintha hangosan beszélne.

A párod tényleg figyelemre méltó – mondta a király. A szavai semmilyen érzést nem tükröztek, csak hideg gúnyt. – Először Amarantha, aztán Attor... és utána még a palotámban is hatástalanította a védővarázslatot, hogy ezzel segítsen téged a szökésben. Nem beszélve arról, hogy... – Elhallgatott, felröhögött. – Megölte az unokahúgomat és az unokaöcsémet.

- Elsötétült a tekintete a haragtól. Dagdant és Brannagh-t. És miért?
- Erről inkább Tamlinnél érdeklődj vágott vissza Rhys. –
 Egyébként ő hol van?
- Tamlin. Hybern királya látható élvezettel ejtette ki a nevet. Neki megvannak a saját tervei veled, azok után, hogy ti ketten, te és a párod mit tettetek. Megsemmisítettétek az udvarát. A barátnőd elég nagy zűrt hagyott maga után, bár annál könnyebb volt elérnem, hogy a csapataimat a területén állomásoztassam.
 - Feyre örömmel fogja ezt hallani.

Ennek épp az ellenkezője volt igaz. A történtekre megroggyant volna a térdem, ha éreztem volna a saját végtagjaimat. Rhys viszont már túl régóra van ott, döntenie kell. Harcol vagy menekül. Menekül vagy harcol.

 Kíváncsi lennék, honnan van a lány mágiája. Vagy még inkább kitől.

A király tudta a választ, tudta, ki vagyok. Mire vagyok képes.

- Boldognak mondhatom magam, hogy egy ilyen nő a párom.

A király mosolygott.

- Erre a hátralévő rövidke időre.

Esküdni mertem volna rá, hogy Rhys ezeket a szavakat kikapcsolta a tudatából.

 Tudod, hogy minden erődre szükséged van ahhoz, hogy engem feltartóztass – folytatta a király könnyedén. – Az összes erődre, de az még így sem lesz elég. Ha pedig vége lesz mindennek, és te meghalsz Rhysand, és a párod megsirat téged, akkor nőül veszem őt.

Rhys nem mutatott semmilyen érzelmet. A hűvös, visszafogott főúr álarcát öltötte magára, miközben én üvölteni tudtam volna a haragtól. A király fenyegetését olyannak éreztem, mintha egy állat állna a lábamnál, készen a támadásra.

- Feyre legyőzte Amaranthát és Attort mondta Rhys megvetően, – Nem hinném, hogy veled sokat kellene bajlódnia.
- Majd elválik. Az is lehet, hogy ajándékba adom őt Tamlinnek, ha én végeztem vele.

Rhys vére felforrt. Ahogy az enyém is.

Támadj vagy menekülj, Rhys, könyörögtem. Most azonnal.

Rhys újra erőt gyűjtött, én pedig éreztem, hogy az ereje ágaskodik benne, és azt is, hogy Rhys próbálja uralni.

- A védővarázslat el fog kopni mondta a király, és lekicsinylő mozdulattal legyintett. – Ezt a kis trükköt még akkor sajátítottam el, amikor Hybernben rohadtam.
 - Nem tudom, miről beszélsz mondta Rhys barátságosan.
 Egymásra mosolyogtak.
 - Mire föl ez az egész? kérdezte Rhys.

A király pontosan tudta, mire gondol.

- Azt állítottátok, te és a veled hasonszőrűek, hogy a ti asztalotoknál mindenki számára van hely. – A király fújtatott. – A halandóknak, az alacsony rangú tündéreknek és a félvéreknek. Az általad elképzelt új világban mindenkinek megvan a maga helye, de csak addig, míg ők is úgy gondolkodnak, mint te. De a lojalisták... Minket te nagy örömmel kizártál. Lenéztél bennünket. - A katonái, az öbölben zajló csata felé mutatott. - Azt akarod tudni, hogy miért csinálom? Mert szenvedtünk, amikor te kizártál bennünket, amikor az orrunk előtt vágtad be az ajtót. – Néhány katona egyetértőn morgott. – Semmi kedvem még ötszáz évig úgy élni, hogy az enyémek az emberi csőcselék előtt hajlongnak, alig mit enniük. miközben te a halandókat mi babusgatod, elárasztod őket a erőforrásainkkal gazdagságunkkal. A semmiért cserébe. - Kihúzta magát. - Elvesszük, ami a mienk. Ami mindig is a mienk volt és a mienk lesz.

Rhys finoman mosolygott.

Megpróbálhatjátok.

Nem mondott többet, és villámgyorsan egy dárdát hajított mágiából a királyra, olyan pontosan, akár egy nyilat.

De a dárda átfúródott rajta, mintha levegő lett volna. A képe kissé elmosódott, aztán megint kitisztult.

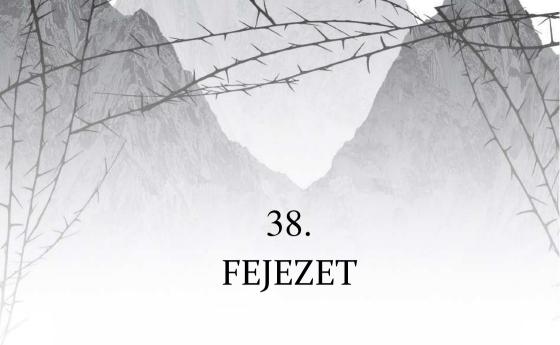
A király nevetése pattogott.

Ugye nem gondolod komolyan, hogy személyesen megjelenek egy csatában? – A katonákra mutatott, akik továbbra is nézték őket. – Ez csak egy kis ízelítő volt neked. Mondjuk úgy, hogy étvágygerjesztő. Ezzel eltűnt.

A mágia szivárgott a hajóból, és a ragacsos lepedék, ami Rhys mágiájára rakódott, szintén eltűnt.

Rhys abban a kegyben részesítette a hajó fedélzetén szolgáló katonákat és a közelben lévőket, hogy még utoljára kivonhatták a kardjukat. Aztán vörös köddé változtatta őket. Nem maradt semmi más utánuk, csak hullámokon imbolygó fatörmelékek.

. . . .

MOR A VALLAMNÁL FOGVA RÁZOGATOTT, amit csak azért éreztem, mert Rhys abban a pillanatban kidobott engem a tudatából, hogy lesöpörte a katonákat a föld színéről.

Túl sokáig voltál bent, mondta Rhys nekem, és egy sötét leheletet fújt gyengéden az arcomra. Ezzel kikerültem a tudatából, a hídon át visz szabotorkáltam magamba, miközben mögöttem a védőgát újra kőkemény fallá változott a tudata körül.

 Feyre – szólongatott Mor, és olyan erővel szorította meg a vállamat, hogy még a bőrruhámon keresztül is éreztem. – Feyre!

Pislogtam egyet, és újra láttam a napot, a vért és a szűk utcát.

Pislogtam még egyet, és a macskakőre hánytam.

Reszkető tündérek álltak körül, és nagy szemeket meresztve bámultak minket.

– Erre – mondta Mor, átkarolta a derekamat, és elvezetett a kíváncsi tekintetek elől egy kis, üres utcába. A várost és az öblöt csak elmosódva érzékeltem, homályosan láttam, hogy egy sötétségből, vízből és szélből álló hatalmas örvény a hyberni flottát a tenger horizontjára hajítja, azaz Tarquin és Rhys mágiája a király eltűnésével újra felszabadult. Egy félig összedőlt ház mellett álltam meg, és egy halom kőnek támaszkodva hánytam. Újra és újra.

Mor gyengéden félresöpörte a hajamat az arcomból, és körkörösen simogatta a hátamat.

– Az első csatám után én is így jártam.

A valódi csatát nem is éltem át, mert az igazi ütközet a tengeren zajlott, ahonnan az illírek a part felé repültek. Ilyennek képzeltem egy csatát: véres mocskos zűrzavarnak. Nem akartam megszámolni, hányán nem tértek vissza, ez a nehéz feladat Cassianre hárult. Nem is tudtam elképzelni, ők hogy bírják. Most újra felidéződött bennem, amit az imént láttam.

– Itt járt a király – suttogtam.

Mor keze megállt a levegőben.

- Micsoda?

A homlokomat a ház naptól meleg falának támasztva elmeséltem, mii láttam Rhys tudatában. A király itt járt és mégsem. Trükk volt az egész. Varázslat. Nem csoda, hogy Rhys nem tudott behatolni a király tudatába.

Becsuktam a szemem, mikor a történet végére értem, és a kövekre szorítontottam a homlokom. Fürödtem a vérben és a verejtékben. Megpróbáltam rájönni, hol van a lelkem a testemben, mi a fontos, hogy látom a világot. Mihez kezdjek a végtagjaimmal, most, hogy véget ért a harc. Hogy tartom a karomat akkor, ha nincs kard a kezemben? Hogyan *szoktam* mozogni, ha nem támadok?

Mor megszorította a vállamat, mintha tudná, milyen gondolatok loglalkoztatnak, és milyen idegenül érzem magam a testemben. A legutóbbi háború *hét évig* tartott. És ez meddig fog?

 Keressük meg a többieket! – javasolta, és felsegített, aztán gondolatutazással visszatértünk a magasba tornyosuló palotába.

Nem tudtam rávenni magam arra, hogy a kötelékünkön keresztül hívjam Rhyst. Nem akartam, hogy ilyen állapotban lásson és *érezzen*. Bár biztos nem venné rossz néven a gyengeségemet. Tudta, milyen egy csatamezőn állni. Harcolt már,

sokszor. Ontott vért, és oltott ki életeket. Nem csak ő, a barátaim is. És hirtelen megértettem, hogy néhány uralkodó, nemcsak emberek, hanem tündérek is, miért adták meg magukat Hybernnek. Azért, hogy ne kelljen hadba vonulniuk.

Nemcsak a kioltott életek tesznek tönkre egy országot, hanem a lelkek sebei is. Én talán visszatérhetek Velarisbe, átélhetem, hogy béke születik, és a városok újjáépülnek. De ez a csata, ez a háború örökre meg fog változtatni engem. Ez a háború még sokáig el fog kísérni, még jóval azután is, hogy véget ér, mint egy láthatatlan heg, ami lehet, hogy elhalványul, de soha nem tűnik el teljesen.

A hazámért, Prythianért, a halandók világáért és sokak életéért azonban újra harcolnék! Lemosnám a pengéimet és a vért a testemről. Újra és újra.

A palota középső szintjén nagy volt a nyüzsgés. A Nyár udvarának vérző katonái az ott összegyűlt gyógyítókhoz sántikáltak. Szolgák siettek a földön fekvő sérültekhez.

A kis vízfolyások a padlón vörösek voltak a vértől. Gondolatutazással egyre több sérültet hoztak azok a főtündérek, akik csak kisebb karcolásokat szenvedtek. Az illírek is olyan véresek voltak, mint a tündérek. Ők a nyitott ablakokon és erkélyajtókon keresztül cipelték befelé a sebesülteket.

Körülnéztünk Morral. Mindenhol vér és nyílt sebek, halálszag, haldoklók kiáltozása. Próbáltam nyelni egyet, de a szám kiszáradt.

- Hol vannak...

Ekkor a pillantásom egy harcosra tévedt, aki ebben a pillanatban visszanézett rám.

Varian éppen elszorított egy eret egy sebesült katona összeroncsolódott combján. Megdermedt, amikor találkozott a tekintetünk. A bőrét vér pettyezte. A foltok színe sugárzóan vörös volt, mint a rubinok, amiket a nyár udvara küldött nekünk. Fehér haja a fejére tapadt, mintha épp az imént vette volna le a sisakját.

Halkan füttyentett egyet, mire egy katona lépett oda hozzá, és elfoglalta a helyét a sebesült mellett. Adriata hercege ekkor felállt.

Nem maradt erőm, hogy védekezzek. A csata és a Rhys tudatában átélt élmények miatt kiüresedtem, eltompultam. De éreztem, hogy Mor mágiáija védőpajzsként csusszan kettőnk közé.

Vérdíjat tűztek ki a fejemre. A Nyár udvara.

Varian lassú, peckes léptekkel közeledett. Szép arcán az ólmos fáradtságon kívül semmi nem látszódott, úgy mozgott, mintha minden csontja fájna.

Kinyitotta a száját, de aztán be is csukta. Én sem tudtam, mit mondjak.

Ekkor mély levegőt vett, és megszólalt.

– Az ebédlőben van – mondta a kiabálástól rekedt hangon.

Ahol múltkor is jártunk. Ahol nevettünk, tréfálkoztunk. Biccentetem, és a sebesültek között kacskaringózva megindultam arrafelé. Mor szorosan mellettem.

Azt hittem, Varian Rhysről beszél.

De Tarquin állt ott véres ezüstvértezetben, más tündérek társaságában az ebédlőasztalnál, amin térképek és mindenféle statisztikák heverettek. A Nyár udvarának főura felemelte a fejét, mikor mi megálltunk az ajtóban. Először rám, aztán Morra nézett.

Korábban oly nagyra értékeltem barátságosságát, kedves lágyságát, de mindez eltűnt. Ehelyett valami hideget, komorságot láttam a szemében, amitől szabályosan rosszul lettem. A nyakán lévő széles vágásnál már megalvadt a vér. A friss alvadék picit felszakadt, amikor kísérete felé fordulva parancsot adott:

- Hagyjatok magunkra bennünket!

Szót sem szólva, tiltakozás nélkül távoztak.

Amikor utoljára itt jártunk, én valami szörnyű dolgot tettem. Hazudtam neki, és megloptam. Behatoltam a tudatába, és elhitettem vele, hogy ártalmatlan vagyok. Nem vettem rossz néven tőle, hogy vérrubint küldött, és csak reméltem, hogy nem itt és most fog bosszút állni.

 Hallottam, hogy ti ketten megvédtétek a palotát, és segítséget nyújtottatok a sziget felszabadításában.
 Halkan, kifejezéstelen hangon beszélt.

Mor biccentett.

- A katonáitok bátran harcoltak az oldalunkon.

Tarquin teljesen figyelmen kívül hagyta Mort. Csodás türkizkék tekintete rám szegeződött. Szemügyre vette bőrruhámat, a sebeimet, a vért a testemen és a zafírgyűrűt az ujjamon, amire szintén vér tapadt.

 Azt hittem, hogy azért jöttél, hogy megsemmisíts bennünket mondta nekem.

Nem mozdultam.

 Hallottam, hogy Tamlin visszavitt az udvarába, és hogy a Tavasz udvarában felkelés tört ki. Te meg eltűntél. Az illír légiók láttán azt hittem, hogy most én vagyok a soros, és Hybern oldalán harcolsz.

Varian nem szólt neki arról, hogy üzenetet küldött Amrennek. Nem segítséget kért, hanem figyelmeztette Amrent, hogy mentse az életét Tarquin nem tudta, hogy jövünk.

- Soha nem kötnénk szövetséget Hybernnel mondta Mor.
- Feyre Archeronnal beszélgetek.

Még soha nem láttam Tarquint ilyennek. Mor kővé dermedt a döbbenettől, de nem szólt semmit.

 Miért csináltad? – kérdezte Tarquin. A napfényben csillogott a vértje, finom pikkelyekből állt, mintha egy hal lett volna.

Nem tudtam, mire gondol.

Arra, hogy miért vertem át és loptam meg? Vagy miért jöttünk segíteni neki? Vagy mind a kettőre?

- Azért, mert ugyanaz az álmunk mondtam végül. Egységes birodalom, ahol az alacsonyabb rangú tündérek ugyanolyan jogokkal rendelkeznek, mint a főtündérek. Egy jobb világ. Az ellentéte annak, amiért Hybern és szövetségesei harcolnak.
 - Ezzel mentegeted magad a lopásod miatt is?

Rhysand felelt helyettem, gondolatutazással érkezett mögém.

– A párommal megvoltak az okaink arra, mit miért tettünk.

A hangja hallatán és az arca láttán megroggyant a térdem. Sérülések nélkül megúszta, legalábbis súlyos sebesülést nem szerzett. A vértje jó szolgálatot tett, megvédte. *Mi van Cassiannel és Azriellel?*

Jól vannak, felügyelik a sebesült illírek ellátását, és tábort vernek fent, a lombok közt.

Tarquin tekintete ide-oda cikázott közöttünk.

- A párod.
- Ez nem volt nyilvánvaló? kérdezte Rhys vigyorogva. A tekintete szúrós volt, sötét.

Éreztem, hogy egyre jobban félek. A király... csapdába csalt...?

Rhys a kezét a hátamra csúsztatta. Nem. Jól vagyok. Bár rettentő dühös vagyok, hogy nem vettem észre, hogy szemfényvesztés az egész, de egyébként semmi bajom.

Tarquin arcáról továbbra is a hideg harag sugárzott.

Amikor visszatértél a Tavasz udvarába, és félrevezetted
 Tamlint, szétverted a birodalmát, akkor tártad szélesre Hybern előtt az ajtót. A Tavasz kikötőit használják támaszpontként. –
 Hogy ledöntsék a falat, és aztán dél felé hajózzanak. Tarquin morgott. – Egyenesen a küszöbömre vezetted őket. A te műved az egész.

A kötelékünkön keresztül éreztem, hogy Rhys finoman megrenjeg. De kívülről nyugodt maradt.

- Semmi ilyesmit nem tettünk. Hybern királya maga felel a tetteiért. – Felszegte az állát. – A hadseregem a hegyekben marad, amin a város biztonságát újra tudod garantálni. Aztán kivonulunk.
 - És most mit akarsz elvinni?

Rhys nem felelt, sejtésem szerint azon vívódott, hogy bocsánatot kérjen-e, és megmagyarázza-e a helyzetet.

Megkíméltem a bocsánatkéréstől.

Törődj inkább a sebesültjeiddel, Tarquin!

A flotta egykori admirálisára, a hercegre néztem, aki parancsolt a tengernek is, mielőtt az ölébe hullott a Nyár koronája. Láttam a szemében a fáradtságot, a haragot, a bánatot. Annyian meghaltak az emberei közül. A város, amit annyi fáradság árán épített újjá Amarantha uralkodását követően, újra csak romokban hevert.

 A rendelkezésedre állunk, ha szükséged van valamire – mondtam, és az ajtóhoz mentem.

Mor követett. A folyosón várakozó tanácsadók és katonák bizalmatlanul méregettek bennünket.

Rhys Tarquinhez fordult.

- Nem volt más választásom, Tarquin. Megpróbáltam *megakadályozni*. Fel akartam tartóztatni Hybernt, hogy ne kerüljön sor háborúra. Feszültnek tűnt a hangja.
- Most már menj innen! förmedt rá Tarquin. Vidd a csapataidat is magaddal. Az öblöt már saját erőből is tartani tudjuk. Másodszor már nem fognak meglepni minket.

Csend fogadta a szavait. Morral mi az ajtó közelében maradtunk. Nem fordultunk meg, de hallottunk mindent.

– Én saját tapasztalatból tudom, milyen Hybern egy háborúban
– mondta Rhys. – És biztosíthatlak arról, hogy ami ma történt, csak ízelítő abból, amit a király ránk fog zúdítani. – Egy pillanatra elhallgatott.

Gyere el a találkozóra, Tarquin! Szükségünk van rád. Prythiannek szüksége van rád.

Az újabb csendet Tarquin törte meg.

- Tünj el innen!
- Feyre ajánlata él: a rendelkezésedre állunk.
- Tünj el innen a pároddal együtt! És mondd meg neki, hogy a jövőben jobban teszi, ha nem parancsolgat egy főúrnak.

Sarkon akartam fordulni, és a képébe vágni a véleményemet, de Rhys megelőzött:

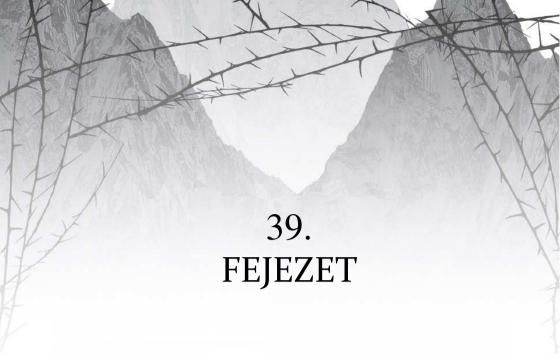
– A párom az Éjszaka úrnője, azt teszi, amihez kedve van.

A bennünket körülvevő tündérek hátráltak egy lépést, és leplezetlen döbbenettel néztek rám. Tarquin keserű, tompa nevetésben tört ki.

- Te aztán tényleg nagyvonalúan köpsz a hagyományokra.

Rhys nem felelt. Hallottam kimért lépteit a járólapon, aztán éreztem meleg kezét a vállamon. Ránéztem. Körülöttünk mindenki tátott szájjal bámult.

Csókot nyomott izzadt, véres halántékomra, és gondolatutazással eltüntünk.

Az ILLÍR TÁBOR ÁTMENETILEG az Adriata feletti dombokon maradi, főként azért, mert nagyon sok olyan sebesült volt, akiket csak akkor tudunk hazaszállítani, ha szállításra alkalmas állapotba kerülnek.

Szétrongyolódott szárnyak, nyílt sebek, összevert arcok...

Nem is tudom, hogy a barátaim hogy bírták. Úgy gondoskodtak a sérültekről, ahogy csak tudtak. Azrielt alig láttam. Felvert egy sátrat, és ott dolgozta fel az információt, amit a kémei hoztak neki: a hyberni flotta visszavonult. Nem a Tavasz udvarába, hanem a tengerentúlra. Más csapatra nem mutatott jel, ami bennünket akart volna megtámadni. Tamlinnek vagy Juriannek nyoma sem volt.

Cassian egyik sérülttől a másikhoz sántikált. A sebesültek a sziklás, csupasz földön feküdtek. Cassian mindenkinek dicsérő, vigasztaló szavakat mondott, akiket még nem láttak el. A szifonokkal átmenetileg el tudta állítani a vérzéseket, de komoly, összetett beavatkozásokra nem volt képes.

Akárhányszor futottunk össze – én azt a feladatot vállaltam

magamra, hogy a gyógyítókat lássam el mindennel, amire szükségük van –, Cassian arca komoly és elcsigázott volt. Nem vette le a páncélját, és megtisztálkodni se tudott rendesen, a nyakvértjére még vér tapadt. A tekintete éppolyan fátyolos volt, mint az enyém vagy Moré.

Rhiys pillantása viszont tiszta, éber volt, ő is komor arccal jártkelt, de rá felnéztek a katonák, ő pedig megadta nekik, amire szükségük volt: a főúr képét, aki meg volt győződve a győzelemről, akinek a hadserege a hyberni flottát menekülésre kényszerítette, és megmentett egy ártatlanokkal teli várost. Sok áldozatot hoztak, de megérte. Rhys bejárta az egész tábort, látogatta a sérülteket, meghallgatta Azriel jelentéseit, tanácskozott a parancsnokokkal. Ő is illír páncéljában volt, a szárnyait azonban eltüntette, amikor Tarquinnel beszélt.

A nap egyszer csak elsüllyedt a horizont mögött, és sötét leplet vont a város fölé – sokkal sötétebb volt most, mint amikor utoljára láttam éjszaka a várost, akkor csak úgy szikrázott az élettől és a fényektől. Ezt a sötétséget túl jól ismertük. Velaris is ilyen volt, miután Hybern megtámádott bennünket.

Tündérfények imbolyogtak a tábor felett, arany csillogással vonva be illír szárnyak karmait. Sok sebesült és gyógyító úgy nézett fel rám, mint uralkodónőjére, de én nem tudtam olyan oldott benyomást kelteni, mint Rhys. Nem éreztem a csöndes diadalt.

Egyre hordtam a tálakat friss vízzel, és kiürítettem a véreseket. Segítettem lefogni a kiáltozó katonákat, egészen belefájdult a karom, annyira erősen, vadul kapálóztak. Csak akkor ültem le egy felfordított vödörre egy gyógyító sátra elé, amikor már a lábaim is felmondták a szolgálatot. Csak pár percre, csak pár perc nyugalmat akartam.

Egy másik sátorban ébredtem egy halom szőrmén lágy, tompa tündérfényben. Rhys törökülésben ült mellettem, kócos volt a haja, és vörös volt néhány tincse, mintha véres kézzel beletúrt volna.

- Mennyi ideig aludtam? - kérdeztem krákogva.

Felemelte a fejét, és láttam, hogy a földön papírok hevernek előtte.

- Három órát. Még nem pirkad. Aludj csak tovább!
 Felkönyököltem.
- De te sem alszol.

Vállat vont, és ivott a mellette lévő kehelyből egy kortyot.

Nem én dőltem le egy vödörről alvás közben. Hogy vagy? –
 A kérdést már komoly arccal tette fel.

Majdnem azt mondtam, hogy jól, de aztán meggondoltam magam.

- Még mindig nem tudom, hogy is érzem magam pontosan.
 Bólintott.
- –A háború már csak ilyen. Eltart egy ideig, míg rájön az ember, hogy boldoguljon benne. Hogy tudja feldolgozni a veszteségeket.

Felültem, és a szétterített papírokat néztem. Az elesettek listája. Csak olyan száz név szerepelhetett rajta, de mégis...

- Ismerted őket? Mármint azokat, akik meghaltak?

Sötétkék szeme elfelhősödött.

- Néhányat. Tarquin veszteségei sokkal jelentősebbek.
- Ki értesíti a családokat?
- Cassian. Reggel ad ki hivatalos névsort, miután kiderül, ki élte túl az éjszakát. Meg is látogatja azokat a családokat, akiket személyesen ismer.

Eszembe jutott, hogy Rhys már mesélt nekem arról, hogy egyszer a háborúban a barátait kereste ezekben a névsorokban. Mindenki félt, hogy ismerős név van rajtuk. Rhys tekintetén most sötét felhő vonult át. A kezemet a kezére tettem. Az ujjaimat nézegette.

 A király ma csak azért jött el – szólalt meg végül –, hogy gúnyolódjon velem. A könyvtár elleni támadás, a csata, ez mind csak arra szolgált, hogy felingereljen minket.

Megfogtam az arcát. A bőre az enyhe nyári este ellenére hideg volt.

Nem halhatsz meg ebben a háborúban, Rhysand.

A tekintete rám siklott. Két kezembe fogtam az arcát.

- Egy szavát se hidd el! Tudja, hogy...
- Sok mindent tud rólunk. A múltunkról.

Rhys rettegett emiatt.

 Tudta, mit jelent a számomra a könyvtár. Azért választotta azt a helyet Nesta elrablására.

A kkor majd mi is kitaláljuk, hol csapjunk le rá, és hogy tudunk minél nagyobbat ütni rajta. De a legjobb, ha megöljük, még mielőtt további károkat okoz.

Rhys finoman a fejét rázta, és megfogta a kezem.

– Bárcsak egyedül a király lenne a gond! De nála van az Üst.

Amikor összegörnyedt, és a fejét kissé lehajtotta, újra a tenyerembe vettem az arcát.

- Szövetségesekre van szükségünk mondtam, és éreztem, hogy ég a szemem. – Egyedül nem nyerhetjük meg a háborút.
 - Tudom. A hangja súlyosan, fáradtan csengett.
 - Találkozz korábban a főurakkal! Mondjuk három nap múlva.
 - Rendben. Még soha nem láttam ilyen levertnek.

A szemébe néztem.

- Szeretlek - mondtam.

Erre felkapta a fejét, és felcsillant a szeme is.

Egy időben csak álmodoztam arról, hogy ezt mondod nekem
 dünnyögte. – Akkor nem is hittem benne. – Kifelé mutatott,
 Adriatára. – Akkor kezdtem... reménykedni, amikor először itt jártunk.

Igyunk a csillagokra, mert meghallgatnak bennünket, és az álmokra, amik teljesülnek.

Bár ahogy ma Tarquin viselkedett...

- Az egész világnak meg kellene tudnia mondtam. Hogy te milyen jó ember vagy, Rhys. És nemcsak te, hanem a többiek is.
- Lassan aggódni kezdek, mert olyan kedves dolgokat mondasz rólam. Nem vagyok hozzászokva. Talán megrázott a király látogatása?

Megcsíptem a karját, mire halkan felnevetett. A kezébe fogta az arcomat, úgy nézett.

– És nekem van okom az aggodalomra?

A kezemet az arcára tettem. Bársonyos bőre átmelegedett.

- Önzetlen vagy, bátor, barátságos. Minden álmomat felülmúlod... Elhallgattam, és nyeltem egyet, aztán mély levegőt vettem. Fontos volt kimondani, talán nem is neki, hanem magamnak. A csillagolt most táncoltak a szemében. A főúri találkozón milyen szerepet fogsz játszani? kérdeztem.
 - A szokásosat.

Bólintottam, ezt vártam.

- És a többiek is, ugye?
- Mert?

Elvettem a kezem az arcáról, és a szívére tettem.

 Szerintem eljött az ideje annak, hogy levessük az álarcunkat, és ne színészkedjünk mások előtt.

Rhys kivárt, mit szeretnék még mondani.

Velaris létezése már nem titok. A király túl sokat tud rólunk. Tudja, kik vagyunk. Ha meg akarjuk nyerni a többi főurat, akkor szerintem az igazat kellene nekik elmondanunk. Az igazságra van szükségük ahhoz, hogy bízni tudjanak bennünk. Az igazságra, hogy te, Mor, Cassian és Azriel valójában kik vagytok. Gondolj bele, hogy zajlott az előbb a találkozó Tarquinnel. így nem folytathatjuk. Fejezzük be az álarcosbált, a megtévesztést, a játszmákat! Mutassuk meg a valódi arcunkat! Lépjünk fel egy családként!

A király kis színjátékából ezt a tanulságot szűrtem le. és nem fogunk több Számunkra véget értek a játszmák, hazugsággal előállni. Talán király azt hitte. hogy a megszorongathat bennünket, és akkor azt hisszük, hogy az egyetlen esélyünk, ha folytatjuk a megtévesztést, és tovább viseljük az éjszaka könyörtelen, kegyetlen álarcát. De én szilárdan hittem abban, hogy csak akkor győzhetünk, ha nyílt kártyákkal jászunk. Ha magunkat adjuk. De lehet, hogy Rhys túl fiatalnak és tapasztalannak tart engem ahhoz, hogy ilyen tanácsokat adjak, ha politikáról és háborúról van szó?

A hüvelykujjával megsimította az arcomat.

- Nagyon felmérgesedhetnek, ha megtudják, hogy több száz évig hazudtunk nekik.
- Akkor megmondjuk, hogy megértjük őket, és tisztázzuk, hogy nrm volt más lehetőségünk arra, hogy megvédjük a népünket.
- Megmutatjuk nekik az álmok udvarát mondta Rhys halkan.
 Bólintottam. Mindent és mindenkit bemutatunk, Keirt, Erist és
 Beront is. Mindenkit, legyen az illető barát vagy ellenség.

Rhys szép szemében csillagok ragyogtak és szikráztak.

 És mi van a mágiáddal? – kérdezte. Arról is tudott a király, legalábbis gyanított valamit.

A hangjában némi tétovázást éreztem, és ebből arra gondoltam, hogy már van véleménye. Enyém a döntés. Ő mellettem fog állni, függetlenül attól, milyen döntést hozok.

Elgondolkodtam.

– Megtévesztésnek fogják hinni azt is, ha felfedjük valódi mivoltunkat, és ha egyszerre az is kiderül, hogy a párod minden udvar mágiáját birtokolja. Ha a király ezt az információt ellenünk akarja felhasználni, akkor majd később kitalálunk erre is valami megoldást.

Valójában ezeket a képességeket *ajándékba kaptad*, de igazad van. Keskeny mezsgyén kell egyensúlyoznunk. Mérlegelnünk kell, milyennek mutatjuk magunkat, ha azt szeretnénk, hogy higgyenek nekünk, és ne gondolják, hogy trükközünk. De... – Újra beárnyékolódott a tekintete. A gyilkosok és tolvajok sötétsége oltotta ki a csillagokat, a halál sötétsége. – Te lehetnél a mérleg nyelve, ami Hybern karjaiba űzi őket. Háború ide vagy oda, fogadok, hogy Beron gondolkodás nélkül megölne téged, ha tudna a képességeidről. És nem hiszem, hogy Eris fel tudná őt tartóztatni.

A föld beleremegett az erőbe, a haragjába. A sátor előtti

hangok sutogássá halkultak vagy teljesen elnémultak.

Előrehajoltam, és finoman megcsókoltam.

Megoldjuk – leheltem az ajkára.

Egy picit hátrébb húzódott, és komolyan nézett rám.

 A képességeidet titokban tartjuk, kivéve azokat, amiket tőlem kaptál. A páromként elvárják tőled, hogy birtokold az éjszaka mágiáját.

Nagyot nyeltem és bólintottam, aztán nagyot kortyoltam a vízből, amit Rhys maga mellé tett. Nem hazudunk többet, kivéve a mágiámat. Remélhetőleg Tarquin volt megtévesztő színjátékunk egyetlen áldozata.

Az alsó ajkamat harapdáltam.

 Mi van Miryammal és a Sárkánnyal? Ki tudtad deríteni, hol vannak? – Szárnyas légióikkal együtt.

Rhys gondolatban minden bizonnyal még a főúri találkozónál járt, mert a kérdésem mintha felrázta volna. Sóhajtott, és aztán újra a névsort tanulmányozta a földön. Úgy tűnt, mintha a sötét tinta elnyelné a tündérfényt.

– Nem. Azriel kémjei semmi nyomra nem bukkantak. – A halántékát masszírozta. – Hogy tüntethet el valaki egy egész népet?

A homlokomat ráncoltam.

- Talán Jurian kísérlete, amikor elő akarta őket csalogatni, épp az ellenkező hatást érte el. – Jurian. A mai csatában semmilyen jel nem utalt a jelenlétére.
- Nagyon úgy néz ki. Rhys a fejét rázta, és a fény táncolt fényes, fekete haján. – Megállapodást kellett volna kötnöm velük, lehetőséget kellett volna teremteni a kapcsolattartásra, ha valamelyikünknek segítségre van szüksége.
 - Miért nem kötöttél velük?
- Teljesen el akartak tűnni a világ szeme elől. És amikor láttam, hogy milyen békében élnek Cretea-n, akkor nem akartam a világot újraközéjük vinni - Feszültnek tűnt.
 - Ha megtaláljuk őket, és meg tudjuk akadályozni, hogy

Hybern ledöntse a falalat, akkor mennyi előnyt jelent ez nekünk? A mi seregeink, a Sárkány légiói és esetleg még Vassa királynő serege, ha Lucien megtalálja őket, Hybern ellen? – Nem beszélve azokról a varázslatokról és kegyetlen dolgokról, amiket a király bevet majd ellenünk.

Rhys rövid ideig hallgatott.

– Lehet, hogy csak így van esélyünk a győzelemre.

A hangja rekedt volt, a tekintete sötét, és ez arra késztetett, hogy szájon csókoljam, mert el akartam űzni ezt a sötétséget, a mellkasára tettem a kezem, és ledöntöttem a szőrmékre.

Vigyorogva vonta lel a szemöldökét.

Egy katonai táborban nem létezik magánélet! – figyelmeztetett.

Válaszul csak lassan kigomboltam a kabátját.

 Akkor halkulj el – mondtam, és végigsimítottam a tetoválást a galérja felett. – Amikor ma láttalak a királlyal...

Finoman megsimogatta a combomat.

Tudom. Éreztelek.

Megfogtam az inge szélét, ő pedig a könyökére támaszkodva segített nekem, hogy ki tudjam bújtatni a kabátjából és az ingéből. A bordáin egy sötétvörös, lila véraláfutás díszelgett.

- Semmiség mondta, még mielőtt rákérdeztem volna. –
 Szerencsés találat.
 - Mivel?!

Kaján vigyor.

Talán dárdával?

Kihagyott a szívem.

- Micsodával? Tollpihe finomsággal simogattam meg a helyet.
- Vérárnyékba mártották. A védőpajzsom a nagyját kívül tudta tartani, de teljesen nem tudta elhárítani.

Úrrá lett rajtam a félelem, de előrehajoltam, és megcsókoltam a duzzanatot. Rhys mélyen kilélegzett, és ellazult. Békés nyugalom áradt szét a testében. Újra megcsókoltam, aztán az ajkam lejjebb vándorolt, ő pedig lassan simogatta a vállamat és a hátamat.

Éreztem, hogy a védőpajzsa beborítja a sátrunkat. Kigomboltam a nadrágját, és csókokkal hintettem tele izmos hasát. Eltűnt a ruhája, és két kézzel a hajamba túrt.

A kezem lejjebb csúszott és gyengéden átfogtam a férfiasságát, simogattam, közben élveztem az érzést, a tudatot, hogy *velem van.* Biztonságban. Aztán az ajkam átvette a kezem helyét. Kéjes nyögése betöltötte a sátrat, és elnyomta a sérültek és haldoklók nyögéseit. Élet és halál, oly közel egymáshoz, állandó kísérőink.

Ünnepeltem a szerelmünket, a kezemmel, számmal, egész testemmel, és reméltem, hogy ez a darabka élet, ez a sugárzó fény kettőnk között sakkban fogja tartani a halált. Legalább még egy napig.

#

Éjszaka csak kevés illír halt meg, de fent a dombokon hallottuk Tarquin népének kiáltásait és jajveszékelését, láttuk a hyberniek által felgyújtott házakból felszálló füstoszlopokat. Még égtek, amikor a kora reggeli órákban visszatértünk Velarisbe.

Cassian és Azriel még maradt, hogy az illír légiókat a déli határnál lévő új táborba vezessék. Onnan fog Cassian a sztyeppére repülni, és kifejezni részvétét az elesettek családtagjainak.

Nesta a városi ház előterében várt ránk. Amren parázsló tekintettel ült egy fotelban a nappaliban a kandalló előtt, amiben nem égett tűz.

Elainnek nyoma sem volt, de mielőtt még érdeklődhettem volna utána, Nesta kérdezett:

- Mi történt?

Rhys először rám nézett, aztán Amrenre, aki felugrott, és most ránk nézett olyan arckifejezéssel, mint Nesta. A párom felelt:

- Csata tört ki, de győztünk.
- Tudjuk mondta Amren, és nesztelen léptekkel jött oda hozzánk. – És Tarquinnel mi a helyzet?

Mor mély levegőt vett. Láthatólag Variant akarta szóba hozni,

ami mindenki számára kellemetlen lett volna, ezért gyorsan megelőztem:

 Nos, nem ölt meg bennünket ott helyben, amikor összefutottunk. Szóval nem is alakultak olyan rosszul a dolgok.

Rhys vidáman nézett rám.

 A királyi család jól van. Tarquin armadája szenvedett el veszteségeket, de Cresseida és Varian sértetlenül megúszta.

Úgy tűnt, hogy eme diplomáciai helyzetleírás hatására Amren kissé megnyugodott. Nesta végignézett rajtunk. Úgy állt, mint aki karót nyelt, a száját összeszorította.

- Hol van?

Kicsoda? – kérdezte Rhys önelégült mosollyal.

Cassian.

Soha nem hittem volna, hogy hallom a nevét a szájából. Cassiant soha nem nevezte nevén. És nagyon úgy tűnt, hogy Nesta már jó ideje türelmetlenül fel-alá járkál az előtérben, mint aki aggódik.

Válaszolni akartam, de ezúttal Mor előzött meg:

- El van foglalva. - A hangja élesen, hidegen csengett.

Nesta állta Mor tekintetét. Összeszorított száján látni lehetett, hogy mintha azzal küzdene, hogy kérdezzen.

Mor a múltban soha nem foglalkozott Cassian szerelmi ügyeivel, talán mert nem volt soha jelentőségük. De az a gondolat, hogy az illír harcos többé nem játssza a védőpajzsot közte és Azriel között, láthatólag egyáltalán nem volt ínyére.

És az a tény pedig végképp nem, hogy épp Nesta a felelős ezért. Továbbra is hűvösen tette hozzá:

 Ha visszajön, akkor fogd vissza magad, nagyon fel van vágva a nyelved.

A dühtől kalapálni kezdett a szívem, és a karom is mintha megmerevedett volna.

Mor – szólt rá unokahúgára Rhys.

Mor lassan felé fordult, nagyon lassan.

Rhys arca kérlelhetetlen akaratot fejezett ki.

 Három nap múlva lesz a találkozónk! Küldj követeket az udvarokba, és értesíts mindenkit. És nincs kedvem azzal foglalkozni, hogy hol legyen a találkozó. Keress egy helyet, és kész.

Mor rábámult, aztán újra Nestára siklott a tekintete.

Nesta arckifejezése nem változott. Annyira mozdulatlan volt, hogy már azt is lehetett hinni, hogy levegőt sem vesz. De nem visszakozott, és Morrigan láttán nem sütötte le a szemét.

Mor szó nélkül eltűnt.

Nesta megfordult és a nappaliba ment, ahol a kandalló előtti dohányzóasztalon könyvek hevertek.

Amren lebegő léptekkel követte, közben vetett egy pillantást Rhysre, mire szürke blúzának kivágása elcsúszott, és alatta valami vörös villan! A Variantól ajándékba kapott rubin nyakláncot viselte.

Rhys csak biccentett Amren felé.

- Hol is tartottunk? - kérdezte az alacsony nő a nővéremet.

Nesta visszaült a fotelba, de még mindig annyira görcsös volt, hogy az ujipercei is elfehéredtek.

 Azt akartad elmagyarázni, hogy alakultak ki a határok az udvarok között.

Szárazán, tárgyilagosan beszélt. Tágra nyílt a szemem. *Amren történelem órákat is ad neki?*

Én is meg vagyok lepve, főleg az döbbent meg, hogy még áll a ház.

Elnyomtam a nevetésem, belekaroltam Rhysbe, és az előtérbe húztam. Régen volt már ilyen mocskos. Ránk fért egy jó alapos fürdés. De előtte még el kellett intéznem valamit.

Mögöttünk Amren halkan így szólt Nestához:

- Cassian már sokszor vonult hadba, kislány. Nem véletlenül ő Rhys hadseregének a főparancsnoka. Ez a csata kismiska volt ahhoz képest, ami ránk vár. Most valószínűleg sorra járja az elesettek családtagjait, és majd a főúri találkozó előtt jön vissza.
 - Nem érdekel felelte Nesta.

Legalább megszólalt.

Megálltam az előtérben. *Vigyél el a börtönbe*, kértem Rhyst a kötelékünkön keresztül. *Most azonnal*.

Rhys nem kérdezett semmit.

40. FEJEZET

NEM VOLT NÁLAM CSONT, és csak mentem előre, pedig az erőm minden egyes lépéssel tovább fogyott, ahogy mentünk fel a hegyre, aztán pedig le a sötétségbe.

Gépiesen raktam egyik lábamat a másik elé.

Két órával később ott álltam a Csontfaragó előtt, aki ezúttal is a fiam alakjában mutatkozott, és így szóltam az ősöreg halálistenhez:

- Mondj egy másik tárgyat, amire vágysz!
- A Csontfaragó ibolyakék szeme felvillant.
- A főúr miért ácsorog kint?
- Mert nem érdekled őt annyira, Hogy bejöjjön.

Ez csak részben volt igaz. Rhys remélte ugyanis, hogy a Csontfaragó sértett büszkesége esetleg kedvező hatással lesz az ügyünkre.

- Bűzlötök a vértől és a haláltól. Csontfaragó nagy levegőt vett.
 - Valami mást találj ki Ouroboros helyett mondtam.

Hybern királya sokat tudott rólunk, ismerte lehetséges szövetségeseinket, de abban reménykedtem, hogy a Csontfaragóról nem sejt semmit. - Semmi mást nem akarok, az ablakomat akarom a világra.

Vissza kellett fognom magam, legszívesebben ugyanis ökölbe szorítottam volna a kezem.

- Sok minden mást tudnék neked felajánlani mondtam halkan, mézesmázos hangon.
- Azért nem hozod el a tükröt, mert félsz. Csontfaragó oldalra billette a fejét. – Miért?
 - Te nem félsz tőle?
- Nem. Leheletnyit elmosolyodott, aztán előrehajolt. Rhysand, te is félsz tőle?

A párom nem felelt neki kintről, viszont a küszöbre lépett, és karba tett kézzel az ajtófélfának dőlt. Véres, piszkos ruhája láttán Csontfaragó felsóhajtott.

- Jaj, így tetszel nekem a legjobban! mondta.
- Találj ki valami mást! ismételtem meg. *De ne valami hiábavaló küldetést megint*.
- Mit akarsz adni? Gazdagságot, aminek itt lent semmi haszna?
 Mágikus erőt, amit nem tudok használni? Vihogott. Mi van az elsőszülötteddel? Úgy vigyorgott, ahogy az összeesküvők szoktak, és kicsi kezével magára mutatott.

R hys tekintete rám siklott. A szemében meglepetést láttam, és még valamit, valami lágyabbat. *Tehát nem egy akármilyen fiúcska*.

Elpirultam. Nem. Nem egy sima fiú.

 Udvariatlan dolog mások jelenlétében úgy társalogni, hogy azok nem hallják, felséges pár.

Ránéztem.

- Ezek szerint mást nem tudsz kitalálni? Bármit, ami nem jár azzal a veszéllyel, hogy megbolondulok, ha ránézek.
- Hozzátok el nekem az Ouroborost, és a tietek vagyok.
 Szavamat adom.

Megnéztem magamnak Csontfaragó ártatlan arcát, aztán kiléptem a zárkából.

Hol a csontom? – visszhangzott mögöttünk a sötétben.
 Nem álltam meg, viszont Rhys bedobott neki valamit.

Ebédről maradt.

Amikor a csirkecsont a padlón koppant, Csontfaragó dühösen káromkodott. Még egy ideig a fülünkben csengett a zaj.

Szótlanul mentünk végig a börtönön. A tükröt kéri mindenképp. Muszáj valahogy megszereznem. De csak a főúri találkozó után. Mert mi van, ha a tükör tényleg kicsinál engem?

Hogy néz ki? Rhys kérdése gyengéd, tétova volt. Tudtam, kire gondol.

Belekulcsoltam az ujjaimat a kezébe, és gyengéden megszorítottam.

Megmutatom.

Megmutattam, amikor a sötétségből a fény felé haladtunk.

Majdnem éhen haltunk, mire visszaértünk a városi házunkba. Egyikünknek sem volt kedve megvárni, míg valaki főz valamit, ezért egye nesen a konyhába mentünk. Amren és Nesta csak intett.

Már csörgött a nyálam, amikor Rhys a vállával benyomta a konyhaajtót. A látványra földbe gyökerezett a lábunk.

Elain állt Nuala és Cerridwen között a hosszú munkaasztalnál. Mind a hárman lisztesek voltak. Előttük egy gombóc, tésztának tűnt.

A szolgálólányok meghajoltak Rhys előtt. Elainre néztem. Barna szemében halvány fény égett. Mintha örömmel csinálná ezt a munkát.

Nuala nagyot nyelt.

 Lady Elain azt mondta, hogy éhes, ezért valamit akartunk neki készíteni. De ő meg is akarta tanulni, így... – Árnyékszerű kezével tétován gesztikulált, liszt porzott a levegőbe, mint valami hófúvás. – Kenyeret sütünk.

Elain tekintete ide-oda cikázott köztünk, és amikor láttam, hogy a szemében a szikra lassan kihuny, széles vigyorral az arcomon így szóltam:

- Remélem, nemsokára kész lesztek, éhen halok.

Elain mosolyogva bólintott. Éhes volt. Csinált valamit. Meg akar *tanulni* valamit.

 Megfürdünk – mondtam, bár korgott a gyomrom. – Hagyunk benneteket nyugodtan dolgozni.

Kivonszoltam Rhyst a konyhából, a lányok köszöntek. A lengőajtó mozgott mögöttünk. A kezemet a mellkasomra téve a lépcsőház faborítású falának dőltem.

Rhys a kezemre tette a kezét.

 Ezt éreztem – mondta –, amikor a Sidra-parton vacsoráztunk, és mosolyogni láttalak.

Lehajtottam a fejem, és a homlokomat a mellkasának támasztottam, a szílve fölé.

- Még hosszú út áll előtte.
- Ezzel mindannyian így vagyunk.

A hátamat simogatta. Élveztem az érintését, az ujjai melegét. Néhány percig így álldogáltunk, aztán megszólaltam:

- Menjünk el enni valahová!
- Hmm. Mintha nem akart volna elengedni.

Ránéztem. A szemében ott csillogott a jól ismert csibészség.

- Azt hiszem, valami mást kívántam meg - búgta.

Kéjes érzést éreztem a hasamban, de csak felvontam a szemöldököm, és hűvösen megkérdeztem:

- Igen?

Rhys a fülcimpámat harapdálta.

Aztán gondolatutazással a hálószobánkba vitt, ahol már két étellel megrakott tányér várt bennünket.

Tartozom még neked a tegnap estéért – súgta a fülembe.

Választhattam, mit nassoljon elsőként: engem vagy az ételt. Bölcs döntést hoztam. Másnap reggel Nesta az ebédlőasztalnál várt. Csak futó pillantást vetett rám, mintha egy szolgáló lennék, ezért rájöttem, hogy nem ránk vár. hanem valaki másra.

Befogtam a szám. Cassian továbbra is a katonai táborban volt, és Nesta dolga, ha nem érdeklődik iránta. Én biztos nem fogok beavatkozni.

Nem utolsósorban azért, mert Amren szerint a nővéremet nem sok választja el attól, hogy elsajátítsa azt a tudást, amivel meg lehet javítani a falat. Ha egyszer végre *el tudná engedni magát*, mondta Amren. Titkon féltem tőle, véleményem szerint a világ még nem állt készen erre.

Szótlanul reggeliztem. Amren meg volt győződve arról, hogy hamarosan megtalálja a Lélegzet könyvében, amit keres, azt a varázsigét, amit a nővérem felhasználhat. Fogalmam sem volt róla, Amren mitől ilyen biztos ebben, de ennek nem adtam hangot.

Nesta csak akkor szólalt meg, amikor felálltam.

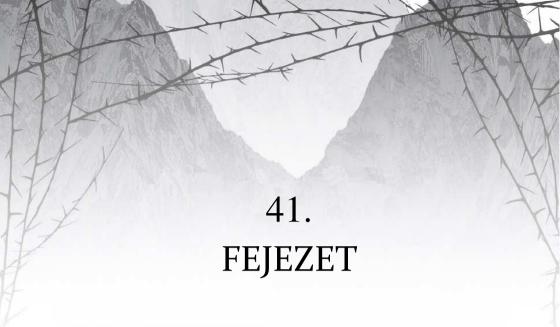
- Két nap múlva mentek a találkozóra.
- Igen.

Kivártam, mit szeretne mondani.

A nővérem továbbra is várakozón nézett ki az ablakon. Mint aki figyel valamit.

- Részt vettél a háborúban, és nem is gondoltad át alaposan a döntésedet. Miért?
- Mert ezt kellett tennem. A Nyár udvarának szüksége volt a segítségünkre.

Kékesszürke szeme a reggeli fényben szinte ezüstösen csillogott. Nem mondott többet. Vártam még egy kicsit, aztán a Szelek házába mentem, mert repülésórám volt Azriellel.

A KÖVETKEZŐ KÉT NAPBAN már nem volt időnk a repülést gyakorolni.

Azriel korábban továbbította a Mor által írt üzeneteket az egyes adunkba. Az időpontba ugyan belementek, de a helyszínt egyhangúlag elutasították, hiába fogalmazott Mor ellentmondást nem tűrő hangon. Megkezdődött az újabb huzavona, ezúttal a megfelelő helyszínről.

Régebben Hegyalján találkoztak, az semleges területnek számított. Most egyrészt a hegy le volt zárva, másrészt amúgy se volt már kedve senkinek sem odamenni.

Heves vita folyt tehát arról, ki lesz a főurak vendéglátója.

Végül hatan mondtak igent a találkozóra, és végre Beron is a részvtel mellett döntött. A Tavasz udvaráról nem jött hír, bár tudtuk, hogy az üzeneteink célba értek.

Amren és Nesta kivételével mindannyian ott akartunk lenni. Amren a Lélegzet könyvében talált egy *ígéretes* helyet, amit tovább akart tanulmányozni. Nestának a távollétünkben is gyakorolnia kellett.

A résztvevők csupán néhány órával a kitűzött időpont előtt

egyeztek meg abban, hogy a gyűlést a Hajnal udvarában tartsuk. A terület Prythian szívében helyezkedett el, és a Tél udvara mellett az egyetlen olyan terület volt, ami határos volt a hegyaljai semleges zónával. Azért is döntöttünk így, mert Kallias választása is a Hajnal udvarára esett. Kallias a Tél udvarának főura volt, és Amarantha rémuralma óta szigorúan tiltakozott az ellen, hogy bárkit is az országába engedjen.

A Hajnal udvara a konfliktusokban rendszerint semleges volt, de a Nap három udvara hagyományosan mindig rokonszenvvel viseltetett egymás iránt. Helion, a Nappal udvarának főura fontos szövetségese volt az Éjszaka udvarának, de Rhys és Thesan, a Hajnal udvarának főura is jól megértette egymást.

Rhys, Mor és Azriel a kitűzött találkozó előestéjén mégis összegyűlt a városi házunkban az ebédlőasztal körül, hogy még egyszer megbeszéljenek minden olyan információt, ami a birtokukban van Thesan palotájáról: minden elképzelhető csapdát és buktatót. Valamint a lehetséges menekülési útvonalakat.

A nyugtalanságtól a legszívesebben fel-alá rohangáltam volna, mini egy ketrecbe zárt oroszlán, és az a kérdés is felmerült bennem, hogy ez az egész megér-e ekkora kockázatot. Hybernben annyi minden rosszul alakut, és az volt az érzésem, hogy az egész világon rossz irányba mennek a dolgok. Amikor Azriel mondott valamit, én a fájdalmas kiáltását hallottam magamban, amikor a nyíl belefúródott a mellkasába. Amikor Mor egy érvet vitatott, a lelki szemeim előtt én azt láttam, ahogy elsápad, és hátrál Hybern királya elől. Amikor Rhys a véleményemet kérdezte, lelki szemeim előtt megjelent, ahogy barátai vérébe térdel le, és a királynak azért könyörög, hogy ne vágja el a kettőnket összekötő köteléket.

Nesta és Amren időnként szünetet tartott a nappaliban a tanulásban, hogy Amren ellásson bennünket tanácsaival vagy figyelmeztetéseivel. Máskor azért álltak meg, hogy rászóljon Nestára, hogy erőltesse meg jobban magát, összpontosítson jobban, amikor a Lélegzet könyvét fésülték át.

Már csak pár nap, mondta Amren. Nesta ekkor felment a szobájába, mert sajgott a feje. Már csak néhány nap, és a nővérem talán *képes* lesz valami fontosat tenni, akármilyen titokzatos képesség segítségével is. Feltéve, tette hozzá Amren, hogy sikerül neki addig az ígéretes szövegrészt megfejtenie. Ezekkel a szavakkal búcsúzott tőlünk az apró termetű nő. Olvasni indult, addig, míg véres nem lesz a szeme tőle, így mondta.

Nem voltam benne biztos, hogy viccnek szánta-e, amilyen szörnyű volt a könyv. És a többi is.

Alig nyúltam a vacsorámhoz, éjszaka pedig alig aludtam. Addig forolódtam ide-oda a matracon, míg Rhys is felébredt, türelmesen meghallgatta a félelmeimet, míg azok köddé váltak.

Eljött a reggel, és öltözés közben láttam, hogy szép, napsütéses időjárásra számíthatunk. Bár a valódi énünket akartuk megmutatni, a szokásos öltözéket vettük fel: Rhys tiszta feketében volt, Azriel és Cassian illír bőrruhában, és mind a hét csillogó szifon is náluk volt. Mor vörös ruhája helyett éjfekete selyemruhát vett fel, aminek szintén merész volt a kivágása. Ennek ellenére visszafogottabbnak, komolyabbnak tűnt, mintha papnő lett volna.

Mindenki a megszokott ruhájában, engem kivéve. Nem kerestem újat, mert nem volt olyan, ami ahhoz fogható lett volna, amit éppen viseltem.

Az előtérben álltam, amikor a kandallón az óra tizenegyet ütött. Rhys még nem jött le, Amren és Nesta se dugta még ki a fejét, hogy elbúcsúzzanak tőlünk. Végignéztem magamon. Még az előtér meleg, tompa fényében is úgy szikrázott és csillogott a ruhám, mint egy frissen csiszolt drágakő.

Selyemköpenyt varrattunk hozzá, ezt viseltem a hullócsillagok éjszakáján. A köpeny a földig ért, és olyan ragyogással úszott utánam, mintha csillagfényből szőtték volna. Rhys volt a győzedelmes éjszaka, én pedig a csillag, ami csak az ő sötétségének hála szikrázott. A fényein csak miatta volt látható.

A homlokomat ráncolva néztem a lépcsőre. De jó lenne, ha még ma előkerülne!

Nuala feltűzte a hajamat elöl, a homlokom felett...

Észrevettem, hogy Cassian engem néz, egy percen belül harmadszor.

– Mi van?

Megrándult a szája széle.

- Ügy nézel ki...
- Megint kezdi... sóhajtott Mor. A lépcsőkorlátnál állt, és vörösre lakkozott körmét piszkálta. Az összes ujján gyűrűt viselt. A csuklóján rengeteg karkötő csörömpölt.
- Olyan hivatalosan nézel ki fejezte be a mondatot Cassian a kézével hadonászva, amin egy szifon szikrázott. – Mégis olyan csinos vagy,
- A fickó több mint ötszáz éves mondta Mor, és megadóan csóváita a fejét. – Ritka tehetséges harcos, tábornok, az egész világon ismerik. De ha egy hölgynek kell bókolnia, szánalmas kudarcot vall. Felmerül a kérdés, egyáltalán miért visszük magunkkal diplomáciai összejövetelekre.

Azriel, aki a bejárati ajtó mellett burkolózott árnyakba, vigyorgott, de Cassian figyelmeztető pillantást vetett rá.

- Te mikor bókoltál valakinek utoljára, tesó?

Azriel karba tette a kezét, és mosolygott.

- Nekem ilyesmire egyáltalán nincs szükségem.

Mor elnevette magát, és én is prüszköltem, mire Cassian oldalba bökött. Elütöttem a kezét, és csípős megjegyzést tettem volna, de mivel az adriatai csata óta nem láttam, és a tekintete még most is felhős volt, ezért inkább hagytam. De nemcsak ezért, hanem a korona miatt is, amit viseltem.

A korona.

Rhys minden hivatalos alkalommal koronát tett a fejemre, még mielőtt tudtam volna, hogy a párja vagyok, és mielőtt még uralkodónőt csinált belőlem. Már Hegyalján megvolt ez a szokása. Engem soha nem érdekelt, melyik diadémot, tiarát vagy koronát fonja Nuala és Cerridwen a hajamba. Soha nem tiltakoztam, még akkor sem, ha egészen másképp álltak köztünk a dolgok. Ez a

korona azonban nehezebb volt, nem volt kellemetlen, csak más.

Amikor Rhys elegánsan megjelent fekete zakójában és kitárt szárnyaival, a szárnyai úgy csillogtak, mintha kifényesítette volna őket, gondolatban újra abban a szobában voltam, ahová tegnap este vitt, miután a forgolódásommal felébresztettem.

A szoba egy szinttel a könyvtár felett volt a Szelek házában, és olyan erős védelem vette körül, hogy eltartott egy kis ideig, míg Rhys áthatolt a védővarázslaton. Csak mi és az utódaink, mondta gyengéd mosollyal, képesek ide bejutni, vagy a vendégeink.

A helyiségben hűvös volt és sötét, mintha az ember egy alvó sárkány szellemébe lépne be.

Középen pedig tündérfény által megvilágítva egy sugárzó sziget emelkedett ki. Egy sziget ékszerekből.

Felbecsülhetetlen értékű kincsek, melyeket több tízezer év alatt gyűjtöttek össze. Minden szépen, tisztán tartva, emelvényeken és kisebb mélyedésekben, polcokon és vitrinek alatt.

 A családi kincsek – mondta Rhys huncut vigyorral. – Pár ékszert a Rémálmok udvarában őriznek, hogy Keir és a bandája ne érezze becsapva magát. Mor családja tetszése szerint viselheti azokat. De ez csak a mi családunké.

Vitrinek előtt vezetett végig, úgy csillogtak, mint kis galaxisok. A tárgyak értékére nem is mertem gondolni.

Hátul, mélyebb sötétségbe burkolózva egy fal állt kisebb mélyedésekkel. Hallottam, hogy a kontinensen vannak katakombák, ahol hozzátartozók, illetve híres emberek koponyáit őrzik ilyen mélyedésekben a föld alatt. Több tucatot, több százat egy falban. Itt ugyanez az elv érvényesült, csak ezekben a mélyedésekben koronák álltak. Minden korona külön kis zugban, amit fekete bársonnyal béleltek, és mindegyik meg volt világítva.

– Szentjánosbogarak – magyarázta Rhys, amikor a kékes golyócskákat néztem, amik a mélyedések kupolaformájú tetejét borították. És valóban, amit a terem mennyezetén tündérfénynek hittem, azok is szentjánosbogarak voltak. Világoskékek, türkizkékek, és olyan bársonyosan puha fényt árasztottak, mint milyen a hold fénye. Ősi, néma tűzzel világították meg az ékszereket.

- Vegyél egyet! súgta Rhys a fülembe.
- Egy szentjánosbogarat?

Beleharapott a fülcimpámba.

- Okostojás. Közelebb vezetett a koronás falhoz. Mindegyik korona más volt. – Válassz magadnak egyet! Mindegy, melyiket.
 - De nem vehetek el csak úgy egyet...
 - Dehogynem. Itt minden a tiéd.

Felvontam a szemöldököm.

- Dehogy. Igazából nem.
- A törvény és a hagyomány szerint minden a te tulajdonod.
 Eladhatod, beolvaszthatod, amit csak akarsz.
- Neked ez nem jelent semmit? A kincsekre mutattam, többet értek, mint a legtöbb királyság.
- Ó, van pár darab, amiknél óvatos bánásmódot kérek. De a tied. Minden, amit itt látsz.

Találkozott a tekintetünk, és tudtam, hogy ő is azokra a szavakra gondol, amiket hónapokkal ezelőtt mondtam neki. Hogy az egész szívem az övé. Mosolyogtam, és finoman megsimogattam a karját, aztán a koronák elé léptem.

Tamlin udvarában szörnyen féltem attól, hogy koronát ajándékoz nekem. Rhysnél nem rágódtam ezen. Mintha a lelkem mélyén mindig is tudtam volna, hogy itt van az én otthonom: az ő oldalán, egyenrangúan. A királynője voltam. És Rhys finoman biccentett, mintha egyetértene. Mintha mindig is tudta volna.

Most, ahogy lefelé lépdelt a lépcsőn, a tekintete egyenesen a koronámra siklott. Arckifejezése pedig olyan intenzív érzésekről árulkodott, hogy Mor és Cassian önkéntelenül is elkapta a tekintetét.

Vártam, hagytam, hogy a korona szólítson meg engem. Nem a legszebb vagy a legkényelmesebb darab után kutattam, hanem

kapcsolódást kerestem, mint egykor a Takács házában, amikor a gyűrűt kerestem. A koronám ezüstből és gyémántokból állt, együtt egy csillagörvényt ábrázoltak, és a hold különböző fázisait. ívelt csúcsán holdsarló állt hatalmas gyémántból, amelyet két felrobbanó csillag fogott közre.

Rhys odalépett hozzám, és megfogta a kezem.

A győzedelmes Éjszaka és az Örök Csillag.

Ő a lágy, egyben ijesztő sötétség, én a tiszta fény, ami az ő árnyékai miatt csillog.

 Azt hittem, már elmentetek. – Nesta hangja fentről jött, a lépcső tetejéről. Sóhajtottam, nagy nehezen elvettem a tekintetem Rhysről, és ránéztem.

Sötétkék ruhát viselt, ékszert egyáltalán nem, a haját feltűzte, de abban sem volt dísz. Lélegzetelállító szépsége nem igényelt semmi cicomái. Mintha egy oroszlánt akarnának felékszerezni. De miért öltözött így ki?

Lejött a lépcsőn, és ekkor derengeni kezdett nekem valami.

A többiek nem szóltak egy szót sem. Gyors oldalpillantást vetettem Cassianre. Adriata óta nem találkoztak Nestával.

A harcos csak gyorsan végignézett rajta tetőtől talpig, aztán folytatta a beszélgetését Azriellel. Mor figyelmesen nézte a jelenetet. Érezhetően a levegőben lógott korábbi figyelmeztetése, amit a nővéremnek tett. Úgy tűnt, hogy szinte hihetetlen módon Nesta tartotta magát hozzá. Megtartotta magának, amit legszívesebben Cassian fejéhez vágott volna, és ehelyett hozzám fordult.

Majdnem szívrohamot kaptam, amikor így szólt:

- Gyönyörű vagy.

Csak pislogni tudtam a meglepetéstől.

Mor megbökte Cassiant.

- Látod? Neked kellett volna ezt mondanod.

Cassian dörmögött valamit a bajusza alatt, amit senki nem értett.

- Köszönöm - mondtam Nestának. - Te is.

Nesta csak vállat vont.

Nem hagytam annyiban.

– De te miért vagy így felöltözve? Amren miatt csinosítottad így ki magad?

Nesta a válaszával Cassian figyelmét is biztosította magának.

Veletek tartok.

42. FEJEZET

MINDEN PILLANTÁS RÁ SZEGEZŐDÖTT.

Nesta kissé felszegte az állát.

- Hát... Még soha nem fordult elő, hogy Nesta kereste volna a megfelelő szavakat. – Hát, szóval nem akarok gyávának tűnni.
 - Senki nem gondolna rólad ilyet biztosítottam halkan.
- Én igen. Nesta végignézett rajtunk, de Cassianen gyorsan átsiklott a tekintete. Nem megsérteni akarta, hanem a pillantását kikerülni. Cassian szeméből teljes elismerés sugárzott. És még ennél több is. – Mindig olyan távolinak tűnt – mondta –, mármint a háború. Harcolni, gyilkolni... De ez megváltozott. Segíteni akarok, ha tudok. Elakarom nekik mondani, mi történt.
- Már eleget tettél mondtam. Suhogott a ruhám, ahogy egy lépést előremerészkedtem. – Amren szerint hamarosan meg fogod tudni javítani a falat. Maradj itthon, és a képességeid fejlesztésére összpontosíts.
- Nem. Nem tűrt ellentmondást. Egy-két nap kihagyás nem számít. Az is lehet, hogy mire visszajövünk, Amren megtalálja a varázsigét a könyvben. – Finoman vállat vont. – Egy olyan udvarért szálltál harba, ami alig jelent valamit a számodra.

Abban az udvarban téged el lenségnek tartanak. Amren megmutatta nekem a vérrubint. És amikor rákérdeztem, miért tetted, akkor azt mondtad, hogy mert így volt helyes. A segítségedre volt szükségük. – Nyelt egyet. – Senki nem fogja a kisujját se mozdítani azért, hogy a fal túloldalán megmentse az embereket. Senki nem törődik azzal, mi történik velük. Én igen. – A szoknyája redőjét birizgálta. – Én igen.

Rhys mellém lépett.

- Uralkodónőként Feyre már nem követe a halandók világának
 Tétován Nestára mosolygott. Lenne kedved ehhez a feladathoz?
- Nesta arckifejezése nem árult el semmit, de a szemében szikrák táncoltak.
- Akkor a főúri találkozót tekintsük főpróbának mondta. És rendes fizetést kérek a szolgálataimért.

Rhys finoman meghajolt.

 - Úgy beszélsz, ahogy egy Archeronhoz illik. – Oldalba böktem, mire ő prüszkölve elnevette magát. – Isten hozott az udvarunkban mondta Nestának. – Kemény napot választottál első munkanapnak.

Megdöbbenésemre Nesta elmosolyodott.

 Innen már nincs visszaút - mondta Cassian Rhysnek, és a szárnyára mutatott.

Rhys zsebre dugta a kezét.

 Azt hiszem, itt az ideje, hogy megmutassuk a világnak, kinek van a legnagyobb fesztávolsága.

Cassian nevetett, még Azriel is mosolygott.

Mor úgy nézett rám, hogy alig bírtam visszafogni magam, hogy ne törjek ki én is röhögésben.

 Húsz aranyat teszek rá, hogy egy órán belül harc tör ki a találkozón – mondta Cassian, aki továbbra is kerülte Nesta tekintetét.

- Legyen harminc és háromnegyed óra emelte a tétet Mor karba tett kézzel.
- Ne feledjétek, kérlek, hogy mindenki megesküdött arra, hogy semleges marad, és a megfelelő védővarázslatokkal ezt garantálni is fogjukk – mondta Rhys jóindulatúan.

Nektek, srácok sem ököl, sem mágia nem kell ahhoz, hogy harcoljatok – kiáltotta Mor.

Legyen ötven – szólalt meg Azriel is –, és harminc perc. És a
 Tavasz udvara fogja kezdeni.

Rhys a szemét forgatta.

– Nehogy eláruljátok, hogy fogadtatok rájuk! És semmi trükközés, – szándékos provokáció, világos?

Az arcokon megjelenő vigyortól láthatóan megkönnyebbülve sóhajtott.

– Jól van. Száz arany és tizenöt perc.

Nesta fújtatott. Mindenki rám nézett, de én csak vállat vontam.

 Mi Rhysszel egy csapat vagyunk. Tőlem nyugodtan fogadhat erre az agyament hülyeségre.

Felháborodott pillantásokat arattam a megjegyzésemmel.

Rhys belém karolt.

- Megjelenését tekintve királynő, de...
- Ne merd végigmondani! figyelmeztettem.

Nevetett.

- Akkor hát indulunk?

Mi együtt mentünk gondolatutazással, Mor Cassiant és Nestát akarta vinni, Azriel pedig egyedül ment. Rhys az órára nézett, és azÁrnyénekes felé biccentett.

Azriel eltűnt. Ő érkezik meg elsőként, és körülszimatol, vannak-e kelepcék.

Szótlanul vártunk. Egy percet. Két percet.

Végül Rhys hangosan kifújta a levegőt.

 Tiszta a levegő – mondta, az ujjait az enyémbe kulcsolta, és erősen tartott.

Mor Cassianhez ment.

Cassian erre felemelte a fejét, és ránézett Nestára. A világ árnnyá és széllé változott, amikor odalépett a nővéremhez. Nesta dacosan lel szegte a fejét, mikor Cassian dorombolva megszólalt:

- Helló, Nesta!
- Ezek szerint még élsz szólt Nesta rövid reakciója.

Cassian vigyorgott, és kivillantotta a fogait. A szárnyai kicsit megrándúltak.

– Az ellenkezőjét remélted?

Mor egész teste feszültséget sugárzott. Cassianre és Nestára szegezte a tekintetét, Cassian karja után nyúlt, de a harcos kitért előle, és továbbra is Nestára meredt.

- Nem jöttél el a... - bukott ki Nestából.

Minden és mindenki megdermedt, Cassian is. Olyan intenzitással nézte Nesta arcát, mintha egy hadi jelentést akarna megfejteni.

Mor nézte, hogy Cassian megfogja Nesta karcsú kezét, és összeüfűzi az ujjaikat. Aztán összecsukta a szárnyait, és anélkül, hogy ránézett volna, Mornak nyújtotta a másikat. Cassian és Nesta egy pillanatra sem vették le egymásról a tekintetüket. Az arcukról nem sugárzott melegség vagy gyengédség, csupán a parázsló intenzitás, megvetés, meg értés és hevület keveréke.

Rhys megkezdte a gondolatutazást, és amikor körülvett bennünket a fekete vihar, még hallottam, hogy Cassian rekedten így szól:

- Legközelebb, követasszony, benézek hozzád.

Rhys felkészített arra, mi vár ránk a Hajnal udvarában, de még az ő leírd sa sem tudta megközelíteni a valóságot.

Előszőr a felhőket láttam.

Hatalmas felhők vonultak a kobaltkék égbolton, puháknak, hívogatóknak tűntek, az éppen felkelt nap rózsaszínesre festette őket, fénylő sugarai pedig aranyat szőttek beléjük. A friss reggeli

harmat még ott lebegett az enyhe levegőben. A hegy lábánál álltunk, a hegyre pedig spirál szerűen csavarodott fel a palota az égbe.

A Rémálmok udvara feletti palota holdkőből épült, ez pedig... napkőből. Nem is tudtam volna találóbb névvel illetni azt a szinte áttetsző arany követ, ami ezer napkelte fényét hordozta magában. Lépcsők, erkélyek, ívelt folyosók, verandák és hidak kötötték össze a tornyokat és a palota arany kupoláit. Örökzöld meténg kúszott fel az oszlopokra és a kövekre, itta be az arany ködöt, ami arrafelé sodródott.

Arrafelé sodródott, mert a hegy, amin a palota állt...

Nos, ez volt az oka annak, hogy miért a felhőket vettem először észre.

A terasz üres volt, amin megjelentünk, csak Azriel és egy jóképű, fiatal férfi álldogált rajta, utóbbi a Hajnal udvarának arany-vörös egyenruháhát viselte, egy könnyű, bő tunikát, ami lazán omlott keskeny csípőjére.

A napbarnított férfi meghajolt.

Erre parancsoljanak, főúr.

A hangja is olyan szép volt, mint a horizonton megjelenő első napsugár. Rhys kurta biccentéssel viszonozta a meghajlást, és a karját nyújtotta nekem.

Mor mögöttünk jött Nestával, és ezt motyogta:

- Ha új házat akarsz építtetni, Rhys, akkor nyugodtan meríts innen ihletet.

Rhys hitetlenkedő pillantást vetett rá, Cassian és Azriel viszont halkan nevetett.

Nestára néztem.

A szolgáló egy csigalépcsőhöz vezetett bennünket, ami az egyik torony külső oldalán vezetett a magasba. Ebbe a kedves reggeli hangulatba Nesta éppúgy nem illett, mint mi, a többiek – Mort kivéve –, de Nesta arcára valami olyan dolog ült ki, amilyet még soha nem láttam rajta!

Tiszteletet láttam. Tiszteletet a felhők közé épült kastély iránt,

a lábainál elterülő bőséges vidék iránt, amit kis falvak tarkítottak piros háztetőkkel, és széles, szikrázó folyók tagoltak. A táj egy nyári nap reggelét idézte.

Felmerült bennem a kérdés, vajon én is így néztem-e ki, amikor először láttam Velarist. Csodálat és egy kis harag vegyülhetett az arcomon, azzal a felismeréssel, hogy a világ milyen nagy és pompás, és néha annyira lenyűgöző, hogy lehetetlen mindent egyszerre befogadni belőle.

A Hajnal territóriumán voltak más paloták is, legalábbis olyan kisvárosokban, ahol virágzott a kézművesség, ahol fafaragók, órások, arany művesek és más mesterek tevékenykedtek. Itt csak kis falvak és a lágy dombok voltak, és a palota, a felhők és az ég.

Felmentünk a csigalépcsőn. Alattunk naparany kőfalak mellett mélység tátongott, amit halvány színű rózsák tarkítottak. Csodaszép, színes halál. Odafigyeltem minden lépésemre, ahogy kapaszkodtunk felfelé a toronyba. Rhys erősen fogta a kezemet. A szárnyait magán hagyta, biztos, nyugodt léptekkel haladt.

Rám nézett. A szemében derű csillant. *Szerinted is fel kéne újítanunk a házunkat?* – kérdezte a kötelékünkön keresztül.

Nyitott szobák mellett mentünk el, amelyeket duzzadó selyem párnákkal, puha szőnyegekkel raktak tele, pompás motívumos színes üvegablakok mellett haladtunk el, virágcserepek mellett, amikből csak úgy ömlött a levendula, a szökőkutakból pedig kristálytiszta víz csobogott.

Ez nem verseny, feleltem kissé szemrehányóan.

Picit megszorította a kezemet. Mégha Thesannek szebb is a palotája, akkor is én vagyok az egyetlen, akit uralkodónővel áldott meg az ég.

Elpirultam.

Ráadásul Rhys még hozzátette: Azt szeretném, ha ma este az ágyban is viselnéd a koronát. Csak a koronát.

Te kéjenc!

Szolgálatodra.

Mosolyogtam, ő hozzám hajolt, és leheletfinoman arcon

csókolt.

Fent, a napkő toronyban, egy nagy ablaktalan helyiségből hangok hallatszottak ki, mély, élesebb és dallamos hangok vegyesen. Amikor az utolsó fordulóhoz értünk, Rhys figyelmeztetett: *hárman már megjöttek*. Azriel Morral és Cassiannel is erről sugdolózhatott mögöttünk. *Helion, Kallias és Thesan*.

A Nappal és a Tél főura, és vendéglátónk, a Hajnal főura. Ami azt lenti, hogy az Ősz és a Nyár udvarának főurai, Beron és Tarquin még nem futott be, ahogy a Tavasz udvara sem.

Továbbra is kételkedtem abban, hogy Tamlin eljön, de Beronban és Tarquinben még reménykedtem. Az Adriata elleni támadás talán arra indította Tamlint, hogy paktumot kössön Hybernnel. Beron pedig elég aljas volt ahhoz, hogy minden ok nélkül Hybern oldalára álljon. És afelől is kétségeim voltak, hogy Eris ez ellen bármit is tehetne.

Néhány lépcső, és a nyitott ajtóban álltunk. A torony másik felét hosszú híd kötötte össze a palotával. A híd korlátját virágzó, dús lilaakác fürtjeivel díszítették. Kíváncsi lettem volna, hogy a többieket is ezen a lépcsőn kísérik-e fel, vagy csak bennünket akartak ezzel megsérteni.

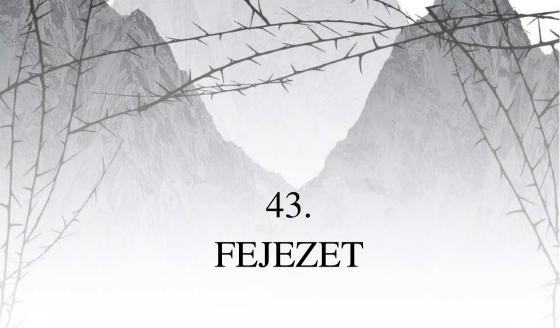
A védőpajzsokat felhúztad?– kérdezte Rhys, bár tudta, hogy az enyém már azóta áthatolhatatlan, hogy elhagytuk Velárist.

Azt is tudtam, hogy semlegesség ide vagy oda, mindannyiunk köré vont védőpajzsot, mentálisat és fizikait egyaránt.

Rhys arca nyugodt volt, tartása egyenes. De én tudtam, mire megy ki a játék. Nemcsak neki, hanem mindannyiunk számára. Látlak, Rhys, olyannak látlak, amilyen vagy. Semmi olyan nincs benned, amit minden idegszálammal ne szeretnék.

Megszorította a kezemet, megfogta, és a karjára tette. Így léptünk be a helyiségbe, mint királyi pár.

Senki előtt nem hajolsz meg, mondta még nekem.

A NAGYTEREMBEN GAZDAGON kárpitozott tölgyfa székek álltak széles körben, a főurak és kísérőik részére. Meglepődve láttam, hogy néhány szék olyan kialakítású volt, hogy szárnyas vendégek is igénybe tudják őket venni.

Ekkor pillantottam meg egy jóképű, sudár férfit, akit Hegyalján már láttam. Egy csoport vette körbe... szárnyas tündérek voltak, férfiak és nők egyaránt. Mindenki izmos, arany vértezetű. Az illír szárnyaktól eltérően nekik madárszárnyuk volt.

A peregrynek távoli rokonságban állnak a Sárkány szeráfjaival. Nincsenek ugyan sokan, de hála nekik, Thesannek van egy szárnyas harcosokból álló légiója, magyarázta Rhys. Thesan balján a századosa, egyben a szeretője. A jóképű férfi tényleg közelebb állt a főúrhoz, mint a többiek. A kezét lazán az övén lógó pompás kardján nyugtatta. Házastársi kötelék nincs közöttük, legalábbis egyelőre, folytatta Rhys. De szerintem Thesan szándékosan utasította el a köteléket Amarantha uralkodása idején. Amarantha élvezte a szárnytollak tépkedését, egyiket a másik után. Eyszer ruhát csináltatott belőlük.

Megborzongtam, ahogy a fényesre csiszolt, naptól meleg márvány padlóra léptünk. A többiek ránk néztek. Rhys szárnyai láttán halk mormogás kezdődött. A figyelmemet ekkor a terem fő látványossága vonta magára: egy kör alakú tó középen.

A kárpitozott székeket nem egy asztal körül rendezték el, hanem egy szikrázó, csillogó tó köré, amit a padlóba süllyesztettek. A sötét vízen rózsaszín és arany tavirózsák úszkáltak csillogó, széles levelekkel, alattuk töksárga és elefántcsontszínű halak úszkáltak ráérősen.

Ilyesmit otthon is el tudnék képzelni, mondtam Rhysnek.

A kötelékünkön csibészes mosoly lüktetett végig. *A születésnapodon majd gondolok rá.*

A termet itt is lilaakáccal benőtt oszlopok fogták közre, és a fal mel letti asztalokon, vázákban vörösbor színű, selymesen csillogó pünkősdi rózsák virágoztak. A vázákat a tányérok közé rakták ki. A tányérokon leheletfinomra szeletelt halat láttam, aztán süteményes kosarakat és gyümölcsökből készült füzéreket, azok mellett pedig hűtött edények álltak frissítőkkel.

És ott volt még a három főúr.

Nem csak mi csíptük ki magunkat.

Rhysszel félúton megálltunk a teremben.

Emlékeztem rájuk, mindegyiket ismertem, láttam őket Hegyalján, Rhys elmesélte nekem a történetüket. Kíváncsi lettem volna, hogy érezték-e a mágiájukat bennem, amikor rám néztek.

Thesan lépett előre. Hímzett selyemcipőjében nesztelenül járt. Tunikája feszesen simult finom mellkasára. Bő nadrágja olyan fazonú volt, mint Amrené, és minden lépésnél suhogott. A bőre és a haja aranybarna volt, mintha folyamatosan napkelte világítaná meg. A legszebb a ferde metszésű szeme volt, olyan mélybarna, mint a frissen szánton föld. Néhány lépésre tőlünk megállt, és szemügyre vette Rhyst, engem, a tásaságunkat, valamint Rhys szárnyait, amit korábban Rhys a háta mögött szépen összecsukott.

 Üdvözöllek benneteket – mondta Thesan. A hangja olyan mély és sötét volt, mint a szeme. Szeretője minden mozdulatunkat figyelemmel kisérte, és a mi társaink is éberen figyelték őket. – Vagyis – mondta Thesan elgondolkodva – nem neked kellene inkább köszöntened az egybegyűlteket, mivel végül is te hívtad össze ezt a találkozót?

Rhhys arcán finom mosoly suhant át, miközben a hajába árnyak szövődtek. Korábban kissé enyhített a varázslaton, ami tompította mágikus kisugárzását. A többi főúr is így tett.

 Lehet, hogy én kezdeményeztem ezt a találkozót, Thesan, de te voltál olyan nagyvonalú, hogy a rendelkezésünkre bocsátottad ezt a nagyszerű palotát.

Thesan egy biccentéssel fejezte ki köszönetét. Rhys szárnyairól nem tett említést, talán udvariatlannak tartotta. Felém fordult.

Egymásra néztünk, a társaim meghajoltak. Egy főúr párja is így tett volna.

Én azonban egyenes háttal álltam tovább, csak néztem Thesanre. Rhys nem avatkozott közbe. Ez volt az első próba.

A gyógyító mágia ajándékát kaptam Thesantől, a Hajnal főurától. E miatt az adomány miatt tudtam Rhys életét megmenteni. Suriel árulta el, hogy rendelkezem vele, akkor, amikor a Rhyshez fűződő kötelékemről is beszélt.

Kényszeredett mosolyt villantottam Thesanre.

Fantasztikus az udvarod.

Thesan észrevette a tetoválást, és rögtön tudtam, hogy felismerte, mit jelentenek az éjfekete tintával rajzolt körök és örvények a kezemen. Megnézte a koronámat is. Felvonta a szemöldökét.

Rhys csak vállat vont.

Ekkor előlépett a másik két főúr.

– Kallias – szólt Rhys az ősz hajú férfihoz, akinek annyira fehér volt a bőre, mint aki megfagyott. Sugárzó kék szeme is jégszilánkokra emlékztetett, amit egy gleccserből törtek le. Rhys szárnyát vette szemügyre, de aztán úgy tűnt, mint aki meg is feledkezett róla. Királykék, ezüsttel hímzett zakót viselt, a gallérja és a felhajtója fehér nyúlszőrrel volt fedve. Egy ilyen enyhe napon melegem lett volna benne, nem beszélve a térdig érő barna, szintén szőrmés csizmáról. De amilyen jeges volt a tekintete, az is lehelt hogy hideg vér folyt az ereiben. Három hasonló öltözékű

főtündér ülve maradt. Az egyikük, egy gyönyörű fiatal nő Morra nézett és vigyorgott.

Mor viszonozta a sugárzó tekintetet. És amikor Kallias éppen mondani akart valamit, Mor valami olyasmit tett, amit a legmerészebb álmaimban sem tudtam volna elképzelni. Toporgott, egyik lábáról a másíkra állt, kinyitotta a száját, és... felsikoltott.

Mor, a királyi sarj, örömében *felsikoltott*. A Kallias kíséretéhez tartozó fiatal nő felugrott, és odarohantak egymáshoz. Egymás karjaiba omlottak, Mor ekkor már halkan szipogott, és olyan erővel ölelgette a karcsú idegent, mintha össze akarná roppantani. A fiatal nő karja réeszketett, ahogy átölelte Mort.

Aztán nevettek, sírtak, ugrabugráltak. Majd megálltak, egymás szemébe néztek, és egymás arcáról törölgették a könnyeket. Majd újra megölelték egymást.

- Semmit nem változtál mondta az idegen fülig érő szájjal. –
 Szerintem a ruha is ugyanaz, mint amit...
- Te nem változtál semmit! Szőrme a nyár közepén, annyira jellemző rád...
 - Ha jól látom, a szokásos gyanús alakokkal jöttél.
- Szerencsére a társaság, néhány új embernek hála, sokat javult! mondta Mor, és felém intett. Nagyon régen láttam ilyen feldobottnak. Viviane, bemutathatom neked Feyre-t? Feyre, ő Viviane, Kallias hitvese, Thesanre és Kalliasra pillantottam, utóbbi felvont szemöldökkel nézte a feleségét és Mort.
- Eredetileg otthon akartam hagyni mondta Kallias Rhysnek
 , de azzal fenyegetett, hogy megfagyasztja a tojásaimat.

Rhys vigyorgott.

– Ismerős...

Hátrápillantottam, és ekkor Kallias arcáról is eltűnt a derű, és a páromat kezdte mustrálni. Nem csak a szárnyait.

Rhys vigyora is elhalványult, és némi feszültséget éreztem kettejük kötött.

Morhoz és Viviane-hez léptem, és kezet ráztam Kallias feleségével. A keze meglepően meleg volt.

Ezüstös haja úgy csillogott a napsütésben, mint a friss hó.

 Hitves – mondta Viviane, és csettintett a nyelvével. – Tudjátok, nekem ez még mindig olyan furcsán hangzik. Amikor valaki ezt mondja, mindig körül szoktam nézni, mintha valaki másról lenne szó.

Kallias ekkor megszólalt, szavait mindenkinek címezte, de tekintetét nem vonta el Rhysről, és a tartása sem lazult.

Továbbra sem tudom eldönteni, hogy sértésnek vegyem-e, amit az előbb mondott. Mindennap elmondja ugyanis.

Viviane kinyújtotta rá a nyelvét.

Mor vállon ragadta és megszorongatta.

- Pedig már itt volt az ideje.

Viviane sápadt arca finoman elpirult.

- Hát igen... Hegyalja után minden megváltozott. Zafírkék pillantását rám irányította, és lehajtotta a fejét. – Köszönöm, hogy visszaadtad nekem a páromat.
 - A párod? visított Mor hitetlenkedve. Hitvesed és párod?
- Ti ketten tisztában vagytok azzal, hogy ez egy igen fontos és komoly összejövetel? – kérdezte Rhys.
- És azzal is, hogy a tóban a halak nagyon érzékenyen reagálnak az éles hangokra – tette hozzá Kallias, de Viviane egyszerűen kinevette. Úgy éreztem, hogy már most nagyon bírom őt.

Rhys olyan pillantást vetett Kalliasra, amilyet szenvedő férfiak szoktak egymás között. Kallias nem reagált, hidegen meredt Rhysre. Mor korábban mondta nekem, hogy léteznek feszültségek az Éjszaka udvara és a Tél udvara között. Viszálykodás valami miatt, ami még Hegyalján történt. De még mielőtt jobban el tudtam volna ezen gondolkodni, előrelépett a harmadik főúr.

Az apám egyszer hozott magával egy arany nyakláncot lapis lazull kővel. A nyaklánc egy elpusztult királyság romjai közül származótt, messze délnyugatról. A tündérek ott istenként uralkodtak, datolyapálmák és homokos széllel fútt paloták között. Az ékszer színei és művészi kidolgozása teljesen lenyűgözött. De

még nagyobb érdeklődést tanúsítottam a fügeszállítmány iránt. Apukám a kezembe nyomon ugyanis néhány szemet, amikor meglátogattam az irodájában. Még most is éreztem a nyelvemen az ízét, emlékeztem földes illatára, és nem tudom megindokolni, miért, de akaratomon kívül ez a nyaklánc és a finomság jutott az eszembe, amikor Helion laza léptekkel felénk közeledett.

A ruhája egy darab fehér anyagból állt. Nem tunika volt, nem is öltöny, valami a kettő között. Bőségesen redőzve és rétegezve izmos testén Jobb felkarját arany karkötő díszítette, ami egy felegyenesedett kígyót mutatott. Sugárzott csillogó, sötét bőrén. Onixfekete hajában koronát viselt, csillogó aranysugarakkal, amik a napsugarakra emlékeztettek

Maga volt a nap, egy férfi alakjában. Erős, könnyedén elegáns, aki tud barátságos, de kegyetlen is lenni. Majdnem olyan jóképű, mint Rhysand. És különös módon hidegebb, mint Kallias. Kísérete is hasonló öltözékben volt, csak más színeket viseltek – kobaltkéket, skarlátvöröset, ametisztszínűt –, és többen kihúzták a szemüket. Mindenki majd kicsattant az egészségtől. A főurak és főtündérek fizikai kisugárzása csak szemfényvesztés volt, amivel elvonták a figyelmet Helion *valódi* erejéről.

Helion a Varázstörő címet is viselte, és ezer könyvtárában minden tudást összegyűjtöttek az egész világról. Talán ez a tudás tette őt annyira letisztulttá és hűvössé. De az is lehet, hogy ez a hidegség akkor lett a lénye része, amikor Amarantha kifosztott több könyvtárat. Kíváncsi lettem volna, hogy újra beszerezte-e, amit Amarantháék elraboltak. Vagy csak megsiratni tudta, amit a nő elégetett.

Mor és Viviane is elkomolyodott, amikor Helion biztos távolságban megállt. Az ő mágiája segített bennünket, hogy elmenekültünk Hybernből. Az ő mágiájától izzott a testem az örömtől, amikor Rhysszel egymásba gabalyodtunk.

Helion hegyes állával Rhys felé bökött. Úgy tűnt, hogy egyedül ő nem lepődört meg a párom szárnyaitól. Borostyánszínű tekintete rám siklott.

- Tamlin tudja, hogy Feyre kicsoda?

A hangja tényleg hidegebben csengett, mint Kalliasé, még ha diplomatikusan fogalmazta is meg a kérdését.

– Ha arra célzol, hogy szép és okos, akkor azt hiszem, igen.

Helion kifejezéstelen arccal nézett rá.

- Tudja, hogy Feyre a párod? És királynőd?
- Uralkodónő? visított fel Viviane, de Mor egyetlen kézmozdulatul leintette, és félrevonta a Tél királynőjét, majd suttogva folytatták a beszélgetést.

Thesan és Kallias figyelmesen nézett. Alaposan.

Cassian és Azriel feltűnés nélkül közelebb lépett. Mozgásukat alig lehetett érzékelni, az éjszakai szélhez tudnám hasonlítani.

- Kiderül, ha Tamlin eljön - mondta Rhys egyszerűen.

Helion mély hangon elröhögte magát. Veszélyes volt ez a napbarnított főúr, halálosan veszélyes.

- Mindig is kedveltelek, Rhysand.

Thesan lépett elő, a figyelmes vendéglátó. Helion nevetésébe ugyanis vegyült némi erőszakos fenyegetés. Thesan szeretője és a többi peregryn is közelebb húzódott, a főurukat akarták megvédeni, vagy bennünket emlékeztetni arra, hogy mi vagyunk a vendégek az ő házukban.

Helion tekintete ekkor Nestára szegeződött, és tetőtől talpig végig mérte a nővéremet.

Nesta közömbösen visszabámult rá.

 És ki a vendéged? – kérdezte a Nappal udvarának főura némileg halkabban.

Cassiannek arcizma se rezdült. Egy kívülálló azt is hihette volna, hogy nem is ismeri Nestát. De egy hüvelyknyit se engedett védelmem pozíciójából. Ahogy Azriel sem.

- A nővérem, egyúttal követünk a halandók országában mondtam Helionnak, és Nesta mellé léptem. Elmondja majd a történetét, ha a többiek is itt lesznek.
 - Tündér.
 - Nem semmi dünnyögte Viviane halkan. Mor azonnal

elhallgatott, mert Kallias szigorúan nézett rá és hitvesére. Helion egyáltalán nem figyelt a nőkre.

 Ki teremtette őt? – kérdezte Thesan udvarias hangon, és kissé lehajtotta a fejét.

Nesta Thesanre nézett, aztán Helionra, majd Kaliiasra.

 Hybern – mondta ki végül, a félelem leghalványabb árnyalata nélkül.

Mindenki döbbenten hallgatott.

Nekem viszont elegem lett abból, hogy a nővéremet bámulják. Belekaroltam, és az alacsony támlájú székekhez vezettem, amiket feltételezésem szerint nekünk szántak.

Az Üstbe vetették – mondtam – a másik nővéremmel,
 Elainnel együtt. – Leültem, Nestát a szomszédos székhez húztam.
 Aztán a három főurat néztem végig, kendőzetlen nyíltsággal. –
 Azok után történt, hogy Ianthe főpapnő és Tamlin a családomat és egész Prythiant elárulta Hybernnek.

Nesta egyetértőén bólintott.

Helion szeme úgy parázslott, mint valami kovácsműhely.

- Súlyos vádak ezek. Főleg a volt szeretőddel szemben.
- Ez nem vádaskodás utasítottam vissza, és ölbe tettem a kezem. – mindannyian ott voltunk. És most valamit tenni is akarunk emiatt.

A kötelékünkön keresztül éreztem, hogy Rhys mennyire büszke rám.

Víviane ekkor oldalba bökte Kalliast, és halkan megkérdezte:

−*Én* miért nem lehetek uralkodónő, mint Feyre?

A többiek késtek, ezért mi helyet foglaltunk a virágos tó körül. Thesan szolgái finomságokkal teli tányérokat és kelyhekben egzotikus italokat hoztak. Beszélgetések alakultak ki, majd csitultak el. Mor és Viviane egymás mellé ültek. Úgy tűnt, mintha ötvenévnyi pletykát kellett volna behozniuk.

Viviane nem volt ott Hegyalján. Kalliasszal a gyerekkora óta barátok voltak, és a férfi megóvta őt ezekben az években. Az okos fiatal nőt a birodalom határain látta el feladatokkal, hogy így tartsa őt távol az udvari intrikáktól. Amarantha elől is eltitkolta, rejtegette, senkinek nem beszélt róla, hogy mit érez a világos hajú nő iránt, sőt, még Víviane sem tudta, hogy Kallias világéletében őt szerette. Az utolsó pillanatokban, mikor Kallias már érezte, hogy minden erejétől megfosztják, utolsó leheletével még figyelmeztette Viviane-t. Szerelmet vallott neki, és megkérte, védje meg népét.

Viviane pedig így is tett.

Mor és a barátaim Velárist védték, Viviane kisebb városokat tett megközelíthetetlenné, védett le védővarázslattal, és nyújtott biztos menedéket az oda érkezőknek. A főurat pedig soha nem felejtette el, a legjobb barátját, aki fogságban élt Hegyalján. Folyton lehetőségek után kutatott, hogyan tudná kiszabadítani. A Tél udvara különösen sokat szenvedett Amarantha kegyetlenkedéseitől, Viviane mégis összetartotta a birodalmat. A rémuralom éveiben pedig ráébredi, mit érez Kallias iránt.

Amikor Kallias kiszabadult, gondolatutazással egyenesen Vivianehez jött, de mielőtt bármit mondhatott volna is a lánynak, az megcsókolta. Ekkor Kallias térden állva kérte meg a kezét. Egy óra múlva léptek be a templomba és fogadtak örök hűséget egymásnak. *Éjjel, tudod, azalatt*, mondta Viviane vigyorogva Mornak, Kallias egyúttal azt is elmondta, hogy ők igazi lelki társak.

A történettel el tudtuk ütni a várakozás idejét, főleg, hogy Mor minden részletet tudni akart. Azokat is, amelyek messze túllépték az illem határait, és amiknél Thesan is félrenyelte a bodzaborát. Kallias viszont csak mosolyogva nézte hitvesét és párját, arckifejezése olyan meleg és sugárzó volt, hogy sápadt bőre és jégkék szeme ellenére éppolyan jó főura lehetett volna a Nappal udvarának, mint Helion.

Az éles nyelvű, kegyetlen Helion árgus pillantásokkal figyelte

a nővéremet és engem. Hatalmas, arany sasra emlékeztetett, pengeéles karmokkal.

Kíváncsi lettem volna, vajon mi az állatalakja. Neki is vannak szárnyai, mint Rhysandnek? Vajon Thesan is fel tud venni olyan fehér szárnyakat, mint az éber peregrynek, mint a tüzes tekintetű szeretője, aki senkihez sem szólt egy szót sem? Az is lehet, hogy a Nap udvarainak főurai a bőrük alatt viselik a szárnyaikat, és a szárnyuk az ég ajándéka melynek az udvarukkal együtt ők az alattvalóik.

Thesan egy óra múlva jelentette be:

- Tarquin megérkezett.

Kiszáradt a szám. Kellemetlen csend telepedett a társaságra.

 Hallottam a vérrubinról. – Helion Rhysre vigyorgott, és a felkarján díszelgő karkötővel játszadozott. – Feltétlenül mondd el a sztorit!

Rhys legyintett.

 Mindent a maga idejében. – Bolond egy srác, jelezte kacsintva nekem.

Ekkor lépett be Tarquin a csigalépcsőről a terembe. Varian és Cresseida szorosan mögötte.

Varian tekintete ránk siklott, de az a személy nem volt jelen, akit keresett. Nestától balra állt Cassian, és a láttára Varian tekintete elkomorult. Cassian csak pimaszul vigyorgott.

Csak egy házat döntöttem romba, mondta Cassian, akkor tiltották ki a Nyár udvarából. Ezen a tényen nyilvánvalóan az sem változtatott, hogy Adriata védelmében ő is bevetette magát.

Tarquin figyelmen kívül hagyta Rhysandet és engem is, sőt mindenkit. Elnézést kért a késésért, aminek a város ellen intézett támadás az oka, mondta. Talán így is volt. De az is lehet, hogy az utolsó pillanatig habozott, vajon megjelenjen-e.

Úgy tűnt, hogy Helionhoz éppolyan feszült viszony fűzi, mint Rhyshez, Tarquin megjelenésekor csak Thesan maradt barátságos és oldott. Kifizetődő, ha valaki évszázadokig semleges. Kallias viszont még hidegebb és távolságtartóbb lett. Tarquin megérkezésével viszont végre...

Ebben a pillanatban egy szolgáló lépett Thesan mellé, és suttogva közölte, hogy Beron is megérkezett az összes fiával egyetemben. Mor arcáról eltűnt a mosoly.

Az enyémről is.

A barátaimban fortyogó elfojtott harag fel tudta volna forralni a kis tavat, amikor az Ősz udvarának főura belépett a bejáraton, oldalán hitvesével, Lucien anyjával, mögöttük a fiaik. A hölgy vörösesbarna szemével végigpásztázta a termet, mint aki elveszett fiát keresi. A tekintete Helionon állt meg, aki gúnyosan fejet hajtott, mire a hölgy gyorsan elkapta róla a tekintetét.

Ez a nő egyszer megmentette az életemet Hegyalján, hálából azért, mert megvédtem Lucient Amarantha haragjától. Vajon keresi az eltünt fiát? A fülébe jutottak azok a híresztelések, amiket én indítottam el, és az általam terjesztett hazugságok? Bajos lenne neki megmondani, hogy Lucien éppen a kontinensen jár, és az elátkozott királynőt keresi. Halvány esélyünket a túlélésre.

A keskeny arcú és barna hajú Beron kizárólag az összegyűlt főurakra összpontosított. A fiai viszont olyan megvető pillantást vetettek ránk hogy a peregrynek felborzolták a tollukat. Még Varian is figyelmeztetően vicsorgott amiatt, ahogy az egyikük Cresseidát méregette. Beron nem utasította rendre. A legidősebb fiára hagyta ezt a feladatot.

Eris egy lépéssel az apja mögött jött, és ezt dünnyögte:

 Elég legyen! – Öccsei erre visszafogták magukat. Mind a három.

Azt nem lehetett eldönteni, hogy Beron vajon észrevette-e, mi zajlik, vagy nem érdekelte. Félúton megállt a lépcső és közöttünk, összekulcsolta maga előtt a kezét, és úgy nézett minket, mintha egy csapat kóbor macska lennénk.

Beron volt a legidősebb főúr. A legborzalmasabb.

Rhys hozzá intézte mondandóját, közben sötét mágiája úgy remegett meg mögöttünk, mint egy hegy.

- Nem csoda, hogy ilyen későn érkezel, hisz a fiaid is túl

lassúak voltak ahhoz, hogy elkapják a páromat. Úgy látszik, ez amolyan családi tulajdonság.

Beron kényszeredetten mosolygott, és rám nézett. Rám és a koronámra.

A párod, az uralkodónő.

Kifejezéstelen arccal néztem vissza rá, majd gyűlöletes fiai felé fordul tam. Eris felé.

Eris vidám nemtörődömséggel mosolygott rám. Vajon ezt az álarcot viselné akkor is, ha véget vetne apja életének, és elvenné tőle a trónját?

Cassian úgy tartotta szemmel a jövőbeli főurat, ahogy egy sólyom egy egeret szokott. Eris csak futó pillantásra méltatta Rhysand seregének főparancsnokát, finoman fejet hajtott, és alig észrevehetően a hasára mutatott. Készen állt egy következő menetre. Ekkor Eris figyelme, Morra terelődött, és a tekintetéből sugárzó megvetéstől teljesen felment bennem a pumpa. Mor csak unottan meredt rá.

Még Viviane is az ajkába harapott. Ö is tudta tehát, mi történt Morrral, és mit válthat ki barátnőjében Eris jelenléte. Mindamellett semmit nem sejtett a megállapodásunkról, arról a szörnyű szövetségről, amit Erisszel kötöttünk. Azriel olyan csendben volt, hogy azt sem tudtam, vajon lélegzik-e még. Moron nem látszott, vajon sejti-e, hogy Azrielt a történtek és Mor megbocsátása ellenére még mindig bűntudat gyötri.

Az Ősz küldöttsége helyet foglalt. így már nem maradt üres szék.

Ami ékesszólóan utalt Tamlinre is.

Igyekeztem nem beleroskadni a székembe, amikor a szolgálók Beron és kísérete körül nyüzsögtek. Ezután kezdődött a tulajdonképpeni gyűlés.

Az első szó joga Thesant mint vendéglátót illette meg.

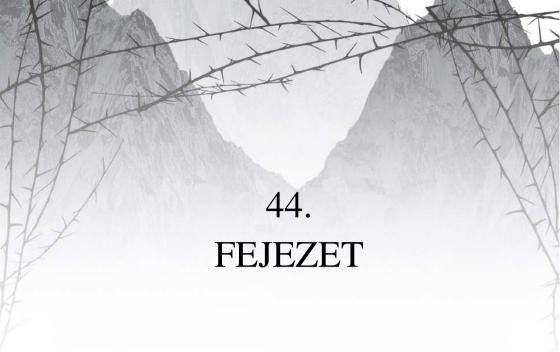
 Rhysand, te kezdeményezted ezt a találkozót, és előrehoztad az egyeztetett időpontot is. Jó lenne, ha meg tudnád magyarázni, miért volt olyan sürgős. Rhys komoly pillantást vetett rá.

- A területünkre törő hadseregek elég magyarázattal szolgálnak.
- És pontosan mit vársz a mai találkozótól? tudakolta Helion, és alkarjával izmos, csillogó combjára támaszkodott. – Azt, hogy egyesítjük erőinket, és vállvetve fogunk harcolni?
 - Többek között ezt, igen mondta Rhys lazán. Mi...

Pontosan olyan volt az egész, mint amikor még a családommal éltem, és egy hóviharos éjszaka betörték az ajtót, és egy szörnyeteg tört be a házunkba üvöltve.

Nem a csigalépcsőn jött fel. Őrök nem kísérték. Semmilyen kísérete nem volt. Egyedül jött. Mint egy villámcsapás, úgy villant fel, alattomos hirtelenséggel érkezett, mint egy tavaszi zivatar. Egyszer csak elől tünk termett.

A vérem Kallias jegénél is hidegebbre hűlt, amikor Tamlin farkasvigyorát megláttam.

NÉMA CSEND.

Éreztem, ahogy a mágia megremeg, ahogy a főurak és udvartartásuk köré védőpajzsok épülnek, egyik a másik után. Az a védőpajzs, amit Rhys körénk húzott fel, még jobban megszilárdult, a párom haragja is megerősítette, hiába maradt az arckifejezése továbbra is laza, látszólag unott. Nesta hideg visszafogottságát próbáltam magamra erőltetni, amivel Tamlint mustrálta, vagy a Mor szemében felvillanó enyhe viszolygással is kiegyeztem volna. De egyszerűen nem ment, az arcom elárulta, mi zajlik bennem.

Ismertem Tamlin hangulatait és temperamentumát: a nagákat véres cafatokká tépte. Amaranthát Lucien kardjára nyársalta fel, és a fogával lepte fel a nő torkát. Vadsága, brutalitása ott csillogott zöld szemében, amikor először rám, majd Rhysandre szegezte a pillantását. Széles vigyort vetett felénk, de fehér fogai most a dögevők által lerágott csontokra emlékeztettek.

Thesan felemelkedett, de a századosa ülve maradt, a kezét a kardján nyugtatva.

– Nem is számítottunk rád, Tamlin. – Egy elegáns kézmozdulin a hátráló szolgákra mutatott. – Hozzatok egy széket a főárnak!

Tamlin tekintete továbbra is rajtam és a páromon nyugodott. A mosolya kissé elhalványult, és ezáltal még fenyegetőbb lett. Alattomosabb. A szokásos zöld tunikáját viselte. Korona nem volt rajta, ékszert sem viselt. Úgy tűnt, hogy azt a fegyverövet sem pótolta újjal, amit elloptam tőle.

Beron ragadta magához a szót.

Meg kell, hogy mondjam, Tamlin, meglep, hogy itt látlak.
 Tamlin nem vette le a tekintetét rólam. Minden lélegzetvételemet figyelte.
 Azt mesélik, máshol találtál szövetségeseket.

Tamlin tekintete ekkor a gyűrűmre vándorolt, onnan pedig a jobb kezemen lévő tetoválásra, ami a ruhám csillogó, világoskék ujja alatt eltűnt. Aztán fel a koronára, amit én választottam.

Nem tudtam, mit mondjak, mihez kezdjek magammal, hova nézzek... Nem volt több álarc, több hazugság, megtévesztés. A meztelen valósággal állt szemben: mit tettem haragomban, milyen hazugságokat tálaltam neki, a népét és országát ezüsttálcán kínáltam Hybernnek Most pedig, miután visszatértem a családomhoz és a páromhoz, a perzselő haragom átalakult, élesebbé, keményebbé tett.

A szolgák kerítettek egy széket, és Beron egyik fia és Helion kísérete közé állították be. Egyik fél sem tűnt különösebben boldognak, bár megőrizték visszafogottságukat, amikor Tamlin helyet foglalt.

Egyetlen szót sem szólt.

Helion intett:

- Nos, akkor folytassuk.

Thesan a torkát köszörülte, de senki nem figyelt rá. Tamlin tekintete ugyanis Rhys kezére szegeződött: Rhys a térdemre tette a kezét.

Tamlin szemében undor izzott. Senki, még Amarantha se nézett rám ilyen gyűlölettel. Amarantha nem ismert engem, a gyűlölete felszínes volt, mérgezett személyiségében gyökerezett. De Tamlin ismert, és egykor bizalmas viszony voltunk. Most viszont minden porcikámat gyűlölte.

Kinyitotta a száját, és én próbáltam felkészülni.

– A jókívánságok vannak most soron?

A hangja kifejezéstelen volt, de a hangneme valahogy éles, azokat a karmot juttatta az eszembe, amik aranybarna bőre alatt lapultak.

Nem mondtam semmit.

Rhys állta Tamlin tekintetét, és jeges haraggal viszonozta, amit csak a szeme sugárzott. Az arca nyugodt maradt. A kötelékünkön keresztül azonban éreztem, hogy valójában mi zajlik benne.

Rhys Thesan felé fordult, aki visszaült a helyére. Thesan sem tűnt nyugodtnak.

- Később is folytathatjuk a megbeszélést.
- Miattam igazán nem kell, hogy... jegyezte meg Tamlin.

Rhysand szeme felvillant, mintha egy sötét kéz elsöpörte volna a csillagokat az égről. De Rhys csak hátradőlt, elvette a kezét a térdemről, és a széke karfáján rajzolgatott köröket.

Semmi kedvem az ellenségeimmel megvitatni a terveinket.

Helion a tó túlpartján úgy vigyorgott, mint egy oroszlán.

 Szó sincs itt beszélgetésről – mondta Tamlin, szintén teljes lazasággal –, neked csak a dugáson jár az eszed.

Egy pillanat alatt teljesen kiürült a fejemből minden gondolat.

Cassian, Azriel és Mor teljesen ledermedt, a haragjuk mintha hullámokban terjedt volna szét körülöttük. Tamlinen nem lehetett látni, hogy észrevette-e, vagy zavartatja-e egyáltalán magát amiatt, hogy a gyűlés három legveszélyesebb vendége ebben a pillanatban az ő vesztét kívánja.

Rhys vállat vont.

- Kevesebb rombolást okoz, mint egy háború, nem?
- Mégis háborúba kezdtél.

Rhys zavarát alig látható pislogása jelezte.

Tamlin ujjából kinőtt egy karom.

Kallias tartása görcsössé vált. A keze Viviane székére vándomlt, mintha elé akarná vetni magát. Tamlin csak finoman végighúzta a karmát a szék csavart karfáján, ahogy egyszer a bőrömön is végighúzta. Mosolygott, mintha pontosan tudná, hogy a mozdulata milyen emléket idézett fel bennem, aztán így szólt a páromhoz:

– Ha nem titkon, az éj leple alatt raboltad volna el a menyasszonyomat, Rhysand, akkor nem kényszerültem volna ilyen drasztikus intézkedésekhez nyúlni, hogy visszavigyem őt.

Halkan, de tagoltan szólaltam meg:

- Fényes nappal hagytalak el, Tamlin.

Zöld szeme rám siklott. A tekintetét idegennek éreztem. Fújtatott egyet, aztán újra elkapta a tekintetét, mintha egyáltalán nem érdekelné a létezésem.

- Miért jöttél ide, Tamlin? - kérdezte Kallias.

Tamlin a karmával mélyen belevájt a karfába, és ezt a mozdulatot is nekem szánta. A hangja ellenben nyugodt maradt.

- Megnyitottam Hybern előtt a határaimat, hogy szeretett nőmet kiszabadítsam egy szadista kezei közül, mert ez a szadista játékszerként bánik bárki tudatával. Mihelyt visszakaptam volna Feyre-t, Hybern ellen fordultam volna, és megkerestem volna a kiskaput a megállapodásunkban Hybernnel. De Rhysand és hordája magukhoz hasonlóvá formálta Feyre-t, ő pedig élvezettel tette tönkre az országomat, és készítette elő a talajt ahhoz, hogy Hybern átlépje a határaimat. És az egész egy bagatell sértődés miatt, bár azt nem is tudom, ki sértődött meg, Feyre... vagy az ura...
- Ne másítsd meg a történetet! szólítottam fel suttogva. Ne csűrd csavard úgy, hogy te tűnj fel előnyös fényben!

De Tamlin oldalra hajtott fejjel Rhyst kérdezte:

- Feltűnt már neked, hogy furcsa kis hangokat ad ki magából, mielőtt a csúcsra ér?

Éreztem, hogy átforrósodik az arcom. Nem frontális

támadással álltam szemben, hanem a méltóságomat próbálta aláásni, a hitelességemet. Beron sugárzott örömében, Eris nyugodt arccal figyelt.

Rhys rám nézett, aztán Tamlin felé fordult. Tudtam, hogy mindjárt kitör a vihar.

Azriel szólalt meg. A hangja hideg volt, mint a halál.

- Vigyázz, hogy beszélsz az úrnőmmel!

Tamlin szemében meglepetés csillant, de el is tűnt, elnyelte valami fehéren parázsló harag, amikor ráébredt, mit jelent a kezemen a tetoválás.

– Ezek szerint nem volt elég neked az, hogy magam mellé emeltelek. – Gyűlölködő mosoly jelent meg az arcán. – Egyszer megkérdezted, hogy így az esküvőnk után uralkodónő leszel-e, és amikor azt feleltem, hogy a tündérvilágban női uralkodók nincsenek... – Fojtott hangon nevetett. – Lehet, hogy alábecsültem a képességeidet. Miért legyél az én alattvalóm, ha az ő udvarában uralkodhatsz?

Tamlin ekkor végre a többi főúrhoz és kíséretükhöz fordult.

– Prythian védelméről és a békéről papolnak. Feyre az országomba jövet mégis Hybern számára készítette elő a talajt. *Miatta* őrült meg a főpapnőm, miután Feyre csupa gonoszságból összetörte a csontjait. És ha felmerül bennetek a kérdés, mi lett a halandó lányból, aki elment Hegyaljára, hogy megmentsen minket, akkor nézzetek arra a férfira, aki Feyre mellett ül. Tegyétek fel magatoknak a kérdést, hogy mit nyernek *ők* ezzel a háborúval. Vagy a békével. Mi lenne, ha győznénk Hybern ellen, és hirtelen egy prythiani király és királynő uralma alatt találnánk magunkat? Feyre bebizonyította, hogy van ambíciója. Magatok is láthattátok, hogy Rhysand is boldogan vetette alá magát Amarantha akaratának, hogy mentse az irháját.

Uralkodnom kellett magamon, hogy ne ugorjak a torkának.

Rhys kényszeredetten nevetett.

Jól játszol, Tamlin, látszik, hogy fejlődtél.

Tamlin dühösen grimaszolt, és Kallias felé fordult.

 Azt kérdezted, miért vagyok itt? Ezt én is megkérdezhetném tőled.
 A Tél udvarának főura, Viviane és az udvaroncai felé biccentett, akik némán ültek.
 Komolyan azt akarjátok nekem mondani, hogy azok után, ami Hegyalján történt, ti vele akartok együttműködni?
 Rhysandre mutatott.

A legszívesebben letéptem volna az ujját, és megetettem volna vele a Middengard férget.

Kallias körül az ezüstös ragyogás elhalványult. Még Viviane ragyogása is elhomályosult.

Azért vagyunk itt, hogy együtt döntsünk erről a kérdésről.

Mor kérdőn nézett a barátnőjére, és mióta itt voltunk, Viviane most először nem Morra nézett, hanem a párjára.

Rhys halkan így szólt az egybegyűltekhez:

 Nekem az Amarantha udvarában történtekre semmilyen befolyásom nem volt. Semmilyen.

Kallias szeme kéken villámlott.

- Amarantha trónja mellett álltál, miközben ő kiadta a parancsot. Rhys aranybarna bőre elsápadt.
 - Megpróbáltam megakadályozni.
- A szülőknek mondd ezt vágott vissza Kallias –, Amarantha két tucat gyereket mészárolt le, az ő szüleiknek magyarázd el, hogy te *próbálkoztál*.

Erről elfeledkeztem. Akkor történt, amikor én még a Tavasz udvarában éltem. Lucien egyik kapcsolata a Tél udvarából csempészte ki a hírt. Két tucat gyereket ölt meg a "járvány". Amarantha. Hogy mehetett ki a fejemből?

Rhys szája elkeskenyedett.

Nem múlik el nap, hogy ne gondolnék erre – mondta
 Kalliasnak és Viviane-nek. És a többieknek. – Egyetlen nap sem.

Ezt nem tudtam. Hónapokkal ezelőtt mondta, hogy vannak olyan emlékei, amiket senkivel nem tud megosztani, még velem sem. Azt hittem, hogy ennek Amaranthához van köze, nem ahhoz, amit kénytelen volt végignézni. Amit kénytelen volt elviselni, miközben fogoly volt. Amarantha mellett kellett állnia, miközben

- a királynő parancsot adott a gyerekek meggyilkolására. Tétlenségre kárhoztatva.
- Attól még nem támadnak fel mondta Kallias –, hogy gondolsz rájuk.
- Nem felelte Rhys kifejezéstelen hangon. De most azért küzdök, hogy soha többé ne történjen ilyen.

Viviane a hitveséről Rhysandre nézett.

 - Én nem voltam Hegyalján, de szívesen meghallgatnám, hogy próbálhtad leállítani Amaranthát.
 - A fájdalom eltorzította szép vonásait, mert ő sem tudott semmit tenni azért, hogy megakadályozza.

Rhys nem mondott semmit.

Peron fújtatott.

– Végre elállt a szavad, Rhysand?

Rhys karjára tettem a kezem, s a gesztusom nem kerülte el Tamlin figyeimét. De ez egyáltalán nem érdekelt. Tisztán, érthetően így szóltam a páromhoz:

- Én hiszek neked.
- Mondja ezt az a nő kontrázott Beron –, aki egy ártatlan lány nevében mutatkozott be, és ezzel azt a lányt is kiszolgáltatta Amaranthának.

Próbáltam kitörölni a szavait a tudatomból, ahogy Clare emlékét is.

Rhys nagyot nyelt, én pedig erősebben szorítottam a karját.

A néped fellázadt – mondta Rhys rekedten Kalliasnak, és ekkor eszembe jutott nekem is, hogy a gyerekgyilkosság Amarantha válasza volt a lázadásra. így büntette Amarantha az engedetlenséget.
 A marantha magánkívül volt dühében – folytatta Rhys.
 A halálodat akarta, Kallias.

Viviane arca olyan merev lett, mint a jég.

- Világossá... világossá mondta tovább Rhys akadozva tettem számára, hogy ennek semmi értelme.
- Nahát, ki gondolta volna mondta Beron gúnyolódva –, hogy a farkad ilyen meggyőző tud lenni?

Apám – figyelmeztette Eris halkan.

Cassian, Azriel, Mor és én ugyanis már gyilkos pillantásokat vetettünk Beronra. Az is lehet, hogy Eris még korábban elfoglalja apja trónját, mint hittem.

Rhys nem hagyta magát megzavarni.

- Amarantha letett a gondolatról, hogy végezzen veled, Kallias. A lázadók meghaltak, és azt mondtam neki, hogy legyen elég ennyi. Azt hittem, ezzel vége. – Kissé akadozott a lélegzete. – Nekem is csak akkor derült ki minden, amikor neked. Azt hiszem, hogy vészjelzésként fogta fel hogy én a védelmembe vettelek. Amarantha nem beszélt nekem erről. Engem Megpróbáltam a katonái tudatába behatolni, de a mágiámat teliesen uralta. És már késő is volt. Amarantha egy daematit küldött a katonákkal, aki... – Megállt. Aki elpusztította a gyerekek tudatát. Rhys nagyot nyelt. – Valószínűleg Amarantha azt akarta, hogy gyanúba keveredjek nálad. Meg akarta akadályozni, hogy szövetségre lépjünk ellene.

Hogy mit láthatott a katonák tudatában...

 És hová zárt be? – A kérdés Viviane-től érkezett, aki maga elé fonta a karját.

Nem álltam készen a válaszra, olyan váratlanul ért.

- A hálószobájába - felelte Rhys.

A barátaim nem leplezték haragjukat és a gyászukat a részletek hallatán, amiket Rhys még előlük is elhallgatott.

- Szép szavak, semmi más mondta Tamlin a székében terpeszkedve. Vánnak bizonyítékaid?
- Bizonyítékai... mordult fel Cassian, felemelkedett, és lassan széttárta szárnyait.
- Nincsenek felelte Rhys. Mor a karjánál fogva visszanyomta
 Cassiant a székébe. Rhys Kalliashoz fordult: De megesküszöm rá, hogy igaz, a párom életére. A kezét a kezemre tette.

Ismeretségünk kezdete óta most először volt Rhys bőre nedves és hideg. A köteléken keresztül átnyúltam hozzá, miközben Kalliasszal farkasszemet néztek. Nem voltak szavaim, csak önmagámmal, a lelkemmel simultam a fekete adamant védőpajzsnak. Rhys tudta, milyen árat fizet azért, ha önmagát adja, és mi mindent kell feltárnia – nem csupán hőn szeretett szárnyait kell megmutatnia.

Tamlin a szemét forgatta. Most is uralkodnom kellett magamon, hogy ne vessem rá magam, és ne kaparjam ki a szemét.

De Kallias minden bizonnyal olvasott Rhys tudatában, és pontosan értette a szavait, mert szigorú tekintettel most Tamlinhez fordult, és megismételte korábbi kérdését:

- Miért jöttél ide, Tamlin?

Tamlin arcán megrándult egy izom.

- Azért jöttem, hogy együtt harcoljak veletek Hybern ellen.
- Süket duma dünnyögte Cassian.

Tamlin szikrázó szemmel nézett rá.

Cassian már újra hátrahajtotta a szárnyait, hátradőlt, és szemtelenül vigyorgott.

- Bocsáss meg szólt közbe Thesan udvarias hangon –, ha kétségeink vannak efelől. Ha nem szívesen avatnánk be a terveinkbe.
- És ha információkat közlök veletek Hybernről? A haderejéről, a vonulásukról?

Hallgatás.

Tarquin a tó túloldaláról csak figyelt, de nem szólt semmit, talán mert ő volt a legfiatalabb, vagy mert tudta, hogy csak előnyt kovácsolhat belőle, ha kimarad a vitából.

Tamlin rám mosolygott.

Mit gondolsz, miért engedtem be Feyre-t a házamba? Az udvaromba? – Tompán morgott, és éreztem, hogy Rhys tartása mennyire görcsössé válik. Tamlin folytatta: – Egyszer mondtam neked, hogy harcolni fogok a zsarnokság ellen. Hogy hihetted, hogy te engem letéríthetsz erről az útról? – Vicsorgott, fehér foga kivillant. – A könnyebb utat választottad, amikor szörnyetegként kezeltél engem, azok után, amit érted és a családodért tettem. – Fújtatva Nestára nézett, aki visszatetszéssel, a homlokát ráncolva

- figyelt. Azok után, amit *Rhysand* Hegyalján tett, te önként széttártad neki a lábad. Végül is miért ne? Évtizedekig Amarantha csicskája volt! Miért ne legyél most te az övé?
- Vigyázz, mit beszélsz! förmedt rá Mor. Én már alig kaptam levegőt.

Tamlin nem figyelt rá, Rhysand szárnyára mutatott.

- Néha kimegy a fejemből, ki is vagy te valójában. Végleg lehullt az álarc, vagy ez egy új játszma?
- Lassan kezdjük unni, Tamlin mondta Helion, és a karfára könyökölve megtámasztotta a fejét. – Ne játszd már tovább a sértett szeretőt, és beszéljünk már vége a háborúról!
- Úgy tűnik, hogy alig várjátok a hadba lépést. A legutóbbi háborúból is olyan jól jöttetek ki végül.
- Egy háború jövedelmező is lehet vágott vissza Helion. Tamlin megvetően vigyorgott. Hirtelen lett egy olyan sejtésem, hogy Tamlin járt már Helionnál is, hogy rávegye, Helion ne kössön megállapodási Rhysszel. Helion viszont nem ment ebbe bele.
- Elég volt ebből! szólt Kallias. Mindenkinek megvan a saját elképzelése arról, hogy akarja kezelni a konfliktust Hybernnel.
 Gleccserpillantása Tamlinre siklott. Te Hybern vagy Prythian szöveteségeseként vagy itt jelen?

A gúnyos, megvető arckifejezést Tamlin arcán kemény elszántság váltotta fel.

- Hybern ellen harcolok.
- Bizonyítsd be!

Tamlin felemelte a kezét, és egy kis asztalon a széke mellett egy köteg papír jelent meg.

 Haderők elhelyezkedése, a fegyverzetük, a vérárnyék használata... Hónapokon át gyűjtött adatok.

Nekem szánta az egészet. És minden erőmre szükségem volt, hogy ne horgasszam le a fejem. A hátam már belefájdult, olyan egyenesen ültem.

- Igen nagylelkű ajánlat - mondta Helion -, de honnan tudjuk,

hogy ezek az információk hitelesek, és nem Hybern ügynöke vagy, aki félre akar vezetni bennünket?

- Azt honnan tudjátok, hogy nem Rhysand és a segítői a kémek, és ennek a találkozónak nem csupán az a célja, hogy behódoljatok Hybernnek?
- Ezt nem mondhatod komolyan dünnyögte Nesta. Mor olyan pillantást vetett rá, amitől minden kétsége eloszlott.
- Ha valóban elengedhetetlenül szükséges, hogy összefogjunk
 Hybern ellen szólt Thesan –, akkor pillanatnyilag te akadályozod ezt i leginkább.
- –Csak figyelmeztetni szeretnélek benneteket arra, hogy Rhysandék az őszinteség és barátság leple alatt igazából meg akarnak téveszteni benneteket. A tény, hogy *Rhysand* ötven évig melegítette Amarantha agyát, és csak akkor állt ki ellene, amikor úgy tűnt, hogy fordult a kocka. És bár azt állítja, hogy a városát megtámadta Hybern, a város meglepően kevéssel megúszta, mintha már előre tudtak volna róla. Nem lehet, hogy könnyű szívvel feláldozna egy tucat házat és néhány alacsony rangú tündért azért, hogy szövetségre csaljon benneteket? Hogy azt higgyétek, közös ellenséggel álltok szemben? Hogyan lehet az, hogy csak az Éjszaka udvara tudott Adriata megtámadásáról, és ők voltak az egyedüliek, akik időben odaértek, hogy eljátszhassak a megmentőt?
- Azért tudtak róla hallatta a hangját Varian hűvös visszafogotsággal –, mert én szóltam nekik. Figyelmeztettem őket.

Tarquin hirtelen az unokatestvére felé fordult, a meglepetésről tágra nyílt szemmel.

- Lehet, hogy nektek közös ügyeitek vannak mondta Tamlin
 Adriata hercegének. Végül is te vagy a következő az utódlásban.
- Te megőrültél mondtam suttogva Tamlinnek. Varian hunyorgott. Van fogalmad egyáltalán arról, *miről* beszélsz? Nestára mutattam. A király a nővéreimet tündérré változtatta, miután a te úgynevezett papnőd eladta őket Hybernnek!
 - Ki tudja, lehet, hogy Ianthe tudatát akkor már megszállta

Rhysand. Olyan nagy tragédia, ha valaki örökké fiatal és szép marad? Te is akkora színésznő vagy. Talán ez családi vonás.

Nesta keserűen nevetett.

Ha valakit mindenáron hibáztatni akarsz – mondta
 Tamlinnek – akkor nézz a tükörbe!

Tamlin rámordult.

Cassian visszamordult.

Egyetértek.

Tamlin tekintete ide-oda cikázott a nővérem és Cassian között, majd megállt Cassian szárnyain. Fújtatott.

Úgy tűnik, hogy Archeronék ízlése is hasonló.

A mágiám felébredt. Dübörögve, mint amikor egy óriás felébred én ásítozik.

- Mit akarsz? fortyogtam. Bocsánatkérést? Vagy azt, hogy kússzak vissza az ágyadba, és játsszam el a szerető asszonyt?
 - Sérült árut visszavenni?

Égett az arcom.

- Abban a pillanatban, hogy Rhys téged megba...

Elnémult.

Mérgezett szavai az imént még felbugyogtak belőle, de aztán csend lett, Tamlin *elnémult*. Becsukta a száját, kinyitotta, próbált beszélni. Semmi. Semmilyen hang, morgás se jött ki rajta.

Rhysand hátradőlt. Az arcán nem láttam se vidámságot, se a szokásos gúnyt.

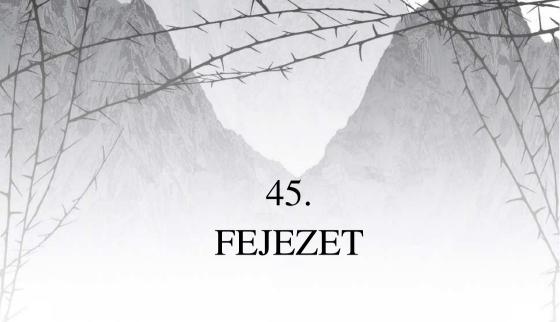
 Mint egy partra vetett hal, Tamlin – mondta fenyegető nyugalommal.

A többiek többféleképpen reagáltak a pengeváltásra: volt, akit láthatóan szórakoztatott, mások megütköztek, és olyanok is akadtak, akik unottnak tűntek. Most mindenki a párom felé fordult, és a tekintetüket mintha félelem árnyékolta volna be. Eszükbe jutott hirtelen, ki is ül a körükben. Fivérek voltak, de mégse. Tamlin főúrként éppolyan erős mit, mint ők.

Egyvalakit kivéve, aki az oldalamon ült. Rhys úgy különbözött tőlük, mint a tündérek a halandóktól.

Időnként megfeledkeztek erről. Elfelejtették, milyen mélyen gyökerezik Rhys mágiájának a forrása. Hogy milyen mágiája van.

De amikor Rhysand megfosztotta Tamlint a beszéd képességétől, mindez újra az eszükbe jutott.

CSAK A BARÁTAIM NEM TŰNTEK MEGLEPETTNEK.

Tamlin szeme zöld villámokat szórt. Arany fények villantak fel kőrülötte, ahogy próbálta legyűrni Rhys mágiáját, de akármennyire igyekezett is, nem jött ki hang a torkán.

Ha Hybernnel szövetkeztünk volna – mondta Rhys a körnek
 , akkor nem lenne sokkal egyszerűbb és kevésbé időigényes, ha behatolnék a tudatotokba, és úgy befolyásolnálak benneteket?

Csak Beron volt annyira ostoba, hogy gúnyosan grimaszoljon, Eris viszont úgy fordult a testével, hogy az anyját védje.

 Mégis itt vagyok és beszélek veletek – folytatta Rhys nem törődve Beronnal. – Mindannyian eljöttünk.

Senki nem szólt.

Végül Tarquin, a csendes megfigyelő emelte fel a fejét, és a torkát köszörülte.

Vártam a megsemmisítő csapást. Tolvajok voltunk, becsaptuk, békében fogadott a házában bennünket, és mi megloptuk őt.

Tarquin az Éjszaka udvarához fordult, Rhysandhez és hozzám.

 Varian önhatalmúlag figyelmeztetett benneteket – mondta, és megsemmisítő pillantást vetett unokatestvérére, aki a pillantását rezzenéstelen arccal viszonozta. – De ez semmit nem csorbít azon a tényen, hogy ti a segítségünkre siettetek. Egyedül ti segítettetek, de nem kértetek semmit cserébe. Miért nem?

 Mert barátokkal ez így szokás – mondta Rhys csendesen, finoman.

Tarquin figyelmesen méregette őt, aztán engem, és végül a többieket.

- Visszavonom a vérrubinokat. Elengedem a tartozást.
- Azt ne várjátok, hogy Amren is visszaadja a rubinját dünnyögte cassian. – Teljesen hozzánőtt.

Varian szája széle megrándult.

Rhys ekkor újra Tamlin felé fordult, aki összeszorította a száját, és a tekintete szikrákat szórt. Rhys így szólt hozzá:

 Hiszek neked, elhiszem, ha azt mondod, hogy Prythianért akarsz harcolni.

Úgy tűnt, hogy Kalliason kívül Helion sincs erről meggyőződve.

Rhys lazított a Tamlin hangját megbénító béklyón, ugyanis halk morgás tört fel Tamlin torkából. Tamlin nem lendült támadásba, és nem is szólalt meg.

 Háború van – jelentette ki Rhysand. – Ha egymás ellen is harcolunk, azzal eltékozoljuk az erőinket.

Rhys be akarta bizonyítani, hogy jobb, mint a híre. Visszafogottságával, szóhasználatával is csak józanságát és erejét demonstrálta, tudom azonban, hogy komolyan gondolja azt, amit mond. Még ha Tamlin szerepet játszott is Rhys családjának meggyilkolásában, és lehetővé tette Hybernnek a bejutást Prythianbe, Rhys képes félretenni személyes sértettségét. Az otthonunkért, a hazánkért. Ezzel az áldozattal senkiben nem tesz kárt, csak a saját lelkében.

- Lehet, hogy te hiszel neki, Rhysand vetette közbe Beron –, de mivel a mi birodalmaink határosak egymással, én nem olyan szívesen változtatom meg a véleményemet. Alattomosan nézett.
- Talán a tévelygő fiam hozzájárulhatna a dolgok tisztázásához.

Apropó, ő merre jár?

Tamlin is ránk nézett.

 Városunk védelmében vesz részt – mondtam, és alapjában véve nem is hazudtam.

Eris fújtatva Nestára nézett, aki acélszürke tekintettel állta a pillántását.

Kár, hogy a másik nővéreteket nem hoztátok magatokkal!
 Azt hallottam, hogy öcsi párja valódi szépség.

Megfagyott az ereimben a vér. Ha ezek tudják, hogy Elain Lucien párja, akkor ezzel is fájdalmat okozhatnak Luciennek, akit olyan zabolátlanul és alaptalanul gyűlöltek. Az Erisszel kötött megállapodás nem jelentette automatikusan Lucien védelmét is.

Mor eltúlzott barátságossággal szólalt meg:

Még mindig annyira szereted hallgatni a saját hangodat, Eris.
 Jó tudni, hogy bizonyos dolgok évszázadok alatt sem változnak.

Eris vigyorgott. Tudta, Mor szándékosan akarja azt a benyomást kelteni, hogy ők egy örökkévalóság óta nem találkoztak.

 Jó tudni, hogy ötszáz év elteltével is még úgy öltözöl, mint egy lotyó.

Azriel az egyik pillanatban még ült, a másikban már kék villámmal megrepesztette Eris védőpajzsát, és megperdítette Erist. A faszék szilánkokra tört.

 Hoppá! – bukott ki Cassianből, és rárontott Azrielre, de visszapattant egy kéken szikrázó falról.

Azriel körülzárta Erist, és heges kezébe fogta a nyakát.

Elég volt! – mondta Rhys.

Azriel megszorította Eris nyakát. Eris rángatózott, kapálózott a szorítás alatt. Erős szabályszegés volt, a testi erőszak ebben a körben nem csak tilos, de szinte lehetetlen is volt.

Úgy tűnt azonban, hogy Azrielnek az árnyak erőt adtak...

 Elég volt, Azriel! – utasította Rhys. Talán tényleg az árnyak rejtették el Azrielt a gyűlést védő mágia ellencsapásától. A többi főúr nem kívánt beavatkozni. Azriel felrántotta a térdét, és minden súlyát bevetve Eris alteste felé rugott. Azriel szó nélkül préselte ki a levegőt Erisből. Beron lángjai is beleütköztek a kék védőpajzsba, de a tűz lecsúszott róla, és sisteregve kialudt a tóban. Még ha egy-egy szikra át is jutott, Azriel fekete árnyai il unitra tépték.

 Hívd vissza az óriásdenevéredet! – parancsolta Beron Rhysnek.

Rhys láthatólag élvezte a jelenetet, még akkor is, ha feltétlenül tartani akarta magát az Erisszel kötött megállapodáshoz, mert már régen véget kellett volna vetnie neki. Rám nézett, és a tekintetéről regényeket lehetett volna írni. De kérést is láttam benne.

Felálltam. Megvoltam lepve, hogy a lábam engedelmeskedett, és nem rogytam össze. Éreztem, hogy az egybegyűltek mintha megrándultak volna. Tamlin parázsló tekintettel nézte, hogy odamegyek az Árnyénekeshez. A ruhám szegélye a földet súrolta. Felemeltem a tetovált kezemet, és az áthatolhatatlan, szinte láthatatlan védőpajzsra helyeztem.

– Azriel, gyere! – kértem.

Azriel megállt, a heges kezek szorítása engedett, mire Eris levegő után kapkodott. Azriel felém fordult. Arckifejezése láttán megborzongtam.

Olyan dühöt láttam rajta, ami mindent jéggé fagyaszt maga körül. Alatta pedig az Azrielt űző képeket is láttam: ahogy Mor elhúzta tőle a kezét... aztán Mor síró, boldogtalan arcát, amikor Rhysszel kiabált.

Mor most mögöttünk ült, és reszketett, mint a nyárfalevél.

A kezemet Azriel felé nyújtottam.

- Gyere, ülj le mellém!

Nesta arrébb csusszant, így mellettem megüresedett egy szék. Türelmesen vártam, kinyújtott kezem nem remegett.

Azriel tekintete Erisre siklott. A föúr fia zihálva feküdt a földön, Az Árnyénekes fölé hajolt, súgott valamit a fülébe, mire Erisnek megint elakadt a lélegzete. Anélkül is, hogy valaki a torkát szorongatta volna.

A védőpajzs visszasüllyedt a helyére. Az árnyak feloldódtak a napon.

Beron sújtott le ekkor, de a tüze egy kemény pajzsba csapódon, amit villámgyorsan felhúztam. Felemelt fejjel néztem az Ősz főurára.

– Tényleg ennyire nehéz a felfogásod? Ellenünk tehetetlen vagy. Hányszor akarsz még pofára esni?

Helion nevetett. Én Azriel félé fordultam, aki megfogta a kezemet és felállt. A hegei dörzsölték az ujjaimat, a bőre viszont jéghideg volt.

Mor kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de Cassian a térdére tette a kezét, és a fejét rázta. Az Árnyénekest a mellettem lévő üres székhez vezettem, aztán odamentem az asztalhoz, és töltöttem neki egy pohár bort.

Mindenki hallgatott, mialatt visszamentem a helyemre.

– Ők a családom – mondtam, és a főurakra néztem. Ők döbbenten nézték, hogy az alárendeltemet kiszolgálom. Tamlin csak megütközve a fejét csóválta, és végre visszahúzta a karmát. Nem törődtem vele, Eris felé fordultam, aki dühtől eltorzult arccal figyelte a jelenetet. A hangom olyan hidegen csengett, amilyen hidegnek tűnt Azriel arckifejezése. – Nem érdekel, hogy szövetségesek vagyunk ebben a háborúban, már ha azok vagyunk. Ha még egyszer bárkit megsértesz a családomból, akkor senkit nem fogok visszatartani.

Csak Eris tudta, hogy a szövetség valójában milyen messzire terjed közöttünk, hogy a gyűlés zátonyra fut, ha ennek részletei kitudódnak. És az apja egyetlen mozdulattal kiiktatná őt az élők sorából.

Mor Azrielre meredt, de Azriel elkapta a pillantását, és Erisre szegezte tekintetét, melyből halálos fenyegetés sugárzott.

Erisnek volt annyi esze, hogy lesütött szemmel ezt rebegje:

- Bocsánatot kérek, Morrigan.

Apja tágra nyílt szemmel bámult, de még mintha az Ősz úrnőjében is némi tiszteletet váltottak volna ki elsőszülött fia szavai.

Thesan a halántékát dörzsölte.

– Ez az egész semmi jóval nem kecsegtet.

Helion vigyorogva nézett valakire a kíséretéből, a térdén keresztbe tette a lábát, mire megfeszültek izmos combjai.

- Tíz arannyal jössz nekem.

Minden bizonnyal nem csak mi kötöttünk fogadást, még ha Helion csapatából semmi sem árulkodott erről, ugyanis szempillájuk se rebbent.

Helion legyintett egyet, mire a Tamlin által hozott iratköteg odarepült hozzá. Az ujjával csettintett, és egy-egy ugyanolyan köteg jelent meg minden szék előtt. Előttem is.

 Másolatok – mondta, anélkül, hogy felnézett volna, és elmerült a tanulmányozásukban.

Praktikus trükk. Egy olyan férfitól, aki nem aranyból és drágakövekből teremtett magának dolgokat, hanem a tudást tartotta a legértékesebbnek a világon.

Rajta kívül senki nem nyúlt a papírokhoz.

Helion csettintett a nyelvével.

 Ha ez itt mind igaz – mondta végül akkor mindenekelőtt két dolgot javaslok: először is semmisítsük meg Hybern vérárnyékkészleteit. Nem sokáig bírjuk, ha tényleg ilyen arzenállal rendelkeznek mérgezett fegyverekből.

Kallias felvonta a szemöldökét.

- És szerinted hogy csináljuk?
- Majd mi megoldjuk mondta Tarquin. Varian bólintott. –
 Ezzel állunk bosszút Adriatáért.
 - Már nincs rá szükség hallatta Thesan is a hangját.

Vendéglátónk meglepett pillantások kereszttüzébe került.

A Hajnal főura szerényen az ölébe tett kézzel folytatta:

 Az egyik ezermesterem türelmesen várt a sorára az elmúlt pár órában, most szeretném, ha csatlakozna hozzánk.

Még mielőtt bárki megszólalhatott volna, a kör szélén megjelent egy főtündér. Olyan hirtelen hajolt meg, hogy elsőre

csak világosbarna bőrét és hosszú, fekete, selymes haját láttam. A nő Thesanhez hasonló ruhát viselt, de az ingujját felgyűrte, a tunikáját pedig felül kigombolta. A keze...

Mielőtt felemelkedett volna, már sejtettem, ki ő. A jobb keze aranyból volt, műkéz. Mint Lucien aranyszeme. Lucien szeméhez hasonlóan a kéz is halkan surrogott és kattogott. Minden tekintetet magára vont, amikor a főúr felé fordult. Thesan meleg mosollyal üdvözölte.

Döbbenten néztem a szemébe, annyira hasonlított Amrenre, hogy önkéntelenül is felmerült bennem a kérdés, hogy a barátnőm a vonásait esetleg ennek a nőnek valamelyik családtagjától kölcsönözte-e, amikor tündértestbe költözött: éles volt az álla, kerek az arca, és ugyanolyan lélegzetelállító, ferde vágású volt a szeme. De míg Amren szeme ezüstösen csillogott, ennek a nőnek ónixfeketén. Bár pontosan tudta, hogy mindenki a kezét bámulja, nyugodt hangon, kissé felemelt fejjel szólalt meg:

- Mylord.

Thesan felemelte a kezét, és tiszteletteljes hangon bemutatta a nőt:

- Nuan, az egyik legügyesebb szakemberem.

Rhys a név hallatára bólintott, hátradőlt, és Beronék felé nézett.

 Az a személy áll előttetek, Beron, aki, a te szavaiddal élve, tévelygő fiadnak új szemet csinált, miután Amarantha kivájta neki az eredetit.

Nuan jóváhagyólag biccentett, és finom mosollyal az arcán mustrálta Lucien családját. Tamlin felé nem fordult oda, de a múltjuk, közös barátjuk ellenére Tamlin sem törődött vele.

És mi köze van mindennek a vérárnyékhoz? – tudakolta
 Helion.

Nuan Helion felé fordult, közben sötét haja a vállára omlott. Figyelmesen nézte Heliont, de nem hagyta magát kizökkenteni nyugalmából.

- Találtam egy megoldást a problémára.
- Azt hallottuk mondta Thesan hogy a háborúban

fegyverként vetik be a vérárnyékot, például a városod megtámadásakor is ez történt, Rhysand. Üdvösnek véltük, ha foglalkozunk a dologgal, mielőtt megpecsételné a sorsunkat. – Nuan felé biccentett. – Nemcsak műszaki dolgokban briliáns, de kiváló alkimista is.

Nuan összefonta a karját, mire a nap visszatükröződött a fémkezén.

- A Velaris elleni támadás után jutottam mintákhoz, ezek alapján sikerült kifejlesztenem egyfajta ellenmérget.
 - Honnan szereztél mintákat? kérdezte Cassian.

Nuan finoman elpirult.

Nos, különféle híresztelések jutottak a fülembe, és gyanítottam, hogy Lucien Vanserra Velarisbe megy, ha valami történik.
 Továbbra sem nézett Tamlinre, aki összevont szemöldökkel hallgatott.
 Néhánny nappal ezelőtt kapcsolatba léptem Luciennel, és arra kértem, hogy küldjön nekem mintákat. Teljesítette a kérésemet, és csak azért nem szólt önöknek – tette hozzá gyorsan Rhysand felé fordulva –, mert nem akart hamis reményeket ébreszteni.

Ezek után nem csodálkoztam, hogy Lucien feltétlenül egyedül akarta felfedezni Velarist. Vetettem egy pillantást Rhysre. *Lucien mindig is ravasz róka volt*.

Rhys mereven nézett előre, de a szája megrándult. *Nagyon úgy tűnik*.

Nuan folytatta:

– Nagy Anya mindennel megajándékozott bennünket, amire itt a földön szükségünk van. Nekem csak arra kellett rájönnöm, hogy pontosan mit adott nekünk Prythianben, hogy hatástalanítani tudjuk a mágiánkat kioltó hyberni anyagot.

Helion ide-oda csúszkált a székén türelmetlenségében, amitől a ruhája fehér anyaga elcsúszott izmos mellkasáról.

Thesan figyelmét nem kerülte el a türelmetlensége.

 Nuannek sikerült egy olyan port kifejlesztenie, amit be lehel venni: az étellel, borral vagy bármi mással elkeverve, amivel csak akarjuk és védetté tesz a vérárnyék hatásával szemben. Már három városomban megbízást adtam gyáraknak a gyártására, hogy minél több katonát ellehessen látni vele.

Úgy tűnt, hogy még Rhyst is meglepte a főúr tettrekészsége. Kár, hogy te nem tudsz villogni valami meglepő felfedezéssel, ugrattam a kötelékünkön keresztül.

Hogy te milyen egy kegyetlen királynő vagy, kontrázott kacsintva.

- És mi van a vérárnyékkőből készült tárgyakkal? kérdezte
 Tarquin. Az olyan láncokkal, amikkel szét lehet verni a védőpajzsokat? Az állával Rhys felé bökött. Adriatában és
 Velarisben is bevetettek ilyeneket.
- A láncok ellen csak a saját ügyességük segíthet mondta Nuan, A állta Tarquin tekintetét, ami Tarquint láthatólag meglepte, mert kihúzta magát. – Az általam kifejlesztett szer csak azt akadályozza meg, hogy a mágiájukat gyengítse a vérárnyék. Az is lehet, hogy a katonák szervezetét is védeni fogja, ha például egy mérgezett nyíllal eltalálják őket.

Csend ereszkedett a társaságra.

Beron szólalt meg.

- Azt várjátok, hogy... pillantás Thesanre és Nuanre –
 ...vakon bízzunk bennetek, és vakon lenyeljük ezt a port?
- Inkább a mágiád nélkül szeretnél a hyberni sereg ellen kiállni? – kontrázott Thesan. – Ezermestereim és alkimistáim tudják, mit csinálnak.
- Persze hogy nem akarok a mágiám nélkül harcolni felelt
 Beron a Hajnal udvara főurának kérdésére. Aztán a homlokát ráncolva nézeti Nuanre. De maga honnan jön? Ki maga? kérdezte tőle.
- Xiani főtündérek lánya vagyok, akik azért jöttek ide, hogy jobb életet biztosítsanak a gyerekeiknek. Már ha ez érdekel bárkit is – felelte Nuan kényszeredetten.

Helion Beron felé fordult.

– Ennek mégis mi köze a dologhoz?

Beton vállat vont.

A családja Xianből jött, ahol – gondolom, ti is emlékeztek rá
a lojalistákat támogatták. Kinek az érdekeit szolgálja ez a nő?

Helion borostyánszeme villámokat szórt.

Thesan élesen válaszolt:

– Talán még te is emlékszel arra, hogy az én anyám is Xianből jött. És sokan az udvaromból is onnan származnak. Vigyázz, hogy mit beszélsz!

Mielőtt Beron hasonlóan éles választ kanyarított volna, Nuan fordult felszegett állal az Ősz főurához:

 Prythian gyermeke vagyok. Itt születtem, ebben az országban, ahogy a fiai is.

Beron arca elsötétült.

- Vigyázz a nyelvedre, kislány!
- Ne vigyázzon semmire! avatkoztam közbe. Ha te így sértegeted. – Az alkimista felé fordultam. – Én beveszem az ellenszert.

Beron a szemét forgatta.

Apám – kérlelte Eris.

Beron felvonta a szemöldökét.

- Valami mondanivalód van?

Úgy tűnt, hogy Eris nagyon gondosan megválogatja a szavait.

- Saját bőrömön tapasztaltam meg a vérárnyék hatását.
 Teljesen megfosztja a főtündéreket a mágiájuktól. Ha háborúban vetik be ellenünk...
- Akkor majd foglalkozunk vele. De senkit nem fogok se a családomból, se a népemből egy légből kapott elmélet miatt kockázatnak kitenni.
- Ez nem légből kapott elmélet mondta Nuan, aki a műkezét kattogva, surrogva ökölbe szorította. – Nem állnék itt, ha a hatását nem bizonyítottuk volna százszázalékosan.

Büszke nő volt, büszke a munkájára.

– Én is beveszem – jelentette ki Eris.

A szájából még nem hallottam ilyen egyenes mondatot. Még Mor is csak pislogott a meglepetéstől. Beron vizsgálódva nézte a fiát, és Eris egy teljesen új gondolatot indított el bennem: vajon Erisből más ember, jó ember lett volna, ha más lett volna az apja? Lehet, hogy ennek a másik Erisnek a magja ott rejtőzik minden kegyetlenség és gonoszság mélyén?

Eris is ott volt Hegyalján. Mit élt ott át a fogság majd ötven éve alatt? Milyen intrikákat szőtt, milyen kínzásoknak vetették alá? Biztos voltam benne, hogy Eris nem akarná még egyszer hasonló sorsnak kitenni magát. Még ha ennek az is az ára, hogy ki kell állnia az apja ellen.

 Nem veszed be, és punktum – közölte Beron. – Még ha a fivéreidnek ezzel csalódást okozol is.

És valóban, a többiek nem tűntek túl lelkesnek amiatt, hogy az apjuk megtiltja Erisnek, hogy Nuan ellenmérgét kipróbálva kockára tegye az életét.

Rhys kért szót:

 Én beveszem, és az egész udvartartásom, a katonáimmal együtt – Hálásan biccentett Nuannek.

Thesan ugyanezt mondta, majd elbúcsúzott az ezermester lánytól, aki erre meghajolt és eltűnt.

Legalább vannak katonáid, akiknek adhatsz belőle – mondta
 Tamlin megjátszott barátságossággal, és rám mosolygott. – De talán ez is a tervetek része volt. Megfosztotok a seregemtől, hogy helyzetbe hozzátok a sajátotokat. Vagy csak azt akartátok, hogy a népem szenvedjen?

A jobb halántékomtól kalapácsoló fájdalom terjedt szét.

Karmok fúródtak keresztül Tarnlin bőrén.

 Biztosan tisztában voltatok vele, hogy a népem védtelenül ki lesz szolgáltatva Hybernnek, miután ti ellenem hergelitek a katonáimat.

Nem mondtam semmit, kétségbeesetten próbáltam a borzasztó képeket elhessegetni lelki szemeim elől.

 Küldetésedként fogtad fel, hogy romlásba döntsd az udvaromat – mondta Tamlin alig leplezett haraggal. – Sikerült. Emlékszel még azokra a falvakra, amiket feltétlen újjá akartál építeni? Hamu és törmelék mind.

Eeket a képeket is elhessegettem, hiszen korábban azt mondta, hogy a Tavasz udvarában senkinek egy haja szála sem fog görbülni, Hybern *megígérte*.

És míg ti itt valami italt kavartok és megmentőként tetszelegtek, én felkutattam a maradék katonáimat, fáradságosan helyreállítottam a bizalmukat, és megpróbáltam népem fennmaradt részét a Tavasz udvarának keleti részébe egybegyűjteni, oda, ahová Hybern még nem tette be a lábát.
 Tamlin a karmait a szék karfájába fúrta.

Thesan a torkát köszörülte, és így szólt Helionhoz:

– Az elemzett információk kapcsán két javaslatról beszéltél.

Helion bólintott, tunikája arany szálai megcsillantak a napfényben. Valóban. Úgy tűnik, hogy Tamlin egy lépéssel előttem jár. A Tavasz udvarát evakuálni kell. – Borostyánszínű tekintete ide-oda cikázott Tarquin és Beron között. – Északi szomszédaid biztosan menedéket nyújtanak népednek.

- Ehhez hiányoznak a kellő források jelentette ki Beron ajakbiggyesztve.
- Persze szólt Viviane –, mert a birodalmadban mindenki azzal van elfoglalva, hogy drágaköveket csiszol neked.

Beron olyan pillantást vetett rá, hogy Kallias dühösen a homlokát ráncolta.

 A feleségeket puszta udvariasságból hívjuk meg, nem azért, hogy tanácsokat osztogassanak.

Viviane zafírkék szeme felvillant.

- Ha elveszítjük a háborút, akkor a ti oldalatokon pusztulunk el, szóval jogunk van elmondani a véleményünket.
- Hybern sokkal borzasztóbb dolgokat fog veletek csinálni,
 mint hogy egyszerűen megöljön benneteket kontrázott Beron. –
 Főleg egy olyan csinos kis nőszeméllyel, mint te.

Kallias akkorát mordult, hogy a tó tükre is beleremegett, még Mor felszisszenésének a hangját is elnyomta. Beron finoman mosolygott.

Csak hárman vettünk részt az előző háborúban.
Rhys és Helion felé biccentett, akik komoran néztek rá vissza.
Nem olyan gyorsan felejti el az ember, mit tettek Hybern és a lojalisták a katonai táboraikba hurcolt nőkkel. És mit találtak ki azoknak a főtündéreknek, akik nőként a halandók mellett harcoltak.
A kezét hitvese vékony karjára tette.
Az ő két nővére feláldozta magát, hogy ő el tudjon menekülni amikor Hybern lerohanta az országukat. Soha többé nem látták őket.

Hitvese nem vette el a tekintetét a tóról. Elsápadt. Dagdan és Brannagh jutott az eszembe, és a három halandó széttépett holtteste. Beleborzongtam a gondolatba, mit tettek velük, mielőtt és miután megölték őket.

 Mi menedéket biztosítunk a népednek – mondta Tarquin nyugodtan Tamlinnek. – Függetlenül attól, milyen... kapcsolatokat ápolsz Hybernnel. A néped ártatlan. A birodalmamban elég hely van mindenkinek.

Tamlin egyetértése – és hálája – jeléül kurtán biccentett.

- Akkor hát az évszakokról elnevezett udvarok csontházakként és menekülttáborokként fognak működni – jegyezte meg Beron –, míg északon a Nap udvarai ölbe tett kézzel várnak?
- A hyberniek minden figyelme Prythian déli részére irányul mondta Rhys –, mert az van közel a falhoz. És a halandók birodalmához.

Nesta és én egymásra néztünk.

Rhys folytatta:

- A hyberniek miért törnének fáradságosan utat a kontinensen az északi tündérterületeken keresztül, ha délről közvetlenül a halandók birodalmába juthatnak?
- Szerintetek a halandók seregei megadják magukat
 Hybernnek? kérdezte Thesan.
- A királynők árulták el ezt nekünk mondta Nesta, és felszegte az állát, mintha egész életében egy királyi udvarban élt volna.
 A halhatatlanság adományáért az uralkodónők

megengedik Hybernnek, hogy az emberek körében minden ellenállást megtörjenek, félresöpörjenek. Akár az is elképzelhető, hogy a hadseregük irányítását is átadják Hybernnek. – Nesta rám nézett, és Rhysre. – Hova menjenek az emberek a fal túloldalán? Azok, akik a szigetünkön élnek? Nem evakuálhatjuk őket a kontinensre. Amíg a fal ép, a többség inkább kivár, mint hogy tündérekkel lépjen szövetségre.

- A halandók sorsa a fal túloldalán nem a mi gondunk mondta Beron legyintve. – Egy nyomorúságos kis földdarabkáról van szó, se királynőjük, se hadseregük.
- Ez az én gondom mondtam, és nem Feyre, a vadász vagy
 Feyre, az átoktörő hangján beszéltem. Az uralkodónő hangján szólaltam meg. Az emberek aligha rúghatnak labdába az olyan lényekkel szemben, mint mi.
- Tőlem aztán pocsékoljátok a saját katonáitokat az ő védelmükre – jegyezte meg Beron. – Én mindenesetre a saját csapataimmal nem fogom ezt a haszontalan népséget védelmezni.

Fel forrósodott a vérem, és mély levegőt vettem, hogy lehűtsem magam, hogy megnyugtassam a mágiámat, ami a sértés hatására fellobbant. Semmi értelme nem lenne. Már így is elég nehéz volt rávenni őkel arra, hogy közösen harcoljunk Hybern ellen.

- Gyáva vagy mondtam halkan az Ősz udvara főurának.
- Ugyanezt állíthatnám én is rólad vágott vissza Beron.
 Felfordult a gyomrom.
- Nekem nem kell előtted semmit sem bizonyítanom.
- Nem, előttem nem. De talán annak a szegény kislánynak a családja előtt igen. Jaj, elfelejtettem, ők mind meghaltak, nem? A saját ágyukban mészárolták le és gyújtották fel őket. Különös, hogy most annyira buzgón akarsz segíteni az embereken, pedig egykor a szempillád se rebbent, amikor feláldoztad őket, hogy mentsd az irhád.

A tenyerem is átforrósodott, mintha két nap parázslana a tenyerem alatt. *Nyugi*, nyugtatott Rhys, *csak a szája jár a*

vénembernek.

Szavai alig tudtak áthatolni bennem a képek zűrzavarán: Clare megkínzott testét láttam a barlang falára szegezve, Beddorék házának füstölgő romjait, Attor vigyorát, amikor Hegyalján ráncigált a föld alatti folyosókon...

 A párom már említette – vette át a szót Rhys –, hogy ő semmivel nem tartozik neked.

Beron hátradőlt.

Akkor nekem sem kell neki magyarázkodnom.

Rhys felvonta a szemöldökét.

- Tegyük félre elképesztő nagyvonalúságodat: csatlakozol hozzánk?
 - Még nem döntöttem el.

Eris egy pillantást vetett az apjára. A tekintetében hitetlenkedést és még valami mást láttam: ellenkezést. Nem tudtam eldönteni, hogy Prythian miatt aggódik-e őszintén, vagy amiatt, hogy apja vonakodása mit jelent a titkos terveire nézve.

Hadsereget nem egyik napról a másikra toboroz az ember – gondol kodtatott el bennünket Cassian.
 Nem engedhetitek meg magatoknak, hogy tétlenül üljetek a hátsótokon. Azonnal fegyverbe kell hívni a katonáitokat.

Beron gúnyosan vigyorgott.

– Nem hagyom, hogy egy félvér korcs parancsolgasson nekem.

Olyan vadul vert a szívem, hogy az egész mellkasomban éreztem. Csak elmosódva láttam magam előtt Cassian és a többiek dühös arcát.

 Ez a korcs – hallatta a hangját Nesta is, jéghideg könnyedséggel beszélt, de a szeme izzani kezdett – lehet az egyetlen olyan személy, aki végül megállíthatja Hybernt, mielőtt az eléri a népedet.

Nem nézett Cassianre, de a harcos úgy bámult rá, mintha most látná életében először.

Ez a vita nem vezetett sehová. És nem érdekelt, hogy az Ősz udvara főurának a tyúkszemére lépek. - Akkor tűnjetek el innen, ha nem akartok segíteni!

Úgy tűnt, hogy Eris tényleg aggódik. De Beron továbbra se törődött Eris aggódó pillantásaival, és rám förmedt:

 Míg a párod Amarantha ágyát melegítette, a népem fogságban élt Hegyalján.

Nem reagáltam.

És míg Amarantha lába között volt a feje, a többségünknek nap mitt nap attól kellett tartania, hogy Amarantha esti szórakozásául lemészárolnak bennünket.

Próbáltam kizárni a képeket a tudatomból. És a fehéren izzó dühöt a történtek miatt, amiatt, amit Rhys tett, hogy Amarantha figyelmét elterelje, és visszatartsa őt a további kegyetlenkedésektől. A titkok miatt, amiket Rhys még mindig magában őrzött, mert szégyellte magát, vagy mert másokat nem akart terhelni velük. Cassian reszketett. Rhys hallgatott.

- Most már elég, Beron! - dünnyögte Tarquin.

De Beron nem törődött vele.

Most Rhys akarja a hőst játszani. Amarantha csicskája akar a megmentőnk lenni. De ha rosszul alakulnak a dolgok...
Kegyetlen arccal vigyorgott.
Akkor mi lesz? Térdre veti magát Hybern előtt? Vagy újra csicsk...

A mondat végét már nem hallottam. Nem hallottam semmi mást, csak a szívemet és ziháló légzésemet.

Tűz lövellt ki belőlem. És egy fehér láng lándzsaként röpült Beton felé.

46. FEJEZET

Beronnak még éppen sikerült aktiválnia a védőpajzsát a támadásom ellen. A lángot viszont csak eltérítenie sikerült, és az eltalálta nemcsak Eris, de az anyja karját is.

A többiek felkiáltottak és felugrottak, de én már képtelen voltam gondolkodni, nem hallottam mást, csak Beron szavait, *nem láttam mást*, csak a hegyaljai borzalmakat és a rémálmaimat, hogy Amarantha Rhyst a hálószobájába vezeti a folyosón, ahol...

Feyre.

Nem törődtem a hívással, lassan felálltam. Hullám emelkedett ki a tóból, és körülfogta Beront. Buborék levegő nélkül. Lángok kalapálták, és a víz sistergett. Gőz támadt, de én nem lankadtam. Megölöm Beront. Örömmel teszem.

Feyre.

Nem tudtam, hogy Rhys kiáltja vagy suttogja a nevemet. Nem is érdekelt.

Beton lángfala nekigyürkőzött az én vízfalamnak. Kis hullámok fodrozódtak az ívelt felületen. Gőz fortyogott.

Vicsorogtam, fehér fénnyel beleöklöztem a tüzes falba. A nap fehér fénye volt. Átoktörő. Pajzstörő.

Beron szeme tágra nyílt, ahogy az akadálya egyre keskenyedett. Áttört a víz.

A kezem az arcán volt. Ibolyakék szemek tűntek fel előttem: nyugodt, visszafogott tekintet.

Mindenki felfogta, amit tisztázni akartál, kicsim – mondta
 Rhys. – Ha megölöd Beront, Eris fogja átvenni a helyét. Mit nyerünk ezzel?

Akkor megölöm az összeset.

 Érdekes felvetés – somolygott Rhys. – Bár azt hiszem, hogy ezzel csak minden még bonyolultabb lenne.

Így suttogott a tudatomba: Szeretlek. Beron szavai nem jelentenek sem mit. Beron egy söpredék. Az ö életében nincs semmi jó. Nem ismeri az örömöt. De mi igen.

Fokozatosan visszanyertem a hallásomat... hallottam a víz csobogását a tóban, a lángok sistergését, az egybegyűltek szapora zihálását, Beron szitkozódását, aki be volt zárva a fény és víz kalodájába.

Szeretlek, ismételte meg Rhys.

Erre elengedtem a mágiámat.

Beron lángjai még fellobbantak, aztán lepattantak a pajzsról, amil Rhys emelt körénk.

Nem csak azért, hogy Berontól megvédjen bennünket. A többi főúr is felugrott ugyanis.

Így törtétek át az én védőgátjaimat is – dünnyögte Tarquin.

Beron olyan hangosan zihált, hogy attól féltem, mindjárt tüzet fog okádni.

Helion az állát dörzsölgetve visszaült.

- Nem hagyott nyugodni a kérdés, hol van az a kis darabka belőlem, olyan kicsi, mint egy pikkely.
 Rhysre vigyorgott.
 Nem csoda, hogy uralkodónőt csináltál belőle.
- Azért lett a királynőm, mert szeretem mondta Rhys, elvette
 a kezét az arcomról, de mellettem maradt. Ennek semmi köze a

mágiájához.

Nem tudtam beszélni, alig éreztem bármit.

- Te tudtál róla, Tamlin? - kérdezte Helion.

Tamlin számára nem létezett más, csak én és Rhys.

- Semmi közötök hozzá jelentette ki végül.
- Ezek a mágikus képességek tőlünk vannak. Hogy ne lenne a mi dolgunk? – tombolt Beron.

Az Ősz asszonya maga köré fonta a karját. Élénkvörös foltok voltak holdfehér bőrén. Az arcán nem látszott fájdalom.

Sajnálom – mondtam neki.

A szeme olyan kerek volt, mint egy csészealj. Rám nézett.

– Ne szólj hozzá, te emberszemét! – mocskolódott Beron.

Rhys egyetlen mozdulattal szétzúzta Beron védőpajzsát. Sötét mágiája úgy hatolt Beron testébe, mint egy kő, amit egy üveglapra dobnak. Beron széke sötét, csillogó porrá porladt, Beron pedig a nemes testrészére huppant. Ébenfaszínű csillámpor ülepedett Beron skarlátvörös zakójára, és csomókban beleragadt barna hajába.

 Többet ne merészelj így beszélni a párommal! – fenyegette meg Rhys. Zsebre dugta a kezét.

Beron egy mozdulattal felpattant, de nem kezdte el lesöpörni a port magáról, hanem kijelentette:

A gyűlésnek ezennel vége. Remélem, Hybern mindannyiótokat a földdel tesz egyenlővé.

Nesta is felállt.

- A gyűlésnek még nincs vége.

Még Beron is ránézett. Eris a nővérem és az apja közti távolságot méregette.

Nesta olyan egyenesen állt, mint egy vasoszlop.

 Ti álltok egyedül Hybern és egy olyan világ között, ahol még létezik a jóság és tisztesség – mondta Beronnak és a többieknek, majd Beronhoz fordulva folytatta: – Az előző háborúban Hybern ellen harcoltatok. Most miért nem akarsz?

Beron nem méltatta válaszra, de nem is lépett le. Eris alig

látható biccentéssel jelezte a fivéreinek, hogy üljenek vissza.

Nesta figyelmét sem kerülte el a gesztus, és kicsit tétovázott. Tisztában volt vele, hogy a figyelem középpontjába került, és minden szavának a helyén kell lennie.

- Gyűlölhettek bennünket, engem ez nem érdekel. De az nagyon is érdekel, hogy emiatt hagyjátok, hogy ártatlanok szenvedjenek és meghaljanak. Legalább miattuk harcoljatok. A népetekért. Mert Hybern rajtunk fog példát statuálni.
 - Mégis honnan tudod te ezt? kérdezte Beron lekezelően.
- Az Üstbe dobták a testem mondta Nesta nyugodtan. Az
 Üst megmutatta nekem a király szívét. Le fogja rombolni a falat, és mindenkit megöl, a fal innenső és túlsó oldalán egyaránt.

Nem tudtam eldönteni, hogy az igazságot mondja-e, mert az arckifejezése nem árult el semmit. Mindenesetre senki nem mert elleni mondani neki.

Nesta Kalliasra és Viviane-re nézett.

Sajnálom, hogy ilyen veszteséget kellett átélnetek. A gyerekek halála borzasztó, minden egyes gyerek halála...
 Nagy levegőt vett.
 Még halandóként én is láttam gyerekeket, sőt, egész családokat éhen halni.
 Rám nézett.
 Ha nem lett volna a húgom, mi is így végeztük volna.

Égett a szemem, pislognom kellett.

Az emberek túl sokáig éheztek a fal árnyékában – folytatta
 Nesta. – Miközben ti itt Prythianben élveztétek az életet. Nem, nem az ő uralkodása alatt. – Nem tudta kimondani Amarantha nevét. – Még előtte. Ha valamiért harcolni akartok, akkor most harcoljatok, védjétek meg azokat, akikről évszázadokon keresztül megfeledkeztetek. Tudják meg, hogy nincsenek elfelejtve. Most az egyszer.

Thesan a torkát köszörülte.

- Nemes szavakat hallottunk tőled. De a szerződésben nem szerepel, hogy törődnünk kellene halandó szomszédjainkkal. Sőt, békén kell őket hagyni. Ehhez tartottuk magunkat.
 - Ami történt, megtörtént, én a jövőbe nézek. Azt szeretném,

hogy egy gyereknek se kelljen szenvednie, legyen tündér vagy ember. Ezért a birodalomért a tiétek a felelősség. – A főurak szemébe nézett. – Hogy vagytok képesek akár egy pillanatra is azon gondolkodni, hogy nem harcoltok a birodalom javáért?

Amikor befejezte, Beronra és a családjára nézett, de úgy tűnt, hogy csak az Ősz úrnője és Eris veszik, fontolóra a szavait. Nagy hatást gyakorolt rájuk az idegen nő, aki ilyen áhítattal beszélt.

Nem voltak szavaim arra, hogy kifejezzem, ami a szívemben történik. Elég volt egy pillantást vetnem Cassianre, és láttam, hogy ő is hasonlóképpen érez.

Beron viszont csak ennyit mondott:

Elgondolkodom rajta. – És ezzel eltűnt a családjával együtt.

Eris távozott utolsóként gondolatutazással. Ellentmondásos érzések tükröződtek rajta, mintha nem számolt volna ilyen fordulatokkal. De aztán ő is eltávozott, és a székek, ahol ültek, üresek maradtak. Csak a csillogó fekete por maradt utánuk.

Nesta lassan leült. Az arca újra dermedt volt, mintha álarcot vett volna fel, hogy leplezze, mit váltott ki benne Beron távozása.

- A jéggel is tudsz bánni? kérdezte Kallias tőlem halkan.
 Bólintottam.
 - Minden elemmel.

Kallias az arcát dörzsölgette. Viviane a karjára tette a kezét.

- Ez fontos, Kal?
- Nem tudom felelte a párja őszintén.

A szövetség egy pillanat alatt oszlott fel, és mindez miattam történt mert nem uralkodtam magamon.

Ha nem ez történik, akkor történt volna valami más, nyugtatott meg Rhys, aki a székem mellett állva gyengéden a ruhám selymét simogatta. Jobb most, mint később. Kallias nem fog tőlünk elfordulni. Csak időre van szüksége, hogy feldolgozza a történteket.

- Megmentettél bennünket Hegyalján. Reális fizetségnek gondolom, ha a mágiánk egy pici töredékét odaadtuk érte – mondta Tarqun.
 - Azért úgy tűnik, hogy nem csak egy pici töredékről van itt

szó tiltakozott Helion –, ha majdnem vízbe fojtotta Beront. A védőpajzs ellenére. – Talán azért sikerült, ahogyan teremtettek. A főurak védő pajzsai nem ellenségként észleltek.

Helion mágiája melegen, tisztán érintette a pajzsomat. Mintha kapcsolatot keresne. Mintha egy élősködő lennék, aki folyamatosan meg csapolja a mágiáját. És akitől szívesen megszabadulna.

Thesan jelentkezett szólásra.

Ami történt, megtörtént. És ha nem akarjuk őt megölni... – a
Rhysből kiáramló sötétség fenyegetően hullámzott végig a termen
akkor kénytelenek leszünk belenyugodni.

A szavai a békéről szóltak, de a hangneme egyáltalán nem tűnt békésnek. Mintha a legszívesebben egy oltárhoz kötözött volna engem, és felhasított volna, hogy megnézze, hova lett a mágiája, és mindezt csak Rhys és az ereje miatt nem teszi meg.

Felálltam, és Thesan szemébe néztem. Aztán Helion, Tarquin, Kallias szemébe, ahogy Nesta is tette.

 Nem vettem el tőletek mágiát. Ti adtátok nekem, a halhatatlanság ajándékával együtt. Hálás vagyok mind a kettőért. De mindez már az enyém. És azt csinálok vele, amit akarok.

A barátaim is felálltak.

Nesta a bal oldalamra, Rhys pedig a jobbomra lépett. De nem ért hozzám, hagyta, hogy egyedül vívjam ki az engem megillető helyet.

A mágikus képességeket, a képességeimet be fogom vetni
 Hybern megsemmisítése érdekében – mondtam halkan, de határozottan. – Az ellenségeimet felgyújtom, vízbe fojtom, jéggé dermesztem. A sebesülteket meggyógyítom. Áttöröm Hybern védőpajzsait. Már egyszer megtettem, és újra meg fogom tenni. Ha nektek a legnagyobb problémátok az, hogy birtoklok valamennyit a mágiátokból, akkor érdemes lenne még egyszer alaposan átgondolni a prioritásaitokat.

A kötelékünkön keresztül egy szikrányi büszkeség jött Rhystől. A főurak a kíséretükkel együtt hallgattak.

Viviane viszont felállt, és felemelt fejjel így szólt:

– Én veled akarok harcolni.

Cresseida követte a példáját.

– Én is.

Parancsolóan néztek udvaruk férfitagjaira.

Tarquin és Kallias felállt.

Aztán Helion, ő kajánul mosolygott rám és Rhysre.

Végül Thesan. Tamlin, aki az elmúlt percekben alig mozdult, semmit nem mondott, és egy pillantásra se méltatott, de ez engem teljesen hidegen hagyott. Mindenki felállt.

Hétből hat. Rhys vigyorgott. Nem rossz, Átoktörő Feyre. Egyáltalán nem rossz.

NEM KEZDŐDÖTT TÚL JÓL A SZÖVETSÉG. Bár két óráig beszélgettünk a veszekedés, huzavona is ment tovább. Tamlin jelenlétében egyik főúr sem akarta nyíltan megmondani, milyen csapatokkal rendelkezik, milyen fegyverei vannak, és mik a gyenge pontjai.

Mikor a délután már estébe hajlott, Thesan hátratolta a székét.

 Szívesen látlak benneteket az éjszakára, és kora reggel folytassuk Kivéve, ha inkább a saját palotáitokban akartok éjszakázni.

Maradunk, mondta Rhysand. Négyszemközt akarok pár emberrel beszélni.

Úgy tűnt, hogy a többieknek is hasonlóak a szándékaik, mert mindenki élt Thesan vendégszeretetével. Még Tamlin is.

A lakosztályainkba vezettek bennünket, amelyek már készen álluk Tamlint Thesan és egy reszkető szolgáló kísérte szállására. Tamlin visszafogta magát, és a vita során már nem támadta sem Rhyst, sem engem, bár az mindenki számára nyilvánvaló volt, hogy nem méltatott egy pillantására bennünket. Köszönés nélkül hagyta el a termet. Aztán Tarquint, majd Heliont kísérték a szállására, és már csak Kallias maradt a kíséretével, és mi.

Rhys felállt, és a hajába túrt.

– Nem is alakultak olyan rosszul a dolgok. Úgy tűnik, hogy senki nem nyerte meg a fogadást arról, hogy ki és mikor fog először verekedésbe keveredni.

Azriel kifürkészhetetlen arccal bámult a földre.

- Sajnálom, ami történt.
 Szavai olyan tompán csengtek, és...
 mint ha valahonnan a messzeségből szólt volna. A dühkitörése óta alig szólalt meg. Utána Mornak is egy fél órára volt szüksége ahhoz, hogy elmúljon a remegése.
- De hát Eris volt a hibás mondta Viviane. Az egy szemétláda. Kallias nagy szemeket meresztve nézett a párjára.
- Mi a baj? kérdezte Viviane, és a kezét a férfi mellkasára tette. – Ez az igazság, nem?
- Még ha igazad van is monda Kallias ironizáló hangon –, akkor is nyitva áll még a kérdés, hogy Beron mellénk áll-e.
- Ha a többiek összefognak mondta Mor józanul –, akkor Beron is meggondolja magát. Túl okos ahhoz, hogy megkockáztassa, hogy rossz lóra tegyen Hybernnel. Ha rosszul alakulnak a dolgok, akkor gond nélkül csapatot vált majd.

Rhys bólintott, és Kalliasra nézett.

- Hány katonád van?
- Nem elég. Amarantha alapos munkát végzett.
 Rhystől megint éreztem a kötelékünkön keresztül a bűntudat hullámát.
 Azok a csapataink vannak meg, amiknek Viv a parancsnoka, és akiket ő elrejtett, de ennél nem sokkal több. És nektek?

Éreztem, hogy Rhys feszültté válik, de kívülről nem lehetett látni tajta semmit.

 Megfelelő létszámú hadsereggel rendelkezünk, főleg illír légiókkal. Néhány ezer a Sötétséghozók száma. De mindenkire szükségünk van.

Viviane Morhoz lépett, aki továbbra is sápadtan ült a székében, barátnője vállára tette a kezét.

Mindig is tudtam, hogy egy napon vállvetve fogunk harcolni,
 Mor felemelte a tekintetét. Először Kalliasra tévedt a pillantása,

aki minden erejével azon igyekezett, hogy gondtalannak tűnjön. Mor szemében ott csillogott az ígéret, hogy *vigyázni fog Viviane-re*. Csak ezután mosolygott rá a főúr hitvesére.

 Ez már majdnem elég ahhoz, hogy elkezdjem sajnálni Hybernt.

Viviane kajánul vigyorgott.

- Majdnem. De azért még nem elég.

A lakosztályunk több hálószobából állt, amelyek egy közös nappaliból nyíltak. A kényelmünket a nappaliban egy kellemes ülősarok és egy szomszédos ebédlő szolgálta. A napkő falakon csodás, színpompás gobelinek lógtak, a puha szőnyegeken széles ülőpárnák csábítottak. Mindenhol hatalmas aranykalitkák mindenféle méretű és színű madarakkal. Az idevezető úton számos udvar és kert mellett mentünk el, almi pávák pöffeszkedtek, vagy épp a cserepes fügefák leveleinek árnyékában hűsöltek.

- Hogy tudta Thesan ezt a palotát megvédeni Amaranthától? kérdeztem Rhyst a nappaliban körülnézve. A szoba a párás nyári vidékre nézeti
- Ez a palota Thesan magánrezidenciája mondta Rhys, aki eltüntette a szárnyait, és ledőlt a kanapé mellé egy kupac smaragdzöld párnára. Valószínűleg levédte, ahogy én és Kallias is csináltuk a saját birodalmunkban azokkal a területekkel, amik különösen kedvesek és értékesek a számunkra.

Még most is fájt a fejük e miatt a nehéz döntés miatt.

Azrielre néztem, aki egy földig érő ablaknál támaszkodott a falnak. Árnyak vették körül. A közelében lévő kalitkában a madarak elnémultak.

Hogy van Azriel? – kérdeztem Rhyst a kötelékünkön keresztül.

Rhys összekulcsolta a tarkója alatt a kezét. A szája

elkeskenyedett.

Valószínüleg nem túl jól, de ha megpróbálunk vele beszélni róla, azzal csak rontunk a helyzeten.

Mor egy kanapén hevert, de közben vetett azért egy-egy pillantást Azrielre. Cassian Mor mellett ült, Mor a lábát Cassian térdére tette.

Remekül csináltad, mondta Rhys. Az egészet.

A kitörésem ellenére?

A kitöréseddel együtt.

Rábámultam, aztán leültem egy fotelba a párnák mellé, amiken a párom hevert. *Tudtam, hogy erős vagy,* mondtam neki. *De azt nem, hogy a többieket* ennyivel felülmúlod.

Rhys finoman rám mosolygott. Azt hiszem, hogy eddig Beron se tudta. Sejtése lehetett róla, de most valószínűleg úgy érzi, hogy jobb lett volna ha már a bölcsőben kinyírni engem.

Hideg járt át. Beron tudja, hogy Elain Lucien párja. Ha megpróbál kárt tenni Elainben, akkor halott ember.

Rhys tekintete megkeményedett. Akkor én ölöm meg személyesen. Vagy feltartom addig, hogy aztán te tudd elintézni, én pedig majd nézem. Jó móka lesz!

Előjegyzem a születésnapodra. Az ujjaimmal doboltam a fotel polírozott karfáján. Komolyan elhiszed, hogy Tamlin mellettünk áll?

Igen. Egy ideig hallgattunk. És talán igazságtalanok voltunk vele, mert soha nem mérlegeltük ezt a lehetőséget. Én őt egy brutális háborúskodó fickónak tartottam.

Fáradt voltam. Teljesen kimerültem, még levegőt venni is nehezemre esett. *De változtat ez valamin?*

Bizonyos értelemben igen. Más szempontból viszont... Rám nézett. Nem. Semmin sem változtat.

Pislogva ébredtem rá, hogy teljesen belemerültem néma beszélgetésünkbe. Felnéztem. Azriel továbbra is az ablak mellett állt. Cassin Mor lábát dörzsölgette. Nesta szó nélkül visszavonult a szobájába. Nem tudtam eldönteni, vajon magára vette-e, hogy Beron az ő szenvedélyes szavai ellenére elhagyta a gyűlést. Talán

a szívére vette.

Felálltam, és megigazgattam a ruhám redőit. *Megnézem, mi van Nestával.*

Rhys még kényelmesebben helyezkedett el a párnák között. Remek volt ma.

Eltöltött a büszkeség a dicsérete miatt, miközben áthaladtam a nappalin. Az előtérben viszont valaki kopogott a lakosztályunk ajtaján. Megálltam, és a többiekre néztem.

 Ne nyisd ki! – figyelmeztetett Mor. – Bár van védőpajzsunk, én mégse nyitnám ki.

Rhys felemelkedett a párnakupacról.

Okos tanács – mondta, és odament mellettem az ajtóhoz –,
 de semmi szükség rá. – Kinyitotta. Helion állt az ajtó előtt.
 Egyedül.

Az ajtófélfának támaszkodva vigyorgott.

- Mondd már meg, hogy adhatta neked Thesan a szebb kilátástú szobákat!
- Lehet, hogy jobban bejönnek neki a kíséretemben lévő férfiak, mim a tieid.
 - Szerintem a szárnyakra bukik.

Rhys nevetett és oldalra lépett.

 Ma egyébként nagyon meggyőzően játszottad a pökhendi rohadék szerepét. Látszik, hogy értesz hozzá.

Helion tunikája suhogott, ahogy erőteljes, elegáns léptekkel bejött. Én az előtér közepén lévő kerek asztalnál álltam.

Mélyen meghajolt, mikor meglátott.

 Elnézést kérek az előadásért – mondta nekem. – Régi, rossz szokások.

Döbbenten láttam, hogy nevet, és borostyánszeme is örömtől sugárzott. Azt a könnyedséget, fényt láttam, amit magamban is éreztem, ha boldog voltam. Helion felvonta a szemöldökét, és Rhysre pillantott.

 Te viszont ma szokatlanul szeretetreméltón viselkedtél. A találkozó előtt arra fogadtam, hogy Beron nem éli túl a napot. Elképzelheted, milyen sokkos állapotba kerültem, amikor sértetlenül távozott.

- A párom úgy vélte, hogy előnyösebb, ha olyannak mutatjuk magunkat, amilyenek tényleg vagyunk.
- Igen, most meg már az én hírem is majdnem olyan rossz, mint Beroné.
 Rám kacsintott, és továbbment a nappaliba, ahol Azrielre vigyorgott.
 Öröm volt látni, ahogy megpörkölted Erist. Ma este erről fogok álmodni.

Azriel alig nézett fel, Cassian viszont prüszkölve mondta:

 Már épp azon gondolkodtam, mikorra várható az első közeledési kísérlet.

Helion levetette magát egy kanapéra Cassiannel és Morral szemben. A sugárkoronát letette, az arany karkötőt és a kígyót viszont nem.

– Mikor is mondtam nektek? Négyszáz éve? És még mindig nem akarjátok fontolóra venni az ajánlatomat? Nagy kár!

Mor oldalra billentett fejjel nézett rá.

- Nem szívesen osztozkodom.
- Ezt csak akkor tudod majd, ha kipróbáltad fűzte Helion.

Ezek mégis miről beszélnek? A barátaim és Helion egy ágyban? Valószínűleg komplett idiótának tűnhettem, mert Rhys így szólt hozzám: *Helion a nőket és a férfiakat is szereti, leginkább mindkettőt egyszerre. Ezt a triót már évszázadok óta üldözi.*

Elgondolkodtam. Helion gyönyörű volt. *Miért nem mondtak igent neki?*

Rhys elnevette magát, mire a többiek kérdő tekintettel néztek rá. A párom mögém állt, hátulról átölelt, és megcsókolta a nyakam. Szerétnél még valakit az ágyunkba, Feyre?

Az érintésére, a hangjára bizsergett a bőröm. A gondolat... Javíthatatlan vagy.

Biztos élveznéd, ha két férfi imádna.

Az izgalomtól mindenem bizsergett.

Mor a torkát köszörülte.

- Ha feltétlenül gondolatban szeretnétek beszélgetni

egymással, akkor húzódjatok el valahova, mert mi most itt ülünk, és kénytelenek vagyunk bámulni titeket, miközben ti láthatólag jól szórakoztok.

A nyelvemet nyújtottam rá. Rhys nevetett, újabb csókot nyomot a nyakamra, és így szólt:

 Ne haragudj, ha megsértettük az érzékenységedet, unokahugi.

Kibontakoztam az öleléséből. Távolabb akartam kerülni az érintésétől, mert így képtelen voltam értelmesen gondolkodni, és leültem Mor és Cassian mellé egy fotelba.

- A csapataid készen állnak? kérdezte Cassian Heliontól.
- Helion derűs arckifejezését mintha elfújták volna.
- Igen. A Myrmidonokban fognak egyesülni a ti hadseregetekkel.

Ez a hegység képezte a közös határunkat. Az információt csak nekünk szánta.

- Jól van mondta Cassian. Onnan törünk dél felé.
- És hol ütjük fel a tábort? kérdezte Mor, és kihúzta a lábát
 Cassian keze alól. Helion megbámulta Mor csupasz lábának íveit,
 és borostyán szeme elfátyolosodott.

Mor észrevette a kéjes pillantást, és éreztem, hogy megfeszül, mintha a testében minden ideg felébredt volna. A legszívesebben Azrielre pillantottam volna, de sikerült megállnom.

A szoba körül volt véve védőpajzsokkal, és minden rést lezártak, ahol kiváncsi szemek és fülek kikémlelhették volna a titkainkat. Így nem csodálkoztam, hogy Cassian teljesen nyíltan beszél.

– Egyesülünk Thesan seregével, és Kallias délnyugati határánál táboruzunk le, a Nyár udvara közelében.

Helion elvette a tekintetét Morról, és Rhyst kérdezte:

- Valamit éreztem ma közöttetek azzal az aranyifjú Tarquinnel. Szerinted ő valóban csatlakozik hozzánk?
- Ha az ágyadra célzol, akkor biztos nem mondta Rhys ferde vigyorral, majd visszadőlt a párnákra. – Ami a háborút illeti, igen.

Szerintem harcolni fog. Ami viszont Beront illeti...

– Hybern délre koncentrál – mondta Helion. – Mindegy, mi Tamlinről a leményed, de az tény, hogy a Tavasz udvarát lerohanták. Beronnak tisztában kell lennie azzal, hogy az ő udvara fog következőként elesni, ha nem csatlakozik hozzánk. Főleg, ha a Nyár udvara is mellettünk áll.

Ami azt jelenti, hogy a Tavasz udvara és a halandók birodalma fogja a legnagyobb terhet viselni a háborúban.

 De Beron vajon érteni fog a józan ész nyelvén? – kérdezte Mor.

Helion a faragott karfán dobolt az ujjával.

 Az előző háborúban mindenféle játszmákba bocsátkozott, és ő és az udvara is pórul járt emiatt. A népe még emlékszik a döntéseire és az elszenvedett veszteségekre. Nem utolsósorban a felesége.

Feltűnt nekem, hogy Helion a gyűlés alatt többször is ránézett az Ősz udvarának úrnőjére.

- Hogy értve? - kérdeztem némi habozást követően.

Helion tekintete rám siklott, és hirtelen elfogott az érzés, hogy el kellene rejtőznöm intenzív, parázsló tekintete elől. Az érzéki, izmos férfi álarca alatt egy rafinált, ravasz elme rejlett. Sok közös volt bennük Rhysszel.

Helion kinyújtotta a lábát.

Az Ősz udvara úrnőjének két nővére volt, akik... – Kicsit habozott. – A Háborúban megölték őket. Megkínozták és lekaszabolták őket.

Lucien nagynénjei még Lucien születése előtt meghaltak. Vajon az anyja elmesélte neki valaha ezt a történetet?

Ekkor foglalta el a hyberni hadsereg az országunkat – magyarázta Rhys.

Helion feszültnek tűnt.

 Az Ősz úrnőjét a nővéreihez küldték, a gyerekeit pedig más rokonokhoz, hogy a vérvonalnak a lehető legjobb túlélési esélyeket biztosítsák. Végigsimított szénfekete haján. – A hyberniek megtámadták a vidéki kúriát, és a nővérei próbáltak időt nyerni neki, hogy el tudjon menekülni. Nem azért, mert Beron hitvese volt, hanem mert szerették egymást. Mindennél jobban. Ő maradni akart, de a többiek rábeszélték, hogy menjen, ezért elmenekült. Rohant, menekült, de a hyberni szörnyetegek gyorsabbak és erősebbek voltak. Egy szorosban bekerítették és...

Elakadt, bár pontosan tudta a folytatást.

– Te találtad őt meg – mondtam halkan. – És te mentetted meg az életét, ugye?

A napfény mintegy koronaként csillant meg a feje felett.

Így van.

Két szó, ólomsúlyú. De... volt itt még valami.

Mi történt? – tudakolóztam kitartóan tovább.

Helion nem riadt meg a tekintetemtől.

Puszta kézzel szaggattam szét a mocskokat.

Hideg futott végig a hátamon.

– Miért?

Egyszerűbben, gyorsabban, tisztábban is megoldhatta volna.

Hirtelen megjelent a lelki szemeim előtt Rhys véres keze a hyberni varjak könyvtárbeli látogatása után.

Helion mozdulatlanul ült.

 Nagyon fiatal volt, bár már néhány évtizede a felesége volt ennek a kellemes fickónak. Túl korán kényszerítették bele a házasságba, alig volt húszéves.

Fojtott hangon beszélt. Kénytelen voltam Morra gondolni, aki szintén ennyi idős volt, amikor a családja arra akarta kényszeríteni, hogy menjen hozzá Erishez.

– És? – Éreztem, hogy veszélyes terepre tévedtünk.

Helion szemei olyan fénnyel ragyogtak, akár két nap.

Mor szólt közbe:

 Azt hallottam, hogy várt, mielőtt belement ebbe a házasságba, Helion. Várt valakire, akivel nem sokkal korábban ismerkedett meg a nap-éj egyenlőségi bálon.

Most már tényleg kezdett érdekes lenni.

Helion görbe mosolyt vetett Morra.

– Igen? Én azt hallottam, hogy a családja az Ősz udvarának hátalmát akarta megszerezni, és nem hagyott neki választási lehetőséget. Eladták Beronnak.

Eladták. Moron látszott, hogy nehezen veszi a levegőt. Cassian gyengéden simogatta a haját. Azriel továbbra is az ablaknál őrködött, bár úgy tűnt, mintha erősebben szorítaná hátra a szárnyait.

 – Á, ezek mind csak híresztelések! – mondta Rhys nyugodt hangon – Az igazságot valószínűleg soha nem tudjuk meg.

Helion a felkarján lévő arany karkötőt birizgálta.

 Beron tudja, hogy megmentetted a felesége életét? – kérdeztem tőle a homlokomat ráncolva.

A gyűlésen erről nem esett szó.

Helion keserű nevetésben tört ki.

- Te jó Üst, dehogy! A hangjából mintha némi derűt is kiéreztem volna, ami nem hagyott nyugodni.
 - Nektek... viszonyotok volt, ugye?

Még derűsebb lett a tekintete, és játékosan az ajkára tette az ujját.

– Vigyázat, királynő! Itt még Thesan madarai is kémkednek.

Kérdőn néztem a kalitkákra. Azriel mellett továbbra is hallgattak a madarak.

A kalitkákat is levédtem védőmágiával, nyugtatott meg Rhys némán.

 Mennyi ideig tartott a liezon? – kérdeztem. Egy ilyen tartózkodó nő... hihetetlen volt.

Helion fújtatott.

- Nem gondolod, hogy kérdésed kissé udvariatlan?

Csak vártam és hallgattam.

Helion vállat vont.

Néhány évtizedig. Hébe-hóba találkoztunk, míg Beron rájött.
 Előtte a nő vidám, sugárzó teremtés volt, miután Beron elintézte, nos, magad is láttad, milyen lett.

- Mit tett vele?
- Ugyanazt, amit mindig. Helion legyintett. Megfélemlíti, olyan helyeken veri, ahol nem látszódik a nyoma.

Összeszorítottam a fogam.

- A szeretője voltál. Miért nem tettél ez ellen semmit?

Rossz kérdés. Rossz kérdés, ha azt a fekete dühöt nézzük, ami Helion arcán fellobbant.

– Beron főúr, és a feleségéről volt szó, utódai anyjáról. A hölgy úgy döntött, hogy Beron mellett marad. Az ő döntése volt. Az udvarok közti előírások és szabályok alapján az ilyen helyzetek ritkán érnek jó véget, királynő. De ezt a saját bőrödön is megtapasztaltad.

Nem hagytam magam megfélemlíteni, és nem is kértem bocsána tót.

- Ma is kerülted a tekintetét.
- Fontosabb dolgokat kellett megbeszélni.
- Beron nem vont téged soha felelősségre?
- Ebben az esetben nyilvánosan ismerné be, hogy a *tulajdona* nevetségessé tette őt. Így viszont megőrizzük a látszatot, és kerülgetjük a forró kását, még több száz év múlva is.

Sármja és látszólagos közömbössége ellenére nem alakult ki olyan benyomásom, hogy Helion számára nagyon egyszerű lett volna az ügy. Ekkor támadt egy gondolatom.

Akármi jutott is az eszedbe, figyelmeztetett Rhys, próbálj meg ne ilyen döbbenten bámulni magad elé.

Kényszeredetten elmosolyodtam.

- Ti, főurak odavagytok a drámákért, ugye?

Helion viszonozta a mosolyomat, de csak a szája húzódott mosolyra, a szemében nem csillogott derű.

Rhys témát váltott.

– A könyvtáraidban találtál valami utalást arra, hogy lehet megjavítani a falat?

Helion ekkor arról kérdezősködött, miért akarjuk ezt tudni, és Hybern mit tervez az Üsttel. Rhys minden kérdését megválaszolta.

Miközben beszélgettek, én a kötelékünkön keresztül Rhyshez fordultam.

Helion Lucien apja.

Rhys elnémult. Aztán: *Azt a rézfánfütyülőjét!* Döbbenete olyan fényt sugárzott, mintha csillagok hullottak volna.

A tekintetem látszólag céltalanul vándorolt a szobában, közben félig Helion fallal kapcsolatos fejtegetéseire, félig a párom reakciójára figyeltem.

Nézd csak meg jobban! Ugyanolyan az orruk, ugyanúgy mosolyognak, ugyanolyan a hangjuk. Lucien bőre pedig sötétebb, mint a testvéreié.

Ez megmagyarázná, hogy az apja és a fivérei miért vetik meg őt annyira, és miért kínozták őt világéletében.

A szívem összeszorult a fájdalomtól. És arra is magyarázat, hogy Eris miért nem akarja a halálát. Soha nem veszélyeztette Eris trónigényét.

Nagyot nyeltem. Helion nem tud róla, ugye?

Szerintem nem.

Az Ősz úrnőjének legkedvesebb fia, és nemcsak azért, mert Lucien jószívű, hanem azért is, mert annak a férfinak a gyereke, akit ő szerett.

Beron valószínűleg akkor szerzett tudomást az afférról, amikor a felesége terhes lett.

Minden bizonnyal gyanította, de nem tudta bebizonyítani, legalább is akkor nem, amikor még egy ágyban háltak. Szó szerint éreztem, hogy Rhys is beleborsózik a felismerésbe. Biztos eljátszott a gondolattal, hogy a hűtlensége miatt megöli. Szerencsére, ahogy Lucien növekedett, saját fiaként is elmehetett, így kétséges maradt, ki nemzette a legkisebb fiát.

Továbbra is alig tudtam elhinni. Lucien Helion fia.

Luciennek tűzmágiája van. A fivérei biztosan féltek attól, hogy Beron koronája hozzá kerül.

Az anya családja tekintélyes, ezért akarta Beron őt feleségül venni. Talán Lucien tehetsége is ettől a családtól származik. És te soha nem gyanítottál semmit?

Abszolút semmit. Ez ijeszt meg a legjobban.

Változtat ez valamit a mi helyzetünkön?

Nem, semmit, vagyis természetesen csak annyit, hogy Lucien lehel Helion örököse.

Aminek a háború szempontjából semmi jelentősége, ráadásul Lucien épp a kontinensen keresi az elvarázsolt királynőt. A tűz ura egy láng madarat. Kíváncsi lettem volna, vajon keresztezték-e már egymás útját.

Az előtérben ajtó nyílt, becsukódott, majd Nesta jelent meg. Helion elhallgatott, és tetőtől talpig végigmérte, ahogy az előbb is tette.

Varázstörő. Ez volt Helion jelzője.

Nesta sajátos, megvető arckifejezésével viszonozta a pillantást.

Helion meghajolt, ahogy előttünk is. Ugyanakkor észrevettem, hogy a mosolya jóval érzékibb lett, annyira, hogy még az én szívem is gyornsabban kezdett verni. Nem csoda, hogy az Ősz úrnője elgyengült tőle.

- Azt hiszem, hogy bennünket még nem mutattak be illőn egymásnak – dorombolta Nestára pillantva. – Én...
- Engem ez most nem érdekel szakította félbe Nesta türelmetlen kézmozdulattal, és hozzám lépett. – Beszélnem kell veled – mondta. – Most azonnal.

Cassian az ujjába harapva próbálta elnyomni a nevetését a Helion arcára kiülő tanácstalanság miatt. Minden bizonnyal nem mindennap történt olyan, hogy valaki, mindegy, melyik nem képviselője, félresöpörte volna őt. Bocsánatkérő pillantást vetettem a főúrra, és Nestával a szobájába mentünk.

- Mi történt? kérdeztem. Akaratlanul is körbenéztem. A bútorokat rózsaszín selyem borította, aranyozott fából volt minden, kis elefánt csontszínű díszítésekkel. A többi főúr palotája ehhez a pompához képest szegényesnek hatott.
- El kell mennünk innen! mondta Nesta. Méghozzá azonnal.

- De miért? horkantam fel.
- Valami nem stimmel. Rossz érzésem van.

Figyelmesen néztem rá, aztán a kék égre, ki a magas ablakon.

- Rhys és a többiek is észrevennék, ha valami nem lenne rendben. Talán csak az egybegyűlt főurak energiáit érzed.
 - Valami nem stimmel hajtogatta Nesta.
- Nem kételkedem abban, hogy érzel valamit, de ha a többiek nem éreznek semmit...
- Én nem vagyok *olyan*, mint a többiek. Ide-oda cikázott a pillantása. – El kell mennünk innen.
- Visszaküldhetlek Velarisbe, de nekünk még meg kell beszélnünk néhány dolgot.
 - Nem rólam van szó, én...

Kinyílt az ajtó, és Cassian lépett be komoly arccal. A szárnyai és sötét, illír bőrruhája egyáltalán nem illet ebbe a romantikus lányszobába.

Mi történt? – tudakolta.

Minden figyelme Nestára szegeződött, mintha én nem is lettem volna ott.

Válaszoltam helyette.

 Nestának olyan érzése van, hogy valami nincs rendben. Azt mondja, hogy azonnal itt kellene hagynunk ezt a helyet.

Azt vártam, hogy Cassian egy legyintéssel elintézi Nesta aggodalmait. De kicsit gondolkodott, és aztán feltett egy kérdést:

– Milyen ez az érzés?

Nesta is eltöprengett.

 Olyan... fenyegető. Mintha valamit elfelejtettem volna, de nem tudnám, hogy mit.

Cassian rámeredt.

- Szólok Rhysnek.

Rhys, Cassian és Azriel másodperceken belül eltűnt. Mor, Helion, Nesta és én maradtunk, éberen, hallgatásba burkolózva. Eltelt öt perc. Tíz. Tizenöt.

Fél óra múlva visszatértek, és a fejüket rázva mondták, hogy

semmi.

Sem a palotában, sem a közelében, se égen, se földön, se a földben alattunk nem találtak semmit. Több mérföldnyi távolságban nem láttak, hallottak, érzékeltek semmit. Abszolút semmit. Rhys még Amrennel is kapcsolatba lépett, aki biztosította őt arról, hogy Velarisben is minden rendben. Szerencsére Elain is jól van.

Egyikünk sem volt annyira ostoba, hogy azt állítsa, Nesta csak beképzelte magának az egészet, hiszen a másvilág erői lüktettek az ereiben. Talán a megfoghatatlan félelem annak a borzalomnak volt a maradványa, amit Hybernben átélt. Mint az a pánik is, ami engem is újra és újra meggyötört, amikor álmomban visszatértem Hegyaljára.

Maradtunk tehát. Az ebédlőnkben étkeztünk, Helionnal együtt. Tarquin és Thesan nem bukkant fel. Szerencsére Tamlin sem.

Éppen ettünk, amikor Kallias és Viviane is előkerült. Mor arra kérte Cassiant, hogy menjen már, legyen szíves, arrébb, hogy a barátnője mellett ülhessen. Cseverésztek, nevetgéltek, bár Mor újra és újra Helionra pillantott.

A nap udvarának főura pedig Morra.

Azriel szinte alig nyikkant meg. A vállán még mindig ott lógtak az árnyak. Mor egyetlen pillantásra sem méltatta.

Késő éjszakáig ettünk-ittunk. És bár Rhys és Kallias továbbra is árgus szemekkel figyelték egymást, azért beszélgettek is. A vacsora végére élénk beszélgetésbe merültek.

Nesta hagyta el elsőként az asztalt, nyugtalan és éber volt. A többiek még egyszer ellenőrizték a területet, aztán mindnyájan visszavonultunk.

Rhysszel bezártuk a hálószobánk ajtaját.

Mor és Helion egymás közelében ültek a párnákon a nappaliban. Viviane és Kallias visszatért a lakosztályukba. Arról sejtelmem sem volt hova tűnt Azriel és Cassian.

A fürdőben elefántcsontszínű csempék és aranycsapok. Amikor kijöttem a fürdőből a hálószobába, ahol selyemlepedő és

vattapuha matrav várt, Helion mély hangját és Mor évődő nevetését hallottam, ahogy elmentek az ajtónk előtt. Aztán *mögöttük* is bezárult az ajtó.

Rhysand szorosan a hátán viselte a szárnyait. Az ablakon keresztül nézte a csillagokat, amik itt valahogy kisebbek és mozdulatlanabbak voltak, mint az Éjszaka udvarában.

– De miért? – kérdeztem.

Azonnal tudta, mire gondolok.

- Mor szörnyen megijedt, és pánikba esett attól, amit ma Azriel csinált.
 - A brutalitása miatt?
- Mert az érzései annyira megvadították. Az átkozott bűntudata az Erisszel kötött megállapodás miatt. És persze az, amiről ők két ketten nem akarnak beszélni.
- Szerinted már nem hallgatták agyon az ügyet? Annál nagyobb ostobaságot pedig nem tehet, mint hogy ágyba bújik Helionnal, nem?

Bár Helionnak éppolyan sürgősen szüksége volt a kikapcsolódásra mint Mornak. Egyikük sem akart arra a személyre gondolni, akit szeretnek, de nem kaphatnak meg.

- Mornak és Azrielnek az elmúlt évszázadokban több kapcsolata is volt – mondta Rhys, és megrebbentek a szárnyai. –
 Az egyetlen változás, hogy most annyira egymás szájában élnek.
 - Úgy beszélsz, mintha neked ez közömbös lenne.

Rhys oldalról vetett rám egy pillantást. A krémszínűre lakkozott ágy végénél álltam, aminek a fejrészébe tavirózsákat faragtak.

- Ez az ő életük, az ő kapcsolatuk. Bőven elég alkalmuk nyílt arra, hogy bevallják egymásnak az érzéseiket. De nem tették meg, és biztos megvan rá az okuk. Mit nyernénk vele, ha beavatkoznék?
- De Azriel *szereti* Mort. Hogy nézheti tétlenül, hogy mi történik?
 - Azt hiszi, hogy Mor boldogabb nélküle. A szemében azt

láttam, hogy a saját lemondására emlékszik vissza. – Szerinte ő nem elég jó Mornak.

- Ez jellemző az illírekre, nem?

Rhys prüszkölt egyet, és a csillagokra nézett. Odamentem hozzá, és átkaroltam a derekát. Ő magához szorított, én pedig a fejemet a mellkasára hajtottam, a vállgödrére. Ekkor a szárnyaival betakart árnyas melegébe.

- El fog jönni az a nap is, amikor Azrielnek döntenie kell, hogy harcol-e Morért, vagy elengedi. És nem azért, mert egy férfi megsérti Mort, vagy az ágyába viszi.
 - És mi van Cassiannel? Az egésznek csak tétlen nézője.

Rhys görbén mosolygott.

- Cassiannek is meg kell hoznia néhány döntést. Méghozzá a közeljövöben.
 - Ő és Nesta...?
- Nem tudom. Addig nehéz megítélni, míg ki nem derül, összefűzi-e őket szorosabb lelki kötelék.
 Rhys elhallgatott, és a csillagokat bámullta. Tudtam, hogy még nyomja valami a lelkét.
 Tamlin még mindig szeret téged.
 - Tudom.
 - Csúnya volt az előbbi jelenet.
- Az egész nagyon csúnya volt mondtam. Amit Beron és Tamlin szóba hozott, amit Rhys kénytelen volt bevallani. – Hogy vagy most? – Muszáj volt arra gondolnom, milyen hideg és verejtékes volt a keze, amikor Amarantháról beszélt.

Finoman megsimogatta a vállamat.

 Nem volt könnyű. – Vett egy nagy levegőt. – Féltem, hogy belehányok a tóba.

Szorosabban bújtam hozzá.

Sajnálom, hogy kénytelen voltál beszélni ezekről a dolgokról.
 Az egészet nagyon sajnálom, Rhys. – Beszívtam az illatát, mélyen le a tüdőmbe. Megcsináltuk, túl vagyunk rajta, túléltük Amaranthát. – Nem tudom, jelent-e neked valamit, de én büszke vagyok rád, mert nagy bátorság kellett ahhoz, hogy beszélj erről.

Nagyon sokat jelent nekem – mondta halkan. – Az, hogy így gondolkodsz rólam. Főleg ma. – Halántékon puszilt, és kellemes meleg kúszott be a kötelékünkbe. – Nem is tudom kifejezni, mennyire sokat jelent nekem. – De amikor a szerelmét és sugárzó örömét átküldte a kötelékünkön keresztül, akkor szavak nélkül is megértettem.

Rám nézett.

- És te? Te hogy vagy?

Még szorosabban hozzábújtam.

Egyszerűen csak fáradt vagyok. És szomorú. Szomorú amiatt, ahogy zajlott az egész, és még mindig majd szétvet a harag amiatt, ami velem és a nővéreimmel történt.
Sóhajtottam.
Amikor a Tavasz udvaréban laktam...
Nagyot nyeltem.
Akkor próbáltam megkeresni anyukád és a húgod szárnyait.

Rhys teljesen ledermedt. Megfogtam a kezét, és megszorítottam.

 Megtaláltad? – kérdezte. Olyan halkan beszélt, hogy alig hallottam.

A fejemet ráztam, és gyorsan válaszoltam, hogy a bánat ne legyen urrá rajtunk.

Azt tudtam meg, hogy elégették a szárnyakat. Már régen.

Rhys hallgatott, és a tekintetét újra a csillagokra függesztette.

Köszönöm, hogy gondoltál rá, és kockázatot vállalva keresleted a szárnyakat.
Csak a szárnyaik maradtak meg az anyjából és a nővéréből.
Én soha... És örülök, hogy elégette – mondta.
Boldogan megölném Tamlint, számos okom van rá, de mégis...
A mellkasát dörzsölte.
Ennek örülök, hogy ha így is, de elengedte őket.

Bólintottam, és a hüvelykujjammal megsimítottam a kézfejét. A közénk ereszkedő csend olyan sebezhető, sérülékeny volt, hogy megéreztem magamban a bátorságot, hogy kimondjam, ami eszembe jut.

 Furcsa érzés, hogy a te ágyadban alszom, de egy fedél alatt vágyok vele is. Ezt el tudom képzelni.

Valahol a palotában Tamlin is *ott feküdt az* ágyában, és valószínűlep, ugyanezt gondolta: hogy arra készülök, hogy ágyba bújjak Rhysanddel. A múlt puha talpakon érkezett, és a fülembe duruzsolt.

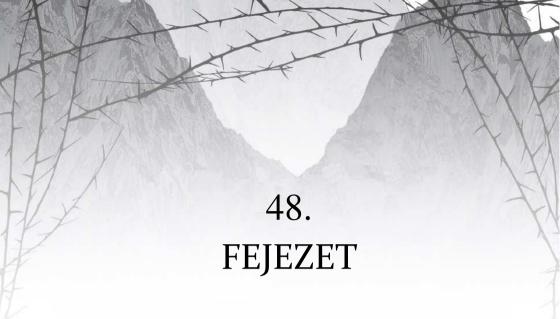
- Azt hiszem, hogy itt nem tudok szexelni veled suttogtam. –
 Így, hogy ilyen közel van. Rhys hallgatott. Sajnálom, ha...
 - Ne kérj bocsánatot tőlem! Soha! Nincs rá szükség.

Felnéztem, de a tekintete nem volt se bosszús, se frusztrált, csak szomorú. És teljesen megértő.

 De együtt szeretnék aludni veled – súgtam. – Azt szeretném, hogy a karjaidban tarts.

A szemében csillagok gyúltak.

Ez mindig így lesz – tett ígéretet, és homlokon puszilt. –
 Örökké.

HELION MÉG AZELŐTT KIOSONT MOR SZOBÁJÁBÓL, hogy mi felébredtünk volna, bár egész éjszaka hallatták a hangjukat. Rhysnek egyszer csak elege is lett, és egy védőpajzsot húzott a szobánk köré. Azriel és Cassian nem jött, vissza.

Reggelinél Mor nem úgy nézett ki, mint egy olyan nő, aki egy lélegzetelállítóan jóképű főúrral élvezkedett az ágyban. Üres tekintettel és sápadtan turkált az ételében.

Egy idő múlva Cassian cammogott be a szobába, és így üdvözölte Mort:

 Szörnyen nézel ki. Helion egész éjszaka nem hagyott aludni?

Mor hozzávágta a kanalát, aztán a tányérját.

Cassian a kanalat elkapta, a tányért pedig egy védőpajzzsal hárította el, közben a szifonja halványpiros fénnyel felvillant. Kenyérmorzsák és vaj repült a földre.

- Helion azt szeretné, ha legközelebb te is csatlakoznál mondta Mor barátságosan, és töltött még magának teát. Szó szerint könyörgött.
 - Majd meglátom felelte Cassian, és lehuppant mellém egy

székre. – Hogy van a nővéred?

Végül is jól. De még aggódik.
 Nem kérdeztem rá, hogy
 Cassian és Azriel hol töltötte az éjszakát, részben azért, mert nem voltam benne biztos, hogy Mor szeretné hallani a választ.

Cassian gyümölcsöt és süteményt pakolt a tányérjára, és elégedetlenül ráncolta a homlokát, mert hiába keresett húst.

- Készen álltok egy újabb napra, teli cselszövéssel és vitával?
 Mor és én csak morogtunk. Ekkor Rhys jött be, a haja még vizes volt a zuhanytól. Vigyorgott.
 - Ez aztán a jó hozzáállás!

Az előttünk álló fárasztó nap ellenére rámosolyogtam.

Egész éjszaka a karjában tartott, a mellkasához szorított, és a szárnyaival védelmezőn betakart. Ez másfajta intimitás volt, mint a szex. Mélyebb, bensőségesebb. Mintha a lelkünk fonódott volna össze.

Amikor felébredtem, még betakart a szárnya, és a lélegzete a fülemet csiklandozta. Alvó arca láttán könnyek szöktek a szemembe, és összeszorult a szívem. Tudatában voltam annak, hogy milyen végtelenül szeretem, de így látni őt... Minden porcikámban éreztem ezt a szerelmet. Maga alá gyűrt, és teljesen elnyelt. És ha bárki meg meri őt sérteni valamivel, akárki legyen is az illető, annak velem gyűlik meg a baja.

Még akkor is ez járt a fejemben, amikor befejeztük a reggelit, és visszamentünk a palota legtetején lévő terembe. A mai napra az volt a terv, hogy létrehozzuk a szövetségünk gerincét.

Ugyanazt a koronát viseltem, mint tegnap. A csillagruhát viszont lecsseréltem egy fényes fekete selyemruhára, szikrázó, leheletfinom és szintén fekete tüllfátyollal. Uszályos ruhám szűk ujjai a kézfejem közepéig értek, egy-egy ónixgyűrű rögzítette őket a középső ujjaimon. Tegnap üstökös voltam, ma az éjszaka királynője.

A többiek is hozzám öltöztek.

Miután szövetségeseink tegnap megismerték a valódi arcunkat, látták, hogy nyíltak, barátságosak, együttérzők vagyunk, ma azt az

arcunkat akartuk bemutatni a főuraknak, amit az ellenségnek szántunk. Meg akartuk mutatni, mire vagyunk képesek, ha provokálnak bennünket.

Helion már a székében terpeszkedett, amikor beléptünk a palota aranyfényben csillogó tornyainak az egyik felső termébe. Ma is dölyfös arroganciával álcázta valódi énjét. A pillantása különösen hosszan időzött Moron, és érzéki ajkán mosoly játszott. Arany szandáljához kobaltkék, arannyal összefogott tunikát viselt, amiben kifejezetten jól érvényesült fényes, barna bőre. Azriel, akit az árnyai tegnap óta nrtn hagytak el, nem méltatta egy pillantásra sem. Még a lakosztályunk In járatánál összefutottunk, de Azriel tartása és arckifejezése semmit nem árult el. Semmi nem utalt arra, hogy bármit jelentett volna is számára Mor éjszakai kiruccanása.

Mor sem kérdezte meg tőle, merre járt egész éjszaka, és Azriel sem szólt egy szót sem. Ugyanakkor nem is viselkedett közömbösen Morral, hanem szokásához híven szótlanul őrködött mellette. Mor pedig hagyta érvényesülni. Úgy tűnt, hogy Mor megkönnyebbülten nézte Azrielt, ahogy a harcos előttünk haladt a toronyszobába. Előtte biztosan gyorsan ellenőrizte, hogy minden rendben van-e.

Egyedül Thesan üdvözölt bennünket, ahogy áthaladtunk a lilaakáccal befuttatott boltív alatt. Elég volt egy pillantást vetnie a kinézetünkre és az arcunkra, és máris gyors fohászt mormogott az Üsthöz. A szeretője most is századosi egyenruhában volt, tetőtől talpig végigmért bennünket, a szárnya közben finoman rezgett. De nyugodtan üldögélt tovább a többi peregryn társaságában.

Tamlin érkezett utoljára, végignézett rajtunk, és leült. Én úgy tettem, mintha nem is venném őt észre.

Helion nem várta meg, hogy Thesan magához ragadja a kezdeményezést. Keresztbe tette a lábát, és így szólt:

- Alaposan átnéztem az iratokat és a számokat, amiket tegnap mutattál nekünk, Tamlin.
 - És? kérdezte Tamlin ingerülten. Csodás napnak nézünk

elébe, gondoltam.

- És ismételte meg Helion, akit mintha kicseréltek volna, mert nyoma sem volt annak a vidám, gondtalan férfinak, aki tegnap a lakosztályunkban nevetett és viccelődött - ha te azonnal egybegyűjtöd a katonáidat, akkor Tarquinnel sikerülhet nektek elég hosszan tartani a frontot addig, míg mi északról nagyobb kontingenseket helyezünk át délre.
- Nem ilyen egyszerű a dolog morogta Tamlin. A hadseregemnek épp csak a harmada maradt meg. Mérgesen nézett rám. Miután Feyre megrendítette a bizalmukat bennem.

Igazat mondott. Azt tettem, amit most a szememre vetett, dühből, bosszúból... Nem láttam tovább az orrom hegyénél, nem gondoltam végig, hogy *egyszer rá lehetünk utalva* a csapataira. De...

Ebben a pillanatban Nesta zihálva kifújta a levegőt, és felpattant.

Utánanyúltam, olyan hirtelen álltam fel én is, hogy majdnem elbuktam a szoknyám szélében. Nesta hátratántorodott, a kezét a szívére szorította. Még egy lépés és a tóba esik.

Mor elkapta.

Mi ez az egész? – tudakolta a nővéremet megtámasztva.
 Nesta összegörnyedt a fájdalomtól, az arca eltorzult, zavartnak tűnt.

Gyöngyözni kezdett a verejték a homlokán, és halottsápadt lett.

- Valami... Tompa nyögés. Nesta összeesett, de Mor elkapta.
 Cassian azonnal ott termett, megfogta, és vicsorogva jelezte, hogy minden fenyegetést elhárít.
 - Nesta szólítottam. Félrelökte Cassiant, aztán a tóba hányt.
- Méreg? kérdezte Kallias, és ösztönösen a háta mögé tolta
 Viviane-t. Viviane viszont kilépett mögüle. Tamlin ülve maradt,
 megkövült arckifejezéssel figyelte a jelenetet.

Helion és Thesan viszont megindult. Arcuk határozott, komor volt. Helion mágiája felvillant, a fényes szentjánosbogarak a nővéremhez repültek, és gyengéden leszálltak rajta.

Thesan aranyló-rózsaszínű fényt sugárzott, és a kezét Nesta karjára tette, hogy meggyógyítsa.

Nesta Mor vállára hajtotta a fejét. Zihálva kapkodta a levegőt.

- Valami nem stimmel - öklendezte. - De nem velem.

Hanem az Üsttel.

Rhys néma beszélgetést folytatott Azriellel és Cassiannel. Utóbbi nem vette le a szemét a nővéremről. Aztán a két illír bólintott, és az ablakhoz léptek, felszálláshoz készülődve.

Nesta nyögött, a teste görcsbe rándult, mintha mindjárt megint hánynia kellene.

Aztán megéreztük mi is. A föld megremegett. A levegő, a kövek, az erdők és a mezők, minden élő belerezgett. Mintha egy hatalmas isten fújt volna egy nagyot.

Aztán jött a rengés.

Rhys olyan gyorsan vetette rám magát, hogy csak a földön vettem észre, hogy a hegy *reng, és* a palota *inog*. Törmelékek kezdtek záporozni ránk. Éreztem, ahogy Rhys készülődik a gondolatutazásra.

Ekkor vége lett az egésznek.

A völgyből kiáltások hangzottak. A palotában csend lett. Senki nem szólalt meg.

Nesta megint hányt egyet, Mor pedig hagyta, hogy a földre roskadjon.

- Ördög és pokol, mi ez az...? - kérdezte Helion.

Rhys felemelkedett. Sápadtan nézett dél felé, a messzeségbe.

Éreztem, hogy a mágiája egy lándzsát, egy üstököst lőtt ki a világba.

Amikor visszanézett, a pillantása először rám siklott. A szemében félelmet és szomorúságot láttam. Összeszorult a torkom, és az ereimben meghűlt a vér.

Rhys nagyot nyelt. Aztán rekedten megszólalt:

Hybern királya az Üsttel megtámadta a falat.

Mormogás, ijedt kiáltások.

Rhys nyelt még egyet, én pedig úgy éreztem, mintha

kirántották vlna a lábam alól a talajt.

A fal eltűnt. Itt, Prythianben, de a kontinensen is. – Ekkor hozzátette, mert mintha maga sem hitte volna: – Túl sokáig vártunk. Elkéstünk Hybern ledöntötte a falat.

KÉSŐBB, AMIKOR MÁRA VÁROSI HÁZUNKBAN gyűltünk össze az ebélőasztal körül, Rhys elmagyarázta, hogy Nesta kapcsolatban áll az Üstel, és azon keresztül érezhette meg, hogy Hybern királya használta az Üst erejét. Mint ahogy nekem is sikerült a főurak mágiájával kapcsolatot létesíteni, és ezzel kijátszani a védelmi mechanizmusaikat, valamint megtalálni a könyvet és az Üstöt. Nesta mágiája és halhatatlansága olyan erősen kötődött az Üsthöz, hogy érezte az Üst döbbenetes erejét, amikor az életre kelt.

Hybern királya ezért indított hajtóvadászatot Nesta ellen. Nemcsak az energia miatt, amit Nesta az Üsttől elrabolt, hanem azért is, mert Nesta alapvetően úgy működhet, mint egy vészharang.

Kapkodva vettünk búcsút a Hajnal udvarától. Thesan megígérte, hogy két napon belül minden udvarnak nagy mennyiségben szállít a vérárnyék ellenszeréből, másrészt pedig a századosa egy zászló alá gyűjti a peregryneket, hogy az illírekkel közös szárnyas hadsereget alkossanak.

Kallias és Helion megígérte, hogy amilyen gyorsan csak lehet, mobilizálják gyalogságukat. Csak Tamlin nem tudott semmit megígérni pedig az udvarának az egész déli határa a falnál volt. A hadserege ugyanis szétszóródott a szélrózsa minden irányába. Mielőtt még elváltunk volna, Helion így szólt Tamlinhez:

A népedet juttasd biztonságos helyre, másrészt küldj annyi katonát, amennyit csak fel tudsz hajtani!
 Mindenkit, aki a cselszövéseim után megmaradt. Tarquin újfent biztosította Tamlint afelől, hogy a Tavasz népe az ő birodalmában szívesen látott vendég. De Tamlin se Helionra, se Tarquinre nem reagált. Gondolatutazással eltűnt, anélkül, hogy bármilyen ígéretet tett volna. Nem tudtam eldönteni, higgyek-e neki vagy se.

Rövidre sikeredett a búcsú. Viviane megölelte Mort, aztán nagy meglepetésemre engem is. Kallias kezet rázott Rhysszel, majd nyomban el is tűnt a párjával. Helion csibészesen kacsintott, végül Tarquin került sorra, oldalán Variannel és Cresseidával. Tarquin korábban úgy határott, hogy az armadáját mégsem indítja el, hanem a városait fogja védeni, és a gyalogságát küldi délre.

Tarquin sugárzóan kék szeme felvillant, amikor a mágiáját felélesztette, hogy gondolatutazással távozzon. Mielőtt ők hárman eltűntek volna, Varian még egy kérést intézett hozzánk:

Köszönjétek meg neki! – A mellkasára tette a kezét. A vörösarany fonalak szikráztak akvamarin színű zakójában. – Mondjátok meg neki, hogy... – Adriata hercege elnémult. – Á, majd megmondom én neki, ha legközelebb találkozunk. – Ami felért egy ígérettel: Varian, háború ide vagy oda, találkozni fog Amrennel. Ezután Tarquin, Varian és Cresseida is kámforrá vált.

Berontól nem jött semmilyen üzenet. Elbúcsúztunk Thesantől, és mi is útnak indultunk. Semmi jele nem volt annak, hogy döntött az Ősz főura, és Eris vajon meg tudta-e győzni őt arról, hogy mellénk álljon.

De jelen pillanatban ez izgatott a legkevésbé.

Ha a falat ledöntötték, akkor Minden értelmét vesztette, minden, amit eddig tettünk, minden fáradozásunk és kutatómunkánk. Azonnal útnak kellett volna indulnunk, amikor Amren jelezte, hogy Nesta nagyjából készen áll. Talán a Lélegzet könyvéből származó varázsigével, vagy anélkül, sikerült volna

neki megjavítani a falat.

Talán az én hibám volt az egész, mert túlóvtam Nestát, vártam, hogy megerősödjön. Hagytam, hogy kivonja magát a dolgokból. De mi történt volna akkor, ha erőltetem, és még nem áll készen?

Még most sem, a velarisi házunk ebédlőasztalánál ülve sem tudtam megmondani, hogy mi a fontosabb: a nővérem jólléte vagy az a sok élet amit meg lehet menteni. Nem tudtam, hogy Rhys és a többiek hogyan tudnak ilyen döntéseket hozni, miként voltak képesek erre Amarantha uralkodása alatt.

– Már hónapokkal ezelőtt evakuálnunk kellett volna a falnál lévő területeket – mondta Nesta, aki egy ujjal sem nyúlt a tányérjához amin sültcsirke és zöldség volt. Ezek a szavak hangoztak el először, miután asztalhoz ültünk.

Elain Amrentől tudta meg a hírt. Régen nem láttam ilyen egyenes tartással ülni, és a tekintete is tiszta volt. Vajon előre látta a fejleményeket? Súgott valamit neki az Üst a távollétünkben? Nem mertem megkérdezni.

- Ma este elmehetünk a házatokba, és idehozhatjuk a szolgálóitokat – mondta Rhys Nestának.
 - Nem jönnek.
 - Akkor halál vár rájuk.

Nesta a tányérja melletti evőeszközzel játszott.

- Nem tudod őket máshová varázsolni? Délre, innen minél távolabb?
- Ilyen sok embert? Először biztonságos helyet kellene találnunk, amihez idő kell, az viszont nekünk most nincs.
 Rhys eltöprengett. Ha tudnánk szerezni egy hajót, akkor...
 - A családjukat és a barátaikat is vinni akarnák.

Csend. Elain szólalt meg halkan.

Graysenék birtokán elszállásolhatnánk őket.

A hangja nyugodtan csengett. Nagyot nyelt, odafordultunk hozzá, és folytatta:

 A területet magas, vastag kőfal veszi körül. Elég hely van sok ember *részére*, és élelmiszerkészleteket is felhalmozhatnak ott. Igyekezntük *nem* nézni a gyűrűjére, még mindig hordta. – Az apja felkészült az ilyen jellegű eseményekre – mondta Elain. – Felkészültek a védekezésre és... – Elfúlt a lélegzete. – Van egy berkenyeligetük, és berkenyéből vannak a fegyvereik is.

Cassian morgott. Bármennyire erősek voltak is a tündérek, a berkenyében volt valami, ami egyenesen áthatolt a mágikus védelmükön. Saját szememmel láttam. Tamlin egyik őrszemét berkenyenyíllal öltem meg.

- Ha a támadó tündéreknek van mágiájuk mondta Cassian olyan kemény hangon, hogy Elain összerezzent –, akkor a vastag falak sem érnek semmit.
- Vannak menekülőalagutak is súgta Elain. A semminél az is jobb, nem?

Az illírek egymásra néztek.

- Őrszemeket állíthatnánk... fontolgatta Cassian.
- Ne! szakította félbe Elain. Rég hallottam ilyen hangosan beszélni. – Graysen és az apja...

Cassian összeszorította a száját.

- Akkor varázslattal leplezzük magunkat.
- Vannak olyan kutyáik, amik kiszagolják és üldözőbe veszik a tündéreket.

Akaratlanul is elhallgattunk, valószínűleg mindenki azon töprengtt, pontosan hogyan is idomították ezeket a kutyákat.

 Ugye nem azt akarod javasolni, hogy hagyjuk őrizetlenül a házat – próbálkozott Cassian lágyabb hangon. – A berkenye önmagában nem elég. Néhány őrre mindenképp szükség van.

Elain elgondolkodott.

- Beszélhetek Graysennel.
- Ne! kértük egyszerre Nestával.

De Elain nem hagyta magát.

- Ha te és ők... futó pillantás Rhysre és a barátaimra is eljönnének, akkor a kutyák figyelmét elvonná a tündérszagotok.
 - Te is tündér vagy mondta Nesta.
 - Tegyél rám varázslatot kérte Elain Rhyst. Segíts, hogy

ember alakban jelenhessek meg! Csak annyi ideig, míg meggyőzöm őket arról, hogy nyissák meg kapuikat azok előtt, akik védelmet keresnek náluk. Talán azt is megengedi, hogy őröket állítsatok.

Ennek nagyon rossz vége lehet – mondtam.

A hüvelykujjával megsimította a jegygyűrűjét.

- Már rossz vége lett. Most már csak az a kérdés, mit csinálunk a következményekkel.
- Okosan beszélsz mondta Mor neki kedvesen. Mor
 Cassianre nézett. Holnap át kell helyezned az illír légiókat.

Cassian bólintott, aztán így szólt Rhyshez:

– Muszáj pár dolgot tisztáznod az illírekkel most, hogy már nem áll a fal. El kell jönnöd a táborba, és el kell mondanod valamelyik szívhez szóló beszédedet, mielőtt útnak indulunk.

Rhys finoman mosolygott.

 Menjünk együtt. Aztán onnan megyünk tovább a halandók országába.
 Végignézett rajtunk.
 Készülődjetek! Egy óra múlva itt talál kozunk, és indulunk.

Mor és Azriel gondolatutazással távozott.

Cassian odament Rhyshez, és megkérdezte, hogy Keir mikor fog a sötétséghozóival a rendelkezésünkre állni.

Nestával Elain felé fordultunk.

- Biztos vagy a tervedben? kérdeztem tőle.
- Mehetnék én is. Hadd beszéljek én Graysennel! javasolta
 Nesta. Elain felállt.
- Téged nem ismer mondta nekem, Nestának pedig: Téged meg ki nem állhat.

Lelkem kis, gonosz darabkája feltette a kérdést, vajon nem így volt-e a legjobb, hogy Elain és Graysen nem házasodott össze. Az is eszembe jutott, hogy Elain talán azért állt elő ezzel a javaslattal most, hogy Lucien elutazott, mert még táplált valamilyen reményt.

Oda néztem, ahol a barátaim az imént álltak, mielőtt gondolatutazással távoztak volna.

- Meg kell értened, Elain, hogy ha nem sikerül a terved, és

Graysen megpróbál téged bántani vagy nekünk kárt okozni...

- Tudom. Akkor a tieidet fogod megvédeni.
- Téged.

Fájdalmat láttam a szemében, aztán felszegett állal így szólt:

- Akármi történjen is, ne öljétek meg! Kérlek!
- Igyekezni fogunk, hogy...
- Esküdj meg rá! Még soha nem beszélt így. Soha életében.
- Ezt nem tehetem. Komolyan is gondoltam. Ebben a kapcsolatban nem alkudozhattam magammal. – De mindent megteszek, ami tőlem telik, hogy ezt megakadályozzam.

Úgy tűnt, hogy Elain felfogta az álláspontomat. Végignézett egyszerű, kék ruháján.

- Át kell öltöznöm.
- Segítek ajánlkozott Nesta.

De Elain a fejét rázta.

Nuala és Cerridwen majd segít.

Ezzel sarkon fordult és távozott.

Nesta nagyot sóhajtott. Legszívesebben a karjára tettem volna a kezem.

- Nem a te hibád, hogy nem tudtuk megakadályozni a fal ledöntését. Kőkeményen nézett vissza rám.
 - Ha itt maradok és gyakorlok...
- Akkor egyszerűen itt vártad volna meg, hogy visszajöjjünk.
 A fal akkor is leomlott volna.

Nesta végigsimított sötét ruháján.

– Mihez kezdjek most?

Célra volt szüksége.

Amikor megkapta a feladatot, hogy tömje be valahogy a falon lévő réseket, akkor az élete egy csapásra értelmet nyert.

Velünk jössz Graysenhez, és utána csatlakozol a sereghez.
 Ha kapcsolatban állsz az Üsttel, akkor szükségünk van rád magunk mellett. Tudsz bennünket figyelmeztetni, ha újra bevetik az Üstöt.

Nem valami nagy kihívás, de mégis biccentett.

Ebben a pillanatban Cassian megveregette Rhys vállát, és odajött hozzánk. Egy lépésre tőlünk a homlokát ráncolva megállt.

- Hölgyeim, a ruhátok alkalmatlan a repülésre.

Nesta nem felelt.

Cassian felvonta a szemöldökét.

- Mi van veled? Semmi csipkelődés?

Nesta még erre sem reagált. Sápadt arca feszültnek tűnt.

- Még soha nem volt rajtam nadrág - mondta.

Egy pillanatra úgy tűnt, hogy Cassian teljesen megdöbbent, de aztán összeszedte magát, és így szólt:

 Próbáld ki! Zavargásokat fogsz vele gerjeszteni, nekem elhiheted, Semmi reakció.

Cassian Nesta elé állt, amikor a nővérem el akart menni mellette, és a kezét homlokára tette. Nesta lerázta, de Cassian megfogta a csuklóját, és kényszerítette, hogy nézzen rá.

Ha valamelyik halandó mocsokfajzat bántani merészel téged
mondta halkan –, akkor megölöd, és kész.

Csak Azriel tudott velünk jönni, Cassian nem, mert az ő feladata volt az illírek mozgósítása.

Cassian Nesta kezébe nyomta az egyik kését.

- A berkenye már rád is halálos - mondta nyomatékosan. Nesta a pengére meredt. – Egy karcolás annyira legyengíthet, hogy könnyen sebezhetővé válsz. Ha belépsz egy helyiségbe, először nézz körül, milyen menekiülő útvonalak vannak, jegyezd meg, merre vannak a kerítések udvarok. Figyeli meg mindent pontosan, számold meg, hány ember van a közeledben. Ne feledd, hogy te erősebb és gyorsabb vagy náluk. A lágyrészekre célozz! – tette hozzá, és a nővérem kezét a kés nyele köré zárta. – Ha valaki megpróbál elkapni... - A nővérem hallgatott, Cassian pedig jelentőségteljesen a lába közé mutatott, a lábfejére és a könyökére, melyeket fegyverként vethet be. A bemutató végén hátralépett értelmezni, milyen érzés sugárzik egyet. Nem tudtam mogyoróbarna szeméből.

Nesta a kezében lévő tőrt nézegette, aztán felemelte a fejét.

Én mondtam, hogy járnod kellene edzésre – tette hozzá
 Cassian pimasz vigyorral, aztán sarkon fordult, és elment.

Nestára néztem, a tőrre és rezzenéstelen arcára.

- Nehogy megszólalj! - figyelmeztetett, és felment a lépcsőn.

Amren a szobájában átkozta a könyvet.

- Egy óra múlva indulunk mondtam belépéskor. Mindened megvan, amire szükséged van?
- Igen. Amren felemelte a fejét. Ezüstös szeméből csak úgy sütött a harag. Megkönnyebbüléssel láttam, hogy nem én vagyok dühánek okozója, hanem hogy Hybern a fallal megelőzött bennünket.

De ezen már nem lehetett változtatni.

Engem sokkal inkább izgattak a gyűlésen elhangzottak, az, lhogy Beron úgy hagyta el a kört, hogy nem kötelezte el magát az ügyünk mellett. Hallottam, hogy Rhys arról beszélgetett Cassiannel, hogy a hyberni erőkhöz képest milyen kevés katonája van a többieknek.

Nem hagyott nyugodni az a gúny sem, amivel a hyberni király Rhyst kezelte. Azt állította, hogy Rhysnek *mindent* be kell vetnie, amije csak van, hogy fel tudja tartóztatni a hyberni rohamot. Azt is mondta, hogy csak akkor van hajszálnyi esélyünk. Ismertem a páromat, talán még önmagámnál is jobban. Tudtam, hogy Rhys magát is feláldozná a győzelemért. Vagy a túlélésért.

A többi főúrra nem tudtam így számítani. Helion akármennyire erős is volt, a kisujját sem mozdította, hogy megmentse a szereimét. Tarquin... hát, talán ő. A többieket viszont alig ismertem. Nem is maradt rá időm, hogy megismerjem őket. Egyszerűen túl nagy kockázatot jelentene a segítségükben reménykedni. Rhys életét pedig semmi áron nem vagyok hajlandó kockára tenni.

- Mit akarsz? - förmedt rám Amren, mert megálltam és

ránéztem

- A könyvtár alatt lakik valami lény. Ismered őt?
- Amren becsukta a könyvet.
- Bryaxisnak hívják.
- Miféle lény?
- Ezt szerintem nem akarod tudni, kislány.

Felhajtottam fekete ruhám ujját.

 Alkut kötöttem vele – mondtam, és az alkaromon lévő tetoválásul mutattam. – Szóval tudnom kell.

Amren felállt, és leporolta szürke nadrágját.

- Hallottam róla. Butaság volt, óriási butaság.
- Nem volt más választásom. És most már össze vagyunk kötve.
 - Hogy érted ezt?
- Még egy alkut fel akarok neki ajánlani. Szükségem van rád, hogy kiderítsük, melyik varázslat tartja őt fogva a könyvtárban. És pár dolgot el kell magyaráznod nekem.
 Arckifejezésemmel jeleztem, hogy nem adok helyet a vitának.
 Most pedig velem jössz. Punktum.

50. FEJEZET

EZÚTTAL NEM VÁRT BENNÜNKET PAPNŐ, aki a könyvtár sötét szívébe vezetett volna. Amren kivételesen hallgatott. A gödör aljára érve csak a lépteink zaját hallottuk.

 Beszélni akarok veled-szóltam bele a sötétségbe, ami a fentről ránk eső halvány fényen túl lapult.

Nekem senki nem parancsol.

 Én nem parancsot adtam, csak megkértelek rá, hogy gyere elő. Társaságot hoztam, ahogy megbeszéltük.

Csend.

Aztán megéreztem. Kígyózott, maga körül csavarodott, és minden fényt elnyelt. Amren halkan szitkozódott.

Hoztál valamit? Mi ez?

- Olyan valaki, mint te, vagyis olyan, amilyen lehetnél.

Rébuszokban beszélsz.

Hűvös szellemkéz simogatta meg a tarkómat. A legszívesebben kitértem volna az érintés elől, de ellenálltam a késztetésnek.

- Bryaxis a neved, és már nagyon rég csalt téged ide le valaki.
- A sötétség megtorpant.
- Egy újabb üzletet ajánlok.

Amren is mozdulatlanul, szótlanul várt, ahogy parancsoltam

neki. Csak biccentett. Észlelte a lényt fogva tartó varázslatot, és képes volt arra, hogy áttörje. Ha eljön az ideje.

- Háború van mondtam, igyekezve nyugodt hangon beszélni.
- Szörnyű háború söpör majd végig ezen a vidéken. Ha kiszabadítalak, akkor harcolnál mellettem és a főuram mellett?

Bryaxis nem felelt.

A könyökömmel megböktem Amrent, aki egyszerre fiatal és öreg hangon szólalt meg, a lény is ilyen volt.

A segítségedért cserébe szabadságot kínálunk neked.
 Elhagyhatod ezt a helyet.

Csak egy varázsigére volt ehhez szükség, amire egyedül a Lélegzetek könyve volt képes.

Itt van az én otthonom.

Elgondolkodtam.

– Mit szeretnél akkor?

Napfényt, holdfényt, csillagokat.

Már majdnem azt mondtam Bryaxisnak, hogy hiába vagyok uralkodónő, nem igazán tudom elképzelni, hogy adhatnék neki ilyen dolgokat, de Amren a lábamra lépett, és ezt motyogta:

- Van magasan fent egy ablak.

Nem tükör, amit a Csontfaragó akart. Egy ablak a hegyben. Odáig kell ásnunk.

- Ez minden?

Amren tiszta erőből rátaposott a lábamra.

Bryaxis a fülembe súgva folytatta: *Szabadon, mindenféle béklyó* nélkül vadászhatok a csatamezőn? Megihatom a félelmeiket és a vérüket, addig, míg nem iszom tele magam?

Hirtelen enyhe együttérzést éreztem a hyberniekkel szemben, és így szóltam:

Igen, de csak az ellenségét. És csak a háború végéig.
 Akárhogy végződjön is.

Mit kívánsz hát tőlem?

Amrenre mutattam.

– Ő elmondja neked. Ő fogja feloldani a téged fogva tartó

varázslatot, ha szükségünk lesz rád.

Várni fogom.

Megegyeztünk. A háborúban a mi parancsainknak fogsz engedelmeskedni, értünk fogsz harcolni, míg szükségünk lesz rád.
Cserébe megkapod a napot, a holdat és a csillagokat. Itt, az otthonodban. – Újabb fogoly, aki megszerette a zárkáját. Talán össze kellene hoznom Bryaxist és a Csontfaragót. Egy ősi halálistent és a rémálmok arcát. Hirtelen még az is felmerült bennem, vajon hogy festeném le őket.

Nem mozdultam, laza testtartást kényszerítettem magamra. A sötétség körülvett, Amren és közém nyomakodott, és a fülembe súgta: *Rendben*.

Felöltöttem a bőrruhámat, és a városi házunk előterében találkoztam a többiekkel, hogy gondolatutazással az illír katonai táborba menjünk Az új tetoválás a hosszú ujjú felsőm alatt nem látszódott.

Senki nem érdeklődött aziránt, merre jártam. Mor rám nézett, és megkérdezte:

- És Amren hol van?
- A könyvvel van továbbra is elfoglalva mondtam, és ebben a pillanatban csatlakozott hozzánk Rhys. Nem füllentettem, Amren mindenképpen itt marad addig, míg nem lesz rá a csatamezőn szükségünk.
 - De miért? kérdezte Rhys. A fal már ledőlt.
- Mégis tovább kutat feleltem. Keres valamit, amivel tönkre tudnánk tenni az Üstöt.

Rhys tiltakozni akart, de megelőztem.

– Kell, hogy legyen rá valamilyen lehetőség, Amren *szilárdan* meg van róla győződve. Ártani nem árt, ha tovább keres. Az is lehet, hogy egy olyan varázslatot talál, amivel meg lehet állítani a

királyt.

Azt viszont már nem árultam el, hogy Amren ezen kívül megismerkedett bizonyos védővarázslatok komplex rendszerével, amik a könyvtárban tartják fogva Bryaxist, és hogy hatástalanítani tudja őket, ha szükségem lenne rá. Ha Hybern minden erejével ellenünk fordul. Mivel minden jel arra mutatott, hogy Csontfaragót nem tudtam megnyerni magunknak, ezért még Bryaxis is jobb volt a semminél. Magam sem tudtam pontosan, miért hallgatok róla a többieknek.

Rhys, aki azon töprenghetett, hogy az Üstöt már csak egyféleképpen lehet ártalmatlanítani, mégpedig általam, és csak a Nagy Anya tudja, milyen kimenetele lenne ennek rám nézve, kicsit habozott, aztán bólintott.

A kezébe csúsztattam a kezemet és megszorítottam.

Mor a gondolatutazáshoz Nesta és Cassian kezét fogta meg, az árnyakkal körülölelt Azriel pedig Elainhez lépett. A nővérem tágra nyílt szemmel bámult rá.

Mi valahogy tétováztunk. Körülnéztem, elraktároztam az emlékezetemben a ház képét, hallgattam Velaris muzsikáját, a gyerekek nevelését az utcán, a sirályok vijjogását a kikötőben.

Tudtam, hogy a barátaim ugyanezt teszik.

Rhys a torkát köszörülte, és Mor felé biccentett. Mor erre eltűnt Cassiannel és Nestával együtt. Majd Azriel is, aki olyan óvatosan fogta meg Elain kezét, mintha attól félne, hogy a sebhelyei felsérthetnék a nővérem bőrét.

Ahogy kettesben maradtunk Rhysszel, magamba szívtam az aranysárga napsütést, ami a bejárati ajtó ablakán keresztül áradt be. Beszívtam a kenyér illatát, amit Nuala és Cerridwen ma reggel Elainnel sütött.

- A könyvtárban lakó lényt Bryaxisnak hívják mondtam.
- Tényleg? kérdezte Rhys felvont szemöldökkel.
- Üzletet ajánlottam neki azért, hogy velünk harcoljon.

Rhys sötétbarna szemében csillagok táncoltak.

– És mit mondott?

- Egy ablakot kért, hogy lássa a napot, a holdat és a csillagokat.
- Te pedig elmagyaráztad neki, hogy ezért meg kell ölnie az ellenségeinket, ugye?

A csípőmmel meglöktem.

- A könyvtár az otthona. Csak egy kicsit... át kell pofoznunk.
 Rhys halványan elmosolvodott.
- Ha már át kell alakítanom az otthonomat, hogy lépést tartsak
 Thesan pompás palotájával, akkor az a legkevesebb, hogy szegény fickónak építünk egy ablakot.

Megböktem, ezúttal a könyökömmel. Rhys vigyorgott.

- Egy katonával tehát gyarapodott a hadseregünk. Szegény Cassian soha többé nem fog felocsúdni döbbenetéből, ha meglátja az újoncunkat.
- Ha mellénk szegődik a szerencse, akkor Hybern sem fog helyrejönni, ha meglátja.
 - És mi van a Csontfaragóval?
- Tőlem aztán meg is rohadhat a cellájában. Nincs időm a játszmáira. Bryaxis elég kell, hogy legyen.

Rhys a karomra nézett, mintha látná a második karkötőt az első mellett. Felemelte egymásba kulcsolt kezünket, és nyomott egy csókol a kézfejemre. Némán egymásra néztünk, és otthonunk minden apró részletét elraktároztuk az emlékezetünkben. A csend úgy ereszkedett ránk, mint a por a bútorokra.

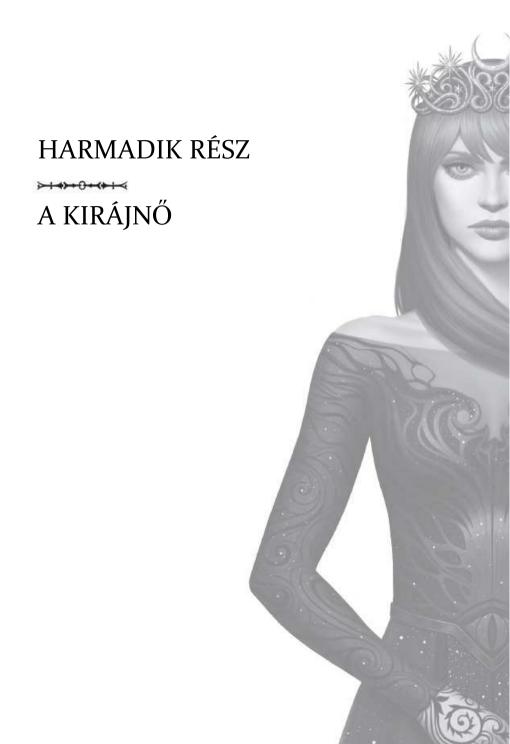
Vajon viszontlátjuk-e még mindezt valaha? – kérdezte Rhys halkan.

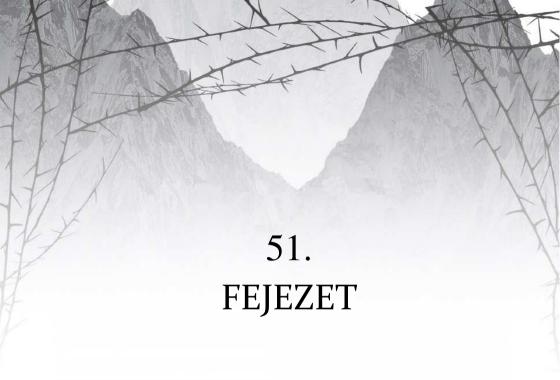
Tisztában voltam vele, hogy nem csupán a házról beszél. Lábujjhegyre álltam, és megpusziltam.

 Hát persze – ígértem meg neki. Valahogy sűrűbb lett a sötét szél, ami az illír katonai táborba visz majd bennünket.
 Belekapaszkodtam, és így szóltam: – Mindent viszont fogunk látni.

Mikor az éjszaka csókolta szél elrepített bennünket a háborúba, ismeretlen veszélyek közé, azért fohászkodtam magamban, hogy

be tudjam tartani az ígéretemet.

AZ ILLÍR KATONAI TÁBOROKBAN a nyár közepén is nyirkos hideg volt. Amikor az érkezésünk után a homlokomat ráncolva körülnéztem, Rhys biztosított róla, hogy szokott itt jó idő is lenni. A hűvös idő egyébként jobb a mozgósításhoz. A hőségben az emberek könnyebben elvesztik a fejüket. Főleg, ha már akkora a kánikula, hogy aludni sem tud senki rendesen. Az illírek amúgy is ingerlékeny egy népség. Rhys azt is áldásosnak tartotta, hogy az ég felhős, és a szél hűvös volt.

A köszöntésünk is inkább fagyosra sikeredett.

A teljes harci díszbe öltözött, jó kiállású katonák között csak az egyik illírt ismertem meg, Lord Devlont. Az arcán most is gúnyos mosoly villant, de ez semmi nem volt ahhoz képest, hogy néhány katona arcát egyenesen undor torzította el. Mindenkinek sötét haja és barna szeme volt, mint Cassiannek és Azrielnek, nap csókolta bőrüket gyakorta fehér hegek tarkították, akárcsak a barátaimét.

De tőlük eltérően a katonáknak csak egy vagy két szifon díszelgett a kezén. Hozzájuk képest a hét kő, amennyit Azriel és Cassian viselt, szinte túlzásként hatott. A férfiak csak Rhysre összpontosítottak, mintha a jobbján és a balján álló illírek fák lennének. Mor, Nesta és én a háttérbe húzódtunk. Nesta továbbra sem akart nadrágot viselni, ezért egy sötétkék, egyszerű ruhát vett fel. Érdeklődve szemlélte a tábort, a szárnyas harcosokat, a rengeteg katonát, akik ott tolongtak körülöttünk.

Elaint a testünkkel védtük. Az illírek többsége elmaradott nézeteket vallott a nőkről, ezért már korábban azt javasoltam a többieknek, hogy húzódjunk félre. A légióban csak egy maroknyi női katona volt, és nem most érkezett el az ideje annak, hogy próbára tegyük az illírek toleranciáját. Talán majd később, ha túl leszünk a háborún.

- Igaz tehát, hogy a falat megsemmisítették szólalt meg
 Devlon.
- Átmeneti állapot legyintett Rhys. Azt az elegáns ruháját vinselte, amit a főúri találkozón. Valamilyen okból nem akarta most az illír bőrruhát és a szárnyakat.

Harcosként ismernek, együtt edzettem, harcoltam velük. Egy vagyok közülük. Főúrként is látniuk kell. Nem áll szándékomban lazítani a gyeplőn.

A szavait úgy éreztem a tudatomban, mintha selymes karmok simogattak volna.

Rhys utasításokat adott a sereg küszöbönálló délre vonulásáról, Cassian időnként kiegészítette a szükséges részletekkel. Mind a kettőn józanul, röviden, precízen fogalmaztak, Rhys a főúr hangján, aki harcolt az előző háborúban, és akiben fel sem merül, hogy ezt elveszítheti.

Azriel nem szólt egy szót sem, csak bámulta őket. Nem akart ide jönni. Gyűlölte a népét, az örökségét. A többi harcos az Árnyénekest félve, haragosan nézte. Megvetéssel. Azriel tekintete hideg, kifejezéstelen maradt.

A beszélgetés során egyszer csak Devlon Rhys válla felett ránk pillantott, és Mor láttán a homlokát ráncolta. Rám igyekezett semlegesen nézni, majd Nestára siklott a tekintete.

– Ő meg kicsoda? – kérdezte.

Nesta szorosan összefogta maga előtt a szürke köpenyét, és szótlanul nézett vissza Devlonra.

Egy másik táborvezető ördögűző jeleket rajzolt a levegőbe.

- Semmi közöd hozzá förmedt rá Cassian.
- -Boszorkány?

Már épp kinyitottam a számat, de Nesta megelőzött:

- Igen mondta hűvösen. Én pedig annak voltam tanúja, hogy kilenc felnőtt, harcedzett illír ijedten összerezzen.
- Időnként úgy viselkedik, mint egy boszorkány magyarázta
 Cassian. De nem az. Főtündér.
 - Pont annyira nem főtündér, mint mi dünnyögte Devlon.

Hallgatás ereszkedett a csoportra. Úgy tűnt, hogy még Rhys se tud mit mondani. Amikor Devlon először találkozott Amrennel és velem, kijelentette, hogy mi *mások* vagyunk. Mintha képes lenne megérezni az ilyen dolgokat.

Tartsátok távol a nőktől és a gyerekektől! – mondta halkan.
 Megfogtam Nesta kezét, és figyelmeztetésképpen megszorítottam.

Mor fújtatott, mintha mondani akarna valamit. De csak toporgott, így láthatóvá vált Elain. Elain pislogott, és nagy szemeket meresztve vette szemügyre a környezetünket. A tábort. A hadsereget.

Devlon Elain láttán felmordult, de ő csak összefogta magán a kék köpenyét, és kerülte a termetes, izmos harcosok tekintetét. Olyan volt, mint egy rózsa egy olyan sártengerben, ami tele van vágtázó lovakkal.

 Ne félj tőlük! – mondta Nesta, és fenyegetően felvonta a szemöldökét.

Ha Elain ebben a táborban olyan hatást keltett, mint egy virág, akkor Nesta olyan volt, mint egy frissen kovácsolt kard, mely vérontásra vár.

Vidd őket a sátrunkba, kért Rhys. Devlon rohamot kap, ha még egy percig néznie kell Nestát.

Pedig szívesen megnézném, az milyen.

Én is.

Elnyomtam egy mosolyt.

– Hozzunk valami meleg innivalót magunknak – mondtam a nővéreimnek, és Mornak is jeleztem, hogy csatlakozzon hozzánk. A táborban álló legnagyobb sátor felé indultunk, ami felett egy fekete zászló lobogott. A zászlóra ezüsttel egy hegyet és három csillagot hímeztek. Harcosok és asszonyok raktak tüzet, és lopva ránk pillantottak. Nesta felemelt fejjel ment el mellettük. Elain lesütötte a szemét.

A sátor berendezése egyszerű volt, de mégis luxusszínvonalú: a falapot, amire a sátrat felállították, vastag szőnyegek borították, így akadályozva meg, hogy a sátor alulról átnedvesedjen. Mindenhol tűztálak álltak lángoló tündérfénnyel. Fotelek, kis kanapék fehér szőrmével borítva. A fő helyiség felét egy nagy íróasztal foglalta el, körülötte székek. Hátul volt egy függöny, úgy sejtettem, mögötte áll az ágyunk.

Mor levetette magát egy kanapéra.

 Isten hozott benneteket egy illír katonai táborban. Remélem, tudjárok palástolni az örömötöket.

Nesta az íróasztalhoz ment, és a rajta lévő térképeket vette szemügyre.

- Mi a különbség egy tündér és egy boszorkány között? kérdezte.
- A boszorkányok képesek a természet adta képességeiken túli erőket is összegyűjteni magyarázta Mor komolyan. Varázsigék és mindenféle segédeszközök segítségével több mágiát szívnak magukba, mint amennyivel az Üst megáldotta őket, aztán arra használják, amire éppen akarják, mások javára vagy kárára.

Elain felemelte a fejét, és némán szemügyre vette a sátor belsejét. Nehéz, aranybarna fürtjei a vállára omlottak. Olyan frizurát választott, ami eltakarta hegyes füleit, ha a leplező varázslat nem működ ne Graysenék birtokán. Nestára nem hatott Tamlin varázslata, talán Graysen és az apja is immunis az ilyen trükkökkel szemben.

Elain leült Mor mellé egy fotelba. A megszokottnál elegánsabb ruhát viselt. Rózsaszín volt, mint a pirkadat, és redőkben omlott alá.

– Sok katona meg fog halni?

Megijedtem, de Nesta felelt:

– Igen. – Szinte hallottam a kimondatlanul maradt szavakat is. *A párod is köztük lehet.*

Elain, szólj, ha készen állsz! – mondta Mor. – Akkor alkalmazom a leplező varázslatot.

- Fájni fog? kérdezte Elain.
- Az sem fájt, amikor Tamlin megmásította az emlékeidet mondta Nesta az íróasztalnak dőlve.
- Tényleg nem fáj hangsúlyozta Mor. Inkább... csikis lehet.
 Egyszerűen viselkedj majd úgy, ahogy emberként tetted.
- Mindig úgy viselkedtem, ahogy most mondta Elain finom kezét tördelve.
- Hát persze mondtam –, de a látomásaidat... tartsd meg inkább magadnak. Amíg ott vagyunk – tettem gyorsan hozzá. – Kivéve, ha valami olyan, amit nem...
- Ez menni fog monda Elain, és kiegyenesítette keskeny vállait. – Megteszem.

Mor feszülten mosolygott.

- Vegyél egy mély levegőt!

Elain szót fogadott, és mire pislogtam egyet, megtörtént.

Eltűnt a halhatatlanság lágy csillogása, a hegyes fülek, a jellegzetes arcvonások, az elegancia. Elain olyan... átlagos lett, nem volt benne semmi feltűnő, legalábbis amilyen szépség Elain tudott lenni. Mintha még a haja is veszített volna csillogásából, az aranyló szőkeségéből tompa rezes fény lett.

Elain a kezeit nézegette.

- Nem is voltam vele tisztában, milyen átlagosak.
- Most is csinos vagy mondta Mor kedvesen.

Elain kissé elmosolyodott.

- Egy háborúban úgyse illik arra vágyni, hogy szép legyen az

ember.

Mor ránézett.

 Lehet, hogy így van. De azért ne hagyd, hogy teljesen kivesszen belőled ez a vágy.

Elain keze izzadt, görcsös volt, amikor megfogtam, és Rhys gondolatutazással a halandók országába vitt bennünket. Azriel és Nesta Morral ment. Nagyokat pislogtunk, mert sugárzóan szép, forró nyári nap várt ott bennünket. Elain arca nyugodt volt, de nem engedte el a kezem, hanem olyan erősen szorította, hogy a vasgyűrű is rászorult az ujjára.

Egy kőfal magasodott előttünk, és egészen hátra kellett hajtanom a fejem, hogy lássam a tetején a vascsúcsokat. A súlyos vaskaput őrök vigyázták.

Rhys zsebre tette a kezét. Mor és Azriel oldalról fedezett minket. A csapatot védőpajzs vette körül.

Tizenkét felfegyverzett őr állt ennél kapunál. Az arcukat a hőség ellenére sisak takarta. Tetőtől talpig fel voltak fegyverkezve. A csapatunkból bárki egyedül végezni tudott volna velük, anélkül, hogy a kisujjái mozdította volna. Az őrzött fal és a súlyos vaskapu is teljesen haszontalan volt. Afelől is kétségeim voltak, hogy sokáig állni fognak.

De ha az őröket lecseréljük, és egy csapat tündérkatonát hozunk ide... A kapu rácsain keresztül láttam a széles földeket, mezőket, réteket, völgyeket, egy tavat. A távolban pedig egy masszív erődítmény állt, vastag, sötétbarna kőfalakkal.

Nestának igaza volt. Ez egy börtön volt.

A birtok urának az volt a szándéka, hogy a vihart a falak mögött vészelje át. Ám itt bőven volt hely, és menedéket nyújthatott a veszélybe keült embereknek.

Elain lehetett volna itt a ház úrnője. Felszegte az állát, és odalépett az őrökhöz. Nem törődve a tucatnyi torkának szegezett

nyíllal, így szólt: Jelentsétek Graysennek, hogy a menyasszonya van itt. Elain Archeron kér bebocsátást.

52. FEJEZET

A KAPU ELŐTT VÁRTUNK. Egy őr felszállt a lovára, és elügetett a hosszú, poros úton az erődig. Azt az épületet is egy újabb fal vette körül. Tűn dérszemünkkel még azt is láttuk, hogy *abban a falban is* kinyílt a kapu Aztán még egy harmadik.

– Ti hogy ismerkedtetek meg – kérdeztem Elaint, miközben a lő kapu előtti tölgyfák árnyékában várakoztunk –, ha Graysen folyamatosan a falak mögött gubbaszt?

Elain az erődöt bámulta.

- Egy bálon, amit az apja rendezett.
- Voltam már olyan temetéseken, ahol jobb volt a hangulat, mint ezen a bálon – jegyezte meg Nesta.

Elain rápillantott.

 Ennek egyedül az az oka, hogy már évek óta nem él asszony ebben a házban.

Valószínűleg ez nem is fog a közeljövőben változni.

Azriel néhány lépéssel mögöttünk állt, és beleolvadt a fa árnyékába Mor és Rhys mindent szemmel tartott. Az őrök féltek, félelmük sós, nedves szaga idegesítő volt. De tartották a frontot, és nem reszketett a kezük, ahogy a berkenyenyilakat ránk irányították.

Végtelennek tűnő percek következtek, majd sárga zászlót vontak fel az erődítményre. Előreléptünk, és az egyik őr így szólt:

- Idejönnek, és itt fogadják önöket.

Csak az őrházba engedtek be minket, attól tartva, hogy kifürkésszük a védelmi rendszerüket vagy felfedezzük gyenge pontjaikat.

Próbáltuk a másságunkat a minimálisra redukálni, de a kutyák mégis megvadultak, és vonítva, morogva rángatták a pórázukat. Az őröknek el kellett vinniük őket.

Az őrházban a nagy szobát telepakolták bútorokkal, alig volt benne hely, azután pedig már végképp nem, hogy beléptünk. Elainnek felajánlottam egy helyet a csukott ablak mellett, hogy üljön le, de ő inkább állva maradt, a társaságunk előtt, és a zárt vasajtót bámulta.

Tudtam, hogy Rhys minden szóra figyel, amit az őrök egymás között váltanak. Mágiája indáival azonnal megérezte volna, ha meggondolják magukat. Afelől kétségeim voltak, hogy a kővel és vassal akár csak egyetlen személyt fogságba tudnának itt ejteni, úgy meg aztán végképp képtelenségnek tetszett, hogy együtt voltunk. A hely és a várakozás mégis idegesített. Nyugtalanság töltött el, és kiütött rajtam a hideg verejték. Annyira szűk volt a hely, nem kaptam levegőt...

Minden rendben, nyugtatgatott Rhys. Ide nem tudnak téged bezárni. Bólintottam, bár nem hangosan mondta, és próbáltam elhessegetni az érzést, hogy a falak és a mennyezet egyre közeledik.

Nesta is figyelmesen nézett. Így szóltam hozzá:

- Időnként nem bírom elviselni a szűk helyeket.

Nesta tovább nézett, aztán megszólalt:

Én kádba nem bírok bemászni. Vödörből mosakszom.

Nem tudtam. Eszembe sem jutott, hogy neki éppolyan

félelmetes lehet víz alá merülni, mint nekem a szűk, sötét helyiségek.

A legszívesebben megfogtam volna a kezét, de nem tettem. Helyette így szóltam:

- Otthon majd kitalálunk erre valami megoldást.

Felcsillant a szeme, mintha hálát láttam volna benne, és lehet, hogy mondott is volna valamit, de ebben a pillanatban közeledő lovak patkóinak a dobogását hallottuk.

Két tucat őr – dünnyögte Azriel. Elainre pillantva hozzátte –
 Lord Graysen és apja, Lord Nolan.

Elain teljesen mozdulatlanul állt. Kintről lépéseket hallottunk Nesta rám nézett, én bólintottam.

Ha Elainnek akár egy haja szála is meggörbül... akkor engem kicsit se érdekel, mit ígértem: hagyni fogom, hogy Nesta cafatokra tépje őket. A nővérem már az ujjait hajlítgatta, mintha láthatatlan, éles karmai lennének.

Ekkor feltárult az ajtó, és ott állt Graysen.

Egy fiatal férfi, minden porcikájában ember. Jóképű, barna hajú, kék szemű, de... halandó. Könnyű vértezet volt rajta, erősnek tűnt, megtermett volt, akár egy lovag, aki egy szép nőt a felkelő nap felé repít a paripáján.

Annyira más volt, mint az illírek a brutális erejükkel, de Mor és Amren elegáns veszélyességére se emlékeztetett. Az én hatalmas erőm és Nestáé is más volt.

Graysen láttán Elain halkan valami hangot adott ki magából, aki nehezen lélegezve állt előtte, és tetőtől talpig végigmérte Elaint. Tett felé egy lépést... De egy széles, hegekkel borított kéz megállította.

A fiatal lordot a vértjénél fogva hátulról megállító férfi magas volt, vékony, az orra horgas, szeme szürke.

– Mit jelentsen ez az egész?

Elain reszketett.

 Uram... Lord Nolan... – Elnémult, és újra a jegyesére nézett, aki közömbösen, komoly kék szemekkel nézett vissza rá. - A falat ledöntötték - mondta Nesta, és Elainhez lépett.

Ezekre a szavakra Graysen Nestára nézett. Nesta láttán kiült az arcára a döbbenet: Nesta fülei, földöntúli szépsége és a belőle kiáradó végtelen erő láttán.

- Mi történt? kérdezte halkan, rekedt hangon a férfi.
- Elraboltak felelte Nesta józan komolysággal. Katonák. A hadseregük ezt a vidéket is meg akarja hódítani. Az akaratom ellenére átváltoztattak.
 - Hogy történhetett ez meg? kérdezte Lord Nolan.
- Létezik egy veszélyes fegyver, egy Üst, ami a birtoklóját elképesztő erővel ruházza fel. Én tulajdonképpen egy próba voltam.
 Nesta ekkor tömören mesélt a királynőkről, Hybernről és arról, hogy a fal miért nem létezik többé.

A végén Lord Nolan megkérdezte:

– És kik a kísérőitek?

Tisztában voltunk vele, hogy kockázatos lépés felfedni a kilétünket, hiszen pontosan tudtuk, mennyire félnek *minden* tündértől, nem beszélve a főurakról.

Előreléptem.

 Feyre Archeron vagyok, az Éjszaka uralkodónője. Ő pedig Rhysand, a... hitvesem.
 Nem akartam azt mondani, hogy a párom, mert az igazi értelmét úgyse fogták volna fel.

Rhys mellém lépett, mire néhány őr nyugtalan lett, és elkezdtek egymás között morgolódni.

Néhány hátrálni kezdett, amikor Rhys felemelte a kezét, és maga mögé mutatott.

- Harmadik parancsnokom, Morrigan. Azriel a kémfőnökünk.
 Lord Nolan meglepett, mert szempillája se rezdült. Graysen viszont elsápadt, de nem mozdult a helyéről.
 - Elain... lihegte. Miért vagy velük?
- Mert a nővérünk mondta Nesta, aki még mindig kicsit begörbítve tartotta az ujjait. – És mert a háború idején nálunk van a legnagyobb biztonságban.

Elain suttogni kezdett.

– Graysen, azért jöttünk, mert meg akarunk kérni benneteket arra... – Könyörgő pillantás az apa felé. – Arra akarunk kérni benneteket, hogy nyissátok meg a kapuitokat a menedékkérő emberek előtt. Mindenki előtt. Mivel már nem létezik a fal, szerintünk, szerintük nincs elég idő az evakuálásra. A királynők nem küldenek segítséget. De itt, itt lenne esélyük a túlélésre.

Nem feleltek. Graysen tekintete Elain jegygyűrűjére siklott. Kék szemében íájdalom csillant.

Hajlanék arra, hogy teljesítsem a kérésedet – mondta halkan
, ha nem hazudnál minden egyes szavaddal.

Elain pislogott.

- Én... én nem hazudok.
- Ti tényleg azt hittétek hallatta Lord Nolan is a hangját, mire Nesta és én akaratlanul is Elainhez léptünk, mert a férfi tett felénk egy lépést –, hogy majd idejöttök a *házamba*, és meg tudtok téveszteni ti tündérmágiátokkal?
- Lényegtelen, hogy mi mit hiszünk, vagy ti mit hisztek mondta Rhys. Azért jöttünk, hogy segítséget kérjünk azok nevében, akik nem tudják magukat megvédeni.
 - És nektek ebből mi a hasznotok?
- Azt hiszed, hogy valami ellenszolgáltatásért csináljuk?
 Magunk is kockázatot vállalunk mondtam. Van egy egész készlet berkenyenyilatok.
- És a nővéred... szólt Nolan Elainhez. Ő is közületek való, nem?
- Egy embert bármilyen fegyverrel meg lehet sebesíteni mondta Mor tárgyilagosan.
- De ő nem ember, igaz? fújtatott Nolan gúnyosan. Nem, én pontosan tudom, hogy Elain Archeront változtatták át elsőként tündérré. És most egy főúr fiának a párja.
- És ezt ki árulta el neked? kérdezte Rhys, és finoman megrándult a szemöldöke, ez volt az egyetlen jele a meglepetésének.

Lépések hangzottak.

Egyként nyúltunk a fegyvereinkért, amikor Jurian ballagott befelé az őrházba.

Én voltam – felelte.

53. FEJEZET

JURIAN FELEMELTE BARNA KEZÉT, ami ezúttal izmosabbnak tűnt, mint legutóbbi találkozásunkkor. Az újjászületett harcos szemmel láthatóan keményen edzett az elmúlt hónapokban.

- Egyedül vagyok - mondta. - Hagyjátok a fegyvereket.

Elain reszketni kezdett, talán azért, mert kiderült az igazság, vagy mert Jurian láttára megrohanták őt és Nestát is az emlékek. Jurian fejet hajtott a nővéreim előtt.

- Hölgyeim köszöntötte őket.
- Ezek nem hölgyek fortyogott Lord Nolan.
- Apám szólt rá Graysen.

Nolan rá se hederített.

- Érkezése után Jurian elmondta, mi történt veletek, mind a kettőtökkel, és mit akarnak a királynők a kontinensen.
 - Mit is? kérdezte Rhys mézesmázos hangon.
- Hatalmat és fiatalságot felelte Jurian vállat vonva. Csak a szokásos.
- De te mit keresel itt? tudakoltam. Megölni, azonnal meg kell ölnünk, még mielőtt tovább árthat nekünk. A nyíl miatt, amit Azrielre kilőtt, a veszély miatt, amit Miryamra és a Sárkányra jelent, és akik lehet, hogy miatta menekültek el és hagytak

magunkra bennünket ebben a háborúban.

– A királynők hamis kígyók – mondta Jurian, és a falnál álló asztal szélének dőlt. – Megérdemlik az árulásukért a halált. Semmi erőfeszítést nem kellett tennem azért, hogy Hybern megbízásából megkörnyékezzem őket, és megnyerjem őket a király ügyének. Csak egybe szorult annyi értelem, hogy velem játssza a színjátékot, ő is átlátta a játszmát. Tudta, hogy semmit nem érnek a neki osztott lapok, és a legjobb, ha színleg velük tart. De a többiek rájöttek, hogy segít nektek, és prédául hagyták Attornak. – Jurian szeme csillogott, de nem az őrülettől.

A tekintete tiszta volt.

Ahogy tovább beszélt, hirtelen olyan érzésem támadt, mintha valaki a lábam alól húzná ki a talajt.

– A király azért ébresztett fel, hogy felhasználjon a saját céljaira, mert azt hitte, hogy az alatt az ötszáz év alatt, míg Amarantha fogságban tartotta a lelkemet, én megbolondultam. Újjászületve azonban a régi ellenségeim körében találtam magam, olyan arcokat láttam, amiket régen azért jegyeztem meg, hogy egy napon eltöröljem őket a föld színéről. A fal rossz oldalára kerültem, ahol az a cél, hogy a fal maga alá temesse az emberi birodalmakat.

Jurian Morra nézett, akinek a szája teljesen elkeskenyedett.

- Barátok voltunk folytatta Jurian fojtott hangon. Vállvetve harcoltunk. És te hittél nekik. Egy szemernyit sem kételkedtél abban, hogy sikerült nekik engem átváltoztatniuk.
- Te akkoriban úgy viselkedtél, mint egy őrült... Clythia miatt.
 Tiszta téboly volt, amit csináltál. Tönkrementéi tőle.
- Boldogan tettem fortyant fel Jurian. Boldogan, érted?
 Mert a háború ezzel megfordult. Számomra közömbös volt, mi történt velem emiatt, mi ment végbe a szívemben. A szabadság lehetősége nyílt meg előttünk. Ötszáz évem volt ezen gondolkodni, miközben a legádázabb ellenségünk fogságában éltem. Ötszáz év, Mor. Olyan hangon beszél hozzá, mintha bizalmas viszonyban lennének.

- Nagyon meggyőzően játszottad a gonoszt mondta Rhys.
 Jurian felé fordult.
- Utána kellett volna járnod a dolognak. Azt hittem, hogy te be fogsz hatolni a tudatomba, és látni fogod a valóságot. Miért nem tetted?

Rhys rövid ideig hallgatott, aztán halkan így szólt:

Mert nem akartam Amaranthát látni.

Amaranthát.

- Azt állítod tehát mondta Mor –, hogy csak nekünk akartál segíteni azzal, amit tettél?
- Hol lehet az ellenség bukását jobban előkészíteni, hol lehet a gyengéit jobban megismerni, mint közvetlenül mellette?

Némán álltunk. Graysen és Lord Nolan is követte a beszélgetést, jobban mondva Lord Nolan, mert Graysen és Elain csak egymással voltak elfoglalva.

- De akkor miért akartál mindenáron Miryam és a Sárkány nyomára bukkanni? kérdezte Mor.
- Mert a világ ezt várja tőlem, mert Hybern ezt várja tőlem. És ha a király a Sárkányt egy ezüsttálcán akarja jutalmul kínálni a hűségemért, akkor... A Sárkánynak vannak katonái, akik megfordíthatják a harci szerencsét. Ismerem őket, harcoltam velük együtt. És semmi kétségem afelől, hogy most is jó formában vannak. A Sárkány már biztos tudomást szerzett a dolgok állásáról, főleg arról, hogy keresem.

Jurian csak így figyelmeztethette a Sárkányt, hogy saját maga indított hajtóvadászatot ellene.

 Ezek szerint nem akarod megölni Miryamot és a Sárkányt? – kérdeztem.

Jurian tekintete olyan nyílt és őszinte volt, hogy az már fájt. A fejét rázta.

Nem – mondta rekedten.

Mor szeme könnyben úszott, hisztérikusan pislogott.

 Miryam és a Sárkány eltűnt – mondta Rhys –, a népükkel együtt. Akkor találd meg őket! – mondta Jurian. Azrielre mutatott. –
 Küldd el értük az Árnyénekest vagy mást, akiben bízol. De találd meg őket!

Hallgattunk.

- Nézz bele a fejembe! szólította fel Jurian Rhyst. Nézd meg magad!
 - De miért most? kérdezte Rhys. Miért itt?
 Jurian állta vizsgálódó tekintetét.
- Mert a fal már nem létezik, és már szabadon ki-be tudok járni a halandók birodalmába. Tudom őket figyelmeztetni. És mert... – Nehezen lújta ki a levegőt. – Mert Tamlin a gyűlésetek után egyenesen a hyberni Király táborába ment, a Tavasz udvarába. Ott készítik elő a Nyár udvarának a megtámadását. Holnapra tervezik a nagy csapást.

54. FEJEZET

JURIAN NEM AZ ELLENSÉGEM.

Ez sehogy sem fért a fejembe. Bár nem csak Rhys, én is belenéztem a tudatába.

Nem időztem benne sokáig. Letaglózott a fájdalom és a düh ami att, amit látott és elszenvedett. Az igazat mondta. Megnyitotta elől tünk a szívét. Tudta, hol fognak támadni. Hol, mikor, hány katonával,

Azriel szó nélkül távozott, hogy figyelmeztesse Cassiant, és megszervezze a légiók vonulását.

– A hatodik királynőt nem ölték meg – mondta Jurian Mornak. Vassa az elejétől fogva átlátott a szándékaimon, vagy legalábbis azon, ami szerinte az ajánlatom mögött rejlett. Figyelmeztette a többi királynőt, azt mondta nekik, hogy az újjászületésem rossz ómen. Mozgósítsák a csapataikat, hogy szembe tudjanak nézni a fenyegetéssel. De Vassa fiatal, túl heves. Nem olyan ügyesen játszotta ki a lapjait, mint Demetra, az arany királynő. Vassa nem ismerte fel a többiek szemében a mohóságot, amikor beszámoltam nekik az Üst erejéről. Azóta, hogy Hybern hazugságait elterjesztettem körükben, a többi királynő Vassa ellensége lett. Nem ölhették meg Vassát, mert az utódja még nála is

akarantosabb. Felkerestek hát egy öreg varázslót, akinek az a gyengéje, hogy szeret fiatal nőket a rabszolgájává tenni. Megátkozta Vassát, és el rabolta. Az egész világ azt hiszi, hogy Vassa hónapok óta beteg.

- Erről mi is tudunk - mondta Mor.

És bár Jurian az igazságot mondta el nekünk, mi nem említettük meg neki, hogy Lucien Vassát keresi.

De Elainnek eszébe jutott, hogy ki jár a hatodik királynő nyomában, és ezért Graysenhez fordult, kifejezéstelen arccal, telve bánattal a történtek miatt.

- Nem akartalak megtéveszteni téged.

Az apa felelt.

Nehezen tudok hinni neked.

Graysen nagyot nyelt.

- Azt hitted, hogy idejössz, és együtt élsz velem, közben pedig hazudtál?
 - Nem. Igen. Nem is tudom, mit gondoltam.
 - Ráadásul hozzá vagy kötve egy tündérhez. Egy főúr fiához.
- Luciennek hívják. Elain most mondta ki életében először ezt a nevet.
- Nem érdekel, hogy hívják mondta Graysen élesen. A párja vagy. Tudod te egyáltalán, hogy ez mit jelent?
- Semmit sem jelent mondta Elain remegő hangon. Semmit.
 Engem nem érdekel, ki döntött erről vagy miért...
 - Te már hozzá tartozol.
 - Nem tartozom én senkihez. A szívem viszont a tied.

Graysen vonásai megkeményedtek.

Nekem nem kell a szíved.

Még az is jobb lett volna, ha megüti. Elain fájdalma így határtalan volt. Láttam, hogy belül teljesen összeomlik.

Előreléptem, és Elaint magam mögé tessékeltem.

- A következőt tegyétek. Mindenkit fogadjatok be, aki az ajtótokon kopogtat. A birtok körül őröket fogunk felállítani.
 - Nincs rájuk szükségünk önérzeteskedett Nolan.

- Tartsak egy bemutatót, hogy belásd, mekkora tévedésben vagy? Vagy nem hiszed, hogy a falatokat egy gondolattöredékkel porrá tudom zúzni? Én, egyedül. A társaimról nem is akarok beszélni. Lord Nolan, sürgősen szükséged lesz az őreinkre és a segítségünkre. Cserébe csak annyit kérünk, hogy nyújts védelmet az embereknek.
 - Nem tűröm, hogy ki-be járjon itt mindenféle aljanép.
- Csak a gazdagok és a kiválasztottak tehetik be ide a lábukat?
 kél dezte Rhys a homlokát ráncolva.
 Nehezen tudom elképzelni, hogy a nemeseknek a régióban tetszene, ha nekik kellene a földjeiteket művelni, a tavaitokban nektek halászni vagy az állataitokat levágni.
 - Van elég szolgánk ezekre a munkákra.

Megint. Megint egy szűk látókörű, bigott, romlott emberrel kell megküzdenünk.

Jurian ekkor Lord Nolanhez fordult, és így szólt:

- Az elődöd oldalán harcoltam. Szégyenkezne, ha megtudná, hogy el akarjátok utasítani azokat, akik segítséget kérnek. Olyan lenne, mintha a sírjára köpnétek. Hybern királya bízik bennem. Csak egy szót szólok, és az ellenséges légiók lerohanják a területeteket.
- Azzal fenyegetőzöl, hogy idehozod nekünk az ellenséget, miközben az imént még meg akartál védeni tőlük bennünket?

Jurian vállat vont.

 Arról is meggyőzhetem Hybernt, hogy kíméljen meg benneteket. A király a barátjának tart engem. Befogadjátok az embereket, akik idejönnek, én pedig mindent megteszek azért, hogy távol tartsam a király csapatait.

Rhysre pillantott, mint aki ellenőrizni akarja, hogy a párom hisz-e neki.

Nolan hallgatott, elgondolkodott a hallottakon, aztán így szólt: – Nem akarok olyasmit állítani, hogy hadseregem lenne, csak egy csapat katonám van. Ha igaz, amit állítasz... – Graysenre pillantott. – Befogadjuk a menedékkérőket. Mindenkit, aki eljut

idáig.

Talán tényleg az öreg lord volt a szűkebb látókörű kettejük közül. Úgy tűnt, hogy a feltételezésem is beigazolódik, amikor Graysen így szólt Elainhez:

- Vedd le a gyűrűt!

Elain ökölbe szorította a kezét.

- Nem!

Éreztem, hogy csúnya jelenetnek nézünk elébe.

Vedd le!

Most Nolanen volt a sor, hogy figyelmeztetően morogjon a fiára. Graysen nem törődött vele. Elain nem mozdult.

- *Vedd le!* Akkorát üvöltött, hogy a kövek is visszhangoztak.
- Ebből elég! mondta Rhys veszélyesen nyugodt hangon. A hölgy megtartja a gyűrűt, ha ez a kívánsága. Bár egyikünk se bánkódna túlságosan, ha tűzbe dobná. A nőknek aranyat kellene hordaniuk, nem vasat.

Graysen dühösen pillantott Rhysre.

- Ez a nagy terv? Hogy idejönnek a tündérek, és elrabolják az asszonyainkat? Nem elég nektek, hogy meghágjátok a saját nőiteket?
- Vigyázz a nyelvedre, fiam! szólt az apja. Elain krétafehér lett.

De Graysen folytatta:

 Nem veszlek feleségül. Ezennel felbontom az eljegyzésünket. Befogadok annyi menedékkérőt, amennyi itt elfér. De téged nem. Soha.

Elain arcán könnyek gördültek végig.

Nesta lépett előre, először csak egy lépést, majd még egyet, végül közvetlenül Graysen előtt állt, olyan hirtelen, hogy senki nem észlelte, hogy került oda.

Akkora pofont adott neki, hogy oldalra csuklott a feje.

Soha nem érdemelted meg Elaint – morogta. Graysen végigsímitott az arcán, és káromkodott egyet. Nesta felém fordult.
Hideg hangja éles ellentétben állt parázsló tekintetével. – Azt

hiszem, itt végeztünk.

Bólintottam. Nesta királynői méltósággal fogta meg Elain karját és vezette ki a házból. Mor követte, és hátulról biztosította őket. Kiléptek az őrök közé, akik továbbra is rájuk irányozták nyilaikat. A lordok búcsú nélkül vonultak vissza.

Amikor magunk maradtunk, Jurian így szólt:

 Mondjátok meg az Árnyénekesnek, hogy sajnálom azt a nyilat.

Rhys a fejét rázta, és így reagált:

 – És most mi lesz? Szerintem nem csak az embereket akarod figyelmeztetni és menekülésre buzdítani.

Jurian eltolta magát az asztal szélétől.

– Most, Rhysand, visszatérek a hyberni táborba, és dührohamol kapok, mert hiába kerestem Miryamot és a Sárkányt. Aztán a kontinensre megyek, és viszályt szítok a királynők között. Megjegyzéseket ejtek el majd arról, kivel kellene valójában szövetségre lépniük, mit akar valójában tőlük a király. Egy ideig ez fogja foglalkoztatni őket, és vissza tartja őket majd attól, hogy vitorlát bontsanak, és Prythianbe jöjjenek Azután pedig... ki tudja? Lehet, hogy a csatamezőn találkozunk újra.

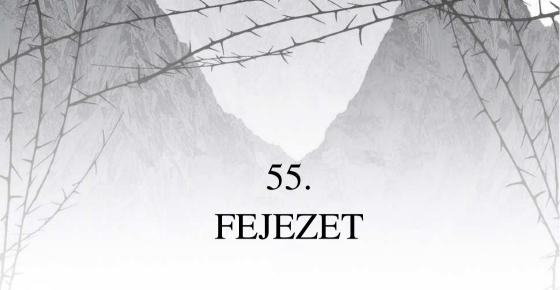
Rhys megdörzsölte a homlokát, és lehajtotta a fejét, mire néhány tincs a szemébe lógott.

- Nem hinném egy szavadat se, ha nem néztem volna be a tudatod minden szegletébe, és nem tudnám biztosan, hogy az igazat mondod.

Jurian megkopogtatta az ajtókeretet.

Mondjátok meg Cassiannek, hogy holnap erősítse meg a bal szárnyát. Valamiért Hybern a bal szárnyba teszi a nemesi származású újoncokat. El vannak kényeztetve, és nincs háborús tapasztalatuk. Ha Cassian itt meg tudja bontani a sorokat, akkor zűrzavar alakul ki a sereg többi részében is. Mindent vessetek be, amitek csak van. És ne késlekedjetek, ne hagyjatok nekik időt arra, hogy helyrejöjjenek a sokk után. – Jurian komoran rám vigyorgott. – Még nem köszöntem meg neked, hogy kiiktattad

- Dagdant és Brannagh-t. Ügyes voltál. A Boldogságos Úr gyerekeiért tettem mondtam –, semmilyen más okom nem volt rá.
- Tudom mondta Jurian, és bólintott. Pontosan ezért döntöttem úgy, hogy bízom benned.

- TÚL ÖREG VAGYOK ÉN MÁR AZ ILYEN MEGLEPETÉSEKHEZ – panaszkodott Mor. A sátrunk nyikorgott az üvöltő hegyi szélben. A Tél udvarának az északi határánál táboroztunk le, az illír hadsereg itt rendez kedett be éjszakára. Egész nap repültek, és ez annyira félreeső vidék volt, hogy még egy ilyen méretű hadsereg is észrevétlen tudott maradni. Legalábbis egy éjszakára.

Korábban figyelmeztettük Tarquint, tájékoztattuk Heliont és Kalliast, és arra kértük őket, hogy mihelyt készen állnak, csatlakozzanak hozzánk. Az illírek pirkadatkor akartak útnak eredni, és délen készültek összecsapni a hyberni sereggel, Keirrel és a Sötétséghozókkal együtt, akik gondolatutazással közvetlenül a Rémálmok udvarából érkéznek majd. Hogy a többi udvarból lesz-e erősítés vagy sem, még nem tudtuk, Reméltük, hogy még idejében befutnak a Nyár udvarába.

És akkor megkezdődik a mészárlás, mindkét oldalon.

Feltéve, hogy Jurian igazat mondott. Cassian félrenyelt, amikor beszámoltunk neki Jurian javaslatáról a másnapi csatával kapcsolatban, Azriel szerint ez semmi nem volt ahhoz képest, ahogy reagált akkor, amikor először tudomást szerzett Jurian

valódi terveiről.

És te sem gyanítottad soha, hogy Jurian a jó oldalon áll?
 kérdeztem Mort, akivel együtt ültünk a szőrmékkel kibélelt kanapén.

Mor ivott egy korty bort, és hátradőlt a kanapé támlájánál felhalmozott párnákra. A nővéreimet egy másik sátorban szállásolták el, ami nem volt ekkora, de ugyanilyen jól fel volt szerelve. A szállásukat Cassian és Azriel sátrai fogták közre kétoldalt, Moré pedig közvetlenül előtte állt. Senki nem tud úgy közelíteni a nővéreimhez, hogy a barátaim ne észlelnék. Ez még akkor is igaz volt, ha Mor éppen nálam tartózkodott.

- Nem tudom mondta, és egy vastag gyapjútakarót húzott a lábára. – Jurianhez soha nem álltam olyan közel, mint a többiekhez, de igaza van: együtt harcoltunk. Védelmeztük egymást. Egyszerűen csak egy feltételezés volt a részemről, hogy Amarantha őt lelkileg teljesen megtörte.
- -Össze is van törve mondtam, és összerezzentem az emlékre, hogy mit láttam és éreztem a tudatában. – Legalábbis részben. – Megfogtam a takaróját, és a derekamra húztam.
- Mindenkinek vannak sebei mondta Mor –, még ha kívülről nem is látszanak.

Kérdőn félrebillentettem a fejem, de Mor megelőzött.

- Elain jól van? tudakolta.
- Nincs jól mondtam. Nem volt jól.

Azóta sírt egyfolytában, hogy gondolatutazással idejöttünk. Némán, szakadatlanul. Végig, mialatt megérkeztek a légiók, és felverték a tábort. Nem vette le a gyűrűjét. Csak feküdt az ágyán, takarókba, szőrmékbe bugyolálva, folytak a könnyei, és a semmibe bámult.

A szél egy pillanat alatt elfújt mindent, amit az elmúlt hetekben elértünk nála, minden kis előrelépést, a jeleit annak, hogy megbékélt az állapotával. Legszívesebben egyenként törtem volna össze Graysen csontjait. De ellenálltam a kísértésnek, nem utolsósorban azért, mert akkor Nestának is meg kellett volna

engednem, hogy levezesse rajta a haragját. És azt még Graysennek se kívántam, hogy Nesta kezei között haljon meg. *Olyan* halált még nem látott a világ.

Elain csak sírt, egyre sírt. A könnyei olyan kiapadhatatlanul folytak, már attól féltem, hogy elvérzik a szíve. Halovány, ámde fontos reménye foszlott szerte, méghozzá az, hogy Graysen még szeretni fogja, és még mindig feleségül akarja venni. És a szerelem győzedelmeskedik a tündérkötelék felett.

Az utolsó szál is elszakadt, ami halandó életéhez kötötte. Már csak az apánk maradt, akárhol járt is éppen.

Mor rám nézett, és biztosan rájött, mi zajlik bennem. A kanapé melletti kis asztalra tette a borát, és így szólt:

- Aludnunk kellene. Nem is tudom, miért iszom bort egyáltalán.
 - Elég fárasztó volt a mai nap.
- Nem könnyű elfogadni mondta, miközben a takarót rám dobta, és nyögve felállt –, ha az ellenségeidről kiderül, hogy a barátaid, vagy fordítva. Mit nem vettem észre? Újra és újra ezt kérdezem magamtól, Ilyenkor sokkal inkább *magamat* kezdem el másképp látni, mint őket.
 - Újabb háborús bölcsesség?

Fújtatva vonult a sátor bejáratához.

Nem. Életbölcsesség.

Éjjel alig hunytam le a szemem.

Rhys nem jött be a sátrunkba.

Amikor a sötétség kezdte átadni helyét a homályos reggeli szürkeségnek, felkeltem, és a kötelékünkön keresztül követtem egy húzást, mint régen egyszer Hegyalján. Rhys egy sziklás, itt-ott jeges kiszögellésen állt, és a csillagokat nézte, amik egymás után halványultak el az alvó tábor felett.

Szótlanul átkaroltam, ő pedig az egyik szárnyával az oldalára

vont.

- Ma sok katona fog elesni mondta halkan.
- Tudom.
- Soha nem lesz könnyebb súgta.

Szép vonásain feszültség látszott, és ezüstös lett a tekintete, ahogy a csillagokra nézett. Csak itt és csak most mutatja ki ezt a bánatot, fájdalmat. A katonái, ellenségei előtt soha.

Felsóhajtott.

– Készen állsz?

Morral hátul maradunk, a csapatok végén, hogy megérezzük, milyen a csata, érezzük a csatasorok hullámzásait, a félelmet, a folyamatokat. A nővéreim itt maradnak addig, míg nem lesz annyira biztonságos a helyzet, hogy ők is utánunk jöjjenek. Ha nem pusztul minden el a pokolban.

– Nem – mondtam. – De nincs más választásom.

Rhys megpuszilta a fejem búbját, és együtt néztük a kihunyó csillagokat.

 Nagyon hálás vagyok – mondta egy idő után, amikor a tábor már mozgolódni kezdett a nap első fényeiben –, hogy velem vagy.
 Nem tudom, hogy mondtam-e már neked, hogy mennyire hálás vagyok neked azért, hogy mellettem állsz.

Kipislogtam a szememből a könnyeket, megfogtam a kezét, és a mellemre tettem, hogy megérezze a szívverésemet. Megcsókoltam, az utolsó csillagok is eltűntek, és a hadsereg készen állt a harcra.

56. FEJEZET

JURIAN IGAZAT MONDOTT.

Bár belenéztünk a fejébe, de titkon továbbra is kételkedtünk benne, és felmerült bennünk, hogy Hybern áthelyezte a csapatait, és máshol támad. De a hyberni hordák pontosan ott voltak, ahol Jurian mondta. Az illír seregek a Tavasz és Nyár udvarának határát átlépve rohamozták meg őket, és a hyberni katonák kifejezetten meglepettnek tűntek.

Rhys varázslattal leplezte a katonáinkat. Az összeset. Gyöngyözött a homlokán a verejték az erőfeszítéstől, hogy mindenki láthatatlanul repülje végig a Nyár udvaráig vezető utat.

Az én szárnyaim még nem voltak elég erősek, ezért Mor velem gondolatutazással haladt és tartott lépést a sereggel.

Egyszerre érkeztünk meg. Rhys leengedte a leplezővarázslatot, a vérszomjas illírek csapatostul lőttek lefelé az égből, Keir Sötétséghozó gyalogsága eközben rendezett sorokban vonult, éjszínűen, csillagfényes acéllal felfegyverkezve, én pedig majdnem elmosolyodtam a hyberni seregben kitörő pánik láttán.

De a hadseregük viszont mérföldekre nyúlt. Arra teremtették őket, hoy mindent és mindenkit elsöpörjenek az útból.

- PAJZSOKAT FEL! - üvöltötte Cassian a frontvonalban.

Piros, kék és zöld védőpajzsok villantak, életre keltek, egyik a másik után, és úgy rakódtak egymás mellé, mint a halpikkelyek. Az illírek a bal karjukkal tartották a fémpajzsokat, és azok válltól lábfejig eltakarták őket. Keir katonái előtt árnypajzsok rendeződtek a helyükre.

Mor gondolatutazással a csatatér fölé magasodó fás dombra vitt. A mezőt Cassian az Azriel által szerzett információk alapján jelölte ki, ez tűnt a legelőnyösebbnek a számunkra. Miénk volt a magaslat, a dombtető, a hyberniek mozgásterét pedig hátul egy keskeny, sekély folyó határolta. Miközben reggel gyorsan bekaptunk valamit, Cassian elmagyarázta, hogy egy csata sikerét gyakran nem a katonák száma, hanem a helyszín dönti el.

Úgy tűnt, hogy néhány perc alatt Hybern is rájött hátrányos helyzetére.

Az illírek Keir katonái mellett landoltak. Cassian, Azriel és Rhys szétoszolt az első sorban. Mindenki fekete illír felszerelésben és ugyanolyan fegyverekkel, mint a szárnyas katonák: bal kézben pajzs, az illír penge a jobban, az övön pedig egy sor tőr.

A társaimat csak a sisakjukról lehetett felismerni. Az egyszerű katonáktól eltérően Rhys, Azriel és Cassian fekete sisakokat viselt, az arcukat védő rész felfelé mutató varjúszárny alakúra lett kovácsolva, és épp a fülük felett ért véget. A szárnyak pengeélesek voltak a sisak két oldalán, és félelmetesen néztek ki.

A látványt még a két kard is fokozta, amit a derekuk felett a hátukon viseltek. A kezüket páncélkesztyűbe bújtatták, Azriel és Cassian kézfején ott csillogtak a szifonok.

Rhys mágiája körülötte örvénylett, készen arra, hogy tönkreverje Hybern jobb szárnyát, Cassian a balra készült. Rhys kímélni fogja az erejét arra az esetre, ha a királyt meglátná, vagy ami még rosszabb, ha az Üsttel lenne dolgunk.

A hyberni sereg embertelen méretű volt, de úgy tűnt, nem a király vezeti őket, és nem volt itt Tamlin és Jurian sem. Ez a hadsereg csak az előhírnöke volt annak, ami ránk várt, de elég

hatalmas volt ahhoz, hogy óriási pusztítást végezzen. Ahol a csapataik lerohantak egy egy területet, ott füst szállt fel a tiszta égboltra.

Morral órákig alig szóltunk egymáshoz.

Nem is tudtam, mit mondjak, csak néztük, mi történik. A veszélyes vérárnyékra szerencsére nem mutatott semmi jel. Hálát adtam a Nagy Anyának ezért a kegyelemért.

Mert bár ma reggel az összes katonánk kásájába kevertek Nuan ellenszeréből, a *vérárnyékba mártott fegyverek* hatásának így is védtelenül ki lettek volna téve. Thesan alkimistájának pora csak a méreg, mágiát megbénító hatása ellen segített. Tényleg szerencsésnek mondhattuli magunkat, hogy ezúttal nem vetettek be vérárnyékot.

A könyörtelen harc és a rendezett sorok láttán egyértelműen láttam, hogy nincs számomra hely az első vonalban. Az illírek sziklaszilárdan állták elöl a sarat, és kardjukkal, erejükkel és bajtársaik hathatós segítségével véresen arattak. Keir harcoltak, Sötétséghozói egyként engedelmesen, is rettenthetetlenül, árnyékkal és acéllal. Gyenge pontja lettem volna a harci éknek, amivel Cassian és az illírek az ellenség soraiba hatoltak.

Cassian a hyberniek bal szárnya ellen nyomult előre. Az illírek szifonjai a mágiát áramlatokban szabadították fel, a mágia néhanéha visszapattant a védőpajzsokról, de többnyire célba talált, és akkor zúzott húst és csontot.

Ahol a hyberniek pajzsai kitartottak, ott Rhys, Azriel és Cassian jelent meg, és a mágiájukkal tették ártalmatlanná őket, hogy aztán kitegyék őket a szifonok és az illírek pengéinek. Ha ez sem volt elég, akkor a maradékot Keir és a Rémálmok udvarának katonái intézték el, jéghideg precizitással.

A csatatér véráztatta iszapgödörré vált. A testek csillogtak a reggeli napfényben, a napsugarak megtörtek a vérteken. Hybern pánikba esett az illírek áthatolhatatlan sorai miatt. Az illírek egyre hátrébb szorították őket. A bal szárny felmorzsolódott, a fiatal,

tapasztalatlan nemesek elestek vagy elmenekültek, mire a hyberni hadsereg maradéka is teljes pánikban visszakozott.

Csak egy lovas parancsnok nem akart egy tapodtat sem engedni. Őrizte a pozícióját, míg a többiek megfordultak, és a folyó felé rohanok. Ellene Cassian állt ki.

Mor olyan erővel ragadta meg a kezemet, hogy a fájdalomtól majdnem felkiáltottam, amikor Cassian a pajzsok és kardok védelméből előlépett. Mögötte a katonák azonnal lezárták a rést. Cassian tetőtől talpig sáros és véres volt.

Hosszú pajzsát egy könnyebben kezelhető, ébenfekete kerek pajzsra cserélte, amit eddig a hátán viselt.

És megindult.

Éreztem, hogy még Rhys is megtorpant egy pillanatra a csatamező túloldalán, hogy figyelje Cassiant, aki az ellenséges katonák között tört előre, nyílegyenesen a hyberni parancsnok felé. A parancsnok látta, mi közeleg, és kapkodva megfelelő fegyver után nézett.

Cassian erre született, az ilyen csatákra, a harci káoszra, brutalitásra, de az esze is pengeélesen vágott.

Nem lassított, úgy tűnt, minden pillanatban tudatában van annak, hol van az ellenség, előtte és mögötte is. Ügy tűnt, hogy szinte belélegzi a csata mozgásait. A szifonok védőpajzsát is leengedte, hogy érezze a tomboló harcot, ahogy a nyilak becsapódnak a fekete pajzsba.

A pajzzsal elsöpört egy ellenséget, de már emelte is a kardját, és újabb katonát kaszabolt le.

Még soha nem láttam ilyet: ezt a mesterségbeli tudást, pontosságot. Olyan volt, akár egy tánc.

Hangosan beszélhettem, mert Mor megszólalt:

 Tényleg úgy fogja fel, hogy minden csata olyan, mint egy szimfónia.
 Mor Cassian halálos táncának minden mozdulatát követte.

Három katona volt olyan bátor, vagy ostoba, hogy kihívja Cassiant. Cassian négy gyors lépésben intézte el őket.

Te jó ég! – suttogtam.

Ez a harcos tanított engem is. Nevétől reszkettek a tündérek egész Prythianben. És ez volt az oka annak, hogy az előkelő származású illíreket miért ette a sárga irigység, és miért látták volna Cassiant legszívesebben holtan.

Egyszer csak már senki nem állt Cassian és a parancsnok között. A hyberni egy eldobott dárdát szerzett, és azzal célzott. A dárda lélegzetelállító sebességgel száguldott Cassian felé.

Cassian könnyedén behajlította a térdét, behúzta a szárnyait, egymásnak hajtotta a pajzsait, a dárda pedig olyan erővel vágódott rájuk, hogy szinte még én is éreztem a rengést, Cassian nem fékezett, letörte a dárda szárát, és rohant tovább.

Egy folytonos mozdulattal a kardját a hátán a hüvelyébe dugta, és rá akasztotta a pajzsot. Ez a manőver érthetetlennek tűnt volna, ha Cassian ebben a pillanatban nem vesz fel egy másik dárdát a földről. Azonnal eldobta, a teljes testsúlyát beleadta a dobásba. A mozdulat olyan tökéletes, hajlékony volt, hogy önkéntelenül felmerült bennem, hogy le kellene festeni.

Úgy tűnt, hogy a dobástól mind a két sereg megtorpan.

A nagy távolság ellenére a dárda célba talált. Olyan erővel fúrta át a parancsnok mellkasát, hogy a férfi hátraesett a lován.

De még mielőtt leesett volna a földre, Cassian már ott is termett. A kardja villant, a magasba tartotta, és nagy erővel lesújtott.

Az ösztöne nem csapta be: a parancsnok halála után a hyberni sereg szétesett.

A katonák hátat fordítottak, és a folyó felé menekültek. A túlparton Tarquin serege várta őket, pontosan ott, ahová Cassian irányította őket. A hybernieknek semmi esélyük nem maradt, két tűz közé szorultak: az illírek és a Sötétséghozók az egyik oldalon, a keskeny folyó túlpartján pedig Tarquin kétezer fős serege.

Szörnyű volt nézni a mészárlást.

Egyszer csak Mor megszólalt:

Vége.

A nap már magasan járt az égen, a hőség percről percre elviselhetetlenebb lett.

Nem kell odanézned – mondta Mor.

Az ellenséges katonák közül többen megadták magukat. Térden állva könyörögtek kegyelemért. Mivel Tarquin területén voltak, Rhysnek át kellett engednie Tarquinnek a döntést, mihez akar kezdeni velük.

A távolság ellenére felismertem Tarquint a felszereléséről. Bőségesen volt díszítve uszonyokkal és pikkelyekkel, mégis harcos, brutális látványt nyújtott. Mögötte azúrkék palást súrolta a földet, az elesettek között lépkedve megállt a néhány száz túlélő előtt.

Rhys, Cassian és Azriel figyelte a jelenetet, közben tanácskozást folytattak Keirrel és az illír parancsnokokkal. Szerencsére a halottak között csak néhány szárnyas harcost fedeztem fel. Fellélegeztem.

De rögtön össze is szorult a torkom, mert Tarquin kézmozdulatára néhány hyberni katona kiáltozni kezdett, és az életükért cserébe információkat kínáltak fel.

Tarquin rámutatott párra, akiket elvonszoltak kihallgatásra, ami valószínűleg kínzásba megy át.

De a többi...

Tarquin kinyújtotta a kezét.

Hirtelen nem értettem, hogy a hyberni katonák miért kezdek csapkodni, és miért szorongatják a torkukat. Néhányan megpróbáltak elmászni. Mikor egyik a másik után esett össze, és a nap rásütött élettelen arcukra, rájöttem, hogy miért bugyog fel víz a szájukból.

Tarquin az összesét vízbe fojtotta.

Az elkövetkező pár órában sem Rhyst, sem a többieket nem láttam, de tudtam, hogy Rhys az illír katonai tábort a Tél

udvarának határától ide, a csata területére csoportosítja. Miután az elesetteket Rhys fekete porrá változtatta, Mor és én gondolatutazással elmentünk a nővéreimért, hogy idehozzuk őket. A sár továbbra is vértől ázott, de a hely túl jó volt ahhoz, hogy feladjuk, vagy arra pocsékoljuk az időt, hogy újat keressünk Úgy tűnt, hogy Elaint hidegen hagyja minden, és mintha észre se vette volna, hogy gondolatutazással máshová vittük. A sátrából Mor karjai közé lépett a gondolatutazáshoz, aztán az új táborba, és be a sátrába.

Nesta viszont... Biztosítottam arról, hogy minden rendben, de látta a vért, a sarat és a fegyvereket, amiket a két udvar katonái elvetlek az elesettektől, és nagy kupacokba halmozták.

Nesta hallotta, hogy az illír katonák Cassian dárdahajításáról súgdolóznak, és arról, hogy Cassian úgy kaszálta le az ellenséget, mini a kalászokat. A katonák Enaliushoz, a háború nagy tiszteletnek örvendő istenéhez, az illírek őséhez hasonlították őt.

Úgy tűnt, hogy a katonák már jó ideje nem látták Cassiant harcolni, és mintha a mai csata emlékeztette volna őket arra, hogy Cassian átélte a nagy háborút, és győzött. A Cassianre vetett pillantások engem azokra a tekintetekre emlékeztettek, amelyekkel a többi főúr Rhyst illette, amikor feltárta előttük valódi hatalmát. Olyan volt, mint ők, mégis más.

Nesta feszült figyelemmel követte, ahogy a tábor kiépült körülötte. Nem kérdezte, hova tűntek a halottak. Nem törődött azzal a táborral, amit Keir és a Sötétséghozói a közvetlen szomszédságunkban vertek fel; teljesen hidegen hagyták a fekete páncélú katonák, akik őt, engem és az illíreket megvető pillantással mustráltak. Nesta Elainnel foglalkozott, gondoskodott róla, hogy kényelmes legyen a sátra, és aztán felajánlotta nekem is a segítségét.

Később a tűz mellett ülve lenvászonból kötszert hasítottunk a sérültenek, amikor Rhys és Cassian végre megérkezett. Azrielt nem láttam sehol.

Rhys továbbra is harci díszben huppant le mellém a fatörzsre.

Nem szolt semmit, csak halántékon puszilt. Fém, vér és verejték vegyült a saját szagával.

Lehúzta és a földre dobta a sisakját, ami csörömpölve ért talajt. Nyújtottam neki egy kancsó vizet, és egy kupáért nyúltam, de ő a kancsót emelte a szájához, és ivott egy nagyot. A víz mindkét oldalon az állára folyt és a combjára csöpögött, a fekete pikkelyes páncélra. Amikor letette a kancsót, láttam rajta, mennyire fáradt. Kimerültség sugárzott a tekintetéből.

Nesta felugrott, és szemügyre vette Cassiant, aki a hóna alá szorította a sisakját. A kardjai és a kerek pajzs, minden véresen kandikált ki a válla mögül, sötét haja csapzottan lógott a homlokába. Az arca sártól és vértől sötétlett azokon a helyeken, ahol nem védte a sisak.

Nesta figyelmesen nézte a hét szifont, amik már csak halványan pislákoltak.

- Megsérültél - mondta.

Rhys felemelte a fejét.

Cassian arca komor, tekintete üveges volt.

- Semmiség. - A szavaiból csak úgy áradt a fáradtság.

Nesta a karja után nyúlt. Úgy tűnt, mintha Cassian vonakodna, de aztán hagyta, és megkopogtatta a kézfején lévő szifont. Az alkarján a vért egy kicsit felcsúszott, és...

- Okosabbnak hittelek, mintsem hogy egy ilyen sebbel mászkálsz itt össze-vissza – mondta Rhys szigorúan.
- Dolgom volt mondta Cassian, és nem tévesztette szem elől Nestát aki megvizsgálta duzzadt csuklóját. Hogy láthatta a nővérem a páncél alatt? Valószínűleg a tekintetéből olvasott, és a testtartásából.

A múltban valószínűleg olyan alaposan megfigyelte az illír tábornokot, hogy feltűntek neki az ilyen finom különbségek.

 Holnapra úgyis meggyógyul – fűzte hozzá Cassian, és figyelmeztető pillantást vetett Rhsyre.

Nesta fehér ujjaival óvatosan megtapintotta aranybarna bőrét, és Cassian sziszegve szívta be a levegőt.

– Hogy tudnék segíteni? – kérdezte tőle Nesta. Órákkal ezelőtt laza kontyba fogta a haját, de míg napközben a gyógyítók keze alá dolgoztunk a fülledt hőségben, a haja részben kiszabadult, és most puha tincsekben lógott a halántékánál és a tarkójánál. A naptól kipirult az arca szabadon hagyott alkarját pedig sár pettyezte.

Cassian lassan leült arra a fatörzsre, amin az imént Nesta ücsörgött, és halkan nyögött egyet, mintha ez az egyszerű mozdulat is fájdalmai okozna neki.

 A jég rendszerint segít, de elég lenne egy erős kötés, hogy addig rögzítsük az ízületet, míg magától meggyógyul.

Nesta a kötszeres kosárba nyúlt – ő vágta őket korábban –, majd a lábánál lévő kancsóért.

Túl fáradt voltam, hogy bármit is csináljak, csak néztem, ahogy óvatos mozdulatokkal mossa Cassian csuklóját és kezét. Ahhoz is túl fáradt voltam, hogy megkérdezzem, vajon Nesta rendelkezik-e gyógyító mágiával. Úgy tűnt, hogy Cassian is túl kimerült ahhoz, hogy bármilyen megjegyzést tegyen. Csak időnként morgott, jelezve, hogy a kötés túl szoros vagy éppen túl laza. De azért figyelt, figyelte Nestát, az arcát, az összpontosítástól kicsit hunyorgott.

Amikor Nesta felhelyezte és rögzítette a kötést, és el akarta engedni a kezét, Cassian az ép kezével megfogta az ujjait. Nesta ránézett.

- Köszönöm - mondta Cassian rekedten.

Nesta nem húzta el a kezét.

Nem is tett kellemetlen vagy lenéző megjegyzést.

Csak állt, nézte Cassiant, a széles vállát, ami a nagyszerű fekete pikkelyes vértben még erősebbnek tűnt. Izmos nyakát, szárnyait, a mogyoróbarna szemeket. Cassian sem tudta a tekintetét levenni a nővérem arcáról.

A harcos a hüvelykujjával megsimította a kézfejét.

Nesta kinyitotta a száját, én akaratlanul is hátrahúzódtam, de...

- Megsérültél?

Mor hangjának hallatán Cassian elkapta a kezét, és kaján

vigyorral nézett Morra.

- Semmi olyasmi, ami miatt aggódnod kellene.

Nestának láthatóan nehezére esett másfelé néznie. A saját üres kézére meredt. Az ujjait továbbra is kissé behajlította, mintha még tartaná Cassian tenyerét. Cassian nem nézett oda, amikor Nesta felállt, fogta a kancsót, és elnézést kérve távozott, mondván, hogy még vizet akar hozni a sátrából.

Cassian és Mor láthatóan fesztelenül társalogtak, nevetgéltek, viccelődtek, beszélgettek a csatáról és a várható ütközetekről.

Nesta egy ideig nem mutatkozott.

Mor és Nesta közreműködésével késő éjszakáig segítettem a sebesülteknek.

Mindenki mögött hosszú nap állt, de a katonák órákon át harcoltak keményen. Mor feszült arccal látta el az illíreket és a Sötétséghozókat. Tudtam, hogy nehezére esik hallgatni a beszámolókat a csatáról, nem azért, mintha dicsőségre vágyna, hanem mert nem volt ott, hogy mellettük harcoljon.

Hol lenne az ő helye egy ütközetben? Az illírek mellett vagy apja csapataiban? Kit irányítana ő, és kitől kapna parancsokat? Biztos nem Keirtől, de... Még akkor is ezen töprengtem, amikor magamra húztam a meleg takarót, és odabújtam Rhyshez.

Ő átkarolta a derekamat és közelebb vont magához.

- Vérszagod van motyogta bele a sötétbe.
- Sajnálom. Megmostam a kezem és a karom ágyba bújás élőtt, de a fürdéshez túl kimerült voltam. Alig bírtam elvergődni a sátrunkig.

Megsimogatta a csípőmet.

- Biztos holtfáradt vagy.
- Ahogy te is. Már rég aludnod kellene! feddtem meg, és közelebb húzódtam hozzá, mohón vágytam a melegére és arra, hogy érezzem az illatát.

- Nem tudok mondta, és az ajkával a halántékomat cirógatta.
 - Miért?

A keze a hátamra csusszant, gyengéden simogatta, én pedig átadtam magam az érintésének.

– Mindig eltart egy ideig, miután egy csata után megnyugszom. – A harcok órákkal ezelőtt befejeződtek. Rhys ajka vándorútra indult a halántékomtól az állam felé. Bár a fáradtság minden tagomban ott bújkált, tudtam, mit szeretne, amikor elkezdte az alsó ajkamat harapdálnl.

Akaratán kívül visszatartotta a lélegzetét, mikor körülrajzoltam izmos hasa körvonalait, gyönyörködtem finom bőrében, testi erejében.

Pihe-puha csókot nyomott a számra.

 Ha túl fáradt vagy... – kezdte. Aztán teljesen ledermedt, amikor az ujjaim lejjebb vándoroltak, és a lenti kemény izmokhoz értek.

Válaszul ő is kapott egy csókot, és még egyet. A nyelve ekkor be csusszant az ajkaim közé, és én beengedtem.

Egycsülésünk gyors, szenvedélyes volt, a hátába kapaszkodtam, a szárnyait simogattam, amikor mind a ketten beleremegtünk a csúcsba.

Utána összefonódva feküdtünk. Mellkasa emelkedése és süllyedése a testemben talált visszhangra. Amikor kihúzta magát belőlem, és én felemeltem a lábamat a válláról, megcsókolta a combom belső felét, és a két oldalára tette le a lábam. Aztán letérdelt előttem.

Az összegyűrődött lepedő szinte teljesen eltakarta a térdén a tetoválást. De én végighúztam az ujjamat a hegyek csúcsain és a három csillagon, amik a hegyek felett szikráztak. A lábam között térdelve nézett rám.

 A csatában minden másodpercben rád gondoltam – szólt halkan. – Ez segített a koncentrálásban. Segített kibírni az egészet.

A térdét simogattam.

- Örülök neki. Azt hiszem, hogy egy részem... veled volt a csatában.
 A felszerelésére néztem, ami tisztán lógott egy állványon a ruhásláda előtt. Szárnyas sisakja úgy csillogott, mint egy sötét csillag.
 A mai csata más volt, mint Adriatában.
 Rhys türelmesen hallgatott, míg próbáltam az érzéseimet szavakba önteni.
 Adriatában...
 Megakadtam.
 Az adriatai ütközetben a káosz valahogy könnyebb volt. Nem is könnyebb, hanem...
 - Tudom, mire gondolsz.

Sóhajtottam, felültem, és így a térdünk összeért, és egymás szemébe tudtunk nézni.

Azt próbálom megfogalmazni, de valahogy nem akar sikerülni, hogy az olyan csatákat, amilyenek Adriatában vagy Velarisben voltak, ismerem, tudok bennük működni. Ott az volt a lényeg, hogy megvédjük az ártatlanokat, és a zűrzavar ellenére ez megy is nekem. Az ilyen csatákba örömmel vágok bele. De amit ma láttam, az ilyen háborúskodás... – Nagyot nyeltem. – Szégyenkeznél miattam, ha azt mondanám, hogy nem tudom, hogy készen állok-e az ilyen harcokra? – Katonák végtelen sorokban, akik szúrtak, hadonásztak, míg már senki nem tudta, ki van fent vagy lent. A sártól meg a vértől egyforma lett barát s ellenség, a harcosok a jobbomon s tőlem balra, akiktől pedig az én életem is függhetett... Aztán a halál közvetlen közelsége, a zaj, a vérfürdő látványa.

A kezébe vette az arcomat és megcsókolt.

Soha nem szégyenkeznék miattad. Ezért meg aztán végképp nem, – Közel volt a szája, a lélegzetünk összekeveredett. – A mai csata más volt, mint Velarisben vagy Adriatában. Ha több időnk lett volna, hogy egy csapattal együtt vegyél részt kiképzésen, akkor könnyedén megláltad volna a helyed egy sorban. De így... Nem, nem is akarom, hogy ott legyél ebben a mészárszékben. – Megcsókolt. – Társak vagyunk mondta egészen közel. – Ha bármikor mellettem kívánsz harcolni, akkor az megtiszteltetés lesz a számomra

Kicsit hátrahajtottam a fejem, és a homlokomat ráncolva

néztem rá.

Olyan gyávának érzem most magam.

A hüvelykujjával megsimította az arcomat.

- Senki nem gondolna ilyet rólad. Azok után, amit tettél, Feyre.

– Picit hallgatott. – A háború ronda dolog, semmit és senkinek nem bocsát meg. A katonák csak egy töredékét jelentik. Ne becsüld alá azt a hatást, amit a puszta jelenléted vált ki, hogy mit jelentesz a számukra, ha gondoskodsz a sebesültekről, és részt veszel a tanácskozásokban és a gyűléseken.

Elgondolkodtam és közben a tetovált mellkasát, vállát simogattam. Talán az egyesülésünk miatt érzett izzás vagy az átélt csata volt az oka, nem tudom, de hittem neki.

Tarquin serege Keir katonáival ellentétben nem vegyült a mieinkkel, hanem mellettünk táborozott. Azriel sorra küldte ki a felderítőket, hogy felkutassák Hybern maradék csapatait, és kiderítsék, mi a következő lé pésük. Nem jártak sikerrel.

Felmerült bennem a kérdés, Tamlin vajon járt-e a királynál, és vajon mindent elárult-e Hybernnek, amit a találkozónkon megbeszéltünk, és azt, hogy az udvarok között milyen nagy fokú a bizalmatlanság. Nem is mertem erről kérdezősködni a többiektől. Inkább Nestánál érdeklődtem, hogy érez-e valamit az Üst erejéből. Szerencsére nemleges választ adott. Rhys ennek ellenére folyamatosan kapcsolatban állt Amrennel Velarisben, egyrészt azért, hogy tájékoztassa őt, másrészt azért, hogy Amren talált-e valamit a Lélegzet könyvében.

De ha még hatástalanítani tudnánk is az Üstöt, először azt kellene megtudnunk, hova dugta Hybern királya a hadserege maradékát. Nem állt szándékunkban kifüstölni őket a rejtekhelyükről, legalábbis egymagunkban nem, de némi segítséggel be tudnánk fejezni, amit ma elkezdtünk.

Bryaxist csak akkor lehetne kiengedni, ha tudjuk, hol a

hyberniek rejtekhelye. Rossz lenne, ha Hybern tudna Bryaxis létezéséről, és ezzel lelkészülhetne egy lehetséges támadásra. Csak akkor engedhetjük ki őt tehát, ha Hybern már minden haderejével felállt ellenünk.

A csata utáni első három napot a sérültek ellátásával és pihenéssel töltöttük. Negyedik nap Cassian már apróbb feladatokkal látta el az embereket, hogy ne legyenek nyugtalanok, és ne kezdjenek egymással vitatkozni. Az első parancsa úgy szólt, hogy egy árkot kellett ásni a tábor körül.

Az ötödik nap, amikor az árok már félig elkészült, Azriel egyszer csak felbukkant a központi sátrunk közepén. Hybernnek valahogy sikerült megkerülnie bennünket, és az Ősz és Nyár udvarának határán vonultatlak katonákat. Úti céljuk a Tél udvarának a határa volt. Rejtély volt a számunkra, hogy miért csinálják. Azrielnek sem volt válasza rá. Olyan félnapnyi repülésre lehettek tőlünk. Azriel már küldött üzenetet Kalliasnak és Viviane-nek.

Rhys, Tarquin és a többiek órákig vitatkoztak, és minden oldalról megvizsgálták a hírt. Ha feladjuk ezt a tábort, lehet, hogy közvetlenül Hybern kezére játszunk. De ha ezt a sereget északon figyelmen kívül hagyjuk, akkor olyan messzire tudnak előretörni, amennyire csak akarnak. Nem engedhettük meg magunknak, hogy szétszórjuk a csapatáinkat. Egyáltalán nem volt olyan sok katonánk, hogy két fronton tudjunk harcolni.

Ekkor Variannek támadt egy ötlete.

Minden tisztet kiküldött, a tábornokokkal együtt. Keir és Devlon korántsem volt lelkes, és a dühtől villámokat szórt a szemük, amikor kiviharzottak a sátorból. Csak Varian nővére, Tarquin, én és a családom maradhattunk.

- Vonuljunk észak felé, és maradjunk ott!

Rhys felvonta a szemöldökét, és Cassian is a homlokát ráncolta.

Varian az asztalon lévő térképre mutatott, ami körül összegyűltünk.

- Varázsold el ezt a helyet, hogy bárki, aki idejön, egy hadsereget lásson, halljon, érezze a szagukat. De akárki legyen is, ne jöhessen közelebb, csak valamilyen távolságig. Elég, ha a hyberni kémek azt jelentik az uruknak, hogy még itt vagyunk, azt a döntést hoztuk, hogy itt maradunk.
- Mi eközben egy leplezővarázslat alatt észak felé vonulunk dünnyögte Cassian az állát vakargatva. – Működhet. – Kacsintva hozzátette Variannek: – Ha eleged van az állandó napsütésből, akkor szíve sen látunk Velarisben.

Bár Varian fintorgott, a szeme felcsillant.

 Képes vagy egy ilyen megtévesztő műveletre? – kérdezte Tarquin Rhyst.

Rhys bólintott, és mosolyogva nézett rám.

- A párom segítségével igen.

Csak éjszakára végeztünk Rhysszel, és én teljesen kikészültem. Az utasításai szerint részletesen megjegyeztem a katonák arcát és testi jellemzőit, majd az alakváltó képességemmel a levegőből ugyanilyen katonákat teremtettem, és önálló életre keltettem őket.

Olyan volt, mintha a táborban minden élőlényt vékony réteggel fedtünk volna be, ami elválasztódik majd az élőktől, ha megindulunk észak felé. A réteg leválik, és önálló alakokká szilárdul, amik járkálnak majd, beszélgetnek, úgy viselkednek, mint egy táborozó hadsereg. Miközben mi Rhys mágiájának védelme alatt elindulunk, hogy lecsapjunk Hybernre.

Sok erőmbe került, de működött. Cresseida is értett a leplezővarázslathoz, így ő vállalta a Nyár udvarának katonáit. Utána úsztunk a verejtékben, levegőt is alig kaptunk. Én hálásan biccentettem, amikor megkínált egy pohár vízzel. Cresseidát nem képezték ki harcosnak, mint a bátyját, de a hadseregben szilárd pontot jelentett. Erényessége és állhatatossága miatt a katonák példaképet láttak benne.

A meginduló sereg sokkal nagyobb volt, mint az ideérkező. A Nyár udvarának katonái és Keir Sötétséghozói nem tudtak repülni, de Tarquin minden mágiáját összegyűjtötte, és gondolatutazással szállította őket. Ha ellenségbe botlanánk, akkor teljesen ki lenne merülve a mágiája, de ragaszkodott ehhez, mert elmondása szerint amúgy is jobban harcol a kardjával, mint főúri mágiájával.

A hyberni sereggel végül a Nyár udvarának keleti határánál fekvő nagy erdő északi szélén találkoztunk.

Azriel előreküldte a kémeit, és Cassiannek részletes beszámolót adott a vidékről. Késő délután volt, és Hybern éppen tábort akart verni.

Cassian számolt ezzel, és a katonáinknak egész napos pihenőt engedélyezett. Tudta, hogy egy hosszú és fárasztó nap után a hyberni csapatok ki lesznek merülve. Elmagyarázta, hogy ez egy újabb háborús taktikai lépés: a helyszín mellett ugyanolyan fontos, hogy az ember tudja, *mikor* indít meg egy támadást.

Keleten sötét esőfelhők gyűltek, mögöttünk a nap alászállt a plaánok és tölgyek között, mikor leszálltunk, és Rhys levette rólunk a leolező varázslatot.

Tudatni akartuk Hybernnel, *ki* vár rájuk, ki áll az útjukba, hogy megsemmisítse őket. De már tudták.

Ezúttal is a táborban maradtam, és egy domb gerincéről figyeltem, ahonnan beláttam a kicsi, füves völgyet, ahol a hyberni csapatok tábort akartak verni. Elain korábban csak azt várta meg, hogy az illírek felállítsák a sátraikat, utána nyomban el is tűnt. Nesta viszont elment a táborunk széléig, hogy onnan nézze a völgyben folyó csatát. Először Mor, majd én is csatlakoztam hozzá.

Nesta szempillája se rebbent a csatatérről felszálló fültépő robajra. Egyetlen férfit figyelt, aki fekete felszerelésben volt, a hadsereget vezette, és a parancsait – *előre, figyelj oldalra* – itt fenn is hallottuk.

Ez a csata más volt.

Hybern várt bennünket. És csak eljátszották, hogy fáradtak,

kimerültek. Megtévesztettek bennünket, ahogy mi is próbáltuk őket félre vezetni.

Keir katonái érezték ezt meg elsőként. Az árnyaik megrebbentek, és kihunytak, a soraik feloszlottak. Mor kőarccal figyelt. Biztosan abban reménykedett, hogy az apja nemsokára csatlakozik a társaihoz a halál birodalmában, még ha Keirnek sikerült is újra mozgósítania a Sötétséghozókat. Soraik újra összezártak, miután Cassian ráordított Keirre, hogy teremtsen rendet az emberei között. A királyt, Tamlint és Juriant továbbra sem láttuk. Mor toporgott, és időnként vetett egy pillantást rám. A mészárlás, a brutalitás... egyszerre hívta, csábította is. Itt fent velem volt a legkevésbé szívesen.

Tisztában voltam vele, hogy így nem fogunk győzni, hogy egy sereg után rohanunk, és megpróbálunk mindig egy lépéssel előttük járni. Ez nem megoldás, hosszú távon biztosan nem.

Az ég zsilipjei kinyíltak, és a harcosok elsüllyedtek a sárban. Szifonok villantak fel, katonák estek el. Hybern a mágiáját is bevetette, és most már megjelentek a vérárnyékkal mérgezett nyilak is, illetve hatalmas felhők a mérgező porból, amik szerencsére az esőben gyorsan feloldótak. Nuan ellenszerének hála nem is hatottak ránk. Csak a nyilak lehettek ránk veszélyesek, de azok ellen pajzsokkal védekeztünk, vagy már a levegőben elégettük őket, és a nyílhegyek ártalmatlanul hulltak a földre.

Cassian, Azriel és Rhys harcolt és ölt. Tarquin és Varian a katonáikat hajtották és Keirékhez küldték, hogy segítsenek, amikor az újra egybegyűjtötte a katonáit.

Elkéstek.

A távolban, az esőn keresztül láttuk, hogy Keir katonáit hogyan tapossa szét a hyberni lovasság.

 A fenébe! – sziszegte Mor, és olyan erővel szorította a karomat, hogy már fájt. A meleg nyári eső átáztatta a hajunkat és a ruhánkat.

A fenébe!

Mintha valami gát szakadt volna át, úgy özönlöttek a hyberni katonák és kaszabolták Keir légióját. Cassian üvöltve elhangzó parancsainak hangját már elnyomta az eső és a csata robaja. Aztán felszállt, kitérve minden nyíl és dárda elől, a szifonjai már alig pislákoltak, már nem nyújtottak védelmet.

Mintha Rhys hangját hallottam volna, aki parancsot adott neki, de Cassian nem törődött vele. Az ellenséges sorok *közt* szállt le, és sorra kaszabolta az ellenfelet.

Nesta vett egy nagy levegőt, olyan hangot adott ki magából, mint aki sír.

Hybern egyre nagyobb erővel zúzta szét a sorainkat. Rhys minden erejével a szárnyat támadta, megpróbálta visszaszorítani őket. De a mágiája ki volt merülve a leplezővarázslat miatt. Nem katonák százai, hanem csak tucatjai estek el árnyökleinek csapása alatt.

 Újra kellene rendeződni – dünnyögte Mor, elengedte a kezem, hogy fel-alá járkáljon. Az eső az arcára ömlött. – Rendeződjetek újra, a fenébe!

Cassian mindent megtett, ami tőle telt. Azriel is az ellenséges sorok közé vetette magát. Már csak egy kék szélű árnyékot lehetni látni, aki előreküzdötte magát Cassianhez. Mind a két illírt körűlvették.

 Te Nagy Anya! – mondta Nesta halkan, de nem a csodálat hangján. A hangjában félelmet éreztem.

Az enyémben is, ahogy megszólaltam.

 Megcsinálják – mondtam. Magamban azért fohászkodtam, hogt igazam legyen. Mert ez még mindig nem az volt, amit Hybern ellenünk fel tud vonultatni, messze nem minden. Mégis egyre jobban visszaszorítottak bennünket.

A csata szívében valami vörösen villant, mintha egy puskaporos hordó robbant volna. A környékén körben estek össze holtan a katonák Egyre több hyberni nyomakodott Cassian felé. Még Azriel se tudta megközelíteni. Összeszorult a gyomrom.

Hybern valahol még rejtegette a fő haderőt. A felderítőink nem

tudtak rájuk bukkanni, *sőt Azriel sem.* Elain pedig... azt mondta, hogy lelki szemei előtt most nem látja őket. Se éber álomban, se alvás közben.

Keveset tudtam a háborúkról, de ez itt... ez olyan volt nekem, mint ha egy lyukat akarnánk betömködni egy süllyedő hajón.

Az esőtől teljesen átáztunk, Mor káromkodva járkált fel-alá, lent a völgyben halmokban hevertek a halottak... a mi oldalunkon, egyre bénuló sorainkban. Ekkor rájöttem, mit kellene tennem, ha már nem tudok velük harcolni.

Csak egyvalaki tudja megmondani, hol bujkál Hybern igazi serege, Suriel.

57. FEJEZET

- Ez KIZÁRT - MONDTA Mor egy kicsit oldalra húzódva, hogy a csatazaj és az eső jobban elnyelje a hangomat, és Nesta ne halljon bennünket. - Ez kizárt, érted?

A harcolók felé biccentettem.

- Menj le közéjük! Innen nem tudsz nekik segíteni! Szükségük van rád. – Ez igaz volt. – Cassiannek és Azrielnek szüksége van rád, hogy újrarendezzék a soraikat. – Cassian szifonjai már majdnem teljesen kihunytak.
 - Rhys *megöl*, ha egyedül hagylak.
- Tudod jól, hogy nem tenne ilyet. Védőpajzsot húzott fel a tábor körül, másrészt tudok vigyázni magamra.

Ez nem volt *egyértelműen* hazugság, de... fennállt annak a veszélye, hogy Suriel nem jön, ha Mor a közelemben van. És ha megmondom neki, hova megyek, akkor *biztos* ragaszkodik ahhoz, hogy elkísér. Nem engedhettük meg magunknak azt, hogy várjunk, míg Jurian újabb információkkal lát el bennünket. Muszáj volt most azonnal lépnem.

Menj és harcolj! Ontsd a hyberni rohadékok vérét!
 Nesta elvonta a tekintetét a mészárlásról és így szólt Morhoz:

- Segíts nekik!

Ebben a pillanatban Cassian egy hyberni tábornokra vetette magát, hogy ezzel elbizonytalanítsa és menekülésre késztesse az ellenséges katonákat.

Mor a homlokát ráncolva így szólt hozzánk:

- Vigyázzatok magatokra, oké? Mind a ketten!

Megnyugtató pillantást vetettem rá, a következő pillanatban pedig már rohant a sátrához. Megvártam, míg kijön, meghúzza a fegyvreit, integet, és gondolatutazással eltűnik. Be a csata sűrűjébe, Azriel mellé, mert egy katona épp a hátára akart mérni egy csapást. Mielőtt célba talált volna, Mor átszúrta a kardjával a torkát. Aztán utat tört magának. Cassian felé és a mögötte szétbomlott sorokhoz. Mor vizes, aranyszőke haja olyannak tűnt, mint a napsugár a sár és a fekete páncélok közepette.

Katonák kiabáltak, és a kiáltásuk hangosabb lett, amikor Azriel lángoló kék szifonjaival csatlakozott Morhoz. Együtt törtek előre Cassian felé. Vagy legalábbis megpróbálták. Olyan tíz lépést tehettek ugyanis, amikor újra körbezárták őket. Mor aranyszőke haja eltűnt az ellenséges testek gyűrűjében.

Nesta meztelen, vizes nyakára szorította a kezét. Cassian újra meg rohamozta a hyberni tábornokot, de a mozgása lassult.

Most kell mennem, azonnal. Hátraléptem egyet. A nővérem megfordult, és a homlokát ráncolva kérdezte:

- Elmész?
- Mindjárt jövök feleltem. Nem akartam belegondolni abba, mennyi marad a seregünkből, mire visszajövök.

Amikor megfordultam és elfutottam, Nesta újra a csatát nézte. Vizes haja úgy tapadt a fejére, mint egy sisak. A tekintete pedig a tábornokra szegeződött, aki a völgyben alatta az életéért harcolt.

Muszáj volt megtudnom, hol van Suriel.

Bár Elain azt nem tudta, hol vannak a hyberni csapatok, egy

próbálkozást azért megért. A sátrában félhomály, csend honolt. A csatazaj távolinak tűnt. Ébren volt, és üres tekintettel meredt a sátor mennyezetibe.

- Meg kellene találnod nekem valakit mondtam. A víz csurgott rólam, ahogy egy térképet tettem az ölébe. Talán kedvesebben kellet volna megkérnem, de mégis rögtön felült, és tanácstalanul bámult Prythian térképére.
- Surielnek hívják. Néhány ilyen lény létezik csak... úgy néz
 ki... Meg akartam fogni a kezét, de aztán haboztam. Megmutathatom?

A nővérem barna szeme zavaros volt.

- Szeretném a tudatodba juttatni a képét magyaráztam –, hogy tudd, mit keresel.
 - Nem tudom, hogy keressem motyogta.
- Azért megpróbálhatod. Meg kellett volna kérnem Amrent, hogy Elannel is foglalkozzon.

A nővérem rám nézett, aztán a térképre, és végül bólintott.

Elainnek nem volt semmilyen mentális védőpajzsa, semmilyen akadály a tudata előtt. A tudatába... kovácsoltvas kapu vezetett, felfuttatott virággal. A virágok még nem nyíltak ki, hanem kis rügyek voltak, levelek és tüskék közepette. Közöttük léptem be a tudata előszobájába, és ott hagytam Suriel képét. Az alakját körülvettem a biztonság érzésével, mert bár iszonytatóan nézett ki, engem soha nem bántott.

Elain mégis összerezzent, amikor kijöttem a fejéből.

- Miért keresed?
- Mert sürgősen választ kell kapnom a kérdéseimre.
 Mert nincs elég katonánk, hogy megküzdjünk Hybern fő hadseregével.

Elain vetett egy pillantást a térképre, aztán rám, és behunyta a szemét.

Láttam, hogy a szempillája alatt a szemgolyói ide-oda mozognak. A bőre olyan vékony, fehér volt, hogy a kék erek kis patakokra emlékeztettek.

- Mozgásban van... - súgta. - Úgy jár a világban, mint a

nyugati szél lélegzete.

– Hová tart?

Elain felemelte az ujját, és Prythian térképe felett tartotta.

Lassan leengedte.

Oda – súgta. – Oda megy éppen most.

Megnéztem, hova mutat az ujja, és éreztem, hogy elsápadok. A sziget közepére mutatott.

Suriel úton volt abba az ősi erdőbe, ami nem tartozott egyetlen udvarhoz sem. És ahol a Takács lakott.

Gondolatutazással öt ugrással ott termettem, de alig kaptam levegőt. Az én mágiám sem jött még teljesen helyre a tegnapi leplezővarázslat után, és az imént is használtam belőle, amikor lángot varázsoltam, hogy meg szárítsam magam az eső után. A csatából közvetlenül az erdő szívébe érkeztem.

A levegő olyan ragacsos és nehéz volt, mint legutóbb, a fákat és a talajt vastagon benőtte a moha, ami fojtogatta a göcsörtös törzseket. Köztük szürke kövek. És olyan csend, mint egy temetőben.

Ahogy álltam és hallgatóztam, hirtelen eszembe jutott, hogy talán jobb lett volna Mort is magammal hozni. A mágiám maradékával kerestem a jeleket. A moha tompította lépteimet, amikor megindultam. Újra és újra körülnéztem és füleltem. A csata hirtelen olyan távolinak, kicsinek és jelentéktelennek tűnt.

Nyeltem egyet, de ezt is iszonyúan hangosnak éreztem.

A Takácson kívül éltek más lények is ebben az erdőben. A Takács... a Csontfaragó Strygának hívta. A nővére. Ők a testvérei egy harmadik; szörnyű lénynek, aki a világ túlsó végén állt lesben.

Kihúztam a kardomat, a fullasztó levegőben az illír fémpenge énekelt. Mögöttem rekedt, krákogó hang szólalt meg:

- Meg akarsz ölni, vagy már megint a segítségemre van

szükséged, Feyre Archeron?

58. FEJEZET

MEGFORDULTAM, DE A KARDOMAT nem dugtam vissza a hüvelyébe.

Suriel néhány lépésre állt. Nem azt a kabátot viselte, amit én adtam neki pár hónapja, hanem egy másikat, ami nehezebb és sötétebb volt, anyaga rongyos. Mintha a szél, amin Suriel utazott, láthatatlan karmokkal tépkedte volna.

Néhány hónapja találkoztunk utoljára, amikor elárulta, hogy Rhys a párom. Örökkévalóságnak tűnt az azóta eltelt idő.

Irdatlanul hosszú fogait megvacogtatta.

- Háromszor találkoztunk, háromszor kerestél. Most a reszkető faunt küldted előre, hogy megtaláljon. Meglepődtem, amikor belenéztem a félénk, barna szemekbe, amik a világ másik végéről kerestek.
- Sajnálom, ha erőszakosnak érzed mondtam a tőlem telhető legnagyobb nyugalommal –, de sürgős az ügy.
 - Azt akarod tudni, hogy Hybern hol rejtegeti a hadseregét.
 - Igen, többek között, de kezdjük akkor ezzel.

Undorítóan vigyorgott.

Ezt még én sem látom.

Görcsbe rándult a gyomrom.

- Minden mást látsz, csak ezt nem?

Suriel úgy hajtotta oldalra a fejét, ahogy a ragadozók szokták.

Ezúttal nem volt hurok, ami megfogta volna.

- Mágiával tartja titokban azt a helyet. Nagyon régi mágia, még nálam is ősibb.
 - Az Üst.

Megint az a borzalmas vigyor.

- Igen, ez a nagy erejű, gonosz dolog. Élet és halál kulcsa.
 Beleborzongott, de esküdni mertem volna rá, hogy nem a félelemtől, hanem a gyönyörtől.
 Te már ismersz valakit, aki meg tudja találni a hybernieket.
 - Elain azt mondja, hogy nem lát a mágia mögé.
 - Akkor használd erre a másikat, vele kerestesd meg.
 - Nesta? Nesta keresse meg az Üstöt?
- Hasonló a hasonlónak örül. Hybern királya nem adja ki a kezéből az Üstöt, szóval ahol az Üst, ott a király és a serege. Mondd meg a szépséges tolvajnak, hogy keresse meg őket.

Felállt a szőr a karomon.

De mégis hogy? – kérdeztem.

Megint oldalra billentette a fejét, mintha hallgatózna.

- Ha gyakorlatlan, akkor a csontok beszélnek helyette.
- Jövendölés csontokkal?
- Igen. A fonalszerű kabátujja olyan széltől lebegett, amit én nem éreztem. – Csontok és kövek.

Nagyot nyeltem.

- De az Üst miért nem reagált, amikor összeraktam a könyv két felét, és kimondtam azokat a szavakat, amik elvileg megtörik az erejét?
 - Mert nem tartottál ki elég ideig.
 - Az Üst megölt volna.
- Azt hiszed, hogy felszabadíthatod az erejét anélkül, hogy valamilyen árat kellene fizetned érte?

Kihagyott a szívem.

Ezek szerint... meg kell halnom, ha meg akarom az Üstöt

semisíteni?

- Jaj, emberi szívecskék, hogy ti milyen drámaiak vagytok!
 Egyébként igen, egy ilyen varázslat az életedbe került volna.
- Nincs... nincs más varázslat, amit ehelyett használhatnék, hogy megsemmisítsem az Üstöt?
- Ha lenne is, akkor is elég közel kellene kerülnöd az Üsthöz, hogy a varázslat ki tudja fejteni a hatását. Ezt a hibát pedig Hybern királya nem fogja még egyszer elkövetni.

Nagyot nyeltem.

- Elég az Üstöt megsemmisíteni? így meg tudjuk állítani Hybernt?
- Ez a szövetségeseitektől függ. Akkor igen, ha életben maradnak és tudnak harcolni.
 - Csontfaragó mire képes? És Bryaxis?

Surielnek nem volt szemhéja. De tejszerű szemgolyói megrándultak a meglepődéstől.

- Őt nem látom. Ő... nem innen, a földről való. A fonala nem e világ fonalába lett fonva. – Elhúzta a száját. – Annyira szeretnéd Prythiam megmenteni, hogy még azt is megkockáztatnád, hogy szabadon engedd őt.
- Igen. Mihelyt rájövök, hol a hadsereg, ráeresztem
 Bryaxisi Hybernre. Ami viszont a Csontfaragót illeti... Valamit akar cserébe. Ajándékot. Az Ouroborost.

Suriel olyan hangot adott ki magából, ami köhécselésnek tűnt. Örömében vagy ijedtében, nem tudtam eldönteni.

- A kezdet és a vég tükre.
- Igen... de nem kaphatom meg.
- Félsz belenézni, hogy mit látnál benne.
- Megőrülnék? Összeomlanék tőle?

Minden önuralmamra szükségem volt, hogy ne riadjak vissza a szörnyetegarctól, a tejszerű szemektől és az ajaktalan szájtól. Minden figyelmét nekem szentelte.

 Csak te tudhatod, mitől omlasz össze, Átoktörő. Csak te, egyes-egyedül. – Ez nem volt válasz, legalábbis nem olyan, amivel kezdeni is tudtam volna valamit. Mindenesetre semmiképp sem elég biztató ahhoz, hogy vállaljam a kockázatot a tükörrel. Suriel a szélbe fülelt. – Mondd meg az ezüstös szemű utazónak, hogy a válasz a könyv második és utolsó előtti oldalán található. Ők adják ki együtt a kulcsot.

- Mihez?

Suriel összekoccantotta csontos ujjait.

- Ahhoz, hogy Hybernt meg tudjátok áll...

Nem fogtam fel egyből, mi történik.

Zavartan bámultam a fából készült dologra, ami hátulról, Suriel nyakából kiemelkedett. Két pillanattal később rájöttem, mi volt: egy berkenyenyíl. És az arcomra és a nyelvemre valami földízű dolog spriccelt: fekete vér volt.

Suriel megremegett a további csapások alatt: még több nyíl. Lassan térdre ereszkedett. Torkából fulladozó hang tört fel.

Akkor régen félt a nagáktól. Tudta, hogy legyőzhető.

Tettem egy lépést felé, egyik kezemben a kardomat tartva, a másikban egy tőrt. Ekkor felém süvített egy nyíl, mire egy göcsörtös fa mögé bújtam.

Suriel a földre esve felkiáltott, olyan hangosan, hogy a madarak rajokban rebbentek fel az égre. Csengett a fülem.

Aztán már csak a hörgését hallottam, majd női hang csendült fel – Neked miért válaszol, Feyre, miközben velem nem hajlandó szóba állni?

Ismertem ezt a hangot, a nevetést és a gúnyt.

Ianthe.

Ianthe itt van. Két hyberni katona kíséretében.

A FA MÖGÜL VILLÁMGYORSAN KÖRBENÉZTEM. Ki voltam merülve, de gondolatutazásra képes voltam, könnyen el tudnék tűnni. Ám akkor Suriel belehalna a berkenyenyilakba.

A mohán feküdt, vérzett.

Találkozott a tekintetünk.

Rhyst is ugyanilyen berkenyenyilak terítették le, de azok úgy találták el, hogy csak ártalmatlanná tették őt. Ezeket a nyilakat úgy lőtték ki, hogy halálosak legyenek.

A hatalmas fogú száj némán formált egy szót: Fuss!

 Napokig eltartott, míg Hybern királya helyre tudta hozni, amit velem tettél – mondta Ianthe túl udvarias hangon, egyre közelebbről. – A kezemet még mindig alig tudom mozgatni.

Nem feleltem. Gondolatutazás. Most vagy soha.

Suriel nyakából fekete vér csöpögött. A vastag bőréből kiálló nyílhegy teljesen obszcénül hatott. Nem tudom meggyógyítani addig, míg ezek a nyilak benne vannak a testében.

Tamlintől tudtam meg, hogy egyszer már elkaptad ezt a
Surielt – folytatta Ianthe, folyamatosan közeledve. – így példát vettem rólad. De nem akart semmit se mondani, egy kukkot se szólt.
Aztán arra gmi doltam, talán újra felveszed vele a kapcsolatot, ki

tudja. Ajándékoztam neki egy kabátot – miközben beszélt, hallottam a hangján, hogy vigyorog és abba bele lett szőve egy nyomravezető varázslat, a király ajándéka. A varázslatot a jelenléted hozta működésbe.

Fuss, szólított fel újra Suriel hangtalanul, a vér kibuggyant ráncos ajkaiból.

A szemében fájdalmat láttam. Úgy szenvedett, ahogy a halandó élőlények szoktak. Ha pedig Ianthe élve Hybernbe viszi... Suriel tudta, hogy ez lehetséges. Egyszer már könyörgött nekem, hogy engedjem szabadon, de mégis hagyta, hogy befogjam, azért, hogy én elmenekülhessek.

A tejes szemek beszűkültek a fájdalomtól. Megértett. Úgy tűnt, mintha azt mondaná: *Így van. Fuss!*

 A király védőpajzsokat állított fel a tudatomban – pampogott tovább Ianthe –, így már nem tudsz ártani nekem.

Kilestem a fa mögül, láttam, hogy Ianthe a tisztás szélén áll, és lenéz Surielre. Világoskék tunikáját viselte, a csuklyáján pedig a kék drágakövet. Csak két katona volt vele. Továbbra is lebecsülte a képességeimet, a történtek ellenére.

Visszabújtam a fa mögé, nehogy meglásson. Suriel szemébe néztem, és hagytam, hogy lássa, milyen döntést hoztam.

A fejét rázta, legalábbis megpróbálta.

Búcsúzóul rámosolyogtam, aztán kiléptem a fa mögül.

 Akkor éjjel a sátorban át kellett volna vágnom a torkodat – mondtam a papnőnek.

Az egyik őrszem kilőtt rám egy nyilat.

Kemény levegőfallal kivédtem, de a fal azonnal megremegett. Szinte minden mágiámat felhasználtam.

Nem tudtam, hogy akár még egy nyilat ki tudnék-e védeni. Ianthe arca eltorzult.

- Meg kellene gondolnod, hogy beszélsz velem. Egyedüli szószólód vagyok Hybernben.
- Ha ki akarsz adni nekik, akkor először el kell kapnod mondtam tárgyilagosan, és rohanni kezdtem.

Az ősi erdőben a fák mintha oldalra hajoltak volna, hogy utat engedjenek nekem. Mintha olvasták volna utolsó gondolataimat Surielről, és segíteni akartak volna.

A fák között száguldva minden erőmet a lábamba összpontosítottam. Kövek és patakok felett ugrottam át, mohával benőtt sziklákat kerültem meg.

De az őrök – *Ianthe-tel* egyetemben – tartották a lépést, és szorosan mögöttem maradtak. Hangosan szitkozódtak a talpuk alatt gördülő kavicsok miatt, és a farönkök és ágak miatt, amik mintha szándékosan állták volna az útjukat. Nem akartam túl sokáig rohanni előlük.

Csak néhány mérföldet. El akartam őket csalni Surieltől, hogy lehetősége legyen menekülni. Ezenkívül gondoskodni akartam arról, hogy Ianthe *megfizessen* azért, amit tett.

Megnyitottam minden érzékszervemet és hagytam, hogy vezessenek. A többit az erdő elintézte. Talán már várt is rám, talán ő parancsolta meg a fáknak, hogy térjenek ki előlem.

A hyberni katonák egyre közeledtek. A talajon olyan fürgén repültem, mint egy szarvas, és lassanként felismertem a környezetemet is, a fákat, a sziklákat. Ott álltam Rhysszel. Ott flörtöltünk. Ott helyezkedett el kényelmesen egy ágon, míg rám várt.

Kettévált mögöttem a levegő. Nyílvessző.

Balra tértem, mire majdnem nekimentem egy fatörzsnek.

A nyíl elsüvített mellettem.

Kivilágosodott előttem. Tisztás. A megkönnyebbüléstől felnyögtem, úgy, hogy az üldözőim is hallják. Kirohantam az erdőből, és szó szerint repültem a kövek felett a hajjal fedett kunyhóhoz a tisztáson

 Segíts! – ziháltam, amit az üldözőim biztosan hallottak. Kell: hogy hallják. A faajtó már félig nyitva állt. A világ minden lépéssel, lélegzetvételel lassult, tisztult. Átvonszoltam magam a küszöbön. Be a Takács viskójába.

60. FEJEZET

A KÜSZÖBÖT ÁTLÉPVE MEGRAGADTAM A KILINCSET, a sarkamat a földbe mélyesztettem, és minden erőmet a karomba összpontosítottam, hogy az ajtó ne tudjon becsapódni és bezáródni.

Láthatatlan kezek harcoltak velem, de én fogcsikorgatva a lábamat a falnak nyomtam, a tenyeremet égette a kilincs vasa.

A helyiségben mögöttem sötét volt.

- Tolvaj! szólalt meg egy kedves hang az árnyékból.
- Pedig te jól tudod csicseregte Ianthe kintről az ajtó elől, miközben léptei lassultak –, hogy mindenkit meg kell ölnünk, aki a viskóban veled van. Hogy te milyen önző vagy, Feyre!

Köhögtem, és tartottam az ajtót, de vigyáztam arra, hogy ne lássanak.

 Te jártál az ikertestvéremnél – sziszegte a Takács halkan, hangjába hajszálnyi csodálat vegyült. – Érzem a szagát rajtad.

Ianthe és az őrszemek egyre közeledtek.

Éreztem, hogy a Takács hogyan mozog mögöttem.

Éreztem, hogy feláll, és tesz felém egy lépést.

- Ki vagy te? pihegte.
- Feyre, kezdem unni mondta Ianthe. Közvetlenül az ajtó

elölt állt. Az egyik deszka résén keresztül láttam világoskék tunikáját. – Azt hiszed, hogy csapdába tudsz csalni bennünket? Láttam a védőpajzsodat, teljesen ki vagy merülve. Most a fénytrükk sem fog segíteni.

Suhogott a Takács ruhája, ahogy közelebb jött.

- Kit hoztál magaddal, kisfarkas? Kit hoztál nekem?

Ianthe és a két őr belépett. Tettek egy lépést, majd még egyet. A nyitott ajtón keresztül. Engem nem láttak az árnyékban.

 A vacsorádat – mondtam a Takácsnak, kiperdültem az ajtón, és ahogy kiértem, elengedtem az ajtót.

Mielőtt a zár akkorát kattant volna, hogy az egész viskó beleremegett, láttam, hogy Ianthe tündérfényt lobbant, hogy bevilágítsa a helyiséget. Láttam a Takács undorító arcát, és láttam, ahogy tágra nyitotta fogcsonkokkal teli száját. Arca a gyönyörtől és az átkozott mohóságtól ragyogott.

Régi idők halálistennője, éhesen az életre. Előtte pedig egy csoda szép papnő.

Én már a fák között rohantam, amikor az őrök és Ianthe kiáltozni kezdtek.

Fél mérföldön keresztül üldöztek a kiáltások. Amikor arra a helyre értem, ahol Surielt meglőtték, már nem hallottam őket.

Suriel csontos mellkasa szabálytalanul emelkedett és süllyedt. Légzése lassú volt, felszínes. Haldoklótt.

Letérdeltem mellé, belesüppedtem a véres mohába.

 Hadd segítsek! Meg tudlak gyógyítani. – Ugyanazt csinálom, amit Rhysanddel. Eltávolítom a nyilakat, és megitatom a véremmel.

Az első nyíl száráért nyúltam, de egy száraz, csontos kéz ragadta meg a csuklómat.

A mágiád kimerült – mondta rekedten. – Ne használd el a maradékot!

- Meg tudnálak menteni.

Megszorította a csuklómat.

- Túl súlyos már az állapotom.
- Mit tehetek érted? Vékony, törékeny hangon beszéltem.
- Maradj! kért halkan. Maradj velem a végéig!

A kezembe vettem a kezét.

- Sajnálom mondtam, de többet nem tudtam kinyögni. Az én hibám volt az egész, miattam történt az egész.
- Tudtam... zihálta, mintha kitalálta volna a gondolatomat. –
 Tudtam a nyomravezető varázslatról.
 - De akkor miért jöttél?
- Mert olyan barátságos voltál velem. Legyőzted a félelmedet.
 Olyan kedves voltál mondta.

Elsírtam magam.

 Te is kedves voltál – mondtam neki, nem töröltem le az arcomon legördülő és véres, kopott ruhájára csurgó könnyeimet. – Köszönöm, hogy segítettél, amikor senki más nem akart segíteni.

Ajaktalan száján mintha tétova mosoly jelent volna meg.

 Feyre Archeron. – Nehezen vett levegőt. – Mondtam neked, hogy maradj a főuraddal, és te így is tettél.

Az első találkozásunkkor mondta.

- Rhysre gondoltál. Végig. Végig.
- Maradj vele... és meglátod, minden jó lesz.
- Igen, ezt tettem, és minden helyrejött.
- Nem, még nem. De maradj vele!
- így lesz. Mindörökre.

Felemelkedett a mellkasa, aztán összeesett.

 Még a rendes nevedet sem tudom – súgtam. A Suriel csak a fajtájának a neve volt.

Újra az a tétova mosoly.

- Fontos ez, Átoktörő?
- Igen.

A tekintete elhomályosult, de nem árulta el a nevét. Csak ennyit mondott:

 Most már menned kell! Szörnyű lények jönnek, nálam is rosszabbak. Idevonzza őket a vér.

Megszorítottam csontos kezét, cserzett bőre hideg lett.

Még egy kicsit maradhatok.

Eleget vadásztam, tudtam, mikor ér véget egy élet. Mikor már csak néhány levegővétel kérdése.

 Feyre Archeron – szólított meg Suriel, és felnézett a lombkoronára, amin keresztül a kék ég kandikált ki. Hörögve vette a levegőt. – Lenne egy kérésem.

Előrehajoltam.

- Mondd csak, bármi legyen is az.

Újabb nehéz levegővétel.

 Úgy hagyd itt ezt a világot, hogy kicsit jobb legyen utánad, mint volt.

Ekkor felemelkedett a mellkasa, és mozdulatlanná dermedt. Amikor utoljára kifújta a levegőt, megértettem, hogy Suriel miért segíted nekem, többször is. Nem csupán barátságból, hanem mert ő is egy álmodozó volt. És ebben a hatalmas mellkasban egy álmodozó szíve szűnt meg verni.

Fejemet a néma szívre tettem, a néma mellkasra, és sírtam. Sírtam és sírtam. Egyszer csak egy erős kezet éreztem a vállamon.

Nem ismertem a szagát és a kezét sem, de a hangját igen.

 Gyere, Feyre! – mondta Flelion gyengéden. – Gyere! Itt nem vagy biztonságban.

Felemeltem a fejem, tényleg Helion volt. Komor volt az arca, barna bőre hamuszürke.

 Nem hagyhatom őt így itt – mondtam a csontos kezet szorongatva. Nem érdekelt, hogy talált meg Helion, és miért keresett.

Lenézett a halott teremtményre, és a szája elkeskenyedett.

- Megoldom.

Elégeti, a nap erejével.

Felhúzott, aztán kinyújtotta a kezét a holttest felé.

– Várj!

Helion várt.

- Kérlek, add oda a palástodat.

Helion ugyan a homlokát ráncolta, de kioldotta skarlátvörös palástja csatjait a vállán.

Nem magyarázkodtam, betakartam Surielt a nemes anyaggal. Annyival drágább, finomabb szövésű volt, mint az a gyűlöletes rongy, amit Ianthe adott neki. Gyengéden rátettem a főúri palástot a széles vállakra és a vézna karokra.

- Köszönöm - mondtam újra Surielnek, és hátraléptem.

Helion lángja vakítóan fehér volt. Egy lélegzetvételnyi idő alatt hamuvá égette Surielt.

- Most már gyere! szólított újra Helion, és a kezét nyújtotta.
 Visszaviszünk a táborba!
- Szinte a csontomig hatolt bennem gyengéd hangja. Megfogtam a kezét. Meleg fény ölelt át bennünket, és a hamukupacot olyan szél kavarta fel, amit nem éreztem.

61. FEJEZET

HELION GONDOLATUTAZÁSSAL VITT A TÁBORBA, egyenesen Rhys parancsnoki sátrába. A párom sápadt volt, a haja, bőre, felszerelése mocskos, véres.

Meg akartam kérdezni tőle, hogy zajlott a csata, és el akartam mondani neki az én élményeimet, de ő csak kinyújtotta a kezét, és a mellkasára vont. Beborított meleg ölelésébe, mire én elbőgtem magam.

Nem néztem körül, nem tudtam, ki van még velünk, ki élte túl a csatát. De hallottam, ahogy a vendégek sorra távoznak és kettesben hagynak bennünket.

Csak sírtam, egyre sírtam. Ő erősen tartott, és ide-oda ringatott.

Amikor letöröltem a könnyeimet és lemostam Suriel vérét az arcomról és a kezemről, Rhys elmesélte, mi történt.

Utána azonnal kirohantam a sátorból, bele a sárba, a kimerülve botorkáló katonákat kerülgetve. Rhys szorosan mögöttem, de nem szólt egy szót se. Berohantam egy másik sátorba, és szemügyre vettem az elém táruló képet.

Mor és Azriel állt egy tábori ágy előtt, és a tekintetüket az ágy melett ülő gyógyítóra szegezték. A nő kezei fénylettek Cassian teste felett.

Ekkor felfogtam, hogy Cassian mit akart mondani korábban a csendről. Ez a csend terjedt szét most a fejemben, ahogy sáros, a fájdalomtól eltorzult, eszméletlenségig megkínzott arcát néztem. Hörgő lélegzetvételét hallgattam.

Hirtelen megláttam a vágást a köldökétől a szegycsontjáig. A tátongó sebet. A vért, ami már csak csepegett.

Meginogtam, de Rhys megfogta a könyökömet.

A gyógyító nem rám figyelt, a páciensre összpontosított. A kezéből sugárzó, fehér fény áramlott. A seb szélei lassan közeledtek egymáshoz. Gondolni se mertem arra, hogy nézett ki korábban ez a seb, ha még most is ilyen szörnyű volt.

- Mi történt? bukott ki belőlem. Tudtam, hogy győztünk, de pengeélen táncolhatott ez a győzelem. Tarquin döntött most is az életben maradt hyberni katonákról, ezt már Rhystől tudtam, akkor említette Cassian sérülését is.
- Hol voltál? kérdezte Mor röviden. Teljesen átázott, véres volt, tiszta sár, akárcsak Azriel. Ügy tűnt, hogy ők nem sérültek meg komolyabban, csak pár felszíni vágás lehetett rajtuk.

A fejemet ráztam. Amikor kisírtam magam, akkor beengedtem Rhyst a tudatomba. Mindent megmutattam neki, elmondtam, mi történt Suriellel, Ianthe-tel és a Takácsnál. Azt is, mit árult el nekem Suriel. Rhys tekintete egy pillanatra elhomályosult, tudtam, hogy Amren már úton van idefelé, hónalja alatt a könyvvel, hogy segítsen Nestának az Üst megtalálásában. Rhys Mornak is elmondhatta a történteket.

Rhys csak a harcok végeztével tudta meg, hogy eltűntem, akkor, amikor Mort meglátta a csatamezőről visszatérni. Nem talált a sátrunkban, se a táborban sehol. Épp Elainhez indult, amikor Helion értesítette arról, hogy a nyomomra akadt. Azt nem tudtam, milyen képességével sikerüli rám bukkannia. Helion biztosította Rhyst arról, hogy visszahoz, de pontosan nem fejtette

ki, hol és milyen körülmények között bukkant rám

- Annyira súlyos, hogy... Nem tudtam kimondani, befejezni a kérdést. Olyan idegenek lettek számomra a szavak, mint a legtávolabbi csillagok.
- Nem felelte a gyógyító, de nem nézett fel közben. De pár napig elég nyomorúságosán fogja érezni magát.

A gyógyítónak sikerült annyira egymáshoz közelítenie a seb szélét, hogy lassan kezdett összeforrni.

A nyílt seb láttán elfogott a rosszullét.

- Mi történt? kérdeztem újra.
- Képtelen volt megvárni bennünket mondta Mor kifejezéstelen hangon. – Támadásba lendült, és megpróbálta újrarendezni a sorokat Az egyik hyberni parancsnok megtámadta. Cassian helytállt, nem menekült el. Amikor Az odaért, már a földön feküdt.

Azriel arca hideg volt, kifejezéstelen, barna szeme a fokozatosan össze záruló sebre szegeződött.

- De te hol voltál? szegezte újra nekem Mor a kérdést.
- Ha veszekedni akartok szólt a gyógyító –, akkor azt kint tegyétek, a betegem ne hallja.

Nem mozdultunk.

Rhys megsimogatta a karomat.

 Oda mész, és akkor, amikor csak akarsz. Mor szerintem azt akarja mondani, hogy legközelebb... szólj, légy szíves, előtte.

Lazán, barátságos hangon beszélt, de a szemében még láttam a pánikot. Nem ugyanaz a félelem volt, amit Tamlin érzett, aki attól félt, hogy elveszíti a kontrollt felettem, hanem valódi rettegés, mert nem tudta, hol vagyok, és nem tudott volna nekem segíteni, ha bajba kerülök. Nem is mertem belegondolni, mit tettem volna, ha ő tűnik el hirtelen az ellenségeink gyűrűjében.

– Sajnálom – mondtam. Neki, de a többieknek is.

Mor pillantásra sem méltatott.

 Semmiért nem kell bocsánatot kérned – mondta Rhys, és gyengében a kezébe fogta az arcomat. – Ügy döntöttél, hogy kezedbe veszed a dolgokat, és értékes információkhoz juttattál bennünket. De... – A hüvelykujjával megsimította az arccsontomat. – Ma nagy szerencsénk volt – mondta halkan. – Csak egyetlen lépéssel járunk az ellenség előtt, és – nagy veszteségeket szenvedtünk el. És a cinikus énem azt mondja, hogy ezzel lehet, hogy véget ért a szerencsesorozatunk. A világ minden kincséért sem szeretném, hogy veled érjen véget.

Most biztos mindenki fiatalnak és meggondolatlannak tart engem, aki senkire nincs tekintettel.

Ez nincs így, biztosított róla Rhys a kötelékünkön keresztül, ekkor észrevettem, hogy a védőpajzsomat nyitva hagytam. Ha Cassian és Mor húzásainak csak a feléről tudnál, akkor tudnád, hogy nem vesszük ezt tőled rossz néven. Csak máskor szólj! Vagy küldj üzenetet!

Akkor elengedtél volna?

Nem kell tőlem engedélyt kérned. Oda mész, ahova akarsz. Magához húzta a fejemet. Mor és Azriel félrenézett. A magad ura vagy, magad hozoll döntéseket. De mi egy pár vagyunk. Én hozzád, te hozzám tartozol. Nem adunk egymásnak parancsokat, és nem tiltunk meg egymásnak semmit. De talán ragaszkodtam volna ahhoz, hogy elkísérjelek. Inkább csak azért, hogy ne kelljen miattad aggódnom, és nem azért, mert félnék, hogy nélkülem nem boldogulsz.

El voltál foglalva.

Mosolyt villantott.

Ha tudtam volna, hogy feltétlenül a senki földjére kívánkozol, akkor elszabadultam volna.

Vártam a dorgálást amiatt, hogy nem vártam ki a csata végét. De Rhys csak félrehajtotta a fejét, és így szólt:

- Kíváncsi vagyok, vajon a Takács megbocsát-e végre neked.
 Úgy tűnt, hogy erre mindenki, még a gyógyító is összerezzent.
 Borsódzott a hátam.
- Erről tudni sem akarok.

Rhys halkan nevetett.

Akkor nem érdeklődünk utána.

A derű azonnal eltűnt a szeméből, amikor Cassianre nézett.

Cassianre és a sebre, ami időközben összeforrt.

Suriel haláláért nem vagy felelős.

Megkönnyebbülten sóhajtottam fel, amikor Cassian szemhéja megremegett.

Tudom.

Suriel halálát hozzáírtam azon dolgok listájához, amiért Hybernnek fizetnie kell.

Hosszú percek teltek el, szótlanul álltunk. Nem kérdeztem, hol van Nesta. Mor úgy tett, mintha én ott se lennék. Rhys pedig... A hordágy végében állt, amikor Cassian végre kinyitotta a szemét, és hangosan nyögött egyet.

Ez történik – mondta a gyógyító dorgáló hangon, miközben összegyűjtötte a felszerelését –, ha az ember belerohan egy kardba. – A homlokát ráncolva nézett Cassianre. – A mai és a holnapi nap a pihenésé. Túl jól ismerlek ahhoz, hogy azt javasoljam, hogy a harmadik napot is töltsd az ágyban. De egy ideig próbálj meg kitérni a fegyverek útjából, bármilyen fegyverről legyen is szó.

Cassian tekintete zavarosnak tűnt, tanácstalanul nézett rá. A gyógyító aztán Rhyshez fordult, meghajolt, és elhagyta a sátrat.

- Mennyire nagy a baj? kérdezte Cassian krákogva.
- -A sebet kérdezed, vagy hogy mennyire látták el a bajunk? tudakolta Rhys.

Cassian pislogott, mintha még a nyugtató hatása alatt állna, amit a gyógyító adott neki.

Ami a második kérdést illeti... – folytatta Rhys, és inkább éreztem, mint hallottam, hogy élesebb lett a hangja. – Nos, megcsináltuk. Éppen hogy. Keir szenvedte el a legnagyobb veszteségeket, de... győzőtünk. Ami viszont az első kérdést illeti... – Rhys vicsorgott. – Ne csinálj többet ilyet, hallod?

Cassian zavaros tekintete a fenyegető hangra kitisztult. Megpróbált felülni, de a fájdalomtól felnyögött, és dühödten pillantott a vörös, alig begyógyult vágásra a felsőtestén.

– A beleid is kilógtak – förmedt rá Rhys. – Aznek kellett

visszadugdosnia.

Az Árnyénekes kezére rászáradt az alvadt vér. Cassian vére. Az arca fagyos volt a haragtól.

- Katona vagyok –mondta Cassian kifejezéstelen hangon. A kötelességemet teljesítettem.
- Megparancsoltam neked, hogy *várj!* morogta Rhys. Nem hallgattál rám.

Morra és Azrielre néztem, hogy maradjunk-e, de ők ketten annyira Rhysékre figyeltek, hogy észre sem vették, hogy rájuk nézek.

 A sorok felbomlottak – vitatkozott Cassian. – A parancsod hülyeség volt.

Rhys előrehajolt, és a kezét Cassian lábától jobbra és balra letámasztotta a tábori ágyra. Az arcába mordulva folytatta:

– A *főuradvagyok*. Nincs jogod arra, hogy a parancsomat figyelmen kívül hagyd, ha az neked nem tetszik.

Cassian megint megpróbált felülni, és ezúttal sikerrel járt.

Akaratlanul is káromkodott egyet, mert átjárta a testét a fájdalom.

- Jaj, ne csináld ezt! Jössz itt a főúri dumával, pedig csak dühös vagy rám...
- Az átkozott önfejűséged majdnem az életedbe került! förmedt rá Rhys, és újra láttam a szemében, és a hangjából is hallottam a pánikot – Nem egyszerűen dühös vagyok. Meg tudnálak ölni!
- Aha, ezek szerint te kaphatsz dührohamot attól, hogy mi meg akarunk védeni téged. De mi nem lehetünk dühösek rád, mert te fel akarod áldozni magad értünk?

Farkasszemet néztek.

- Meghalhattál volna mondta Rhys, és remegett a hangja.
- Te is.

Újra csend, olyan volt, mintha mindenki hátrébb lépett volna egyet.

 Azok után sem bírom ezt elviselni, ami Hybernben történt mondta Rhys halkan. Hogy Cassian vagy bárki közülünk megsérül.

Cassian előrehajolt, a fájdalomtól összerezzent, és vállon ragadta Rhyst.

Kimentem, hogy egyedül hagyjam őket. Azriel és Mor követett.

Pislogtam. Félhomály volt, nemsokára teljesen besötétedik. Ahogy a szemem hozzászokott a szürkülethez, Nestát pillantottam meg. Egy sátor mellett állt, mellette egy üres vizesvödör. Vizes haja kócosán keretezte sáros arcát. Látta, hogy komoran jövünk ki a sátorból.

 Jól van – mondtam gyorsan. – A seb beforrt. Épp most tért magához.

Mintha a tartása lazult volna.

Örültem, hogy nem kellett megkeresnem, hogy az Üstre vonatkozó legújabb fejleményekbe beavassam. Éppen tájékoztatni akartam, még mielőtt Amren befut, de ekkor Mor szólalt meg hideg hangon.

– Nem friss vízért indultál?

Nesta megdermedt, és tetőtől talpig végigmérte Mort. Mornak szempillája se rebbent. Nesta felemelte a vödröt, és a sárban cuppogó léptekkel elment.

Megfordulva láttam, hogy Azriel odamegy a parancsnoki sátorhoz, de Mor nem mozdult.

Mor ugyanis forrt a haragtól.

Senkinek nem szólt, hogy eltűntél.

Ezek szerint ez volt a baj.

 Sok mindent lehet Nestára mondani, de az biztos, hogy hűséges.

Mor nem mosolygott.

Hazudtál – fújtatta.

A sátrához viharzott, engem meg egyszerűen otthagyott. *Ezekkel a szavakkal.* Nem volt más választásom, követtem.

A kis sátorban csak az ágyának és egy keskeny íróasztalnak volt hely, az asztalon fegyverek és térképek hevertek.

 Nem hazudtam – mondtam tétovázva. – Csak nem mondtam meg, mit tervezek.

Mor tátott szájjal bámult rám.

- Biztattál, hogy *hagyjalak egyedül*, és biztosítottál róla, hogy *a táborban* biztonságban leszel.
 - Sajnálom.
- Sajnálod? Sajnálod?! Kinyújtotta a karját. Kis sárdarabok repültek szerteszét.

Nem tudtam, mit csináljak, hogy nézhetnék a szemébe. Korábban is láttam már dühösnek, de még soha nem volt rám mérges. Nem volt még olyan barátnőm, akivel veszekedhettem volna, aki ennyire törődött volna velem.

– Pontosan tudom, mit akarsz mondani. Ismerem az összes kifogásodat, miért nem jöhettem veled – fújtatott Mor. – De egyik sem ment fel az alól, hogy hazudtál. Ha megmondtad volna, mit akarsz, elengedtelek volna. Ha bíztál volna bennem. Az is lehet, hogy lebeszéltelek volna az ostoba ötletedről, amiért kis híján az életeddel fizettél. Az ellenségeink hajtóvadászatot indítottak ellened, fel akarnak téged használni. Ártani akarnak neked. Kaptál már ízelítőt abból, mire képesek a hyberniek, és mi ad nekik élvezetet! A király bármit megtenne azért, hogy megtörjön és a kénye-kedve szerint használjon téged!

Nem tudtam, mit feleljek.

- Szükségünk volt erre az információra...
- Persze, ez nem is kétséges! De tudod, hogy milyen érzés úgy Rhys szemébe nézni, hogy azt kell mondanom neki, *fogalmam sincs*, hol vagy? Hogy éreztem magam, amikor észrevettem, hogy *eltűntél*, ráadásul át is vertél? Megdörzsölte az arcát, és még jobban szétkente a sarat és a vért. Okosabbnak tartottalak ennél, jobb embernek. Nem hittem volna rólad, hogy *ilyet* teszel.

Szavai valami olyan tüzet lobbantottak lángra bennem, ami elhomályosította a látásomat, és forróság futott végig a hátamon.

Én ezt nem hallgatom tovább.

Sarkon fordultam, de Mor megfogta a karomat.

- Dehogynem hallgatod! Lehet, hogy Rhys mindent elintéz egy elnéző mosollyal, de velünk szemben is tartozol elszámolással. A *királynőnk* vagy. Tudod, milyen érzés, hogy nem bízol bennünk, hogy nem hiszel abban, hogy mi is tudunk neked segíteni? Hogy szerinted mi nem fogadnánk el, hogy ha te egyedül akarsz valamit végigcsinálni? Milyen érzés, amikor *hazudsz* nekünk?
- Hazugságokról akarsz beszélgetni? Nem is tudtam egyáltalán, mi jött ki a számon. Ha Ianthe-et saját kezűleg öltem volna meg, akkor talán nem éreztem volna most ezt a könyörtelen haragot a szívemben. És mi újság azzal a hazugsággal, amit magadnak és mindannyiunknak te adsz elő minden egyes átkozott nap?

Mor elnémult, de nem engedte el a karomat.

- Te nem tudod, miket beszélsz.
- Magadtól miért nem közeledsz soha Azrielhez? Miért cipeled Heliont az ágyadba, ha egyáltalán nem élvezed? Láttam, hogy néztél ki másnap! Mielőtt szemrehányást teszel, hogy hazug vagyok, vess már egy pillantást a tükörbe!
 - Elég!
- Hogyhogy? Talán nincs ínyedre, ha valaki az orrodra koppint? Ha valaki megmondja, hogy nem ért egyet a *te* döntéseiddel? Hát ja, nekem se tetszik az ilyen.

Mor elengedte a karomat.

- Most jobb, ha elmész!
- Örömmel.

Nem néztem vissza, amikor kitrappoltam a sátorból, csak felmerült bennem, vajon Mor hallja-e, hogy kalapál a szívem. Annak a ritmusára i rappoltam a sárban.

Csak néhány lépésnyire jutottam, mikor Amren keresztezte az utamat, egy csomagocskával a hóna alatt. Végigmért, és így szólt:

 Komolyan, akárhányszor otthon hagytok, valakit közületek péppé vernek.

62. FEJEZET

NEM TUDTAM RÁMOSOLYOGNI, a fejemet is alig bírtam tartani.

Elnézett mellettem, mintha belátna Mor sátrába is, és érezné, hog) vitatkoztunk.

 Vigyázz, hogy bánsz vele! – mondta, miközben együtt mentünk a sátrunkba. – Van néhány dolog, amivel még Morrigan sem nézett szembe.

A forró düh elpárolgott belőlem, és csak valami hideg, nehéz, kellemetlen érzés maradt.

- Időnként mindannyian veszekszünk, kislány mondta
 Amren. Csillapodjatok le, aztán holnap folytassátok a beszélgetést!
 - Oké.

Amren vetett még rám egy pillantást, és úgy tűnt, hogy mondani akar még valamit. De ekkor odaértünk a sátorhoz.

Rhys és Azriel segített Cassiannek leülni egy székre, ami előtt egy papírokkal teli asztal állt. A tábornok arca még mindig szürke volt, de valaki lemosta róla a vért, és feladott rá egy inget. Cassian magába roskadva ült. Feltételezem, hogy ő ragaszkodott ahhoz, hogy részt vegyen a megbeszélésen. Rhys átment az íróasztal másik oldalára, de előtte gyengéden megkocogtatta Cassian vállát,

és ebből láttam, hogy nincs már feszültség köztük.

Rhys kérdőn nézett rám, de én csak a fejemet ráztam. *Majd később elmondom.* A védőpajzsomat gyengéden, vigasztalóan megsimogatta.

 A második és az utolsó előtti oldal – mondtam, és beleborzongtam a könyv erejébe, ami szétterjedt a sátorban. – Suriel azt állította, hogy ott található a kulcs, amit keresel, amivel meg lehet törni az Üst mágiáját.

Rhys minden bizonnyal tájékoztatta Amrent a történtekről. Valaki a nővéremnek is szólhatott, mert a következő pillanatban Nesta félrehajtotta a súlyos sátorlapot, és térdig sárosan belépett, megállt az asztal másik oldalán, a lehető legtávolabb Cassiantől. Végigmérte a harcost. A nővérem arca semmit nem árult el, de a keze... Úgy tűnt, hogy az ujjai finoman reszketnek, de aztán ökölbe szorította a kezét, és Amrenre nézett. Cassian egy pillanatig még Nestát figyelte, aztán ő is Amren felé fordult. Vajon mennyi ideig állt Nesta fent a dombon, meddig nézte a csatát? Vajon látta, hogy került Cassian a földre?

Amren benyúlt palaszürke köpenyébe, és egy fekete bársonyzacskót dobott az asztalra. A fán a hangos csattanást halk kopogó hangok követték.

Csontok és kövek.

Nesta továbbra is rezzenéstelen arccal nézte a zacskót.

A nővéred minden tiltakozás nélkül jött, amikor hívattam, **mondta Rhys.** Szerintem Cassian sérülése megszelídítette. Legalábbis átmenetileg.

Vagy Nesta úgy döntött, hogy megmutatja a karmait.

Felemelte a zacskót.

– Ezeket a cuccokat kell valahova eldobnom, mint egy sarlatán, és akkor megtalálom az Üstöt?

Amren halkan nevetett.

Körülbelül igen.

Nesta körme alatt félhold alakban halmozódott fel a sár. Úgy tűnt, hogy nem is vette észre, amikor kibontotta a szalagot a csomagon, és az asztalra öntötte a tartalmát. Három kő, négy csont. A kövek fehérek voltak, mint a hold, és simák, mint az üveg, mindegyiken egy vékonyan írt betű, de nem ismertem őket. A csontok barnák voltak, és csillogtak, olyan régiek voltak.

 A három kő az istenanya arca – mondta Amren Nesta kérdő tekintetét látva. – Négy csont... hát csak úgy... Nem tudom megmondani hogy a sarlatánok mire gondoltak, amikor ezt kitalálták.

Nesta fújtatott, Rhys vigyorgott, aztán a nővérem megszólalt:

- Akkor mi legyen? Rázogassam a cuccot egy ideig, aztán dobjain a földre? És mit fog mondani?
- Majd meglátjuk mondta Cassian, fáradt, rekedt hangon. –
 Vedd kézbe a csontokat és a köveket, és gondolj az Üstre!
- Nem elég csak gondolni javította ki Amren. A tudatodat irányítsd rá. Találd meg a kapcsolatot köztetek!

Ez logikusan hangzott, de veszélyesnek tűnt. Nesta vonakodva tartotta a tenyerében a köveket és a csontokat.

- Érintsem is meg... érintsem meg az Üstöt?
- Ne! tiltakozott Amren. Csak menj közel hozzá! Találd meg, de ne csinálj semmit!

Nesta még nem állt neki összpontosítani. Korábban azt mondta, hogy nem tud fürdeni, olyan emlékei vannak a víz alá merülésről...

Itt nem eshet bajod – mondta Cassian. Vett egy mély levegőt, halkan nyögött egyet, és felállt. Azriel fel akarta tartóztatni, de Cassian egy kézmozdulattal leállította, és lassan odament a nővéremhez. Egyik kezével az asztalra támaszkodva megismételte: – Itt nem eshet bajod.

Nesta ránézett, aztán becsukta a szemét. Én akaratlanul is léptem egyet előre, és akkor megláttam, ami az előbb elkerülte a figyelmemet. Nesta egy térkép előtt állt, és az öklét a csontokkal és a kövekkel a térkép fölé tartotta. Cassian mellette állt, és a szabadon maradt kezét támogatóan Nesta hátára tette. Csodálkoztam, hogy engedi, hogy hozzáérjen, de azon is, hogy az

arca milyen összpontosítást tükrözött.

A szeme ide-oda járt a szemhéja alatt.

- Nem látok semmit.
- Merülj mélyebbre! noszogatta Amren. Keresd a kapcsolatot!

Nesta tartása görcsös lett, de Cassian közelebb húzódott, mire Nesta is ellazult.

Eltelt egy perc, majd még egy.

Nesta arcán megrándult egy izom. A keze remegett. A légzése szaporább lett, elakadt, az ajkát lebiggyesztette. Zihálni kezdett.

- Nesta! szólította meg Cassian figyelmeztetően.
- Hallgass! förmedt rá Amren.

Nesta kiadott magából valami hangot, egy rettegő hangot.

 Hol van, kislány? – tudakolta Amren. – Nyisd ki a kezed, mutasd meg nekünk!

De Nesta még görcsösebben szorongatta a kezében lévő tárgyakat. Az ujjpercei elfehéredtek. Nagyon messzire ment, akármerre járt is.

Utánanyúltam, nem a kezemmel, hanem a tudatommal. Amikor Elain gondolatvilágába léptem be, akkor egy alvó kertet láttam, de Nesta tudatában egy erődítmény emelkedett, hegyes, merész tornyokkal. Olyan csipkézett falakkal, ahová egykor az ellenség fejét tűzték lándzsákra. De az erődítmény kapuja nyitva állt. És bent...

Sötétség. Olyan sötétség, amilyet még soha nem tapasztaltam meg, még Rhysandnél sem.

Nesta.

Tettem egy lépést a tudatába. Képek zúdultak rám. Megnéztem őket, egyiket a másik után.

Láttam a hadsereget, végignyúlt a horizonton. A fegyvereket, a gyűlöletet, a hatalmas méretét.

Láttam a királyt egy sátorban. Egy térkép fölé hajolva, Jurian és más parancsnokok gyűrűjében. Mögöttük a terem közepén trónolt az Üst.

És Nesta is ott volt. A sátorban állva figyelte a királyt és az Üstöt.

A félelemtől kővé dermedve.

Nesta!

Úgy tűnt, mintha nem hallana, csak bámult előre.

A keze után nyúltam.

- Megtaláltad. Látom, látom, hol van.

Nesta arca krétafehér volt. A figyelmét sikerült mégis magamra irányi tanom.

- Feyre!

Meglepetés jelent meg a félelemtől tágra nyílt tekintetében.

Menjünk vissza! – kértem.

Bólintott, és megfordultunk. De ebben a pillanatban megéreztük.

Mind a ketten.

Nem a királyt vagy a beszélgetésbe merült parancsnokokat. Nem Juriant, aki tovább játszotta veszélyes, áruló játékait. Hanem az Üstöt. Mintha egy hatalmas sárkány ébredt volna fel és nyitotta volna ki a szemét.

Úgy tűnt, hogy az Üst *megérezte* a jelenlétünket, hogy figyeljük. Éreztem, hogy megmozdul. Mintha Nestára akarta volna vetni magát. Fogtam a nővéremet, és elrohantunk.

 Nyisd ki a kezed! – utasítottam, mikor átmenekültünk a tudata vaskapuján keresztül. – Most azonnal!

Csak zihált. Az elképesztő erő mögöttünk úgy emelkedett fel, mint egy fekete hullám, és azzal fenyegetett, hogy elnyel bennünket.

Nyisd ki a kezed, különben elpusztít bennünket! Nesta! –
 Hallottam a szavaimat, miközben kiszakítottam magam a tudatából, mert hangosan kiabáltam.

Nesta zihálva tépte fel az ujjait, mire a csontok és a kövek zörögve estek a térképre.

Cassian egy kézzel megtámogatta Nestát, mert megbillent. Cassian nyögött a fájdalomtól.

- Ördög és pokol...
- Nézzétek... lihegte Amren.

Ha csak úgy dobunk, akkor nem kaptuk volna ezt az eredményt. Tiszta mágiával kellett dobni.

A csontok és a kövek tökéletes kört alkottak a térképen. Nestával lélegzet-visszafojtva néztük. Láttam, milyen gigantikus a hadsereg. Hybern észak felé csalt bennünket, és két csatát kezdeményezett. Az orruknál fogva vezetett minket, de a fő haderejét nyugaton vonta össze.

A halandók birodalmának határán. Olyan száz mérföldre apám birtokától.

Rhys hívatta Tarquint és Heliont, és beszámolt nekik a felfedezésünkről.

Túlerőben volt az ellenség, hiába egyesítettük három udvar hadseregét, hogy felvegyük a harcot velük. Elmondtam Rhysandnek, amit láttam, és ő megmutatta a többieknek.

- Hamarosan Kallias is befut jelezte Helion, és beletúrt fekete hajába.
- Negyvenezer katonát kellene hoznia mondta Cassian. –
 Afelől is kétségeim vannak, hogy a fele a rendelkezésére áll.

Rhys a csontokból és kövekből álló kört bámulta a térképen. Éreztem, hogy nő benne a harag: nemcsak Hybernre volt dühös, hanem saját magára is, hogy nem jött rá, hogy Hybern az orrunknál fogva vezet bennünket. Hogy a király pontosan azt akarja, hogy itt legyünk.

Két fordulót ugyan megnyertünk, de most Hybern toronymagasan diadalmaskodott.

Tudta, mi vár ránk a birodalom közepén. És most arra kényszerített bennünket, hogy pontosan itt gyűljünk össze, ő pedig az átkozott seregével tovább terel bennünket észak felé.

Egy délről indított rohammal vagy Prythian közepére söpörne

bennünket, vagy kénytelenek lennénk szétszóródni, hogy elkerüljük az ősi erdők káoszát, a bennük élő még ősibb szörnyetegekkel.

De ha elébük megyünk, és megkockáztatunk egy támadást, akkor az a vesztünket jelentheti.

Jurianre építeni ostobaság lett volna, akárkihez volt is ő hű valójában. Egyedül az időhúzás maradt, mint észszerű megoldás, megvárni míg a többiek – Kallias is, és Thesan is – befutnak.

Tamlin viszont döntött.

És még ha Prythiant választotta is, biztosan nem tud jelentős sereget toborozni a Tavasz udvarában, azok után, hogy én leromboltam az emberei bizalmát iránta.

Miryam és a Sárkány pedig... Nincs annyi időnk, mondta Rhys, hogy megkeressük őket. Még ha meg is találnánk őket, ide kellene hozni a seregüket. Hybern addig leradírozza a térképről Prythiant.

De ott van még a Csontfaragó.

Ha meg merem fizetni az árat, amit kért. Ezt a lehetőséget nem hoztam szóba. Először magamban kell biztosnak lennem. El kell gondol kodnom rajta, de pillanatnyilag ez nem ment, mert a kimerültségtől alig álltam a lábamon.

 Alszunk rá egyet – mondta Tarquin tompán. – Holnap pirkadatkor folytatjuk a megbeszélést. Egy fárasztó nap után nem hoz jó döntést az ember.

Helion egyetértőén bólintott, és elhagyta a sátrat. Nehezemre esett, hogy ne bámuljam folyton, és ne hasonlítgassam össze az arcát Luciennel. Az orruk egyforma volt, szinte hátborzongatóan egyforma. Hogy lehet, hogy ez még senkinek nem tűnt fel? De pillanatnyilag ez volt a legkisebb gondom.

Tarquin a homlokát ráncolva a térképre nézett, és kijelentette:

Találunk megoldást.

Rhys bólintott. Cassian elhúzta a száját. Korábban már leült egy székre, és kicsiket kortyolt a poharából. Azriel hozta neki, a gyógyító főzete lehetett.

Tarquin elfordult az asztaltól, ekkor a sátorlapot valaki oldalra

hajtotta, és egy széles vállú férfi lépett be.

Varian. Láthatóan keresett valamit, körbenézett. Főurát egy pillantásra se méltatta, és minden figyelmét Amrenre szegezte. Amren az asztalfőn ült. Mintha Varian megérezte volna, hogy itt van. Vagy valaki szólt neki, és egyenesen idejött.

Amren felnézett a Lélegzetek könyvéből. Vörös ajkai Varian láttán szégyenlős mosolyra húzódtak.

Variant tetőtől talpig vér és sár borította, lebarnult bőrét, ezüstvértjét és rövidre nyírt fehér haját is. De úgy tűnt, hogy ez a legkevésbé sem zavarja, és Amren felé masírozott.

Elállt a szavunk, úgy néztük, ahogy Varian letérdel Amren elé, annak döbbent arcát két kezébe fogja, és szájon csókolja.

63. FEJEZET

VACSORA UTÁN MINDENKI MENT A MAGA DOLGÁRA.

Amren és Varian tűnt el elsőként. Varian minden teketóriázás nélkül felemelte Amrent a székből, Amren pedig a dereka köré fűzte a lábait a szemünk láttára. Elismeréssel szemléltem, hogy Varian úgy is tudott egyenesen haladni, hogy közben folyton puszilgatta Amrent. Amren közben beletűrt rövid hajába, és olyan hangokat adott ki magából, ami engem dorombolásra emlékeztetett.

Rhys halkan nevetett, mi tátott szájjal bámultunk.

 Varian minden bizonnyal így köszöni meg, hogy Amren Adriatába küldött minket a város megmentésére.

Tarquin összerezzent.

 Ha együtt megyünk nyaralni, akkor biztos, hogy csak egymást váltva bírjuk majd ki velük a közös szállást.

Cassian vihogott, és ránézett a sápadt, csendes Nestára. Láthatóan nem ment ki a nővérem fejéből, amit látott, és amit *én* a tudatában láttam.

Ez a hatalmas sereg...

Akarsz még inni valamit, vagy inkább aludni mennél? –
 kérdezte tőle Cassian. Bennem pedig önkéntelenül felmerült, hogy

meghívásnak szánta-e.

– Aludni akarok – felelte Nesta. Fáradt hangja egyértelműen elárulni, hogy *nincs* kedve a közös iváshoz. Cassian amúgy sem volt még ehhez jó formában, de ezt inkább megtartottam magamnak.

Mi Rhysszel még maradtunk, és halkan beszélgettünk arról, amit láttunk és átéltünk. A kimerültség a csontomig hatolt, nehezemre esett még levegőt venni is. Leküzdöttem a báránysültemet, aztán egyből bemásztam az ágyba. Szinte el se helyezkedtem rendesen a matracon, máris elaludtam. Alig éreztem, hogy Rhys gyengéd mágiájával levetkőztet.

Holnap reggel, gondoltam félálomban. Holnap reggel mindent megoldunk.

Feltétlenül beszélni akartam Amrennel Bryaxisról, aki segíthetne nekünk megverni a hyberni sereget. Talán van még más is, amire nem gondoltunk. Valami, ami megmenthet bennünket, ami tönkreteheti az Üstöt, eltekintve ettől az átkozott varázslattól.

Egy tüskelabirintusról álmodtam, ami feltépte a bőrömet. Surielről, aki mosolyogva vérzett el. A Takács kitátott szájáról, amivel elnyelte Ianthe-et, akinek a kiáltásai még ott csengtek a fülemben. Lord Graysen is megjelent az álmomban, és annyira halandó, annyira fiatal volt. A tábor szélén állt, és Elain felé nyújtotta a kezét. Biztosította róla, hogy miatta jött. Azt mondta, hogy haza akarja vinni. Rájött, hogyan lehet visszacsinálni, amit Elainnel tettek. Hogy Elain visszaváltozhat emberré. Az Üst is megjelent az álmomban, a király sátrában állt. Sötét volt, aludt. Felébredt, amikor ott álltunk Nestával, senki nem látott bennünket, de az Üst igen. *Érzett* bennünket, utánunk nyúlt.

Még álmomban is éreztem, azt is, ahogy egy ősi, fekete kar utánam nyúl...

Hirtelen felébredtem.

Rhys meztelen teste ölelt körül, arca lágynak, nyugodtnak tűnt, ahogy aludt. A sátor sötétjébe kémleltem.

Kint ropogtak a tüzek. Időnként egy-egy őrt álló katona álmos

motyogását hallottam. A szél susogott a sátor körül, és a zászlókat halkan megrezegtette.

Figyeltem a zajokra a sötétben, és felállt a karomon a szőr.

- Rhys.

Felült.

- Mi történt?
- Valami van. Annyira figyeltem a zajokra, hogy belefájdult a fülem. – Valami nem stimmel.

Legurult az ágyról, bepattant a nadrágjába, és egy pillanat alatt már a késövén volt a keze. Követtem a példáját, továbbra is feszülten fülelve, és ügyetlenül babrálva a csatjaimmal.

- Álmodtam valamit suttogtam. Az Üstről... el akar kapni.
- Te jó Anya! súgta.
- Kinyitottunk egy ajtót mondtam halkan, és felhúztam a csizmámat. – Azt hiszem, hogy... – Nem fejeztem be a mondatot, a sátor kijáratához rohantam. Rhys szorosan a nyomomban. Nesta. Nestához kell mennem.

Aranybarna haja megcsillant a tűz fényében. Már ott volt, odaroham hozzám hálóingben.

Te is hallod – zihálta.

Hallom? Nem hallottam semmit, de éreztem valamit...

Amren törékeny alakja suhogott egy sátornál. Varian ingét viselte, a térdéig ért, és a ruhadarab tulajdonosa is mögötte rohant. Meztelen felsőtesttel.

Amren lába vizes, saras volt a harmattól.

- Itt járt. Érzem az erejét... érzem, hogy itt köröz körülöttünk.
 Kémkedik.
- Az Üst mondta Varian a homlokát ráncolva. Ezek szerint rendelkezik tudattal?
- Túl mélyre ástunk mondta Amren. Csata ide vagy oda, az
 Üst tudja, hol vagyunk, úgy, ahogy mi is, hogy ő hol van.

Nesta felemelte a kezét.

- Hallgasd!

És tényleg hallottam. Dal volt, csábító dal, olyan hang énekelt

egy dallamot, ami egyszerre volt öreg és fiatal, nő és férfi, iszonytató, kábító és...

- Én nem hallok semmit mondta Rhys.
- Mert nem téged teremtettek förmedt rá Amren. Hanem minket. Minket hármunkat.

Az Üst a szirének énekét énekelte.

Szinte belegörnyedtem.

- De *mit* akar?

Éreztem, hogy egyszer csak visszahúzódik és eltűnik az éjszakában. Azriel lépett a tűz fényébe.

- Mi ez az egész! - sziszegte.

Felvontam a szemöldököm.

Te is hallod?

A fejét rázta.

- Nem, de... az árnyak, a szél, minden fel van bolydulva.

Az Üst még egyszer énekelt, de már gyengébben, halkabban. Cassian jött sántikálva, a mellkasára szorított kézzel, a sarkában

Mór. Mór nem törődött velem, én se vele. Rhys elmondta nekik, mi történt. Együtt álltunk az éjszakában...

Egy utolsó hang, és elnémult az Üst.

Az érzés, a súly... minden eltűnt.

Amren fújtatott.

 Hybern már tudja, hol vagyunk. Az Üst csak meg akart bizonyosodni róla, miután az előbb felijesztettük.

Az arcomat dörzsöltem.

- Reménykedjünk, hogy nem csinál ebből rendszert.

Varian végignézett rajtunk.

- Ti hárman ezek szerint halljátok? Érzitek? Mert titeket úgy teremtettek?
- Nagyon úgy néz ki mondta Amren, és a tekintete elárulta, hogy a legszívesebben újra a sátrába ráncigálná Variant, hogy folytassák, amit elkezdtek.

Ekkor Azriel szólalt meg halkan:

– Elainnel mi van?

Kővé dermedtem. Nesta Azrielre meredt...

Aztán rohanni kezdett. Én annyira szorosan a nyomában, hogy rám fröcskölte a lábával a sarat.

 Elain... – Nesta beviharzott a sátorba. És olyan hirtelen állt meg, hogy nekiütköztem. A sátor üres volt.

Nesta az ágyához rohant, félredobta a takarókat, hátha Elain allattuk bújt el.

- Elain!

Én a sátor bejáratánál megpördültem, és egy pillantást vetettem a táborra. Rhys követett az előbb, és látta a szememben, mi történt. Kardjával a kezében gondolatutazással eltűnt.

Azriel lépett oda hozzám, és bement a sátorba, ahol Nesta kővé dermedve állt. A szárnyait hátrahúzta, Nestát minden teketóriázás nélkül félretolta, és letérdelt az ágy mellé. Heges kezét végighúzta az összegyűrt lepedőn.

- Még meleg.

Hallottuk, hogy Cassian ordítva parancsokat osztogat és felébreszti a tábort.

– Az Üst – leheltem. – Az Üst eltávolodott, elment valahova...

Nesta felocsúdott dermedtségéből, és oda rohant, ahol a hangot hallotuk. Azt a hangot, ami Elaint *elcsalta*.

Pontosan tudtam, hogy csinálta az Üst, hiszen megálmodtam. Graysen állt a tábor szélén, és Elaint hívta, szerelmet, gyógyulást ígért.

Elértük a tábor szélét, az erdőt, amikor Rhys felbukkant az éjszakából. A kard a hüvelyében volt a hátán. Volt valami a kezében. Az arca nem árult el semmit arról, mi zajlik benne.

Nesta olyan hangot adott ki magából, ami sírásnak tűnt, amikor ráébredtünk, mit talált Rhys az erdőszélen. Az Üst hátrahagyott valamit, amikor minél gyorsabban vissza akart érni a hyberni táborba, vagy csak gúnyt akart űzni belőlünk.

Elain sötétkék kabátját, még meleg volt.

NESTA AZ ARCÁT A KEZÉBE TEMETVE ÜLT A SÁTRAMBAN. Nem beszélt, nem mozdult. Teljesen magába roskadt, összegömbölyödött, mintha a szétesés fenyegetné. Úgy nézett ki, ahogy én is éreztem magam.

Elaint elrabolták a hyberniek.

Nesta valami életfontosságú dolgot rabolt el az Üsttől. És amikor Nesta felkutatta nekünk az Üst hollétét, az Üst is tudta, mi az, ami *Nestának* igazán fontos. Bosszút állt.

 Visszahozzuk – mondta Cassian rekedten. Egy kanapén ült, és együttérzőn nézett a nővéremre. Rhys, Amren és Mór a többi főúrral találkozott, és tájékoztatták őket a történtekről. Talán tudnak segíteni. Valakinek csak támad egy jó ötlete.

Nesta leengedte a kezét, és felemelte a fejét. A szeme körül vörösek voltak a karikák, az ajka elkeskenyedett.Nem tudjuk visszahozni őt. – Az asztalon heverő térképre mutatott. – Láttam a hadseregüket, a katonáikat. Láttam, hogy mennyien vannak, és semmi esélyünk arra, semmi, érted, hogy bejussunk oda.

Még neked se sikerülhet – tette hozzá, amikor Cassian kinyitotta a száját a sérüléseddel pedig *végképp nem*.

Mit kezd Hybern Elainnel? Az is lehet, hogy most, ebben a

pillanatban...

A sátor bejáratánál, a félhomályból megszólalt Azriel.

Én visszahozom őt.

Nesta ránézett az Árnyénekesre. Azriel barna szeme aranylón csillogott a sötétben.

- Akkor meghalsz - mondta neki Nesta.

Azriel megismételte:

Én visszahozom őt. – A tekintete elsötétült a haragtól.

Az árnyaiba burkolózva neki talán sikerülhet észrevétlenül belopóznia. De biztos vannak ott őrök, aztán ott van még az ősi mágiájuk, na meg a király a varázsigéivel és az Üst.

Lelki szemeim előtt megjelent a festék, amit egyszer Elain a spórolt pénzéből vásárolt nekem. Kis edénykék vörös, kék és sárga festékkel. Nagyon szerettem őket. A régi viskónkban ezekkel festettem át a komódot. Akkoriban már jó ideje nem adtam ki pénzt festékre, nem költöttem magamra.

De Elain megtette. Értem.

Felálltam, és Azriel dühös szemébe néztem.

Veled tartok – mondtam.

Azriel szótlanul bólintott.

- Élve nem jutsz be a táborba figyelmeztetett Cassian.
- Dehogynem! Egyszerűen bemegyek!

Kérdő tekintetét látva átalakultam. Nem leplező varázslattal, hanem alakot váltottam.

- Te Nagy Anya! - rebegte Cassian a mutatványra.

Nesta felállt.

- Lehet, hogy a király tudja, hogy meghalt.

Ianthe alakjában jelentem meg ugyanis, az ő arcával, hajával. Majd nem az összes maradék mágiámat felhasználtam, és abban sem voltam biztos, hogy sokáig meg tudom őrizni a vonásait. De ha egyszer bejutok a hyberni táborba, akkor majd találok megoldást.

Szükségem lenne az egyik szifonodra – mondtam Azrielnek.
 A kék színű kő kicsit sötétebb volt, mint Ianthe-é. De éjjel senki

sem fogja észrevenni a különbséget.

Azriel egy kerek, lapos követ nyújtott át a tenyerében. A kezembe zártam, éreztem melegét és az erőt, ami mintegy második szívként lüktetői t az ereimben. Aztán Cassianre néztem: – Hol van a kovács?

A tábori kovács nem kérdezett semmit, amikor a kezébe nyomtam az ezüst gyertyatartót a sátramból és Azriel szifonját, és arra kértem, hogy csináljon belőle egy homlokpántot. Most azonnal.

Egy emberkovácsnak lehet, hogy napokba tellett volna, de egy tündérnek... Azriel közben szerzett a katonai tábor papnőjétől egy tunikát. Nem pont olyan volt, mint Ianthe-é, de nagyon hasonlított. Senki nem mer egy főpapnőt mustrálni, kérdésekkel bombázni pedig végképp nem illik.

Épp az ezüstpántot vettem fel, amikor Rhys bejött a sátrunkba, Azriel Igazmondót fente, Cassian pedig azokat a fegyvereket szedegette össze nekem, amiket a tunikám alatt fogok majd viselni. A tunikám alá felvettem illír bőrruhámat.

- Megérezné a mágiádat jegyeztem meg Rhysnek, mielőtt még meg tudott volna szólalni.
- Tudom felelte Rhys nyersen. És ebből világos volt nekem, hogy a többi főúr sem talált más megoldást.

Remegni kezdett a kezem. Tudtam, mire vállalkozom, és mi vár rám. Nesta tudatában láttam.

Rhys odajött hozzám, és megfogta a kezemet. Rám nézett, nem Ianthe-et látta, mintha a burok alatt felismerné a lelket.

– A tábor körül őrszemek figyelnek, és védővarázslat is működik. Gondolatutazással nem jutsz be közvetlenül. Gyalog kell bemenned és kijönnöd. Csak aztán tudsz gondolatutazni.

Bólintottam.

Homlokon puszilt.

- Ianthe elárulta a nővéreidet - mondta, és a hangja szigorúvá

vált.

 Így a helyes, hogy az ő alakját használod, hogy Elaint hazahozd.

A kezébe vette az arcomat, és szorosan átölelt, az orrunk hegye is majdnem összeért.

Ne hagyd, hogy megzavarjanak! Ne tétovázz! Harcos vagy, a harcosok pedig tudják, mikor kell harcolni és mikor visszavonulni.
A lélegzetünk eggyé vált. Bólintottam.
Elraboltak valamit, ami a mienk – búgta Rhys.
És ezt nem hagyjuk büntetlenül.
A mágiája beborított.
Nem félsz – folytatta halkan.
És tudod, mi a dolgod. Maradj erős! Bemész, kihozod és visszajössz.
Bólintottam, és álltam a tekintetét.
Gondolj arra, hogy farkas vagy! És a farkasokat nem szokták befogni.

Nyomott még egy csókot a homlokomra. A vérem dübörgött az ereimben. Készen álltam.

Magamra csatoltam a fegyvereket, amiket Cassian kikészített az asztalra. Rhys segített a szíjakkal és a csatokkal, meghúzta őket, hogy a papi tunika alatt ne látszódjanak. Egyedül az illír kardot nem tudtam sehová eltenni. Cassian helyette adott még egy tőrt.

– Beviszed őt, és kihozod a lányokat, Árnyénekes – mondta Rhys Azrielnek, amikor én Azriel mellé lépve a fegyverek súlyára koncentráltam, és arra, hogy a hosszú, lebegő köpeny alatt ne keveredjenek el. – Nem érdekel, kit kell megölnöd közben, de mind a ketten jussanak ki onnan, érted?

Azriel komolyan biccentett.

Esküszöm, hogy így lesz, főúr.

Hivatalos gesztus és megszólítás.

Megfogtam Azriel heges kezét. A súlyos szifon nyomta a homlokomat. Végignéztünk a többieken, Rhysen, Cassianen, Nestán és Moron aki ebben a pillanatban lépett a sátorba, és lélegzet-visszafojtva figyelt. A tekintete rám siklott, aztán az Árnyénekesre. Láttam, hogy úrrá lesz rajta a döbbenet...

A következő pillanatban eltűntünk.

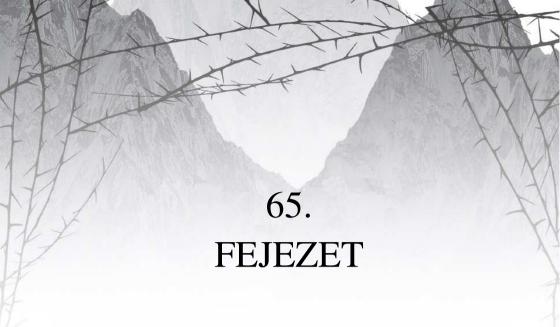
Azriel sötét szele más volt, mint Rhysé. Hidegebb, metszőbb. Úgy hasított át a világon, mint egy penge, és a hyberni katonai tábor felé perdített bennünket.

Az éjszaka súlya még nyomta a vállunkat, amikor egy sűrű erdővel borított dombon földet értünk. Pirkadatig még jó két óra volt hátra, Alattunk a mélyben egy hatalmas tábor széle.

A király ugyanolyan védővarázslatot használt, mint amilyet Rhys Veláris és a mi hadseregünk köré vont fel. A varázslat eltereli a kíváncsi tekinteteket, és mindenkit elijeszt, akinek eszébe jutna közeledni. A katonák városa az éjszaka mély sötétségébe nyúlt. Mindenhol tábortüzek parázslottak, annyi volt belőlük, mint csillag az égen. Árnyba burkolt állatok tépkedték morogva pórázaikat és láncaikat. Végtelen volt ez a hadsereg, beláthatatlanul hosszú szőnyege az iszonyatnak, ami a földből minden életet kiszipolyozott.

Azriel szótlanul egybeolvadt a sötétséggel, csak az én árnyékom volt. Megráztam a papnői tunikát, megigazítottam a fejpántomat, és megindultam.

Egyenesen a hyberni sereg szívébe.

Az ELSŐ PRÓBA VOLT A LEGVESZÉLYESEBB, elmenni a tábor szélén járőröző őrök mellett. Nem tudtam ugyanis, hogy tudomást szereztek-e Ianthe haláláról. És arról sem volt gőzöm se, hogy Ianthe ebben a táborban milyen pozíciót szerzett magának.

Áhítatos, kedves arcot vágtam, mert Ianthe mindig ilyen képpel járkált, és kissé lehajtottam a fejem. A csillagzafír gyűrűt befelé fordítottam, így egy ezüstgyűrűnek látszott. A csuklómon viseltem néhány ezüst karkötőt, Azriel a táborunkban szolgáló papnőktől kérte őket kölcsön. Hangosan csörögtem velük, ahogy Ianthe is szokta. Mint egy macska, akinek csengettyű van a nyakörvén, tulajdonképpen ezt a szerepet játszhatta Ianthe, ő lehetett a király házi cicusa.

Nem láttam Azrielt, de úgy éreztem, mintha az ezüst hajpántomban lévő szifon valamiféle összeköttetést jelentene az Árnyénekessel. Sötétben maradt, hol előttem, hol mögöttem járt.

A tábor bejáratát hat őr őrizte, és leplezetlen megvetéssel szemlélték a sötétből közeledő Ianthe-et. Felvérteztem a szívemet, és teljesen olyanná alakultam, mint ő volt: számító, megjátszottan szégyenlős, hiú és mohó, szent és érzéki.

Elmentem mellettük a széles úton, ami nyílegyenesen végigvezetett a végtelen táboron. Nem próbáltak meg feltartóztatni. Nem tűnt úgy hogy zavarban lennének vagy várnának valamit Ianthe-től.

Egyenesen tartottam magam, és a megkönnyebbüléstől a legszívesebben nagyot sóhajtottam volna, de sikerült megállni. Nem néztem se jobbra, se balra, csak mentem előre, sátrak és kovácsműhelyek, tábortüzek... és olyan dolgok mellett, amiket nem akartam látni. Akkor se fordultam oda, amikor már szinte dühös kutyákként támadtak rám a zajok. Ehhez a helyhez képest a Rémálmok udvara illedelmes hölgyek kel teli szalonnak tűnt, akik rózsás párnahuzatokat hímeznek.

A pokolnak ebben a bugyrában volt valahol Elain. Az Üst vajon már odavitte őt a királyhoz? Vagy még a két világ között lehet, foglyul ejtve az Üst sötétségében?

Nesta látomásában láttam a király sátrát. Úgy tűnt, hogy nincs túl messze, de most láttam, hogy a tábor közepén úgy emelkedik ki, akár egy hatalmas pók. Sejtésem se volt róla, hogy jutok be, már ha egyáltalán eljutok odáig.

Az éjszaka volt a mi szövetségesünk. Az ébren lévő katonáknak vagy valami kegyetlen feladatot kellett teljesíteniük, vagy őrségben teljesítettek szolgálatot. A többiek aludtak. Furcsa volt belegondolni, hogy a hyberni katonáknak tényleg szükségük volt alvásra. Valahogy azt feltételeztem, hogy ők felette állnak az ilyen dolgoknak, és fáradhatatlanul erősek, valami örök harag táplálja őket. De az ellenség is elfárad. Az ellenség is eszik és alszik. Ez volt a mi szerencsénk. Maradt még két óránk pirkadatig. Ha a nap elűzi az árnyékokat, át fognak látni az álarcosbálon.

Nehéz volt titokban bekémlelni azokba a sátrakba, amelyek mellett elhaladtunk, észrevétlenül fülelni a zajokra, közben pedig úgy tenni, mintha ismerős lennék itt. Azt sem tudtam, hogy Ianthe-nek van-e itt

sátra, és vajon kedve szerint odamehet-e a királyhoz. De kétségeim voltak afelől is, hogy csak úgy egyszerűen besétálhatok

a király sátrába, és megkeresem Elaint.

A tábor közepén hatalmas máglya lobogott. Mielőtt odaértünk volna, mulatozást és röhögést hallottam. És ekkor rájöttem, hogy az imént tévedtem: a katonák nem aludtak, hanem ünnepeltek. Volt, aki körtáncot járt a tűz körül, ők csak rángatózó árnyaknak tűntek, botorkáló árnyaknak az éjszakában. Mások hatalmas tölgyfa hordókból döntötték magukba a sört, Tamlin raktárából. Többen összekapaszkodtak, de volt, aki csak nézelődött.

A nevetésen, dajdajozáson, zenén túl... kiáltásokat hallottam.

Hirtelen egy árny vállon ragadott és visszafogott, mert majdnem elrohantam. Ianthe nem rohangálna. Ianthe-nek egy arcizma se rándulna. Kiszáradt a szám, amikor a kiáltozás újrakezdődött. Úgy éreztem, nem bírom tovább, muszáj beavatkoznom...

Azriel árnykeze megfogta a kezemet, és közelebb húzott magához. A dühe felborzolta a levegőt láthatatlan alakja körül. Lassan átjutottunk az ünneplőkön, és eljutottunk a kiáltások forrásához...

Nem Elain volt.

Valaki más lógott le egy gránittömb mellett egy rúdról. A Boldogságos Úr gyermekei közül egy lány, fiatal, karcsú...

Felfordult a gyomrom. Két alakot láncoltak mellé. A sérüléseik... Olyan volt, mint Clare-nél. Ugyanazt tették ezekkel a fiatalokkal, mint vele. És mint Clare-t, őket is otthagyták lógni, a varjak martalékául, amik pirkadatkor fognak lakomázni belőlük.

A lány tovább bírta, mint a másik kettő. Nem... egyszerűen *nem hagyhatom* őt itt. De észreveszik, ha tétovázom. Élhetek-e ezzel az emlékkel együtt? Két ártatlan tündért öltem meg, hogy megmentsem Tamlint és a prythiani népet. Ha itt hagyom ezt a lányt, hogy megmentsem a nővérem, akkor ennyi erővel saját kezűleg is megölhetem őt.

De hiszen idegen, ez a lány idegen...

A király már keresett – szólt egy férfihang a hátam mögül.
 Megpördültem. Juriant láttam, aki két sátor között közeledett és

felcsatolta a kardját. Felnéztem a gránittömbre, és csak most vettem észre, hogy az egy összetákolt pódium, rajta egy trónnal, amin...

Hybern királya ült a székében elterpeszkedve, a fejét az öklére támasztotta. Az arcán visszafogott derű. A dáridót szemlélte, a kínzásokat, a megkínzottak testét. Alattvalóit, akik újra és újra hízelgő mosolyt vetettek rá és hajbókoltak előtte.

Megjátszottan lágy, könnyed hangon így trilláztam:

Tanácskoznom kellett a nővéreimmel.

Jurian pillantása a szifonra siklott a fejemen. Rájött, ki vagyok, barna szeme felcsillant.

Hol van? – suttogtam.

Jurian pimaszul vigyorgott, de nem nekem szánta, hanem a körülöttünk lévőknek, akik felénk néztek.

 Már hetek óta a nyomomban vagy – dorombolta –, szóval így viselkedj.

Elállt a lélegzetem, de az alkarjára tettem a kezem, és megrebegtettem a szempillámat, amint közelebb lépett.

Vidáman fújtatott.

Kétlem, hogy így nyerted el Rhys szívét.

Legszívesebben sípcsonton rúgtam volna.

- Hol van?
- Minden rendben. Jól van.

Átjárt a megkönnyebbülés.

 De már nem sokáig – mondta Jurian. – A király rettentően megijedt, amikor egyszer csak felbukkant a nővéred az Üst előtt. Megkötözték őt. Most azon gondolkodik, mihez kezdjen vele. És hogy tudna rajtad a leginkább bosszút állni.

Csábítóan simogattam a karját, felfelé, egészen a szívéig.

– Hol van?

Jurian előrehajolt, mintha meg akarna csókolni, és a száját nagyon közel tartotta a fülemhez.

Legalább megölted Ianthe-et, mielőtt belebújtál a bőrébe?

A kezem görcsösen kapaszkodott a kabátja anyagába.

Azt kapta, amit megérdemelt.

Éreztem, hogy Jurian szája a fülemnél mosolyra húzódik.

 Elain a király sátrában van, láncra verték, és egy kis varázslat is köti a király kedvenc könyvéből.

Az ördögbe!

Lehet, hogy el kellett volna hoznom Heliont, mert ő szinte minden varázsigét fel tud törni.

Jurian a hüvelyk- és mutatóujja közé vette az államat.

 Gyere a sátramba, Ianthe! Kíváncsi vagyok, mi mindent tud a szép kis szád.

Uralkodnom kellett magamon, hogy ne köpjek rá, de hagytam, hogy a kezét a derekamra tegye. Vigyorgott.

 Úgy érzem, van elég acél rajtad. Az én acélosságomra már nincs is szükség.

Álmodozó mosolyt vetettem rá.

– Mi van azzal a lánnyal ott a kínpadon?

A tekintete elsötétedett.

- Oly sokan voltak előtte, és oly sokan lesznek még.
- Nem hagyhatom ott lógni mondtam fojtott hangon.

Jurian a sátorlabirintusba vezetett.

- A nővéred vagy ő mindkettejüket nem viheted magaddal.
- Intézd úgy, hogy elhozzák hozzám. Aztán majd meglátjuk.
- Mondd, hogy el akarsz mondani egy imát az Üst előtt, mielőtt visszavonulunk – motyogta Jurian.

Pislogtam egyet, és utána ráébredtem, hogy egy jól őrzött, nagy csontfehér sátor előtt állunk. Összekulcsoltam a kezemet, és így szóltam Jurianhez:

 Szeretnék még imádkozni a nagy Üst előtt, mielőtt visszavonulunk. Köszönetét akarok mondani neki.

Jurian kedvetlenül ráncolta a homlokát, mint egy olyan férfi, aki nem szereti, ha megvárakoztatják az élvezettel.

 De gyorsan csináld! – mondta, és megparancsolta a sátorlap előtt két oldalt posztoló őröknek, hogy engedjenek be. Láttam, milyen pillantást vet rájuk, férfi nézett férfira. Kéjvágyó gondolatai az arcára voltak írva

Mivel Ianthe voltam, ezért forróvérű mosolyt vetettem rájuk, és úgy vettem őket szemügyre, mintha azt kérdezném magamtól, hogy ki tudnának-e állni velem egy különleges csatára.

A bejárattól jobbra álló őr értő vigyorral biztosított arról, hogy az enyém, ha megkívánom.

Később, ígértem a tekintetemmel, amikor beléptem a sátorba. *Ha a halandóval végeztem.*

Bent olyan volt, mint az ég a reggeli szürkület előtt: hideg félhomály. Nem volt melegítő tűztál vagy tündérfény. A nagy belső térben pedig úgy tűnt, hogy itt olyan sötétség honol, ami minden életet elnyel. Az Üst.

A tarkómon felállt a szőr.

 Öt perced van, hogy kihozd őt innen – súgta Jurian a fülembe. – A tábor nyugati szélére menjetek, a folyó felé nyúlik ott egy szikla. Ott találkozunk.

Csak pislogtam.

Ahogy vigyorgott, a fogai fehéren kivillantak a félhomályban.

Ha kiáltozást hallasz, ne ess pánikba.
 El fogja terelni a figyelmet. Valahová mögém vigyorgott a sötétbe.
 Remélem, két embert is elbírsz, Árnyénekes.

Azriel semmivel nem adta jelét, hogy itt van. Jurian egy pillanatig csak nézett.

 Akármi történik is, tarts egy tőrt készenlétben! Ha a király élve fog el... – A fejét csóválta. – Vigyázz, hogy erre ne kerüljön sor!

Ezzel eltűnt.

Azriel előbukkant az árnyékból, és a sátor hátsó részét leválasztó függönyökre mutatott. Elkezdtem Ianthe sok imája közül az egyiket kántálni, egy aranyos dalocskát, amit még a Tavasz udvarából ismertem. Aztán végigsuhantunk a szőnyegekkel telirakott sátron, el asztalok és más bútorok mellett, közben mondtam az imát.

Azriel elhúzta a függönyt.

Elain még hálóingben volt. Betömték a száját, és a csuklóját vassal láncolták le, a vas lilás fényben csillogott. A szeme tágra nyílt, ahogy megpillantott bennünket. Azrielt és... *lanthe-et*.

A saját arcvonásaimat öltöttem fel, és az ujjamat az ajkamra tettem. Közben folyamatosan kántáltam az imát. Az Üstöt kértem, hogy tegyen engem gyümölcsözővé. Újra és újra.

Azriel letérdelt Elain elé, és óvatosan kiszedte a szájából a rongyot.

- Megsérültél?

Elain a fejét rázta, akkora szemeket meresztett, mintha nem hinné el. mi történik.

- Értem jöttél. Az Árnyénekes finoman fejet hajtott.
- Siessetek! suttogtam, és tovább imádkoztam. Egyszer a leghosszabb ima is véget ér.

Azriel szifonjai felvillantak, és a fejemen is meleget éreztem. A mágia Elain bilincsei ellen viszont nem hatott.

Már csak néhány strófa...

Elaint a kezén és a lábán is megbilincselték, így nem tudott volna velünk kijönni. Kinyújtottam felé a kezem, és a bensőmben kapcsolatot kerestem Helion mágiájával, hogy feloldjam a varázslatot, amit a király a bilincsekre tett. A mágiám azonban továbbra is teljesen ki volt merülve.

Nincs több időnk – motyogta Azriel. – Jön!

Kintről kiáltások hallatszottak.

Azriel felemelte Elaint, és a nyaka köré kulcsolta Elain bilincsbe vert kezét.

Kapaszkodj! – utasította. – És egy mukkot se!

Az éjszakába csaholás, ugatás vegyült. Ledobtam magamról a papnő tunikáját, zsebre tettem Azriel szifonját, és elővettem két kést.

- Ugye hátul?

Azriel bólintott. Kalapált a szívem. Elain pillantása ide-oda cikázott köztünk, de nem reszketett.

- Menj, és ne állj meg! - mondta Azriel. - Nyugatra, a szikla

szélén találkozunk.

- Ha Jurian nem ér oda a lánnyal...
- Akkor is menjetek. A lányt én megoldom.

Nagy levegőt vettem.

A csaholás hangosabb lett, és közeledett.

- Most! - sziszegett Azriel, és rohanni kezdtünk.

A szifonjai felvillantak, és a sátor hátsó lapja elolvadt. Átviharzottünk. Az őrök nem reagáltak, értetlenül bámulták a lyukat.

Azriel láthatatlanná tett bennünket, árnyak vettek körül minket. A levegőben repülve rohantunk a sátrak között.

 Gyorsabban! – súgta Azriel. – Az árnyak nemsokára eltűnnek. – Mögöttünk keletre a nap fokozatosan a horizont fölé emelkedett.

A haldokló éjszakába üvöltés hasított. Észrevették, mi történt, és tudták, hogy mi voltunk. Még ha nem is látnak, a király kutyái a nyomunkba erednek.

Gyerünk! – morogta Azriel.

A föld mögöttünk megremegett. Nem mertem körülnézni.

Egy fegyverállvány mellett haladtunk el. A késemet az övembe dugtam, és egy íj és egy nyilakkal teli tegez után nyúltam. Berkenyenyilak voltak. Zörögtek, ahogy a vállamra vettem. Egy nyilat az íjamra helyeztem.

Azriel jobbra kanyarodott, megkerült egy sátrat. Én a nyomában. A kanyarban kicsit oldalra dőlve kilőttem a nyilat.

Ahogy a nyíl süvített a sarkamban loholó kutya felé, láttam, hogy nem is kutya, hanem a nagák távoli rokona: egy hatalmas, pikkelyes szörnyeteg, ami négy lábon szalad, az arca kígyószerű, a szája tele csontszaggató tépőfogakkal.

A nyilam átfúródott a gégéjén. Összeesett. Mi a sátor mögé kerültünk, és nyugatnak, a sötét horizont felé rohantunk.

Megint felhúztam az íjat. Három szörnyeteg üldözött még bennünket, és minden ugrással közelebb kerültek.

Éreztem őket, a hyberni katonákat, akik együtt rohantak a

kutyákkal, rájuk kellett hagyatkozniuk, mert bennünket továbbra se láttak. A kilőtt nyíl eleget árult el nekik az előnyünk nagyságáról. De ha a kutyák utolérnek, akkor a katonák is meg fognak jelenni, és elfognak vagy megölnek bennünket.

Vibrált a levegő. Felnéztem: berkenyenyílfelhőt láttam, vakon lődöztek.

Azriel kék védőpajzsa megremegett a roham alatt, de kitartott. Az árnyak viszont gyengébbek lettek.

A kutyák közeledtek. Kettő kivált, be akartak keríteni. Előttünk megjelent viszont egy *sziklaszirt* a tábor szélén, egy szakadék fölé magasodott. Nagyon mély volt a szakadék, vadul száguldó patak folyt benne.

A szirten egy sötét kabátba öltözött alak állt. A lány. Jurian odavitte. Arról sejtelmem sem volt, ő maga hova tűnt.

De mögöttünk megszólalt egy hang, a király hangja.

– Szégyentelen tolvajok – mondta gúnyosan. A szavai mintha mindenhol ott lettek volna, és sehol. – Mit csináljak veletek?

Afelől nem volt kétségem, hogy a király védőpajzsai a szirten túl már nem működnek. Úgy tűnt, hogy a kutyák is érzik ezt. Vonyítottak, mintha tudnák, hogy zsákmányuk bármelyik pillanatban elillanhat. Ha elég nagyot tudunk ugrani.

- Vidd Elaint, Azriel! mondtam zihálva. Én meg a lányt.
- Együtt me...
- Parancs volt.

Azriel előtt szabad volt az út, az ösvény közvetlenül a szírt szélén ért véget. Mögötte ott várt a szabadság.

- Gyerünk... - Elhallgattam.

Először a becsapódást éreztem, aztán a fájdalmat. Parázsló, égő fájdalmat, a vállamban robbant. *Berkenyenyíl*...

A lábaim felmondták a szolgálatot. A vérem szerteszét fröcskölt. Tehetetlenül a földre zuhantam, a csontjaim is beleroppantak. Azriel káromkodott, de Elainnel a karjában nem gondolhatott harcra.

A kutyákat már csak másodpercek választották el tőlem.

Kilőttem egy nyilat. A vállamban a fájdalomtól majdnem elvesztettem az eszméletem. Egy kutya elesett, mögötte pedig...

A király vonult a sátrak között, olyan ráérősen, mintha végtelen idő állna a rendelkezésére. Tudta, hogy nem tudok elmenekülni. A kézében egy íjat tartott. Azt az íjat, amiből kilőtték a vállamban lévő nyilat.

Unalmas lenne kínozni téged – mondta a király gúnyosan.
Most is úgy tűnt, mintha minden irányból jönne a hangja. –
Legalábbis a hagyományos módon. – Léptei szándékosan lassúak voltak. – Jaj, Rhysand hogy fog tombolni! Szenvedni! Végre az enyém a párja!

Mielőtt még utasíthattam volna Azrielt, hogy tűnjön már végre el, a kutyák utolértek. Felemeltem az íjamat, és az egyiket pofán vágtam vele. A kutya kettéharapta az íjat, és szétköpte a fadarabokat. Előhúztam a késemet, de ebben a pillanatban a második kutya is ugráshoz készülődött...

Ekkor üvöltés rengette meg a talajt, csengett tőle a fülem. És a kutya elrepült.

Ismertem ezt az üvöltést.

Egy aranyszőrű, csavart szarvú bestia vetette rá magát a kutyákra.

– Tamlin! – nyögtem. Hunyorgott a zöld szemével, és mintha azt mondta volna, hogy $\textit{menekülj!}\ \tilde{O}$ futott mellettünk. Megpróbált megtalálni minket.

Harapott, csapkodott, a karmával vagdalkozott. A kutyák új ellenfelük felé fordultak. A király megállt, és bár még elég messze volt, láttam, hogy döbbenet ült ki az arcára.

Most vagy soha. Csak el innen...

Feltápászkodtam, és összeszorított foggal kihúztam a berkenyenyilat a testemből. Azriel mellettem termett, és galléron ragadott. Kék fényből háló ereszkedett a vállamra, átmeneti kötszer, míg egy gyógyító kezelésbe vesz.

Repülj! – mondta Azriel.

Hat kutya robogott felénk. Tamlin a másik kettőt tartotta távol.

- Le kell ugranunk a szirtről mondta Azriel gyors pillantást vetve a királyra, aki továbbra is ráérősen lépkedett felénk.
 - Menni fog?

A lány a szirt szélén állt, és nagy szemeket meresztve bámult ránk. A szél az arcába fújta fekete haját.

Ilyet még soha nem csináltam, hogy nekifutásból a semmibe ugrottam volna. Alig tudtam megtartani magam a levegőben. Még ha Azriel viszi is majd a lányt.

De nem gondolkodtam sokáig. *Repülni fogok, és* kész, legalább míg lebegve átjutok a szoroson, és aztán ha áttörtük a király védőpajzsát, gondolatutazással tovább.

Tamlin felkiáltott a fájdalomtól, amit velőtrázó üvöltés követett. A hat kutya segíteni jött a másik kettőnek, de Tamlin jottányit nem engedett.

Kitártam a szárnyaim. Nagyon nehezek és nagyok voltak. Azriel átmeneti kötése ellenére majdnem beleőrültem az izmaimat átjáró fájdalomba. Összeszorítottam a fogam, Azriel pedig a szárnyaival verdesve rohant a szakadék felé. Nem volt elég hely ahhoz, hogy egyszerre emelkedjünk el. A tekintetemet Azrielre szegeztem, figyeltem a mozdulatait, hogy tartja a szárnyait, mennyire dönti meg a felsőtestét.

– Kapaszkodj belé!– kiáltotta Elain a fekete hajú lánynak, miközben Azriel a lány felé rohant. Úgy nézett ki, mint egy nyuszi, akit lerohan egy farkas, és nem is nyúlt felé. Elain odakiáltotta neki: – Kapaszkodj, ha kedves az életed!

Ekkor a lány ledobta a kabátját, és kitárta a karját. Fekete haja Azriel mögött lobogott, majdnem beleakadt a szárnyakba, ahogy belekapaszkodott és maga felé rántotta. Ahogy futottam, láttam, hogy Elain ki nyújtja fehér kezét, vállon ragadja a lányt, és tartja, amennyire csak tudja.

Még épp időben.

Az egyik kutya erőteljes ugrással elszakadt Tamlintől. Ütközésre készültem, próbáltam kitérni előle. De a kutya nem engem vett célba. Két erőteljes ugrás, majd még egy, át a szirten...

Azriel kiáltása visszhangzott a sziklákról, ahogy a kutya ráugrott, és belevájta borotvaéles karmait az izmaiba és a szárnyába. A lány is felsikoltott, Elain viszont villámgyorsan reagált. Azriel próbálta tartani magát, hogy ne zuhanjanak le, Elain viszont tiszta erőből a szörnyeteg arcába rúgott. Egyszer. Kétszer. Háromszor.

A szörnyeteg felüvöltött, Elain pedig még egyszer belerúgott sárosán, mezítláb. Most szemen találta. A bestia bőgött a fájdalomtól, és eleresztette őket. Hosszúra nyúló vonyítással zuhant le a szakadékba.

Minden villámgyorsan történt. A vér csak úgy spriccelt Azriel hátából, szárnyaiból. Kék fény áradt szét a sebeken, csillapította a vérzést, és stabilizálta a szárnyait. Én rohantam a szirt széle felé. Azriel felém pördült, láttam, hogy fájdalom torzítja el az arcát, de Elaint és a lányt erősen tartja.

Belesápadt, amikor látta, mi van mögöttem. És hogy mennyit kell még sprintelnem. Életemben most először láttam rettegést Azriel szemében. Csapkodtam a szárnyaimmal, és éreztem, hogy elkap egy felfelé szálló légáramlat, de a lábam rögtön utána megint a sziklás talajt súrolta. Botladozva rohantam tovább, csapkodtam a szárnyaimmal, de már elviselhetetlenül fájt a hátam.

Egy második kutya is elszabadult Tamlintől, és a keskeny sziklára robogott. A karmával karcolta a követ, és mintha a király nevetését is hallottam volna.

– Gyorsabban! – üvöltött Azriel. Minden szárnycsapásával vér spriccelt a levegőbe. A pirkadatot is láttam már a szárnyain lévő szakadásokon keresztül. – Gyerünk! Rugaszkodj el!

A talaj remegett a sarkamban loholó kutya dübörgő léptei alatt.

A szírt széle egyre közeledett. Utána meredek sziklafal. Tudtam, hogy a kutya utánam fog ugrani. A király gondoskodni fog róla, hogy összeszedjenek valahogy, még akkor is, ha a szakadék mélyén fekszem majd összezúzva. Meg fogja őrizni, akármi marad is belőlem, ahogy Amarantha is megőrizte Juriant –

élve, úgy, hogy a tudatánál volt.

- Gyerünk! Fel a szárnyakkal!

A magasba emeltem a szárnyaimat, amennyire csak bírtam. Még harminc lépés.

- Gyerünk!

Még húsz lépés. Keleten a nap a horizont fölé emelkedett, és bearanyozta Azriel véres páncélját.

A király két nyilat lőtt ki. Egyet rám, a másikat Elain védtelen hátára. Azriel mind a kettőt elhárította egy kék védőpajzzsal. Azt nem láttam, hogy a pajzs elért-e Tamlinig.

Még tíz lépés. Csapkodtam a szárnyaimmal. Az izmaim már majdnem felmondták a szolgálatot. A vállamon átvérzett a kék kötés. Egyre verdestem a szárnyaimmal, és ekkor megéreztem, hogy egy széláramlat megragad, a levegő összegyűlik a rugalmas hártyában, és annyira megnyúlnak a csontjaim és inaim, hogy majd szétszakadok.

Elemelkedtem a talajtól, de a lábam aztán megint a talajnak csapódott. Belelöktem magam a szélbe, és kétségbeesetten verdestem a szárnyaimmal. A kutya vészesen közeledett.

Még öt lépés. Tudtam, hogy amikor repülni tanultam, pontosan erre a pillanatra készültem. Ösztönösen sejtettem, hogy el fog jönni ez a pillanat. Minden ezért a pillanatért történt.

Amikor már csak háromlépésnyire voltam a szirt szélétől, rálendítettem magam egy meleg szélre, és felemelkedtem. Az orgona és a frissen kaszált fű illata az orromba szállt. Tavaszi szélben vitorláztam, az kapott a szárnyaim alá.

Emelkedtem, magasabbra, még magasabbra.

A kutya utánam ugrott.

– Vigyázz!

Oldalra fordítottam a testemet, a szárnyak messze lendítettek. A felkelő nap, a szakadék, ég és föld, mindent ferdén láttam, minden forgott, de aztán visszataláltam.

Vetettem egy pillantást magam mögé, láttam, hogy a nagakutya egy pillanatig lebeg a levegőben, oda kapkod, ahol az imént

voltam, aztán a mélybe zuhan.

A király újabb nyilat lőtt ki, a hegye ametiszt színben csillogott. Azriel a pajzsával kivédte, de láttam, hogy nagy erőfeszítésébe került. A nyíl hegyét olyan mágiába mártották, amitől fogyott Azriel ereje, és felnyögött a fájdalomtól, de felém fordult.

–Egyenesen! – hörögte, és én újra irányba mozdultam. A hátizmaim reszkettek az erőfeszítéstől, hogy egyenesen tartsam a testem. A lány félelmében nagyot nyögött, mert Azriel néhány lábnyit zuhant, és mellém került.

A király üvöltve parancsot adott, és a táborból nvíleső zúdult ránk.

Azriel védőpajzsa megremegett, de kitartott.

A kezemet a sebemre szorítottam, mert éreztem, hogy a tábor körüli védelmi rendszerrel kell felvennem a harcot. A védővarázslat fogva akart tartani, szó szerint mintha belém kapaszkodott volna valami. Azriel is gyorsabban verdesett a szárnyával, de alig haladt. A vér bugyogott a szárnyain lévő sebekből, és végigömlött sebzett hátán.

Kiárasztottam Helion fehér fényét, ezt az égető, perzselő, olvasztó ragyogást. Lyuk fodrozódott a védőgátba, pont elég nagy kettőnknek. Nem haboztunk, átrepültünk rajta, alig kaptam közben levegőt.

Mégis megfordultam, nem tudtam ellenállni a késztetésnek.

A kutyák körbefogták Tamlint. Vérzett, zihált, és még állatalakban volt. A király olyan harminclábnyira volt tőle. Láttam a király arcát is, a zabolátlan haragot a lyuk miatt, ami tönkretette a védővarázslatát. Tamlin kihasználta a lehetőséget, és egy nagy ugrással kitört az ugató, morgó kutyafalka közül.

Messzire rugaszkodott, egészen a szirt széléig, sőt azon túl. Messzebb, mint amennyire egy állat vagy tündér képes lenne. Az a szél, amit nekem küldött, őt is vitte a levegőben, egészen a lyukig, amit a védőgátba fúrtunk.

A következő pillanatban átjutott rajta, és gondolatutazással

A táborunkhoz érve Azrielt minden ereje elhagyta. A lány a holdfehér bőrét borító égési sérülések és korbácsütések ellenére képes volt menni. A reggeli szürkeség szétterjedt mindenen, köd gomolygott a lábunk körül, ahogy meneteltünk a tábor felé. Azriel továbbra is a mellkasára szorította Elaint. Vérnyomot húzott maga után, szerencsére csak vékony kis erecskét, ahhoz a mennyiséghez képest, aminek a sebeiből elvileg ömlenie kellett volna. A kék fényből szőtt kötések megakadályozták a legrosszabbat, de mielőbb gyógyítóra volt szüksége.

És nem csak neki. A vállamra szorítottam a kezem, hogy megállítsam a vérzést. A lány felajánlotta, hogy az amúgy is szétrongyolódott ruhájából letép egy csíkot, hogy bekössük a sebet.

Nem volt erőm hozzá, hogy felvilágosítsam, hogy tündér vagyok, és egy berkenyenyíl van bennem. Feltétlenül kezeltetnem kell magamat, mielőtt a seb beheged, és esetleg szilánkok maradnak benne. Inkább megkérdeztem, hogy hívják.

Briar, mondta a sok kiabálástól rekedten. Briarnek hívják.

Úgy tűnt, hogy nem zavarja, hogy bokáig érő sárban kell gázolnia, és a sár összefröcsköli a lábát. Körülnézett, nézte a sátrakat és a sátrakból kirontó katonákat. Az egyik Azriel láttán azonnal gyógyítót hívott az Árnyénekesnek.

Még az első sor sátron sem jutottunk túl, de Rhys gondolatutazással előttünk termett. A pillantása Azriel szárnyaira siklott, aztán a karomon lévő sebre, sápadt arcomra. Elainre és Briarre.

 Nem hagyhattam ott – mondtam, és meglepve hallottam, milyen rekedt a hangom.

Fürge léptek közeledtek, Nesta került meg egy sátrat már rohanva, és fékezett le előttünk.

Elain láttán hangosan elbőgte magát. Még soha nem hallottam így sírni.

Nem sérült meg, mondtam neki gondolatban, mert arra nem volt erőm, hogy beszéljek.

A fájdalomtól majdnem felkiáltottam, amikor Nesta a nyakamba vetette magát, és olyan erővel ölelt át, hogy alig kaptam levegőt. Egész testében reszketett, sírt.

- Köszönöm, köszönöm! - hajtogatta.

Rhys határozottan odalépett Azrielhez, kivette a karjából Elaint, és óvatosan letette a földre. Azriel megtántorodott.

 Helionra van szükségünk, ő tudja megnyitni ezeket a bilincseket.

Elain nem foglalkozott a kezén és a lábán lévő béklyókkal, lábujjhegyre állt, és megpuszilta az Árnyénekest. Aztán odajött hozzánk, és figyelmesen szemügyre vette Nestát: tiszta, sértetlen arcát, tiszta szemeit.

 Elviszünk Thesanhez – mondta Rhys Azrielnek. – Méghozzá most azonnal.

Mielőtt sarkon fordulhattam volna, Elain vékony karjával átölelt, de olyan erővel, mint valami satu, mintha soha nem akarna többet elengedni. Ahogy törékeny testével ilyen erősen hozzám simult, elsírtam magam.

Nemsokára jött egy gyógyító, és összefoltozott, aztán Rhys gyengéden beültetett egy kád meleg vízbe. Elmeséltem neki, mi történt, és Jurian és Tamlin szerepét is. Nesta közben szemmel tartotta Elaint, Helion pedig jött, és levette a bilincseit. Közben átkozta a király mesterségbeli tudását, egyszerre átkozta és csodálta.

Aztán egyszer csak már a pattogó tűz előtt feküdtem egy medvebőrön. A vékonyka Elain hozzám bújt, figyelve, hogy ne érjen a bekötözött vállamhoz. Teljesen beborított a melegével, és csak ekkor jöttem rá, hogy előtte mennyire fáztam.

Egy pillanat múlva valaki más bújt oda hozzám. Nesta illatát éreztem az orromban, parázsló tűzre és vasra emlékeztetett, ami

nem adja meg magát. Homályosan azt is érzékeltem, hogy Rhys mindenkit kiküld a sátorból. Rhys Azrielt akarta megkeresni, akit éppen Thesan gyámolított.

Nem tudom, mennyi ideig feküdtünk így együtt a testvéreimmel, úgy, mint régen, amikor még osztoztunk a lepusztult viskónkban a nagy, faragott ágyon. Akkor folyton beleböktünk egymásba, civakodtunk, és a matrac minden hüvelykjéért megküzdöttünk. De ezen a reggelen, amikor a nap a világ fölé emelkedett, szorosan egymáshoz bújtunk, és nem engedtük el egymást.

66. FEJEZET

KALLIAS DÉLBEN FUTOTT BE A CSAPATAIVAL.

Még a nővéreim karjában feküdtem, de a táborban kialakuló nyüzsgés végleg felébresztett. Illetve a fejemben kalapált egy gondolat is.

Tamlin.

A tette leplezni fogja Jurian árulását. Már nem voltak kétségeim afelől, hogy Tamlin a főúri gyűlés után azért tért vissza Hybern királyához, hogy nekünk kémkedjen, és nem azért, hogy bennünket eláruljon. A múlt éjszaka történtek után ennek vége. A király mindent látott.

Nem tudtam, mit is gondoljak erről.

Tamlin megmentette az életemet, és ezzel fel is fedte a szándékait. Hova tűnt vajon gondolatutazással? Régóta nem hallottunk semmit a Tavasz udvaráról.

És a szél, amit nekem küldött... Mágia volt, de ilyet még soha nem éltem át vele. Ennyit a Nephelle-elméletről. Nem a szárnyaim szabadultak meg hirtelen minden gyengeségüktől és lettek erősek. A menekülésemet Tamlinnek köszönhettem. Ha ő nem lett volna... hát ebbe jobb nem is belegondolni.

Elain és Nesta még aludt a medvebőrön, amikor kibontakoztam

az ölelésükből, és felkeltem. Az ágy mellett állt egy réztál vízzel, abban megmostam az arcomat. Elég volt egy futó pillantást vetnem a tükörbe, hogy a homlokomat ráncolva megállapítsam, néztem már ki ennél jobban is.

Lehajtottam fehér ingem gallérját, és szemügyre vettem a kötést a vállamon. Óvatosan csináltam egy karkörzést, mire belém hasított a fájdalom. Másrészt viszont csodálkoztam, hogy a seb már milyen jól begyógyult. De a hátam...

Kegyetlen szúrást éreztem lefelé végig a derekamig. Azok az izmok fájtak, amiket annyira megfeszítettem, hogy majd szétszakadtak, amikor a levegőbe akartam emelkedni. Komoran bámultam a tükörbe, befontam a hajamat, és felkaptam a zekémet, utóbbi mozdulatnál akaratlanul is visszatartottam a levegőt. Egykét nap múlva már annyira elviselhető lesz a fájdalom, hogy tudok majd kardot forgatni. Legalábbis remélhetőleg.

Magamban azért imádkoztam, hogy Azriel jobb állapotban legyen, mint én. De ha Thesan személyesen gondoskodik róla, akkor erre meg is van az esély. Sejtelmem se volt arról, hogy sikerülhetett Azrielnek a levegőben maradnia, amikor elrugaszkodtunk a szirttől, ráadásul még az eszméletét sem veszítette el. Arról inkább volt sejtésem, hogy mikor és hol tanulta meg az ilyen fájdalmak tűrését, ezen viszont nem akartam gondolkodni.

Halkan kiosontam a sátorból, és megkértem egy markotányosnőt, hogy készítsen a nővéreimnek valami ennivalót. Elain minden bizonnyal már az éhenhalás szélén állt, és abban is szinte biztos voltam, hogy Nesta sem evett egy falatot se, míg ránk várt. A szárnyas matróna tudni akarta, hogy *magamnak* is kérek-e valamit, de amikor nemleges választ adtam, csak csettintett a nyelvével, és azt mondta, hogy azért ő gondoskodik róla, hogy én is kapjak valamit enni.

Nem mertem felvetni neki, hogy az is jó lenne még, ha Amren valamelyik kedvenc ételét beszerezné. Még így sem, hogy a Variannel töltött éjszakai... gyakorlatozás után biztos jól is jönne

neki. Hacsak Varian nem...

Nem akartam ebbe belegondolni, miközben Amren sátra felé közeledtem. Megtaláltuk Hybern seregét. És miután láttam a táborukat is, Amrennek bármit hajlandó lettem volna megtenni azért, hogy kibogozza a varázsigét, amire Suriel vezetett rá bennünket. Mindent, tényleg mindent meg fogok tenni azért, hogy megállítsuk az Üstöt.

És csak az utolsó, a döntő ütközetben fogom Bryaxist ráereszteni az ellenségre.

Útban Amren sátra felé a katonák elismerő pillantásokat vetettek rám, és tiszteletteljes főhajtással üdvözöltek. Komoran vigyorogtam rájuk. A tábor szélén nyugtalanságra lettem figyelmes. Odamentem megnézni, hogy mi történik, és láttam, hogy ott állították fel a Tél udvarának táborát.

Gondolatutazással még most is érkeztek katonák és hoztak felszerelést. Kallias népe olyan főtündérekből állt, akiknek hófehér vagy szénfekete volt a hajuk. A bőrük színe a holdfehértől a sötétbarnáig változott. Jelentős számú alacsonyabb rangú tündér is tartozott hozzájuk, több, mint más udvarokban, nem számolva az illíreket. Ezek a tündérek... Uralkodnom kellett magamon, hogy ne bámuljam őket tátott szájjal.

Hosszú, jégszilánkra emlékeztető lábú lények járkáltak ott. Olyan magasak voltak, hogy a kobaltkék és ezüst zászlókat gond nélkül fel tudták tenni a nagy sátrak tetejére. A kocsikat fürge rénszarvasok és lomha jegesmedvék húzták díszes vértezetben. Némelyikük olyan intelligensnek és ébernek tűnt, hogy nem csodálkoztam volna azon se, ha megszólalnak. Sarki rókák osontak a tömegben, futárszolgálatot láthattak el, mert kicsi, hímzett mellényükből levelek, cédulák lógtak ki.

A mi illír légióink brutálisak, egyszerűek, puritánok voltak. Az egyes katonák rangja mindenki számára világos volt. Kallias serege, vagyis inkább Viviane-é, mivel a csapatokat Amarantha uralma alatt ő tartotta össze, egy nagyszerű, pezsgő kavalkádra emlékeztetett. Minden jól szervezetten, zökkenőmentesen zajlott,

de úgy nyüzsögtek, mint egy méhkaptár. Mindenkinek dolga volt, és úgy tűnt, hogy mindenki azzal van elfoglalva, hogy a feladatát minél jobban ellássa.

Felfedeztem Mort is, aki Viviane és egy másik lélegzetelállítóan szép fiatal nő mellett lépkedett: a másik nő Viviane testvére lehetett. Viviane ragyogott, Mor kicsit nyomottnak tűnt, és amikor megfordult, akkor vettem észre, hogy velük van a halandó lány is, Briar. Viviane belekarolt, Briar pedig, akinek az arca még duzzadt, az ütésekről pedig kék-zöld volt, félénken mosolygott a Tél udvarának dámáira.

Viviane még ment egy darabon Briarrel, élénken csacsogva, Mor és a másik nő viszont lemaradt és őket nézték. Mor mondott valamit az idegennek, amivel mosolyt csalt az arcára. De a mosolya rögtön elhalványult, amikor egy főtündér katona ment el mellettük, és vigyorogva valami megjegyzést vetett oda nekik. Mor szemügyre vette a nőt, aztán gyorsan elkapta a pillantását, amikor az megfordult, meglapogatta Mor vállát, majd Viviane és Briar nyomába eredt.

Mor rám pillantott, és ebben a pillanatban eszembe jutott a veszekedésünk. A kimondatlanul maradt szavak és azok, amiket jobb lett volna nem kimondani. Mor hátravetette a haját, és odajött hozzám.

Akart valamit mondani, de én megelőztem:

– Rájuk bíztad Briart?

Együtt mentünk vissza a táborunkba.

- Azriel elmesélte, mi történt vele. Úgy gondoltam, hogy harcias illírek között talán nem érezné olyan jól magát.
 - A Tél udvarában jobb?
 - Ott vannak aranyos állatok, amiket lehet simogatni.

Fújtattam és a fejemet csóváltam. A jegesmedvék tényleg iszonyú cukik voltak. Csak a fogaikkal és a karmaikkal nem kell törődni.

Mor oldalról rám pillantott.

Nagyon bátor voltál, hogy megmentetted Briar életét.

- Mindenki ezt tette volna.
- Dehogy mondta, és testhez simuló bőrkabátját húzogatta. –
 Én nem biztos, hogy vállaltam volna a kockázatot, hogy megpróbáljam őt megmenteni. Korábban próbálkoztam hasonló mutatványokkal, de balul sültek el. Sóhajtott.

Nyeltem egyet.

- Azriel hogy van?
- Túléli. Nem a háta a gond. Thesannek nincs sok tapasztalata a szárnyak gyógyításában, ezért halad lassan. Úgy látszik, hogy az illírek és a peregrynek szárnya igencsak különbözik. Rhys Madja után küldött. A velarisi gyógyító. Ma este vagy holnap reggel érkezik
 - Újra fog tudni repülni?
- Szerintem igen. Cassian szárnya sokkal rosszabb állapotban volt. De csatába valószínűleg nem mehet, legalábbis nem a közeljövőben.

Görcsbe rándult a gyomrom.

- Ennek nem fog örülni.
- Senki nem örül.

Azrielt nélkülözni a seregből...

Úgy tűnt, mintha Mor kitalálta volna a gondolataimat.

- Legalább nem halt meg. Aranyszőke tincsét húzogatta. –
 Tegnap éjjel sok minden megtörténhetett volna. Amikor mind a ketten eltűntetek, iszonyúan megijedtem, hogy... nem látlak többé.
 Hogy nem tudok kibékülni veled.
- Olyan dolgokat vágtam a fejedhez, amiket nem is úgy értettem...
- Ez mindkettőnkre igaz. Elmentünk a táborszéli erdőig.
 Sejtettem, hogy nem akarja, hogy más is hallja a mondandóját.
 Ami olyan fontos, hogy még Amrent is meg lehet várakoztatni miatta.

Egy nagy tölgyfának dőlt, térdét felhúzta, és a talpát a fatörzsre támasztotta.

Soha többé ne hazudjunk egymásnak!

Újra feltámadt bennem a bűntudat.

 Egyetértek – mondtam. – Sajnálom, hogy direkt megtévesztettelek. Szóval... hibáztam. Ne haragudj, kérlek!

Mor megdörzsölte az arcát.

Velem kapcsolatban viszont igazad volt. – Reszketett a keze.
 Az ajkába harapott, és nyelt egyet, aztán végre rám nézett. A tekintetében aggódást láttam. Halkan folytatta: – Én nem szeretem Azrielt.

Nem szóltam semmit, vártam.

- Nem, szóval persze ez így nem igaz. Szeretem őt, de úgy, mintha a bátyám lenne. Néha felmerül bennem, hogy esetleg valami több is van, de... Nem, úgy nem szeretem őt, ahogy ő engem. – Az utolsó szavakat már suttogva mondta.
 - És volt, hogy szeretted őt? Mármint úgy, ahogy ő téged?
- Nem. Keresztbe tette a karját. Nem... Tudod... Még soha nem láttam nála, hogy keresnie kellett volna a szavakat.
 Behunyta a szemét, és a körmét a bőrébe mélyesztette. Én nem tudom őt úgy szeretni.
 - De miért nem?
 - Mert jobban szeretem a nőket.

Egy pillanatra teljesen ledermedtem.

- De hát férfiakkal szoktál ágyba bújni. Helionnal... Másnap reggel szörnyen nézett ki. Elgyötörtén, egyáltalán nem tűnt elégedettnek. Nemcsak Azriel miatt, hanem mert ez nem az volt, amire vágyott.
- A nők és a férfiak társaságát is élvezem. Annyira remegett a keze, hogy még erősebben szorította. De már gyerekkorom óta tudom, hogy a nőket jobban kedvelem. Hogy a nők jobban vonzanak a férfiaknál Mélyebb, intimebb kapcsolatot tudok velük kialakítani, ami fontosabb nekem. A Kőbe vájt városban csak a származás, az előnyös házasság számít. Egy olyan valaki, mint én... én szerelemből házasodtam volna, és nem születtek volna utódaim. Apám vérvonala velem véget ér. Tudtam ezt, és azt is, hogy soha nem mondhatom el nekik az igazat. A Éjszaka udvara

megveti a hozzám hasonlóakat. Önzőnek tartanak bennünket, mert akariuk teliesíteni a családunk által támasztott kötelességünket. Amikor apám eljegyzett engem Erisszel... akkor halálra rémültem, nem csak amiatt, hogy feleségül kell mennem hozzá. Nem, én kibírtam volna a brutalitását, hidegségét, kegyetlenségét. Erősebb voltam nála, most is az vagyok. Maga a elviselhetetlen, hogy mint gondolat volt eladnak. tenyészmarhát, és fel kell adnom azt, ami a legtöbbet jelenti a számomra... – Remegett a szája. Megfogtam a kezét, kiszabadítottam a másik kezéből. Óvatosan megszorítottam. Halkan sírni kezdett.

- Cassiannel azért feküdtem le, mert tudtam, hogy neki ez nem jelent semmit. Mert ezzel megválthatom a szabadságomat. Ha elmondtam volna a szüleimnek, hogy a nőket szeretem... hát, láttad az apámat. Beronnal az ágyhoz láncoltak volna, hogy Eris meghágjon. De így, bemocskolva már értéktelenné váltam a számukra, és ez jelentette az én esélyemet. Azriel... láttam, hogy néz rám. Tudtam, mit érez. Ha őt választottam volna... - A fejét rázta. – Nem lett volna fair vele szemben. Ezért választottam Cassiant, Azriel pedig azt hitte, hogy méltatlannak tartottam őt magamhoz, aztán pedig maguktól beindultak az események... -Görcsösen szorította a kezemet. - Miután Azriel megtalált a testemre szögezett cédulával... megpróbáltam megmagyarázni neki mindent. De ő szerelmi vallomásba kezdett, mire én pánikba estem... Hogy ne vallja meg nekem az érzéseit, egyszerűen sarkon fordultam és otthagytam. Aztán már nem tudtam semmit megmagyarázni, se neki, se másoknak.

Reszketve sóhajtott egy nagyot.

- Jólesik lefeküdni férfiakkal. De ez csak az egyik fele.
 Főként azért csinálom, hogy ne keltsem fel senki kíváncsiságát.
- Rhysnek ez abszolút nem okozna gondot. Szerintem
 Velarisben senki nem zavartatná magát miatta.

Bólintott.

- Velaris paradicsom a hozzám hasonlóak számára. Rita,

tudod, a klub tulajdonosa is ilyen. Sokan járunk oda, anélkül, hogy a kívülállók tudnák az okát, hogy miért.

Nem csoda, hogy a klub olyan volt Mor számára, mint egy második otthon.

De a lelkemnek ez a része... – A szabadon maradt kezével letörölte a könnyeit. – Az semmit nem jelentett, hogy a szüleim és a testvéreim kitaszítottak, lotyónak vagy mocsoknak neveztek, fájdalmat okoztak nekem. Mindez valahogy nem engem érintett, az igazi lényemet. Nem is volt igaz. Nem tudtak megtörni, mert a lényem legbenső részét nem érték el. Nem jöttek rá az igazságra. Én pedig hallgattam, mert... mert... – Hátrahajtotta a fejét, és az égre nézett. – Mert borzasztóan féltem, hogy a családom rájön, ki vagyok, milyen vagyok... és megszégyenítenek, bántanak ezzel az egy dologgal, ami a legbensőbb lényemhez tartozik. Ezt nem engedhettem. És nem is fogom megengedni. Nem fogom hagyni, hogy tönkretegyék ezt. Szóval még soha... – Megakadt. – A háború alatt volt egy komoly barátnőm.

Elhallgatott, és kipislogta a könnyeket a szeméből.

– Nephelle és a barátnője, aki most már valószínűleg a párja, bátorított. Nagyon féltékeny voltam rájuk, nem is rájuk személy szerint, hanem a köztük lévő viszonyra, a nyíltságukra, hogy olyan volt a népük, ahol ez volt a világ legtermészetesebb dolga. Háború volt, szétszóródtunk a világban... Az otthoniak közül senki nem volt velem. Kivételesen biztonságban voltam. És az egyik halandó királynő...

A barátnők, akiket korábban említett, akiket olyan jól ismert...

Andromachenek hívták. Gyönyörű volt. Kedves. Nagyon szerettem.

Andromache ember volt. Égett a szemem.

– De halandó volt, ráadásul királynő, akinek gondoskodnia kellett arról, hogy a vérvonala ne haljon ki ezekben a nyugtalan időkben. Ezért az utolsó csata után elhagytam. Amikor rádöbbentem, mekkora hibát követtem el, és nem számít, hogy csak hatvan évünk van együtt... nos, akkor, azon a napon húzták fel a falat. – Halkan újra sírni kezdett.

- Nem tudtam... nem volt szabad átmennem. Megpróbáltam. Három évig próbálkoztam. És amikor végre találtam egy rést, akkorra ő már megházasodott. Férjhez ment. Volt egy kislánya, és a második gyerekét várta. Nem tettem be a lábam a kastélyába. Még azzal se próbálkoztam, hogy valahogy csak egy pillanatra lássam.
 - Annyira sajnálom mondtam halkan.
- Öt gyereke született, és idős korában, békében halt meg, az ágyában. A szellemét az arany királynőben láttam viszont. Ő volt az utódja.

Behunyta a szemét, és reszketve fújta ki a levegőt.

- Sokáig gyászoltam. Míg élt és miután meghalt. Néhány évtizedig nem volt barátnőm. De aztán egy napon felébredtem, és akartam... Nem is tudom, mit. Andormache ellentétét talán. Megtaláltam, férfiakban és nőkben is, de a nőket mindig titokban tartottam. Azt hiszem, ez volt az oka annak, hogy egyik kapcsolatom sem tartott sokáig, és mind elhagytak engem. Nem tudtam megnyílni. Nem mutatkoztunk együtt. A férfiakkal pedig soha nem mélyült el a dolog. Tudod, hogy úgy milyen. Keserűen nevetett. Soha nem volt olyan senkivel, mint Andromachevel, itt legbelül. A kezét a szívére tette.
- A férfiakat azért vittem az ágyamba, hogy Azriel végre másra figyeljen. Tudod, hogy milyen csodálatos ember. Mennyire különleges. Ha egyszer ágyba bújnék vele, csak egyszer, csak hogy kipróbáljam, akkor szerintem azt hinné, hogy annyi idő után végre elérte a célját. Ha viszont megmondanám neki az igazságot, abba tönkremenne. Nagyon sokat jelent ő nekem. Azt akarom, hogy olyan lányt találjon, aki úgy szereti, ahogy megérdemli. És én is csak akkor fogok megnyugodni, ha találok egy ilyen valakit.
 Vállat vont. Ha elég bátor leszek, hogy vállaljam magamat a világ előtt. Az én tehetségem az igazmondás, mégis egész életemet hazugságban töltöttem.

Megszorítottam a kezét.

- Akkor mondd el nekik, amikor készen állsz rá. Én melletted állok, akármi történik is. Addig pedig a titkod biztonságban van, senkinek nem mondom el, még Rhysnek sem.
 - Köszönöm súgta.

A fejemet ráztam.

- Nem, én köszönöm neked. Hogy bíztál bennem.
 Megtiszteltél.
- Feltétlenül el akartam mondani neked. Akkor jöttem rá, amikor Azriellel elmentetek a hyberni táborba. Arra gondoltam, hogy mi van, ha soha nem fogom tudni elmondani neked... Ő is erősebben szorította a kezemet. Ígéretet tettem a Nagy Anyának, hogy soha többé nem hazudok neked, ha épségben hazatérsz.
- Úgy néz ki, hogy belement az üzletbe mondtam mosolyogva.

Mor megtörölte az arcát, és vigyorgott. Aztán újra elkomolyodott.

Biztos szörnyűnek találod, ahogy Azriellel és Cassiannel viselkedem.

Elgondolkodtam.

Nem, tulajdonképpen nem.
 Most annyi minden nyert értelmet: hogy Mor mindig elkapta a pillantását, amikor Azriel olyan forrón nézett rá. Kerülte az intimitást vele, viszont mindig meg is védte Azrielt, ha valaki akárhogyan is, de megbántotta.

Ahhoz nem férhetett kétség, hogy Azriel szereti őt.

De Mor... Vak voltam, hogy nem fogtam fel, mi történik. Nem fogtam fel, hogy Mor biztosan nyomós okkal tartja távol magát ötszáz éve Azrieltől.

- Szerinted Azriel gyanít valamit? - kérdeztem.

Mor elengedte a kezemet, és tett néhány lépést.

- Talán. Nem tudom. Alapvetően kiváló megfigyelő, de... azt hiszem, összezavarja az, hogy férfiakkal bújok ágyba.
 - És a múltkor Helion? Miért csináltad?
- Neki egy kis kikapcsolódásra volt szüksége, a gondjai miatt,
 én pedig ... Sóhajtott. Minden egyes alkalommal, amikor

Azriel kinyilvánítja az érzéseit... Tudom, hogy hülyeség és kegyetlenség is a részemről... De azért feküdtem le Helionnal, hogy Azriel eszébe juttassam, hogy... Jaj, te jó istenek, még kimondani sem bírom. Ha kimondom, még rosszabbul hangzik, mint amilyen.

- Hogy eszébe juttasd, hogy nem érdekel téged.
- Meg kellene mondanom neki az igazat. Muszáj. Te jó Anya, azok után, ami tegnap éjjel történt... A válla elé lebbentette csodás hajzuhatagát. Hát igen, már régóta megy ez az egész. Rettentően félek attól, hogy beszéljek vele, hogy megmondjam neki, hogy az elmúlt ötszáz évben valami olyasmire várt, ami soha nem fog megtörténni. Ennek a beszélgetésnek a következményei... pusztítóak lennének. Én úgy szeretem a dolgokat, ahogy most vannak. Még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy... nem lehetek önmagam. Végül is, egész jó így.
- Szerintem ne elégedj meg az egész jóval mondtam halkan.
 Bár megértelek, de még egyszer elmondom: ha úgy döntesz, hogy elérkezett az ideje a beszélgetésnek, és mindegy nekem, hogy holnap vagy ötszáz év múlva, akkor én melletted állok.

Kipislogta a könnyeit. A tábor felé fordultam és elmosolyodtam.

- Mi az? kérdezte, és mellém lépett.
- Az jutott az eszembe mondtam széles mosollyal –, hogy iszonyúan fogom élvezni a kerítőnő szerepét, ha a világnak végre megmutatod az igazi önmagad.

Mor mosolya vakítóbban sugárzott, mint a Nappal udvarában a nap.

Amren teljesen elbarikádozta magát a sátrában, és senkit nem engedett be, Variant és Rhysandet se, engem pedig végképp nem.

Megpróbáltam, de vereséget szenvedtem a védővarázslatával szemben, amit egy kiadós káromkodással nyugtáztam. Még

Helion mágiája sem tudott az övén áthatolni. Fenyegethettem akármivel, vagy hízeleghettem is neki, nem felelt.

Úgy tűnt, hogy Suriel útmutatása a könyvet illetően sokkal fontosabb volt neki, mint az, ami miatt én beszélni akartam vele. Meg akartam kérni rá, hogy segítsen Bryaxis kiszabadításában. Valószínűleg nélküle is ment volna, mivel Amren már lazított valamelyest a Bryaxist lent tartó béklyókon, de Amren jelenléte mégis... üdvös lett volna, számomra legalábbis.

Lehet, hogy gyáva voltam, de az, hogy egyedül nézzek szembe Bryaxisszal, hogy aztán valami kézzelfoghatóbb testhez kössem és idehozzam, hogy lecsapjon a hyberni seregre... Amren ezt jobban meg tudná oldani, jobban ért a nyelvén, jobban tudna parancsolni neki.

Ahhoz viszont nem volt kedvem, hogy a terveimet szanaszét kürtöljem, ezért alkalmazkodnom kellett. Így visszamasíroztam a sátramba, közben persze Amrent mindennek lehordtam, ami az eszembe jutott.

A sátramban viszont azt kellett megállapítanom, hogy a terveimnek amúgy is annyi. Már nem volt értelme Bryaxist a hyberni sereg táborába küldeni, mivel a hadsereg már nem volt ott, ahol múlt éjjel.

A parancsnoki sátorban a nagy asztalt főurak és tábornokok állták körül. Én a mellkasomon keresztbe tett kézzel figyeltem, hogy Helion nagy létszámban tol figurákat Prythian alsó felébe.

- Kémeim jelentése szerint Hybern ma délután megindult.

Azrielnek vastagon be voltak kötve a szárnyai és a háta. Egy sámlin ült, és biccentett. Az arca a nagy vérveszteségtől még most is hamuszürke volt.

Az én kémeim ugyanezt mondják.

Helion sugárzó borostyánszeme elkeskenyedett.

 Mindenesetre irányt változtatott. Eredetileg észak felé akarta a csapatait vezényelni, és így akart bennünket visszaszorítani. Most viszont keletnek vonul.

Rhys az asztalra támaszkodott. Éjfekete haja a homlokába

lógott, ahogy a térképet tanulmányozta.

Keresztbe megy tehát a szigeten. De miért? Sokkal egyszerűbb lett volna neki körbevitorlázni. Nem hiszem, hogy visszavonul. Akarja ezt a háborút. Még akkor is, ha most már Tamlinről is kiderült, hogy az ellensége. – A többiek korábban teljesen megdöbbentek a hírre, ám egyúttal meg is könnyebbültek. Azt továbbra se tudtuk viszont, hogy Tamlin egyesíteni fogja-e megfogyatkozott haderejét a mi seregünkkel. Beron is hallgatásba burkolózott.

Tarquin a homlokát ráncolta.

– Hybern számára nem nagy érvágás, hogy Tamlin ellenük fordult. Viszont a király minden valószínűség szerint a keleti parton akar a halandó királynők seregével találkozni, ami a kontinensről tör előre.

Azriel a fejét rázta, és az egész arcán szétterült egy fájdalmas grimasz.

 A királynőket Hybern királya hazaküldte, és otthon vannak most is. Még nem is mozgósítottak. Akkor fogja elővenni őket, amikor eléri a kontinenst.

És miután bennünket megsemmisített. Ha holnap nem sikerül helytállnunk, akkor senki nem lesz, aki szembe tud helyezkedni Hybernnel. Akkor meg aztán végképp nem, ha a királynők a csapataikat a király zászlaja alatt egyesítik.

- Az is lehet, hogy most is az orrunknál fogva vezet minket jelentkezett szólásra Kallias. Viviane mellette állt, és vetett egy pillantást a térképre.
- Az nem rá vallana mondta Mor. Kétszer nem veti be ugyanazt a taktikát. Tudja, hogy átláttuk a tervét, amikor szét akarta húzni a csapatainkat. Most valami mással próbálkozik.

Miközben Mor beszélt, Keir, aki két parancsnokával jött, figyelmesen mustrálta a lányát. Már egy gúnyos megjegyzésre készültem, de Keir ekkor újra szótlanul a térkép felé fordította figyelmét. Mor csak a haditanácsban fogadta el, hogy az apja szerepet játsszon a mi oldalunkon, de ilyenkor sem méltatta

figyelemre. Így is jobb volt, mintha nyíltan ellenségeskedtek volna, bár kétségeim voltak afelől, hogy Mor annyira buta lenne, hogy nyíltan hadakozna Keir ellen, míg szükségünk van rá és a Sötétséghozókra. Főleg azután, hogy Keir légiója olyan rettenetes veszteséget szenvedett el. Keir semmilyen módon nem adta jelét, hogy harag dúlna benne emiatt, és a katonáin sem látszódott semmi, akik idegenekkel alig váltottak egy szót. Szívesebben hallgattak. Keirt a túlélési ösztöne vezette ezeken a gyűléseken, visszafogta magát, és a parancsokat ellenkezés nélkül elfogadta.

Hybern kerüli a valódi összecsapást – dünnyögte Helion. –
 De miért?

Nestára néztem, aki Elainnel a tündérfényes tűztálak mellett iilt

- Hiányzik az Üst erejéből az ellopott rész.

Rhys félrehajtotta a fejét, és a térképre, majd a nővéreimre nézett.

– Cassian. – Arra a széles folyóra mutatott, ami a Tavasz udvarán át a kontinens belseje felé folyt. – Ha innen dél felé vonulunk, egyenesen a halandók országa felé, akkor átkelnél ezen a folyón, vagy megkerülnéd nyugat felől?

Cassian a homlokát ráncolta. Az arca újra színt kapott, és úgy tűnt, hogy már alig lehetnek fájdalmai.

Ez is valami.

Az asztal túloldalán Lord Devlon készült mondani valamit. Keirtől eltérően az illír hadseregparancsnok nem igyekezett véka alá rejteni irántunk táplált megvetését. Különösen, ha Cassian adott parancsokat

De még mielőtt Devlon kifejthette volna a véleményét, Cassian megszólalt:

– Beletelne némi időbe átkelni egy ilyen folyón, és kockázattal is járna. Túl széles. Még ha gondolatutazással közlekednénk is, szükségünk lenne hajókra vagy hidakra, hogy mindent átjuttassunk a túlpartra. Egy ekkora hadseregnél... Nem, először nyugatra kellene vonulni, és onnan délre...

Elnémult és elsápadt. Én is ránéztem még egyszer arra a területre, ahol a hyberni sereg pillanatnyilag tartózkodott: kelet felé, a nagy folyó alatt.

– Ki akar zsigerelni bennünket azzal, hogy a hadseregeinket gondolatutazással szállítjuk ide-oda – folytatta Helion Cassian gondolatmenetét. – És azzal is, hogy újabb és újabb csatározásokba bonyolódunk, így már nem lesz elég erőnk ahhoz, hogy gondolatutazással jussunk át a folyó túlpartjára. Gyalog kell majd mennünk, és nem kis kerülőt megtennünk.

Tarquin szitkozódott.

- Ő pedig abban a tudatban vonul délre, hogy több nap előnye van. És senki nem fogja őt megakadályozni abban, hogy lerohanja az emberek földjét.
- De ezt már a legelején is megtehette volna gondolkodtatott el bennünket Kallias. Remegni kezdett a térdem. – Miért éppen most?

Nesta felelt neki.

- Mert gúnyt űztünk belőle. Én és a nővéreim.

Mindenki pillantása ránk szegeződött.

Elain ijedten nézett fel.

- A király be akar hatolni a halandók országába, és ott mészárlást rendez csak azért, hogy bennünket megbüntessen?
- Megöltem a papnőt motyogtam. Te elloptál valamit az Üsttől – mondtam Nestának. – Ami pedig téged illet – fordultam Elain felé az utolsó csepp volt neki a pohárban, hogy kihoztunk a táborából.
- Csak egy őrült mozgósít egy hadsereget azért, hogy elégtételt vegyen három nőn – jegyezte meg Kallias.

Helion fújtatott.

 Ne feledd, hogy mi néhányan már harcoltunk ellene a Háborúban. Saját tapasztalatból tudjuk, hogy mennyire kiszámíthatatlan. Az ilyen viselkedés teljesen rá vall.

Elkaptam Rhys pillantását. Mit csináljunk?

Rhys a hüvelykujjával megsimította a kézfejemet.

- Pontosan tudja, hogy jövünk.
- Szerintem túlzottan számít arra, hogy mi támogatjuk a halandókat – mondta Helion. Úgy tűnt, mintha Keir is ki akarná fejezni egyetértését, de bölcsen tartotta a száját.

Rhys vállat vont.

- Elain kockázatos kiszabadítását bizonyítékként tekintheti arra, hogy itt az Archeron nővéreké a végső szó, és ők rávesznek bennünket arra, hogy minden körülmények között vonuljunk dél felé. Egy olyan csatába, ami minden szempontból hátrányos nekünk, és ahol minden jel szerint megsemmisít majd bennünket.
 - Akkor ne menjünk? kérdezte Tarquin a homlokát ráncolva.
- Dehogynem, természetesen megyünk mondta Rhys, és felegyenesedett. Túlerőben lesznek, mi pedig teljesen ki leszünk merülve, és ennek nem lesz jó vége. De ennek semmi köze a páromhoz vagy a nővéreihez. A fal megszűnt létezni. Új világrend készül, és el kell döntenünk, hol a mi helyünk. El kell döntenünk, hogy engedjük-e, hogy lemészárolják azokat, akik nem tudják megvédeni magukat. Akarunk-e egy ilyen világot. Ezt a döntést nem egyenként hozzuk meg, hanem a tündérek népe együtt. Cserben hagyjuk a halandókat?
- Akkor viszont együtt fogunk meghalni jegyezte meg Helion.
- Jól van mondta Cassian, és Nestára nézett. Örömmel vállalom a halált azokért, akiknek az én védelmemre van szükségük. Lord Devlon elismerően biccentett. Kivételes pillanat. Nem tudtam eldönteni, vajon Cassian is észrevette-e a gesztust, és ha igen, jelentett-e neki bármit is. Az arca nem árult el semmit, és továbbra is a nővérem tekintete tartotta fogva az övét.
 - Én is így vagyok vele mondta Tarquin.

Kallias Viviane-re nézett, aki szomorú mosolyt vetett rá. Láttam Viviane szemében a sajnálkozást, sajnálhatta az elvesztett időt. De Kallias így szólt:

 Holnap reggel útnak kell indulnunk, ha azt akarjuk, hogy hajszálnyi esélyünk maradjon arra, hogy megakadályozzuk az emberek elleni támadást.

- Annyi ideig se várhatunk jelentette ki Helion, és ahogy vigyorgott, kivillantak a fehér fogai. – Pár órán belül indulnunk kell. – Az állával Rhys felé bökött. – Biztos tisztában vagy vele, hogy emberek fognak meghalni már azelőtt, hogy odaérünk.
- Ha gyorsan cselekszünk, akkor nem mondtam, és csináltam egy vállkörzést. Az izmaim még merevek voltak, de a gyógyulási folyamat jól haladt.

A többiek kérdőn néztek rám.

- Ma este gondolatutazással az emberek földjére utazunk, legalábbis azok, akik képesek rá. A falvaikba, városaikba. És amennyit csak tudunk, kimenekítünk, mielőtt pirkad.
 - És hova visszük őket? tudakolta Helion.
 - Velarisbe.
- Túl messze van dünnyögte Rhys a térképre pillantva. –
 Mármint gondolatutazáshoz.

Tarquin az ujjával az udvarára bökött.

- Akkor Adriatába. Visszaküldöm Cresseidát, hogy felügyelje az evakuálást.
- Minden erőnkre szükségünk van ahhoz, hogy helytálljunk
 Hybern ellen mondta Kallias óvatosan. Az erőinket arra pocsékolni, hogy embereket gondolatutazással szállítgassunk...
- Ez nem pocsékolás jelentettem ki. Egy élet is megváltoztathatja a világot. Hol lennétek például, ha senki nem tartotta volna érdemesnek az életemet arra, hogy megmentsen? Rhysre mutattam. Ha ö úgy gondolkodott volna, hogy csak elpocsékolja az erejét azzal, ha engem megment. Még ha csak húsz családról van szó, vagy tízről... Ez nem pocsékolás, se nekem, se nektek.

Viviane éles, feddő pillantást vetett a párjára, és Kalliasba szorult annyi tisztesség, hogy elmormoljon egy bocsánatkérést.

Ekkor Amren lépteit hallottam a hátam mögött. A törékeny nő belépett a sátorba, és így szólt:

- Remélem, hogy mindenki arra szavazott, hogy csatába

vonultok Hybern ellen.

Rhys felvonta a szemöldökét.

- Igen, de miért?

Amren nagy csattanással az asztalra dobta a Lélegzet könyvét.

Mert ezzel kell elterelnünk Hybern figyelmét.
 Komoran rám vigyorgott.
 Az Üst közelébe kell jutnunk. Mindannyiunknak.

Tisztában voltam vele, hogy nem a főurakra gondol, hanem négyünkre, azokra, akiket teremtettek: ő maga, a nővéreim és én.

 Rájöttél, hogy lehet megsemmisíteni az Üstöt? – kérdezte Tarquin.

Amren kurtán biccentett.

 Ennél sokkal jobbra jöttem rá. Arra, hogy lehet megállítani az egész hadsereget.

67. FEJEZET

Az ÜST KÖZELÉBE KELL JUTNUNK, és megérintenünk, méghozzá együtt.

Amikor egyedül voltam, az Üst majdnem megölt. De ha együtt vesszűk fel vele a harcot, mi, akik teremtve lettünk, akkor ellen tudunk állni halálos erejének.

Ha sikerülne kontrollálnunk, akkor a segítségével lesöpörhetnénk a föld színéről Hybern királyát és a hadseregét.

Surielnek köszönhetően Amren megtalálta a megfelelő varázslatot. Nem az Üstöt kell megsemmisíteni, hanem azt a személyt, aki az Üstöt az ellenőrzése alatt tartja, és vele együtt a hadseregét. De először az Üst közelébe kell jutnunk. Ami két harcra kész hadsereg mellett minden, csak nem egyszerű. Akkor fogunk cselekedni, amikor a csata a legjobban fog tombolni, amikor a király figyelmét eltereli a zűrzavar. Kivéve, ha az Üstöt is be akarja vetni.

Ami azért nagyon is lehetséges.

Arra már nem maradt esélyünk, hogy újra bejussunk a hyberni táborba, azok után, hogy Elaint kihoztuk. Várnunk kell, bele kell lépnünk abba a csapdába, amit a király állított nekünk. Elfoglaljuk a számunkra hátrányos pozíciókat a csatamezőn, kimerülten a

korábbi harcoktól és az utazástól. Mágia nélkül, mert a mágiánk nagyját már elhasználtuk a gondolatutazásra, hogy az embereket biztonságos helyre vigyük.

Éjszaka mindenki, aki képes volt rá, gondolatutazással a halandók földjére ment. Rhysanddel én a régi falumat kerestem fel, de amikor a házak ajtaján kopogtattam, nem ismertek fel azok, akik ajtót nyitottak.

Aztán rájöttek, mi lett belőlem.

Rhys gyengéden nyugtatta a tudatukat, miközben én elmagyaráztam, miért jöttünk. Mi történt velem, és mi vár rájuk, ha maradnak. Csak néhány tárgyat vihettek magukkal. Mindenki reszketett a félelemtől, amikor gondolatutazással egy másik országba vittük őket, meleg helyre, csodás erdők közé, Adriata közelébe, ahol Cresseida étellel és egy kisebb sereg szolgával várt már bennünket.

A második család nem is hitt nekünk, tündértrükknek tartották az egészet. Rhys megpróbálta őket a tudatukon keresztül meggyőzni, de a félelmük túl mély volt, gyűlöletük pedig rendíthetetlen. Maradni akartak, de Rhys nem hagyott nekik választási lehetőséget, gondolatutazással az egész kiáltozó bandát Prythianbe vitte. Még akkor is visítottak, amikor letettük őket az erdőben. Közben a barátaink is egyre több embert hoztak, Cresseida nyilvántartásba vette és vigasztalta őket.

Mi pedig folytattuk. Házról házra jártunk, családról családra. Mindenhová, ami Hybern útjába esett. Egész éjjel mentünk. A hadseregünkben mindenki ezt tette, minden főúr, tábornok vagy nemes, aki rendelkezett a megfelelő mágiával.

A végkimerülésig csináltuk. A végén a nyári erdőben már egy kisvárosnyi ember gyűlt össze. Rhys mágiája is teljesen kimerült, és alig bírt visszatérni gondolatutazással a sátrunkba.

Abban a pillanatban elaludt, hogy a fejét a párnára tette. Szárnyai ernyedten terültek szét az ágyon. Túl sok volt ez. Túl sok minden függött az ő mágiájától. Néztem, ahogy alszik, a lélegzetvételeit számoltam.

Mindannyian tudtuk. Tudtuk, hogy ezt a csatát nem éljük túl.

Talán lelkesítünk másokat, hogy folytassák a harcot, de... tudtuk. A párom, a családom, mindenki harcolni fog, és az életünk árán fogunk időt vásárolni azért, hogy Amrennel és a nővéreimmel megpróbáljuk az Üst erejét kiiktatni. Lesznek olyanok, akik már azelőtt meg halnak, hogy mi egyáltalán odajutunk az Üsthöz.

Elhúztam Rhys csatakos haját a homlokáról. Ő mindent odaadna anélkül, hogy tőlünk bármit is követelne. Mindent megpróbálna.

A személyiségéhez szervesen hozzátartozott ez az áldozatkészség, a védelmező ösztön, mintha a karja vagy a lába lett volna. De nem fogom engedni, hogy feláldozza magát értünk. Mindent meg fogok ten ni azért, hogy ezt megakadályozzam.

Amren nem említette Bryaxist. Úgy tűnt, mintha elfelejtette volna. De mindennek ellenére holnap egy csata várt ránk. És ha Bryaxis időt tudna nyerni Rhysnek és a barátaimnak, miközben én próbálom az Üstöt ártalmatlanítani... ha csak egy kicsi előnyhöz segítene bennünket, akkor a Csontfaragó ezt az előnyt meg tudná kettőzni.

Nem érdekelt, milyen árat kell fizetnem érte. Alvó páromat néztem, kimerült vonásait, ő már eleget tett. És ha összetörök, ha megbolondulok, szétesek... Amrennek holnap az Üstnél csak a testemre lesz szüksége. Ami a maradékot illeti... ha oda kell adnom magam a barátaim túléléséért, akkor megteszem. Örömmel.

Összeszedtem minden erőmet, és gondolatutazással a messzi északra repültem, a Rémálmok udvarába.

Volt ott a hegyben egy csigalépcső felfelé. Egy kamrához vezetett a legmagasabb csúcs alatt.

A lépcső alján állva felnéztem az áthatolhatatlan sötétbe. Ezer lépcső. Ezer lépcső választott el Ouroborostól. A kezdet és a vég tükrétől,

Csak te tudhatod, mitől omlasz össze, Átoktörő. Csak te, egyes-egyedül,

Tündérfényt varázsoltam, és megindultam felfelé.

68. FEJEZET

NEM SZÁMÍTOTTAM SEM HÓRA, SEM HOLDFÉNYRE.

A kamra közvetlenül a holdkő palota alatt kellett, hogy legyen. A durva sziklákba kifelé vezető járatokat véstek. Reszkettem a jéghideg szélben. Úgy süvített a résekben, mint egy farkasfalka, a pelyhek csak úgy örvénylettek. A sziklafalon és a földön jégkristályok csillogtak, a szél a csizmámra fújta őket. A hold elég fényt árasztott ahhoz, hogy kioltsam a tündérfényt. A kamrát erre kékes, ezüstös csillogás vonta be.

A szemközti falon pedig hóréteg alatt egy bronzkeretben ott függött...

Az Ouroboros.

Súlyos volt, kerek, akkora, mint én. Nem, még nagyobb. A hatalmas bronzkeretet kígyó alakúra kovácsolták, ami kitátott szájjal nyelte el a saját farkát.

Kezdet és vég.

Arról a helyről, ahol álltam, nem láttam teljesen jól, nem láttam, mi van a tükörben. Erőt vettem magamon, és tettem egy lépést előre, majd még egyet.

A tükör fekete volt, mint az éjszaka, közben teljesen tiszta.

Láttam magamat, ahogy közeledem. Láttam a karomat, amit

védelmezőn felemeltem a szél és a hó ellen, láttam a hunyorgó arcomat is. A kimerültséget.

A tükör előtt egy lépésre megálltam. Nem mertem megérinteni. A tükör csak a tükörképemet mutatta, semmi mást.

Figyeltem a tükröt, hátha észreveszek *valamit*, ami kapcsolatba lép a mágiámmal. De csak a farkába harapó kígyót láttam, és a sima fekete felületet. Borzongtam a hidegtől, megdörzsöltem a karomat. A tükörképem ugyanezt tette.

Halló! Van itt valaki? – suttogtam.

Semmi.

Égett a kezem a hidegtől. Közelről az Ouroboros felülete sötétszürke, csendes óceánnak tetszett. Békés volt. Alvó.

De a felső sarokban... mintha megmozdult volna valami.

Nem, nem a tükörben. Hanem mögöttem.

Nem vagyok egyedül.

Az egyik hóval borított sarokból egy hatalmas, szőrös, pikkelyes bestia lopakodott előre, karmokkal, hatalmas tépőfogakkal. Egyenesen felém.

Nyugodtan lélegeztem tovább, lepleztem a rettegésem. Valószínűleg egy őr lehet, egy olyan lény, ami itt él az árnyvilágban...

A hatalmas, fekete-arany bundás tappancsok zajtalanul siklottak a talajon. Az állat nem ezekből a hegyekből származott, erre utaltak a hátán lévő sötét pikkelyek is. Nagy, csillogó szemei pedig...

Nem maradt időm arra, hogy megcsodáljam kékesszürke szemét, mert a bestia a hátsó lábára ereszkedett, és hatalmasat ugrott.

A tőrrel a kezemben megpördültem, kitértem, és oda céloztam, ahol a szíve lehetett. A tőröm viszont a semmibe talált. Csupán hó, hideg és szél volt ott.

Semmi sem volt ott. Se előttem, se mögöttem nem volt semmi.

Egy tappancsnyomot se láttam a hóban.

Visszafordultam a tükör felé.

Az állat ott ült most, ahol én álltam, pikkelyes farkával ráérősen sepregette a havat.

És figyelt engem.

Nem, most más volt. A saját szemembe néztem. A bestia az én tükörképem volt, a felszín alatt lapuló lény, ami bennem rejtőzött.

A tőr kicsúszott a kezemből, és csörömpölve a földre esett. Belenéztem a tükörbe.

A Csontfaragó a falnál ült, amikor beléptem a zárkájába.

– Ezúttal kísérő nélkül?

Szótlanul meredtem a fiúra. A fiamra.

Csontfaragó ezúttal kivételesen hallgatott.

- Megszerezted - súgta.

A sarokba pillantottam. Ott jelent meg az Ouroboros, továbbra is hó- és jégréteg fedte. Engedelmeskedett nekem, követte a szavamat, azt tette, amit kértem tőle.

Hogyan lehetséges ez?

Továbbra is furcsának éreztem a szavakat, ahogy beszéltem. A testem is, amibe visszatértem... olyan idegennek tűnt. A nyelvem pergamenszáraz volt.

- Belenéztem.
- És mit láttál? Csontfaragó felállt.

Egy picit mélyebbre csusszantam a testembe. Még mosolyognom is sikerült.

Semmi közöd hozzá. – A tükör sok mindent mutatott nekem.
 Nagyon sok mindent.

Nem tudtam volna megmondani, mennyi ideig bámultam a tükörbe. A tükörben másképp telt az idő. Néhány óra is nagyon sok lehetett

Az ajtóra mutattam.

Megkaptad a tükröd, szóval tartsd az ígéreted. Vár a csata.
 Csontfaragó rólam a tükörre nézett, és mosolygott.

Örömmel.

Valami nem stimmelt abban, ahogy mondta. Teljesen ki voltam zsigerelve, közben a lelkem mintha újjászületett volna, reszkettem, de mégis rákérdeztem:

– Mit akarsz ezzel mondani?

Csontfaragó meghúzta alul a kabátját.

 Az a cucc nekem nem jelent semmit – felelte, és a tükörre mutatott. – Te viszont igen.

Értetlenül pislogtam.

- Ki akartam deríteni, méltó vagy-e a segítségemre folytatta.
- Ritkán fordul elő, hogy valaki képes elfogadni, ki és mi ő valójában, anélkül, hogy elfordulna vagy elmenekülne a látottaktól. A tükörnek ez a lényege: mindenkinek, aki belenéz, megmutatja a valódi arcát, akármilyen visszataszító is az. Egyesek észre sem veszik, amikor belenéznek, hogy ők maguk az az iszonyat, ami rájuk visszanéz. A rettegésbe őrülnek bele. Mások nagy mellénnyel érkeznek, és teljesen megrázza őket az a sajnálatra méltó lény, akinek a szemébe néznek. De te... tényleg ritka az ilyen. Csak emiatt vagyok hajlandó vállalni a kockázatot, és elhagyni ezt a helyet.

Harag járt át. Ugyan ürességet éreztem magamban azok után, amit a tükörben láttam, de ezt kezdte betölteni a harag.

 Tudni akartad, hogy méltó vagyok-e rá? – Hogy ártatlan emberek méltók-e arra, hogy megmentsük őket?

Bólintott.

Így van. És te méltó vagy rá, ezért segítek neked.

Felmerült bennem, hogy be kellene vágnom az orra előtt a zárkaajtót.

De halkan így feleltem:

Jól van. – Odamentem hozzá, és félelem nélkül megfogtam
 Csontfaragó hideg kezét. – Akkor lássunk hozzá...

A NAP FELKELT, AMIKOR A HADSEREGÜNKKEL a halandók birodalmában lévő síkságokon vonultunk, és a reggeli ködöt arany fénnyel vonta be.

Hybern királya mindent a földdel tett egyenlővé, a Tavasz udvarától végig a tengerig. Beleértve az én falumat is. Semmi sem maradt, csak füstölő romhalmazok.

Apám birtoka se jutott jobb sorsra. A ház harmada állt, a többi összedőlt. Az összes ablakot betörték, a falak az alapjukig megrepedtek. Elain kertje egy sárgödör volt. A büszke tölgy a birtok szélén, aminek az árnyékában Nesta úgy szeretett álldogálni és végignézni a birtokon, fekete csontvázzá égett.

Személyes támadás volt ez a családunk ellen, tudtuk ezt mindannyian. A király parancsolta meg, hogy minden életet pusztítsanak el a területünkön. A múlt éjjel nemcsak a szolgákat és családjukat juttattam biztonságos helyre, hanem a kutyákat és a lovakat is. Ellenben az összes személyes tárgyunkat elvitték vagy tönkretették.

Cassian szerint az, hogy a katonák nem tették a földdel egyenlővé a házat, arra utalt, hogy a király nem akarta, hogy túlzottan megközelítsük. Nem akart lemondani arról az előnyről,

hogy maga válassza ki a csata helyszínét. És a dühét csak fokozhatta az a tény, hogy útközben szinte csak üres falvakat talált. De sok olyan település is maradt, amit elmúlt éjjel nem értünk el. Ezért siettünk.

Ezt könnyebb mondani, mint megtenni egy ilyen méretű hadsereggel, sokféle katonával és a különböző parancsnokokkal, akiknek mindegyike parancsokat osztogatott. Az illírek ingerültek voltak, és Lord Devlon szigorú vezetése ellenére rángatták az istrángot. Dühöngtek, hogy másokra kell várniuk, nem repülhetnek előre, és nem tartóztathatják fel az ellenséget, mielőtt ők elfoglalják a kiszemelt csatateret.

Cassian három órán belül két parancsnokkal is összetűzésbe keveredett. A morgolódó katonáknak büntetésül az élelmiszerszállítmányoknál kellett segíteniük. Másoktól megvonta azt a megtiszteltetést, hogy az első sorokban harcoljanak. Amikor a többiek látták, hogy komolyan beszél, kissé lehiggadtak.

Keir és a Sötétséghozók is folyton Cassiant figyelték fél szemmel. Elég ész szorult beléjük ahhoz, hogy magukban tartsák az elégedetlenségüket. Sötét felszerelésük minden megtett mérfölddel mocskosabb lett.

Egy nagy mezőn tartottunk déli pihenőt, és mi Nestával egy fedett kocsiban illír bőrruhába öltöztünk. Amikor kimásztunk, Nesta még egy tőrt is felcsatolt az övére. Cassian ragaszkodott hozzá, bár úgy vélte, Nesta valószínűleg előbb döfne véletlenül magába, mint másba.

Elain csak egy pillantást vetett ránk, ahogy testhez simuló illír bőrruhánkban álltunk a magas fűben, és bíborvörös lett. Viviane erre felajánlotta neki, hogy a Tél udvarának divatja szerint öltözzön fel, ami szintén praktikus volt, de azért nőiesebb: a bőrnadrághoz térdig érő kék katonai kabátot vett fehér szőrmegallérral. A hőségben én ezt nem bírtam volna, de Elain nagyon hálás volt, nem panaszkodott. Segítettünk neki átöltözni, és amikor kibújtunk a kocsiból, a barátaink már vártak bennünket.

Elain visszautasította a tőrt, amit Cassian nyújtott neki. Sőt, a

fegyver láttán krétafehér lett az arca.

Azriel, aki még sántikált, minden teketóriázás nélkül félretolta Cassiant, és elővette a saját tőrét.

Ezt úgy hívják, hogy Igazmondó – magyarázta Elainnek. –
 Ma nem lesz rá szükségem, ezért kérlek, vedd el.

A szárnyain már begyógyultak a sebek, és a hártyát hosszú, keskeny hegek borították keresztül-kasul. Madja azt mondta, hogy még nem elég erős ahhoz, hogy ma repüljön.

Reggeli vitájuk Rhysszel rövid volt és fájdalmas: Azriel ragaszkodott ahhoz, hogy már *tud* repülni és a légiókkal együtt harcolni, ahogy azt tervezték is. Rhys és Cassian válasza viszont egyértelmű nem volt. Azriel azzal fenyegetőzött, hogy árnyékokba bújva fog harcolni, mire Rhys csak annyit felelt, hogy ha ezt megpróbálja, akkor saját kezűleg fogja egy fához láncolni. Azriel csak akkor engedett, amikor Mor jött a sátorba, és könnyes szemmel *könyörgött* neki, hogy ne menjen. A mai napon tehát Azriel csak a hadsereg szeme és füle lesz.

A mezőn állt, a fű lágyan susogott. Teljes fegyverzetben, mind a hét szifonjával, az Igazmondót pedig a kezében tartotta. Elain tágra nyílt szemmel nézte az obszidiánfekete nyelű pengét, aminek a hüvelyét rúnák díszítették.

- Igazmondó még soha nem hagyott engem cserben mondta az Árnyénekes. A déli nap sugarát elnyelte a fekete penge. –
 Egyesek szerint ez egy mágikus tőr, ami mindig célba talál. –
 Gyengéden megfogta Elain kezét, és a kezébe nyomta a legendás pengét. Jó szolgálatot fog tenni.
 - Nem tudom... nem tudom, hogy kell használni.
- Gondoskodom róla, hogy ne kerüljön rá sor mondtam. A fű zörgött a talpam alatt, ahogy közelebb léptem.

Elain rám nézett. Aztán a keze a fegyver köré zárult.

Cassian tátott szájjal bámult Azrielre, bennem pedig felmerült a kérdés, hogy Azriel vajon hányszor adta már kölcsön ezt a fegyvert.

Még soha, *tájékoztatott Rhys*, *aki a kocsi mellett állva épp a fegyvertartó övét húzta meg*. Még soha nem láttam, hogy Azriel bárkinek megengedte volna, hogy akár csak hozzáérjen ehhez a tőrhöz.

Elain ránézett Azrielre, és ekkor találkozott a tekintetük. Azriel keze még lazán a fegyver nyelén nyugodott.

Lelki szemeim előtt megjelent egy kép, amit majd meg akartam festeni: egy törékeny őz egy tavaszi mezőn, és előtte a halál, akinek a válla mögött ott leselkedik a félelem és a sötétség. Fény és sötétség, és a közöttük lévő tér a kettő keveréke. Az egyetlen kapocs köztük pedig a tőr.

Ha hazamegyünk, megfesthetnéd.

Kifelé a fejemből, te kukkoló!

Hátrapillantottam Rhysre, aki most odalépett hozzánk. Az arca teljesen elcsigázott volt, az elmúlt napok fáradalmai árkokat rajzoltak a szeme alá. Ekkor ráébredtem, hogy a számunkra nem lesz több utolsó éjszaka. A tegnapi volt az utolsó, amit végig gondolatutazással töltöttünk.

Nem szabad ilyesmire gondolnod. Ne azzal a gondolattal menj a csatába, hogy nem jössz ki élve onnan. *Szigorúan, könyörtelen keménységgel nézett rám*.

Alig kaptam levegőt. Itt és most az utolsó alkalom, hogy mindnyájan együtt vagyunk, és beszélhetünk egymással.

Mert a vonulás utolsó szakaszának a vége már a csatamezőn lesz.

Rhys felvonta a szemöldökét. Esetleg el szeretnél tűnni velem egy időre a kocsiban? Bár kicsit szűkös a hely a fegyverek és az élelem között, de megoldom.

Megfogtam a kezét, és körbenéztem. A többiek halkan beszélgettek. Mor sötét vértezetben közeledett, Amren pedig illír harcosnak öltözött: Annyira alacsony volt, hogy a bőrruhája eredetileg valószínűleg gyerekeknek készült.

Így igaz, de ne mondd neki!

Alig észrevehetően elmosolyodtam. Rhys is végignézett

rajtunk, egyenként, mindannyiunkon, akik ezen a nap csókolta réten összegyűltünk. Nem szólt közben egy szót sem. A családunk. A királyi udvar. Az álmok udvara.

Mindenki elhallgatott.

Rhys mindenkinek a szemébe nézett, a nővéreimnek is, közben gyengéden simogatta a kezemet.

- Olyan beszédet akartok hallani, ami lángra gyújtja a szíveteket, vagy egy rövidet? – kérdezte.
 - Őszinte legyen kérte Amren.

Rhys kihúzta magát, és a szárnyait elegánsan a háta mögé hajtotta.

– Hiszek abban, hogy semmi nem történik ok nélkül. Azt nem tudom, hogy a Nagy Anya, az Üst vagy valamiféle sors dönt az eseményékről, de nem is érdekel. Hálás vagyok azért, ami van, hálás azért, hogy ez a valami összehozott minket, és ti az életem részévé váltatok. Ha ez nem így alakul, akkor lehet, hogy zsarnok lett volna belőlem, olyan, mint az, aki ellen ma ki kell állnunk. Ha nem találkozom egy bizonyos illír harcossal – mondta egy pillantást vetve Cassianre –, akkor nem ismerném az erő és kitartás valódi jelentőségét, a becsületet és a hűséget – Cassian szeme csillogott. Azrielhez így szólt Rhys: – Ha nem találkoztam volna egy Árnyénekessel, akkor nem tudnám, hogy nem az a család számít, ahová születik az ember, hanem azok az emberek, akiket magunk választunk. Nem tudnám, hogy a valódi remény csak a teljes kétségbeesés tükrében létezik. – Azriel hálája jeléül lehajtotta a fejét,

Mor arcán könnyek gördültek le, amikor Rhys felé fordult.

- Ha nem ismerném az unokahúgomat, akkor nem tanultam volna meg, hogy még a legsötétebb helyen is lelhet fényre az ember, és azt, hogy a jóság és kedvesség a hideg brutalitás közepette is megjelenik. – Mor biccentett, és megtörölte az arcát.

Amrenre néztem. Vajon megelőzi Rhyst, és feldobja neki a labdát? De ő csak hallgatott, várt.

Rhys finoman fejet hajtott.

Ha nem ismerkedem meg egy apró termetű kis szörnyeteggel,
aki féltékenyebben őriz néhány ékszert, mint egy tűzokádó
sárkány... – Halkan nevettünk. Rhys szeretettel mosolygott
Amrenre. – Akkor a mágiám már rég elnyelt volna engem.

Ekkor rám nézett, és megszorította a kezemet.

 Ha pedig nem találom meg a párom... – Elhallgatott, a szeme árulkodón csillogott.

A kötelékünkön keresztül így szólt hozzám: Még ötszáz évig vártam volna rád. Ezer évig. És ha csak ez a pár hónap adatott meg nekünk, már ennyiért is megérte várni.

Gyengéden letörölte az arcomon legördülő könnyeket.

Azt hiszem, hogy minden úgy történt, ahogy történnie kellett,
 azért, hogy megtaláljalak.
 Egy csókot nyomott könnyes
 arcomra, aztán a nővéreimhez fordult.
 Nem olyan régóta
 ismerjük egymást, de meg vagyok győződve arról, hogy van oka
 annak, hogy itt vagytok mint a családunk része.

Ekkor újra sorban végignézett mindenkin, és Cassian felé nyújtotta a kezét. Cassian megfogta, és Mornak nyújtotta a másikat. Mor Azrielét fogta meg, Azriel Amrenét, Amren Nestáét, Nesta Elainét, Elain az enyémet. Összekapcsolódtunk.

- Csatába indulunk ma mondta Rhys –, és a halált csak akkor fogjuk elfogadni, ha a másvilágba ráncigál bennünket. Az életért harcolunk, a jövőért. De ha a sors, a Nagy Anya vagy az Üst úgy döntött, hogy ne éljük túl ezt a harcot... Felszegte az állát. Az életemben a legnagyobb öröm és megtiszteltetés, hogy ismertelek benneteket. Hogy a családomnak mondhattalak titeket. Hálás vagyok, jobban, mint azt bármilyen szó kifejezné, hogy veletek tölthettem ezt az időt.
- Mi vagyunk hálásak, Rhysand mondta Amren. Jobban, mint ahogy azt te el tudod képzelni.

Rhys rámosolygott, a többiek egyetértőén bólogattak. A párom megszorította a kezemet.

 Akkor együtt gondoskodni fogunk arról, hogy Hybern megbánja, hogy összeakasztotta velünk a bajuszát. Már messziről éreztem a tenger illatát, jóval ezelőtt, hogy elértük volna a csata helyszínét. Hybern jól választott.

Hatalmas füves síkság terült el a tengerpartig. A szárazföld belseje felé egy mérföldnyire várt bennünket a sereg, sötét szőnyegként nyúlt végig a keleti horizont felé. Hátuk mögött sziklás dombok emelkedtek, azokon is katonák. Katonák és katonák mindenütt, amerre a szem ellát. Szinte úgy tűnt, hogy még a síkság is emelkedik kissé kelet felé.

Rhysszel egy szélesebb dombon álltunk, ahonnan jó kilátás nyílt a síkságra. A nővérem, Azriel és Amren mögöttünk. Előttünk, messze, legelöl, Helion. Aranyvértjében és hullámzó vörös palástjában pompás látványt nyújtott. A légiók elfoglalták kijelölt pozícióikat.

Az ellenség csak állt és várt. Annyira sokan voltak, hogy elég volt egy pillantást vetni rájuk, és tudtuk, micsoda fölényben vannak.

Cassian rezzenéstelen arccal szállt le. Hét szifonja csillogott, ahogy hosszú léptekkel odajött hozzánk.

- A rohadék a fennsík minden hüvelykjét elfoglalta. Ha meg akarjuk verni, akkor felfelé kell hajtani őket. Természetesen ezt a király előre látta. A dombokon pedig persze mindenféle csúnya meglepetés vár majd ránk. – Hallottam, hogy a nagakutyák az ellenség táborában morogni, vonyítani kezdenek. Mohón áhítoztak a vérre és a húsra.
 - Mennyi ideig tarthatjuk magunkat? kérdezte Rhys.

Cassian összeszorította a száját, és a nővéreimre nézett. Nesta pillantása rajta függött, Elain a félelemtől elfehéredő arccal a hadsereget szemlélte.

– Öt főúr harcol nálunk, ő viszont egyedül van. Együtt egy ideig képesek vagyunk megvédeni magunkat. De nem feltétlen tanácsos minden erőtöket eltékozolni. Hybern királya is be fog vetni védőpajzsokat, és persze az Üstöt is. Eddig nagyon ügyelt rá,

hogy ne mutassa meg nekünk valódi erejét.

- Varázsigéket is be fog dobni vetettem közbe. Mégiscsak ő volt Amarantha tanítómestere.
- Helionnak résen kell lennie mondta Azriel, és Rhyshez sántikált. – Ahogy Thesannek is.
 - Nem feleltél a kérdésemre mondta Rhys Cassiannek.

Cassian a hatalmas hyberni sereget szemlélte, majd a tekintete a csapatainkra siklott.

– Tegyük fel, hogy rosszul alakulnak a dolgok: a védőpajzsaink ereje lankad, csapataink rendje felborul, a király használja az Üstöt... Néhány óráig bírjuk csak.

Behunytam a szemem. Ezalatt kell átverekednem magam a csatamezőn, és kell rájönnöm arra, hol van az Üst, és megtörni az erejét.

Amikor kinyitottam a szemem, Azriel szólalt meg, aki olvasott a gondolataimban.

– A kémeim már keresik. – Dühös arcát látva tudtam, hogy szerinte ez az ő feladata lett volna. A szárnyai is megremegtek, mintha ki akarná őket próbálni. – Erősek a védővarázslatok, egyértelműen megerősítették őket azóta, hogy a múltkor áttörted őket. Valószínűleg gyalog kell majd menned. Várjátok ki, míg a küzdelem a tetőfokára hág!

Cassian egyetértése jeléül biccentett, és Amrenhez szólt:

- Te meg tudod állapítani, hogy ez mikor lesz.

Amren is biccentett, és keresztbe fonta a mellkasán a karját. Felmerült bennem a kérdés, vajon elbúcsúzott-e Variantől.

Cassian vállon veregette Rhyst.

 Az illírek a parancsodra fognak a levegőbe emelkedni. Ha pedig jelet adsz, előretörünk.

Rhys szórakozottan bólintott. A tekintete a hatalmas ellenséges haderőn nyugodott.

Cassian oldalra lépett egyet, és Nestára nézett. A nővérem arckifejezése gránitkeménységet sugárzott. Cassian mintha akart volna mondani valamit, de meggondolta magát. A nővérem nem

szólt egy szót se, mikor Cassian egy erőteljes szárnycsapással a levegőbe emelkedett, de addig nézte, míg csak egy sötét ponttá vált a felhők előtt.

- Gyalogosként tudok harcolni mondta Azriel Rhysnek.
- Nem. A hangja nem tűrt ellentmondást.

Szótlanul néztük, ahogy a csapataink tömött sorokba rendeződnek. Rhys Cassiannek küldött néma parancsára az illírek a levegőbe emelkedtek, és olyan sorokba rendeződtek, hogy a gyalogság tükörképét hozzák létre. A színes szifonok szikráztak, a csapatokra védőpajzsok ereszkedtek le. A föld beleremegett, ahogy a katonák dübörgő léptekkel megindultak a demarkációs vonal felé.

Gondolatban Rhys így szólt hozzám: Ha a király képes uralni a mágiámat, akkor érezni fogja, ha be akarok lopakodni a sorai közé.

Tisztában voltam vele, mit akar ezzel mondani. Rád itt van szükség. Ha mind a ketten eltűnünk, akkor arról tudni fog.

Elhallgatott. Félsz?

És te?

Találkozott a tekintetünk. Ibolyakék szemében csak néhány csillag szikrázott.

- Igen - súgta. Nem magam miatt, hanem miattatok.
 Mindenki miatt.

A messzeségben Tarquin ordítva adott ki egy parancsot, és egyesített haderőnk megtorpant. A Nyár, a Tél, a Nappal, a Hajnal és az Éjszaka udvara – mindegyik sereget egyértelműen fel lehetett ismerni a színei és a fegyverzete alapján és a főurak oldalán harcoló éteri és halálos tündérek után. Az illírek mellett Thesan peregryn légiója csapkodott a szárnyaival. Arany vértezetük csillogva tűnt ki a mienk feketeségéből.

Beronnak és Erisnek semmi nyoma nem volt, semmi jelét nem láttuk annak, hogy az Ősz udvara részt venne a csatában. Tamlinnek sem láttuk nyomát.

Hybern továbbra sem indult meg előre. Olyan mozdulatlanul

álltak, mint a szobrok. Ezzel a mozdulatlansággal akartak elbizonytalanítani bennünket.

 Először mágiát vetnek be – magyarázta Amren Nestának. – A felek megpróbálják áttörni a másik hadsereg védőpajzsát.

Pontosan ez történt. Bennem is felpezsdült a mágia, amikor a főurak is szabadjára engedték a saját erejüket. Mindenki, Rhysandet kivéve. Ő arra a pillanatra tartalékolta az erejét, amikor a védőpajzsok már tönkremennek. Nem volt kétségem afelől, hogy a király a síkság túloldalán ugyanezt teszi.

A pajzsok mindkét oldalon megremegtek. Néhány kihunyt, nem sok, de néhány. Mágia mágia ellen. A föld megremegett. A fű a seregek között elhervadt és elpusztult.

 Teljesen kiment a fejemből, hogy milyen unalmas ez a rész – dünnyögte Amren.

Rhys kissé hitetlenkedő pillantást vetett rá, aztán a kis domb szélére ment, amin álltunk. Megérezte, hogy a patthelyzet hamarosan véget ér. Abban a pillanatban, amikor az ellenséges pajzsok ereje meggyengül, megsemmisítő csapást kell mérnie a hyberni csapatokra, éjfekete mágiahullámot. Lazán leengedve tartotta a karját, de a kezét feszülten ökölbe szorította.

A bal oldalamon Azriel szifonja világított, arra a pillanatra várva, amikor Rhys lesújt. Akkor ő következik. Bár harcolni nem tudott, de innen hozzá fog járulni a győzelemhez.

Rhyshez léptem. Láttuk, hogy mindkét sereg pajzsai meginognak.

 Még nem adtam neked nászajándékot – mondtam neki. – Se a kötelékünk létrejötte, se uralkodópárrá válásunk alkalmából.

Rhys a sorba rendeződött katonákat nézte. A mágiája megremegtette a földet, a világ sötét szívéből jött az ereje. Csak pillanatok kérdése volt minden. Kalapált a szívem, gyöngyözött a verejték a homlokomon, de nem a kánikula miatt, ami hatalmas kupolaként terült el a vidéken.

 Sokat gondolkodtam az ajándékon – folytattam –, keresgéltem. Rhys pillantása lassan siklott rám, és benne a tiszta erő mélységét láttam. Csillag egy sem maradt a szemében.

Rámosolyogtam, sütkéreztem ebben a mágiában, és gondolatban egy képet küldtem neki. A meztelen hátam volt, amire lentről felfelé a hold négy fázisa volt rátetoválva. Középen pedig egy kis csillag. Felcsillant a szeme.

- Ez egy közös ajándék, kettőnknek.

Hybern pajzsai összetörtek, mert a mágiám kitört belőlem, végigsöpört a világon, és leleplezte, amit órák óta egy védővarázslattal rejtettem el.

A frontvonal előtt egy hatalmas, bugyogó, hullámzó sötét felhő jelent meg.

– Te jó Anya! – súgta Azriel. Ebben a pillanatban egy férfialak bukkant fel a fekete felhő mellett.

Mindkét hadsereg ledermedt a döbbenettől.

Megszerezted az Ouroborost – súgta Rhys.

Hybern előtt ugyanis Csontfaragó állt, akit éjszaka kiszabadítottam, és tündértestbe költöztettem, illetve egy örvénylő háló árnyékokból, az pedig Bryaxis volt. Mindkettőnek én parancsoltam, a hátamon lévő tetoválás volt megállapodásunk pecsétje.

Így van.

Rhys tetőtől talpig végigmért, a szél összekócolta fekete haját, amikor feltette a következő kérdést:

– Mit láttál benne?

A hyberni katonák körében nyugtalanság támadt, amikor próbálták kideríteni, ki vagy mi jelent meg előttük. Csontfaragó egy illír katona alakját választotta. Bryaxis sötét, mozgó tömeg maradt, belőle lesz áldozatai rémálmainak a tükre.

Saját magamat – feleltem.

És minden bizonnyal ez az egyedüli dolog, amit soha nem fogok neki megmutatni. Hogy összetörtem, hogy tomboltam és bőgtem. Hánytam és rekedtre kiabáltam magam. Ököllel vágtam a tükörre. Aztán összegömbölyödtem, és remegve figyeltem ebben a szörnyetegben, vagyis magamban, minden visszataszító, kegyetlen és önző vonást. De belenéztem, és nem fordultam el.

Amikor elmúlt a remegésem, új szemmel láttam mindent. Mindent, ami rossz volt: büszkeséget, bőgést, szégyent, haragot, gyávaságot, fájdalmat. És akkor hirtelen más dolgokat is láttam, fontosabb dolgokat.

Amit ezután láttam – mondtam halkan Rhysnek, miközben Csontfaragó felemelte a karját –, azt már szerettem, azt hiszem.
 Megbocsátottam magamnak, mindent megbocsátottam. – Mert csak abban a pillanatban ébredtem rá, Suriel mire gondolt pontosan. Csak én engedhetem meg a gonosz erőknek, hogy megsemmisítsenek engem. Csak én magam fogadhatom el a gonoszt, csak én fogadhatom be magamba. És amikor megértettem, Ouroboros alávetette magát az akaratomnak.

Rhys szemében elismerés csillant fel.

– Mindent megszerettél magadban? A jót is, és a rosszat is? A világos és a sötét oldaladat?

Mosolyogtam.

- Főleg a sötétet. Úgy tűnt, mintha a két alak a seregünk előtt nagy levegőt venne: hatalmas erejű lélegzetvétel volt, ami összehúzta Bryaxis sötét felhőjét. Ugrásra készen álltak. Kissé lehajtottam a fejem. Akkor reménykedjünk, hogy a kapcsolatunk hosszú lesz és boldog, Rhys.
 - Nos, megelőztél.
 - Mivel?

Rhys Bryaxis és a Csontfaragó felé kacsintott. Ekkor megjelent egy harmadik alak.

Csontfaragó hátralépett egyet. Azonnal felismertem a vékony, törékeny nőt, sötét, hullámos haját és az arcát, ami visszanyerte eredeti szépségét. Tudtam, ki ő.

Stryga. A Takács.

A fején pedig egy világoskék drágakővel díszített hajpánt volt.

Ianthe drágaköve. Vérdíj. A Takács rámosolygott az ikertestvérére, gúnyos arccal meghajolt előtte, aztán az ellenséges

haderő felé fordult. Csontfaragó a helyén maradt, a nővérére bámult, majd ő is megfordult, a sereg felé.

 Tudod, nem te vagy az egyetlen, aki öreg istenekkel képes megállapodást kötni – mondta Rhys csibészes mosollyal.

A Takács. Rhysnek sikerült megnyernie őt magunknak.

- De hogy...? - dadogtam.

Rhys félrefordította a nyakát, hogy lássam a füle mögötti kis örvényszerű tetoválást.

– Heliont küldtem hozzá, hogy tárgyaljon a nevemben. Ezért volt az erdőben, amikor rád talált. Azzal küldtem oda, hogy ajánlja fel, hogy feloldja azt a varázslatot, ami a Takácsot a kunyhójához köti. Ez a fizetség a mai szolgálataiért.

A páromra pillantottam. Elvigyorodtam, és nem igyekeztem leplezni a vad örömöt, ami teljesen átjárt.

- A királynak fogalma sincs, mi zúdul a seregére.
- Családegyesítés?

Ekkor a Takács, a Csontfaragó és Bryaxis szabadjára engedte az erejét.

70. FEJEZET

 Hú, TE TÉNYLEG MEGCSINÁLTAD – dünnyögte Amren, és nagy szemeket meresztett a három halhatatlan istenre, akik a király katonáiból aprófát hasítottak.

Akárhová mentek, mindenhol kiáltások hallatszottak, hullák maradtak utánuk, vagy időnként csak üres páncélzat, mert kiszívta őket a Csontfaragó és Stryga. Mások az elől menekültek, amit Bryaxisban láttak, hisz a legkínzóbb félelmüket jelenítette meg.

Rhys akkor is mosolygott, amikor felemelte kezét az ellenséges sereg felé, miközben az próbált valahogy megküzdeni a fékezhetetlen zűrzavarral.

Koromfekete mágia lőtt ki az ujjaiból.

A hyberni hadsereg nagy része... köddé vált.

Nem maradt más, csak vörös pára és fémforgácsok.

Rhys zihált, a szemében tűz égett. Sikerült a támadás, kettéválasztotta a király seregét.

Azriel lőtt következőnek.

A védtelenül maradt oldalszárnyba kék fény csapódott, és a hasadék még nagyobb lett a két tömb között.

Ez volt a jel: az illírek támadásba lendültek.

Zuhanórepülésben érkeztek a levegőből, de ugyanekkor az

ellenséges seregből is kivált egy szörnyetegcsapat: olyan lények, mint Attor. A katonák között bújtak el. Szifonok villantak, pajzsokat húztak fel, és az illírek halálosan pontos nyílzáport zúdítottak az ellenségre.

De az Attor-lények légiója is jól felkészült. A támadást vérárnyékba mártott berkenyenyilakkal viszonozták. Nuan itala nem gyengítette a méreg hatását, és a nyilak úgy hatoltak át az illírek védőpajzsain, mint a kés a vajon. A király tanult a korábbi esetből. Az illírek úgy zuhantak a földre, akár a kő. A többiek felismerték a veszélyt, és bevetették a hátukon viselt fémpajzsaikat.

A földön támadásba lendültek az udvarok – Tarquin, Helion és Kallias – katonái. Hybern viszont szabadjára engedte nagakutyáit, más vadállatokkal együtt. Amikor a két oldal egymásba rohant, Rhys újabb mágikus csapást mért az ellenségre, amit Tarquin mágiahulláma követett. Együtt bomlasztották a hyberni sorokat.

Közben Bryaxis is folyton mozgott, hol karmokkal és fogakkal, hol szárnyakkal és pikkelyekkel tűnt fel. Egy fekete felhőben örvénylett és hullámzott, lecsapott és pusztított.

Vér fröccsent szerteszét, amikor rávetette magát a kiáltozó katonákra. Volt, aki a szörnyű félelembe halt bele. Csontfaragó Bryaxis oldalán harcolt. Egyetlen fegyvere egy elefántcsontszínű csontkasza volt. Úgy forgatta, mintha füvet kaszálna, a katonák pedig hullottak, alighogy hozzájuk ért a kasza. Még a felvett tündérteste sem tudott megálljt parancsolni halálos mágiájának.

A hyberniek menekültek Csontfaragó és ikertestvére elől. Stryga Csontfaragó oldalán járt. Akárhová ment, mindenhová halált és romlást hozott.

Stryga egy fekete hajból és fehér végtagokból álló örvényben taposta szét a katonákat.

A mi katonáink szerencsére nem inogtak meg a látványtól, hanem ők is támadásba lendültek. Én pedig egyértelműen tudattam Csontfaragóval és Bryaxisszal a köztünk létrehozott köteléken keresztül, hogy a mi csapataink a számukra *tabu*. Csak a

hyberni seregben tombolhatnak.

Ágáltak a parancsom ellen, ráncigálták a pórázt. Minden éjszakai sötétséget és csillagfényt bevetettem, ami bennem volt, a teljes tekintélyemet, és *engedelmességre* kényszerítettem őket. Hirtelen megéreztem, hogy egy földöntúli, szentségtelen valami válaszul dühödten morog. De engedelmeskedtek, és békén hagyták a katonáinkat, akik szembeszálltak a hyberni harcosokkal.

Nincsenek rá szavak, mi történt, amikor a két sereg egymásba rohant, a zaj és a látvány leírhatatlan volt.

Elain félrehúzódott, és befogta a fülét.

A barátaim ott voltak a csata sűrűjében. Mor Viviane oldalán harcolt, és folyamatosan szemmel tartotta a barátnőjét, ahogy megígérte Kalliasnak. Kallias újra száguldó jégszilánkokkal bombázta az ellenséget, amik minden páncélon átfúródtak. Cassianből csak a szifonok lángoló tüzét láttam, valahol az első sorokban, de a tűz kiviláglott Keir Sötétséghozói közül. A Sötétséghozók fekete éjszakával kápráztatták el az ellenfeleiket, és vakító napfénnyel, amikor megszüntették körülöttük a sötétséget. A napfény visszatükröződött várakozó kardjaikról.

- Kezd elég véres lenni mondta Amren, bár a mi soraink, főleg az illírek és Thesan peregrynjei tartották magukat.
- Még nem mondta Rhys. Az első sorok mögött még sok katona tétlenül vár. Hagyjuk őket is beleszólni a csatába. Meg kell várnunk, hogy a király minden figyelme a csatára irányuljon.

És akkor fog Rhys is beavatkozni az eseményekbe.

Görcsbe rándult a gyomrom.

Hybern serege újra előrenyomult. A Takács, a Csontfaragó és Bryaxis kaszált, de a keletkezett réseket gyorsan betömték a felzárkózó katonákkal. Helion üvöltve buzdította a frontvonalat kitartásra. Mindkét oldalról nyílvesszők repültek a magasba. A vérárnyékba mártogatott nyílhegyek megtalálták a céljukat. Újra és újra. Mintha a király valami varázslattal látta volna el őket, hogy ne téveszthessenek célt.

- Vége lesz az egésznek, még mielőtt lejutunk erről a dombról

- morogta Amren.
 - Még ne morgott vissza Rhys.

Ekkor duda szólalt meg. Északon. Mindkét sereg megtorpant.

- Most. *Most* menjetek! - mondta nekem Rhys.

Mert az északi horizonton felbukkanó hadsereg... valójában három hadsereg volt: az egyik Beron lángzászlói alatt vonult, a másik a Tavasz udvarának fűzöld jelképét viselte, a harmadik pedig kobaltkék színekben virított, rajta vicsorító borzzal. Graysen címere, az emberek viselték vasvértjükön.

Mintha a világ megrepedt volna, és Eris ebből a repedésből lépett a dombunkra. Tetőtől talpig ezüstpáncélba bújt, a vállán vörös palástot viselt. Rhys figyelmeztetően morgott rá. Minden idegszálával a harcra figyelt, nehezen tudott uralkodni magán.

Eris nyugodtan a kardja markolatára tette a kezét.

Úgy gondoltuk, talán jól jön nektek némi segítség.

Tamlin kis csapata, Beron katonái és a halandók hadserege lendült most támadásba. Rohantak, gondolatutazással repültek, és mély ékeket vertek a hyberniek soraiba.

Egy halandó vezette őket. Jurian.

És Beron. Beron is eljött!

Eris látva elképedésünket, így szólt:

– Tamlin az apámat a gallérjánál fogva ráncigálta ki a palotából. Kényszeredetten vigyorgott. – Felemelő látvány volt.

Eljöttek hát. Tamlinnek sikerült összegyűjtenie a katonáit, akik az én gonoszságom miatt szétszóródtak a szélrózsa minden irányába.

- Tamlin várja a parancsot mondta Eris. Jurian szintúgy.
- És az apád? kérdezte Rhys rekedten.
- Épp egy problémával van elfoglalva mondta Eris szárazon, és az apja vonuló csapataira mutatott. A katonák előtt felbukkantak a fivérei: ugrálva mozogtak gondolatutazással, el az ellenség frontja előtt, a kocsikhoz, amik minden egységnél ott álltak.

Akkor jöttem rá, hogy vérárnyékszállítmányok, amikor láttam,

hogy kék tűz ropog, és a kocsik hamuvá égnek, anélkül, hogy füst szállna fel. Eris fivérei újra gondolatutaztak egyet, és minden kocsit megsemmisítettek. Akárhol bukkantak fel, lángnyelvek lobbantak a magasba. Megsemmisítették a halálos vérárnyékkészletet. Mintha valaki elárulta volna nekik – valószínűleg Tamlin vagy Jurian –, pontosan hol található a készlet.

Rhysnek csak a pislogásán lehetett látni, hogy meglepődött. Rám nézett, aztán Amrenre, és bólintott. *Menjetek!*

Hybern királyának figyelmét most lekötötte a meglepetésszerűen felbukkanó sereg, és újra kellett értékelniük a kockázatokat. Valahogy úrrá kellett lenniük a káoszon, amit Beron és fiai okoztak. A király most valószínűleg azon törte lázasan a fejét, hogy Jurian mi a hóhért keres az ellenséges oldalon, mennyit tud róla, és mit árult el nekünk.

Amren maga elé terelte a nővéreimet, nem törődve azzal, hogy Elain hangosan felzokogott Graysen zászlaja láttán.

- Gyerünk! Igyekezzetek! Lopva, mint az árnyék.

Megindultunk, egyenesen a csatamezőre. Bryaxis és a Csontfaragó közben rendületlenül kaszabolta az ellenséget. A Takács pedig...

Hol a Takács?

Ott. Lassan, már-már ráérősen törte az utat a hyberni sorok között. Ahogy Rhys megparancsolta neki.

- Erre mondtam, szemmel tartva Stryga ösvényét. Elain egész testében reszketve továbbra is a halandók seregét figyelte, a közepén a jegyesével. Nesta az illír légiókat kereste tekintetével, amik a fejünk felett száguldottak a levegőben. Nem inogtak meg egy pillanatra sem.
- Szerintem kövessük a hullák nyomát mondta Amren halkan. – A Takács honnan tudja, hogy jut el az Üsthöz?

Úgy tűnt, hogy Rhys is hallgatózik, bár már elfordultunk tőle. Gyengéden megsimogatta az ujjam.

- Egészen kiváló a szaglása - mondtam.

Amren fújtatott, ő és én a nővéreimtől jobbra és balra foglaltuk el a helyünket. Egy varázslattal láthatatlanná tettük magunkat, és így remélhetőleg könnyen eljutunk a csatamező déli részéig.

Azriel árnyékai is a segítségünkre voltak. Azriel hátulról figyelt bennünket. De ha az ellenséges sorok mögé kerülünk...

Visszanéztem, mikor leértünk. Csak egyszer. Rhys Azriellel és Eris-szel tárgyalt, hogy Tamlin, Beron és Jurian is tudomást szerezzen a tervünkről. Eris fivérei korábban már visszatértek apjuk seregébe. Az ellenséges sorok között mindenhol égett a tűz. Nem volt elég arra, hogy megállítsuk őket, de legalább a vérárnyékot megsemmisítettük. Átmenetileg legalábbis.

Rhys megérezte, hogy nézem. A tomboló csata, a ránk szabaduló pokol ellenére egy pillanatra csak mi ketten léteztünk az egész világon.

Kinyitottam a tudatomba vezető kaput, és beengedtem. Egy utolsó istenhozzád, csak egy...

Nesta zihálva kezdte kapkodni a levegőt. Megbotlott, és magával rántotta Amrent, aki megpróbálta megtartani.

Rhys rögtön mellettünk termett, és csak egy pillanattal később jöttem rá: az Üst. Hybern bevetette az Üstöt.

Amren döbbenten bámult kifelé Nesta alól, és a fejét a csatamezt felé fordította. A *védőpajzsok*...

Eris gondolatutazással az apjához sietett, hogy figyelmeztesse.

Nesta felkönyökölt, annyira reszketett, hogy a copfja is szétbomlott. Vértelen lett az ajka, összegörnyedt és a fűbe hányt.

Rhys mágiája egy ívben kilőtt az egész hadsereg körül. Ő is zihált.

Nesta görcsösen a fűbe kapaszkodott, felemelte a fejét, és a horizontra nézett. Mintha látná, hol van az Üst, ami a pusztulásunkkal fenyeget.

Rhys mágiája egyre áramlott, készült az ütközésre. Azriel szifonjai széles pajzsokat vetettek kobaltkék fényből Rhys pajzsaira. Azriel is olyan nehezen kapkodta a levegőt, mint a párom.

Nesta ekkor kiabálni kezdett, de nem a fájdalomtól. Egy nevet kiáltott, újra és újra.

- CASSIAN!

Amren odanyújtotta a kezét, de Nesta csak egyre üvöltött.

- CASSIAN!

Felpattant, mint aki fel akar ugrani a levegőbe. De a teste görcsbe rándult, és öklendezve esett vissza.

Az illírek soraiból kiemelkedett egy alak, és erőteljes szárnycsapásokkal közeledett. Izzottak a vörös szifonok.

Nesta zihálva a fűre hanyatlott.

Mintegy válaszképp megremegett a föld. Nem, nem Nesta miatt. Hanem attól a rettenettől, ami elszabadult a hyberni seregben.

Megértettem, hogy a király miért itt, ezen sziklák lábánál akart harcolni. Nem azért, hogy arra kényszerítsen bennünket, hogy a hegynek felfelé kelljen mennünk. Hanem azért, mert ez a hely tökéletes volt az Üstnek.

A szikla csúcsának kiszögelléséből egy vakítóan fehér, romboló sugár lőtt ki a seregünkre. Nem a gyalogosokra, hanem az illír légiókra a levegőben. A harcoló áttörök a földre ereszkedtek, és eltakarták magukat, így már csak az illírek repkedtek a csatamező felett.

Cassian félúton járt a dombunk felé, amikor az Üstből kilövő fény eltalálta az illíreket.

Láttam, hogy felkiált, de hangot nem hallottam. A fénysugárból kiáradó erő...

Szétzúzta Azriel védőpajzsát. Aztán Rhysét. És minden olyan védőpajzsot, amit szifon tartott.

Mintha üres lett volna tőle a fülem, az arcom pedig égett, mint a tűz.

Ahol pedig az előbb még ezer katona volt, már csak hamu maradt, ami a gyalogosainkra hullott.

Nesta tudta. Zihálva nézett rám, az arca eltorzult a félelemtől és a kíntól, aztán felnézett az égre, Cassianre, aki a szárnyaival egy

helyben verdesett. Elbizonytalanodott, hogy odajöjjön-e hozzánk, vagy a szétszóródott illírekhez térjen vissza. Nesta tudta, hova csapódik be az Üst sugara.

Cassian ott volt a sűrűjében. Ott maradt volna, ha nem hívja Nesta.

Rhys Nestára nézett, mintha ő is megértette volna, mi történt, de mintha nem lenne biztos benne, hogy megfeddje-e a bűntudatért, amit Cassian érezni fog, vagy köszönetét mondjon neki, mert megmentette.

Nesta teste ekkor újra teljesen megfeszült, és halkan felnyögött.

Éreztem, hogy Rhys a mágiáját a harcolók felé küldi. Néma figyelmeztetésül. A többi főúr védőpajzsokat állított fel, és megerősítette azt, amit Rhys a hadsereg köré felhúzott.

De az Üst kétszer nem céloz ugyanarra a helyre. A király készen állt arra, hogy feláldozza a saját csapatai egy részét is akár, ha azzal térdre kényszeríthet bennünket.

Cassian odarepült hozzánk. Nesta a földön feküdt, amikor az Üst újra halálos fénysugarat lökött ki magából. Egyenesen a saját soraik közé. Oda, ahol Csontfaragó vígan kaszabolta a katonákat, sorban szívta ki belőlük az életet, mint egy halálos széllökés.

A hyberniek soraiból földöntúli sikoltás, női hang hallatszott. Csontfaragó nővére. Fájdalmas kiáltás, abban a pillanatban, amikor a fehér fény eltalálta Csontfaragót.

Rám nézett, amikor az Üst dühödt ereje elégette. Esküdni mertem volna rá, hogy mosolygott. És a mosolya egyáltalán nem volt borzalmas.

Hirtelen eltűnt. Az Üst minden különösebb erőfeszítés nélkül elsöpörte.

HALLANI IS ALIG HALLOTTAM, de gondolkodni is alig bírtam, olyannyira hatása alá kerültem a mindent elemésztő fénynek. Amikor a Csontfaragó eltűnt, akkor hirtelen még erős fájdalom is hasított belém. A hátamon végigfutott a hideg, ami mintha kioltotta volna a tetoválásomat is.

Csend. A tudatomban csend lett, mintha a megállapodásunkkal létrejött kötelék elszakadt volna, és sötétség terjedt szét helyette. Végtelen sötétség, ami a nagy semmit hagyja maga után.

Vajon a börtönben valaki csontba vési majd a halálát? Az is lehet, hogy már régen megcsinálta ő maga valahová a zárkája falára. Talán nemcsak azért tett próbára engem, hogy kiderítse, méltó vagyok-e a segítségére, hanem azért is, mert értelmes halált akart halni?

Ahogy a síkságra pillantottam, ahol még szállingózva hullott az illír hamu, arra gondoltam, vajon a Csontfaragónak sikerült-e, és oda került-e, ahová mindig is szeretett volna. Néma imát küldtem érte az ég – félé. Érte és minden katonáért, akik már hamuként szálltak a szélben.

Azért imádkoztam, hogy a másvilágon mindent megtaláljanak, amire csak vágynak.

Az illírek hoztak vissza a jelenbe. A hadseregünk pánikba esett az Üst legyőzhetetlen ereje miatt. A megmaradó illírek viszont újrarendeződtek és támadásba lendültek, és közéjük vegyültek Thesan peregrynjei is. A halandó harcosok, akiket Jurian vezetett, nem lankadtak, és állhatatosan küzdöttek, nem hátráltak meg, beleértve Graysent is, hiába estek el sokan, egyik a másik után.

Ha viszont újra lesújt az Üst...

Nesta a földre szorította a homlokát. Cassian olyan hirtelen szállt le, hogy a föld is beleremegett. Cassian Nesta keze után nyúlt. Zihált.

- Mi a baj? Mi történt?
- Leállt súgta Nesta, és megpróbált Cassian segítségével felülni. Cassian Nestára szegezte a pillantását, tekintetébe kétségbeesés és düh vegyült. Vajon tudta, hogy Nesta azért hívta őt, hogy megmentse?
- Menj vissza az embereidhez! parancsolta neki Rhys. –
 Szükségük van rád.
- Mégis mi az ördögöt tudunk ezek ellen csinálni? vicsorgott Cassian.
 - Vele tartok jelentette ki Azriel.
- Nem válaszolta Rhys. De Azriel már kitárta a szárnyait. A nap megcsillant friss, alig gyógyult hegein.
- Akkor láncolj oda egy fához! mondta Azriel, és a fegyvereit ellenőrizte. – Kitépem a földből a láncokat, és magammal viszem a csatába.

Rhys szótlanul meredt rá. Aztán a megcsappant illír légiókra.

Semmi esélyünk nem maradt.

Nesta nem megy sehova. Alig bírt még ülni is. Elain pedig... Amren tartotta, miközben újra és újra a fűbe hányt. Nem az Üst miatt, egyszerűen rosszul lett. Ha nem állítjuk le az Üstöt, mielőtt új erőre kap... akkor nincs sok időnk hátra.

Találkozott a tekintetünk Amrennel. *Ketten nem menne? Csak te meg én?*

Hunyorgott. Töprengett. Talán. Eddig nem próbáltam kideríteni, hány emberre van szükség. Hát... talán elegen lennénk ketten is.

Felálltam. Alig bírtam már elviselni a csatatér látványát.

Helion, Tarquin és Kallias azon igyekezett, hogy összetartsák a katonákat, és azok ne szóródjanak szét. Jurian, Tamlin, Beron az északi szárnyon harcolt, az illírek és a peregrynek a repülő haderőt szedték össze. Keir Sötétséghozói fekete árnyékok voltak a zűrzavarban. De ez mind nem volt elég. A túlerő kezdett fokozatosan visszaszorítani bennünket.

Lerohantak minket.

Újabb dudaszó, de most tudtam, hogy nem a mi szövetségesünk. Hybern nemcsak az Üst miatt választotta ezt a csatateret, hanem az óceán miatt is.

Nyugatról, Hybern felől egy armada jelent meg. Temérdek hajó. Telis-tele katonákkal.

Cassian, Azriel és Rhys egymásra néztek. Újabb hadsereg, ami hátba támad minket.

Nem, nem egy újabb hadsereg, hanem a hyberni *fennmaradó* része.

Csapdába kerültünk.

Amren szitkozódott.

- Sietnünk kell, Rhysand, mielőtt partra szállnak.

Két hadsereg ellen nem tudjuk felvenni a harcot, még egy ellen is alig boldogultunk.

Rhys felém fordult. Ha át tudod verekedni magad a csatamezőn, és még időben odaérsz, akkor csináld meg. Próbáld meg feltartóztatni a sereget és a királyt. De ha nem sikerül, ha minden elveszik, és senki nem marad életben...

Ne, könyörögtem, ne mondd ezt!

Akkor menekülj! Nem érdekel, milyen áron. Elmenekülsz, és kész. Menj jó messzire, és maradj életben, hogy egy napon újra tudj harcolni! Ne nézz vissza!

A fejemet ráztam. Ez most itt nem a búcsú ideje.

 Azriel – mondta Rhys halkan, rekedten. – A megmaradt illíreket vezesd az északi szárnyhoz. – A párom szemében aggodalom, félelem villant. Pontosan tudta, hogy Azriel még nem egészséges.

Azriel viszont nem hagyott neki esélyt arra, hogy meggondolja magát. Búcsú nélkül lőtt ki az égbe, és erőteljes szárnycsapásokkal repült a Rhys által kijelölt helyre.

Az armada közeledett. Az ellenséges katonák érezték, hogy az erősítés minden pillanatban partra szállhat. Éljeneztek, új bátorsággal csaptak le a csapatainkra. Az illírek sorai felbomlottak. Azriel feléjük repült, a szifonjai kék fátyolt húztak utána.

Rhys egy pillanatig nézte, aztán nagyot nyelt, és így szólt:

- Cassian, te a déli szárnyat veszed át.

Az utolsó együtt töltött pillanatok.

Nem fogok elmenekülni. Ha mindennek vége, akkor gondoskodni fogok arról, hogy a barátaim ne hiába haljanak meg, és az utolsó lélegzetvételemmel fogom lesöpörni a hadsereget és a királyukat a föld színéről.

Hybern armadája egyenesen az előttünk lévő partszakasz felé vitorlázott. Ha nem indulok azonnal, akkor még rajtuk is keresztül kell verekednem magam. A Takács a keleti fronton már lankadt. Halálos vonulását számtalan ellenség lassította. Bryaxis továbbra is tisztította maga előtt az utat, és akárhová ment, hullák szegélyezték az útját. De ez nem volt elég. Hiába a sok felkészülés, erőfeszítés... mégsem volt elég.

 A túlvégen találkozunk – mondta Cassian Rhysnek, nekem és Nestá- nak.

Tudtam, hogy nem a csatatérre gondol.

Kitárta a szárnyait. Épp el akart rugaszkodni a talajtól, amikor újabb duda zúgott fel.

Egy tucatnyi, és a dallamuk messzire hallatszott, tisztán.

Rhys kővé dermedt.

De nem oda nézett, ahol a dudák megszólaltak: keletre, a

tenger felé. Felém pördült, megfogta a derekamat és felszállt velem az égbe. Cassian karjában Nestával egy pillanat múlva mellettünk termett.

A keleti horizont felől jöttek.

Csak kapkodtam a fejem.

Szárnyas katonák ezrei, tízezrei repültek felénk, magasan a tenger felett. Alattuk pedig egy, a hyberni armadánál sokkal nagyobb flotta úszott a tengeren. Sokkal nagyobb.

Azonnal rájöttem, kik ezek a szárnyas lények.

A szeráfok. A Sárkány légiói.

A hajók nagyon különbözőek voltak. És úgy tűnt, számtalan nemzet állította ki őket. Miryam népe. De még mások is...

A felhők közül egy barnára sült, sötét hajú szeráf száguldott felénk. Rhys fojtott mosolya elárulta nekem, ki ő.

- Nyugodtan kérhettél volna segítséget vigyorgott a Sárkány, aki a szárnyaival csapkodva repült egy helyben előttünk. – Az egészről csak szóbeszéd útján szereztünk tudomást. Úgy tűnik, mintha épp jókor érkeztünk volna.
- Kerestünk benneteket, de eltűntetek mondta Rhys párás szemmel. – Így nehéz segítséget kérni.

A Sárkány fújtatott.

Igen, rájöttünk. Miryamnak volt egy sejtése, miért nem hallottunk rólad.
 Fehér szárnyai csillogtak a napfényben.
 Háromszáz éve gondok adódtak a határainkon, és a szigetünket leplezővarázslattal rejtettük el, hogy bárki, aki a szigethez közeledik, csak üres romokat lásson, és másfelé vegye az irányt.
 Rhysre kacsintott.
 Miryam ötlete volt.

Tőled és a városodból merített inspirációt. – Grimaszolt. – Úgy tűnik, hogy a varázslat *túl jól* működött, mert nemcsak az ellenséget, de *a barátainkat is* távol tartotta.

 Ez azt jelenti, hogy végig Cretea szigetén voltatok? – kérdezte Rhys suttogva.

A Sárkány bánatosan mosolygott.

- Igen, egészen addig, míg nem hallottunk Hybernről és arról,

hogy újra hajtóvadászatot indítottak Miryam ellen. – Méghozzá Jurian. A Sárkány arcán düh villant, aztán rám nézett, majd Nestára és Cassianre. Éles, vizsgálódó pillantással. – Akkor segíthetünk valamiben, vagy dumcsizgassunk még egy ideig?

Rhys lehajtotta a fejét.

– Csak utánad, kedves herceg. – A flottára nézett, a hyberni hajók felé haladtak. – A barátaid?

A Sárkány görbén mosolygott.

- Szerintem inkább a tieitek. A szívem kihagyott. Néhány hajó Miryamé, ő ott is van velük. De a többség miattatok jött.
 - Micsoda? bukott ki Nestából a kérdés.

A Sárkány a hajókra mutatott.

 Idefelé találkoztunk velük. Láttuk, ahogy átkelnek a csatornán, és elhatároztuk, hogy együtt nyomulunk előre. Ezért jöttünk kicsit későn, bár jó hátszéllel ajándékoztuk meg őket. – Az újonnan érkezett hajók valóban dagadó vitorlákkal közelítettek a hyberni armadához.

A Sárkány az állát dörzsölgette.

 Túl hosszú lenne elmondani a történetet, amit nekünk előadtak, de... – A fejét csóválta. – A csapatokat egy Vassa nevű királynő vezeti.

Elsírtam magam.

- Akikre az az illető bukkant, aki...
- Lucien szipogtam.
- Ki? A Sárkány a homlokát ráncolta. Ja, az a szemes fickó! Nem, ő később jött. Ő mondta meg, merre hajózzanak. Illetve azt is mondta, hogy elég sürgős a dolog. Jó, hogy mi legalább már úton voltunk.
- De akkor ki találta meg Vassát? kérdezte Nesta kifejezéstelen hangon. Mintha már sejtene valamit.

Az emberek hajói egyre közeledtek. Sok volt, hihetetlenül sok, és különböző zászlók alatt hajóztak, amiket a tündérszememnek hála tudtam csak kivenni.

- A kereskedők hercegének szólítják a fickót - mondta a

Sárkány. – Minden bizonnyal már hónapokkal ezelőtt rájött arra, hogy a halandó királynők árulók. Független, önálló hadsereget állított fel Hybern ellen. Sikerült megtalálnia Vassa királynőt, és együtt mozgósították ezt a hadsereget. – A Sárkány vállat vont. – Azt mesélte nekem, hogy három lánya van, és mind itt élnek. És hogy sokáig cserben hagyta őket, amit most akar jóvátenni.

Az emberek első hajói olyan közel jöttek, hogy fel lehetett ismerni az orrukra írt arany betűket.

 Róluk nevezte el a három zászlóshajóját – mondta a Sárkány mosolyogva.

Ott elöl, ott...

Feyre. Elain. És legelöl a Nesta nevű hajó szelte a habokat, bátran, harcra készen.

Apám irányításával.

72. FEJEZET

A SZÉL LESZÁRÍTOTTA NESTA ARCÁRÓL az apánk hajói láttán legördülő könnyeket.

Apánk legelöl hajózott, azon a hajón, amit arról a lányáról nevezett el, aki gyűlölte őt. Gyűlölte, mert nem küzdött értünk, mert hagyta, hogy anyánk meghaljon, mert évekig szegények és kétségbeesettek voltunk.

 Úgy tűnik, hogy ismeritek egymást – mondta a Sárkány szárazon.

Az apánk hajózott ott előttünk, aki hónapok óta nem adott hírt magáról. A nővéreim azt mondták, hogy azért utazott a kontinensre, hogy valami gyűlésen vegyen részt, amit a fal túloldaláról érkező veszély miatt hívtak össze. Vajon már akkor kiderült, hogy a halandó királynők elárulták az embereket? És ezért tűnt el szó nélkül az apánk, mert attól tartott, hogy az üzenetei rossz kezekbe kerülhetnek, miközben segítséget próbál szerezni?

Segíteni akart nekünk, nekem és a nővéreimnek.

Bemutathatom Nestát? – kérdezte Rhys a Sárkányt. – Ő pedig Feyre, a párom.

Pillantásra sem méltattuk a herceget, mert apánk flottájára

szegeződött a tekintetünk, azokra a hajókra, amiket rólunk nevezett el.

– És mi újság Vassával? – kérdezte Rhys a Sárkányt. – Megtört az őt sújtó átok?

Az emberek flottája és Hybern armadája közeledett egymáshoz. Tudtam, hogy találkozásuk halállal és pusztulással fog végződni. Láttam, hogy Hybern magasra vonja mágikus pajzsait, és a szeráfok is beállítják a védőpajzsaikat.

Nézd meg a saját szemeddel! – felelte a Sárkány.

Az emberi hajók között valami elképesztő sebességgel közeledett, mint valami üstökös. Dárdaként lőtt ki Hybernre. Vörös, arany, fehér színekben pompázott, parázslott, mint az olvadt fém. A hyberniek körében pánik tört ki, amikor az a valami kivált az emberi csapatok soraiból, és támadásba lendült.

Szélesre tárt szárnyakkal repült, szikrákból húzott csíkot maga után. Ekkor felismertem, *mi* száguld az ellenség felé. Egy tűzmadár. Olyan forrón parázslón, mint egy kovácsműhely szíve.

Vassa. Az elveszett királynő.

Az arcomról Rhys csókolta le a könnyeket, amik akkor buggyantak ki, amikor a tűzmadár az első hyberni hajókat lángra lobbantotta. Akárhová repült a királynő, mindenütt füst és hamu maradt utána.

Az emberi hadsereg apámmal az élen kirajzott, és a hajók maradékát intézte el.

 Vidd a csapataidat a szárazföldre! – mondta Rhys a Sárkánynak.

Hajszálnyi esélyünk mégis maradt a győzelemre. A mészárlás befejezésére.

A Sárkány tekintete mintha elhomályosodott volna, amikor gondolatban parancsokat osztogatott. Kíváncsi lettem volna, hogy Nephelle és párja a harcosok között van-e, és újra vettek-e kardot a kezükbe, amióta Nephelle egykoron szerencsésen megmenekült

a tengerfenékről.

Úgy tűnt, hogy Rhysnek is a múlt jár a fejében, mert a Sárkányhoz hajolt, és halkan, de a csatazaj ellenére mégis tisztán, kivehetően így szólt hozzá:

- Jurian itt van.

A herceg laza, nyugodt tartása egy csapásra megváltozott. A hideg düh ijesztő álarccá keményítette a vonásait. Barna szemei elfeketedtek.

A mi oldalunkon harcol.

A Sárkány meglepettnek tűnt, de bólintott. Aztán az állával Cassian felé bökött.

 Gondolom, te vagy Cassian. – A tábornok bólintott. Láttam a szemében az árnyékot, az elveszett katonák miatti bánatot. – A légióm a te parancsaidat fogja követni. Rendelkezz velük!

Cassian vetett egy pillantást a lankadó seregünkre, elnézett egészen az északi szárnyig. Azriel újra összerendezte az északi szárnyat. Cassian adott pár kurta utasítást a Sárkánynak. A Sárkány csapkodott fehér szárnyaival, ami erős kontrasztot mutatott barna bőrével.

– Miryam egyébként rohadt dühös rád, Rhys. Háromszázötven éve látogattál meg bennünket utoljára. Ha ezt túléljük, akkor majd találj ki valami jó kifogást.

Rhys csak nevetett. A Sárkány is vigyorgott, párszor erőteljesen csapkodott a fehér szárnyaival, és eltűnt.

Rhys és Cassian utánanézett. A két flotta közben heves ütközetbe bonyolódott. És a harcok sűrűjében ott volt az apánk, akit *életemben* nem láttam még fegyverrel a kezében. A tűzmadár lángesőt zúdított a hajókra. Égő, olvasztó pokol szabadult rájuk, és a roncsok a mélybe rántották magukkal azokat a katonákat, akik nem tudtak időben vízbe ugrani.

- Rhys - szóltam a páromnak. - *Indulnunk kell* Amrennel.

A tengeren kitört zűrzavart már nem lehetett volna fokozni. Akárhová nézett az ember, tombolt a harc. Most sikerülhet a küldetésünk Amrennel. A király figyelmét talán lekötik annyira a

váratlan fordulatok, hogy nem figyel ránk.

Rhys zuhanórepülésbe akart fogni, hogy visszavigyen a földre, ahol Amren és Elain várt bennünket. De Nesta így szólt:

– Várj!

Rhys engedelmeskedett.

Nesta egy pillantást vetett a flottára, oda, ahol apánk harcolt.

Vess be engem csaliként!

A döbbenettől csak pislogni tudtam. Cassian szólalt meg:

- Nem.

Nesta nem törődött a tiltakozással.

- A király valószínűleg az Üst mellett vár. Még ha Feyre és Amren el is jut odáig, először le kell győzniük őt, hogy odajussanak az Üsthöz. El kell csalnod őt onnan, olyan messzire, amennyire csak lehetséges. Hozzám.
 - De hogyan? kérdezte Rhys halkan.
- Nem tudja, mennyit loptam el az Üsttől mondta Nesta. –
 Ha azt hiszi, hogy be akarom vetni az Üst erejét, akkor rohanni fog hozzám, hogy megöljön.
 - Meg is fog ölni dörögte Cassian.

Nesta belekapaszkodott Cassian karjába.

És pont itt lépsz be te a képbe.

Ő fogja megvédeni Nestát, és csapdát állít a királynak.

- Nem - tiltakozott Rhys.

Nesta fújtatott.

 Ha megtiltod, akkor én is felmondom a szolgálataimat. Nem vagy többé a főuram. Te úgysem tudsz beavatkozni, mert megérzi, hogy a közelében vagy.

Hajlottam arra, hogy igazat adjak neki.

Cassian vetett még egy pillantást az illírekre, akik újra rendezték soraikat, és újult erővel lendültek támadásba.

- Azriel újra az ellenőrzése alatt tart mindent.
- Azt mondtam, hogy nem fortyant fel Rhys. Még soha nem hallottam így beszélni Cassiannel.

Cassian nyugodtan nézett a szemébe.

- Ez az egyetlen lehetőségünk arra, hogy eltereljük a figyelmét, és elcsaljuk az Üst közeléből.
 Átkarolta Nestát.
 Rhys, te mindent megtettél, ami tőled tellett. Ötven évig tartott a pokoljárásod. Értünk.
 Még soha nem beszélt ilyen nyíltan erről.
- Szerinted én nem tudom, mi történt? Tudom, Rhys, mindnyájan tudjuk, ahogy azt is, hogy értünk tetted, hogy megvédj bennünket.
- A fejét csóválta. Most kiegyenlítjük a tartozásunkat.
- Nincs itt semmiféle tartozás.
 Rhyst cserben hagyta a hangja, nekem pedig majd megszakadt a szívem.

Cassian hangja is remegett.

- Soha nem tudtam viszonozni az anyádnak a jóságát, amit értem tett. Engedd, hogy most megtegyem!
 - Nem tehetem.

Nem hittem volna, hogy az illírek történelme során valaha is lejátszódott ehhez hasonló vita.

- Dehogynem teheted mondta Cassian gyengéden. Megy az neked, Rhys. – Cinkos mosolyt vetett rá. – A többieknek is hagyj némi dicsőséget!
 - Cassian...

De Cassian ekkor Nestához fordult.

- Mindened megvan, ami kell?

Nesta bólintott.

Amren megmutatta, mi kell ahhoz, hogy hívjam az Üstmágiát.

És ha sikerül elterelni a király figyelmét, akkor Amrennel talán tényleg ellenőrzésünk alá vonhatjuk az Üstöt.

Nesta Elain felé nézett. A nővérünk a vérfürdőt figyelte meredten. Nesta rám pillantott.

- Mondd meg apának, hogy... köszönöm.

Átkarolta Cassiant. Kékesszürke szeme felcsillant, majd elrepültek.

Rhys teste akaratán kívül is megfeszült, mintha követni akarta volna őket. Egy kisebb erdő felé tartottak, jóval a csatamező mögé.

- Cassian életben marad mondtam halkan.
- Nem tiltakozott Rhys, és Amrenhez és Elainhez kísért. –
 Ezt nem éli túl.

Arra kértem Rhyst, hogy vigye Elaint a tábor legtávolabbi sarkába. Amikor visszatért, megcsókolt, majd újra felszállt az égbe, bele a csata szívébe, oda, ahol a leghevesebb harcok dúltak. Alig bírtam odanézni.

Tegyél ránk leplezővarázslatot, hogy ne lássanak bennünket!
 kért Amren. – Azután pedig rohanj, amilyen gyorsan csak tudsz.
 Ne állj meg! Ne keveredj bele a harcokba! Mindennel nyomot hagysz magad után.

Bólintottam, ellenőriztem a fegyvereket. Az égen fehéren száguldozó szeráfok a hóra emlékeztettek. Behurkoltam magunkat egy varázslatba, ami megvédett bennünket a kíváncsi szemek és fülek elől.

 Hajrá! Gyerünk! – noszogatott Amren. Ezüstös szeme szinte villámokat szórt. – Ne nézz vissza!

Ezzel megindultunk.

73. FEJEZET

Az ÜSTÖT EGY ÉSZREVÉTLEN sziklás beugróba helyezték el a dombon.

A Takács jó munkát végzett. Az őrök már csak kicsi, nedves húskupacok, csontok és inak voltak. Tudtam, hogy a Takács szépsége most még tündöklőbb.

Útközben Amren mágiája fel-felvillant, és megsemmisítette a védővarázslatokat, míg elértük az ösvényt, amit Stryga vágott nekünk. Mindegy volt, hogy milyen varázslatot működtetett a király, Amren fel volt rá készülve. Szinte ki volt éhezve rájuk, és vad mosollyal az arcán zúzta szét őket.

A szürke dombon viszont csak úgy hemzsegtek a hyberni tisztek, akik hagyták, hogy a katonáik értük harcoljanak és meghaljanak. Addig vártak, míg szétválasztódott a korpa és a búza, és csak a valódi el lenfelek maradtak életben, akik ellen érdemes volt harcolni. Hallottam, hogy arról beszélgetnek, ki ellen akarnak kiállni.

Helion és Tarquin a lista élén szerepelt, aztán Tamlin, az árulása miatt, majd Jurian. Arról is beszéltek, milyen szenvedést szánnak nekik...

Varian. Azriel. Cassian. Kallias és Viviane. Mor. Úgy

beszéltek a barátaimról, mint olyan lovakról, akikre fogadni lehet a lóversenyen. Ki meddig bírja? Ki fogja el a Tél udvarának csinos uralkodónőjét? Ki szelídíti meg Morrigant? Ki fog illír szárnyakat zsákmányolni és otthon trófeaként a falára függeszteni?

Forrt a vérem. Őszintén azt reméltem, hogy Bryaxis az összesét felfalja, és az összes a nadrágjába csinál félelmében, mielőtt eljön a vég.

Csak egyszer néztem hátra.

Mor és Viviane messzire volt ahhoz, hogy a csőcselék kezébe kerüljenek. Egy csapat hybernit tartottak éppen sakkban, és az a fehér hajú nő támogatta őket, akit a Tél udvarának táborában láttam, valamint egy csapat hatalmas jegesmedve. Elég volt egyet legyinteniük a tappancsukkal, és a katonának széttrancsírozódott a teste.

Amren figyelmeztetésül sziszegett, én pedig előrefordultam, és felmásztunk a domb egyik csendesebb oldalsó emelkedőjén. Strygának nyoma sem volt, bár itt járt, a domb lábánál. Ezen a dombon trónolt az Üst. Már éreztem rettentő erejét. A belőle áradó csábítást.

Lassan, óvatosan másztunk Amrennel. Minden lépés után megálltunk és füleltünk. Mögöttünk égen, földön, vízen tombolt a csata. A Sárkány légiói és a halandó hadsereg ellenére kételkedtem a győzelmünkben.

Az ujjaimmal egy kemény, szürke kőbe kapaszkodtam, az izmaim megfeszültek, ahogy felhúztam magam. Amren mellettem elegánsan, könnyed léptekkel kaptatott fel. Nestának sietnie kell. Ha nem sikerül rövidesen elcsalnia a királyt, akkor nekünk kell foglalkoznunk vele.

Láttam, hogy a szikla lábánál valami megmozdul. Kővé dermedtem.

Gyönyörű, sötét hajú fiatal nő állt ott, és minket bámult. Hunyorgott, szimatolt. Mosolygott. Vörös, véres szájával. Rám mosolygott. Kivillantotta véres fogait. Stryga. A Takács itt várt ránk.

Hófehér kezét végighúzta az alkarján lévő tetováláson, ami egy holdsarlót ábrázolt. Az alku jele volt, amit Rhysszel kötött. És figyelmeztetés nekünk, hogy siessünk.

Az ösvény felé fordult, ami tőlünk balra haladt a szikla mellett. Ianthe drágaköve a fején vérfoltos lett. Egyenesen odament az ott álló őrökhöz, akiket meg akartunk kerülni. Stryga vigyorgott, gyűlölettel, visszataszítóan, és rájuk vetette magát. Szabaddá vált előttünk a pálya.

Amren megborzongott. Elfordultunk, és másztunk tovább. Az őrök teljesen el voltak foglalva Strygával. Elhagyták őrhelyüket, hogy feltartóztassák őt.

Alig maradt időnk. Már éreztem, hogy az Üst mozog...

De nem. Nem az Üst volt. Az érzés, a mágia, a *hátunk mögül* jött.

Nesta.

 - Ügyes lány - motyogta Amren. A következő pillanatban pedig galléron ragadott, és nekinyomott a sziklának. A keskeny ösvényen csizmák dübörögtek. Ismertem ezeket a lépteket. Rémálmaimban ezek jártak a nyomomban.

Hybern királya haladt el mellettünk. Előrenézett. Strygára. Nestára.

A Takács is megállt, amikor látta, ki közeledik. Mosolygott, álláról csöpögött a vér.

 Hogy te milyen gyönyörű vagy! – dünnyögte a király hízelgőén. – Pompás látvány, egy ilyen isteni teremtmény!

Stryga átvetette sötét haját törékeny vállán.

 Nyugodtan hajolj meg előttem, király. Úgy, ahogy régen is tetted.

Hybern királya egyenesen haladt felé, mosolygott Stryga senkivel sem összehasonlítható arca láttán, aztán olyan gyorsan fogta a kezébe a Takács arcát, hogy az nem tudott hátrálni.

Kitekerte a nyakát.

Amibe nem halt bele, hiszen halálistennő volt, életen és halálon

túli lény. Túlélte volna, hogy eltörték a nyakcsigolyáit. Ha a király nem dobta volna oda a testét a két nagakutyájának, amik morogva vártak a domb lábánál.

Azok habozás nélkül szétcincálták a Takács testét, mire még Amren is valami hangot adott ki az undortól.

A király észak felé nézett, Nesta felé.

Újra éreztem a mágiát. *Nesta* mágiáját. Úgy csábított, ahogy az Üst a dombon.

A király a tengerre nézett, a tengeren dúló csatára. Széles mosoly terült szét az arcán, majd gondolatutazással eltűnt.

Most – súgta Amren.

Meg sem bírtam moccanni. Cassian és Nesta... Rhys úgy gondolta, hogy nincs esélyük a túlélésre.

– Ne hagyd, hogy hiábavaló legyen! – förmedt rám Amren. A szemében bánat csillogott. Tudta, mi fog történni. Tudta, milyen árat fizetünk azért az időért, ami megadatott nekünk.

Félretoltam kétségbeesésemet és félelmemet, és felrohantam a dombon. Fel a sziklás beugróig.

Ott állt az Üst. Őrizetlenül. Várakozva.

Amren kis kezében feltűnt a Lélegzetek könyve. Az Üst majdnem akkora volt, mint ő. Gyűlölet és mágia fekete mélysége.

Véget tudok vetni neki.

Itt és most. Fel tudom tartóztatni a seregét, meg tudom semmisíteni a királyt, mielőtt megöli Nestát és Cassiant. Amren felnyitotta a könyvet, és várakozón nézett rám.

Tedd a kezed az Üstre! – mondta halkan.

Engedelmeskedtem. Az Üst végtelen ereje belém vágódott, egy hullám azzal fenyegetett, hogy elsodor egy vihar, aminek nem volt se eleje, se vége. Alig voltam képes megvetni a lábam ebben a világban, még a nevemet is alig tudtam. Abba kapaszkodtam, amit Ouroboros mutatott, a képekbe és emlékekbe, amiket láttam és a magamévá tettem. A jóba és a rosszba és abba, ami a kettő között van. Abba, aki voltam, aki vagyok, aki...

Amren rám nézett. De nem olvasott a Lélegzetek könyvéből.

Nem is adta a kezembe. Becsukta, ledobta, és a lábával hátratolta.

Amren félrevezetett bennünket. Esze ágában sem volt megállítani a királyt és a seregét az Üst és a könyv segítségével.

Én pedig nyitott szemmel besétáltam a csapdájába.

74. FEJEZET

Az ÜST FENEKETLEN MÉLYSÉGE LÁTTÁN a saját tudatomba kapaszkodtam. Mindennel, amim csak volt, abba kapaszkodtam.

- Sajnálom – szólt Amren –, hogy hazudtam neked.

Nem tudtam elhúzni a kezemet, egyszerűen nem bírtam elengedni az Üstöt. Lassan, darabonként szét fogok esni.

Kilöktem magamból a mágiámat, kétségbeesetten kerestem valami kapaszkodót ebben a világban, bármit, ami megmenthet, és ami megakadályozza, hogy ez az undorító, mindent elnyelő *valami* a mélybe rántson.

Tűz és víz, fény és szél, jég és éjszaka. Mindent elővettem. Minden csődöt mondott. Elvesztettem minden kapaszkodómat, és a tudatom tovább csúszott az Üst kinyújtott karjába.

Éreztem, hogy *megérint*. És ekkor eltűnt belőlem egy rész.

A lényem fele mozdulatlanul állt az Üst mellett, a kezem szinte hozzánőtt a fekete széléhez.

A másik felem... valahol máshol volt.

Repültem. Kerestem valamit. Az Üst annak az erőnek a nyomába indult, ami oly közel jött hozzá. Ami hozzá tartozott.

Nesta.

Az Üst meg akarta szerezni őt, őt kereste, ahogy a király is.

Úgy repültem a csatamező felett, mint egy szitakötő egy tó felett. Megvertek bennünket. A szeráfokat és az illíreket lekapkodták a levegőből. Azrielt is földre kényszerítették, a szárnyait maga után vonszolva a véres sárban karddal próbált védekezni a túlerővel szemben. Gyalogosaink teljesen szétszóródtak. Keir a Sötétséghozókkal ordított, hogy újra rendeződjenek sorokba. Fekete árnyékfelhők váltak le róla.

Rhysandet is láttam, ott, ahol a legádázabb küzdelem tombolt. Véres volt. Gyönyörűen harcolt. Körülnézett, aztán átváltozott.

Először a karmok jöttek, és felváltották az ujjakat és lábfejeket. Aztán sötét pikkelyek, talán tollak, nem láttam olyan jól, a lábán, karján, mellkasán. Összegörnyedt. Csontjai, izmai megnőttek, átváltoztak.

Az a vadállat fejlődött ki, akit Rhys folyton elnyomott. Soha nem engedett ki. De most olyan nagy volt a baj, hogy nem volt más választása.

Az Üst magával akart ragadni engem, de azt még láttam, mi történik Rhys fejével. Az arcával. Rémálomszerű lény lett belőle, semmi emberi vagy tündéri nem volt benne. Olyan teremtmény lett, amit sötét barlangokba képzel az ember, és ami csak éjszakára jön elő, hogy vadásszon és táplálkozzon. Az arca olyan lényekre hasonlított, amikkel a Rémálmok udvarában a trónt és a fekete oszlopokat díszítették. Az oszlopok és a trón ezek szerint nemcsak a hatalmát jelenítették meg, hanem azt is, ami benne rejtve lappangott.

Kitárta a szárnyait, és felszállt.

A hyberni katonák menekülőre fogták.

Helion látta, mi történik, és ő is rohanni kezdett Rhys felé. Közben ő is átváltozott. Rhys az éjszaka szárnyas szörnyetege lett, árnyékból és hideg holdfényből. Helion pedig az ő sugárzóan arany fivére, csillogó tollakkal, brutális karmokkal és tollas szárnyakkal. A párom és a nappal főura együtt vetették magukat az ellenséges seregre.

Ekkor valaki az útjukba állt. Egy vékony, alacsony férfi ment

oda hozzájuk a katonák közül. Az egyik hyberni parancsnok. Rhys morgásába beleremegett a föld, de Helion ment a férfi elébe – izzó fehér fénnyel. Karmai mélyen belesüppedtek a sárba.

A parancsnoknál még egy kard sem volt. Mindössze egy finom anyagból készült öltönyt viselt. Az arcáról csak úgy áradt a derű. Ametisztszínű fény vette körül. Helion morogva parancsolt valamit Rhysnek.

A párom biccentett. A szájából vér buggyant ki, majd újra belevetette magát a küzdelembe. A parancsnok és Varázstörő Helion pedig egymásnak estek. Mágia mágia ellen. A katonák mindkét oldalon hátráltak.

Engem viszont magával rántott az Üst, egyre távolabb, éppen akkor, amikor Helion fényvillámot lövellt a parancsnok felé, de úgy, ahogy még soha korábban nem láttam.

Gyere, énekelt Nesta mágiája. Gyere!

Az Üst megérezte a szagát, és Nesta felé robogtunk. Egy tisztás szélén viszont hirtelen megállt, mintha kitért volna, hátrált, mint egy kígyó a halálos marás előtt.

Nesta és Cassian szorosan álltak egymás mellett. Cassian karddal a kezében, Nesta szeme valamilyen belső tűztől izzott.

Vigyázz! – súgta. – Jön a király.

Nesta egyelőre megfékezte a mágiáját, de be fogja vetni, hogy elpusztítsa a királyt.

Cassian fogja elterelni a király figyelmét, miközben Nesta lesújt.

Mintha lelassult volna az idő, és maga körül forgott volna tovább. A király sötét mágiája közeledett. Én láthatatlan voltam, egy sötét szélben imbolygó lélekdarabka csupán.

Hybern királya gondolatutazással közvetlenül Nesta előtt termett.

Nesta mágiája felkavarodott, és aztán mintha magába roskadt volna.

Cassian nem mozdult. Moccanni sem mert, mert Hybern királya az apámat tartotta maga előtt, és a kardját a torkának

Ezért figyelte a tengert. Tudta, hogy Nesta halálos csapást akar mérni rá, ha megjelenik előtte, és az egyetlen lehetőség ennek megakadályozására egy élő emberi pajzs volt. Nesta kétszer is meg fogja gondolni, hogy a bosszúja végett feláldozza-e ezt a pajzsot.

Az apánk tetőtől talpig össze volt fröcskölve vérrel. Vékonyabb volt, mint ahogy emlékeimben élt.

Nesta – súgta. Egyetlen pillantás elég volt, hogy észrevegye
 Nesta füleit, tartását, eleganciáját. A szemében is ott csillogó tündérmágiát.

A király vigyorgott.

– Micsoda atyai gondoskodás! Egy egész hadsereget idehoz, hogy megmentse a lányai életét!

Nesta nem szólt semmit. Cassian a tisztást fürkészte... esélyt keresett a menekülése, kiutat.

Mentsd meg az apámat, könyörögtem az Üstnek. Az apám életéért könyörögtem hozzá. Segíts neki!

Az Üst nem felelt. Nem volt hangja, tudata, csak az ösztönös vágy élt benne, hogy visszaszerezze, amit elloptak tőle.

Hybern királya félrehajtott fejjel tanulmányozta apám szakállas arcát, az időjárás viszontagságai által cserzett bőrét.

 Sok minden megváltozott azóta, hogy otthon jártál. A lányaidból tündérek lettek. Az egyikük ráadásul elég jó partit csinált.

Az apám le sem tudta venni a szemét a nővéremről. Nem is figyeli a mögötte álló szörnyetegre. így szólt:

- A legelső pillanattól fogva szerettelek, attól kezdve, hogy a karomban tartottalak. És sajnálom, Nesta. Én kicsi Nestám. Végtelenül sajnálom.
 - Kérlek mondta Nesta a királynak. Valahogy torokhangon,

tompán beszélt. – Könyörgök.

– És mit adsz érte cserébe, Nesta Archeron?

Nesta az apámra meredt, aki lassan a fejét csóválta. Cassian keze megrándult. A kardja hegye megemelkedett. Próbált kedvező pozíciót felvenni.

- Visszaadod, amit elvettél tőlem?
- Igen.
- Akkor is, ha ki kell vágnom a testedből?
- Vedd el a mocskos mancsodat a lányomról! mordult fel az apám.

Egy reccsenést hallottam, és csak egy pillanat múlva jöttem rá, hogy mi történt. Az apám feje oldalra csuklott, és a szemében kihunyt a fény.

Nesta csak állt, egyetlen hang nélkül. Egyáltalán nem reagált, mikor Hybern királya kitörte az apánk nyakát.

Én kiabálni kezdtem. Kiabáltam, tomboltam az Üst fojtogató szorításában. Könyörögtem, vessen véget az egésznek, vigyen haza, hagyjon elmenni...

Nesta nézte, ahogy apánk holtteste az erdei talajra roskad. A király előre látta, hogy Nesta mágiája is ki fog hunyni.

Cassiané viszont nem.

Hybern királyára élénkvörös színű nyilak zúdultak. Nestát védőpajzs borította be, Cassian pedig rátámadt a királyra. Az csak röhögött, és úgy tűnt, hogy örömmel néz egy kis kardozás elébe. Én halott apámra meredtem. Néztem tágra nyílt szemét, üveges tekintetét.

Cassian próbálta a királyt az apánktól eltávolítani. Kardok, mágikus erők csaptak össze. De nem sokáig, csak míg Nesta el tud menekülni, és én be tudom fejezni az ügyet, amiért a családom az életét áldozta. Ám az Üst még mindig a markában tartott.

Kétségbeesetten próbáltam visszajutni a dombra, ahol Amren elárult, egy aljas trükkel hozzáláncolt az Üsthöz, és a saját céljaira használt.

Nesta letérdelt az apánk mellé. Az arcán látszott, mennyire

megrázták az események. Apánk üveges, tágra nyílt szemébe nézett, és gyengéden lezárta a szemét. Nem remegett a keze.

Cassian a fák közé tudta visszaszorítani a királyt. Kiáltásai visszhangoztak az egész tisztáson.

Nesta előrehajolt, és megcsókolta apánk véres homlokát. Amikor felemelte a fejét, az Üst rángatózni, kavarogni kezdett. Nesta szeméből csak úgy áradt az erő. Testének minden pórusából sugárzott.

Arrafelé nézett, ahol Cassian és a király küzdöttek egymással. Ebben a pillanatban Cassian felkiáltott a fájdalomtól.

A nővéremet körülvevő mágikus erő megremegett. Nesta felállt.

Cassian újra fájdalmasat kiáltott. Olyan húszlábnyira feküdt a földön, szárnyai összetörve. A sebeiből vér szivárgott. A csípőjénél kiállt egy csont. A szifonjai kialudtak. Elhagyta minden ereje. Zihált, az orrából is csöpögött a vér. A karjai is cserben hagyták, hiába próbálta felnyomni magát.

Hybern királya felette állt, és felé nyújtotta a kezét. Cassian összegörnyedve ordított fájdalmában. Valahol a testében megreccsent egy csont,

- Fejezd be!

A király hátrapillantva Nestát látta közeledni. Cassian a szemével könyörgött neki, hogy meneküljön. Vér buggyant ki a száján.

Nesta ránézett Cassian összevert testére, látta a fájdalmat az arcán, és kissé oldalra billentette a fejét. Úgy, ahogy sem emberek, sem tündérek nem szokták. Ragadozó madárra emlékeztetett.

Amikor a tekintete újra a királyra siklott, halkan így szólt:

- Megöllek.
- Tényleg? kérdezte a király felvont szemöldökkel. De kár!
 Sokkal érdekesebb dolgokat is csinálhatnánk egymással.

Jaj, ne! Nem nézhetem újra végig tétlenül, ahogy szenvednek, kínlódnak azok, akiket szeretek.

Az Üst úgy követte Nestát, olyan szorosan ment mellette, mint egy hű kutya. Nesta ökölbe szorította a kezét.

A király fújtatott. És durván rátiport Cassian szárnyára. Csontok törtek. Cassian kiáltása...

Én az Üst szorításában vergődtem, csapkodtam magam körül, próbáltam kiszabadulni.

Nesta ekkor robbant. Minden erejével egyszerre.

A király gondolatutazással kitért előle.

Nesta mágiája a király mögött csapódott egy fába, és porig égette. Aztán nagy ívben a csatamezőre lőtt ki, és a hyberni csapatok sűrűjében ért földet. Százak haltak meg, mielőtt egyáltalán felfogták volna, mi történik.

A király olyan harminclábnyira bukkant fel az előző helyzetéhez képest. Nevetett a mezőn füstölgő hullák láttán.

- Fantasztikus! - mondta. - Képzetlen, buta, de fantasztikus!

Nesta ökölbe szorította a kezét, mintha újra erőt akarna gyűjteni. De az előbbi támadással teljesen kimerítette magát. A szeme visszanyerte természetes színét.

- Menekülj! nyögte Cassian. Gyerünk már!
- Olyan ismerős a szitu mondta a király töprengést tettetve.
- Ő vagy a másik korcs próbált egyszer odakúszni hozzád?

Cassian most valóban a földön kúszott a törött szárnyaival és ripityára zúzott lábaival Nesta felé, véres nyomot húzva maga után a fűben.

Nesta odarohant hozzá, és térdre esett mellette.

De nem vigasztalni akarta, hanem az illír kardját megszerezni.

Cassian megpróbálta visszafogni, amikor Nesta felemelkedett. És a kardját is magasba emelte Hybern királya ellen. Egy szót sem szólt. Csak állt kivont karddal.

A király vihogott, és körkörös mozdulatokat tett a kardjával.

Akkor lássuk, mit tanultál az illírektől!

Máris Nesta fölé magasodott, még mielőtt Nesta megmozdult volna. A nővérem hátraugrott, és a kardjával kivédte a király pengéjét. Tágra nyílt szemmel nézett. A király újabb támadásba

lendült, de Nesta ezúttal is kitért, és a fák közé vonult kicsit vissza.

Próbálta elcsalni a királyt, minél messzebbre Cassiantől.

A király néhány lépés után megunta a játékot. Két gyors mozdulattal lefegyverezte Nestát, és olyan erővel ütötte arcon, hogy a nővérem a földre esett.

Cassian a nevét kiáltotta, és próbált odavergődni hozzá.

A király a hüvelyébe dugta a kardját, és Nesta fölé tornyosult. A nővérem közben próbált feltápászkodni.

- Na? Tartogatsz még valamit a tarsolyodban?

Nesta megfordult, és kinyújtotta a kezét. Fehér, égő fény lőtt ki a tenyeréből és fúródott a király mellkasába. Az előbbi párbaj csak csel volt, hogy elég közel kerüljön a királyhoz. És a legváratlanabb helyzetben csapjon le.

Úgy tűnt, hogy az Üst megnyugodott. Nesta mindent kiadott magából. A mágiája kimerült.

Imbolyogva állt fel és botorkált át a tisztáson. A szája szélén vér buggyant ki a király pofonjától. Cassian elé térdelt.

- Kelj fel! nyögte, és a vállánál fogva rángatta. Kelj fel!
 Cassian megpróbálta, de kudarcot vallott.
- Túl nehéz vagy, nem bírlak el. Nesta megpróbálta Cassiant felemelni. Az ujjaival belekapaszkodott a fekete, véres vértezetbe.
 Nem bírlak el... Jön...
 - Menj! nyögte Cassian.

Nesta a mágiájával az előbb átröpítette a királyt a kis erdőn, de a nővérem most teljesen ki volt merülve, a király pedig öles léptekkel közeledett, közben lesöpörte a szilánkokat és a faleveleket a kabátjáról Nem sietett, ráérősen jött.

Pontosan tudta, hogy Nesta nem mozdul innen. Már előre örült a mészárlásnak.

Nesta a fogát csikorgatva próbálta felráncigálni Cassiant. Cassian torkából fájdalmas nyögés tört fel.

- Menj már! förmedt Nestára rekedten.
- Nem bírok súgta Nesta sírva. *Nem megy*.

Rhys is ugyanezt mondta.

Cassian feljajdult fájdalmában, miközben felemelte véres kezét, és a kezébe fogta a nővérem arcát.

 Nem bánok semmit – mondta Cassian. – Kivéve azt, hogy olyan kevés idő adatott meg nekünk. – Megremegett a hangja. – Hogy nem tudtam veled lenni, Nesta.

Nesta nem mozdult. Cassian felemelkedett, és megcsókolta. Nagyon gyengéden.

Cassian letörölt egy könnyet a nővérem arcáról.

 Megkereslek a túlvilágon. A következő életünkben. És akkor már bőven lesz időnk együtt. Megígérem.

Hybern királya a tisztásra lépett. Az ujjai végén sötét erő kígyózott.

Mintha még az Üst is megtorpant volna a *meglepetéstől*, amikor Nesta ránézett a királyra, aztán a földön fekvő Cassianre, és rávetette magát a parancsnok testére.

Cassian teljesen megdermedt, és a kezét Nesta hátára tette. Együtt. Együtt mennek a halálba.

Üzletet ajánlok, *mondtam az Üstnek*. Odaadom a lelkem neked, ha Nesta megmenekül.

 Jaj, de romantikus! – szólt a király. – És mennyire értelmetlen!

Nesta nem mozdult, de a testével továbbra is védelmezte Cassiant.

A király felemelte a kezét. A mágiája úgy örvénylett a tenyerén, mint egy sötét galaxis.

Azután hirtelen leengedte a kezét, és kővé dermedt.

Fojtott hörgés hagyta el a torkát.

Egy pillanatra azt hittem, hogy az Üst meghallgatta a könyörgésemet. De amikor egy fekete penge állt ki a király torkából, és vér fröcskölt szerteszét, rájöttem, hogy nem az Üst volt, hanem valaki más.

A király árnyékából Elain lépett elő, és az Igazmondót tövig nyomta a király tarkójába, miközben a fülébe súgta:

– Ne merj a nővéremhez érni!

75. FEJEZET

Az ÜST ELAIN LÁTTÁN DOROMBOLNI KEZDETT, mint egy macska. Hybern királya térdre esett, és a nyakából kiálló pengéért nyúlt. Elain hátralépett.

A király öklendezve, vért köpve meredt Nestára.

A nővérem felugrott.

De nem Elainhez ment oda, hanem a királyhoz.

Megfogta az Igazmondó markolatát, és nagyon lassan, mintha minden pillanatnak meg akarná adni a módját, elkezdte mozgatni a pengét. Nem forgatta, hanem még mélyebbre tolta a király nyakában.

Elain Cassianhez rohant. A harcos nehezen lélegzett, de mosolygott, miközben Nesta egyre csak mélyebbre nyomta a pengét, különválasztva húst, inakat és csontot. A király még próbálta kitépni a kardot, de Nesta tekintete ugyanúgy izzott, mint egykor Hybernben. Amikor az ujjával a királyra mutatott, és halált ígért neki. Most mosolygott, mintha ő is ugyanerre emlékezne.

A király teste egyszer csak megrándult, mintha egy nagy kerék küllőjét valaki meglökte volna. A szeme megvillant, és... a feje legurult a nyakáról.

- Nesta! - szólította Cassian nyögve a nővéremet, és felé

nyújtotta a kezét.

A király vére összefröcskölte Nesta ruháját és arcát, de úgy tűnt, hogy ő ezt nem veszi észre. Megfogta a lehullott fejet, és a magasba emelte. Fel a levegőbe. Aztán rámeredt. Belenézett a király halott szemébe.

Nem mosolygott, csak nézett.

Vadul. Könyörtelenül. Brutálisan.

- Nesta! - hívta őt súgva Elain.

Nesta döbbenten pislogott, és mintha felfogta volna, mi történt. Mit tettek ők ketten Elainnel.

A király feje kiesett a kezéből.

Úgy tűnt, mintha ebben a pillanatban az Üst is felfogta volna az eseményeket. Amikor a király feje az erdő talajára csapódott, ráébredt, hogy Elain a tolvaj életét mentette meg. Elain, akit rendkívüli erővel ruházott fel, akit olyan bájosnak talált, hogy *meg akarta ajándékozni...* De Elaint nem fogja bántani, még akkor se, ha mindenáron vissza akarja szerezni, amit Nesta elvett tőle.

Az Üst hátrálni kezdett. Elain pillantása ekkor vetődött apánk holt testére. Kiáltás tört fel belőle.

Nem! Előrelendültem, de az Üst gyorsabb volt nálam, és sokkal erősebb. Visszarántott, és egyre messzebb húzott. A csatatérre.

Úgy tűnt, hogy senki nem tudja, hogy a király halott. A seregeink pedig...

Rhys a többi főúrral együtt átváltozott azokká a szörnyetegekké, akik bennük rejtőztek. Mancsaiktól, karmaiktól hullott az ellenség, széttépték, kibelezték, széttrancsírozták őket. Helion pedig...

A nappal főurát vér borította, arany bundája megégett, összeborzolódott, de még mindig harcolt a hyberni parancsnok ellen, aki úgy tűnt, hogy egyáltalán nem sérült meg. Ruhája makulátlanul tiszta, a haja jól fésült volt. Mint aki tudja, hogy ezen a napon le tudja győzni Varázstörő Heliont.

Tovább száguldottunk. Bryaxis harcolt még, sakkban tartotta az ellenséget, és fedezte Graysen csapatait. Fekete felhő tört utat

előttük. Bryaxis, a legborzasztóbb rémálom embereket védelmezett.

Elhagytuk a Sárkányt és egy fekete hajú nőt is, akinek a bőre úgy csillogott, mint a sötét méz. Közös ellenfél ellen, Jurian ellen küzdöttek. A Sárkánynak és Miryamnak még volt egy kiegyenlítetlen számlája.

Olyan gyorsan száguldottunk el mellettük, hogy nem láttam tisztán a jelenetet, nem hallottam, mit mondanak, Jurian vajon komolyan megfenyegeti őket, vagy csupán védekezik, és magyarázkodni próbál. Mor sántikált egyszer csak oda, véresen, zihálva, és rájuk kiáltott... De ez volt a legkisebb gondunk.

Mert a hadseregeinket lesöpörték.

Bár a király meghalt, az Üst pedig már nem reagált, Hybern fölénybe került. A király teljes tébolyultságba kergette a katonáit, elhitette velük, hogy igazságtalanság történt velük, és megfeledkeztek róluk, ezért tovább harcoltak. Csak akkor fognak leállni, ha megkapják, amit akarnak, amire úgy érzik, *joguk van*.

Túl sokan voltak. Mi pedig erőnk végéhez értünk.

Az Üst pedig egyre űzött-hajtott engem, hogy végre visszatérhessen önmagába.

Ekkor üvöltés hangzott fel... fájdalmas üvöltés. Felismertem, hiába volt más alakban.

Rhys. Rhys. Gyenge. Segítségre szorul.

Az Üst eltűnt önmagában, én pedig újra a sziklán találtam magam. Amrenre meredtem, aki pofon vágott, és a nevemet kiáltotta.

- Buta lány! - förmedt rám. - Harcolj ellene!

Rhys megsérült.

Szüksége van rám.

Visszatértem a testembe. A kezemet továbbra is az Üst szélén tartottam, szinte élő volt a kapcsolatunk. De az Üst visszavonult... én pedig újra tudtam... pislogni.

Amren fújtatott.

- Mi az ördög...

 A király halott – mondtam. A hangom hidegen, idegenül csengett. – És nemsokára te is az leszel.

Megölöm, mert elárult minket.

 Tudom – mondta nyugodtan. – De a segítségedre van hozzá szükségem.

Szavaira majdnem elengedtem az Üstöt, de Amren a fejét rázta.

- Ne tedd! Tartsd a kapcsolatot! Te leszel a... katalizátor.
- Nem értelek.
- Suriel nekem üzent, csak és kizárólag nekem.

A homlokomat ráncoltam.

- A könyvben rejlő varázsigével nem lehet az Üstöt uralni mondta Amren. Erről hazudtam nektek. Ez egy szabadító varázsige, ami megszabadít engem a béklyóimtól.
 - Micsoda?

Amren lenézett a lábunk alatt folyó mészárlásra. Halálkiáltások mindenütt.

- Először azt hittem, hogy az Üst megzabolázásához szükséged van a nővéreid segítségére. De miután belenéztél az Ouroborosba, tudtam, hogy egyedül is meg tudod csinálni. Velem. Te meg én. Mert ha az Üst erejével megváltasz engem ebből a testből, és visszaadod nekem az eredeti alakomat, akkor én egy mozdulattal lesöpröm az egész hadsereget a föld színéről. Utolsó szálig mindenkit.
 - Amren...

Egy férfihang szólalt meg mögöttünk.

- Ne!

Varian bukkant fel zihálva a sziklás ösvényen. Tetőtől talpig véresen.

Amren vigyorgott.

- Olyan vagy, mint egy kutya. Jössz a szagra.
- Ne tedd ezt! kérlelte Varian.
- Szabadíts fel! kérlelt Amren engem, a férfit figyelmen kívül hagyva. – Hadd vessek véget az egésznek!

A fejemet ráztam.

 De akkor te *nem létezel* többé. Azt mondtad, hogy akkor nem fogsz tudni ránk emlékezni, és *nem leszel* önmagad.

Amren mosolygott, és először rám, aztán Varianre nézett.

– Évezredekig figyeltem őket, mármint az embereket. Ó, az én világomban is éltek emberek! Láttam, hogyan szerettek, gyűlöltek, hogyan folytattak értelmetlen háborúkat és kötöttek értékes békéket. Láttam, hogy adnak életet és építenek egész világokat. Én viszont... Nekem mindez lehetetlen volt, engem nem ilyennek teremtettek. Nekem ezeket nem volt szabad. Szóval csak néztem őket. Amikor idejöttem, akkor cselekedtem életemben először önző módon. Sokáig azt hittem, hogy ez büntetés, mert ellenálltam apám parancsainak, mert túl sokat akartam. Azt gondoltam, hogy ez a világ egy pokol, amibe az apám az engedetlenségem miatt száműzött.

Amren a távolba nézett.

- De most... már felmerül bennem, hogy lehet, hogy az apám tudta, látta, hogy figyelem az embereket, irigylem őket, és a világok között nem azért csinált egy repedést, mert meg akart büntetni. Éppen ellenkezőleg, meg akart ajándékozni. Csillogott a szeme. Valójában ajándék volt. A veletek töltött idő. Mindannyiótokkal. A legdrágább ajándék, ami csak létezik.
 - Amren szólt Varian, és térdre ereszkedett. Könyörgök...
- Mondd meg a főúrnak súgta nekem Amren –, hogy mindig tegyen nekem egy kupát az asztalra.

A szívemben már nem volt több hely a gyásznak. Erősen szorongattam az Üstöt. Elszorult a torkom.

- Rendben.

Amren Varianre nézett, és pajkosan mosolygott.

A legszívesebben mindig azokat az embereket figyeltem, akik tudtak szeretni. Soha nem értettem, pontosan *mi* is történik ilyenkor. *Miért* történik az egész. – Egy lépésre az Üsttől megállt.
Azt hiszem, hogy veled megtanulhattam volna. Talán ez volt az utolsó ajándék.

Varian arca eltorzult a kíntól. De nem próbálta feltartóztatni

Amrent.

Amren felém fordult, és a tudatomba küldte a varázsigét, amire gondolnom kellett, amit éreznem kellett, és *végrehajtanom*. Bólintottam.

Ne meneküljetek, ha felszabadulok! – mondta nekünk. –
 Azzal csak felébresztenétek a mohóságomat.

Felemelte a kezét, és a karomra tette.

Boldog vagyok, hogy találkoztunk, Feyre.

Mosolyogtam, és fejet hajtottam.

Én is Amren. Én is.

Megfogta a csuklómat, felhúzta magát, és beugrott az Üstbe.

Mindent beleadtam, mindent, amim csak volt, minden lélegzetvételemet, hogy végrehajtsam a varázsigét. A karom félig az Üstbe lógott, amikor Amren alámerült a sötét vízbe. Nemcsak a számmal mondtam ki a szavakat, hanem a szívemmel, a véremmel, a csontjaimmal is. Kikiabáltam magamból.

Amren keze egyszer csak elvált a karomtól, és elolvadt, mint a harmat a reggeli napsugaraktól.

Befejeztem az igét.

Reszketve löktem ki magamból az utolsó szótagokat, és ekkor újra önmagam lettem. A kezem lecsúszott az Üst széléről. Összeestem. Varian kapott el, mielőtt a földre estem volna. Megtartott, együtt pillantottunk az Üst sötét mélységébe.

Varian nehezen kapott levegőt.

– Amren egy...?

Mélyen alattunk valami megmozdult. Mintha a föld magjába szállt volna alá.

Varian arrébb terelt engem néhány lépéssel, ugyanis a föld hullámokat vert. Még épp annyi időnk maradt, hogy a legközelebbi sziklák mögé ugorjunk, mielőtt elér bennünket.

Az Üst három darabra repedt, úgy esett szét, mint egy túlnyíló virág. Ekkor bújt elő Amren. Kirobbant halandó burkából, és a

parázsló fény elvakított bennünket. Fény és tűz. Amren üvöltött – a diadaltól, a haragtól és a fájdalomtól.

Hatalmas, égő szárnyakat láttam, a tollai mintha parázsból lettek volna. Amren égő haján vakítóan fehér fényű korona nyugodott.

Amren tétovázott, vagyis az a lény, aki Amren volt, tétovázott. Ránk nézett, aztán a csatatérre és a barátainkra, a családunkra. Még mindig harcoltak. Mintha azt akarta volna mondani: *Nem felejtettelek el benneteket*.

Ezzel elindult.

Kitárta a szárnyait. Lángok és sugárzó fény borította be. Égő óriásként vetette rá magát a hyberni seregre.

A hyberniek fejvesztve menekültek.

Amren úgy csapott le, mint egy kalapács, tűz- és lávaesőt zúdított rájuk. Végigsöpört rajtuk, szénné égette őket, itta a halálukat.

Rhys üvöltését hallottam, és a hangjából ugyanaz hallatszott, mint Amrenéből: diadal, harag és fájdalom. Rhys egyúttal figyelmeztette a körülötte állókat: ne meneküljenek Amren elől.

Amren fokozatosan semmisítette meg a végtelen hyberni sereget, szüntette meg a lelkünkre nehezedő sötétséget és a szenvedést, amivel Hybern sújtott bennünket. Széttépte a hyberni parancsnokot, akivel Helion küszködött, hogy végre a halálba küldje. Úgy törte össze, mintha üveg lett volna. Csak hamu maradt utána.

A mágiája ekkor fokozatosan kezdett kimerülni. A parázs kihunyt, de még a tenger felé fordult, ahol apám serege, Vassa és Miryam népe harcolt. Amren jött, és Hybern hajói elsüllyedtek a hullámokban. Mintha kiszívta volna a katonákból az életet, még ha közben a saját élete is kihunyóban volt.

A szélben pislákoló lángként érte el az utolsó hajót. És amikor az is elmerült a tengerben, Amrenből már csak fény maradt.

Világító, tiszta fényként táncolt a hullámokon.

76. FEJEZET

VARIAN VÉRFOLTOS ARCÁN könnyek csorogtak, miközben bámultuk a tengert, ahol Amren eltűnt.

Odalent a csapataink éljenzésbe fogtak.

Itt fent, a sziklákon halálos csend honolt.

Megfordultam, és az Üst három darabjára néztem.

Az is lehet, hogy Amren felszabadításával az Üst mágiáját is kiszabadítottam az Üstből. Vagy az is lehet, hogy Amren felszabadított mágiája még az Üstnek is túl sok volt.

 Mennünk kellene – mondtam Variannek. Keresni fognak minket a többiek.

Gondoskodnom kellett az apámról. El akartam temetni. Segítenem kellett Cassiannek. Tudni akartam, ki esett el, ki maradt életben. Végtelenül fáradtnak és üresnek éreztem magam.

Erőtlenül álltam fel. Tettem egy lépést... és megéreztem.

Az Üstben volt *valami*, vagyis hát ott is volt, meg nem is. Valahogy kiszivárgott a világba.

Közelebb mentem egy lépést. Az Üst romjai közt egy... szakadék tátongott. A szakadék pedig egyre nőtt. Nem ide tartozott, ebbe a világba. Sehová sem tartozott.

Kezek érintették az arcomat, majd megfordítottak.

Megsérültél? Jól...?

Rhys arcát véresre verték. Az ujjai végén még viselte a karmait, a fogai pedig még mindig hosszabbak voltak. A vadállat még nem tűnt el belőle teljesen.

Kiszabadítottad Amrent...

Botladozott, reszketett. Alig tudott megállni a lábán.

Nem tudtam, hol kezdjem, hogy magyarázzak el mindent. Beengedtem a tudatomba. Jót tett a jelenléte, és akármilyen kimerült voltam is, megmutattam neki az apámat. Nestát és Cassiant. A királyt. Elaint. És Amrent.

Mindent megmutattam neki, ami történt. Az Üstben lévő valamit is. A lyukat.

Rhys átölelt.

 Van egy kis gond – dünnyögte Varian, és mögénk mutatott.

Követtük a tekintetét. A rés az Üst cserepei között egyre nőtt.

Korábban figyelmeztettek bennünket, hogy az Üstöt nem lehet elpusztítani, mert a *világunk* hozzá van kötve. És ha az Üst megsemmisül... akkor mi is megszűnünk létezni.

 Mit tettem? – kérdeztem suttogva. Megmentettem a barátaimat, és ezzel mindannyiunkat pusztulásra ítéltem.

Teremtés. Teremtés és rombolás. Elpusztítottam az Üstöt, tehát újra is teremthetem.

A könyvhöz rohantam, és felütöttem. Az arany oldalakon díszelgő jeleket csak egyvalaki tudta elolvasni, és ez a lény már elment. Az átkozott könyvet az Üst szakadékának mélyére dobtam. Eltűnt, soha többé nem látjuk.

Hát akkor erről ennyit – mondta Rhys.

A hangja derűsnek tűnt, de az arca kemény volt. Komor.

- Fogalmam sincs, mit csináljak - suttogtam.

Rhys a cserepeket nézte.

- Amren azt mondta rólad, hogy te egy katalizátor vagy.
 Bólintottam.
 Akkor legyél újra az!
 - Micsoda?

Rhys úgy nézett rám, mintha elvesztettem volna az eszem.

- Kovácsold újra az Üstöt!
- Mégis milyen mágiával?
- Az enyémmel.
- De te teljesen ki vagy zsigerelve, Rhys. Ahogy én is, mindenki.
 - Próbáld meg! A kedvemért!

Értetlenül pislogtam, de éreztem, hogy a pánik kissé csillapodott bennem. Igen. Vele, a párommal együtt... A varázslatra gondoltam, amit Amren mutatott nekem. Ha megváltoztatok egy apró dolgot... Szerencsejáték. De működhet.

- A semminél jobb mondtam.
- Helyes. Gondolkodjunk mindig pozitívan! Rhys szemében táncolt a fény.

Akármerre néztünk, mindenütt halottak. Sebesültek, gyászolók kiáltásai töltöttek be mindent... de feltartóztattuk Hybernt. Legyőztük a királyt.

Talán továbbra is mellénk szegődik a szerencse.

Megfogtam Rhys kezét, és közben megérintettem a tudatát.

A védőpajzsa fel volt húzva, szilárd, áthatolhatatlan fal volt, amit a csatára emelt. Finoman megsimogattam, de nem mozdult meg. Rhys rám mosolygott, és megcsókolt.

 Ha bármikor megfeledkeznék róla, akkor figyelmeztess, hogy Nestánál jobb nem kihúzni a gyufát!

Még most is képes *viccelődni*... Nem, a feszültségtől szokott így megszabadulni. Mert a humor alternatívája a gyász, amit Varian kétségbeesett arcán láttam. És ha arra gondoltam, amit most meg kellett tennünk, az utolsó vizsgára...

Én is mosolyogtam. Még akkor is, igaz, visszafogottabban, amikor a kezemet az Üst cserepeire tettem.

Lyuk volt. Levegő, élet, fény nélkül. Kezdetben csak ez létezett, mielőtt minden felrobbant volna.

Nem ide való volt. Egy napon talán igen, ha a Föld elöregszik, haldoklik, és a csillagok is kihunynak. Akkor talán visszatérünk erre a helyre.

De nem most és nem ma.

Egyszerre volt rend és káosz, forma és alaktalanság.

Rhys mágiája erővel töltött el, egy végtelen villám, ami átjárt. Hogy akaratom szerint újraformáljam ezt a helyet.

Teremtés és rombolás.

Valami eszembe jutott, még a halandó életemből. Egy falfestmény, amit a Tavasz udvarának a poros, régi könyvtárában láttam. Prythian történetét mesélte el.

Az Üst történetét. *Ennek* az Üstnek a történetét. Női kezek tartották, és belőle áramlott minden élet.

A tudatommal az Üst felé nyúltam, Rhys mágiája pedig átáramlott rajtam. Egyesültünk, egyek voltunk. Egyszerre voltunk kérdés és válasz. Nem féltem, hiszen Rhysszel voltam.

Úgy tartottam a tenyeremet, mintha az Üst szétrobbant részei beleférnének. Mintha a kezemben tarthatnám az egész univerzumot. És akkor kimondtam a varázsigét, amit Amren talált. Kimondtam, gondoltam és éreztem. Szavak, lélegzet, vér.

Rhys mágiája átjárt és kiáradt belőlem. Megjelent az Üst. Fény táncolt ott, ahol a cserepek újra összeálltak. Ezeknél a forradásoknál kell újrakovácsolnom, hogy rögzítsem, *megkössem*.

A kezemet az Üstre tettem. Nyers, brutális erő szakadt ki belőlem.

Rhysnek dőltem, és teljes nyitottsággal fogadtam az erőt, amit a párom adott.

Az erő egyre folyt, én pedig mindent kiárasztottam magamból, mint az éjszaka áttört gátja.

A repedések sziszegve elmosódtak. A szakadék visszatért az Üstbe.

Többre, még többre van szükségünk. Rhys mindent odaadott nekem, amije csak volt.

Tartóedény lettem, kapcsolat.

Szeretlek, súgta Rhys a tudatomba.

Még erősebben rá támaszkodtam, élveztem a melegét ezen a sötét helyen. Az ereje izzott, kígyózott az Üst körül. Újra és újra kimondtam a varázslatot.

Az első repedés beforrt.

Aztán a második.

Éreztem, hogy Rhys remeg, hallottam, hogy zihál. Meg akartam fordulni.

Szeretlek, mondta még egyszer.

A harmadik és utolsó repedés is bezárult.

A mágiámat egyesítettem az övével, teljesen belevetettem magam, tűzzel, hóval, fénnyel és vízzel. Együtt odaadtunk mindent. Mindenünket odaadtuk, amink csak volt. Az Üst pedig újrakovácsolódott, és bezárult a köré a dolog köré, amit tartalmazott.

Egyszer csak megéreztem a nap melegét az arcomon. Láttam az Üstöt magam előtt. A kezem alatt.

Elvettem az ujjamat a jéghideg vas széléről, és belenéztem a tintafekete mélységbe. Nem volt több repedés. Forradás. Az Üst újjá lett teremtve.

Reszketve kifújtam a levegőt. Megcsináltuk. Mi ketten... Megfordultam.

Először fel sem tudtam fogni, mit látok.

Rhys a sziklákon feküdt, kitárt szárnyain. Úgy tűnt, mintha aludna. De amikor reszketve nagy levegőt vettem, láttam, hogy nincs ott semmi. Nem mozdul benne semmi. Mellkasa nem emelkedik és süllyed. A szíve nem ver finoman.

A kettőnk közötti kötelék eltűnt. Vége.

Rhys meghalt.

77. FEJEZET

A FEJEMBEN SÜKET CSEND HONOLT. Akkor is, amikor üvölteni kezdtem.

Üvöltöttem, egyre üvöltöttem.

Ürességet éreztem a mellkasomban, a lelkemben, hiányzott a kötelékünk, az élet...

Megráztam, a nevét kiáltottam, ráztam, rángattam. A testem már nem a testem volt, hanem egy burok, ami körülvett, de amiben ő már nem volt ott. Nem bírtam abbahagyni a sikoltozást.

Egyszer csak Mor termett mellettem. A sántikáló Azriel, aki átkarolta Cassiant. Cassian tiszta vér volt, és csak a kék szifonkötéseknek köszönhetően tudta tartani magát. Mondtak valamit, de én csak azt hallottam, hogy *szeretlek*. Nem is sejtettem, hogy ez volt a búcsú.

Rhys tudta. *Tudta*, hogy nincs több ereje, hogy az *életébe* fog kerülni ez az akció. Azért nem engedte le a védőpajzsát, hogy ne vegyem észre. Nem engedtem volna, inkább az *egész világot* a szakadékba taszítottam volna, mint hogy engedjem, hogy... Ez az *üresség*, elviselhetetlen üresség ott, ahol ő volt, ahol mi...

Valaki megpróbált elvonszolni tőle, de én valami síró, morgó hangot adtam ki magamból, mire a kezek elengedtek.

Képtelen vagyok így élni tovább, nem bírom ki, nem bírok így még lélegezni sem...

Ekkor kezeket láttam a nyakán. Nem ismertem ezeket a kezeket, amik most megérintették őt. Odakaptam, de valaki visszatartott.

 Csak meg akarja nézni, hátha lehet még tenni valamit – mondta Mor megtört hangon.

Thesan. A Hajnal udvarának főura. A gyógyítás művészetének mestere. Felé nyúltam, de most már azért, hogy kérleljem.

De ő csak a fejét rázta.

Tarquin is itt volt, és Helion. Ziháltak, össze voltak verve.

- Rhys... kezdte Helion, a fejét rázta, és behunyta a szemét. –
 Hát persze hogy ezt tette mondta inkább magának, mint bármelyikünknek.
- Kérlek kértem sírva őket, nem tudtam, kire gondolok pontosan. Rhys vértjét simogattam, meg akartam érinteni a szívét, életet akartam adni neki.

Az Üst. Talán az Üst. De ezt a varázslatot nem ismertem. Ki tudja megmondani, *mi* lenne belőle, miután kijönne az Üstből?

Ujjak fonódtak az ujjaim köré. Véresek, sebesek, de gyengédek. El akartam húzni a kezem, de nem engedett el. Tarquin térdelt mellém.

Annyira sajnálom – mondta.

Ezekre a szavakra telt be nálam a pohár. Nem hittem volna, hogy még ennél is jobban össze tudok törni, hogy teljesen szét tudok esni.

Maradj a főuraddal, *mondta Suriel*. Maradj mellette, és meglásd, minden rendbe jön. *Hazugság*. *Rhys is* hazudott *nekem*. Maradj a főurad mellett.

Maradj.

Éreztem kötelékünk szétfeslett maradványait.

A lelkemben lebegtek valami láthatatlan szélben. Utánuk kaptam, húztam, mintha Rhys felelhetne nekem.

Maradj. Maradj. Maradj, maradj.

Belekapaszkodtam ezekbe a cafatokba, és káromkodva kiabáltam a mögötte leskelődő űrbe.

Maradj!

Tarquinre néztem, Helionra, Thesanre. Beron és Kallias sírva állt mellette.

Hozzátok vissza!

Üres volt az arcuk.

Rájuk üvöltöttem:

HOZZÁTOK VISSZA!

Semmi.

- Értem megtettétek mondtam zihálva. Most tegyétek meg érte!
- Te ember voltál mondta Helion tétovázva. Ez nem ugyanaz...
- Nem érdekel. Csináljátok! Mivel nem reagáltak, ezért a mágiám utolsó maradványait próbáltam összekaparni, hogy behatoljak a tudatukba, és úgy kényszerítsem őket. Nem érdekelt, milyen szabályokat szegek meg ezzel. Teljesen hidegen hagyott. Tarquin lépett előre, és lassan felém nyújtotta a kezét.
- Azért, amit Rhys adott mondta halkan. Ma és oly sok éve.

Tarquin tenyerében egy fénymag jelent meg, mire újra sírni kezdtem. A fényecske Rhys nyakára hullott, a bőre alá hatolt, és felvillant.

Helion következett. Most is fény villant, ahogy Rhys bőréhez ért.

Kallias, majd Thesan.

Már csak Beron hiányzott.

Mor kivonta a kardját, és Beron torkának szorította. Beron megrezzent, nem is észlelte a mozdulatot.

 Már nem oszt, nem szoroz, hogy egy halottal több vagy kevesebb – mondta Mor.

Beron dühödt pillantást vetett rá, félretolta a pengét, és előrelépett. Gyakorlatilag rádobta Rhysre a fénymagot. Nem

érdekelt, nem ismertem, milyen varázslat vagy mágia ez.

De hiszen én is uralkodónő vagyok! Kinyújtottam a kezem, és megparancsoltam az életszikrának, hogy jelenjen meg. Semmi nem történt.

Vettem egy mély levegőt.

- Mutassátok meg, hogy kell! - morogtam a többieknek.

Thesan lépett előre köhécselve. Figyelmesen meghallgattam, és aztán... felcsillant a tenyeremben. Olyan kicsike volt, mint egy napraforgómag. Belőlem egy darabka. Az életemből.

Gyengéden Rhys véres nyakára tettem a kezem. Ebben a pillanatban jöttem rá, mi hiányzik, és ekkor megjelent. Tamlin. A hét udvar egyik uralkodójának halála idézte meg. De az is lehet, hogy a többi főúr. Éppolyan viharvert volt, mint mi, mindannyian, a késöve üres volt.

Rhys előttem fekvő élettelen testére pillantott. Aztán a tekintete a többiekre siklott, akik továbbra is kinyújtott kézzel álltak. Az arcán jóságnak nyoma sem volt. Semmi könyörületet nem láttam rajta.

- Kérlek! - bukott ki belőlem.

Tamlin figyelmesen rám nézett, és a páromra. Arckifejezése egy árnyalatnyit sem változott.

Kérlek! – könyörögtem sírva. – Mindent, mindent megteszek érte...

Valami mintha megjelent volna a tekintetében. De nem együttérzés...

Rhys mellkasára hajtottam a fejemet, és hallgatóztam. Hátha megdobban a szíve...

- Mindent megteszek – súgtam sírva. – Mindent!

Ekkor lépteket hallottam a sziklán. Mindenem megfeszült, azt vártam, hogy megint el akarnak ráncigálni tőle, és még erősebben kapaszkodtam a vértjébe.

A léptek megtorpantak mögöttem. Felnéztem. Tamlin nézett le rám. Ebben a pillanatban zöld szemében valami olyasmit láttam, amit, nem értettem.

 Légy boldog, Feyre! – mondta halkan. És az utolsó fénymag is Rhysre hullott.

Amikor velem történt meg, nem láttam semmit. Így most nem tudtam mást tenni, mint hogy kapaszkodtam Rhysbe. A testébe. Kötelékünk maradványaiba.

Maradj, könyörögtem. Maradj!

Szemhéján keresztül fényt láttam.

Maradj!

A csendben beszélni kezdtem hozzá. Elmondtam az első találkozásunkat. Amikor éjjel, Calanmaikor megéreztem, hogy hív, a dombok közé csábít, és a hívásának nem tudtam ellenállni. A hangjának. Elmeséltem neki, hogy mennyire beleszerettem, beszéltem a pillantásokról és a nevetésről, amiket kicsalt belőlem. Elmondtam, mit csináltunk akkor, és mit jelentett ez nekem. Azt is elmondtam, hogy még mit akarok, szeretnék vele. Eljövendő közös *életünkről* meséltem.

És ekkor hallottam valamit.

Egy ütést.

Kinyitottam a szemem. Még egy dobbanás.

Ekkor felemelkedett a mellkasa, és ettől a mozgástól az én fejem is felemelkedett.

Nem mertem megmozdulni. Lélegezni.

Egy kéz megsimogatta a hátamat.

Rhys felsóhajtott.

 Ha mind itt vagytok, akkor vagy nagyon rosszul vagy nagyon jól mentek a dolgok.

Cassian vonyítva felröhögött.

Én nem tudtam moccanni se, csak kapaszkodtam belé, csak a szívdobbanását éreztem, légzését, hangja rezgését.

- Mindig is szeretted a drámai fellépéseket - jegyezte meg

Helion gúnyosan. – Bár talán a lelépés szó ide most jobban illik.

Szörnyű vagy – förmedt rá Viviane. – Ez egyáltalán nem vicces!

Nem törődtem velük. Rhys felült, rám nézett, és kisimította a hajamat könnyes arcomból.

- Maradj a főuraddal! - motyogta.

Nem hittem a szememnek, érzékszerveimnek, minden csupa káprázatnak tűnt, egészen addig, míg a szemébe nem néztem. A szemében ott szikráztak a csillagok.

 Ez a valóság – mondta, és homlokon puszilt. – És van itt még valami.

Az Üstre mutatott.

- Húzzátok ki Amrent, mielőtt még megfázik!

Varian megpördült, de Mor is odarohant az Üsthöz, belenyúlt, és meglepetésében felkiáltott.

- De... hogyan? - dadogtam.

Azriel és Varian segített Mornak, és kihúztak egy csuromvizes alakot a sötét vízből.

 Ott volt, amikor újjáteremtetted az Üstöt. Velünk volt, velünk jött...

Amren köpött egyet, és a sziklás talajra hányt. Mor vigasztalóan csapkodta a hátát.

Kinyújtottam a kezem – folytatta Rhys halkan –, ha vissza akarna jönni.

Amikor Amren kinyitotta a szemét, Varian pedig a megkönnyebbüléstől és a boldogságtól elsírta magát, akkor láttam, hogy nem ugyanúgy jött vissza. Nem az az Amren volt, aki korábban. Főtündér volt, de semmi más. Ezüstös tekintete nyugodt volt. Semmi füst, izzás, köd, örvénylés. Csak az ezüstös pillantása. Egy hétköznapi lény, korábbi életének mágiája nélkül.

Rám mosolygott. És arra gondoltam, hogy talán ez volt az utolsó ajándéka.

Akárkitől kapta is.

78. FEJEZET

AMERRE A SZEM ELLÁTOTT, mindenütt halottak és sebesültek hevertek. Az egyiket közülük el akartam temetni.

Nestával és Elainnel hármasban tértünk vissza a tisztásra, miután Azriel biztosított bennünket arról, hogy az ütközetnek valóban vége van.

Minden akaraterőmet össze kellett szednem ahhoz, hogy elengedjem Rhyst a látóteremből. Ő a szétszóródott csapatainkat gyűjtötte össze, és gondoskodott az élőkről és halottakról. Majdnem megkértem rá, hogy tartson velünk, csak azért, hogy foghassam a kezét, mert mióta meghallottam csodás és erős szívverését, még nem engedett el. De ez a feladat, a búcsú csak a nővéreimre és rám tartozott. Eleresztettem a kezét, megcsókoltam, egyszer, kétszer, és néztem, ahogy segít Mornak elvonszolni a félig öntudatlan állapotban lévő Cassiant a legközelebbi gyógyítóhoz.

Nesta Elainnel az erdő szélén állva várt, és ő is követte Cassianéket a tekintetével. Vajon Nesta próbálta gyógyítani Cassiant, miután lefejezte a királyt? Vagy Cassian halhatatlan vérének és Azriel kék szifonkötéseinek köszönhető, hogy legalább újra lábra tudott állni? Nem kérdeztem rá, elvettem Elain véres

kezéből a vödröt, és követtem őket, be az erdőbe.

A király teteme a tisztáson feküdt. A varjak már nekiálltak. Nesta köpött egyet. A varjak nem zavartatták magukat.

A napsütötte tisztást mintha világok választották volna el a sebesültek kiáltozásától és sóhajtozásától. A vér is éppoly idegennek tűnt, még nem száradt meg a mohán. Próbáltam nem törődni a fémes szaggal. Cassian vére, Nesta vére, a király vére. De az apánk vére nem folyt. És a Nagy Anya kegyelméből a varjak is megkímélték eddig.

Elain szótlanul megmosta az arcát, megfésülte a haját és a szakállát, és megigazította a ruháját. Valahol még korábban szedett virágot, és a fejére, mellkasára tette.

Szótlanul néztük apánkat.

- Szeretlek - mondta Elain remegő hangon.

Nesta hallgatott, az arckifejezése nem árult el semmit. Borús volt a tekintete. A nővéreimnek még nem meséltem el, hogy mi mindent éltem át én is.

- Mondjunk el egy... imát? - kérdezte súgva Elain.

Ilyesmi nem létezett a halandók világában. A nővéreim nem ismertek imákat. De itt, Prythianben...

Örizzen meg téged a Nagy Anya – mondtam suttogva. A
Hegyalján töltött napok óta nem hallottam ezeket a szavakat. –
Lépj be a kapun a tejjel-mézzel folyó országba. – Lángok lobogtak az ujjaim végén. Minden mágiámat, minden szeretetemet beleadtam ebbe a lángba. – Ne tarts többé semmi rossztól, semmi fájdalomtól! – Remegett a szám. – Lépj be az örökkévalóságba!

Elain sápadt arcán könnyek csorogtak.

Finom mozdulatokkal megigazított egy lecsúszott apró fehér virágot az apánk mellkasán. Aztán mellém állt és biccentett.

Nesta rezzenéstelen arccal figyelte, hogy a tüzemmel lángra lobbantom apánk testét.

Egy pillanat múlva a szél elfújta a hamvait.

Még sokáig meredtünk a kiégett földdarabra, miközben a nap felettünk járta az útját.

Egyszer csak léptek surrogtak mögöttünk a fűben.

Nesta megpördült.

De csak Lucien volt.

A teljesen kizsigerelt, vérrel borított Lucien. Nehezen kapkodta a levegőt, mintha a parttól végig rohant volna idáig. Elain láttán mintha kissé megnyugodtak volna a vonásai. Elain viszont karba tett kézzel állt és hallgatott.

- Jól vagy? kérdezte tőle Lucien, és közelebb jött. Látta a vért Elain kezén, és szinte kővé dermedt, amikor meglátta a király levágott fejét a tisztás túlsó oldalán. Nesta keze is véres volt még.
- Jól vagyok mondta Elain halkan. Aztán ő is szemügyre vette Lucient, szakadt ruháját, véres fegyvereit. – És te?
- Soha többet nem akarok csatába menni, de egyébként minden rendben. Még egyben vagyok.

Elain tétován elmosolyodott. Lucien tekintete a felperzselt földdarabra siklott mögöttünk.

 Hallottam, mi történt. Szívből sajnálom. Veletek együtt gyászolok.

Odabotorkáltam hozzá, és a nyaka köré fontam a karomat, annak ellenére, hogy ő nem ebben az ölelésben reménykedett.

- Köszönöm mondtam. Köszönöm, hogy eljöttél. Mármint a csatába, úgy értem.
- Annyi mesélnivalóm van nektek mondta, és megszorított. –
 Őrület az egész. Ne csodálkozz, ha Vassa is a nyakadba veti magát, mihelyt a hajókat rendbe rakják. És ha a nap lemegy.
 - Vassa tényleg…?
- Igen. És az apád nem csupán remek kereskedő volt mondta szomorú pillantást vetve a szénfekete földre –, hanem képes volt Vassa fogva tartójával alkut kötni. Az illető elengedte, igaz, csak egy időre, de az is jobb, mint a semmi... Ja, Vassa éjszaka királynő, nappal tűzmadár. Nehezen fújta ki a levegőt. Csúnya egy átok, ha engem kérdezel.
- A halandó királynők még életben vannak mondtam. Őket később akartam elővenni.

- Már nem sokáig, ha Vassán múlik.
- Mintha rajonganál érte!

Lucien elvörösödött, és futó pillantást vetett Elainre.

Pimasz egy természete van, fel van vágva a nyelve.
 Vigyorogva nézett rám.
 Kiválóan meg fogjátok érteni egymást.

Oldalba böktem.

Lucien tekintete újra az elszenesedett füves foltra villant, véres arca elkomolyodott.

– Jó ember volt az apátok – mondta. – És nagyon szeretett benneteket. Bólintottam. Nem találtam megfelelő szavakat arra, hogy kifejezzem, mi jár a fejemben. Nesta nem adta jelét annak, hogy hallaná Lucient. Elain csak még jobban összegubózott, és egy könnycsepp gördült le az arcán.

Lucien nem tudta eldönteni, hogy vajon vigasztalóan átölelje-e Elaint, de megkíméltem a döntéstől, mert belékaroltam és magammal húztam. A nővéreimre bíztam, hogy utánunk jönnek-e, vagy még egy kicsit őrizni akarják a helyet, ahol apánk elhunyt.

Elain követett minket.

Nesta maradt.

Elain mellettem jött, és Lucienre nézett, amit Lucien észrevett.

- Hallottam, hogy te végeztél a királlyal mondta neki Lucien. Elain újra előrenézett.
 - Nesta volt. Én csak döftem bele egyet.

Úgy tűnt, hogy Lucien keresi a szavakat, ezért megkérdeztem:

 És most mi lesz? Visszamész Vassával a halandók birodalmába?
 Nem tudtam, hogy hallott-e Tamlinről, hogy tudja-e, hogy végső soron ő mentette meg Rhyst. Elég volt a szemébe néznem, és láttam, hogy tudja az igazságot.

Lucien vállat vont.

Egy darabig maradok, segíteni. Aztán... – Újabb pillantás
 Elainre. – Ki tudja?

Megböktem Elaint, aki erre zavartan pislogott rám, de aztán kibökte:

Eljöhetnél Velarisbe.

Lucien átlátta a kis játékunkat, de bólintott.

Örömmel jönnék.

A tábor felé vezető úton elmesélte a kalandjait, hogy kereste meg Vassát és találta meg apám kíséretében, mert akkor már mind a ketten nyugat felé vonultak egy hadsereggel. Arról is beszámolt, hogyan csatlakozott hozzájuk Miryam és a Sárkány.

A szavain töprengtem még akkor is, amikor a sátramba osontam, hogy végre lehámozzam magamról a bőrruhámat. Lucien továbbsétált Elainnel, azt akarták kideríteni, hol tudnak megmosakodni. És beszélgetni. Talán.

Amikor visszahajtottam a sátorlapot, hangokat hallottam. Az egyik hang a páromé volt.

Beléptem, és rájöttem, hogy még egy ideig várnom kell az átöltözéssel. A tűzhely melletti egyik karosszékben ugyanis a Sárkány ült. Rhys vele szemben helyezte magát kényelembe a párnákon. Rhys mellett pedig egy gyönyörű nő ült. Sötét haja dús hullámokban omlott a hátára. Rám nézett, és elmosolyodott.

Miryam volt.

79. FEJEZET

MIRYAM A MOSOLYÁVAL INKÁBB TŰNT EMBERNEK, mint főtündérnek. Csak akkor jutott eszembe, hogy ő csak félig tündér, amikor a Sárkánnyal együtt felállt a köszöntésemre.

Kicsi, hegyes fülei voltak, mégis volt a külsejében valami mélyen emberi, és nem csupán széles, derűs mosolya vagy csillogóan barna szeme miatt.

Azonnal megkedveltem. Bőrnadrágján sárfoltok díszelegtek, ruházata némiképp különbözött az illírekétől, de ez is ugyanúgy azt szolgálta, hogy nagy magasságokban melegen tartsa viselőjét, hiszen ő is repülő néphez tartozott. Mézszínű nyakára és kezére is kisebb vérfoltok tapadtak, de úgy tűnt, hogy ezt nem veszi észre. Felém nyújtotta mindkét kezét.

 Királynő – mondta. Olyan éneklő hanghordozással beszélt, mint a Sárkány.

Megfogtam meleg és száraz kezét, ő erősen megszorította az enyém.

Sokat hallottam rólatok. Köszönöm, hogy eljöttetek.
 Vetettem egy pillantást Rhysre. Ő a párnának dőlve nézett bennünket.
 Ahhoz képest, hogy az előbb még halott voltál – mondtam neki nagyon nyugodtnak tűnsz.

Rhys vigyorgott.

- Örülök, hogy újra fel van vágva a nyelved, drága Feyre.
- A Sárkány prüszkölt egyet. Ő is megfogta, és a párjához hasonlóan erősen megszorította a kezemet.
- Valójában azt akarja ezzel mondani, hölgyem, hogy olyan átkozottul öreg, hogy már nehezére esik felkelni.

Megpördültem.

- Jól vagy?
- Jól, nagyon jól mondta Rhys, és legyintett, de aztán sóhajtott egyet. – Bár talán most megérted, hogy miért nem látogattam olyan sokáig ezt a két csirkefogót. Szörnyen undokok velem.

Miryam nevetett, és ő is visszadőlt a párnák közé.

 A párod épp az imént mesélte el a történetedet. A miénket már ismered.

Ez így volt, de amikor Sárkány herceg ruganyos mozdulattal újra helyet foglalt a székében, én pedig leültem mellé, mégis feltámadt bennem a vágy, hogy részletesebben megismerjem a történetüket. Ha majd egyszer találkozom kettejükkel, nem holnap vagy holnapután, de meg fogom kérni őket arra, hogy mindent meséljenek el nekem pontosan.

- Láttalak benneteket mondtam. Amikor Jurian ellen harcoltatok. – A Sárkány tartása önkéntelenül megfeszült, Miryam tekintete pedig elsötétült.
 - Meghalt? kérdeztem.
 - Nem felelte a Sárkány szűkszavúan.
- Mor felbukkant mondta Miryam a homlokát ráncolva –, és meggyőzött bennünket arról, hogy ne zárjuk le az ügyet.

Megtették volna. A Sárkány az arckifejezéséből ítélve továbbra sem volt meggyőződve Jurian jó szándékairól. Miryam felbőszült arcát látva pedig felmerült bennem, hogy történt valami a csatatéren... De csak ennyit kérdeztem:

– Hol van Jurian?

A Sárkány vállat vont.

- Miután életben hagytuk, eltűnt. Fogalmam sincs, hova.
 Rhys kajánul vigyorgott rám.
- Lord Graysen csapatánál látja el a sebesülteket.
- Jurian a barátod? kérdezte tőlem Miryam némi hezitálást követően.
 - Nem feleltem. Úgy értem, szóval nem hiszem... De mindaz, amit mondott, igaznak bizonyult. És segített nekem. Nagyon sokat.

Nem szóltak semmit, de regényeket lehetett volna írni azokról a pillantásokról, amiket egymás között váltottak.

Mintha láttam volna Nephelle-t a csatában – folytatta végül
 Rhys a beszélgetést. – Szerintetek elő fog kerülni, vagy már túl
 fontos személy lett ahhoz, hogy leálljon egy olyan illetővel, mint
 én? – Nevetett a szeme is, gyönyörűnek láttam ezt a nevetést.

Felültem.

- Itt van?

A Sárkány felvonta a szemöldökét.

- Ismered Nephelle-t?
- Azriel mesélt nekem róla mondtam, és a sátorlapra pillantottam, mintha bármelyik percben betoppanhatna. – Én... á, hosszú történet.
- Van időnk mondta Miryam, és hozzátette: Legalábbis valamennyi van.

Mert még annyi, de annyi mindent át kellett gondolnunk. Beleértve egy különleges ügyet is...

A fejemet ráztam.

- Később mondtam Miryamnak és a párjának. Ök maguk szolgáltak bizonyítékául annak, hogy létezhet fal és szerződés nélküli világ.
- Van itt egy másik dolog. Átküldtem a gondolatomat Rhysnek, aki bólintott. – A szigeteteket továbbra is titokban akarjátok tartani?

Bűntudattal néztek egymásra.

- Elnézést kell kérnünk tőletek emiatt - mondta Miryam

bocsánatkérőn. – Úgy tűnik, hogy a leplező varázslat túl jól működött, és megtévesztette a jó szándékú követeket is. – A fejét csóválta, miközben csodás fürtjei táncoltak. – Korábban kellett volna jönnünk. Azonnal felkerekedtünk, amikor rájöttünk, milyen pácban vagytok.

Hagyd ezt! – mondtam a fejemet rázva, és kerestem a megfelelő szavakat. – Nem, nem hibáztatlak benneteket. Sőt, ellenkezőleg... – Vettem egy nagy levegőt. – Te Nagy Anya, mi tartozunk nektek, és nagyon sok mindennel. – Tiltakozni akartak, de én folytattam: – Arra gondoltam az előbb, hogy ha el akarnátok rejteni egy nagy és borzasztó erejű tárgyat, akkor Cretea alkalmas hely lenne rá?

Újra egymásra néztek.

- Igen felelte a Sárkány.
- Az Üstre gondolsz mondta Miryam halkan.

Bólintottam. Elhozták az Üstöt a táborunkba, és az illírek őrizték. A többi főúr nem érdeklődött iránta, még nem. De előre lehetett látni, micsoda vitákat és konfliktusokat szülne, ha arról kezdenének vitatkozni, ki őrizze az Üstöt.

 El kell tüntetni valahova – mondtam halkan. – Örökre. Még mielőtt valaki meg akarja szerezni.

A Sárkány és Miryam eltöprengett, aztán a kérdést egymásra nézve vitatták meg, gondolatban, a kötelékükön keresztül.

 Ha útnak indulunk – szólalt meg végül a Sárkány akkor előfordulhat, hogy az egyik hajónk mélyebbre süllyed majd a vízbe, mint a többi.

Mosolyogtam.

- Köszönöm.
- Pontosan mikor akartok indulni? kérdezte Rhys.
- Máris megszabadulnál tőlünk? kérdezte a Sárkány megjátszott felháborodással.
- Néhány nap múlva mondta Miryam. Ha a sebesültjeink szállítható állapotban lesznek.
 - Rendben mondtam.

Rám néztek, mire nagyot nyeltem.

- Úgy értem, hogy... persze nem örülök, hogy ilyen hamar elmentek...
- Miryam szemében derű csillant, amitől nekem is mosolyognom kellett.
- Azt szeretném, hogy ti is legyetek jelen: egy gyűlést akarok összehívni.

Egy nap múlva már meg is tartottuk a gyűlést. Sejtelmem se volt róla, hogy voltunk képesek ilyen gyorsan megszervezni a dolgot. Egyszerűen csak elmagyaráztam, mit szeretnék, mi a tervem, mit *kell* tennünk, és Rhys a Sárkánnyal megcsinálta.

Közvetlenül a helyszínen nem találtunk volna alkalmas helyet a gyűlésre. A táborokban még teljes zűrzavar uralkodott. De néhány mérfölddel beljebb, a szárazföld belseje felé...

Amikor lement a nap, és elnéztem a főurakat, hercegeket, tábornokokat és parancsnokokat, embereket és tündéreket, akik apám házában, a hatalmas társalgóban helyet foglaltak, akkor hirtelen nem is tudtam megszólalni. Hihetetlen volt, hogy mindenki itt van, a félig beomlott épületben, és egyáltalán megtarthattuk a gyűlést.

Előző éjjel mélyen aludtam, oldalamon Rhysszel, akit csak akkor engedtem el, amikor a napsütés hajnalban már beszivárgott a sátorlapok között. Aztán összeültünk, és megterveztük ezt a találkozót. A teljes nap ráment, de estére befejeztük, és most itt álltam Rhysszel és a többiekkel, a repedezett falú előtérben. Mögöttünk a márványpadlón a hatalmas csillár romjai hevertek.

A főurak érkeztek először, legelsőnek közülük is Beron.

Beron egy pillantásra sem méltatta a fiát, aki nem is volt a fia. Lucien mellettem állt. Ő is figyelmen kívül hagyta az Ősz főurát, Erisszel együtt, aki tartotta az apjától az egy lépés távolságot.

Eris még most is teljesen szétverve, horzsolásokkal tele

érkezett, el se tudtam képzelni, milyen állapotban lehetett tegnap csata után. Az arcán és a torkán egy brutális vágás húzódott végig, ami még alig forrt be. Mor elégedetten sóhajtott egyet, bár lehet, hogy kicsit csalódott is volt, hogy a seb nem bizonyult halálosnak. De Eris továbbment, mint aki nem hallott semmit. Kivételesen nem öltötte fel a gúnyolódó arckifejezését. Sőt, ellenkezőleg, még biccentett is Rhys felé.

Néma ígéret volt. Rövid időn belül Eris elveszi, amire vágyik. És behajtja a tartozásunkat.

Mi rezzenéstelen arccal álltunk, mindannyian.

Tamlin pillanatokkal később érkezett, a tarkóján és az egyik karján kötéssel. Felmerült bennem a kérdés, vajon tudja-e, hogy a most romokban heverő házat az ő pénzéből vettük. Jószívű volt a családomhoz.

Tamlin pillantása rólam a tőlem balra álló személyre siklott, Lucienre.

Lucien magasra emelt fejjel lépett előre. Fémszeme surrogott. A nővéreim már a társalgóban voltak, és a vendégeket a számukra kijelölt helyekre kísérték. Az ülésrendet is a legapróbb részletekig megterveztük.

Tamlin néhány lépésre Lucientől megállt. Egyikük se szólalt meg, végül Lucien nyitotta ki a száját.

Tamlin...

Tamlin tekintete Lucien ruhájára vándorolt. Illír bőrruhát viselt ugyanis. Az Éjszaka udvarának fekete színébe is öltözhetett volna. Uralkodnom kellett magamon, hogy ne szólaljak meg, ne magyarázzam meg, hogy Luciennél nem volt ruha, a saját holmija teljesen elrongyolódott, és ez nem annak a jele, hogy Rhysand szolgálatába állt volna.

De Tamlin megvetően csóválta a fejét, és továbbment. Egy szó nélkül.

Lucienre néztem, a szemében kétségbeesést, bűntudatot láttam. Rhys elmondta korábban Luciennek, hogy Tamlin kisegített bennünket, amikor eljátszotta, hogy Hybern pártján áll. Beront

pedig kényszerítette, hogy segítsen nekünk. Az ellenség táborában megmentette az életemet. Lucien mégis mellettünk maradt, miközben Tamlin helyet foglalt a társalgóban. Egyszer sem nézett a barátjára.

Lucien nem fog megbocsátásért esedezni, de sort kerítenek majd egy tisztázó beszélgetésre, az biztos. Néhány nap, hét vagy hónap múlva.

Ezután a vendégek sorra adták egymásnak a kilincset, kezdve a Sárkánnyal és Miryammal, akik egy küldöttséggel jelentek meg, és... Egyszer csak egy törékeny, sötét hajú nőre siklott a tekintetem Miryam mellett. A szárnyai sokkal kisebbek voltak, mint a többi szeráfé.

Azrielre néztem, aki Rhys mellett állt, és tetőtől talpig be volt kötözve. A szárnyait a tegnapi nap megpróbáltatásai után sínbe tették. Az Árnyénekes elkapta a pillantásomat, és bólintott. Nephelle.

A szeráfok legendás harcosa észrevette, hogy rá szegeződik a pillantásom, és mosolygok. Visszamosolygott rám.

Kallias és Viviane is megérkezett, egy általam ismeretlen nő társaságában, akiről kiderült, hogy valóban Viviane nővére. Aztán Tarquin és Varian. Thesan és összevert peregryn századosa. Helion volt az utolsó főúr, aki befutott. Uralkodnom kellett magamon, hogy a nyitott ajtón keresztül ne lessek be a társalgóba, ahol Lucien éppen helyet foglalt Elain és Nesta közelében. Ök annál a falnál ültek le, ahol épen maradtak az ablakok.

Helion besántikált néhány tisztje társaságában. Komoran vigyorgott.

- Addig élvezzétek, míg lehet! mondta Rhysnek és nekem. –
 Kétlem, hogy akkor is ilyen barátságosan fogunk bánni egymással, ha véget ér a találkozó.
- Köszönöm bátorító szavaidat mondtam fojtott hangon, mire
 Helion somolyogva ment tovább.

Egyre többen érkeztek. Itt-ott beszélgettek, még ha némi feszültség a résztvevők többségén érezhető volt is. Visszafogott

nevetés is fel-felhangzott. Rhys végül a családunkat a társalgóba küldte, mi ketten pedig az előtérben maradtunk és vártunk.

Elég sokáig kellett várnunk.

De nekik hosszabb időre volt szükségük, hogy eljussanak ide. Nem tudtak a mi sebességünkkel közlekedni a világban. Gondolatutazásra se voltak képesek. Már éppen sarkon akartam fordulni, gondoltam, bemegyek, és nélkülük kezdjük el, de ekkor felbukkant két férfi az éjsötét ajtóban.

Jurian és Graysen.

Mögöttük egy kisebb küldöttség.

Gombócot éreztem a torkomban. Most kezdődik a neheze.

Graysen úgy nézett ki, mint aki mindjárt sarkon fordul és elmegy. Az arcán lévő friss vágott seb is húzódni kezdett, ahogy a homlokát ráncolta. Jurian előretolta. Neki is volt egy monoklija, minden bizonnyal Miryamtól vagy a Sárkánytól származott.

Graysen üdvözlésképpen csak szótlanul biccentett, Jurian ellenben vigyorgott.

 A terem túlsó végébe ültettelek – tájékoztattam Juriant. Jó messzire Miryamtól és a Sárkánytól, és minél messzebb Elaintől.

Egyikük sem felelt. Együtt vonultak be felemelt fejjel a társalgóba, ahol tündérek jelentős számú csoportja nézett szembe velük.

Rhys nyomott egy puszit az arcomra, és utánuk ment. Már csak egyvalaki hiányzott...

Ahogy Lucien megjósolta, Vassa úgy viharzott be, mint a csillagszikrás éjszakai szél.

Ő jött utolsónak, ő volt a mai este utolsó vendége. Kifúlva, fékezés nélkül, egy lépésre állt meg tőlem. Kibontott haja vörösarany színben csillogott, vastag, sötét szempilla és szemöldök keretezte kék szemét: ilyen elképesztő kék szemet még életemben nem láttam. Szeplős bőre aranybarnán fénylett. Csak néhány évvel volt idősebb nálam, de fiatalabbnak tűnt. Olyan temperamentumos volt, mint egy csikó. Vad, zabolátlan, a rá nehezedő átok ellenére.

Kissé selypítve kérdezte meg:

- Te vagy az Átoktörő Feyre?
- Igen feleltem. Éreztem, hogy Rhys a társalgóból hallgatja a beszélgetésünket. A többi vendég is fokozatosan elcsendesedett. Mindenki rám várt.

Vassa komoly arcot vágott.

Sajnálom édesapádat. Nagy ember volt.

Nesta épp kijött a társalgóból, de hirtelen megállt, és tetőtől talpig végigmérte Vassát.

Vassa szintúgy őt.

- Te vagy Nesta mondta aztán. Az apánk találóan írhatta le a nővéremet, ha Vassa rögtön felismerte.
 - Fogadd, kérlek, őszinte együttérzésemet.

Nesta továbbra is megjátszott közömbösséggel bámult rá.

- Azt hallottam, hogy te ölted meg Hybern királyát mondta Vassa a homlokát ráncolva. Továbbra is csak méregette Nestát, a harcost kereste, aki a kék ruha alatt rejtőzhetett. Mivel Nesta nem reagált, Vassa vállat vont, és így szólt hozzám:
- Jobb apám volt ő nekem, mint a vér szerinti. Sokkal tartozom neki, és mindig tisztelni fogom az emlékét.

Nesta szeme villámokat szórt a királynőre, és nem lepődtem volna meg, ha az ajtó mögött a fű lángra kapott volna. Nem javított a helyzeten, hogy Vassa megkérdezte:

- Feyre Archeron, te meg tudod törni az engem sújtó átkot?
- Ezért siettél oly készségesen a segítségünkre?

Mosolygott.

 Részben. Lucien említette, hogy vannak bizonyos képességeid. A főuraknak is.

Vér szerinti apjának, Helionnak is.

Folytatta, mielőtt felelhettem volna.

Hamarosan vissza kell térnem a tóhoz. Hozzá.

A varázslóhoz, aki fogva tartja őt.

Ki ő? – kérdeztem.

Vassa elutasítóan rázta a fejét. A tekintete elsötétedett, és

megismételte a kérdését.

- Képes vagy megtörni az átkot?
- Nem tudom, mit lehet tenni az ilyen átkok ellen feleltem, és ez volt az igazság. Csalódás ült ki az arcára. – De... megpróbálhatjuk.

Eltöprengett.

A sebesültek miatt egy ideig még itt kell maradnom. Talán ezalatt találhatunk egy kiskaput, ahogy Lucien szokta mondani.
 A fejét csóválta.
 Később térjünk vissza rá – mondta.
 És a fenyegetésre is, amit a többi királynő jelent.

A szívem kihagyott egy pillanatra.

Vassa megvetően lebiggyesztette az ajkát.

- Minden követ meg fognak mozgatni, ha béketárgyalásokba fogunk – magyarázta. – Hybern hazaküldte őket. Nekem pedig semmi kétségem afelől, hogy ebben a háborúban a király oldalán álltak, és csak meg akarták kímélni a hadseregüket.
 - Mert máshol akarják bevetni? kapcsolódott be Nesta.

Vassa selymesen csillogó haját hátravetette a vállán.

 Meglátjuk. Te pedig megtalálod a módját, hogy segíthetsz nekem, Átoktörő Feyre.

Megvártam, míg bemegy a társalgóba, és csak aztán néztünk egymásra hitetlenkedve a nővéremmel. Vassa parancsokat osztogat nekem?

Vagy nem tudja, hogy ő az *én birodalmamban* királynő, vagy nem foglalkozik vele.

Sok szerencsét hozzá! – mondta Nesta gúnyosan.

A homlokomat ráncoltam, és igyekeztem elhessegetni az aggodalmat, amitől kissé összeszorult a gyomrom.

- Te hova mész? kérdeztem Nestát. Kezdődik a gyűlés.
- Miért kellene ott lennem?
- Tiszteletbeli vendég vagy. Te ölted meg a királyt.

Elborult az arca.

– És akkor mi van?

Csak pislogni tudtam a meglepődéstől.

 És te vagy a követünk az emberi birodalomban. Már csak emiatt is részt kellene venned a gyűlésen.

Nesta a lépcsőre nézett, és ekkor vettem észre, hogy valamit szorongat a kezében. Egy kis fafaragványt. Nem ismertem fel, milyen állat lehet, de ismertem az ilyen jellegű munkákat. Az apánk készített ilyen faragásokat nekünk azokban az években, amikor szegények voltunk. Gyorsan újra Nesta szemébe néztem, hogy ne vegye észre, hogy átláttam rajta.

Szerinted működni fog? – kérdezte. – Mármint a gyűlés.

A társalgóban ülő tündérek mind hallhatták a válaszomat, ezért csak az igazságot mondhattam.

 Nem tudom, de én igyekezni fogok. – Nesta felé nyújtottam a kezemet. – Szeretném, ha te is ott lennél. Tedd meg a kedvemért!

A nővérem a kezemre pillantott. Hirtelen attól tartottam, hogy lelép.

De a kezét a kezembe tette, és együtt mentünk be a társalgóba, ahová már annyi tündér és ember zsúfolódott be, hogy majd szétfeszítették a falakat.

Minden pillantás ránk szegeződött, ahogy beléptünk. Rhyshez, a családunkhoz mentünk. A pillantásom a tönkrement bútorokra siklott, a leszakadt tapétára, a rongyos függönyre. De legalább sikerült elég széket szereznünk, a semminél ez is jobb volt.

Ugyanezt lehetett elmondani a világunkról is.

Csend ereszkedett a teremre. Rhys megbökött, mire egy lépést léptem még előre, kihúztam magam, és végignéztem a jelenlévőkön: emberek és tündérek, akiket egyesít a béke. Mosolyogtam, a hangom tiszta volt és nyugodt, amikor beszélni kezdtem.

 A nevem Feyre Archeron. Korábban ember voltam, ma tündér, és otthon vagyok mindkét világban. Szeretném újratárgyalni veletek a szerződést.

EGY MEGOSZTOTT VILÁG STAGNÁLÁST, visszafejlődést jelentett. De én fejlődést, virágzást akartam.

Az első gyűlés órákig tartott. Sokan a jelenlévők közül türelmetlenek, ingerültek lettek a kimerültségtől, de első lépésként sikerült simára egyengetni a talajt. Történeteket osztottunk meg egymással, a fal mindkét oldaláról.

Én is elmeséltem a saját történetemet. Az elejétől a végéig.

A hallgatóságban ültek idegenek, akik nem ismertek, ültek barátok, aztán ott volt Tamlin is, aki rezzenéstelen arccal ült a falnál a terem túlsó végében. Beszéltem a szegénységben töltött évekről, a Hegyalján történt borzalmakról, a szerelemről, amit megtaláltam, de el kellett engednem, és ami meggyógyított és megmentett. A hangom nem remegett. Azt is elmondtam, amit az Ouroborosban láttam, szinte mindent belőle. Amikor befejeztem, Miryam és a Sárkány lépett előre, és ők mesélték el a saját történetüket.

Újabb reménysugár, hogy az emberek és tündérek nemcsak együttműködésre és együttélésre képesek, de még sokkal többre is. Figyelmesen hallgattam őket, nem szégyellve a könnyeimet, amik időnként a szemembe szöktek. Megfogtam Rhys kezét, és

nem is engedtem el többet.

További történetek elhangzottak. Akadt olyan, is ami Kapcsolatokról ellentmondásban állt miénkkel. és a ellenségeskedésekről bűncselekményekről és szó. esett igazságtalanságokról. Olyan sérelmekről, amiket nem lehetett megbocsátani.

De ez csak a kezdet volt. Sok volt még a tennivaló, bizalmat kellett építeni, és még az a kérdés is nyitva volt, hogy kell-e új falat építeni...

Ki kell várni, hogy ebben az ügyben meg tudunk-e egyezni. Sokan közülünk ellene voltak. Sok ember viszont érthető módon másképpen látta az ügyet, és más tündérországokkal is számolni kellett, azokkal, amik bedőltek Hybern ígéreteinek, és hagyták magukat félrevezetni.

A falról folyt a főurak között a leghevesebb vita. Helion előre látta, hogy az udvarok közötti friss szövetség minden egyes szóval törékenyebb lett. Újra előtérbe kerültek a saját érdekek. De legalább végig ott maradtak, hajnalig. Úgy egyeztünk meg, hogy a fennmaradó kérdéseket majd máskor beszéljük meg. Egy másik helyszínen.

Mindennek idő kell. Idő és bizalom. Sejtettem, hogy az előttünk álló út, a valódi békéhez vezető, minden bizonnyal a legnehezebb és leghosszabb út lesz, amin én valaha is jártam.

Vendégeink gondolatutazással távoztak, vagy szárnyakon tűntek el a sötétségben. Én az ajtóban állva néztem utánuk, míg csak árnyakká nem váltak az éjszakában.

Láttam, hogy Elain Graysent követte a tekintetével, amíg a férfi el nem tűnt. Graysen viszont rá se hederített Elainre. Valószínűleg fel se tűnt neki, hogy Elain még viseli a jegygyűrűjét, és hogy végig rátapadt a tekintete... Színjátékot játszott, melynek Lucien is szomorú nézője volt.

Sóhajtva támasztottam a fejem a szilánkos ajtófélfának. A pompás faajtó teljesen szét volt törve. Kisebb darabjai még most is az előtér márványpadlóján hevertek.

Még azelőtt megéreztem a szagát, hogy könnyed lépteit meghallottam volna a hátam mögött.

– Hová mész? – kérdeztem, de nem néztem körül. Jurian megállt mellettem, és kifelé bámult a sötétbe. Miryam és a Sárkány ment el elsőként, gondoskodniuk kellett a sebesültjeikről, és az Üstöt is el kellett rejteniük a hajójukon, mielőtt a többi főúr is észbe kap.

Jurian a másik ajtófélfának támaszkodott.

– Vassa rangot ajánlott nekem az udvarában. – A királynő még a társalgóban folytatott élénk eszmecserét Luciennel. Mivel pirkadatkor újra tűzmadárrá változik, ezért a fennmaradó időt muszáj volt minél jobban kihasználnia. Úgy tűnt, hogy Lucien teljesen kivirágzik a jelenlétében, halk nevetését is hallottam. Tartásából eltűnt a feszültség, és közel állt Vassához.

Jurian arca komoly és fáradt volt.

- Milyen udvara lehet egy elátkozott királynőnek? Köti a varázslat, valamikor vissza kell mennie a tóhoz. – A fejét rázta. – Kár, hogy a nővéred lefejezte a királyt. Fogadok, ő tudta volna, hogy kell megtörni ezt az átkot.
 - Tényleg kár dünnyögtem.

Jurian vidáman fújtatott.

 Szerinted van esélyünk? – kérdeztem, és az emberek után néztem, akik a táborunk felé indultak. – Mármint a békére a népeink között.

Jurian egy ideig hallgatott.

– Igen – mondta halkan. – Én hiszek benne.

Valamiért erőt adott a válasza.

Jurian bizakodó szavai még akkor is ott visszhangoztak a fejemben, amikor végre tábort bontottuk, és elbúcsúztunk egymástól, ígéreteket téve arra, hogy hamarosan meglátogatjuk egymást, bár egyesek komolyabban gondolták ezt az ígéretet, mint

mások.

Ezután családom és udvarom tagjai gondolatutazással visszatértek Velarisbe.

A napfény beáradt a városi házunk ablakain. Citrom, tenger és frissen sült kenyér illata lengte be a szobát. Kint az utcán gyerekek nevetgéltek. Otthon voltunk. És az otthonunk olyan volt, mint régen. Érintetlen.

Olyan erősen szorítottam meg Rhys kezét, hogy biztos fájt neki, de viszonozta a kézszorítást. Bár alaposan megmosakodtunk, mégis olyan érzésem volt, mintha ragadnánk a kosztól. Mintha nem tudnánk teljesen lemosni a vért magunkról. Lehet, hogy az otthonunk olyan volt, mint korábban, de mi már nem voltunk ugyanolyanok.

- Mostantól normális ételt kell ennem motyogta Amren.
- Micsoda hatalmas áldozat! gúnyolódott Cassian.

Amren hunyorogva pillantott rá, de Cassian sérült szárnyai láttán visszafogta magát, és nem vágott vissza neki. A tekintete – egészen különleges ezüstös szeme volt – most Nestára siklott, aki a lépcső alján állt, mintha azonnal vissza akarna vonulni a szobájába.

A nővérem az elmúlt napokban alig szólalt meg, és alig evett. Cassiant sem látogatta meg az kórházsátorban. És továbbra sem beszélt arról, mi történt vele pontosan.

 Meg vagyok lepve – mondta neki Amren hogy a király fejét nem hoztad magaddal, hogy kitömve felakaszd a faladra.

Nesta dermedten nézett rá.

Mor csettintett a nyelvével.

- Ez nagyon rossz vicc volt, Amren.
- Megmentettem az életeteket, azt mondok, amit akarok.
 Ezzel Amren elrobogott a városba.
- Az új Amren sokkal zsémbesebb, mint a régi jegyezte meg
 Elain halkan.

Kitört belőlem a röhögés. A többiek csatlakoztak, még Elain arcán is széles vigyor terült el.

Mindenki nevetett, kivéve Nestát, aki továbbra is a semmibe bámult.

Nem tudtam, hogy a mágiája esetleg megsemmisült-e az Üsttel együtt. Vagy még létezett közte és az Üst között a kötelék, valahol a lelke mélyén.

- Gyerünk, srácok! mondta Mor, az egyik karját Azriel vállára, a másikat óvatosan Cassianre tette, és a nappaliba vezette őket. – Először igyunk valamit.
- A drága palackokat nyissuk fel kiáltotta Cassian a válla felett Rhysnek, miközben Mor mellett sántikált.

A párom könnyedén meghajolt.

Érezzétek magatokat otthon! Azért nekem is hagyjatok valamennyit!

Rhys egy pillantást vetett a nővéreimre, aztán rám kacsintott. A csata sötét felhői még ránk borultak, de ez a kacsintás most tiszta fény volt. Még mindig szörnyen féltem attól, hogy az egész csak illúzió, hogy még az Üstben gubbasztok, egy lázálom közepén.

Ez a valóság, *mondta Rhys kedvesen*, *a kötelékünkön keresztül*. Később bebizonyítom. Órákig fogom bizonyítani.

Prüszköltem, pedig csak arra gondolt, hogy készíttet valamit enni. Zsebre tett kézzel elindult a folyosón. Egyedül maradtam a nővéreimmel. Elain arcán még ott volt a mosoly, Nesta viszont a szokásos kifejezéstelen arcát öltötte magára. Vettem egy mély levegőt.

Lucien nem jött velünk, a sebesült embereknek akart segíteni gyógyító tündérerejével, de biztosított róla, hogy jön, mihelyt tud. Ami Tamlint illeti... őt alig láttam, és alig beszéltünk azóta, hogy visszahozta az életbe a páromat, és sok boldogságot kívánt nekem. Azelőtt távozott a gyűlésről, hogy köszönetét mondhattam volna neki.

Küldtem Lucienen keresztül egy üzenetet Tamlinnek, ha esetleg találkoznának. Amiről meg voltam győződve. Lucien jelezte, hogy még valamit el kell intéznie, mielőtt idejön. Tisztában voltam vele, mire gondol.

Rövid, tömör üzenetet küldtem Tamlinnek, de minden benne volt, amit el kellett mondanom neki.

Köszönök mindent. Remélem, te is megtalálod a boldogságot!

Ez volt a színtiszta igazság. És nem csak azért, amit Rhysért tett. Még egy halhatatlan számára sem tartogat annyi időt az élet, hogy gyűlöletre pazarolja. Így őszintén minden jót kívántam neki. Reméltem, hogy egy napon szembe tud majd nézni alattomos félelmeivel és az őt emésztő pusztító haraggal.

- Na - mondtam a nővéreimnek. - Most mi legyen?

Nesta szótlanul sarkon fordult, és merev léptekkel lassan felment a lépcsőn. Határozott kattanással bezárta maga mögött a hálószobája ajtaját.

- Apa miatt ilyen súgta Elain Nesta szobája felé nézve. –
 Szerintem Nesta még nem...
- Tudom motyogtam. Nestára vár még némi feldolgoznivaló. Nem is kevés.

Sőt, ez túl sok is neki.

Elain felém fordult.

- Segítsünk neki?

A copfomat babráltam.

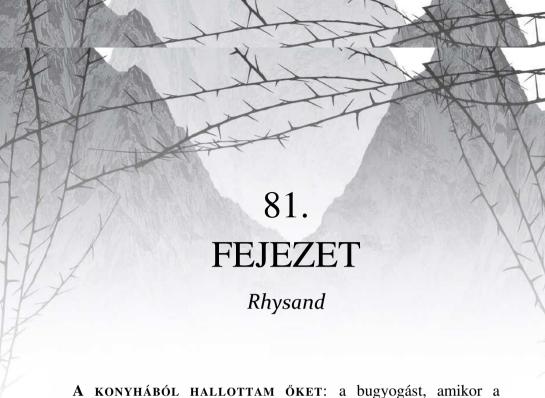
Igen, de ne ma, és ne is holnap.
 Sóhajtottam.
 Majd ha készen áll rá.
 És mi is.

Elain bólintott, és rám mosolygott. A szemében tétova örömöt láttam csillogni, új életet. Egy olyan jövőbe vetett reményt, ami tele van fénnyel és szeretettel. Együtt mentünk a társalgóba, ahol Cassian egy-egy borostyánszínű folyadékkal teli palackot tartott mind a két kezében. Azriel a halántékát dörzsölte, Mor pedig a szekrényből szedegette elő a csiszolt kristálypoharakat.

Most mi legyen? – ismételte meg Elain a kérdésemet, és kibámult a napos utcára néző ablakon. A mosolya olyan sugárzó lett, hogy még Azriel árnyai is elhalványultak. – Szívesen kialakítanék itt egy kertet – mondta. – Azok után, ami történt, azt hiszem, hogy a világnak sokkal több kertre van szüksége.

Összeszorult a torkom, hirtelen nem is tudtam válaszolni, csak

azután, hogy megpusziltam az arcát.
– Szerintem is.

A KONYHÁBÓL HALLOTTAM ŐKET: a bugyogást, amikor a borospincém legrégebbi és legdrágább palackjaiból töltöttek, a poharak halk koccanását. Azok is legalább olyan régiek és drágák voltak, mint a bor.

Aztán a nevetést. A mély dörmögést, ez volt Azriel. Mindenen nevetett, amit Mor mondott, Azriel derűjét ő is vidám vihogással díjazta. Valaki más nevetése ezüstösnek, sugárzónak tetszett. Pompásabb volt minden zenénél, amit Velaris sok-sok koncerttermében valaha is játszottak.

A konyhaablakban állva kinéztem a kertre, ami pompás nyári öltözetét viselte. Láttam a virágokat, amiket Elain Archeron az elmúlt hetekben gondozott, de valójában nem észleltem őket. Csak bámultam kifelé, és a csodás nevetést hallgattam. A párom nevetését.

A barátaim beszélgetése nyugodtnak tűnt, mint a régi időkben, de ott lógott felettünk sötét felhőként a gondolat, hogy mily rövid idő adatik meg nekünk. Áldás volt, hogy vissza tudtunk térni erre a helyre.

Tudtam, hogy a nevetés ezért tűnt ilyen földöntúlian szépnek. Mert hálás voltam.

 Csatlakozol hozzánk, vagy egész nap a zöldségeket akarod bámulni? - Cassian hangja hasított bele a zenei hangokba.

Megfordultam. Azriellel az ajtóban álltak, kezükben pohár. Azriel kezében két pohár is volt, a másikat egy kékes szellőn reptette el hozzám.

Megfogtam a súlyos, hideg kristálykelyhet.

- Rossz modorra vall a főúr háta mögé lopakodni mondtam, és ittam egy nagy kortyot. Az alkohol égette a torkom és melegítette a gyomrom.
- Nem árt, ha agg korodban kicsit formában tart téged az ember - szólt Cassian, és ő is ivott egyet. Az ajtófélfának dőlt. -Miért bújtál el ide?

Azriel figyelmeztető pillantást vetett rá, de én csak prüszköltem egyet, és kortyoltam még egyet.

- Tényleg a legdrágább palackokat bontottátok fel.

Arra vártak, hogy mondok még valamit, de ekkor újra felcsendült Feyre ezüstösen csilingelő nevetése, és Mor és Elain is csatlakozott hozzá. Amikor a társaimra pillantottam, láttam rajtuk, hogy megértettek.

– Ez a valóság - szólt Azriel halkan.

Éreztem, hogy égni kezd a szemem, és bár ők is észrevették, nem szóltak semmit. Újabb korty, és odaléptem hozzájuk.

 Az elkövetkező ötszáz évre elég volt a háborúból - mondtam rekedten, és koccintottam velük.

Azriel vigyorgott, de Cassian nagy szemeket meresztve nézett rám.

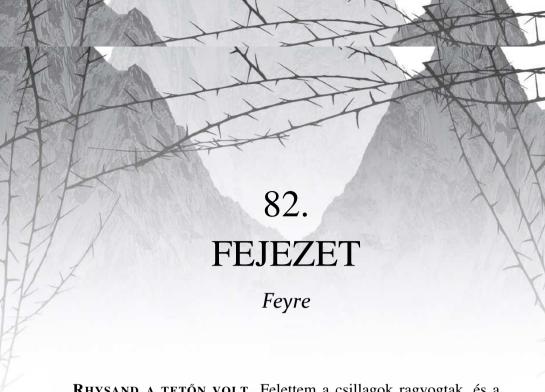
– És addig mi a feladat?

A béketárgyalásokat előmozdítani, rendezni az áruló királynők ügyét, akik biztos nem fognak nyugton hagyni bennünket, aztán egyesíteni megosztott világunkat...

Mor hívott bennünket, és valami *rendes* ételt akart. *Extra kenyérrel*, hangsúlyozta.

Mosolyogtam. A mosolyom pedig még szélesebb lett, amikor újra meghallottam Feyre nevetését. A kötelékünkön keresztül *éreztem* a nevetését, csillogóbb volt, sugárzóbb, mint a hullócsillagok éjszakája.

- Addig is mondtam a testvéreimnek, a kezemet a vállukra tettem, bementünk a társalgóba, és az ajtóból hallgattam a nevetést, néztem a fényt, a jövőképet, amit Feyre mutatott meg nekem. Szebb volt minden vágyamnál, amit kívánhattam volna magamnak, vagy amit kívántam is magányos éjszakáimon, amikor csak a csillagok szegődtek társaimul.
 - Addig is élvezni fogjuk az életet.

RHYSAND A TETŐN VOLT. Felettem a csillagok ragyogtak, és a kőlapok még őrizték a napfény langyosát meztelen talpam alatt.

Rhys az egyik kovácsoltvas széken ült, nem égett mellette fény, és nem is iszogatott. Csak ő volt, a csillagok és a város. Az ölébe ültem, és átkarolt.

Hallgattunk. A csata után alig maradt időnk magunkra, és túl fáradtak voltunk az alváson kívül bármihez. De ma éjjel... A combomat simogatta, és amikor a hálóingem széléhez ért, meglepetten megállt, a hálóingem ugyanis valamibe beakadt.

Rám nézett, és elnevette magát.

- Tudhattam volna!
- Nem kellett fizetnem érte, ajándékba kaptam a boltban, mert megmentettük a várost Hyberntől. Talán gyakrabban kéne ilyet csinálnunk, ha utána ingyen kapom a fehérneműt.

Egy botrányosan átlátszó, vörös csipkecsodát viseltem a színben hozzáillő hálóingem alatt.

– Még senki nem mondta neked, hogy elképesztően gazdag vagy? Attól még, hogy van pénzem, nem kell az összesét elköltenem.

Picit megszorította a térdemet.

– Jól van. Feltétlenül szükségünk van valakire, akinek van üzleti érzéke. Az elmúlt több száz évben egy csomó pénzt elveszítettem csak azért, mert hőn szeretett udvarunk egyszerűen nem tud spórolni.

Halkan nevettem, és a vállára hajtottam a fejemet.

- Amren továbbra is a helyettesed?
- A helyettesünk!
- Ne játssz a szavakkal!

Rhys ráérősen köröket rajzolt a bőrömre, a térdemen és a combomon

- Csak ha szeretne az lenni.
- Akkor is, ha már nem rendelkezik különleges képességekkel?
- Főtündér. Nekem pedig szilárd meggyőződésem, hogy fel fog fedezni magában valami rejtett tehetséget, amivel terrorizálhat bennünket.

Újból elnevettem magam, és élveztem a keze, a teste melegét.

– Hallottalak – szólalt meg újra Rhys –, amikor halott voltam.

Újra elfogott az a rettenetes érzés, ami miatt újra és újra felébredtem éjszakánként, olyan rettegés, amiből biztosan nem fogok egyhamar kigyógyulni.

- Ilyesmit soha többé nem akarok átélni, Rhys mondtam, miközben ő lágy, lassú mozdulatokkal simogatta a lábamat.
 - Most már tudod, hogy én hogy éreztem magam Hegyalján.

Majdnem kificamítottam a nyakam, ahogy próbáltam a szemébe nézni.

- Ne hazudj többet nekem, kérlek. Soha többé! Ilyesmi miatt végképp ne!
 - Más dolgok miatt szabad?

Úgy megszorítottam a karját, hogy elnevette magát, és játékosan eltolta a kezemet.

 Nem engedhetek át a hölgyeknek minden dicsőséget. Meg kellett mentenem a férfiak becsületét, különben életünk végéig gúnyolódtatok volna rajtunk.

A vállába bokszoltam.

Átkarolta a derekamat, és magához szorított, beszívta az illatomat.

 Még halálomban is hallottalak. És miattad néztem vissza és maradtam még egy ideig.

Tétovázott, és nem tűnt el arra a helyre, amit egyszer a Csontfaragónak leírtam.

- Ha eljön az ideje mondtam halkan –, akkor együtt menjünk.
 - Ez ígéret? kérdezte, és gyengéden megcsókolt.

A szájába dünnyögtem.

- Igen.

Bizsergett a bal karom. Melegség kígyózott fel rajta, és amikor odanéztem, egy új tetoválást fedeztem fel rajta – olyan volt, mint az előző, egy különbséggel: ez a tetoválás a Bryaxisszal kötött megállapodásomat jelző fekete szalaghoz simult.

 Már hiányoltam a régi tetoválást – mondtam az ismerős örvénylő vonalak és körök láttán.

Rhys bal karján ugyanilyen tetoválás jelent meg. Nem ért el az ujjáig, mint az enyém, hanem csuklótól könyökig tartott.

- Utánozó majom! gúnyolódtam. Nekem jobban áll.
- Hm. Húzott egy vonalat a hátamon, és két ponton megbökött. – A drága Bryaxis eltűnt. Tudod, hogy ez mit jelent, ugye?
 - Hogy fel kell hajtanom, és vissza kell vinnem a könyvtárba?
 - Pontosan.

Megfordultam az ölében, átkaroltam a nyakát, és megkérdeztem:

Elkísérsz? Erre a kalandra és az összes többire?

Rhys előrehajolt, és megcsókolt.

- Ebben biztos lehetsz.

Úgy tűnt, mintha a csillagok is felénk hajolnának, és a szavai hatására fényesebben csillognának. Rhys szárnyai zörögtek, ahogy hozzám simult, az ajkát az enyémre szorította, úgy, hogy nem is kaptam levegőt.

És ekkor repültem.

Rhys a karjába vett, és kilőtt velem a csillagos éjszakába. A város végtelen fényeivel mintha az ég tükörképe lett volna alattunk. Zeneszó csendült fel a Sidra-parti kávézókból. Az emberek nevetve andalogtak egymásba karolva az utcákon és hidakon. Itt-ott még sötét lyukak tátongtak, kupacokban állt a törmelék, a romok. De még ott is égtek fények, ahol a rombolás látható volt. Kis lámpák, gyertyák. Reménytelin és élettelin űzték el a sötétséget.

Ezekből – fényből és reményből – még többre lesz szükségünk az előttünk álló úton. Az új világba vezető úton, hogy meg tudjam tartani a Surielnek tett ígéretemet, és jobb világot tudjak hagyni magam után annál, mint amilyenbe születtem.

Élveztem a győzelmet, alattunk a várossal, egy háború nélküli világban. Élveztem a békét, amiért keményen megharcoltunk. Élveztem minden pillanatot. Minden hangot, illatot, képet, amik gazdagították az érzékeimet, és olyan sok volt belőlük, hogy több életre lenne szükségem, hogy mindet lefessem.

Rhys ekkor lassított, és egy gondolatot küldött a tudatomba. Széles vigyorral az arcán látta, hogy megidézem a szárnyaimat, és elengedett. Elegáns mozdulattal csusszantam ki a karjából, ráfeküdtem a meleg, testemet kényeztető szélre, és csak úgy ittam a só- és citromízű levegőt. Néhány szárnycsapásig eltartott, de aztán hozzászoktam az érzéshez és a ritmushoz. És hirtelen minden olyan könnyű lett.

Repültem, suhantam a levegőben.

Rhys mellém sodródott, és rám mosolygott, ahogy a lágy tengeri levegőn vitorláztunk a csillagok és fények között. Megmutatta nekem Veláris minden csodáját, a csillogó szivárványt, ami úgy feküdt alattunk, mint egy színes tó. És amikor a szárnyai az enyémhez értek, mert egyszerűen boldog volt, és el akarta mondani, hogy az örökkévalóság számunkra csak most kezdődött, akkor döbbentem rá, hogy az élet mekkora ajándék.

Az egész élet.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Kilenc könyv után sem könnyebb kifejezni a köszönetemet azoknak az embereknek, akik az életemet, a magánéletemet és a szakmai életemet egyaránt fényesebbé és szebbé teszik.

Josh: Minden veled töltött pillanat ajándék. Amikor egyszer régen felnéztem a csillagokra, és kívántam valamit, akkor egy olyan valakit kívántam az életembe, mint te. Szilárdan hiszek abban, hogy a csillagok meghallgatták a kívánságomat, mert egy álom vált valóra azzal, hogy megoszthatom veled ezt a vad kalandot. Jobban szeretlek téged annál, mint az szavakba foglalható.

Annié: Köszönöm, hogy olyan törékeny vagy, olyan vicces, és köszönöm a kitartásodat is, amivel a finom falatokat követeled magadnak. Ez tart engem fitten. Örökké szeretni foglak. (Mindegy, mit mondanak mások, én tudom, hogy ezt itt el tudod olvasni.)

Köszönet ügynökömnek, Tamarnak, aki egy fáradhatatlanul dolgozó, kemény nő. Nélküled ez nem valósult volna meg, és mindig hálás leszek neked.

Cat Onder: Nagy megtiszteltetés volt veled együtt dolgozni. Köszönöm a kreatív, figyelmes és együttérző lektorálást és a barátságodat.

Köszönök mindent a Bloomsbury zseniális csapatának, azaz az alábbi személyeknek: Cindy Loh, Cristina Gilbert, Kathleen Farrar, Nigel Newton, Rebecca McNally, Sonia Palmisano, Emma Hopkin, lan Lamb, Emma Bradshaw, Lizzy Mason, Courtney Griffin, Erica

Barmash, Emily Ritter, Grace Whooley, Eshani Agrawal, Emily Klopfer, Alice Grigg, Elise Burns, Jenny Collins, Beth Eller, Kerry Johnson, Kelly de Groot, Ashley Poston, Lucy Mackay-Sim, Hali Baumstein, Melissa Kavonic, Diane Aronson, Linda Minton, Christine Ma, Donna Mark, John Candell, Nicholas Church, és az egész jogdíjcsapatnak. Köszönöm a kemény munkát, aminek a segítségével létrejött a könyv. Ti vagytok a világ legjobb csapata. Köszönöm Jon Cassirnek és a CAA csapatának is, hogy támogattok engem és a könyveimet.

Cassie Homer, te vagy a legjobb asszisztens, köszönök minden segítséget. Merő élvezet veled dolgozni!

Köszönöm nektek, kedves szüleim, a meséket és a mondákat, a kalandokat a világ minden tájáról, a hétvégéket, amikor bagelt ettünk, és füstölt lazacot a Murry'snél. Linda és Dannis, ti olyan fantasztikusan neveltétek fel a fiatokat, hogy mindig hálás leszek nektek érte. Köszönet illeti a családomat is, hihetetlen boldogság, hogy gazdagítjátok az életem.

Roshani Chokshi, Lynette Noni és Jennifer Armentrout, nektek is köszönöm, hogy annyi örömet és barátságot hoztok az életembe. Köszönöm értékes megjegyzéseiteket is a könyvhöz. Renée Ahdieh, Steph Brown és Alice Fanchiang: csodállak benneteket.

Nagy köszönet illeti az alábbi személyeket: Sasha Alsberg, Vilma Gonzalez, Alexa Santiago, Rachel Domingo, Jessica Reigle, Kelly Grabowski, Jennifer Kelly, Laura Ashforth és Diyana Wan, hihetetlenül jó emberek vagytok! Caitie Fium, fantasztikus vagy, és nagyon köszönöm, hogy szántál időt arra, hogy elolvasd a könyvet, nagyon értékes tippeket adtál. Louisse Ang, köszönöm, köszönöm, köszönöm a barátságodat, jókedvedet, ami ragadós, és a nagylelkűségedet.

Charlie Bowater, nemcsak fantasztikus művész, de fantasztikus ember is vagy. Köszönöm a műveket, amelyek megérintettek és inspiráltak. Megtiszteltetés veled dolgozni.

És végül, de nem utolsósorban, tiszta szívemből köszönöm nektek, kedves olvasóim, hogy elkísértek engem Feyre-val ezen az utazáson. Lelkes leveleitek és a csodás alkotásaitok, a szívhez szóló zene és az ötletes cosplayek többet jelentenek nekem annál, mint ahogy azt el tudnám mondani. Boldog vagyok, hogy mellettem álltok, és alig várom, hogy tovább járjam veletek ezt az utat a következő kötetben!

SARAH J. MAAS

a New York Times bestseller Üvegtrón – Throne of Glass című sorozat szerzője, melynek kötetei: Throne of Glass – Üvegtrón; Crown of Midnight – Éjkorona-, Heir of Fire – A tűz örököse, Queen of Shadows – Árnyak királynője-, Empire of Storms - Viharok birodalma-, The Assassins Blade – Az orgyilkos pengéje (előzmények). A Court of Thorns and Roses – Tüskék és rózsák udvara c. sorozat a New York Times bestsellerlistáját is vezette. Maas műveit több mint harminc nyelvre fordították le. Az írónő New Yorkban született. Jelenleg Pennsylvaniában él a férjével és a kutyájukkal.

Weboldala: www.sarahjmaas.com

Instagram: @therealsjmaas.